

Овај документ прибављен је од Вишег суда у Београду (Управа Вишег суда у Београду ПО 917).

Документ достављен је организацији „Три тачке“ као одговор на захтев по основу Закона о слободном приступу информацијама упућеног Суду 6. августа 2019. године.

У ИМЕ НАРОДА

ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење за организовани криминал, у већу састављеном од председника већа судије Нате Месаровић, судија Милимира Лукић и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са записничарем Љиљаном Атлагић, у кривичном предмету против *опт. Улемек Милорада – Легије*, због кривичног дела Удруживања ради непријатељске делатности из члана 136 став 1 Основног кривичног закона, *Јовановић Звездана, Симовић Милоша, Константиновић Нинослава, Симовић Александра, Милисављевић Владимира, Калинић Сретка, Јуришић Милана – Јуре, Крсмановић Душана, Пејаковић Саше, Безаревић Бранислава и Тојага Жељка*, због кривичног дела Удруживања ради непријатељске делатности из члана 136 став 2 у вези става 1 Основног кривичног закона, *опт. Милорада Улемек – Легије и Јовановић Звездана*, због кривичног дела убиства највишег представника државне заједнице и држава чланица из чл. 310 Кривичног законика и кривичног дела убиство у покушају из чл. 47 став 1 КЗ Републике Србије у вези члана 30 Кривичног законика, *опт. Симовић Милоша, Константиновић Нинослава, Симовић Александра, Милисављевић Владимира, Калинић Сретка, Јуришић Милана, Крсмановић Душана и Безаревић Бранислава*, због кривичног дела убиства највишег представника државне заједнице и држава чланица из члана 310 Кривичног законика у вези члана 35 Кривичног законика и кривичног дела убиства у покушају из члана 47 став 1 КЗ Републике Србије у вези члана 30 Кривичног законика, *опт. Тојага Жељка*, због кривичног дела убиства највишег представника државне заједнице и држава чланица у покушају из члана 310 Кривичног законика у вези члана 30 Кривичног законика и против *опт. Пејаковић Саше*, због кривичног дела пружање помоћи учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333 став 3 у вези става 1 Кривичног законика, по оптужници ОЈТ у Београду - Специјалног тужилаштва КТ.С.бр.2/03 од 21.8.2003. године, која је измењена на главном претресу дана 23.3.2007. године, у наставку главног претреса 24.4.2007. године прецизирана, *донео је* након одржаног главног јавног претреса дана 24.4.2007. године, *а јавно објавио дана 23. маја 2007. године* у присуству заменика Специјалног тужиоца, Јована Пријића, пуномоћника оштећене породице Ћинђић, адвоката Катарине Костић и адв. Нина

Мајић Дошен, по заменичком пуномоћу адв. Срђе Поповића, пуномоћник ошт. Милана Веруовића, адв. Боже Прелевића, опт. Милорада Улемек са браниоцима, адвокатима Слободаном Миливојевићем и Марком Миливојевићем, опт. Звездана Јовановића са браниоцем адв. Ненадом Вукасовићем, опт. Александра Симовића са браниоцима адвокатима Миодрагом Рашићем и Желимиром Чабрилом, браниоцем опт. Милоша Симовића, коме се суди у одсуству, адвокатом Миодрагом Рашићем, опт. Душана Крмановића са браниоцима, адвокатима Вељком Делибашевићем, Милованом Комненићем и Марком Вукшом, опт. Тојага Жељка и опт. Саше Пејаковића и њихових бранилаца, адвоката Горана Петронијевића и Крсте Бобота, опт. Бранислава Безаревића са браниоцем адв. Жељком Грбовићем, браниоца опт. Нинослава Константиновића, адв. Оливером Ђорђевић, браниоца опт. Сретка Калинића, адв. Александра Ђорђевића, браници оптуженог Владимира Милисављевића, адв. Драгољуба Ђорђевића и Александра Поповића, браниоца опт. Јуришић Милана - званог Јуре, адвоката Александра Зарића, следећу:

ПРЕСУДУ

1. Опт. УЛЕМЕК МИЛОРАД

114

2. *Опт. ЈОВАНОВИЋ ЗВЕЗДАН,*

3. *Опт. СИМОВИЋ МИЛОШ,*

Handwritten mark

4. Опт. КОНСТАНТИНОВИЋ НИНОСЛАВ

5. Опт. СИМОВИЋ АЛЕКСАНДАР

6. Опт. МИЛИСАВЉЕВИЋ ВЛАДИМИР.

7. *Опт. КАЛИНИЋ СРЕТКО,*

8. *Опт. ЈУРИШИЋ МИЛАН, званн «Јуре»,*

9. *Опт. КРСМАНОВИЋ ДУШАН,*

114
10/10

10. *Опт. ПЕЈАКОВИЋ САША,*

11. *Опт. БЕЗАРЕВИЋ БРАНИСЛАВ,*

12. *Опт. ТОЈАГА ЖЕЉКО*

КРИВИ СУ

Што су:

I.

Опт. Улемек Милорад – Легија, Јовановић Звездан, Симоновић Милош, Константиновић Нинослав, Симоновић Александар, Милосављевић Владимир, Калинић Сретко, Јуришић Милан – Јуре, Крсмановић Душан, Безаревевић Бранислав и Тојага Жељко:

Крајем 2002. године и почетком 2003. године у Београду и то опт. Улемек Милорад, заједно са пок. Душаном Спасојевићем, у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ створио криминалну организацију - заверу у циљу вршења кривичних дела против уставног уређења и безбедности СРЈ, за које су предвиђене казне затвора у трајању дужем од 4 године, ради стицања добити, моћи и утицаја на носиоце власти у највишим државним органима, при чему су чланови ове криминалне банде имали унапред одређене улоге уз поштовање интерне дисциплине, планирајући делатност организације применом насиља на дужи период, а све у намери да се актима насиља, пре свега, лишењем живота Председника Владе Републике Србије, као и других функционера савезних и републичких органа, те другим актима насиља, угрози уставно уређење и безбедност СРЈ и тиме створи осећање несигурности код грађана, на тај начин што је од чланова постојећег злочиначког удружења, створеног ради вршења кривичних дела из републичког закона и припадника ЈСО-а, ангажовали поједина лица ради извршења конкретних задатака у циљу реализације плана, па су чланови завере тако постали оптужени Јовановић Звездан, Симовић Милош, Константиновић Нинослав, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, сведок сарадник Миленковић Дејан, Калинић Сретко, Јуришић Милан, Крсмановић Душан, Безаревић Бранислав, сведок сарадник Сувајцић Миладин, сведок сарадник покојни Вукојевић Зоран и опт. Тојага Жељко, који су у том циљу предузимали активности везане за извршење задатака завере обезбеђивањем оружја, прикупљањем података о кретању Премијера, извиђању терена, обезбеђењу станова као скровитих места, набавку аутомобила и друге техничке опреме и др.;

- чиме је *опт. Улемек Милорад* извршио кривично дело удруживања ради непријатељске делатности из члана 136 став 1 Основног кривичног закона, а *опт. Јовановић Звездан, Симовић Милош, Константиновић Нинослав, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Калинић Сретко, Јуришић Милан, Крсмановић Душан, Безаревић Бранислав и опт. Тојага Жељко* кривично дело удруживања ради непријатељске делатности из члана 136 став 2 у вези става 1 Основног кривичног закона,

За која кривична дела суд оптуженима утврђује и то:

- *Опт. Улемек Милораду, казну затвора у трајању од 10 (десет) година,*

- *Опт. Јовановић Звездану, Симовић Милошу, Константиновић Нинославу, Симовић Александру, Милисављевић Владимиру, Калинић*

Сретку, Јуришић Милану званом «Јуре», Крсмановић Душану, Безаревић Браниславу и Тојага Жељку

казне затвора у трајању од по 5 (пет) година.

II.

Током фебруара и марта месеца 2003. године у Београду, опт. Улемек Милорад заједно са покојним Спасојевић Душаном и осталим члановима завере, у циљу реализације планова из тачке 1. оптужнице у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ а којима би се створило осећање несигурности код грађана, на реализацији постављених планова ангажовали чланове завере са конкретним задацима везаним за извршење атентата, на Председника Владе Републике Србије, те су тако за снајперисту изабрали опт. Јовановић Звездана и опт. Тојага Жељка као лица која би пуцала из «зоља», а са оптуженим Звезданом Јовановићем, оптужени Улемек и покојни Спасојевић Душан почетком фебруара месеца у Брзећу и Београду догаварали конкретан начин извршења атентата, а остале оптужене су између осталог задужили за следеће: Опт. Симовић Милоша, опт. Крсмановић Душана, сведока сарадника Сувајцић Миладина и опт. Милисављевић Владимира за набавку камиона и путничких аутомобила, неопходних за извршење атентата, Симовић Александра и Константиновић Нинослава за изналажење погодних локација за дејство, Константиновић Нинослава да за време боравка на Копаонику прати и преноси информације о кретању Премијера, Јуришић Милана за набавку радних комбинеzona и алата који би служили за камуфлажу чланова завере, опт. Калинић Сретка, за ватрену подршку аутоматским оружјем, сведока сарадника Сувајцић Миладина за изналажење станова за скривање чланова завере, опт. Безаревић Бранислава кога је сведок сарадник покојни Вукојевић Зоран довео у везу са сведоком сарадником Миленковић Дејаном да прикупља информације о кретању Премијера, које је преносио сведоку сараднику Миленковићу и опт. Симовић Милошу, док је опт. Улемек Милорад набавио снајперску пушку за извршење атентата марке «Хеклер и кох», калибра 7,62x51 мм са којом је оптужени Јовановић на Фрушкој Гори извршио проверу прецизности пушке, да би:

- Дана 16.2.2003. године приликом повратка Премијера са Копаоника, поступајући по унапред припремљеном плану опт. Константиновић Нинослав са Копаоника пратио колону Премијера обавештавајући о томе Луковић Милета и Милоша Симовића. да би по

том плану сведок сарадник Сувајић Миладин на улазној рампи на Бубањ потоку, у паркираном аутомобилу чекао долазак колоне са задатком да о томе извести Милоша Симовића, док су опт. Милош Симовић и сведок сарадник Миленковић Дејан требали да са камионима на узвишењу изнад Бубањ потока пресеку колону у којој се налазио Премијер, на коју би из «зоља» пуцали опт. Тојага Жељко и Јовановић Звездан а из аутоматског оружја опт. Калинић Сретко, покојни Спасојевић Душан и покојни Луковић Миле – Кум, док су остали чланови били задужени за пратњу колоне, подршку и извлачење непосредних извршилаца са лица места, али конкретна радња није предузета.

- Дана 21.2.2003. године у јутарњим сатима, приступајући реализацији напред постављеног плана опт. Улемек Милорад – Легија, са покојним Спасојевић Душаном је издао конкретна задужења и то тако што су сведок сарадник Миленковић Дејан и опт. Симовић Милош требали да камионима препрече пут колони аутомобила у којој је био Премијер а која се Ауто – путем Београд – Загреб кретала према аеродрому, када би након заустављене колоне из «зоља» у правцу возила Премијера гађали опт. Јовановић Звездан и Тојага Жељко, док би им са узвишења поред ауто – пута ватрену подршку пружали покојни Миле Луковић – Кум и Калинић Сретко, који су били наоружани аутоматским оружјем, док је опт. Крсмановић Душан контролисао саобраћајнице и терен код предузећа «Рудо», одакле је обавештавао о наласку Премијера сведока сарадника Дејана Миленковића и Милоша Симовића, а информације о поласку и маршрути кретања прикупио је опт. Безаревић Бранислав и пренео их сведоку сараднику Миленковић Дејану, док су остали оптужени били распоређени дуж ауто – пута са задатком да пруже подршку опт. Јовановић Звездану, опт. Тојаги Жељку, сведоку сараднику Миленковић Дејану и опт. Симовић Милошу и да их извуку са лица места, али овај план, није успешно остварен, већ је сведок сарадник Миленковић Дејан возећи ауто – путем камион марке «Мерцедес 207 Д» аустријског регистарског броја Д 8245Ф средњом саобраћајном траком у правцу Загреба, у непосредној близини спортске хале «Лимес», када му се колона возила у којој се налазило возило Премијера, крећући се левом саобраћајном траком приближило и дошло у ниво возила којим је управљао, нагло скренуо из десне у леву саобраћајну траку, препречевши пут путничком аутомобилу марке «BMW» регистарски број БГ 526-956, у коме је био Премијер, али до контакта између камиона и возила није дошло, већ је возило у коме се налазио Премијер, без заустављања наставило вожњу,

почетком марта месеца 2003. године поступајући по унапред предвиђеном плану за убиство Премијера наставили са спровођењем конкретних задатака, па су тако:

Опт. Александар Симовић и Нинослав Константиновић заједно са опт. Звезданом Јовановићем тражили погодну локацију за извршење атентата на Председника Владе, па када су исту и пронашли на локацији у Улици Адмирала Гепрата бр. 14, празну канцеларију бр. 55 на другом спрату, у исту су дана 10. и 11.3.2003. године долазили заједно, тако што је најпре у ову канцеларију улазио опт. Константиновић Нинослав и када би констатовао да је празна и безбедна позивао би опт. Звездана Јовановића и Симовић Александра, који је са собом носио снајперску пушку, марке «Хеклер и кох», калибра 7,62 мм, где су у канцеларији чекали наилазак Премијера. На лице места их је довозио опт. Владимир Милисављевић аутомобилом марке «Пасат» са затамњеним стаклима регистарски број ПА 469-88, који аутомобил је претходно опт. Милош Симовић опремио црном заштитном фолијом, те их је испред зграде чекао опт. Милисављевић Владимир, док је опт. Милан Јуришић претходно обезбедио паркинг простор испред зграде са задатком да оптуженима Јовановић Звездану, Симовић Александру и Константиновић Нинославу пружи подршку приликом бекства. Информације о кретању Премијера прикупљао је опт. Бранислав Безаревић, који је податке о кретању Премијера преносио Милошу Симовићу, а сведок сарадник Вукојевић Зоран је податке прикупљене од опт. Безаревића даље преносио и покојном Спасојевић Душану и покојном Луковић Милету који су надзирали цео ток акције, као и опт. Душан Крсмановић који је информације преносио покојном Милету Луковићу и опт. Александру Симовићу.

Тако су поступајући на исти начин, уз напред описану организацију и појединачна деловања свих оптужених, дана 12.3.2003. године, у наведену канцеларију број 55 на другом спрату, у Улици Адмирала Гепрата бр. 14, дошли опт. Звездан Јовановић, опт. Нинослав Константиновић и опт. Александар Симовић, који је носио снајперску пушку, где су чекали наилазак Премијера испред улаза у зграду Владе, у Улици Немањиној број 11, улаз број 5, да би око 12,25 часова, када је премијер Др Зоран Ђинђић службеним аутомобилом марке «BMW» регистарски број БГ 526-956 у пратњи личног обезбеђења дошао испред наведеног улаза у зграду Владе Републике Србије и у тренутку када је изашао из аутомобила, након што му је оштећени Веруовић Милан предао штаке, а Премијер кренуо према улазним вратима зграде Владе окренувши се улево, тако да му је предња десна бочна страна била окренута према Улици Адмирала Гепрата, опт. Јовановић Звездан је из снајперске пушке марке «Хеклер и кох» калибра 7,62 мм, нишанећи у

његовом правцу, испалио два пројектила од којих је једним пројектилом погодио Премијера у десни део грудног коша, наневши му прострелну рану у десном низдојкином пределу са оштећењима грудног коша, која пролази кроз срце, лево плућно крило, леву куполу пречаге, јетру, желудац и слезину, завршавајући се излазном раном на левој бочној страни грудног коша, од којих је код њега наступила смрт, док је други пројектил погодио радника обезбеђења – пратиоца Премијера, Милана Веруовића, наневши му тешку телесну повреду у виду прострелине десне половине карличног предела са улазном раном горње четвртине седалног предела и излазном раном у десном препонском делу, након чега је опт. Јовановић Звездан заједно са опт. Симовић Александром и Константиновићем истрчао из ове просторије на улицу, носећи у руци пиштољ, док је опт. Константиновић носио и калем са кабловима, а опт. Симовић Александар са собом понео снајперску пушку, где их је испред зграде са упаљеним аутомобилом чекао опт. Милисављевић Владимир, и одвезао их са лица места, где је у близини, у Немањиној улици био и опт. Душан Крсмановић у циљу пружања помоћи приликом бекства, док је опт. Сретко Калинић заједно са покојним Милетом Луковићем био у Улици Адмирала Гепрата наоружан аутоматским оружјем за ватрену подршку приликом бекства опт. Јовановић Звездана, Александра Симовића и Константиновић Нинослава са лица места, а покојни Душан Спасојевић се са својим возилом новосадских регистрација кретао околним улицама у близини Владе и одржавао контакт са учесницима атентата.

Пушку из које је убијен Премијер сакрио је касније оптужени Константиновић Нинослав на Новом Београду, на терену Блока 26, у близини места где су се изводили грађевински радови и затрпао торбу у којој се налазила пушка у камењар,

- чиме су извршили, и то *опт. Милорад Улемек и Јовановић Звездан* кривично дело убиство највишег представника Државне заједнице и држава чланица из члана 310 Кривичног законика и кривично дело убиство у покушају из члана 47 став 1 КЗ Републике Србије, у вези члана 30 Кривичног законика, а *опт. Симовић Милош, Константиновић Нинослав, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Калинић Сретко, Јуришић Милан, Крсмановић Душан и Безаревић Бранислав* кривично дело убиство највишег представника Државне заједнице и држава чланице из члана 310 Кривичног законика, у вези члана 35 Кривичног законика и кривично дело убиства у покушају из члана 47 став 1 КЗ РС у вези члана 30 Кривичног законика, а *опт. Тојага Жељко* кривично дело убиства највишег представника Државне заједнице и држава чланица у покушају из члана 310 Кривичног законика, у вези члана 30 Кривичног законика.

За која дела суд оптуженима утврђује и то:

- Опт. Милораду Улемеку

за кривично дело из члана 310 Кривичног законика

казну затвора у трајању од 40 (четрдесет) година

за кривично дело из члана 47 став 1 КЗ РС у вези члана 30 Кривичног законика

казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година

- Опт. Звездану Јовановићу

за кривично дело из члана 310 Кривичног законика

казну затвора у трајању од 40 (четрдесет) година

за кривично дело из члана 47 став 1 КЗ РС у вези члана 30 Кривичног законика

казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година

- Опт. Александру Симовићу, Нинославу Константиновићу, Владимиру Милисављевићу и Сретку Калинићу

за кривично дело из члана 310 Кривичног законика у вези члана 35 Кривичног законика

казне затвора у трајању од по 35 (тридесет пет) година.

- Опт. Милошу Симовићу, Милану Јуришићу званом «Јуре», Душану Крмановићу и Браниславу Безаревићу

за кривично дело из члана 310 Кривичног законика у вези члана 35 Кривичног законика

казне затвора у трајању од по 30 (тридесет) година

- *Опт. Милошу Симовићу, Нинославу Константиновићу, Александру Симовићу, Владимиру Милисављевићу, Сретку Калинићу, Милану Јуришићу званом «Јуре», Душану Крсмановићу, Браниславу Безаревећу,*

за кривично дело из члана 47 став 1 КЗ РС у вези члана 30 Кривичног законика

казне затвора у трајању од по 7 (седам) година

- *Опт. Жељку Тојаги*

за кривично дело из члана 310 Кривичног законика у вези члана 30 Кривичног законика,

казну затвора у трајању од 30 (тридесет) година

III.

Опт. Пејаковић Саша:

Што је:

У временском периоду од 12. па до 20.3.2003. године, учиниоцима кривичног дела, убиства највиших представника Државне заједнице и држава чланица, председника Владе Републике Србије Др Зорана Ђинђића, и покушаја убиства његовог праћоца, оштећеног Милана Веруовића, оптуженима Улемек Милораду и Јовановић Звездану, служио за одржавање везе, пружао помоћ, тако што је на дан атентата 12.3.2003. године, увече, по налогу покојног Спасојевић Душана, отишао у стан где се скривао оптужени Улемек Милорад у Улици Омладинских бригада бр. 8 на Новом Београду, са задатком добијеним од пок. Спасојевића да га пита «шта даље да се ради», пренео му поруку Спасојевића, где му је оптужени Улемек наложио да дође ујутру наредног дана, да ће он до тада размислити, преневши му поруку за Спасојевића «ако ништа друго, у шуму». Оптужени Пејаковић је ову поруку пренео Спасојевићу, наредног јутра поново се видео са Улемеком у истом стану, пренесећи поруке, а након тога је превезао аутомобилом Спасојевић Душана, покојног Милета Луковића и сведока сарадника Дејана Миленковића у Прогар, где су се скривали. Дана 16.3.2003. године, новцем од 5.000 еура, који му је дао Спасојевић,

капарисао је једну кућу у Прогару за скривање, ишао је аутомобилом ради куповине куће у Путинце, где их је потом превезао и где је по налогу покојног Спасојевић Душана довезао и пок. Луковић Милета. По налогу Спасојевића ишао је у Кулу у центар Јединице за специјалне операције, где је оптуженом Звездану Јовановићу пренео Спасојевићеву поруку, ради активирања планова А, Б, Ц, 1, 2 и 3, а од оптуженог Звездана Јовановића је примио поруку за Спасојевића да је Јединица под присмотром и да не могу ништа да ураде. На крају је превезао пок. Спасојевића, Милета Луковића и сведока сарадника Дејана Миленковића у Београд – Жарково где га је пок. Спасојевић отпустио,

- чиме је учинио кривично дело пружање помоћи учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333 став 3 у вези става 1 Кривичног законика,

Па суд оптужене на основу наведених законских прописа и применом члана 4, 42, 45, 54, 60 и 63 Кривичног законика

О С У Ђ У Ј Е

И то:

- **ОПТ. МИЛОРАДА УЛЕМЕКА**

НА ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 40 (ЧЕТРДЕСЕТ) ГОДИНА, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 2. маја 2004. године па надаље,

- **ОПТ. ЗВЕЗДАНА ЈОВАНОВИЋА**

НА ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 40 (ЧЕТРДЕСЕТ) ГОДИНА, у коју му се урачунава време од дана лишења слободе и време проведено у притвору почев од 22.4.2003. године па надаље,

- ОПТ. АЛЕКСАНДРА СИМОВИЋА

НА ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 35 (ТРИДЕСЕТ ПЕТ) ГОДИНА, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 25.11.2006. године па надаље,

- ОПТ. НИНОСЛАВА КОНСТАНТИНОВИЋА

НА ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 35 (ТРИДЕСЕТ ПЕТ) ГОДИНА,

- ОПТ. ВЛАДИМИРА МИЛИСАВЉЕВИЋА

НА ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 35 (ТРИДЕСЕТ ПЕТ) ГОДИНА,

- ОПТ. СРЕТКА КАЛИНИЋА

НА ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 35 (ТРИДЕСЕТ ПЕТ) ГОДИНА,

- ОПТ. МИЛОША СИМОВИЋА,

НА ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 30 (ТРИДЕСЕТ) ГОДИНА,

- ОПТ. МИЛАНА ЈУРИШИЋА званог "ЈУРЕ"

НА ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 30 (ТРИДЕСЕТ) ГОДИНА,

- ОПТ. ДУШАНА КРСМАНОВИЋА

НА ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 30 (ТРИДЕСЕТ) ГОДИНА, у коју му се урачунава време од дана лишења слободe и време проведено у притвору почев од 22.04.2003. године па надаље,

- **ОПТ. БРАНИСЛАВА БЕЗАРЕВИЋА**

НА ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 30 (ТРИДЕСЕТ) ГОДИНА, у коју му се урачунава време од дана лишења слободе и време проведено у притвору почев од 18.4.2003. године па надаље,

- **ОПТ. ЖЕЉКА ТОЈАГУ**

НА ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 30 (ТРИДЕСЕТ) ГОДИНА, у коју му се урачунава време од дана лишења слободе и време проведено у притвору почев од 22.4.2003. године па надаље

- **ОПТ. ПЕЈАКОВИЋ САНУ**

За кривично дело из члана 333 став 3 у вези става 1 Кривичног законика

НА КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 8 (ОСАМ) ГОДИНА, у коју му се урачунава време од дана лишења слободе и време проведено у притвору почев од 13.4.2003. године па до 23.3.2007. године

На основу члана 87 став 2 Кривичног законика изриче се

МЕРА БЕЗБЕДНОСТИ

одузимања предмета па се

одузима:

1. Пушка «Хеклер-Кох» модел Г3, калибра 7,62x51мм, без фабричког броја, са оптичким нишаном,

2. Аутоматска пушка «Црвена застава» М-70, АБ, калибра 7.62x39мм, без фабричког броја,

3. Теретно возило марке «Мерцедес», тип 207/Д, 3350, регистарски број Б824БФ, број шасије 60131218142951, број мотора 61691710043767, беле боје.

Обавезују се сви оптужени да плате суду трошкове кривичног поступка и паушала у износу који ће суд одредити посебним решењем.

Оштећена породица Ђинђић и оштећени Милан Веруовић ради остваривања имовинско-правног захтева упућују се на парницу.

На основу члана 354 став 1 ЗКП-а

Према опт. Саши Пејаковићу

ОДБИЈА СЕ ОПТУЖБА

Да је:

- Крајем 2002. и почетком 2003. године у Београду постао члан завере, коју су на начин описан у ставу I ове пресуде створили опт. Милорад Улемек и пок. Душан Спасојевић у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ,

- чиме би учинио кривично дело удруживање ради непријатељске делатности из члана 136 став 2 у вези става I Основног кривичног законика,

- Почетком фебруара и марта месеца 2003. године у Београду помогао члановима завере, извршиоцима атентата на премијера др. Зорана Ђинђића и покушаја убиства његовог пратиоца Милана Веруовића, а што је описано у ставу II ове пресуде, тако што је физички обезбеђивао пок. Душана Спасојевића и омогућавао му контакте са другим члановима завере и заједно са пок. Спасојевићем дана 12. марта 2003. године контролисао терен око зграде Републичке Владе у аутомобилу марке «Кадет» рег. бр. НС 118-001, физички га обезбеђујући и омогућавајући му неопходне контакте за време извршења атентата са осталим учесницима,

- чиме би учинио кривично дело убиства представника највиших државних органа из члана 122 у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125, помагањем у вези члана 24 ОКЗ, кажњиво по члану 139 став 1 ОКЗ и кривично дело убиство у покушају из члана 47 став 1 КЗ РС у вези члана 19 ОКЗ.

На основу члана 504-з ЗКП-а,

Према сведоцима сарадницима Миладину Сувајџићу и Дејану Миленковићу

ОДБИЈА СЕ ОПТУЖБА

Да су:

- Крајем 2002. и почетком 2003. године у Београду постали чланови завере, коју су на начин описан у ставу I пресуде, створили опт. Милорад Улемек и пок. Душан Спасојевић у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ,

- чиме би учинили кривично дело удруживање ради непријатељске делатности из члана 136 став 2 у вези става 1 Основног кривичног закона,

- Почетком фебруара и марта месеца 2003. године у Београду помогли члановима завере, извршиоцима атентата на премијера др. Зорана Ђинђића и покушаја убиства његовог пратиоца Милана Веруовића, а што је описано у ставу II ове пресуде, тако што је:

опт. Миладин Сувајџић био задужен за набавку камиона и путничких аутомобила неопходних за извршење атентата, за изнајмавање станова за скривање чланова завере, а дана 16.2.2003. године чекао на улазној рампи у Бубањ потоку у паркираном аутомобилу долазак колоне Премијера са задатком да о томе извести Милоша Симовића, затим организовао скривање пушке као средства извршења кривичног дела и набављао телефоне за међусобну комуникацију чланова завере, а дана 12.3.2003. године контролисао терен и обавештавао пок. Милета Луковића и Душана Спасојевића и опт. Милоша Симовића о конкретној ситуацији на терену.

опт. Дејан Миленковић дана 16.2.2003. године приликом повратка Премијера са Копаоника требало да са камионима на узвишењу изнад Бубањ потока заједно са опт. Милошем Симовићем пресеке колону у којој се налазио Премијер, а дана 21.2.2003. године заједно са опт. Милошем Симовићем требало да камионом препречи пут колони аутомобила у којој је био Премијер и која се Ауто - путем Београд-Загреб кретала према аеродрому, када би након заустављања колоне из «зоља» у правцу возила Премијера гађали опт. Јовановић Звездан и Тојага Жељко, а што је све ближе описано у ставу II ове пресуде,

- чиме би учинили кривично дело убиства представника највиших државних органа из члана 122 у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125, помагањем у вези члана 24 Основног кривичног закона, кажњиво по члану 139 став 1 Основног кривичног закона и кривично дело убиство у покушају из члана 47 став 1 КЗ РС у вези члана 19 Основног кривичног закона.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Оптужницом Окружног јавног тужилаштва у Београду – Специјалног тужилаштва КТ.С.бр. 2/03 од 21.8.2003. године, оптуженом Милораду Улемеку стављено је на терет извршење кривичних дела удруживања ради непријатељске делатности из члана 136 став 1 Основног кривичног закона, убиства представника највиших државних органа из члана 122 Основног кривичног закона у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125 Основног кривичног закона, кажњиво по члану 139 став 1 Основног кривичног закона и кривично дело убиство у покушају из члана 47 став 1 КЗ Републике Србије.

Оптуженом Звездану Јовановићу стављено је на терет извршење кривичних дела удруживања ради непријатељске делатности из члана 136 став 2 у вези става 1 Основног кривичног закона, убиства представника највиших државних органа из члана 122 Основног кривичног закона у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125 Основног кривичног закона, кажњиво по члану 139 став 1 Основног кривичног закона и кривично дело убиство у покушају из члана 47 став 1 КЗ Републике Србије.

Оптуженима Милошу Симовићу, Нинославу Константиновићу, Александру Симовићу, Владимиру Милисављевићу, сведоку сараднику

Дејану Миленковићу, оптуженима Сретку Калинићу, Милану Јуришићу званом «Јуре», Душану Крсмановићу, Саши Пејаковићу, Браниславу Безаревићу, сведоцима сарадницима Миладину Сувајцићу, Зорану Вукојевићу и опт. Жељку Тојаги овом оптужницом стављено је на терет извршење кривичних дела удруживања ради непријатељске делатности из члана 136 став 2 у вези става 1 Основног кривичног закона, убиства представника највиших државних органа из члана 122 Основног кривичног закона у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125 Основног кривичног закона помагањем у вези члана 24 Основног кривичног закона, кажњиво по члану 139 став 1 Основног кривичног закона и кривично дело убиство у покушају из члана 47 став 1 КЗ Републике Србије у вези члана 19 Основног кривичног закона и др..

Оптужница КТ.С.бр. 2/03 од 21.8.2003. године измењена је и прецизирана на главним претресима одржаним 23. марта 2007. године и 23. априла 2007. године. На главном претресу одржаном дана 23. марта 2007. године поступајући заменик Специјалног тужиоца одустао је од кривичног гоњења према сведоцима сарадницима Дејану Миленковићу – Багзију и Сувајцић Миладину.

У односу на оптуженог Пејаковић Сашу поступајући заменик Специјалног тужиоца, изменио је оптужницу, тако што је уместо стављених му на терет кривичних дела удруживања ради непријатељске делатности из члана 136 став 2 у вези става 1 Основног кривичног закона, убиства представника највиших државних органа из члана 122 Основног кривичног закона у стицају са кривичним делом тероризма, члан 125 Основног кривичног закона помагањем и кривичног дела убиства у покушају из члана 47 став 1 КЗ Републике Србије, у вези члана 19 Основног кривичног закона, овоме ставио на терет кривично дело пружање помоћи учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333 став 3 у вези става 1 Кривичног законика.

На главном претресу одржаном дана 23. априла 2007. године, поступајући заменик Специјалног тужиоца одустао је од кривичног гоњења против оптуженог Пејаковић Саше за кривична дела која су му стављена на терет оптужницом КТ.С.бр. 2/03 од 21.8.2003. године. У односу на оптуженог Пејаковић Сашу поступајући заменик Специјалног тужиоца дао је и потпуно нов чињенични опис кривичног дела које је оптуженом ставио на терет.

На главном претресу одржаном дана 23.4.2007. године поступајући заменик Специјалног тужиоца прецизирао је оптужницу у односу на оптуженог Тојага Жељка тако што је истоме ставио на терет уместо кривичног дела убиство представника највиших државних органа

из члана 122 ОКЗ-а у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125 ОКЗ-а, овоме ставио на терет покушај тих кривичних дела, то јест кривично дело убиство представника највиших државних органа из члана 122 ОКЗ-а у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125 ОКЗ-а у покушају у вези члана 19 ОКЗ-а, и одустао је од кривичног гоњења против оптуженог Тојага Жељка због кривичног дела убиство у покушају из члана 47 став 1 КЗ Републике Србије, у вези члана 19 ОКЗ-а, како му је то стављено на терет оптужницом КТ.С. 2/03 од 21.8.2003. године. И у односу на остале оптужене поступајући заменик Специјалног тужиоца вршио је незнатна прецизирања оптужнице на основу члана 341 ЗКП-а, о чему је суд водио рачуна приликом израде изреке ове пресуде.

Оптужница Специјалног тужиоца КТ.С.бр. 2/03 примљена је у Окружни суд у Београду 21.8.2003. године.

Поступајући председник већа у овом кривичном предмету није могао из техничких разлога (недостатак велике суднице, с обзиром на број оптужених, бранилаца и осталих учесника поступка, као и техничке опремљености, не постојање опреме која би омогућила аудио снимање тока главног претреса), заказати главни претрес у овој кривичној ствари у року од 2 месеца од пријема оптужнице како је прописано одредбом члана 283 став 2 ЗКП-а.

Решењем Кривичног већа Посебног одељења Окружног суда у Београду К.П.бр. 5/03, Кв.П.бр. 58/03 од 17.10.2003. године одбијени су приговори оптужених и њихових бранилаца на оптужницу ОЈТ-а у Београду – Специјалног тужилаштва КТ.С.бр. 2/03 од 21.8.2003. године, када је оптужница и ступила на правну снагу доношењем наведеног решења.

Оптужницом Окружног јавног тужилаштва у Београду – Специјалног тужилаштва КТ.С.бр. 2/03 од 21.8.2003. године, било је обухваћено укупно 44 лица. Поред кривичних дела за која се терете оптужени који су обухваћени изреком ове пресуде, у овом кривичном поступку, оптужени према којима је поступак раздвојен теретили су се за извршење следећих кривичних дела: Удруживање ради непријатељске делатности из члана 136 ОКЗ-а, тероризма из члана 125 ОКЗ-а, пружање помоћи учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 137 ОКЗ-а, убиство из члана 47 КЗ Републике Србије, отмица из члана 64 КЗ Републике Србије, корупције у органима управе из члана 255 КЗ Републике Србије, непријављивање кривичног дела или учиниоца из члана 203 КЗ Републике Србије и помоћи учиниоцу после извршеног

кривичног дела из члана 204 КЗ Републике Србије, и кривичног дела злочиначког удруживања из члана 227 КЗ Републике Србије.

Решењем кривичног већа Посебног одељења Окружног суда у Београду К.П.бр. 5/03, Кв.П.бр. 32/03 од 22.8.2003. године, одлучено је да се оптуженима: Милораду Улемеку, Милошу Симовићу, Нинославу Константиновићу, Александру Симовићу, Владимиру Милисављевићу, Дејану Миленковићу, Сретку Калинићу и Милану Јуришићу званом «Јуре» суди у одсуству по наведеној оптужници.

Против ових оптужених у току трајања истражног поступка одређен је притвор решењем истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри.П.бр. 2/03 од 30.4. и 16.5.2003. године, и донете су наредбе о расписивању потернице.

Решењем Кривичног већа Посебног одељења Окружног суда у Београду К.П.бр. 5/03 – Кв.П.бр. 71/03 од 6. новембра 2003. године, усвојен је предлог Специјалног тужилаштва од 28.10.2003. године, и предлози оптуженог Николе Ђугумовића, и оптужених Слободана Миливојевића и Миодрага Глигоријевића, па је раздвојен кривични поступак у кривичном предмету К.П.бр. 5/03 по оптужници Специјалног тужилаштва КТ.С.бр. 2/03 од 21.8.2003. године у односу на оптужене Борислава Микелића, Ацу Томића, Драгана Вујичића, због кривичног дела удруживања ради непријатељске делатности из члана 136 став 2 у вези става 1 ОКЗ и опт. Миодрага Глигоријевића, Николе Ђугумовића, Слободана Миливојевића и Драгише Катића, због кривичног дела злочиначког удруживања из члана 227 став 2 у вези става 1 КЗ РС и донета је одлука да се кривични поступак према овим оптуженима има посебно довршити пред Посебним одељењем овога суда.

Решењем Кривичног већа овог Одељења К.П.бр. 5/03 – Кв.П.бр. 58/03 од 17.10.2003. године одбијени су приговори окривљених против оптужнице, чиме је оптужница ступила на правну снагу. Предмет је заведен под новим бројем К.П.бр. 13/03 Окружног суда у Београду.

У току припреме за главни претрес Специјални тужилац је поднеском КТ.С.бр. 2/03 од 5.4.2004. године обавестио суд да одустаје од кривичног гоњења против оптужених Аце Томића, Борислава Микелића и Драгана Вујичића, због кривичног дела удруживања ради непријатељске делатности из члана 136 став 2 у вези става 1 ОКЗ-а и против Миодрага Глигоријевића, Николе Ђугумовића, Слободана Миливојевића и Драгише Катића, због кривичног дела злочиначког удруживања из члана 227 став 2 у вези става 1 КЗ РС.

Наиме, решењем председника већа – судије Марка Кљајевића К.П.бр. 13/03 од 7. априла 2004. године обустављен је кривични поступак против ових оптужених по оптужници КТ.С.бр. 2/03 од 21.8.2003. године.

Председник већа је дана 21.11.2003. године, казао главни претрес у овом кривично-правном предмету.

Главни претрес у овом предмету започео је читњем писмене оптужнице Специјалног тужиоца КТС.бр.2/03 од 21.8.2003. године, дана **24.12.2003.** године.

На наставку главног претреса дана 25.12.2003. године опт. Звездан Јовановић, одбио је да изнесе своју одбрану и да одговара на питања председника већа, чланова већа и других учесника у кривичном поступку. Са тих разлога на основу члана 321 ЗКП-а прочитана је његова одбрана која је дата у предкривичном поступку, дана 7.4.2003. године, пред овлашћеним службеним лицима МУП-а РС на основу члана 226 тачке 9 ЗКП-а.

Решењем Посебног одељења Округног суда у Београду К.П.бр. 5/03 од 17.2.2004. године, развојен је из разлога целисходности кривични поступак у овом предмету, по оптужници Округног јавног тужилаштва у Београду – Специјалног тужилаштва КТ.С.бр. 2/03 од 21.8.2003. године у односу на оптуженог Милорада Улемека и оптуженог Звездана Јовановића због кривичног дела удруживања ради непријатељске делатности из члана 136 став 1 и 2 ОКЗ-а, кривичног дела убиства представника највиших државних органа из члана 122 ОКЗ-а у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125 ОКЗ-а, кажњиво по члану 139 став 1 ОКЗ-а, кривичног дело убиства у покушају из члана 47 став 1 КЗ Републике Србије у вези члана 19 ОКЗ-а и оптужених Милоша Симовића, Нинослава Константиновића, Александра Симовића, Владимира Милисављевића, Дејана Миленковића, Сретка Калинића, Милана Јуришића званог «Јуре», Душана Крсмановића, Саше Пејаковића, Бранислава Безаревића и Жељка Тојаге због кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136 став 2 у вези става 1 ОКЗ-а, кривичног дела из члана 122 у стицају са кривичним делом из члана 125 ОКЗ-а помагањем у вези члана 24 ОКЗ-а, кажњиво по члану 139 став 1 ОКЗ-а и кривичног дела убиство у покушају из члана 47 став 1 КЗ Републике Србије у вези члана 19 ОКЗ-а.

Решење о суђењу у одсуству К.П.бр. 5/03, Кв.П.бр. 32/03 од 22.8.2003. године, стављено је делимично ван снаге решењем већа од

10.5.2004. у односу на оптуженог Милорада Улемека који је лишен слободе дана 2.5.2004. године.

Исто решење стављено је делимично ван снаге дана 14.2.2005. године у односу на тада оптуженог Дејана Миленковића који је екстрадиран из Републике Грчке дана 2.2.2005. године, и решењем од 28.11.2006. године у односу на оптуженог Александра Симовића који је лишен слободе дана 25.11.2006. године.

Решењем Кривичног већа Кв.П.бр. 52/03 од 9.10.2003. године усвојен је предлог Специјалног тужиоца и одлучено да се оптужени Зоран Вукојевић саслуша као сведок сарадник.

Решењем Кв.П.бр. 52/03 од 21.10.2003. године усвојен је предлог Специјалног тужиоца да се оптужени Миладин Сувајџић саслуша као сведок сарадник.

Решењем Кв.П.бр. 69/03 од 4.11.2003. године усвојен је предлог Специјалног тужиоца да се оптужени Љубиша Буха саслуша као сведок сарадник.

Решењем Посебног одељења Окружног суда у Београду К.П.бр. 5/03 од 20.6.2006. године усвојен је предлог Специјалног тужиоца од 8.7.2005. године да се тада оптужени Дејан Миленковић саслуша као сведок сарадник.

У току 2006. године у овом кривичном предмету дошло је до промене у саставу кривичног већа, и промене председника већа па је решењем Кривичног већа Посебног одељења Окружног суда у Београду, а на предлог новог поступајућег председника већа донето решење Кв.П.бр. 233/06 од 20.9.2006. и Кв.П.бр. 256/06 од 17.10.2006. године и усвојени су предлози председника већа и дозвољено да се у овом кривичном предмету прочитају докази изведени на ранијим главним претресима, а на основу члана 333 став 5 ЗКП-а («Службени гласник Републике Србије» бр. 46/2006).

У овом предмету, на основу решења председнице Врховног суда Србије Су.бр. 181/07 од 23. априла 2007. године одобрено је емитовање завршних речи странака у предмету К.П.бр. 5/03 уз ограничење да емитовање може започети сваког дана након завршетка радног дана, пред већем Посебног одељења Окружног суда у Београду, не директно док је давање завршних речи у току. Није одобрено јавно емитовање завршне речи пуномоћника породице оштећених, адвоката Срђе Поповића с обзиром да пуномоћник оштећених није дао сагласност да се

његова завршна реч емитује путем средстава јавног информисања. Такође председница Врховног суда Републике Србије донела је и решење II Су.бр. 190/07 од 27. априла 2007. године да се на основу члана 179 став 2 Законика о кривичном поступку у вези члана 56 став 1 судског Пословника, одобрава емитовање завршне речи оптуженог Милорада Улемека, пред већем Посебног одељења за организовани криминал Округног суда у Београду. Емитовање завршне речи оптуженог Улемека одобрено је уз ограничење да емитовање може започети сваког дана након завршетка радног дана пред већем Посебног одељења Округног суда у Београду. О начину спровођења датог одобрења стараће се председник судског већа. У односу на оптуженог Милорада Улемека донето је посебно решење за емитовање његове завршне речи с обзиром да је у току трајања доказног поступка, због непоштовања суда, према оптуженом била изречена мера удаљења са главног претреса, до завршетка главног претреса. Ово решење је одлуком већа измењено, а на захтев оптуженог Милорада Улемека да му се након излагања завршне речи Специјалног тужиоца дозволи да се врати у судницу и настави са праћењем и учествовањем у поступку на главном претресу. Веће је донело решење које је образложило, имајући у виду заинтересованост јавног мишљења за даљи ток кривичног поступка а затим да се ради о историјском процесу и да оптуженом, коме прети најтежа врста кривичне санкције за дело за које је оптужен треба дати могућност да се појави у судници и да да своју завршну реч.

Завршне речи

*заменика Специјалног тужиоца, пуномоћника оштећених,
оптужених и бранилаца оптужених*

У завршној речи на главном претресу заменик Специјалног тужиоца је у свему остао при подигнутој, измењеној оптужници, образложио разлоге тужилаштва за то и предложио суду да оптужене за учињена кривична дела огласи кривим и осуди на казне по закону. У односу на опт. Душана Крсмановића предложио је суду да примени одредбе о ублажавању законом прописане казне и то до законског минимума за кривична дела која му се стављају на терет, истичући да суд приликом одлучивања о казни према опт. Душану Крсмановићу мора ценити као олакшавајућу околност његово признање дато у предкривичном и предходном поступку јер је на тај начин допринео утврђивању чињеничног стања и откривању других учинилаца кривичних дела и њихово привођење правди.

Пуномоћник породице оштећеног др Зорана Ђинђића, адв. Рајко Даниловић у својој завршној речи, навео је да је став пуномоћника оштећених да је оптужница Специјалног тужиоца доказана у целости и да су расветљене и доказане релевантне чињенице и околности које се односе на припрему и убиство покојног Премијера. Даље је навео да није утврђена позадина и мотив убиства пок. премијера Зорана Ђинђића. Полиција је успешно прикупила доказе у предкривичном поступку а резултати истраге и главног претреса потврђују оптужницу. Међутим, истражни поступак се није бавио позадином убиства што отвара низ питања као што су: ко је подржавао, подстицао и храбрио оптужене, а током овог кривичног поступка и покушавао да заштити. Пуномоћник породице оштећеног Зорана Ђинђића се осврнуо на предају опт. Улемек Милорада која је била неуобичајена и противна правној процедури предаје. Сви оптужени су били припадници Јединице за специјалне операције РДБ или особе из криминала који су били сарадници РДБ. Ова, као и друге чињенице, указује да је атентат на покојног Премијера био политички чин и политички мотивисан. У предкривичном поступку је редуковано интересовање за улогу обавештајних служби у припреми, извршењу и увиду у сам атентат. Није дат одговор на питање како је могуће да су оптужени у неколико наврата на Копаонику преко наплатне рампе код Бубањ потока, плато испред зграде тадашње Савезне Скупштине и главне поште до хале «Лимес» организовали заседе да изврше атентат на покојног Премијера а да ни једна обавештајна служба о овој пасности није обавестила надлежне за безбедност Премијера. Из овога се закључује о евентуалној умешаности неких делова безбедносних служби у атентат, што није расветљено. Након атентата на Премијера је било покушаја да се испита улога наведених служби као и организација обезбеђења Премијера, па је формирана и такозвана Кораћева комисија Владе Србије, која је требало да утврди како је била организована и спровођења заштита Премијера, те сазнања о припреми атентата, али није именовала одговорне за пропусте. Оштећени сматрају да би расветљавање ових чињеница употпунило уверење да је атентат на покојног Премијера заверенички циљ. Из овог разлога се поставља питање политичке позадине и оквира атентата. У време припрема за атентат на Премијера без основа је демонизирана личност Премијера преко штампаних медија, што су потврдили многи сведоци. Хапшење браће Бановић је приказано као мотив побуне ЈСО-а, а опште позната је чињеница да је недељник «Репортер» објавио лажни списак потенцијалних Хашких оптуженика на коме су били и појединци из ЈСО-а. На самом списку су биле особе које су погинуле или су биле рањаване и одликоване. Трагови атмосфере каоја је прављена пред атентат су постојали и за време суђења када је било разних притисака, а познато је да таблоидна штампа учествује у нападима на суд и

тужилаштво. У ту сврху се ангажују лажни експерти ради оспоравања налаза вештака, а извештаји са суђења нису веродостојни. На главном претресу није ништа спорно јер су расветљене све одлучне чињенице. Формирање Посебног одељења Окружног суда у Београду и избор Специјалног тужиоца и организовање полиције за борбу против организованог криминала су били део програма Владе премијера Зорана Ђинђића. Од стране појединих припадника организованог криминала покушано је да се прикаже као напад на патриотске снаге и појединце. У ову сврху је искоришћено и хапшење Милошевић Слободана и његово изручење Хашком трибуналу, и ако је Хашко тужилаштво изричито навело да ће оптужнице подизати само против особа одговорних за командну одговорност, па је са тим циљем била направљена подела на патриоте и издајнике. Пуномоћник оштећене породице премијера Зорана Ђинђића је навео да су се о његовом политичком значају спонтано изразили грађани Србије на његовој сахрани.

Премијер је био политички у пуној животној снази, у фази свог политичког бића био је на врхунцу и имао је снаге да оствари свој политички програм.

Свако убиство је непотребно и кажњиво, а убиство политичара из политичких мотива је убиство највишег степена кривичне одговорности, па такве последице убиства премијера Зорана Ђинђића треба да представљају отежавајуће околности највишег степена, које судско веће треба да цени приликом доношења пресуде.

Пуномоћник оштећене породице др Зорана Ђинђића сматра да је доказано да је одлука о убиству Премијера настала у дужем временском периоду и да је поред неколико неуспелих покушаја реализована 12. марта 2003. године на начин како је доказано у истрази и на главном претресу и описано у оптужници. Ово најтеже кривично дело се остварило као планирано и резултат одлуке извршиоца без колебања.

Нема казне која би задовољила и представљала компензацију за губитак пок. Премијера, па је пуномоћник оштећене породице Премијера, предложио суду да за организаторе и извршиоце донесе примерену казну, која је у овом случају најтежа казна. Осим промена које је у својој завршној речи изнео заступк јавне тужбе када се ради о опт. Крсмановић Душану на страни осталих оптужених нема олакшавајућих околности.

Пуномоћник оштећене породице Ђинђић, адв. Срђа Поповић је у потпуности прихватио завршне речи заменика Специјалног тужиоца и пуномоћника ошт., адв. Рајка Даниловића. Навео је да је циљ опт. Улемек Милорада био освајање власти а средства су била стицање

финансијске моћи, стицање позиције у политичким и правосудним структурама и промена персоналне структуре власти, због чега је и организовао протест ЈСО-а, чиме је и охрабрио оптужене да приступе убиству пок. Премијера.

Требало је испитати и чињенице које нису везане за диспозитив оптужнице, јер су потребне за правилно пресуђење.

Пуномоћник оштећене породице премијера Др Зорана Ђинђића, даље наводи да је предлагао да се утврде важне чињенице које су везане за побуну ЈСО-а било као припремну радњу, било као једну од фаза кривичног поступања оптужених, па је тако одбијен предлог за саслушање сведока јер је суд везан диспозитивом оптужнице, а одбијени су предлози за извођење доказа који се односе на период пре краја 2002. и почетка 2003. године. Такође су одбијени и предлози за саслушање сведока који су тврдили да имају битна сазнања за овај кривични поступак, с обзиром да је њихово саслушање у функцији колизионог доказа, из чега произилази да су изведени докази тачно описали политичку позадину атентата. Предложио је да се поново отвори главни претрес и саслушају сведоци које је пуномоћник оштећених ставио у предлогу за допуну доказног поступка са главног претреса, уз примедбу да није одлучено о предлогу да се прочитају информације које се односе на транскрипте разговора између сведока сарадника Миленковић Дејана и његовог тадашњег браниоца Кајганић Биљане. У односу на остале изведене доказе је у потпуности разјашњено чињенично стање. Одбрана оптужених је прилично очајничка и своди се на то да је све монтирано, да су материјални докази подметнути, признања изнуђена, сведоци лажно сведоче, докази о невиности оптужених су уништени а вештаци су пристрасни. Њихова кривица је банална јер су урадило оно што им је речено да ураде.

Уколико суд не одлучи да главни претрес поново отвори, пуномоћник оштећених је предложио да оптужене огласи кривим, осуди по Закону и обавезе да солидарно оштећенима надокнаде трошкове кривичног поступка, док ће имовинско-правни захтев истаћи у парници.

Пуномоћник оштећеног Милана Веруовића, адв. Божко Прелевић је у својој завршној речи навео да је свим изведеним доказима неспорно утврђено да су оптужени извршили кривична дела која су им стављена на терет и предложио је суду да их огласи кривим и казни по Закону, узимајући у обзир начин извршења кривичног дела, наступеле последице и друштвену опасност.

Убеђен је да оптужницом нису обухваћени сви актери овог догађаја јер су оптужени само били оруђе у нечијим рукама. Није откривено ко је политички инспиратор атентата који је требао да им пружи заштиту. Током предкривичног поступка су трајно уништени поједини докази, а неки докази нису ни достављени суду.

Пуномоћник оштећеног сматра да би извођење доказа реконструкцијом на лицу места значајно помогло да се утврди истина јер судски вештак је изнео закључке о повређивању оштећеног Веруовић Милана без ренгендских снимака, а вештацима из Криминалистичког института СР Немачке у Висбадену требало је доставити штаку пок. Премијера због утврђивања његовог положаја.

До атентата на пок. Премијера је дошло након покушаја код хале «Лимес» и ако су учесници били познати полицији, а никада није утврђивана одговорност људи из полиције. Поставља се питање шта је спречило полицију да обезбеди пок. Премијера и ако је знала да се спрема атентат и зашто су биле искључене камере на згради Владе Србије. Кораћева комисија је таксативно набројала пропусте у обезбеђењу који су претходили убиству пок. Премијера, али ништа није урађено. Током поступка су вршени разни притисци на сведоке. Изведеним доказима се доказало да се ради о политичком убиству а «земунски клан» је био извршилац у туђе име и за туђи рачун. Оптужени су знали у чему учествују и хтели су извршење кривичног дела па предлаже суду да их огласи кривим и осуди на максималне затворске казне, док ће одштетни захтев прецизирати у парничном поступку. Трошкове кривичног поступка је тражио.

Оштећени Милан Веруовић је у својој завршној речи навео да у целости прихвата завршну реч свог пуномоћника, адв. Боже Прелевића. Изнео је да постоји сумња у исказе људи који су обезбеђивали покојног Премијера и са њима је манипулисано. Покушана је дискредитација професионалности људи који су обезбеђивали Премијера, а очекивао је да ће се утврдити околности које су претходиле 12.3.2003. године, и поставио питање због чега је степен безбедности пок. Премијера био на минимуму, зашто није било формирано Одељење за заштиту личности, и да се утврди хијерархијска одговорност због пропуста у обезбеђењу пок. Премијера. Оштећени је затражио да се оптужени осуде на најтеже затворске казне.

Браниоци оптужених у завршној речи, као и сами оптужени, оспорили су наводе оптужнице заменика Специјалног тужиоца и то како чињенични опис радњи извршења, тако и правну квалификацију кривичних дела која се оптуженима стављају на терет. Одбрана је изнела

тврдњу да на основу изведених доказа није утврђено да су оптужени извршили кривична дела како им је то оптужницом Специјалног тужиоца стављено на терет, па су предложили да веће ради потпуног утврђивања чињеничног стања на крају доказног поступка поново отвори главни претрес и донесе решење за допуну доказног поступка или уколико то веће не учини да донесе ослобађајућу пресуду у односу на оптужене.

Заједничко из завршних речи свих браниоца јесте да у оптужници Специјалног тужиоца не постоје сви елементи кривичног дела убиства представника највиших државних органа власти, јер нема субјективног елемента овог кривичног дела. Не постоји по ставу одбране ни индиције, а камоли докази да је код неког од оптужених постојала намера да се изврши убиство представника највиших државних органа.

Сагласно су браниоци истакли, да је Специјалном тужиоцу било потребно у овом кривичном предмету четири сведока сарадника да би се доказали наводи оптужнице. Такође су указали на чињеницу да је сведок сарадник Миленковић Дејан добио статус тек након поновљеног предлога Специјалног тужиоца, да сведок сарадник Буха Љубиша нема сазнања о самом атентату на председника Владе Др Зорана Ђинђића, а он и сведок сарадник покојни Вукојевић Зоран су у својим исказима изнели да нису били припадници криминалне групе Спасојевић Душана. Указали су на кредибилитет сведока сарадника Сувајцић Миладина као на особу која је склона измишљањима и разним конструкцијама, како би само добила статус, то јест откупила се од кривичног гоњења, и посебно су напоменули да сведоци сарадници током овог поступка имају двојак својство, да су исти од стране тужилаштва уцењени како би потврдили наводе оптужнице. Сматрају да законско решење које регулише питање усвајања предлога тужиоца за саслушање оптуженог у својству сведока сарадника није решено на правилан начин, посебно имајући у виду да странке у кривичном поступку немају једнака права, с обзиром да браниоци осталих оптужених нису могли да присуствују нејавним седницама на којима су саслушавани оптужени који су од стране тужилаштва предложени за сведоке сараднике. Такође су сматрали да се искази ових сведока не могу ценити на једнак начин са осталим оригинарним сведоцима у кривичном поступку. Имали су примедбе и изнели као чињеницу да је МУП Србије само неколико часова након атентата на покојног Премијера Др Зорана Ђинђића, расписао потерницу за оптуженима, што по мишљењу одбране и оптужених указује на чињеницу да је ова потерница била унапред припремљена. Предложили су да се из списка предмета издвоје искази оптуженог Звездана Јовановића и оптуженог Душана Крсмановића, те оптуженог Бранислава Безаревића и Саше Пејаковића који су дати у предкривичном поступку

пред овлашћеним радницима МУП-а Републике Србије на основу члана 226 став 9 ЗКП-а, уз тврдњу да су ови искази дати уз грубо кршење одредаба Законика о кривичном поступку и Устава Републике Србије.

Бранилац оптуженог Звездана Јовановића, адв. Ненад Вукасовић, и сам оптужени Звездан Јовановић у завршној речи су истакли да је признање које је оптужени Звездан Јовановић дао у предкривичном поступку, дато на основу уцена којима је био изложен оптужени Звездан Јовановић од стране овлашћених службених лица МУП-а Републике Србије, који су га у том тренутку уцењивали безбедношћу његове породице, супруге и деце.

Бранилац оптуженог Душана Крсмановића предложио је да се издвоји изјава овог оптуженог коју је дао и у предкривичном поступку и у поступку пред надлежним истражним судијом Посебног одељења за организовани криминал Окружног суда у Београду. Такође издвајање из списка предложили су и браниоци оптуженог Безаревић Бранислава и оптуженог Пејаковић Саше. Навели су да су браниоци који су били ангажовани у предкривичном поступку били браниоци који нису испуњавали на савестан начин своју бранилачку дужност, да се ради о браниоцима који се нису налазили на списку Адвокатске коморе Београда, па на тај начин нису могли бити ни ангажовани у предкривичном поступку приликом давања одбране од стране тада осумњичених.

У завршним речима, вршећи анализу изведених доказа одбрана оптужених је оспоравала све доказе које је тужилаштво понудило током кривичног поступка, па је тако оспорила и изнету и утврђену чињеницу из изреке ове пресуде да је Премијер убијен хицима испаљеним из канцеларије број 55 у улици Адмирага Гепрата бр. 14 из пушке «Хеклер и Кох Г3» на којој је био оптички нишан. Изнели су да није на поуздан начин утврђена стајна тачка, односно место на којем се налазио Премијер у тренутку задобијања поготка, начин на који је био окренут телом ка улазу у зграду Владе Србије, налазе и мишљења вештака медицинске и балистичке струке, и то како њихове писмене налазе тако и исказе који су дали приликом непосредног саслушања на главном претресу. Оспоравали су законитост доношења наредбе да вештачење обаве стручњаци Института за криминалистичку технику СР Немачке, из Висбадена, и могућност уопште да тај Институт и његови стручњаци дају налаз и мишљење у предкривичном поступку, а и касније током поступка на главном претресу када је било наредбом већа одређено да дају своје допунско мишљење, с обзиром на прикупљене доказе које нису имали у виду приликом давања првобитног налаза у истрази. Посебно су имали примедбе на налаз и мишљење вештака медицинске

струке проф. др. Душана Дуњића, износећи да је он направио конструкцију положаја тела Премијера окренутог леђима ка улазу у зграду Владе Републике Србије, те налаз и мишљење вештака балистичара Милана Куњадића у погледу начина и могућности задобијања повреда и механизма насталих оштећења и трагова који су затечени приликом вршења увиђаја. Предложили су да се из списка издвоји записник о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду Александра Чолића који је сачињен 18.3.2003. године са пратећом документацијом и извештајима о криминалистичко техничком прегледу лица места извршења кривичног дела испред зграде Владе Републике Србије, улаза број 5, затим дела записника из улице Гепратове бр. 14, канцеларије бр. 55 и дворишне зграде која се налази у улици Адмирала Гепрата, као и допунски извештај о крим. техничком прегледу лица места који су обавили овлашћени радници МУП-а Републике Србије, Одељења крим. технике. Заправо, тражили су да се сви ови писмени докази који су пратили записник о увиђају истражног судије издвоје из списка, износећи тврдњу да истражни судија Александар Чолић није био на лицу места у тренутку када су овлашћени радници МУП-а Републике Србије, крим. техничари вршили одређена мерења и снимања на лицу места. Такође су предложили да се из списка извоји записник о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду Кри.бр. 616/03 од 25.3.2003. године који је сачињен од стране истражног судије приликом проналаска пушке «Хеклер и кох» са муницијом у торби на простору блока 26 на Новом Београду. Према томе може се извући закључак да су браниоци оптужених и оптужени током овог поступка оспоравали правац из којег су испаљени хици на покојног премијера Др Зорана Ђинђића и његовог пратиоца Милана Веруовића, оружје, то јест пушку из које су хици испаљени која је пронађена на Новом Београду, стајну тачку, односно место на коме се налазио покојни Премијер и његов пратилац, као и положај тела у тренутку задобијања повреде и након задобијања повреде. Оспорили су да су и две чауре које су пронађене приликом вршења увиђаја у улици Адмирала Гепрата нађене на месту како је то констатовано записником о увиђају и снимљено видео записом и фотографисано о чему постоји фотодокументација која је изведена као доказ на главном претресу и у коју је суд извршио увид. Оспорили су да су обе чауре које су пронађене у улици Адмирала Гепрата испаљене из исте пушке «Хеклер и Кох Г-3», исеченог серијског броја, износећи тврдњу да истом муницијом није погођен покојни премијер Др Зоран Ђинђић и његов пратилац, а што се по ставу одбране може видети по повредама које су том приликом задобили, карактером тих повреда, начином доношења тих повреда, као и да чаура која је након признања оптуженог, а тада осумњиченог Звездана Јовановића пронађена на Фрушкој Гори, испаљена из ове пушке «Хеклер и Кох Г-3». Оспорили су да су повреде код покојног Премијера Др Зорана

Ђинђића и његовог пратиоца Милана Веруовића нанете из истог оружја и истом муницијом, истичући у завршним речима да убиство Премијера Др Зорана Ђинђића није извршено из улице Адмирала Гепрата број 14 и канцеларије бр. 55 на другом спрату, и да за то нису пружени поуздани докази, са посебном назнаком да су постојала како они то кажу два снајперска гнезда и три хица, указујући да су о три хица говорили неки од пратилаца покојног премијера Др Зорана Ђинђића који су саслушани у својству сведока на главном претресу. Оспорили су и могућност настанка повреда које су констатоване на десној бутини покојног Премијера, са посебним освртом да је атентатор на Премијера пуцао из другог правца, а не из улице Адмирала Гепрата број 14, други спрат канцеларија 55, помињући као могућност да је пуцано из улице Бирчанинове број 8, са терасе која се налази у поткровљу, или из улице Немањине број 9, то је зграда која се налази преко пута дворишта зграде Владе улице Немањине број 11, улаз број 5, која је страдала приликом НАТО бомбардовања Београда. Карактер повреда које су констатоване код покојног Премијера и код оштећеног Веруовића по мишљењу одбране управо доказују њихову тврдњу да нису нанете из истог ватреног оружја. Предложили су издвајање из списка записника о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду Александра Чолића, и записник истражног судије Бранислава Пантелића који је сачињен када је пронађена пушка «Хеклер и кох Г-3» са муницијом, нађена у камењару у путној торби на Новом Београду у простору блока 26, са ставом да су ови записници сачињени на незаконит начин. Тврдили су да је увиђај испред зграде Републике Србије, улаза број 5 и у Адмирала Гепрата бр. 14 започет пре доласка истражног судије, да су криминалистички техничари сами обележавали трагове који су настали извршењем кривичног дела и да ти трагови нису на правилан начин фиксирани. Одбрана оптужених оспорила је и извештаје о дактилоскопској идентификацији трагова папиларних линија који су пронађени у становима у којима су боравили припадници непријатељске криминалне организације, на предметима које су користили и употребљавали пре и након атентата, као и трагове папиларних линија који су пронађени у возилима која су користили на сам дан атентата. Предложили су издвајање из списка извештаја о дактилоскопској идентификацији папиларних линија, уз напомену да је спорно да су ти трагови углавном проналажени на покретним стварима, да су те покретне ствари одузимане из станова оптужених, о чему су посебно говорили браниоци оптуженог Александра Симовића, да су те покретне ствари одузимане без сачињавања потврде о одузетим предметима, које би по Закону морало да потпише лице које је присуствовало одузимању тих предмета и од којих су ти предмети одузети, те да није на законит начин извршен претрес станова у којима су проналажени ови трагови папиларних линија, те и сама могућност законитог идентификовања

трагова који су пронађени на лицу места, истичући да сматрају да су ови отисци папиларних линија који припадају припадницима ове криминалне организације, и на основу којих је извршена дактилоскопска идентификација у ствари подметнути, јер је долазило до премештања ових покретних ствари, о чему нису пружили поуздане доказе. Истакли су да се мањкавост рада полиције у изналагању трагова у становима у којима су боравили оптужени види и у томе што ти трагови нису пронађени на више предмета, да се полиција задовољила тиме да ако су отисци пронађени само на поједином предмету, једном или неколико, да је било нужно да се изврши комплетан преглед и да се идентификују сви трагови, да је на овај начин полиција вршила одабир трагова, а затим на основу тога израђена је и дактилоскопска идентификација само да би се потврдило да су лица која су се наша на потерници, припадници криминалне организације и завере, да су они извршиоци убиства председника Владе Др Зорана Ђинђића. Посебно су имали примедбу на начин како је и зашто одређен Институт за криминалистичку технику СР Немачке, из Висбадена да врши вештачење и да се изјашњава у погледу битних околности извршења овог кривичног дела, на основу којих задатих параметара, истичући да су параметри који су дати у предкривичном поступку, дати паушално, на основу усмених наредби појединих радника МУП-а Србије, а да је касније веће у наредби за вештачење селективно дало само одређене параметре и доказе како би се добио налаз који би уклопио и потврдио тезу тужилаштва, да је кривично дело извршено на начин како је то описано у изреци ове пресуде. Предложили су ново комисијско вештачење, судско медицинско и балистичко вештачење, физичко хемијско и преко оружара за одређену врсту оружја, као и да се обави реконструкција. Поред тога одбрана је оспорила да је дана 21. фебруара 2003. године дошло до покушаја атентата на председника Владе Др Зорана Ђинђића на ауто – путу на Новом Београду код апортске хале «Лимес», а данас београдске «Арене» и то на начин како је то утврђено у изреци ове пресуде. Истакли су да је немогуће да се таква акција у којој је учествовао оптужени Дејан Миленковић, а касније сведок сарадник, изведе из ручног бацача, такозване «зоље» и за такву констатацију тражили су да се обави вештачење од стране вештака стручњака за ту врсту оружја, имајући у виду начин како су кретање колоне описали пратиоци и обезбеђење покојног Премијера, а посебно начин како је то описао сада сведок сарадник у овом предмету, а тада окривљени Дејан Миленковић.

Предложили су да се из списка издвоје записници свих оптужених који су дати у предкривичном поступку, на основу члана 226 став 9 Законика о кривичном поступку, сматрајући да су незаконити и истичући да су

састављени у време ванредног стања, на начин који је супротан Уставу и Закону.

Став суда по изнетим примедбама и предлозима странака и других учесника у кривичном поступку

Веће је разматрало предлог браниоца оптуженог Душана Крсмановића, адвоката Вељка Делибашића, који је предложио да се из списка предмета издвоје изјаве оптуженог Душана Крсмановића, које је дао као осумњичени у предкривичном поступку, на записнику пред овлашћеним радницима МУП-а Србије, и изјаве дате пред истражним судијом Посебног одељења Округног суда у Београду, сматрајући да је оптужени Душан Крсмановић тада био противправно лишен слободе. Мишљење овог браниоца заснива се на одлуци Уставног суда Србије да је опт. Душан Крсмановић био лице које је противправно лишено слободе и да је био задржан на основу наредбе вршиоца дужности Председника Републике Србије о поступању државних органа у време ванредног стања дуже од 48 сати, што је основ задржавања осумњиченог од стране органа унутрашњих послова који је прописан ЗКП-ом. Оваква интерпретација и став браниоца оптуженог Душана Крсмановића по мишљењу овога већа није тачна, с обзиром да је у то време постојао правни основ лишења слободе окривљеног Душана Крсмановића за све време трајања лишења слободе. Одлука Уставног суда о проглашењу неуставним и незаконитим Одлуке о посебним мерама за време ванредног стања а које је изнео бранилац оптуженог, не могу утицати на процесну ваљаност одређених процесних радњи предузетих како од органа унутрашњих послова тако и од стране истражног судије, нити може бити предмет оцењивања од стране Уставног суда Србије. О томе једино може да одлучи, на основу Устава и Закона надлежни суд. Такође тврдње овог браниоца да је било повређено основно право окривљеног на одбрану у смислу ускраћивања права на браниоца и тврдње које је изнео да адвокати, браниоци у предкривичном и истражном поступку у овој кривичној ствари Мирко Трипковић и Мирослав Тодоровић нису вршили бранилачку функцију и ако су формално-правно били адвокати и да су поступали противно Закону и кодексу о етици адвоката. По мишљењу овога већа то искључиво може бити предмет оцене у другом поступку о чему се ово веће не може изјашњавати.

Веће закључује да тврдње бранилаца изведене из чињенице да су оптужени Душан Крсмановић, Звездан Јовановић, Саша Пејаковић,

Бранислав Безаревић, који су дали исказе у својству осумњичених у смислу члана 226 став 9 ЗКП-а, од стране органа унутрашњих послова задржани на основу незаконитог општег акта дуже од 48 часова, не може се изводити закључак и да су њихови искази из предкиривчног поступка не законити. Ово стога што се Одлука о неуставности и незаконитости Наредбе односи само на трајање задржавања и ускраћивања права на браниоца, док се валидност датих исказа утврђује на основу ЗКП-а. Како то и поједини браниоци (бранилац оптуженог Душана Крсмановића), тврде, у кривичном праву није дозвољена аналогија по којој би се због чињенице да су оптужени незаконито задржани од стране МУП-а дуже од 48 часова, морало сматрати да су све изведене радње незаконите. Дакле, и ако органи унутрашњих послова у предкривичном поступку нису поштовали рокове из члана 229 став 1 и 6 ЗКП-а, по налажењу овога већа, тај пропуст није од утицаја на валидност исказа осумњичених, датих у смислу члана 226 став 9 ЗКП-а, као и њихови искази који су дали као окривљени пред истражним судијом. Суд не оспорава изнете разлоге браниоца оптуженог Душана Крсмановића, адвоката Вељка Делибашића, да је Уставни суд Србије својом Одлуком Иу.бр. 93/03 од 8.7.2004. године која је објављена у «Службеном гласнику Републике Србије», број 83/04 од 23.7.2004. године, утврдио да тачка 2 става 1 и 3 Наредбе о посебним мерама, које се примењују за време ванредног стања, а које се односе на право МУП-а да принудно доведе и задржи у службеним просторијама до 30 дана лице које угрожава безбедност других грађана или безбедност Републике и да такво лице нема право на браниоца, у смислу ЗКП-а, а у време важења нису биле у складу са Уставом и Законом. Због тога, а према одредбама члана 57 Закона о поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука, сви оптужени који су задржани од стране МУП-а дуже од 48 часова, а на основу наведене Наредбе, имају право да од надлежног органа траже измену појединачног акта, а у конкретном случају то је «решење о задржавању», које је донето на основу неуставног и незаконитог општег акта – поменуте Наредбе. Ако се изменом појединачног акта не могу отклонити последице настале услед примене општег акта за које је утврђено да је неуставна, Уставни суд може одредити да се последице отклоне повраћајем у пређашње стање, накнадом штете и на други начин (члан 58 истог Закона). Пошто у овом случају појединачни акти – решења МУП-а Србије о задржавању у трајању од 30 дана, донета су и извршена на основу општег акта, а за који је Одлуком Уставног суда утврђено да није у складу са Уставом и Законом, та решења су постала правноснажна пре ступања на снагу ове Одлуке Уставног суда, то се на иста не може применити одредба члана 56 став 1 Закона о поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука (о непримењивости Закона, прописа и општих аката за које је утврђено да нису у сагласности са Уставом и Законом), јер та

одредба регулише само односе који су настали пре дана објављивања Одлуке Уставног суда, ако до тог дана нису правноснажно решени. У конкретним случајевима појединачни акти – решења о задржавању постала су правноснажна и извршена су пре објављивања Одлуке Уставног суда, због чега је и изостала могућност измене тих решења (члан 57 истог Закона) и обуставе њиховог извршења (члан 56 став 3), већ наведени оптужени као сатисфакцију за незаконито задржавање дуже од 48 часова имају право на накнаду штете, чиме се према одредбама члана 58 наведеног Закона отклањају последице незаконитости.

Суд је такође ценио предлог браниоца оптуженог Звездана Јовановића као и самог Звездана Јовановића, адвоката Ненада Вукасовића да се из списка предмета издвоји записник о саслушању у својству осумњиченог Звездана Јовановића дана 7.4.2003. године, који је сачињен пред овлашћеним радницима МУП-а Србије а на основу члана 226 став 9 ЗКП-а. Наиме, веће је у циљу провере ових навода браниоца и оптуженог Звездана Јовановића утврдило да је у свему приликом његовог саслушања поступљено сходно одредби члана 226 став 9 ЗКП-а, да је тада осумњичени Звездан Јовановић био поучен о свим својим правима у току кривичног поступка, да му је омогућен поверљив разговор са браниоцем, адвокатом Весном Радомировић која је тада била бранилац по службеној дужности осумњиченог Звездана Јовановића. При том је суд имао у виду да је у доказном поступку саслушао у својству сведока адвоката Весну Радомировић, а извршио је и саслушање у својству сведока овлашћена службена лица МУП-а Републике Србије, која су вршила саслушање и састављање записника, Родољуба Миловића и Милета Новаковића који је присуствовао саслушању на наведене околности. Веће сматра да приликом саслушања оптуженог Звездана Јовановића нису учињене повреде Законика о кривичном поступку, није примењена претња и уцена како је то оптужени Звездан Јовановић износио и да нема разлога да се овај записник издвоји из списка. Наводи да исказ осумњиченог због тога што није дат у присуству изабраног браниоца, већ браниоца по службеној дужности представљају недозвољени акт, оцењени су као неосновани. При томе је суд имао у виду и чињеницу коју су браниоци истакли да је у конкретном случају поступљено противно одредби члана 71 став 5 Законика о кривичном поступку и да је за браниоца постављен адвокат који није на списку Адвокатске коморе Београда, значи није се ишло по редоследу.

Веће сматра да је и овај приговор браниоца неоснован, не може утицати на ваљаност исказа који је дат у својству осумњиченог. Наиме, неспорно је да је оптуженом критичном приликом био додељен бранилац по службеној дужности, као што није спорно да се адвокат Весна

Радомировић није налазила на списку Адвокатске коморе Београда, али је сасвим сигурно да се ради о адвокату, који је члан Адвокатске коморе Србије и Адвокатске коморе Београда, и да је осумњиченом у том тренутку била обезбеђена стручна помоћ у смислу професионалног адвоката. Веће сматра да оваквим начином рада није повређено право на одбрану осумњиченог, јер је имао стручну одбрану, а бранилац му је постављен из редова адвоката који су положили адвокатску заклетву. Осим тога, радило се о ванредном стању када је Уставом и Законом предвиђено ограничење одређених слобода и права грађана, те Одлуком Уставног суда Србије утврђена је неуставном само одредба Наредбе о посебним мерама које се примењују за време ванредног стања, којом се укида право на браниоца, но не и када се то право ограничава као у конкретном случају постављањем браниоца по службеној дужности уместо изабраног браниоца. Ограничење ових права за време трајања ванредног стања у складу је са одредбом члана 11 и 12 став 2 Устава Републике Србије, чланом 6 Повеље о људским и мањинским правима и грађанским слободама и чланом 6 став 2 Закона о мерама за случај ванредног стања, којима је предвиђено да су по званичном проглашењу ратног или ванредног стања, дозвољене мере одступања од људских и мањинских права у обиму у коме је то нужно у датој ситуацији, а у складу са Уставом и Законом. Примена ових ограничења, супротно изјављеним и изнетим мишљењима одбране није у супротности нити са међународним актима ратификованим од стране Државне заједнице Србије и Црне Горе и то посебно одредбама члана 4 Међународног пакта о грађанским и политичким правима и члана 15 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Наиме, оба ова међународна документа допуштају одступање од њима предвиђених обавеза у случају рата или друге јавне опасности која угрози опстанак нације, осим одступања од обавеза које се односе на право на живот, забрану мучења, забрану ропства и кажњавања само по основу закона. Стога искази осумњичених дати у присуству браниоца по службеној дужности нису прибављени на незаконит начин и супротно Међународном праву како се то посебно тврди од стране браниоца, јер у конкретном случају, према члану 5 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода дозвољено у случају ванредног стања одступање од примене одредбе члана 6 тачке 3-ц, по којој свако има право да се брани лично или путем браниоца кога сам изабере или ако нема довољно средстава да плати за правну помоћ, да ову помоћ добије бесплатно када интереси правде то захтевају. У конкретном случају треба нагласити да је бранилац по службеној дужности Весна Радомировић након овог саслушања када је Звездан Јовановић давао исказ у својству осумњиченог током истражног поступка постала изабрани бранилац од стране Звездана Јовановића, што се види из пуномоћја које се налази у списима, што значи да је био заснован однос

поверења између њих двоје и што значи да није било разлога за издвајање тог записника из предкривичног поступка. Треба нагласити да то што је осумњичени Звездан Јовановић пристао да да своју изјаву у присуству браниоца по службеној дужности, значи да је истог у том тренутку прихватио као свог браниоца, тако да су неоснована каснија тврђења изабраног браниоца, адвоката Ненада Вукасовића, да је Весна Радомировић осумњиченом наметнута као бранилац и да му је онемогућено да ангажује браниоца кога је желео. Позивање на чињеницу да је према Весни Радомировић вођен дисциплински поступак пред дисциплинском комисијом Адвокатске коморе Београда, због злоупотребе свог права као браниоца у кривичном поступку, веће не прихвата, јер сматра да одлука из дисциплинског поступка не може у конкретном случају дерогирати одлуку суда, док се то не докаже правноснажном судском одлуком.

Суд је прихватио предлог браниоца опт. Бранислава Безаревића, адвоката Жељка Грбовића, и након саслушања у својству сведока овлашћеног службеног лица МУП-а Србије Родољуба Миловића, који је изјавио да он није потписао записник о саслушању осумњиченог Безаревића, зато што није саслушавао и узимао изјаву тада осумњиченог, био је присутан само на почетку, донео је решење о издвајању из списка предмета изјаве Бранислава Безаревића коју је дао у својству осумњиченог пред овлашћеним радницима МУП-а Србије. То решење је постало правноснажно одлуком Врховног суда Србије који је потврдио решење првостепеног већа, одлуком Кж.П Ок. 10/05 од 21.2.2005. године. Потврђено је издвајање из списка записника о саслушању осумњиченог Бранислава Безаревића од 21.3.2003. године и одређено, да се по правноснажности решења издвојени записник затвори у посебан омот и чува код истражног судије, одвојен од осталих списка и да се исти не може разгледати ни користити у овом поступку. Веће није поново одлучивало по овом предлогу, и ако је то бранилац предлагао, када је дошло до промене већа и председника већа, јер сматра да без обзира што је дошло до промене председника већа, имајући у виду да је оваква одлука правноснажно окончана одлуком Врховног суда. Међутим, веће је одбило предлог браниоца оптуженог Бранислава Безаревића који је предлагао да се из списка предмета издвоји записник о саслушању окривљеног Безаревића пред истражним судијом Посебног одељења Округног суда у Београду од 23.5.2003. године, налазећи да не постоји основани разлог за издвајање овог записника из списка, с обзиром да је у свему поступљено по закону, да је оптужени Безаревић том приликом имао браниоца приликом саслушања код истражног судије и да је искористио право на поверљив разговор, да су му предочена сва права и упозорења која има у кривичном поступку, да након извршеног

саслушања записник код истражног судије су без примедби потписали и окривљени Бранислав Безаревић и његов тадашњи бранилац.

Веће је одлучивало о заједничком предлогу бранилаца из овог кривичног поступка који се односи на захтев да се извоје из списка све изјаве које су дате у предкривичном поступку, и у предходном поступку уз напомену да су дати уз грубо кршење прописа ЗКП-а.

Када су у питању записници о саслушању осумњичених пред органима МУП-а треба истаћи да су сви осумњичени пре давања исказа поучени о својим правима у смислу члана 226 став 8 и 9 ЗКП-а, то јест да су одмах обавештени о делу за које се терете и основама сумње, разлозима лишења слободе, права да узму браниоца који ће присуствовати њиховом саслушању а у оквиру тога и право да ступе у контакт са тим браниоцем, као и да нису дужни да износе своју одбрану нити да одговарају на постављена питања а што је све посебно констатовано на овим записницима. Такође није спорно да су осумњичени упознати и да пре потписивања записника имају право да исти прочитају да могу ставити примедбе, које је орган унутрашњих послова дужан да унесе а што је констатовано на записницима о њиховом саслушању.

Сва напред наведена права представљају права о којима осумњичени морају бити поучени сходно одредбама ЗКП-а, а то су уједно и сва права која у тој фази кривичног поступка имају такав карактер. У та права не спада и право на поверљив разговор и то из разлога што је чланом 75 став 2 ЗКП-а прописано да је то право браниоца, а не обавеза, што значи да ће коришћење тог права бити омогућено тек уколико то захтева бранилац или сам осумњичени. Такође треба нагласити да је одредбом члана 251 став 1 ЗКП-а прописано да је обавезно присуство државног тужиоца приликом саслушања окривљеног пред истражним судијом. Са друге стране у смислу члана 226 став 9 ЗКП-а, саслушању осумњиченог пред органима унутрашњих послова може присуствовати државни тужилац, што значи да је у том случају његово присуство факултативног карактера и да не мора бити обавеза државног тужиоца. Није спорно да је свим осумњиченим током поступка омогућено да се изјасне на све околности које им се стављају на терет и за које су постојали основи сумње, па према томе примедбе везане за начин саслушања не стоје, јер су питања постављана јасно и разговетно, радило се о питањима која се потпуно могу разумети. Такође је омогућено осумњиченима, а затим и у истражном поступку када су саслушавани као окривљени да се изјасне о свим околностима које их терете као и да износе чињенице за које у том смислу сматрају да им иду у прилог. Како су осумњичени или окривљени у зависности од фазе поступка, у којој су саслушавани, пристали да дају одговоре на питања,

и ако су претходно били упозорени да нису у обавези да то чине, према томе на овакав начин они су у ствари неометано изложили своју одбрану и веће сматра да није дошло до повреде одредбе члана 89 став 5 и 6 ЗКП-а. Ово посебно стога што је за упознавање осумњиченог са оним што му се ставља на терет меродавно његово упознавање са конкретним чињеничним наводима, то јест конкретним радњама које му се стављају на терет, а не правна квалификација кривичног дела, суштински објашњено им је радње које им се стављају на терет а није неопходно и правна квалификација која им се ставља на терет. Такође посебно треба нагласити да су осумњичени или када су саслушавани као окривљени заједно са својим браниоцем записнике потписивали без икаквих примедби.

Одбрана је предложила да се из списка предмета издвоје записници истражних судија Окружног суда и то записник о увиђају од 12.3.2003. године који је сачинио и потписао истражни судија Окружног суда у Београду, Александар Чолић и записника од 25.3.2003. године који је сачинио истражни судија Бранислав Пантелић приликом проналаска пушке «Хеклер и кох Г-3» калибра 7,62 x 51 мм «Винчестер», ради се о снајперској пушци за коју је касније вештачењем утврђено да су из ње испаљени хици на покојног Премијера Др Зорана Ђинђића и његовог пратиоца Милана Веруовића, веће је одбило овакав захтев одбране.

По ставу већа записник о увиђају од стране истражног судије сачињен је у потпуности на основу одредби члана 110 и члана 225 ЗКП-а. Према одредбама члана 225 став 1 ЗКП-а органи унутрашњих послова имају право у случају постојања основане сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности да између осталог откривају и обезбеде трагове кривичног дела и предмете који могу да послуже као доказ. Такође је неспорно да је истражни судија Александар Чолић био на увиђају заједно са замеником Окружног тужиоца, Јасмином Васић а што се могло утврдити на основу изведеног доказа, увидом у видео запис, што је суд учинио на главном претресу, читањем службене белешке заменика Окружног јавног тужиоца, Јасмине Васић, те саслушањем крим. техничара који су вршили увиђај и који су потврдили да је на увиђај дошао истражни судија и да им је дао задатак да фиксирају и обележе све трагове и изврше потребна мерења и пронађу доказе који имају везе са извршеним кривичним делом. Неспорно је да је истражни судија Александар Чолић сачинио записник 18.3.2003. године који је потписао када је добио све извештаје о крим. техничким прегледима који су сачињени на основу прегледа лица места извршења кривичног дела. Ово исто важи и за примедбе бранилаца да из записника истражног судије, Александра Чолића произилази да су опушци цигарета на вратанцима каљаве пећи пронађени 12.3.2003. године, што

није тачно, о чему су говорили крим. техничари који су вршили увиђај. Неспорно је током овог поступка утврђено да је истражни судија саставио записник 18.3.2003. године на основу свих обављених радњи и сачињених записника о крим. техничком прегледу лица места, који представљају део записника, јер су састављени од стране крим. техничара по наредби истражног судије, а које радње су предузимали у периоду од 12.3. па до 18.3.2003. године. Неспорно је, с обзиром на сложеност и ситуацију у којој се радило, а имајући у виду бројност предузетих криминалистичко-техничких радњи, да се може сматрати да је трајање увиђаја по наредби истражног судије, трајало више дана, а у циљу утврђивања трагова и учиниоца кривичног дела. Неспорно је да записник има законом прописану форму и садржину, па се то односи и на део када су пронађени опушци цигарета у канцеларији број 55, јер истражни судија није прецизно означио време проналажења појединих трагова, али се из извештаја о крим. техничком прегледу да утврдити тачно време када су ти трагови пронађени и шта се са њима даље дешавало. Из допунског извештаја о криминалистичко техничком прегледу лица места од 17.3.2003. године утврђено је да су опушци од цигарета на вратанцима каљаве пећи пронађени 17.3.2003. године, што је детаљно наведено у овом извештају. Из документације која се налази у списима види се, да су истражном судији Александру Чолићу 18. марта 2003. године достављени извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места од 12.3.2003., допунски извештај од 17.3.2003. са пратећом документацијом која се налази у списима, а која је изведена као доказ на главном претресу, читањем, и приказивањем фотографија и видео записа. Уз записник о увиђају истражног судије достављен је суду и допис Кри.бр. 431/2003 упућен немачком Институту за криминалистику, назначен доктору Schmitteru, у којем се истражни судија ради анализе обраћа овом Институту и доставља трагове затечене на лицу места, где стоји да се доставља ради проналажења биолошких трагова ћебе, из канцеларије 55 у Геpratовој улици са захтевом да се уради ДНК профил, затим под тачком 2 достављени су опушци цигарета који потичу из просторије из које се пуцало и делови пројектила који су пронађени на лицу места, уз захтев да се изјасне да ли потичу од једног или више пројектила, и да се ако је могуће на њима утврди присуство трагова крви. На ове околности Институт за криминалистику СР Немачке изјаснио се у писменом налазу који се налази у списима. Током поступка није на поуздан начин утврђено од када се ти опушци цигарета налазе у канцеларији број 55, на вратанцима, али је констатовано када су пронађени, па су због сумње послати на анализу криминалистичком Институту у Визбадену, где је спроведена ДНК анализа, која је показала да се на опушцима тих цигарета не налази ДНК профил оптуженог Звездана Јовановића, који је утврђиван такође по захтеву истражног судије, након његовог лишења слободе. Из списка предмета, оптужнице и

других аката види се да никада није изнета тврдња, да пронађени опушци од цигарета у овој канцеларији потичу од цигарета које је пушио оптужени Звездан Јовановић, а при томе је суд имао у виду и чињеницу да је оптужени изјавио, да када је пушио у тој канцеларији, опушке је стављао у посебну кутију.

Суд сматра да су неосновани приговори браниоца да је и видео запис који је сачињен том приликом и из којег се могу видети фиксирани трагови извршеног кривичног дела у ствари компилација, да се не види датум када је извршено снимање, да се не види ћебе на прозору а за које је констатовано да је било. По мишљењу већа ово су само произвољне тврдње бранилаца оптужених, јер да су хтели или желели да заиста виде све те околности они би се уверили да је то и констатовано на видео запису. Нису пружили доказе да је дошло до скраћивања трајања снимка видео записа нити да је нешто промакло а што није констатовано записником о увиђају. У том делу суд је саслушавао сведоке криминалистичке техничаре који су вршили увиђаје, затим техничаре који су пронашли чауре на лицу места, извршили то снимање видео камером, затим извршили фотографисање тако да у том делу су ови наводи одбране потпуно произвољни и иду само зато да омаловаже и да учине радње у предкривичном поступку ништавним. Њихов циљ је у ствари да се обезвреде изведени докази изражавањем сумњи да су поједини докази који су констатовани видео записом, фотографисани, уписани у скице места догађаја, а такође то се односи и у односу на изражену сумњу да су поједини докази (нарочито су то отисци прстију), подметнути оптуженима. Овакве тврдње су неосноване с обзиром да се из приложених доказа који су побројани види да су ове радње предузете на законит начин.

Тврдње бранилаца да везано за извештаје о криминалистичко – техничком прегледу лица места станова у којима су пронађени отисци прстију који су касније дактилоскопирани, то јест извршена је дактилоскопска идентификација, ради се о становима у којима су боравили припадници завере и по мишљењу већа ради се о откривању трагова кривичног дела који могу послужити као доказ, то јест о радњи коју су органи унутрашњих послова овлашћени да предузму када постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности у смислу члана 151 став 1 ЗКП-а, а није се радило о претресању стана у смислу одредби члана 206 до 210 ЗКП-а, како је то неосновано примедбу износила одбрана оптужених. Такође је неосновано и оспоравање дактилоскопске идентификације јер је чињеница да су ови налази и мишљења дати на стручан начин а што су потврдили саслушани у својству сведока радници МУП-а Србије који су вршили дактилоскопску идентификацију на основу збирке података са

којима су располагали или на основу појединачног десетопрсног фиша појединог од осумњичених који се тада нашао у притвору (Звездан Јовановић). Према томе и ови наводи одбране су неосновани.

Што се тиче примедби одбране да није јасно ко је и на основу ког акта одредио да се вештачење обави преко Института за криминалистичку технику СР Немачке, у Визбадену, потребно је нагласити следеће. Истражни судија, приликом вршења увиђаја дао је наредбу овлашћеним службеним лицима да обаве сва неопходна обележавања трагова, техничка мерења и да се предузму и све друге неопходне мере ради прикупљања свих доказа, ради откривања учиниоца и средстава којима је кривично дело извршено, и да се обаве неопходна вештачења.

На главном претресу донето је решење да се обави допунско вештачење, с обзиром да приликом израде првог налаза вештаци нису имали у виду све параметре – прикупљене доказе и исказе сведока.

Председник већа се замолницом, обратио најпре Влади СР Немачке и Институту за криминалистичку технику за пружање правне помоћи у кривичним предметима, позивајући се на уговор између СФРЈ и СР Немачке о правној помоћи у кривичним стварима а који је уговор закључен између ове две државе 1.10.1971. године Указ о проглашењу закона о ратификацији уговора између СФРЈ и СР Немачке о правној помоћи у кривичним стварима од 28.6.1978. године.

Саслушање вештака балистичара господина Салзигера путем видео конференције, заснива се на овом Уговору и на основу Закона о потврђивању и Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима са додатним протоколом а која је ратификована 25.10.2001. године.

ОДБРАНЕ ОПТУЖЕНИХ

Одбрана опт. Милорада Улемек

Оптужени Милорад Улемек у својој одбрани датој на главном претресу, негирао је извршење кривичних дела која му се оптужницом стављају на терет. Изнео је да наводи оптужнице нису тачни и да он није крив. Истакао је да нема разлога да се брани, нити да износи било какву

одбрану. Премијера Зорана Ђинђића је познавао, сматра да је са њим био пријатељ, и да га је чак и после раскида радног односа премијер др Зоран Ђинђић ангажовао као саветника надлежног за послове у оквиру ЈСО-а. Навео је да није имао никаквих сазнања о припреми и извршењу атентата на премијера Зорана Ђинђића, и изнео тврдњу да Јединица за специјалне операције није имала никакве контакте са пок. Спасојевић Душаном и пок. Луковић Милетом. Такође је изнео да пушка «Жеклер кох ГЗ» није била у његовој кући нити је имао сазнања да је таква пушка постојала у наоружању ЈСО-а.

Изнео је да од оптужених у овом предмету познаје Звездана Јовановића, помоћника коменданта Јединице за специјалне операције за резервни састав и то од 1993. – 1994. године, са којим има коректне пријатељске и професионалне односе. Последњи пут видео је опт. Јовановић Звездана на Копаонику 2003. године, приликом такмичења у падобранским скоковима. Опт. Тојага Жељка познаје од 1998. године, такође припадника Једнице за специјалне операције, за кога му је познато да је био најбољи «зољаш» у јединици. Опт. Пејаковић Сашу, припадника Јединице за специјалне операције познаје од 1998. године који је радио у његовом обезбеђењу као и у обезбеђењу Душана Спасојевића. Опт. Јуришић Милана зна од 1997. – 1998. године када је хтео да украде возило његове супруге Александре а опт. Крсмановић Душана виђао је у Шилеровој у Земуну у здању Душана Спасојевића. Опт. Симовић Милоша и Александра упознао је 5.10.2000.године, а ближи контакт са опт. Симовић Милошем успоставио је након протеста Јединице за специјалне операције у новембру месецу 2001. године. Опт. Калинић Сретка и Безаревић Бранислава не познаје и о њима нема никаквих сазнања. Није му познато да је било ко од поменутих оптужених учествовао у атентату на премијера Зорана Ђинђића. Сведок сарадник Вукојевић Зоран по његовом сазнању је кум и шеф цивилног обезбеђења пок. Спасојевић Душана, са њим је имао ближи контакт у једној расправи када је дошло до сукоба између цивилног обезбеђења Душана Спасојевића и припадника ЈСО-а. Том приликом он је рекао пок. Вуковић Зорану који је изазвао тај сукоб између припадника обезбеђења, да он по његовом мишљењу не може да ради у полицији, па у томе налази мотив и предпоставку да га овај сведок сарадник помиње у свом исказу и оптужује као једног од организатора криминалне групе - завере. Сведока сарадника Сувајцић Миладина упознао је након повратка из Грчке у септембру месецу 2001. године док је боравио у стану преко пута Сава центра. Сувајцић Миладин дошао је по неке ствари, виђао га је и у Шилеровој улици и сматра да је био потрчко пок. Спасојевић Душана. Сведока сарадника Миленковић Дејана упознао је када је са сведоком сарадником Буха Љубишом долазио у Кулу у Центар Јединице за специјалне операције, у мају месецу 2001. године, након

хапшења пок. Спасојевић Душана и Луковић Милета у Паризу. О оптужбама да је Миленковић Дејан учествовао у покушају атентата на премијера др Зорана Ђинђића код хале «Лимес» сазнао је из медија. Тада је Душану Спасојевићу повукао обезбеђење од страна припадника ЈСО-а, оставио је само неколико дана пре атентата на покојног Председника Владе, припадника ЈСО опт. Пејаковић Сашу. Са пок. Спасојевић Душаном разговарао је око информација за које је сазнао из медија о покушају атентата код хале «Лимес», знајући да се сведок сарадник Дејан Миленковић налазио код њега у Шилеровој улици, али се тада Спасојевић Душан правдао да му «намештају», да је сведок сарадник био пијан и да не зна да вози. Објаснио је да је највише оптужби против Спасојевића Душана, након демократских промена 2000 године, износио сведок сарадник Буха Љубиша, да он сматра да се радило о конкуренцији јер је Буха Љубиша хтео да уклони Спасојевић Душана. Није му познато да је Спасојевић организовао потеру за Буха Љубишом након њиховог разлаза, нити да је расписао награду у милионским свотама за информацију где се Буха Љубиша налази. Надаље, изнео је, да сведока Шаре Ненада зна из Јединице за специјалне операције од марта месеца 1998. године, зна да је био рањен на Косову и након тог рањавања постао је члан његовог личног обезбеђења да би од пролећа 2002. до 13.3.2003. године био шеф једне смене његовог обезбеђења. Истакао је да му је познато да је Шаре Ненад знао његово кретање али да не може да објасни који су његови лични мотиви да сведочи против њега и даје нетачне информације када нису били у сукобу.

Познаје оштећеног Веруовић Милана и његовог брата Веруовић Миладина. Познато му је да је Милан био шеф личног обезбеђења Премијера, зна да су му се у неколико наврата обраћали, да им помогне у обезбеђењу Премијера, износили су да имају опструкцију од неких лица из МУП-а којиманије одговарало што је Премијер задржао своје лично обезбеђење које је имао као председник странке. Он лично није знао како функционише обезбеђење премијера Зорана Ђинђића.

Дана 12. марта 2003. године, налазио се у својој кући када је дотрчала његова супруга и рекла му да је на телевизији чула да је извршен покушај атентата на Премијера. Ради информисања покушао је да добије некога из команде ЈСО-а, па се тада телефоном чуо са пуковником Крсмановић Драгославом који му је рекао да ће се чути касније, али више није могао да га добије (Сведок Крсмановић Драгослав припадник ЈСО-а у свом сведочењу навео је да дана 12.3.2003. године није имао било какав контакт са опт. Улемек Милорадом). *(Транскрипт од 16. јануара 2007. године).*

Убрзо затим, чуо је када је његова жена у кући вриснула и тада је на телевизији видео своју фотографију. У том тренутку није знао о чему се ради и шта се дешава, да би након тога кренула да иду једна за другим саопштења МУП-а, у којима се он оптужује као један од организатора атентата на Председника Владе. Позвао је свог пратиоца Шаре Ненада, коме је рекао да понесе кључеве стана, у коме је био претходних неколико дана, о чему ће бити речи касније. Говорио је о стану који се налази на Новом Београду преко пута Девете станице полиције, али он не зна адресу нити зна да објасни како се долази до тог стана. У том тренутку сумњао је у безбедност свог боравка у овом стану с обзиром да је тај стан користило обезбеђење Душана Спасојевића које је било из ЈСО-а, а користило га је неколико месеци. Са Шаре Ненадом отишао је у овај стан на Новом Београду и тамо му саопштио да сутрадан дође код њега у тај стан, да му донесе храну и штампу али да пази да не буде праћен. Исте ноћи, значи 12.3.2003. године око 23 – 24 часа у тај стан дошао је опт. Пејаковић Саша којег је послао пок. Душан Спасојевић са питањем шта даље да се ради с обзиром на вести које су сваког часа емитоване преко средстава јавног информисања у којим је оптужена група Душана Спасојевића и он за извршење атентата. Био је изненађен увођењем ванредног стања. На поруку Душана Спасојевића коју је пренео оптужени Пејаковић шта даље да се ради, одговорио је да пренесе Спасојевићу ако ништа друго: «да се иде у шуму». Пејаковић Саша је објаснио да ће контактирати убудуће са Шаре Ненадом и да је из тих разлога потребно да се са Шаре Ненадом нађе 13.3.2003. године у 20 часова код ресторана «Мекдоналдс» код Фонтане на Новом Београду. Ујутро 13.3.2003. године у стан се појавио Шаре Ненад и рекао да су у ноћи између 12.3.2003. године полицајци извршили претрес његове куће, и том приликом Шаре је замолио да га отпусти. То је прихватио, али је захтевао од Шареа да се нађе са Пејаковић Сашом 13-ог у 20 часова у ресторану «Мекдоналдс» код Фонтане и да му пренесе поруку да се Пејаковић Саша врати у центар Јединице у Кулу и да на тај начин испоштује одлуку министра Михајловића који је наредио да се сви припадници ЈСО-а нађу у Центру у Кули, а такође и да Пејаковић Саша пренесе поруку Вукашину Вукашиновићу припаднику његовог обезбеђења, да га посети у овом стану и да га извести о стању у кући. Вукашин Вукашиновић, припадник његовог личног обезбеђења из ЈСО-а, дошао је код њега и пренео му поруку да се полиција налази свуда око куће. У писменој поруци коју је добио од своје супруге писало је да му се спрема ликвидација и да су је о томе обавестили официри МУП-а РС који се налазе на високим положајима чија имена није желео да саопшти, правдајући то чињеницом да се ради о високим функционерима и да не жели да им наноси било какво зло. Предпостављао је да ће морати да напусти овај стан у коме се скривао, зато што је знао да ће полиција почети да тражи станове који су

издавани преко агенција и предпостављао је да ће тако доћи до станова који су служили за скривање групе Душана Спасојевића.

У ноћи између 13. и 14. марта 2003. године, почео је да пада снег, па је одлучио да се врати кући сматрајући да ће тамо бити најсигурнији. Негде око 22-23 часа, 13.3.2003. године кренуо је према својој кући у Кошутњаку. Понео је са собом два бела чаршава која је ставио испод јакне а на себе је ставио капу и женске наочаре велике диоптрије како би се маскирао. Узео је метлу и кесу за ђубре, кренуо је са Новог Београда према реци Сави. Кад је дошао у близини Сава центра, имао је један незгодан сусрет са полицијом, али се претварао да претура по кантама за смеће. Сматрао је да железнички мост није под контролом и претрчао је преко њега. Након преласка преко моста наставио је Кејом уз Саву и у висини Хиподрума прешао је у шуму код Кошутњака, одакле је идући уз пругу дошао кући. Кад је дошао до куће било је већ негде око 3 часа после поноћи дана 14.3.2003. године, и остало му је да прескочи зид који се налази око његове куће. Тада је извадио беле чаршаве и маскирао се јер је рачунао да је будност страже испред његове куће смањена и да га неће опазити због смањене видљивости и снега. Прешао је чистину око куће и када је дошао на око 30 до 40 метара приметио је припаднике Жандармерије и то распоређене онако како га је о томе обавестио Вукашин Вукашиновић. Тада је чекао погодан тренутак да прескочи зид и негде око 5 часова са задње стране куће, с обзиром да је била смена припадника Жандармерије, искористио је овај тренутак, пребацио чаршаве преко својих леђа и увукао се у шахт који се налази у дворишту. Пре подне око 10 часова изашао је његов син кога је позвао и рекао му да позове мајку како би му донела два ћебета и откључала врата од просторије где је боравило обезбеђење. У току вечери 14.3.2003. године прешао је у просторију за обезбеђење у којој се налази шахт који је био замаскиран постављеним паркетом. Након неколико дана чуо је да полиција врши претрес куће али га нису пронашла, јер се он ту вешто сакрио у неком ходнику. Такође је напоменуо да је у краћем временском периоду још у два наврата вршен претрес ове куће и да је успео да се сакрије. У то време преко своје супруге послао је припадницима ЈСО-а поруку да је добро, да воде рачуна шта раде јер ће ЈСО можда бити расформирана. Скривао се до краја ванредног стања да би тада прешао у своју кућу, значи ван ових просторија које је раније користило обезбеђење и у кући остао све до 2. маја 2004. године када је одлучио да се преда, и да како је то изнео, помогне да би се утврдила истина око атентата на премијера Зорана Ђинђића. Када је изашао из куће 2. маја 2004. године, предао се припадницима Жандармерије и одатле је одведен код тадашњег начелника Ресора Јавне безбедности МУП-а Србије генерала Милошевић Мирослава. Неколико сати касније у просторијама МУП-а Србије дошао је министар полиције Јочић, са њим

није био у разговору, сећа се да га је питао само да ли је проверен његов идентитет, и одатле је пребачен у Окружни затвор у притвор. Приликом предаје он је једино тражио заштиту за своју породицу.

Обајснио је, да у овом стану у који је отишао 12. марта није био први пут. Изнео је да је дана 8. марта 2003. године био са својом супругом Александром на ручку у ресторану «Кнез» у Београду, када му је пришао припадник његовог обезбеђења Вукашин Вукашиновић и предао му једну ковертирану пошиљку, коју је донео непознати момак, и када ју је отворио прочитао је да му се спрема хапшење. На тој поруци био је потпис лица из МУП-а Србије, високог официра чије име није хтео и није желео да открије истичући да му је ова порука као и она порука коју је добио 12. марта коју му је послала супруга, док се налазио у стану на Новом Београду, спасила живот. Поподне 8-ог марта отишао је код свог адвоката, који му је тада саветовао, да предстоји викенд када нема адвоката и судија и саветовао му је да би избегао евентуално лишење слободе да се склони до понедељка 10. марта 2003. године. Учинио је то одлазећи у овај стан на Новом Београду. Изнео је да му је овај стан понудио Вукашин Вукашиновић јер се ради о стану које је његово обезбеђење добило на коришћење од Душана Спасојевића. Кључеве од тог стана имао је Шаре Ненад. Дана 9. марта 2003. године Шаре Ненад га је пребацио аутомобилом у овај стан који су они користили. Шаре Ненаду је рекао да дође у понедељак увече 10.3.2003. године али се он раније вратио кући јер су му деца била болесна.

Изнео је да је преко Веруовић Милана имао последњи контакт са премијером Зораном Ђинђићем у јануару 2003. године а да је преко Бабић Срђана 10. или 11. марта 2003. године, покушао да успостави контакт са Премијером, јер је имао такав договор са Премијером, када нису биле хитне ствари да састанак може заказати преко припадника обезбеђења.

Дана 11.3.2003. године имао је унапред заказан састанак са командом ЈСО-а у Кули и том приликом је уговорио састанак за 12.3.2003. године у Београду, у команди ЈСО-а на Сењаку између 12 и 14 часова а у вези договора са архитектом Јеремић Милошем који је требало да пројектује рекреациони центар у Кули за потребе ЈСО-а.

Није му познато да је пок. Душан Спасојевић пре 2001.године имао контакте са Ресором Државне безбедности а било му је познато да је преко инспектора Пажин Слободана имао контакте са Ресором Јавне безбедности.

У својој одбрани наводи да се са пок. Душаном Спасојевићем и Милетом Луковићем видео прве недеље септембра месеца 2000. године пред председничке изборе 24. септембра, када су му они рекли да ће на власт доћи ДОС. У периоду од 5 до 6 дана пред председничке изборе поново га је контактирао Спасојевић Душан и тада га питао да ли би хтео да се састане са Зораном Ђинђићем. Тада је одбио састанак због атмосфере која је владала у МУП-у, знајући да такав састанак са Зораном Ђинђићем не може да остане тајна, обзиром да му је било познато да је заменик команданта ЈСО-а Бранко Ђурчић пред 5. октобар 2000. године постављен за команданта САЈ-а уместо Трајковић Живка због његових контаката са ДОС-ом. Поново се сусрео са Душаном Спасојевићем на Институту за безбедност због специфичне а познате ситуације која је владала 5. октобра 2000. године. Овом приликом са Спасојевић Душаном били су Луковић Миле и Љубиша Буха који га је тада упознао са Марковић Драгољубом из Сурчина. Том приликом Спасојевић Душан му је рекао да је задња шанса да нешто уради за ЈСО .

Са Зораном Ђинђићем упознао се вече или ноћ 5-ог на 6-и октобар 2000. године, у улици Гепратовој, тј. улици која се налази у близини зграде Владе Републике Србије. Након овог састанка Спасојевић Душан је од њега поново тражио да се састане са Зораном Ђинђићем, у Сурчину у просторијама које су припадале Марковић Драгољубу. На тај састанак дошли су Спасојевић Душан, Буха Љубиша. Том састанку присуствовали су и чланови Демократске странке Весић Горан, Поповић Владимир, Јовановић Чедомир. Зоран Ђинђић се интересовао како ће након 5. октобра 2000. године и промена које су се десиле реаговати МУП и Војска. Биле су му потребне информације које је тражио од њега, а он му је одговорио да је у МУП-у расуло и да он лично има довољно људи који ће спречити Војску уколико покуша да интервенише. У периоду од 7. па до 15. октобра 2000. године имао је интензивне контакте са Спасојевић Душаном, а преко њега и Буха Љубишом све док се ситуација није стабилизовала и консилидовао МУП. Пред парламентарне изборе крајем 2000. године у просторијама фирме Поповић Владимира која се налазила поред «Атељеа 212» састао се са Зораном Ђинђићем. На овом састанку били су Јовановић Чедомир, Поповић Владимир, Љубиша Буха, Спасојевић Душан и Луковић Миле. Тада је од њега тражено да препоручи људе за руководећа места у МУП-у Србије.

Истакао је да је након ових догађаја ЈСО била у околини Бујановца. Са Спасојевић Душаном срео се непосредно пред републичке изборе крајем 2000. године. Следећи контакт између њега и Спасојевића био је половином фебруара 2001. године, након састанка који је имао са руководиоцима Ресора Државне безбедности који су тада били

постављени на чело Ресора, и то Петровић Гораном, начелником Ресора и Мијатовић Зораном а у вези стања у ЈСО-у. И на овом састанку сећа се да га је заменик начелника РДБ-а Мијатовић Зоран питао да ли познаје сведока сарадника Буха Љубишу, Спасојевић Душана и такозвану «сурчинску екипу», јер Ресор државне безбедности има немеру да Спасојевића и Луковића пошаље на похађање убрзаног курса на Институту за безбедност. Тада му је Зоран Мијатовић на његово питање због чега се шаљу Спасојевић и Луковић на ту обуку, кад постоји Јединица за специјалне операције, одговорио је да Ресор Државне безбедности увек је имао људе са улице који су били потребни за акције у иностранству. После тога на пар дана виђао је Спасојевића и Луковића које је сведок сарадник Буха Љубиша довозио до доње капије Института безбедности на курс који је трајао 10 до 12 дана. (Ову тврдњу Душана Спасојевића оспорио је сведок Зоран Мијатовић у свом сведочењу на главном претресу називајући то шалом и објашњавајући да је немогуће да Служба Државне безбедности узима и шаље на курс полуписмене људе). Изнео је да оперативни курсеви које су похађали припадници ЈСО-а трају три до четири месеца и да се добија статус оперативног радника РДБ-а. Није познавао предаваче који су држали курс Спасојевићу и Луковићу, али му је познато да је вођена евиденција улазака лица на Институт за безбедност и да се може проверити долазак Спасојевића и Луковића.

Следећи контакт са пок. Спасојевић Душаном имао је пред отварање афере «Ибарска магистрала» када је направљен договор са замеником начелника Ресора Државне безбедности Мијатовић Зораном, да припадници ЈСО-а прихвате одговорност за убиство на «Ибарској магистралу», како Милошевић Слободан не би био испоручен суду у Хагу. Наводи да га је пок. Спасојевић Душан наговарао да прихвати овај договор. Због проблема који су у ЈСО-у изазвала хапшења везана за случај «Ибарске магистрале», навео је, да је фебруар и март 2001. године провео у центру у Кули. Приликом хапшења Милошевић Слободана Јединица за специјалне операције је коришћена, и први пут слагана.

У првој недељи априла 2001. године, добио је позив од функционера ДОС-а Јовановић Чедомира да дође у Сурчин у кућу пријатеља и кума Зорана Ћинђића, Марковић Драгољуба. На тој вечери су били Поповић Владимир и сведок сарадник Буха Љубиша. Тада му је Поповић Владимир предочио да желе да га укључе у један важан државни посао. Он је тада начелно дао свој пристанак али је захтевао да са овим «државним послом», буде упознат и начелник Ресора Државне безбедности. На тај састанак дошао је и пок. Спасојевић Душан, али је од стране Владимира Поповића замољен да сачека напољу док се не заврши разговор. Том приликом присутни су разговарали у вези акције

РДБ-а из 1996. године, када је на бугарској граници заплешено 700 кг хероина. Он је за то знао и потврдио им је да има таква сазнања и да је камион који је превозио хероин тада заплешен и додељен као транспротно возило Јединици за специјалне операције а да се дрога још увек налази у сефу «Комерцијалне банке» у Београду. Поповић Владимир му је том приликом рекао да је та дрога приликом «уништавања» замењена и да је идеја државе да се прода. Марковић Драгољуб му је објаснио да ће се дрога продати на Западу, што се њему допало, јер ју је схватио као освету за НАТО бомбардовање Србије и због тога је и пристао да учествује у овој акцији, а пристанак је дао у потпуности када је сазнао да је заменик начелника Ресора Државне безбедности Мијатовић Зоран дао одобрење. Спасојевић Душан га је обавестио да путује почетком маја у иностранство, и да ће се вратити за 7 – 10 дана.

Сазнао је од пристуних да је хероин помешан и да је направљена количина од једне тоне. Појавио се проблем како да се овај хероин изнесе из земље и пребаци у државу у окружењу, у Хрватску, БиХ и Румунију. Он је Јовановић Чедомиру, Поповић Владимиру, Марковић Драгољубу, Буха Љубиши и Спасојевић Душану, тада предочио план да се наркотици у ове државе прбаце воденим путем. Изнео је да ће он заједно са припадницима ЈСО-а, и то припадницима ронилачке јединице пребацити хероин. Хероин је најпре пребачен у Хрватску па је он тада рекао сведоку сараднику Буха Љубиши и пок. Спасојевић Душану да је несигурно да се толике количине наркотика предају непознатим људима. Договорили су се да приликом пребацивања наркотима у Републику Српску, односно у БиХ, тамо њега сачека човек кога зна са ратишта. Након пребацивања хероина преко Перућког језера сачекао га је Јањушевић Зоран који је касније постао саветник у Влади др Зорана Ђинђића. Након пребацивања хероина у Румунију, тамо га је сачекао сведок сарадник Буха Љубиша и пок. Спасојевић Душан. Пребачено је укупно између 600 и 800 кг хероина. Током ове акције у просторијама предузећа Марковић Драгољуба, направљен је састанак, када је договорено да се застане са пребацивањем хероина док се не плати и не стигне новац. Изнео је да он није тражио за себе новац већ је тражио набавку опреме за ЈСО. Пошто опрема није стизала, навео је да је Љубиши Бухи и Спасојевић Душану, рекао да их чувају избеглице, мислећи на људе из ЈСО-а који су додељени Спасојевићу као обезбеђење и да би било добро да им се раши стамбено питање и након тога је Спасојевић купио неколико станова из овог «државног посла» из тог фонда за припаднике ЈСО-а, а да о томе МУП РС није знао ништа. Почетком маја 2003. године Спасојевић Душан га је обавестио да путује у иностранство, и да ће се вратити за 7 – 10 дана. Дана 2. маја 2001. године, сазнао је за вест да су у Француској ухапшени Спасојевић

Душан, Луковић Миле, Владимир Милисављевић, Милош Симовић и Александар Симовић. 3. маја 2001. године у Кулу су дошли Буха Љубиша и Миленковић Дејан, кога је тада упознао како би се са њим видели и распитали шта он може да помогне у вези хапшења Спасојевића и других у Француској. Он је у Кули 4. маја 2001. године, направио инцидент јер је запалио дискотеку а након тог инцидента вратио се у Београд где је имао састанак са Јовановић Чедомиром и Буха Љубишом. Том приликом су му се жалили да након Спасојевићевог хапшења неће моћи да се наплати новац од продаје дроге, да је Спасојевић умешан у отмицу Мирослава Мишковића.

Он је отишао у копнену зону безбедности на Југ Србије, одакле се вратио после две до три недеље и тада сазнао од сведока сарадника Буха Љубише да се видео са Јовановић Чедомиром, да је Спасојевић депортован из Француске у Окружни затвор у Београд и да је почео да прети да им неће рећи где се налази новац од продате дроге ако га не пусте из притвора. Познато му је да је из тих разлога Јовановић Чедомир више пута одлазио у затвор у посету Спасојевић Душану и да је организовао посте породице Спасојевић Душана.

Дана 14. јуна 2001. године направио је инцидент у Клубу «Ступица». Тада је донето решење о притвору, па се нашао у притвору Окружног затвора у Београду. За време боравка у притвору, Јовановић Чедомир је омогућио његовој супрузи да га посети. По изласку из притвора стигла је наредба заменика начелника Ресора Државне безбедности Мијатовић Зорана, да му се укину све привилегије, па га је Јовановић Чедомир позвао на састанак у Владу Србије код премијера Зорана Ђинђића. На састанку му је предложено да на један дужи временски период оде у иностранство, што је он и прихватио. Том приликом Јовановић Чедомир му је дао износ од 30.000 УСА \$ (долара) за трошкове. После тога поднео је оставку на место командатна ЈСО-а и раскинуо радни однос са МУП-ом Србије. Познато му је да је пок. Спасојевић Душан добио обезбеђење од стране припадника ЈСО-а након изласка из притвора због отмице Мишковић Мирослава а на инсистирање Јовановић Чедомира коме је Спасојевић био захвалан јер га је извукао из притвора и то уз одобрење министра Михајловић Душана, а да њему лично нису познати разлози због чега је то учињено. Надаље, изнео је у својој одбрани да га је министар Михајловић Душан обавестио да Влада трпи притиске из иностранства да се ЈСО расформира, и њему лично је предлагао да Јединица промени назив и да постане део Жандармерије у оквиру МУП-а РС.

Почетком 2001. године отишао је са продицом у Грчку и том приликом је користио лажни хрватски пасош. За време боравка у Грчкој добио је

позив да сведочи у поступку за «Ибарску магистралу», због чега се вратио у земљу, и сазнао да је у септембру 2001. године пок. Спасојевић пуштен из притвора. Суђење у процесу за «Ибарску магистралу» одложено на један краћи временски период, због чега је решио да остане у земљи. Спасојевић Душан му је тада понудио да буде у неком од станова – «штекова», па се одлучио за стан код Сава центра. Једно седам дана пре него што је требало да сведочи у поступку за «Ибарску магистралу», дошло је до лишења слободе браће Бановић. За ове догађаје он је сазнао у четвртак 8. новембра 2001. године када је код њега дошао тадашњи командант ЈСО-а Маричић Душан и обавестио га да је Јединица добила задатак да у Обреновцу ухапси два криминалца. Након хапшења та два лица процурела је информација да се ради о браћи Бановић који су испоручени Хашком трибуналу. Напоменуо је да у то време није био донет Закон о сарадњи са Хашким трибуналом и да су ова лица испоручена по Уредби Владе Републике Србије. У разговору, Маричић Душану је саветовао да о тим дешавањима обавести начелника РДБ-а. Дана 9. новембра 2001. године, поново га зове Маричић Душан и обавештава га да начелник Ресора ДБ-а није имао разумевања за ситуацију у којој се нашла Јединица за специјалне операције, која је након октобарских догађаја 2000. године, од нове владе Србије тражила да Јединицу не ангажује приликом хапшења лица оптужених за ратне злочине и да припаднике Јединице за специјалне операције не изручује Хагу, већ да евентуално уколико треба да им се суди, суди им се у Србији. Управо у то време позвао га је и тадашњи начелник Седме управе РДБ-а Брацановић Милорад и рекао му да иде у центар ЈСО-а у Кулу. Покушавао је да добије телефоном Маричић Душана, али су телефони били искључени. Отишао је у Кулу где га је дочекала команда ЈСО-а и обавестила га да ако уђе у центар ЈСО-а, неће моћи да изађе док се све не заврши, а он им је напоменуо да има заказано сведочење у понедељак, 12.11.2003. године за «Ибарску магистралу». Није имао сазнања да ли је неко од припадника ЈСО-а био потраживан од стране Хашког трибунала.

Припадници команде ЈСО-а који су одлучивали о самом току протеста били су: Маричић Душко, Јовановић Звездан, Петраковић Мића, Крсмановић Драгослав, Радић Дргиша и Лечић Веселин официр за безбедност у Јединици. Након што су му у команди ЈСО-а објаснили ситуацију, схватио је да су разлози протеста Јединице за специјалне операције потпуно оправдани, јер су били обманути од стране претпостављених, па и од самог министра полиције Душана Михајловића. У суботу ујутру, дана 10. новембра 2001. године командант Маричић Душан поново је направио контакт са начелником РДБ-а Петровић Гораном који је захтевао од Маричића да дође у Београд, што је одбијено. Наводи да су заменик начелника РДБ-а Мијатовић Зоран и

начелник Седме управе РДБ-а, Брацановић Милорад након овог разговора дошли на капију центра ЈСО-а у Кули, где им је командант Маричић дао листу захтева Јединице за специјалне операције, а Мијатовић Зоран је тај папир бацио у лице комаданту Маричићу и рекао му да ЈСО нема право да протестује, након чега је избио вербални сукоб између Мијатовића и Маричића. После овог догађаја у Кулу су дошли министар полиције Михајловић Душан и шеф посланичке групе ДОС-а Јовановић Чедомир. Новинари су сами почели да долазе у Кулу. Након разговора са командом ЈСО-а, министар Михајловић написао је и рекао да ће поднети оставку. Тада је, Јовановић Чедомир, Михајловићу одговорио да му ЈСО није дао мандат, па јој неће ни подносити оставку и поцепао оставку Михајловић Душана. Наводи да је због оваквог следа догађаја донета одлука да се блокира део пута између Новог Сада и Суботице и да се прочита саопштење за јавност које је првобитно било намењено за министра полиције. Одлука да се тражи оставка министра Михајловића донета је само због тога што се он лично није удостојио да покуша да смири ситуацију у Јединици.

Изнео је, да је у недељу увече, 11.11.2001. године око 20,00 часова добио поруку од Спасојевић Душана да се види са њим, јер је наводно имао за њега поруку премијера Зорана Ђинђића, који се у време почетка протеста Јединице за специјалне операције налазио у службеној посети САД. Он је увео у центар Јединице за специјалне операције у Кулу Спасојевић Душана, за кога је мислио да је курир Владе Србије. Спасојевић Душан му је пренео да су у Влади уплашени јер се прича о нападу ЈСО-а и да премијер Зоран Ђинђић тражи да се након повратка из САД види с њим. Рано ујутру, 12.11.2003. године између 03,00 и 04,00 часа, премијер Зоран Ђинђић дошао је у Центар у Кули у пратњи Јовановић Чедомира, кога људи из команде нису хтели да пусте у Центар ЈСО-а. Овом приликом официр за безбедност ЈСО-а снимио је улазак премијера Зорана Ђинђића у Кулу, а што је касније објављено у јавности. Раговарао је са Премијером у спомен-соби ЈСО-а. Премијер је обећао да ће видети шта може да се уради, уз напомену да као Председник Владе не може да прихвати да неко тражи оставку његовог министра, јер то значи да сама Влада, чији је он председник, не ради добро. Након разговора са премијером Зораном Ђинђићем у команди ЈСО-а превагнуо је став оперативних официра који су били за то да Јединица крене за Београд и да се блокира мост «Газела», јер њихови захтеви нису испуњени. У понедељак 12.11.2001. године, око 12,30 часова, заменик начелника РДБ-а Мијатовић Зоран тражио је команданта ЈСО Маричић Душана. Изнео је у својој одбрани да ЈСО није изашла на «Газелу» да заплаши правосуђе због његовог сведочења на процесу за Ибарску магистралу, већ се вратила са «Газеле» и повукла истог дана у Кулу. Спасојевић Душан се није налазио на мосту «Газела»,

када је ЈСО изашла, како би возилима блокирала овај мост. У уторак 13.11.2001. године, није се ништа дешавало, а у среду 14.11.2001. године, добио је поруку да дође у Владу Србије. Са пратњом је дошао у Београд, а од извиђачког тима ЈСО-а добио је информацију да се код моста на Бешки налазе цистерне са горивом и митраљеским гнездом. Приликом доласка у Београд у дворишту зграде Владе 14.11.2001. године њега су сачекали Буха Љубиша и покојни Душан Спасојевић који му је тада рекао да мора да се иде до краја, да се не попушта у захтевима.

Том приликом премијер Зоран Ђинђић му је рекао да мора да се нађе решење које ће бити задовољавајуће и за Владу и за ЈСО и обавестио га да су челници РДБ-а Петровић Горан и Мијатовић Зоран поднели оставке, док би министар полиције Михајловић Душан остао на функцији због очувања угледа Владе Србије.

По повратку у Кулу обавестио је команду о разговору у Влади Србије и изнео предлоге премијера Зорана Ђинђића који су прихваћени. У четвртак 15.11.2001. године био је код премијера Зорана Ђинђића који га је послао у МУП где су били министар Михајловић Душан и начелник Ресора Јавне безбедности Лукић Сретен и професор Андрија Савић који је постављен за новог начелника Ресора Државне безбедности, а што је и иначе био његов предлог када је предлагао кадровска решења за Ресор ДБ-а, не само приликом протеста Јединице за специјалне операције, него и одмах после петооктобарских догађања. На овом састанку у МУП-у договорено је да Јединица за специјалне операције буде измештена из Ресора Државне безбедности и да буде стављена под дирекну команду Владе Републике Србије.

Оперативне интервенције над Јединицом су имали Министар Полиције и начелник Ресора Јавне безбедности. За новог заменика начелника Ресора Државне безбедности били су предложени Брацановић Милорад и Јањушевић Зоран. Наводи да му је 21.11.2001. године, премијер Зоран Ђинђић рекао да скрене пажњу сведоку сараднику Буха Љубиши и Спасојевић Душану да не причају како су учествовали у протесту Јединице за специјалне операције и да су њихови људи дошли на чело Државне безбедности. Након овог састанка, видео се у Шилеровој улици са Буха Љубишом и Спасојевић Душаном и пренео им да се не позивају на Јединицу за специјалне операције и да не истичу да су заслужни за уступке које је Јединица добила приликом протеста. Тада је Спасојевић Душану рекао да то што има обезбеђење ЈСО-а, не значи да може да се понаша и да прича шта жели, а са Бухом се посвађао око његове улоге у протесту Јединице за специјалне операције, па је дошло и до покушаја физичког обрачуна. У току овог боравка у Шилеровој улици, телефоном га је позвала супруга и обавестила га да треба да се јави Биљанином

шефу, мислећи на Зорана Ђинђића и том приликом је он позван на вечеру која се одржавала у ресторану «Цептер» у улици Краља Петра. Након ових догађања он је поново отишао у Грчку и тада је контактиран од стране више особа из пословног света које је интересовало да преко њега успоставе контакт са премијером Зораном Ђинђићем због инвестиција у Србији. Из тих разлога се два пута видео са Ђинђићем у колима и у стану код Поповић Владимира.

У марту, априлу 2002. године контактирао га је за време боравка у Грчкој, Спасојевић Душан, који му је рекао да је почела да стиже опрема за Јединицу за специјалне операције која је обећана у «државном послу» са дрогом па се тада враћа из Грчке. Након повратка, по одобрењу министра Михајловића Душана добија обезбеђење. У мају 2002. године Брацановић Милорад га је питао да ли има неке везе са дрогом која је продавана у Београду и по Србији. Он је тада Брацановића обавестио да је у питању «државни посао» и да је дрога завршила у иностранству. Брацановић му је том приликом нудио да се поново ангажује у Ресор Државне безбедности. Сазнао је да Спасојевић Душан одржава контакте са једним лицем са Косова које је трговало хероином, а преко њега је добијао информације шта се дешава на Косову које су биле важне због дешавања у зони безбедности РС, а које информације су биле важне за Државну безбедност.

У периоду од јуна до новембра 2002. године Спасојевић је давао квалитетне податке Брацановићу о овим догађањима на терену на простору Косова и зоне безбедности. Због тога је он «притискиван» - тражено је од њега да одржава контакте са Спасојевић Душаном, а захтев је долазио од стране заменика начелника Ресора Државне безбедности Брацановић Милорада.

Надаље, истакао је у својој одбрани да је од Поповић Владимира сазнао и скренута му је пажња да Спасојевић Душан води главну реч око продаје хероина у Србији. У јуну 2002. године долази до тровања Буха Љубише. Тада је приметио да је Спасојевић Душан већ имао другачији однос према Буха Љубиши. Питао га је шта се дешава и добио је одговор да је Буха Љубиша умислио да је Спасојевић хтео да га отрује. Изнео је да је у јулу 2002. године отишао на одмор када и Спасојевић, да би након повратка са одмора чуо да је неко покушао да убије Буха Љубишу. У овом периоду, наводи да је имао контакте са начелником Војне обавештајне службе генералом Војске Југославије, Ацом Томићем, да је тај састанак организовао Вујичић Драган – Бего, да је састанак одржан у згради војне службе. У току тог састанка Микелић Борислав је увео Спасојевић Душана, кога је представио као човека који жели да упозна

генерала Томића и том приликом је Спасојевић, Томићу поклатио један мобилни телефон.

Половином септембра 2002. године позвао га је Брацановић Милорад и рекао да су се појавиле информације у вези убиства генерала полиције Бошка Бухе. У октобру 2002. године дошао је у сукоб са Спасојевић Душаном који се бахато понашао од када је имао обезбеђење ЈСО-а због чега је дошло до замене Пејаковић Саше са места шефа обезбеђења код Спасојевића, а ту улогу је преузео припадник ЈСО-а Вукашин Вукашиновић. Наводи да је за припаднике обезбеђења из ЈСО-а Спасојевић понудио један стан за одмор. Крајем октобра и почетком новембра 2002. године Спасојевић Душан је дошао на идеју да купи лист «Идентитет». На његов предлог, Спасојевић је поставио његовог кума за директора листа, како би контролисао шта ће у овом листу изаћи, јер је већ изашао текст у коме је Спасојевић Душан нападао премијера Зорана Ђинђића и Поповић Владимира. Наводи да се са Спасојевић Душаном сукобио након обраћања Буха Љубише јавности где је изнео низ оптужби о њиховој умешаности у разне злочине. Тада га је Спасојевић обавестио да Буха Љубиша измишља како би уценио власт да уклони Спасојевића из послова и да му не прави конкуренцију. У децембру 2002. године уништена је фабрика машина за асфалтирање, власништво Буха Љубише. У јануару или фебруару 2003. године боравио је на Копаонику само један дан, и то у време када се одржавало такмичење у падобранским скоковима, где се сусрео са Радосављевић Гораном – Гуријем, командантом Жандармерије и Лечић Веселином официром за безбедност у ЈСО-у. Знао је да су припадници ЈСО-а били смештени у хотелу «Конаци». Видео је на Копаонику Тојага Жељка за кога не може да тврди да ли је све време био на Копаонику пошто му то није познато јер је он тамо боравио само један дан.

Негирао је да је припаднику личног обезбеђења Шаре Ненаду наредио да до Копаоника, односно Брзећа превезе Спасојевић Душана и Луковић Милету, да би се састали са Јовановић Звезданом. Наводи да је почетком 2003. године покушао да укине обезбеђење ЈСО-а Спасојевићу због инцидента са Вукашином Вукашиновићем, али да није могао јер то више од њега није зависило.

Након покушаја атентата на Премијера код хале «Лимес», у фебруару 2003. године и пуштања из притвора Миленковић Дејана, одлучио је да му се обезбеђење повуче. Тада је чуо од Спасојевић Душана да му Буха Љубиша поново «монтира» заједно са Јовановић Чедомиром и Поповић Владимиром.

У вези покушаја атентата код хале «Лимес» изнео је, да је немогуће извршити напад «зољама» на возила у покрету, посебно не на ауто-путу на коме се креће велики број возила, јер би било много жртава.

Крајем фебруара 2003. године Спасојевић Душан је код њега послао Симовић Александра и том приликом тражио да му остави једног припадника обезбеђења из ЈОС-а који би му помогао око пребацивања у станове «штекове» и који би му обезбеђивао ћерку. На захтев Спасојевић Душана доделио му је из свог обезбеђења, Пејаковић Сашу да га обезбеђује.

Поверио му је Душан Спасојевић да је у јулу 2002. године док је био на одмору у Холандији, уговорио посао око дроге и да у Црну Гору треба да уплови брод са кокаином.

Одбрана опт. Звездана Јовановића

У првом појављивању на главном претресу пред овим већем опт. Звездан Јовановић је изнео: *«Осуђен сам пре него што сам изведен пред суд, немам поверења у државу и њене институције, немам поверења у суд и немам поверења у судско веће».*

Одбио је да изнесе своју одбрану у неометаном излагању, као и да одговара на питања учесника у кривичном поступку. Суд је на основу чл. 321 ЗКП-а донео решење да се прочита изјава опт. Звездана Јовановића, коју је дао у својству осумњиченог, у предкривичном поступку пред овлашћеним радницима МУП-а РС 7.4.2003. године.

Изјава о његовом учешћу у атентату на председника Владе Србије др Зорана Ђинђића

Изнео је да је Председника Владе Републике Србије, ликвидирао лично.

У фебруару месецу 2003. године, десетак дана пре одласка на Кобаоник састао се са Улемек, који га је обавестио да ће имати великих проблема са Хагом, да је то сазнао од неких људи Улемек, као и то да ће Јединица (мисли на ЈСО) да буде растурена. У тим разговорима Улемек

није био конкретан, само му је дао до знања шта ће да се деси. Објашњавајући однос између Улемекa и њега рекао је да је то крајње коректан и професионалан однос јер се знају од 1994. године, упознали су се кроз посао, односно ратовање. Изнео је да предпоставља да га је нови командант Душан Маричић - Гумар поставио на место помоћника команданта по препоруци опт. Улемекa.

Између 10. и 12.2.2003. године припадници ЈСО-а отишли су на Копаоник, те је једног дана позван телефоном од стране Ненада Шареа (Шкенета) да дође у Брзеће. Познато му је да је Шаре први Легијин човек а радио је код њега у обезбеђењу. Изнео је тврдњу да сви знају па и Улемек да је он један од најспособнијих људи у руковању оружјем и да је физички спреман.

А) Први сусрет везан за извршење кривичног дела

Када је дошао по позиву Шареа у Брзеће, овај га је обавестио да је Улемек послао човека да се договоре, и када је изашао из ципа којим је дошао са Копаоника у њега је сео Шаре а он је сео у друго возило у којем се налазио Миле Луковић Кум, којег је познавао као Улемековог пријатеља са неког рођендана у Земуну. Луковић Миле – Кум тада га је обавестио да га шаље Улемек који тражи од њега, да након што нешто одраде сакрије неке људе. Он је рекао Луковићу да жели да се чује са Улемеком. Сутрадан га је опет телефоном позвао Шаре и тражио да сиђе у Брзеће што је он и учинио и ту је затекао Душана Спасојевића и Милету Луковића Кума, који су били у неком «БМВ». Обавестили су га да хитно треба да иде у Београд и да је Улемек рекао да са њим пође и Тојага Жељко – Жмиги који је по његовом наређењу и пошао са њим у Београд. Након разговора са Спасојевићем и Милетом Луковићем – Кумом вратио се на Копаоник, где се видео са командантом Душаном Маричићем Гумаром и где га је обавестио да има проблема у Београду, да се појавио неки човек који се лажно представља као Јовановић Звездан, да вара људе, да треба да пронађе тог човека и да му због тога треба «Жмиги».

Б) Гумар и део јединице која је на обуци остали су на Копаонику а он и «Жмиги» су касно у ноћ стигли у Београд.

Ц) Контакт са Душаном Спасојевићем и први разговор о идеји да се изврши атентат на др Зорана Ђинђића

Сећа се да је било дан или два пре повратка Премијера са Копаоника. Телефоном, који му је дао Душан Спасојевић, а у којем је

био укуцан његов број, ради се о апарату марке «Алкател» позвао је Спасојевића, након чега је по њега и «Жмигија» дошао Миле Луковић Кум који их је одвезао у стан у Београду којег су шифровано назвали «десетка» а који се налазио у близини хотела «Хајат». Са Милетом Луковићем по њих је дошао још један човек, сећа се лица и да се зове Миша. Мисли да су дошли «Пежоом» или «Фијатом». По доласку у стан «десетка» са њима су били Кум Луковић и Миша, мисли да се презива Симовић, који је након тога отишао. Ујутро у овај стан је дошао Спасојевић и причао да морају да убију Зорана Ђинђића због чега је он инсистирао да се претходно види са Улемеком. Спасојевић након тога одлази, опет се враћа и каже му да треба да га вози у стан «тројка» који се налази преко пута «Сава центра» у снопу оних зграда.

Д) Легијино образложење у разговору са Звезданом Јовановићем у присуству Душана Спасојевића, разлога због чега треба да се изврши атентат на др Зорана Ђинђића

У стану «тројка» затекли су Улемека, и зна да су тамо били Душан Спасојевић, Улемек и он. Улемек је био упоран у тврдњама да су на списку за Хаг припадници ЈСО и то сам Улемек, затим он, Рајо Божовић, Прица и Жика Ивановић као и још 15 официра војске и полиције, тако да следи хапшење комплетне команде и да због тога хитно морају да крену у реализацију плана, односно да убију Ђинђића. Улемек му је рекао да је прво требало да се расформира ЈСО, а крајем априла или почетком маја њен командни састав да буде ухапшен и изручен Хагу. Изнео је да га је то јако погодило, да је био разочаран поготову делом приче да ће јединица бити расформирана а «Црвене беретке» распоређене по Жандармерији и осталим организационим јединицама у МУП-и РС. Такође је изнео да му је Улемек рекао да је полиција намерно ангажовала човека који се лажно представља као Јовановић Звездан и који је варао људе да би га дискредитовали. За време боравка и овог разговора у стану, приметио је да је Душан Спасојевић повремено улазио и излазио из просторија где су они разговарали и схватио је да је Спасојевић, Улемеков човек не размишљајући о његовом понашању.

Улемек је инсистирао да Зоран Ђинђић из наведених разлога мора да буде убијен, да би на тај начин дошло до промене у земљи, њеној безбедности, да би се зауставили процеси испоручивања у Хаг, ЈСО не би била распуштена већ искоришћена према одређеном плану и тражио је због тога његово мишљење. Надаље, износи да је он у разговору са Улемеком одговорио да ако тако мора да он пристаје. Није га интересовао никакав новац, нити би то урадио због новца, али због интереса Јединице би.

Ту акцију Улемек је назвао «Стоп Хагу», говорећи да ће то да се заустави, да ће бити лепљене плакате по граду, али он сматра и мисли да није имао намеру да га искористи и ако је он сам велики противник суђења у Хагу и себи не би могао да дозволи да га развлаче «европске вуцибатине», пошто он прихвата суђење у Србији, јер је Србија његова Земља али у Хаг неће.

*Први покушај атентата и договор
са опт. Милорадом Улемеком Легијом*

Надаље, изнео је да се не сећа тачно датума, али зна да је то било на дан повратка премијера Ђинђића са Копаоника. Они су већ припремили убиство и речено му је да ће Спасојевић и екипа да му буде логистика. Он сам слабо познаје и Спасојевића и његову екипу али се сећа да је једном или два пута био у Шилеровој улици. Багзија је знао од раније, јер је са својим кумом Прегом неколико пута био у «Котобањи» где је Прего требао нешто да заврши тако да је тамо виђао Багзија којег је сматрао као обичног потрчка. У стану Легија и он су дефинисали акцију која се сводила на то да се Ђинђић убије «зољама» на узвишењу из правца Бубањ потока према Београду. Изнео је да је сасвим сигуран да је Спасојевићева група и уопште ова криминална група имала неког човека који је радио Ђинђићеву пратњу још од Копаоника. Пре одласка на то узвишење одакле је требало да се пуца отишао је у стан «десетка» и наредио Жмигију, који га је увек слепо слушао, да треба да се убије Зоран Ђинђић. Договор приликом тог покушаја је био да нема никаквог звања телефоном.

План је био да са два припремљена камиона, људи из криминалне групе на ауто-путу блокирају, односно успоре колону да би он и Жмиги могли да пуцају «зољама». То место је на брду при самом крају узвишења. Жмиги и он су требали да пуцају «зољама», а Миле Луковић- Кум и још један, не зна који, нити му је било важно у том моменту, су требали да буду аутоматичари, односно да пуцају из аутоматских пушака у случају да њему и Жмигију запрети нека опасност. Међутим, јављено је да је у првом ципу Зоран Ђинђић, у другом пратња, а у трећем ципу жена и деца Зорана Ђинђића, што је био разлог да он инсистира да се одустане од овакве акције. Том приликом није видео «зоље», али касније када их је видео, зна да су неке од њих биле још увек у целофану, није му познато где су набављене. Када је чуо да су жена и деца у трећем ципу одустали су од акције, тада је он пропратио колону Премијера и схватио да је била колона без контрапратње, обезбеђење је било лоше организовано у шта није могао да верује. Са тог места њега је вратио Душан Спасојевић а

Жмиги је био у возилу са Кумом Луковићем. Вратили су се у стан «десетка». Тражио је да се види са Улемekom. Два дана након доласка у стан вратио је Жмигија назад на Кopaоник. Не сећа се тачно када се поново Жмиги вратио. Он је остао у стану «десетка» до следећег покушаја. У том стану је повремено виђао када су долазили Аца, Миша, Багзи, Кум Луковић и Сретко. У стан је долазио и Дуле Крсмановић и Душан Спасојевић а Јуришића је тек касније видео, колико се сећа на паркинг простору у улици где се налази зграда одакле је пуцао на Ђинђића. Изјавио је да је «Владу Будалу» видео први пут на ауто-путу код другог покушаја атентата на Председника Владе а Ђуру је видео када га је возио из стана до команде, а Нина виђа при атентату у канцеларији из које је пуцао.

*План за реализацију атентата на премијера др Зорана Ђинђића
21.2.2003. године на ауто-путу код спортске хале
«Лимес» на Новом Београду*

Изјавио је да су после неуспелог покушаја у Бубањ потоку, договарали су се где да се поново покуша да се изврши атентат, да се убије Председник Владе. Излазили су на ауто-пут, сви припадници су гледали, давали предлоге, а онда су се одлучили за плато – узвишицу који се налази у близини хале «Лимес». Изнео је да је место било идеално, на том узвишењу на платоу била је зараван, падао је снежић. Напоменуо је да није требало да се врши пуцање са моста оне пасареле преко ауто-пута, већ са платоа. Отишао је у гаражу на Новом Београду, где је узео сиви «Ауди», у том «Аудију» биле су «зоље» а он је на рукама носио рукавице. Неке «зоље» су биле нераспаковане па је он скинуо целофане, а договорили су се да малим возилима иду у акције. Колико се сећа радило се о возилу марке «Пежо» и «Пунто». Договор је био да возила буду паркирана на платоу у непосредној близини места одакле су планирали да пуцају. Између покушаја код Бубањ потока и овог другог покушаја на ауто-путу прошло је три до четири дана уз напомену да он није водио рачуна о томе, али није сигуран мада мисли да је у међувремену једном одлазио и на Кopaоник. Припаднике завере, сигуран је да је неко обавештавао о сваком покрету Ђинђића.

Из «зоља» са тог платоа, у близини новоизграђене Спортске хале требали су да гађају он и Жмиги, а Миле Луковић и Сретко су били аутоматичари. На самом месту планираног пуцања била су два возача у колима. Два камиона су била спремна која су требали да успоре и зауставе колону из пратње и возило премијера Ђинђића. Претходне вечери у стану «десетка» био је он, Жмиги, Миле Луковић, а један младић је доносио храну. Кум Луковић је обавештен телефоном да

акција почиње сутра. Пре акције су се возикали колима по крају. У једним колима су били Луковић и он а у другим Сретко и Жмиги. Ауто у коме се налазио он и Кум возио је Аца, али у то није потпуно сигуран. Била су ту још нека два мања возила. У сваком ауту су биле по три «зоље» и по један аутомат. Зна да је неко јавио Куму Луковићу телефоном да долазе на место одакле треба извршити пуцање и да је он тада видео саобраћајну гужву и закључује да би то био масакр. Видео је кад је наишла колона са пратњом премијера Ђинђића, видео је да колона пролази, чује се шкрипа и Багзијев камион стаје јер му се препречило неко возило, пропада акција а они у кола враћају торбе, мисли да их тада нико није запазио. Одатле су отишли у гараже. «Зоље» остају у колима. Он, Жмиги, Кум Луковић и Сретко Калинић одлазе у стан «десетка». Тада је инсистирао да дође Легија јер се није сложио са оваквим планом због беспотребних жртава. Легија је дошао после подне. У стану је и Спасојевић, Кум Луковић, Миша, Сретко, Легија и Жмиги. Дућа стално прича телефоном али стално спомиње Багзија. Договор између њега и Милорада Улемека Легије је да се атентат изврши снајпером. У једном моменту Легија и он су се сложили да иду један на један – снајпером, јер је то много боље због жртава. Он је инсистирао код Улемека да се пуца са даљине од 200 до 250 метара, обећавши да то може да заврши једним метком. Десет дана није ишао кући. Свако јутро је ишао у седиште ЈСО-а на Сењаку у ул. Сање Живановић. Сви припадници траже локацију, сви су у неким својим филмовима, помињу опет «зоље», а он одбија да учествује у акцији где би се пуцало «зољама». Сваки дан су га звали да погледа неко ново место које су пронашли за пуцање.

Прво место је било на неком унутрашњем паркингу неког Савезног министарства у близини задње позиције пуцања, али то место није било добро. Након тога су говорили да Ђинђић иде на Калемегдан, помињали су неку Чумићеву, знали су куда се креће. Након тога су изабрали локацију код неке бабе у стану, локација је била идеална. Једном су били испред Савезне Скупштине где је била идеална позиција за пуцање из кола, били су у неком затамњеном «Пасату», али да је пуцао убио би неког новинара па одустаје. Тада је са њим био Аца (мисли на Александра Симовића). Изјавио је да мисли да на том првом заседању у Савезној Скупштини није ни дошао Зоран Ђинђић.

Ко је донео пушку

Што се тиче самог атентата, по његовом сазнању пушку су донели Дућа или Легија, није сигуран да је из Јединице. Ову пушку је испробавао, на 200 метара на Фрушкој Гори. То је на Иришком венцу,

нека стаза, тамо је одлазио са Кумом Луковићем да испроба пушку. Ишли су «БМВ» не зна тачно када је то било. Први пут му је Дућа донео пушку, «22 Магнум» малокалибарску, која је била за краће дистанце и донели су је у стан «десетка». Одбио је ту пушку а ова коју је испробавао на Фрушкој гори била је одлично упуцана. Није му познато ко је то урадио. Након провере на Иришком венцу био је задовољан. Након догађаја код хале «Лимес» Багзија није више виђао осим можда један пут. Пушка из које је пуцао у Зорана Ђинђића је добра. У оквир стаје 20 метака а у црној торби је било још два паковања «Винчестер» 308. Он је одабрао класично, шиљато зрно 308 «Винчестер». То је најуобичајенија муниција. Након неуспелог покушаја код Савезне Скупштине и даље траже погодно место за пуцање. Сви учествују у тражењу. Кад су пронашли локацију, то је супротна позиција од места са кога је извршио убиство. Ишао је да то погледа у стан из кога се излазило на терасу која је гледала према Влади Србије и дворишту ка улазу бр. 5. У стану су били Нино и Дуле Крсмановић. То је поткровље зграде које гледа на сам улаз број 5 Немањине 11. О том месту обавестио га је Кум Луковић. На позив Нинослава Константиновића и Дулета Крсмановића дошао је у овај стан, изашао на терасу и даљиномера измерио даљину од терасе до улаза број 5 у зграду Владе Србије. Даљиномер је имао задужен из Јединице, налазио му се у службеном возилу и зна да га је касније вратио у Јединицу или команду, није сасвим сигуран. Тај мерач је дуго био код њега. Место са тог крова, терасе код бабе, било је идеално тачно 230 метара. Видела га је баба, имао је јакну и качкет. Никада није носио комбинезон. Имао је црну јакну, фармерке и ципеле а није носио наочаре сем када је улазио. Овој баби се представио као шеф момцима који су дошли да поставе сателитску антену. Задржао се два до три минута док су Душан Крсмановић и Нино заговарали бабу док је он мерио даљину. У време када су требали да се лоцирају на ту позицију, неко од припадника је обавестио да се многи станари распитују у вези кабловске телевизије тако да су одустали од тог места да не би изазвали превелику пажњу.

Другу локацију са које је пуцао и извршио убиство проналазе Нино и још неко, али није знао ко сигурно. Сећа се да је ушао у зграду на чијем улазу је био портир, Нино и Ацо су носили каблове и кесе са фарбом. Ушли су без проблема. Фарба је остала у тој канцеларији. Овога пута нису носили сателитски тањир који су носили у стан код бабе. Ово место је оценио као идеално. Чекали су три дана. Долазили су око 10 сати ујутро и чекали неколико сати. Нико у ту просторију није улазио.

*Ко је био са њим као непосредни учесник
у извршењу атентата и помагачи*

Навео је да га возе «Пасатом» а возач је «Влада Будала» (Милисављевић). Са њим у возилу су били Аца (Симовић) и Нино (Константиновић). Када су долазили испред зграде увек су имали обезбеђено паркинг место које је пре њиховог доласка заузимао Јуришић Милан - Јуре, који је заузимао место док они не дођу са аутомобилом. Када возило које је возио «Влада Будала» дође у ул. Адмирала Гелрата Јуришић је склањао своје возило и ослобађао му паркинг место, Нино плати паркинг, и оде горе до те просторије и када позове онда они иду горе. Аца је носио пушку у црној торби и у некој кеси алат. После тих пар одласака на то место они су се враћали у стан «тројку». Легију је видео још пар пута али врло кратко. Говорио му је да је све већ припремљено. Такође се сећа да му је говорио пре одласка Шешеља у Хаг да ће овај морати да иде тамо. У време када су они одлазили у канцеларију у овој згради «Влада Будала» је остајао у колима. Доле су Кум Луковић и ови на обезбеђењу вероватно са Сретком није сигуран где су остали. Телефон за везу је био код Аце а јављали су се Миша Симовић и Кум Луковић. Доле су били паркирани аутомобили. Сећа се да је прозор био отворен 12. марта и стављено шарено ћебе тамније боје. Није му познато ко је донео ћебе. Он је седео у некој фотељи ништа нису јели, само је пушио цигарете и гасио их у некој кутији коју је држао у цепу. Пушио је «Давидов».

Извршење атентата

Сећа се да је то нека просторија на првом или другом спрату. Чим уђе у просторију затворе врата, на том спрату имају још једна или две канцеларије из које се чују гласови. Пушка је извађена, наслоњена је поред њега и не види се ако неко уђе. Јављају Аци да Ђинђић стиже. Тада он седа на столицу, не могу га видети, цев само мало вири, долази колона, зауставља се Ђинђићево возило, момак из обезбеђења износи штаке. Не може да пуца од тог момка. Ствара се позиција за пуцање кад Ђинђић долази близу улазних врата. Чудно је окренут, некако са стране. Не зна тачно која је његова позиција, али то је делић секунде, моменат за пуцање. Пуца једном, а затим одлучује да потврди погодак, пуца други пут. Не зна како је повређен тај момак. За први погодак је сигуран, није му била намера да погоди тог момка. Могуће да је ушао у путању другог метка. Није имао времена да гађа Ђинђића у главу јер је врло кратко био откривен. Након испалених пројектила, није му познато где су пале чауре, али је раније захтевао да Аца и Нино запале ову канцеларију. Након испалених хитаца, креће ка вратима, пушку даје Аци, вади

пиштољ и приликом изласка види портира и неку жену. Закључио је да им није било јасно да ли су пуцали, али их је збунило њихово истрчавање. Он је у руци имао пиштољ, црну капу и црну јакну. Та јакна је остала у стану у ул. Војводе Степе, горе високо, не зна који број. Ова двојица Нино и Аца су имали смеђе перике и наочаре које су имитација наочара за вид. Ужурбано су изашли напоље. Не зна ко је носио пушку а ко торбу. Сећа се да је онај брадоња – Нино исто имао пиштољ. Када су изашли напоље «Влада Будала» је већ упалио возило, тим аутом одлазе према Бранковом мосту. Негде уз пут, дошло је до чешања са другим возилом. Нису возили пребрзо. Возили су се «Пасатом» караван. Пушка је била убачена вероватно у гепек. Када су дошли до гараже из гараже је изашао пешке и сео у возило од Милете Луковића и Калинића а онда су одатле отишли у стан изнад Аутокоманде у ул. Војводе Степе. У стану тада није било никога.

Шта се дешавало сутрадан по извршеном атентату

Ујутро долази Ђура, то је онај што је набављао станове. Остала му је црна јакна у којој је био када је пуцао, а коју му је дао Кум Луковић. Ђура га вози до команде. Сретко Калинић и Кум Луковић остају у стану. Ђуро га је повезао између 9 и 10 сати неким мањим тамним аутом. Била је гужва у саобраћају. Спуштају се према Хиподрому а онда на Сењак. Мало даље од команде изашао је из кола и пешке отишао у команду. У згради команде среће Гумара и њему објашњава да је био заузет али он га ништа не пита. Договорили су се да иду за Кулу, није сигуран да ли то вече или следећег дана. Жмигија је видео у Кули али нису ништа коментарисали. Имао је некакав осећај да ће све бити откривено.

Објашњење мотива због чега је извршио атентат на Председника Владе Републике Србије

За убиство председника Владе Ђинђића или како он каже «ликвидацију» није му обећана никаква материјална корист. Изнео је да то за новац никад не би ни учинио, јер он није криминалац. За ово што је учинио нико из Јединице, команде није знао нити је био умешан сем Жмигија који је према његовом изричитом наређењу учествовао у томе. Ово убиство је за њега политичко, јер је сматрао да ће се тиме спречити даље слање ратника и инстинских патриота у Хаг, да ће се спречити растурање ЈСО-а и Србије, а због тога што је по његовом мишљењу Хаг једна од највећих срамота у историји Србије.

Ово је била одбрана опт. Звездана Јовановића коју је дао у својству осумњиченог пред органима МУП-а РС.

На записнику о саслушању пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду од 12.5.2003. године окр. Звездан Јовановић изјавио је да се брани ћутањем.

Одбрана опт. Александра Симовића

Опт. Александар Симовић у одбрани изнетој на главном претресу, изнео је да није учествовао приликом извршења кривичног дела убиства представника највиших државних органа, председника Владе РС, да није учествовао у завери коју су створили опт. Улемек Милорад и пок. Спасојевић Душан у циљу вршења кривичних дела против уставног уређења и безбедности и да није заједно са Константиновић Нинославом тражио локацију за извршење атентата, није носио пушку у канцеларију бр. 55 у ул. Гепартовој, нити је изнео ту пушку из канцеларије након убиства председника Владе и покушаја убиства његовог пратиоца Милана Веруовића. У потпуности је оспорио наводе из оптужнице Специјалног тужиоца.

Изнео је да је дана 12.3.2003. године био у стану своје супруге Бајић Зоране у Земуну, ул. Рада Кончара бр. 1. Пробудио се око 11 часова и у стану је затекао Дулета водоинсталатера који се кратко задржао. У исто време по одласку водоинсталатера, можда након 5 до 10 минута у стан је дошла жена која ради у ћевабциници Микица и донела му доручак који му је претходно наручила супруга. После краћег времена сишао је из стана у башту ћевабцинице која се налази у истој згради где и стан и у башти се сreo са Бранком и Николом Бајићем, пок. Зораном Вукојевићем и Мишом Ћувизом који живи у Швајцарској, јавио им се. Негде око 12,30 – 12,45 часова кренуо је да посети своје родитеље, зауставио се да се поздрави са Мишом Ћувизом. Док је разговарао са њим, пок. Вукојевић Зоран је отишао, а Бајић му је само махнуо. Супруга га је позвала да се врати кући и салштила му да се хитно јави брату Милошу на телефон, што је он и учинио. Брат га је обавестио да је убијен Премијер и да би било добро да се склони. Ово је објаснио тако што сваки пут када би неко био убијен у граду он је позиван на информативни разговор у полицију. Последњи пут то је било кад је убијен генерал Бошко Буха.

Након разговора са братом рекао је супрузи шта се десило и да ће се склонити на пар дана па ће онда отићи у полицију, након чега одлази из стана супруге у Земуну и по расписивању потернице био је у бекству.

Предложио је као и његови браниоци да се у допуну доказног поступка саслушају сведоци који су га тога дана видели у кући његове супруге у Земуну.

Одбрана опт. Крсмановић Душана

Оптужени Душан Крсмановић у својој изјави коју је дао у својству осумњиченог, пред овлашћеним радницима МУП-а Републике Србије, дана 4.4.2003. године, као и на записнику о саслушању пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду као окривљени, признао је наводе оптужнице и кривицу.

Изјаву пред истражним судијом дао је дана 12.5.2003., 13.5.2003., 14. и 16.5.2003. године. У својој изјави изнео је да је постао члан криминалне групе Душана Спасојевића, тзв. «земунски клан» негде почетком 2000. године, а члан криминалне групе – завере чији су организатори били Душан Спасојевић и Милорад Улемек постао је почетком 2003. године. Изнео је да је за Душана Спасојевића знао раније, да га је виђао по Земуну, да је о њему највише чуо од његовог друга Јуришић Милана – Јуре. За Душана Спасојевића и Милету Луковића чуо је још 1995. или 1996. године, и тада се знало да су «радили са колима», крали аутомобиле и враћали за новац, а да су касније почели да раде и продају дрогу. *(Страна 3 записника пред истражним судијом од 13. маја 2003. године)*. И тада се причало да Душан Спасојевић има «везе», у шта се он уверио и поверовао када је 1997. године био у притвору заједно са Миланом Јуришићем званим «Јуре» и пок. Марком Петровићем, чланом «земунског клана» због кривичног дела изнуда. Када им је укинут притвор обавестили су га, да их је извадио Душан Спасојевић, који их је сачекао испред зграде Централног затвора у Београду у црвеном «Поршеу». *(Страна 3 истог записника)*. Изнео је да је у групи Душана Спасојевића упознао браћу Милоша и Александра Симовића, Владимира Милисављевића, а 1999. године упознао је особу са надимком «Мићко» и «Бели», за кога се причало да је ратовао по Хрватској и Б и Х, чије име је сазнао тек 2003. године, то је Сретко Калинић. *(Страна 5 истог записника)*. Као чланове «земунског клана» знао је Нинослава Константиновића, Дејана Миленковића, Миладина Сувајцића, Марка Петровића и др.. У криминалној групи је упознао и Зорана Вукојевића за кога зна да је био у пријатељским односима са Душаном Спасојевићем

док је још радио као полицајац у МУП-у Србије – СУП Земун, а који је касније био шеф Спасојевићевог обезбеђења. Објаснио је улоге које су имали чланови злочиначког удружења, хијерархију и строгу дисциплину које је владала у оквиру «земунског клана». Изнео је да су у криминалној групи «земунски клан» главни били Душан Спасојевић и Миле Луковић. Спасојевић је доносио све одлуке али није све директно он саопштавао члановима своје групе, већ је то чинио Милош Симовић, који је руководио скоро свим акцијама од 2000. до 2003. године. Навео је да је следећи у хијерархији касније био Дејан Миленковић и Владимир Милисављевић који је понекад учествовао у доношењу одлука. *(Видети страну 13 и страну 21 записника од 14. маја 2003. године)*. Изнео је организацију криминалног удружења, а посебно је описао строгу дисциплину, којој су били изложени сви чланови, сурове мере које су се примењивале према онима који нису поштовали одлуке (како је говорио Спасојевић, из његове групе се излазило «ногама напред»), хијерархију, кривична дела која су вршили, начин планирања и саопштавања одлука, начин коришћења телефона «специјала» (који су се користили између тачно одређених припадника, у одређеној ситуацији, а после су бацани и уништавани). Посебно се изјаснио на околности када долази до удруживања и ослањања Душана Спасојевића на опт. Улемек Милорада и део Јединице за специјалне операције. Изнео је да тада долази до вршења отмица, богатих људи, када су исплаћиване велике откупнине, да су акције планирали заједно оптужени Улемек и Душан Спасојевић, и да су од Душана Спасојевића, чланови сазнали да је половину новца од отмица давао Милораду Улемеку. *(Страна 7 записника од 13. маја 2003. године)*. Изнео је да у време када је дошло до удруживања Душана Спасојевића, оптуженог Милорада Улемек и дела Јединице за специјалне операције, ова криминална група и њени организатори имали су највећу моћ и то не само финансијску него и сваку другу, могућност утицаја у деловима власти који су за њих били важни. Изнео је да је Душан Спасојевић добио обезбеђење из ЈСО-а, и тада ужива у моћи коју има, заштити коју је имао у полицији и утицају на суд и тужилаштво. Познато му је, о чему је говорио на саслушању пред истражним судијом да је опт. Саша Пејаковић био у обезбеђењу Душана Спасојевића, као припадник ЈСО-а. *(Страна 7 записника од 13. маја 2003. године)*. Говорио је о задацима у оквиру криминалне групе, па је навео да је задатак Миладина Сувајџића био да изналази и изнајмљује станове, купује возила, и набавља друга средства за извршење кривичних дела, јер је Душан Спасојевић након изласка из притвора због отмице Мирослава Мишковића 2001. године, тражио да му увек буде на располагању 10-ак станова, где би могли да се склоне од полиције он и припадници. *(Страна 7 записника од 13. маја 2003. године)*.

Навео је да су одлуку и план за атентат на Премијера Владе Републике Србије донели Милорад Улемек и Душан Спасојевић. *(Страна 10 записника од 13. маја 2003. године)*. О томе му је познато из разговора у којима је учествовао, о томе је припаднике обавештавао Душан Спасојевић након претходног договора са Улемеком, и тада је од Спасојевића сазнао да је Улемек излазио на јавна места по кафићима у граду и да је то плански радио, да се не би посумњало да има везе са атентатом. *(Страна 15 исказа пред истражним судијом од 14. маја 2003. године)*. Надаље, говорио је и о томе да је Душан Спасојевић претходно имао план да се изврши убиство неког другог високог државног функционера, али да је на инсистирање Улемека пристао да се убије Премијер.

Оптуженог Жељка Тојагу – Жмигија, упознао је у изнајмљеном стану код хотела «Хајат», када је већ била донета одлука да се убије Премијер, и направљен план да се на њега пуца «зољама». Истом приликом упознао је и Звездана Јовановића за којег је чуо да је био неки командант у ЈСО-у. Познато му је преко Душана Спасојевића и Милета Луковића да је Звездан Јовановић довео Жељка Тојагу, после дана заљубљених, значи 14. или 15. фебруара 2003. године. *(Страна 3 записника пред истражним судијом од 4.4.2003. године и страна 7 исказа пред истражним судијом 13. маја 2003. године)*. Оптуженог Бранислава Безаревића не познаје, али му је познато да су Милош Симовић и «главни из групе» имали податке када Премијер креће на пут за Бања Луку, које су добијали од неког из обезбеђења. *(Страна 13 записника од 14.3.2003. године)*. Објаснио је начин функционисања телефона «специјала». Комуникацију су обављали међусобно, само на један број. Миша Симовић је имао телефон којим је комуницирао са свима, а припадници нису могли да користе «специјалу» директно са Душаном Спасојевићем. Милош је имао други телефон – број који је користио за везу са Душаном Спасојевићем. Ове бројеве телефона нису могли користити за обичне разговоре. Познато му је да су «специјале» користили код хале «Лимес» и приликом атентата. Такође му је познато да су користили «специјалу» између тог човека, који је јављао покрете Премијера и то Вукојевић Зоран, Дејан Миленковић и Милош Симовић, не наводећи када је који користио ову «специјалу». (Одређени телефонски број користило је само то лице и Вукојевић, када је престао да то чини Вукојевић, «специјалу» је имало то лице и «Багзи», касније само то лице и Милош Симовић). «Специјале» су користили и раније, приликом вршења других кривичних дела, а о начину употребе саопштио им је Спасојевић, који је та сазнања имао од инспектора Пажина, да би избегли да их полиција идентификује и ухапси, бројеве су мењали често на неколико дана, тако да су користили по 100 бројева недељно. *(Стране 10 од 13. маја 2003. и страна 20 исказа од 14. маја*

2003. године). У вези својих активности и предузимања криминалних радњи изнео је, да је то учинио из страха за свој живот. (Страна 2 записника од 13. маја 2003. године).

У исказу који је изнео као осумњичени пред овлашћеним службеним лицима МУП-а Републике Србије, говорио је о својим сазнањима када је дошло до разлаза између Душана Спасојевића и Љубише Бухе и у то време је чуо да Душан Спасојевић најинтензивније «јури» «Чумета» (мисли на Љубишу Буху), у једном разговору са Милошем Симовићем сазнао је да постоји могућност да Душан Спасојевић планира да убије министра Спољних послова Горана Свилановића, али није му познато због чега. Неколико дана касније, након сазнања од Милоша Симовића, то исто је чуо од Спасојевића и сазнао да се Душан Спасојевић консултовао о томе са инспектором Г СУП-а, Пажином (мисли на окривљеног Слободана Пажина из предмета К.П. 3/04), који га је саветовао да то не ради. Месец дана касније у разговору са Милетом Луковићем сазнао је да треба да се убије неко, Луковић није изговорио име особе чије се убиство планира, већ му је показао место на уху, где се ставља минђуша. То њему ништа није значило, па се о тим околностима распитивао код опт. Јуришић Милана, шта то значи и он му је одговорио да зна да се планира убиство Ђинђића. Након сазнања које су добили од Душана Спасојевића да се планира убиство премијера Ђинђића, дошло је до појаве нервозе код чланова групе, највећи противник тог предлога био је «Влада будала» (мисли на опт. Владимира Милисављевића). Спасојевић им је тада забранио да иду кући, наредба је била да се остаје у изнајмљеним становима, он и Јуришић били су у стану у улици Трише Кацлерића.

Као један од разлога да се убије премијер Ђинђић, била је најављена борба против организованог криминала и избор Специјалног тужиоца, и изручење оптужених Хашком трибуналу.

**Припремање за извршење атентата
на премијера др Зорана Ђинђића
код Бубањ потока**

За атентат на Зорана Ђинђића припадници завере се припремају, тако што сви учествују у пратњи. Спасојевић Душан наређује да се оде на Копаоник јер се тамо налазио Зоран Ђинђић, тако је њему рекао Миша Симовић. Спасојевић је позвао њега и тражио да са супругом и децом оде на Копаоник. Сећа се да је то било на дан заљубљених (14 фебруар). Он се некако извукао али је Спасојевић наредио и на Копаоник је послао Нина (мисли на Нинослава Констатиновића). О томе колики је страх имао од Спасојевића показује кроз тврдњу да није смео да саопшти

директно Спасојевићу да не може да иде на Копаоник, да је звао телефоном Јуришића и молио да он то саопшти Спасојевићу, што је овај и учинио. Нинослав Константиновић је био на Копаонику са својом супругом али пошто није могао да нађе преноћиште на Копаонику, одседа у хотелу у Брусу и често јавља телефоном да не виђа Ђинђића.

*Куповина два камиона на ауто-пијаци Бубањ поток,
као средство којим ће се зауставити колона у пратњи Премијера,
ради извршења атентата «зољама»*

Приликом саслушања пред истражним судијом, изнео је да је Душан Спасојевић тражио да се набави – купи неки камион, који би се користио на ауто-путу код Бубањ потока за заустављање колоне возила приликом повратка премијера Ђинђића са Копаоника. Тада је схватио да је Спасојевић имао информацију када ће се Премијер вратити за Београд.

Тога дана, када се Премијер враћао са Копаоника, затекао се у возилу са Владимиром Милисављевићем, када је ујутру Милош Симовић јавио Влади, да треба да вози Сувајдића у Бубањ поток, на ауто пијацу, да се набаве два камиона, која би се користила да се препречи или успори колона Премијера код Бубањ потока. Навео је да се Сувајдић пре одласка у Бубањ поток маскирао периком, ставио је капу, као сликарску и имитацију наочара за вид. Код себе је имао лажну личну карту, која је затечена у неком украденом возилу, на коју је ставио своју фотографију. Новац за куповину камиона, дао му је Спасојевић. Он и Милисављевић су чекали, док Сувајдић није завршио формалности – склапање уговора за куповину камиона и камионе паркирао близу ауто – пута. Један камион је био плави «Тамић», а други са страним регистарским таблицама који је касније користио «Багзи» код «Лимеса». После тога су се вратили за Београд.

*Покушај атентата код Бубањ потока
16. фебруар 2003. године*

Изнео је, да када је дошао на Нови Београд до стана »десетка«, који се налази у улици Лењинов Булевар број 5, испред зграде затекао је Душана Спасојевића и Звездана Јовановића, који му је на његово изненађење пружио руку. Убрзо су дошли Жељко Тојата и Миле Луковић – Кум, дошао је Влада Милисављевић да вози Кума и Тојагу, и они су сви отишли а он је остао сам у том стану. Прошло је доста времена док се нису вратили и то најпре Душан Спасојевић и Звездан Јовановић, а након тога Тојага и Миле Луковић – Кум. Из њихове приче

је сазнао да је Константиновић Нинослав кренуо са Копаоника за колоном возила у којој је био и Премијер, да су имали прилику да негде на семафору пуцају у Ђинђића, да је сигуран да је Тојага Жељко требало да пуца из «зоље», а могуће је и још неко поред њега. Симовић Милош и Александар су требали да негде прате колону, био је ангажован и Сретко Калинић, али он није знао на којим задацима, као што није ни знао да ли је Милан Јуришић том приликом имао неко задужење. Није имао сазнање зашто се одустало од убиства премијера Ђинђића у овој ситуацији. Познато му је да су «зоље» набављене из ЈСО-а. Познато му је да је супруга Нинослава Константиновића остала у хотелу у Брусу. Изнео је да му је познато да је на ауто – путу пратњу држао Ђука – Сувајџић Миладин, а на саслушању у предкривичном поступку говорећи о плану да се пуца из «зоља», изнео је да је схватио из разговора да су требали да из «зоља» пуцају Звездан и дечко из Јединице (најбољи «зољаш» у ЈСО-у, који станује на Чукарничкој падини – из списка се види да је мислио на опт. Жељка Тојагу). На записнику о саслушању пред истражним судијом од 4.4.2003. године, на страни 3, први стави изнео је, након описа ситуације и улога оптужених приликом повратка Премијера са Копаоника изнео је: «После сам Звездана и «Зољаша» одвезао плавним «Ескортом» на Чукарничку падину».

А) Сазнање да постоји човек који јавља оптуженима, о кретању Премијера, наредбе припадницима да прате колону са Премијером на ауто-путу и сазнање за план да се др Ђинђић убије «зољама»

Познато му је да је пар дана од овог догађаја који је описао, када се нашао у стану «десетка» и повратка Премијера са Копаоника, Спасојевић дошао до сазнања од особе (везе) која му је јављала покрет Ђинђића са својим обезбеђењем. Он претпоставља да та особа ради у обезбеђењу породице Ђинђић, није сигуран, а зна да са њим комуницирају Миша, «Багзи» и Вукојевић Зоран. Ословљавали су га са «Перо». Тада су организатори испланирали да убију Ђинђића «зољама» јер су добили податак да Ђинђић иде негде на пут. Због тога је Спасојевић припаднике распоредио поред Ауто-пута кроз Нови Београд, да виде (сниме) како се креће колона и какво је обезбеђење, тада нису ступили у акцију већ су пропратили кретање колоне. Припадници су на овај задатак били распоређени од стране Мише Симовића тако што је: Аца (Симовић) стајао код «Сава центра» а он и Јуришић су стајали у непосредној близини паркинга код «Сава центра», «Влада будала» је био негде на старом путу код Сурчина, Миша Симовић се возио ауто-путем а Спасојевић и Кум Луковић су били негде у близини са возилима, али не зна где.

*Наредба и инструкције за извршење (покушаја) атентата
на Премијера на ауто-путу код хале «Лимес»
21.2.2003. године*

Увече, уочи напада на колону Премијера Ђинђића Милош Симовић им је саопштио да Ђинђић сутра креће на пут у Бања Луку а након тога редовним летом иде у иностранство. Након тог сазнања, Милош Симовић је припадницима распоредио позиције на траси куда ће проћи колона са Премијером. Добили су наредбу да у току наредног јутра сви буду тачно постављени на одређена места у 8,30 часова. Његова позиција била је у непосредној близини предузећа «Рудо», у возилу марке «Пежо» или плави «Ескорт», није сигуран. Нино је био на кружном току код «Аутокоманде», «Багзи» и Милош су били негде са камионима у близини «Сава центра» на паркингу са задатком да се укључе приликом наиласка колоне. У њиховој близини био је и Јуришић са краденим «Голфом» црне боје ГТИ и његов задатак је био да «покупи» «Багзија» и Мишу након заустављања колоне. Код хале «Лимес» налазила су се два сива возила марке «Ауди». Једним од ових возила управљао је «Влада будала», а други Аца Симовић. У једном од ових возила сигуран је да је међу припадницима био Кум – Луковић, који је имао задатак да пружи ватрену подршку у случају узвраћања напада пратње или полиције, а другим возилом је било планирано да се након извршеног атентата «покупе» оне који пуцају «зољама» у колону возила у којој се налазио премијер Ђинђић. За пуцање «зољама» су били задужени Сретко Калинић и «Зољаш», а можда и Звездан предпоставио је, није сигуран. Спасојевић и «Легија» су били негде у близини. Такође је изнео да се сећа да је Спасојевић пре тога обезбедио алиби преко Цеце – Светлане Ражнатовић која је била задужена да каже да су били заједно а «Легија» је имао сигуран алиби али му није познато преко кога. Сећа се добро да је он касно јавио «Багзију», да је колона прошла позицију где се он налазио, код предузећа «Рудо» па је тада колона већ била у близини ауто - пута када је он јавио преко мобилног телефона «Багзију» да је колона прошла. Чуо је кад је Багзи почео да виче, «где је, где је», а он му је одговорио да су на половини «Газеле» и тада је чуо како «Багзи» виче па «где је Миша и у п...». Касније је из приче чуо да су и Мишу Симовића са камионом заустављали људи из Премијеровог обезбеђења, али да он није стао већ се «направио луд». Поменуо је да му је познато да је том приликом када је «Багзи» овим камионом пресекао колону возила под пратњом у којој се у првом возилу налазио премијер Ђинђић имао код себе више телефона и један папирчић на коме су биле наведене регистарске ознаке возила из Ђинђићеве пратње и самог Ђинђићевог возила али да га обезбеђење после заустављања није

претресло, тако да је сам «Багзи» касније причао да је прогутао папирџ са регистарским бројевима а картице мобилног телефона изломио и бацио. Након ове неуспеле акције он је отишао у стан где су били Милош, Александар, Влада и Нино који су га изгрдили због пропуста током пратње и окривили га, да је због њега пропао атентат на Премијера.

*Одлука Душана Спасојевића да се премијер
др Зоран Ђинђић убије снајпером*

После ове неуспеле акције код хале «Лимес» организатори су одлучили да се Ђинђић убије снајпером, због чега су тражили локацију у непосредној близини зграде Владе. Није сигуран ко је дао идеју да се Ђинђић убије из снајперске пушке. Чуо је у једном стану од Милоша Симовића да је Звездан Јовановић убедио Спасојевића да је он најсигурнији и да се сигурно Ђинђић може убити из снајперске пушке. *(Видети страну 16 записника од 14. маја 2003. године)*. Спасојевић је говорио да ће преко Улемека за извршење убиства ангажовати неки одред АТГ из ЈСО-а. Тих дана су били сви распоређени у близини зграде Владе Републике Србије. Сећа се да је Нинослав Константиновић једног дана саопштио да може да се гађа са неке зграде па су се Нино, Миша и Аца пели на зграду тражећи погодно место а увече су водили Душана Спасојевића и Звездана да им покажу ту локацију да би ови могли да процене да ли је локација добра или не.

*Проналажење локације за извршење атентата на Премијера
снајперском пушком из зграде у Београду,
Бирчанинова бр. 8 из поткровља стана*

Познато му је да су Нино, Аца и Миша после доношења одлуке да се Премијер убије снајперском пушком, пронашли зграду у улици Бирчаниновој бр. 8. Стан се налази у поткровљу а на вратима је писало Јуришић, из овог стана постоји излаз на терасу која гледа према дворишту зграде Владе. Милош Симовић је наредио њему и Нину да обуку радне комбинеzone и да се са алатом, каблом и сателитским тањиром попну у овај стан да би станари помислили да треба да уграде сателитску антену. Ове радне комбинеzone набавио је његов брат Ђорђе, сателитску антену Адамовић Марко, они нису знали намену и због чега

се све то набавља. Када су дошли до стана објаснили су тој жени, да треба да инсталирају кабловску телевизију, она се бунила против сателитске али је ипак пустила да из њеног стана изађу на терасу. Он сам је држао тањир као да нешто ради а Нино је осматрао зграду Владе и процењивао да ли је та позиција добра. Изашли су из зграде и рекли баби да иду по још неки алат и после сат времена су се вратили Нино и он а касније је Нино овој бави објаснио да треба да позове шефа и да он треба да погледа куда треба да проведу каблове.

*Долазак до стана у Београду, Бирчанинова бр. 8
опт. Звездана Јовановића ради мерења даљине од терасе
до улаза у зграду Владе Р Србије, Немањина број 11, улаз број 5*

После проналаска ове локације у Бирчаниновој улици, у стан је дошао Звездан Јовановић, док је Нино заговарао бабу. Звездан је неким апаратом, изгледа као двоглед, мерио даљину од те терасе до места у близини зграде Владе. Након тога Звездан је отишао. Овој баби су рекли да тренутно не одговара време и да ће доћи сутрадан да врше инсталирање. Сутрадан је Спасојевић послао само њега да види да ли је све у реду у стану код бабе, да провери да ли је долазила полиција. Тада је купио све са терасе јер је рекао Милошу Симовићу да га је видело више људи којима је баба наводно испричала да се поставља антена за кабловску телевизију, након чега су одустали од немере да ту терасу искористе за пуцање у Председника Владе, јер су се плашили да их не препозна, а Нино им је рекао да су га виделе још неке жене из зграде и распитивале се за кабловску, што их је навело да траже другу локацију, јер их могу после атентата препознати.

*Проналажење нове локације као погодног места за пуцање
из снајперске пушке на премијера др Зорана Ђинђића*

После одустанка од локације у Бирчаниновој улици, наставили су сви из криминалне групе да траже pogodно место за пуцање. На проналажењу локације су били ангажовани Нино, Аца и Милош. Након дан или два Нино и Аца су нашли ново место. Док су тражили локацију били су обучени у радне комбинезоне, носили су перике, наочаре и качкете. Пронашли су канцеларију у улици Адмирала Гепрата и поново су звани Звездана да дође да процени да ли је то добро место. Звездан је дошао у Адмирала Гепрата бр. 14, попео се у ту канцеларију, погледао и проценио, а онда им рекао да је место идеално, да највише одговара. Све време кад су тражили локацију за пуцање Звездан, Сретко и Кум Луковић су били у непосредној близини Владе возикајући се црним «Пасатом» панчевачких регистарских ознака којег је Сувајцић заједно са «Владом будалом» купио а Милош Симовић обезбедио и налепио црне

фолије на прозоре. Пре атентата Спасојевић је захтевао од Сувајцића да обезбеди довољно станова који ће им послужити за склањање, тако да је било обезбеђено око 20-так станова за скривање, али тачно адресе свих станова не зна. Познато му је да је Сувајцић те станове закупљивао на туђа имена и да је при том користио разна фалсификована документа.

*Задаци опт. Душана Крсмановића, два дана пре атентата
на премијера др Зорана Ђинђића и на сам дан атентата
12.3.2003. године*

Изнао је да је два дана пре атентата добио задатак да буде осматрач на простору кружног тока код «Аутокоманде», а на дан убиства добио је задатак од Милоша Симовића да стоји на аутобуској станици која се налази изнад зграде Владе идући према Славији, његово возило марке «Ескорт» плаве боје паркирао је недалеко од позиције где је стајао, идући према Славији.

Милош Симовић и Сувајцић су били у близини предузећа «Рудо». Јуришић је паркирао возило према главној аутобуској станици, његов задатак је био да буде резервна подршка уколико дође до интервенције полиције. «Влада будала» је био у «Пасату» панчевачких регистарских ознака, које возило је купио Миладин Сувајцић, а Милош Симовић је на возило ставио тамне фолије, да се не види унутрашњост возила. Задатак «Владе – будале» био је да овим возилом у улицу Гедратову 14 доведе Нина Константиновића, Александра Симовића и Звездана Јоваовића, да се паркира на место које му је до доласка чувао са својим возилом Јуришић, и да их након убиства преузме и одвезе како је планом било предвиђено до гаража на Новом Београду. Сретко Калинић и Кум Луковић су били у црном «Голфу ГТИ», били су наоружани, и њихов задатак је био да пруже ватрену подршку у случају опасности. Душан Спасојевић и «Пеле» (Пејаковић) су се негде возикали али не зна у којем аутомобилу, јер је Душан «заменио» возило «Пунто» у којем је раније виђен у друштву са «Легијом». Не зна где се налазио «Легија».

Тога дана он је комуникацију преко мобилног телефона обављао само са Милошем и Александром Симовићем. У једном моменту позвао га је Александар и питао: «Је ли ушао?», он је одговорио да тада ништа није видео, након чега га зове Милош Симовић који је био на позицији код «Топчидерске звезде» и каже: «сад ће проћи!», након чега га поново зове Александар Симовић и каже: «је ли га видиш?», на шта му је он одговорио: «да не види ништа», а потом чује Александра Симовића који каже «ево га улази!». Он креће према возилу и када је био у близини возила зове га поново Александар Симовић и каже: «није то био он», а

након тога поново чује када каже: «ево га!» и прекида везу. Након 15 до 20 секунди чуо је два пригушена пуцња и после тога седа у кола и креће улицом десно ка Ургентном центру, потом ка Славији и «Аутокоманди» не знајући шта ради. Пола сата касније позвао је Милоша Симовића који му је рекао да иде у стан и да искључи телефон. Након атентата он одлази у стан у ул. Трише Кацлеревића бр. 28 а после извесног времена код њега долази Милан Јуришић Јуре. Нису знали где се екипа налази, и преко телевизије су сазнали како се десило. Картице телефона су уништили и бацили у контејнере.

Пушка за убиство премијера др. Зорана Ђинђића

Навео је да је оружје, пушка за ово убиство узета из Јединице, колико он зна, то је чуо из њихове приче, а сазнао је да је и број избрисан. Познато му је да је поред ове пушке набављена још једна пушка, па је Звездан требало да одабере из које ће да пуца. Колико му је познато једна снајперска пушка је била донета у стан «десетка», на Новом Београду, а затим је била пребачена у ауто «Пасат», где се даље налазила.

Шта се десило сутрадан, 13.3.2003. године у стану у коме се крију

Изјавио је да је наредног дана у вечерњим сатима у стан у којем су се скривали дошао Нино Константиновић и обавестио их да су сви остали добро да је Душан поручио да се стрпе месец дана и када им пусти поруку на пејџер да дођу код «Сава центра». Те вечери на телевизији је изашла слика Сувајџићева и решили су да напусте стан. Он одлази у стан свог брата Ђорђа у којем је ухапшен.

Исказ пред истражним судијом о мотивима за убиство Др Зорана Ђинђића

На записнику пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду, изнео је да му је познато да је Спасојевић говорио за Ђинђића да је лош човек, да хоће да испоручује све Србе Хагу, говорио је да је он готов, ако не убије Ђинђића, јер се припремао Љубиша Буха за заштићеног сведока, почело је да се ради на откривању

криминалних радњи «земунског клана» и Душана Спасојевића. Очекивао је да ће након убиства Ђинђића да се дигне ЈСО и да дође до промена у власти. Познато му је из Спасојевићевих прича, о чему је Спасојевић обавештавао опт. Улемек, да се Улемек налази на Хашкој оптужници, да ће вероватно бити изручен Хагу, а да може бити откривено Улемеково учешће у покушају атентата на Вука Драшковића у Будви и да може бити откривен у вези убиства на «Ибарске магистрале» и убиства Стамболића.

Изнео је да му је познато да су Улемек и Спасојевић планирали и организовали убиство др. Зорана Ђинђића. Више пута је поновио да је Спасојевић имао план да се убију неки други функционери из власти, али да је на наговор и под утицајем Улемека пристао да се убије Председник Владе, јер му је Улемек објаснио да се тим убиством може највише постићи и довести до промена у власти. Говорио је и о протесту Јединице за специјалне операције из новембра месеца 2001. године, те о финансирању Јединице од стране Душана Спасојевића и његове криминалне групе.

Одбрана опт. Бранислава Безаревића

Опт. Бранислав Безаревић на главном претресу у својој одбрани је изјавио да не признаје извршење кривичног дела и не признаје кривицу. Изјавио је да наводи оптужнице Специјалног тужиоца нису тачни. Остао је при одбрани коју је изнео на главном претресу којим је председавао судија Марко Кљајевић. Одбио је да одговара на питања председника већа, чланова већа и других учесника у кривичном поступку. На основу члана 321 ЗКП-а, на главном претресу је прочитана одбрана опт. Безаревића коју је дао у претходном поступку као окривљени пред истражним судијом Окружног суда у Београду 23.5.2003. године.

Записник о саслушању опт. Бранислава Безаревића који је дат пред органом унутрашњих послова МУП-а Србије, Управе за борбу против организованог криминала од 21.3.2003. године издвојен је из списка решењем већа К.П.бр.5/03 од 28. децембра 2004. године. Ово решење постало је правноснажно решењем Врховног суда Кж.О.К.бр.10/05 од 21.2.2005. године, па веће у поновљеном поступку у којем је дошло до промене председника већа није поново одлучивало о предлогу браниоца, с обзиром да је раније решење већ било правноснажно. Наиме, решењем већа из списка предмета издвојен је записник о саслушању осумњиченог Бранислава Безаревића у предкривичном поступку на основу члана 337

став 3 ЗКП-а, с обзиром да записник сачињен пред органом унутрашњих послова МУП-а РС – УБПОК од 21.3.2003. године није сачињен у законом прописаној форми, како је то прописано чланом 177 став 8 ЗКП-а, јер није био потписан од овлашћеног службеног лица које је предузимало радње.

Опт. Безаревић саслушан је пред истражним судијом Окружног суда у Београду где је на записнику изјавио да остаје при одбрани коју је дао пред овлашћеним радницима МУП-а Србије уз дата прецизирања појединих одговора и конкретних догађаја. Тај записник није издвојен из списка иако је то бранилац оптуженог предлагао.

Оптужени Бранислав Безаревић у завршној речи истакао је да се терети за најтежа кривична дела која није починио и да се налази на истој оптужници са људима које не познаје, никада их у животу није видео. Навео је да за 4 године колико траје овај кривични поступак у датим условима није имао могућности да се бори за правду и докаже истину, јер његова реч нема никакав значај. У овом процесу била је пресудна само реч сведока сарадника. Јавни тужилац базирао је оптужницу на основу исказа сведока сарадника за које окривљени Безаревић наводи да је благо рећи да су неистинити, већ да представљају једну огромну лаж. Прва лаж је да је он припадник обезбеђења покојног Премијера. Ову лаж први је изнео сведок сарадник Вукојевић Зоран, који је пријатељ окривљеног Безаревића још из средње школе Унутрашњих послова у Сремској Каменици. Други сведок сарадник који је подржао ту лаж је Дејан Миленковић, који у овим лажима иде и много даље наводећи да је оптужени Безаревић обезбеђивао и госпођу Ружицу Ђинђић, за коју оптужени тврди да је никада није видео. Циљ оваквих тврдњи је како оптужени наводи да се појача оптужница и да тужилац има на броју све карике, због чега је искоришћено познанство оптуженог са покојним Вукојевићем, а могуће је да је циљ био да се прикаже да је уз ЈСО стајала и БИА. Ове тврдње да је оптужени Безаревић радио у обезбеђењу Премијера Зорана Ђинђића поновили су у својим исказима и најближи сарадници покојног Премијера Чедомир Јовановић и Беба Поповић. Међутим када је сведок Јовановић упитан на основу чега му је позната ова чињеница одговорио је да то зна из оптужнице. Стога је тужилац прецизирајући оптужницу 23.3.2007. године избрисао део у коме се наводи да је оптужени Безаревић припадник личног обезбеђења покојног Премијера. Такође тужилац је изоставио и део да је Дејан Миленковић организовао пријем информација о кретању Премијера преко оптуженог Безаревића, које је затим преносио Спасојевићу и Милораду Улемеку. Затим је изостављено и да је Вукојевић Зоран прибавио од оптуженог Безаревића информацију о кретању Премијера и преносио их Спасојевићу и Луковићу. Избрисан је и део где је првобитно наведено да је оптужени Безаревић критичног дана рекао да

се возила налазе у дворишту зграде Владе и да се може очекивати њихов покрет, да је то рекао Милошу Симовићу или Вукојевић Зорану. Оптужени је истакао да тужилац није дао никакво објашњење за одустанак од ових првобитних тврдњи. Оптужени Безаревић је истакао да никада није био члан обезбеђења покојног Премијера, те да уколико сведоци сарадници износе овакву једну лаж, коју затим тужилац прихвата доводи се у сумњу и све остало што су износили. Ради се о чињеници коју није било тешко проверити, а што није учињено правовремено. Навео је да је и остале чињенице теже доказати, а и када се докажу оне остају у сенци. Навео је да је тужилац оптужницу против њега засновао на изјави коју је оптужени дао у полицији, а коју није потписало овлашћено службено лице. Такође нагласио је да није био саслушан ни пред истражним судијом, већ је наведено да је прочитао своју изјаву дату пред органима МУП-а и да се сложио са њом, на који начин се покушава да се конвалидира изјава дата у предкривичном поступку. Даље је окривљени навео да он није могао да има мотив за убиство Премијера из више разлога. Истакао је да није био члан Јединице за специјалне операције, није био члан ни «земунског клана», а такође није имао разлог ни да страхује од Хага. Политиком се никада није бавио, нити је био члан и једне криминалне организације. Ничију интерну дисциплину није морао да поштује. С обзиром да ни на један начин нису могли да га повежу са мотивом за убиство Премијера, навели су да је то урадио због новца. Међутим нигде се не наводи какав је био договор око исплате тог новца, на који начин и ко је требало да му исплати тај новац. О томе се не изјашњавају ни сведоци сарадници, а ни тужилац о томе не каже ни једну реч. Остаје само уопштена формулација да су му дали новац. Нагласио је да ни један конкретан доказ, ни једна чињеница није изнета против њега осим изјаве сведока сарадника који причају научену причу и лажи. Оптужени Безаревић навео је да је сведок сарадник покојни Вукојевић Зоран имао комплекс неуспелог полицајца и да је завидео свакоме ко је напредовао барем лествицу даље од њега. Познато му је да је Вукојевићу било криво када је он прешао у БИУ и да је Вукојевић тада пред другим колегама износио неистине и лажи о окривљеном. У Вукојевић Зорана никада није имао поверења, никада нису били у блиским пријатељским односима. Да му је којим случајем Вукојевић и понудио да им Безаревић преноси неке информације помислио би да му нешто намешта и да му пакује. Навео је да је познато да су радници БИЕ под сталним проверама и под присмотром, с обзиром на послове којима се баве, те би оптужени такву понуду истог момента и пријавио. Навео је да сведока сарадника Дејана Миленковића никада није видео пре него што је први пут дошао у судницу, као ни Милоша Симовића, за кога се наводи да му је давао информације. Окривљени Безаревић је даље у завршној речи указао на низ противречности и нелогичности у исказу сведока Вукојевић Зорана,

који је најпре тврдио да није имао сазнања о кретању чланова групе пре 12. марта, да је знао да су у «штековима», али не и шта раде и шта планирају. Такође Вукојевић је навео да о самом плану извршења атентата не зна ништа и да у истом није учествовао, те се поставља питање како покојни Вукојевић Зоран ако није учествовао у убиству покојног Премијера нема никаквих сазнања, како може да оптужи неког за тај догађај. Указао је на бројне недостатке у исказу покојног Вукојевића, а такође и на неистинитости изјаве сведока сарадника Дејана Миленковића. Сва сазнања која је Миленковић изнео у свом исказу о информацијама које је наводно окривљени Безаревић давао могао је само да прочита из оптужнице и да чује шта су о томе причали остали сведоци. Нагласио је да Дејан Миленковић њега не познаје и све оно што је о њему износио сведок сарадник Миленковић је чиста неистина. Такође указао је да уколико се прихвати да Душан Спасојевић и Зоран Вукојевић нису разговарали о криминалу и о плану за убиство Премијера, како је онда Вукојевић могао да да иницијативу и пита Душана Спасојевића да Безаревић у томе учествује. Навео је да сами искази сведока сарадника покојног Зорана Вукојевића и Дејана Миленковића садрже низ нелогичности и противречности, на које је окривљени Безаревић у својој завршној речи указао, а што доводи у сумњу истинитост исказа ових сведока сарадника. Њихови искази не могу се повезати у једну целину, а у супротности су и са исказима других сведока у поступку. На крају је навео да је за 4 године у Централном затвору преживео пуно породичних проблема, од којих је смрт мајке била најтежа. Навео је да има разумевања за породицу покојног Премијера и управо због тога му се сво време намеће једно питање на које у току поступка није одговорено: Ко је стварно дао дојаву о кретању Премијера? Навео је да он то није урадио и да је све што му се ставља на терет лаж.

Одбрана опт. Жељка Тојаге

Опт. Жељко Тојага у својој одбрани изнетој током овог кривичног поступка изјавио је да наводи оптужнице Специјалног тужиоца нису тачни, да није извршио кривична дела која му се оптужницом стављају на терет, да са тим кривичним делима нема никакве везе, да није крив и да у потпуности остаје при изјави коју је дао као осумњичени у полицији и као окривљени пред истражним судијом. Негирао је било какво учешће у покушају атентата, у атентату, или да има било каква сазнања да ће се тако нешто десити. Није био члан никакве криминалне групе, нити је учествовао у извршењу плана за убиство председника Владе

Републике Србије, покушај убиства председника Владе код хале «Лимес», нити у покушају убиства пратиоца председника Владе Републике Србије Милана Веруовића. О томе нема никаквих сазнања осим посредних сазнања из средстава јавног информисања у вези покушаја атентата код хале «Лимес» у фебруару месецу 2003. године. Пок. Душана Спасојевића није никада упознао нити га је видео, једино што је чуо да је пок. Спасојевић Душан криминалац и нека посредна сазнања је имао да је кум бившем команданту ЈСО Милораду Улемеку.

Изнео је да је у периоду од 13 или 14.2.2003. године до 21.2.2003. године боравио службено са припадницима ЈСО на Копаонику на скијању. О томе могу да посведоче припадници који су са њим били у смени а њих има сигурно у броју од 50 до 70 лица. У том периоду познато му је да је на Копаонику био и командант јединице Душан Маричић. За све време боравка није напуштао Копаоник, а у Београд се вратио 21.2.2003. године између 12 и 13 часова када се јавио свом начелнику Слободану Едгарцу и договорили су се да сутрадан дође на посао.

Са Копаоника у Београд вратио се 21.2.2003. године нешто после 12 часова са својим колегом Иванић Ђорђем који је возио возило цип «Пух». Довезли су се до зграде на Чукарничкој падини где обојица станују. Изнео је да се сећа да је вече пре повратка заједно са својим колегама био по разним локалима на Копаонику. Познато му је да је командант јединице Душан Маричић остао на Копаонику још 5 до 6 дана јер су се у том периоду одржавала полицијска такмичења у скијању, које је отворио падобрански тим ЈСО. Коментаришући наводе оптужнице Специјалног тужиоца изјавио је да претпоставља да га полиција повезује са кривичним делом покушај атентата на председника Владе Републике Србије због тога што је у то време важио за најбољег «зољаша» у јединици, да су то знали сви и у МУП-у Србије и у Војсци Југославије. Своје способности у руковању овим оружјем демонстрирао је више пута на смотрема када је гађао «зољом» чаршав који су раширен између себе држали два њихова припадника а са раздаљине од 125 метара увек је погађао у центар чаршава. Последњи пут овакво гађање извео је приликом посете председника Владе др Зорана Ђинђића, Јединици у Кули након протеста ове Јединице када је Председник дошао у Кулу заједно са министром Михајловићем.

У периоду од 1991. године па до 1992. године био је у редовном саставу Војске Југославије у Крајини, а од 1995. године био је у Специјалној јединици полиције када је прешао у јединицу «Поскок» коју је формирала Државна безбедност Србије. Од 1997 године један део те формације прешао је у ЈСО па је и он прешао у ту јединицу.

Приликом изношења одбране изнео је његово знање о зољи – ручном бацачу за који је изнео да је противоклопно средство које има кумулативно дејство. Дејство зоље се огледа у томе што када погоди оклопно возило активира се упаљач који активира иглу и она развија температуру између 3000 до 4000 степени. Тај кумулативни млаз пробија возило као иглом. Према процени окривљеног «зоље» су прецизније од снајпера и користе се једнократно.

Познато му је да је опт. Улемек био командант ЈСО од 1997. године када је он постао припадник. Јовановић Звездан је био у Јединици и пре него што је окр. Улемек постао припадник те јединице. Јовановић Звездан је радио као помоћник команданта за резервни састав и њему ју био надређени официр. Пејаковић Сашу зна као припадника ЈСО а радио је у јединици за обезбеђење личности и објеката. Навео је да је за време боравка на Копаонику ЈСО била смештена у хотелском комплексу «Конаци».

У периоду од 13.2.2003. године, од поподневних сати када је дошао на Копаоник па до 21. фебруара ујутро до 8 сати, све време је био на Копаонику и није га напуштао. Према томе немогуће је да је 16. и 21. фебруара 2003. године био у Београду. Никога од оптужених и лица са потернице не познаје осим Звездана Јовановића који је био његов надређени, Милорада Улемек и Саше Пејаковића.

Изнео је да за време саслушања пред овлашћеним службеним лицима МУП-а Србије саопштено му је да је Крсмановић Душан сведок, особа која га терети, потврђује да га је видео када је са Звезданом Јовановићем дошао са Копаоника на договор са Спасојевићем и Улемеком пре догађаја од 16.2.2003. године. Када је то чуо, предлагао је да се изврши препознавање, односно да се Крсмановић изјасни да ли је он лице које наводи у својој изјави. Напоменуо је да таква спорна околност је требало да се разреши одмах да је обављено препознавање, али ова радња није извршена ни тада нити било када касније.

У вези признања Звездана Јовановића, изнео је да му је то признање показано трећег, или четвртог дана, од времена притварања. Тврдио је да је изјава лажна и тражио од инспектора да доведу Звездана Јовановића да се суочи са њим. Међутим, ни ова радња није извршена. Уместо да се суочи са Звезданом Јовановићем, инспектори су од њега тражили да објасни зашто њега Звездан оптужује.

Изнео је да су га приликом саслушања у полицији наговарали да не износи и не даје никакву изјаву, међутим, он је на томе инсистирао јер је хтео да каже истину, пошто нема шта да крије. Припадници ЈСО

који су се налазили на Копаонику а њих је било између 50 до 70 могу да посведоче да су га свакодневно виђали и сусретали на стази и у кафићима, а неки су били са њим у соби. Није му јасно због чега је против њега подигнута оптужница када он са извршеним кривичним делом нема ништа.

Чуо је да је за време боравка припадника ЈСО на Копаонику боравио и председник Владе др Зоран Ђинђић али он га није видео нити зна када је стигао на Копаоник нити када се вратио са Копаоника у Београд. За време боравка на Копаонику Звездана Јовановића је видео више пута, али са њим се није приватно дружио.

Надаље, објаснио је да је пре одласка на скијање видео опт. Улемека у команди ЈСО на Сењаку, и да га је том приликом Улемек замолио да одвезе једног младића да из неког стана узме своје ствари. Он је то прихватио и својим возилом марке «Ауди 100» отишао до локала «Кафе-кафе» где га је овај младић чекао. Претпостављао је да је он из Улемековог обезбеђења, али није био припадник ЈСО-а. Био је стар око 30 година, мало нижи и пунији, јаче конституције. Довезао га је до преко пута «Сава центра» и ушао у зграду са овим младићем, отишао са њим до стана из кога је тај младић узео торбу и још неке ствари, гардеробу, а затим га одвезао на исто место испред «Кафе» кафеа. У том стану тада није било никога. То је једини пут да је улазио у неки стан у околини Сава центра или око хотела «Хајат».

Пејаковић Сашу није виђао пре атентата, нити 12. марта када је извршен атентат на председника Владе. За време ванредног стања једном приликом одвезао је Пејаковића и још једног колегу стручњака за компјутере, чије је име Раша, а презиме не зна, познато му је да је из ЈСО и заједно их је одвезао из команде са Сењака до Куле. За време ванредног стања два пута је одлазио у Кулу из центра јединице на Сењаку из разлога што је радио у Одељењу контраобавештајне заштите при ЈСО и његов радни задатак је био да види како јединица реагује, с обзиром да за време ванредног стања припадници нису одлазили кући и да види њихово расположење. Није могао да се изјасни да ли се Пејаковић тада кад га је возио у Кулу вратио са њим у Београд или не.

Изнео је да је ЈСО формацијски у свом наоружању имала пушке - «Хеклере», а изношење оружја из јединице било је могуће само уколико је припадник био задужен тим оружјем. Снајперисти нису задуживали «Хеклере», већ пушке «ССГ». Није му познато да је у јединици постојала снајперска пушка «Хеклер и кох».

Објашњавајући карактеристике ручног бацача зоље М80-64мм, и осврћући се на исказ сведока сарадника Дејана Миленковића и сведока пратиоце из обезбеђења пок. Премијера, који су били у пратњи 21.2.2003. године, изнео је да је немогуће извршити гађање возила у покрету са бочне стране, како је то у оптужници Специјалног тужиоца наведено у вези догађаја код хале «Лимес».

Предложио је да се ова његова тврдња може проверити вештачењем, преко војних стручњака, који ће сигурно потврдити, по његовом мишљењу, да се возило у покрету може гађати «зољом» једино ако возило иде према особи која гађа, односно према стрелцу, да би дошло до судара између ракете и возила. Уколико би се стрелац налазио у возилу и гађао из зоље, у исто време сва лица у том возилу изгорела би од повратних гасова. Такође возило које треба да се гађа заустављено, како је то наведено у оптужници, а уколико се блиндирано возило гађа са бочне стране неминован је рикошет, односно зоља би се одбила у ваздух или би отишла у страну.

Опт. Тојага Жељко је нагласио да оптуженог Улемек Милорада познаје, да је по његовом мишљењу он најбољи војник кога је упознао, да не може да поверује у приче које чује о њему и о његовој умешаности у разне кривичне поступке, у поступку за «Ибарску магистралу». Он познаје само његове добре стране. Не верује у његову умешаност у атентат. Према опт. Улемеку он се односио као војник према пуковнику, надређеном.

За Звездана Јовановића је навео да може да потврди да је био на Копаонику али да не може да тврди да ли је Јовановић одлазио са Копаоника, јер се нису дружили приватно. За њихов однос рекао је да га поштује као официра и као надређеног.

Познато му је да је Саша Пејаковић, који је радио у Одељењу за заштиту личности објеката, чувао «Легију», да је за то имао одобрење Министарства унутрашњих послова, као што је Министарство упознато и са тим ко ради у обезбеђењу код Душана Спасојевића. Оптуженог Пејаковића није виђао пре атентата нити тог дана када је атентат извршен али га је видео касније за време ванредног стања као што је рекао возио га је из команде ЈСО на Сењаку у Кулу.

Нагласио је да се никад у животу није срео са било којим лицем са потернице.

Душана Маричића познаје од 1992.-1993. године од када су се и дружили, међутим од кад је Маричић постао командант јединице

створио се јаз између њих. Маричић је вршио дужност команданта и све што се радило у команди ишло је преко њега, а од када је «Легија» пензионисан није му познато да је Улемек било коме нешто наређивао у Јединици.

Излагао је оптужени Тојага и о протесту ЈСО у новембру месецу 2001. године. Рекао је да је он лично протест радо подржао због свог личног става према Хагу и испоручивању Срба у Хаг. Бојао се да и он сам не буде изручен Хагу, што је био разлог и за све остале припаднике који су једногласно подржали овај протест. Повод за протест ЈСО је учешће припадника ЈСО у хапшењу људи који су касније испоручени за Хаг. Изнео је да му није познато да ли је опт. Улемек учествовао у протесту ЈСО-а. Није му познато ко је донео одлуку и како је дошло до тога да Јединица изађе на ауто-пут. То је била чиста реакција на хапшење у коме је јединица пре тога учествовала и сви припадници су били сагласни са тим.

Приликом давања изјаве у МУП-у РС у предкривичном поступку захтевао је да иде на полиграфско испитивање. Одведен је на полиграфско испитивање и по држању полиграфисте након овог испитивања схватио је да је «прошао», односно да су резултати потврдили да говори истину, а то цени и по томе што су га са полиграфа вратили без лисица на рукама. Међутим пошто се и после тога ништа није изменило, обавестио је инспекторе из полиције да одбија да узима храну. Навео је да су га петог дана од хапшења из притвора одвели у просторије УБПОК-а, где му је инспектор Миле Новаковић рекао да га је Звездан Јовановић у својој изјави означио као «зољаша» који је код хале «Лимес» требало да пуца на колону у којој је био Премијер. Тада је он одговорио да у том случају Звездан Јовановић лаже. Та прва изјава Звездана Јовановића која му је показана била је откуцана на машини и није била потписана. Предложио је да га суд ослободи од оптужбе.

Одбрана опт. Пејаковић Саше

На главном претресу оптужени Саша Пејаковић изнео је да није извршио кривично дело које му се оптужницом ставља на терет и да не признаје кривицу. Овакву одбрану са главног претреса поновио је и након измењене оптужнице од стране Специјалног тужиоца 23.3.2007. године, која је измењена и у чињеничном опису и у погледу правне квалификације кривичног дела које му се ставља на терет.

Нагласио је да је једино тачна изјава, коју је изнео на главном претресу, пред већем којим је председавао судија Марко Кљајевић, и касније остао при тој изјави све до завршетка главног претреса, а да је истражни судија диктирао његову изјаву читајући све са записника који је сачињен пред овлашћеним службеним лицима МУП-а. *(Видети страну 33 транскрипта од 19.2.2004. године).*

Записник пред истражним судијом је потписао, тако што му је показано где треба да потпише, да није претходно поучен да може да га прочита, као што није поучен о праву пре давања изјаве, да има право на поверљив разговор са браниоцем, који је био присутан приликом саслушања код истражног судије. *(Видети страну 18 записника из истраге).*

Веће је заузело став да се све изјаве (одбране) које је дао оптужени Пејаковић Саша у току кривичног поступка у односу на кривично-правне догађај који му се оптужницом ставља на терет, сматрају јединственом одбраном.

У вези навода измењене оптужнице, оптужени Пејаковић Саша изнео је следеће:

Да је дана 12.3.2003. године из стана на Бановом брду у улици Николаја Гогоља у којем су боравили Душан Спасојевић и Дејан Миленковић, ујутро око 9 часова отишао са Душаном Спасојевићем возилом којим је он управљао и кретали су се ка Ибарској магистралу. Једно време су се кретали Ибарском магистралом, враћали су се назад, ишли су путем који води према Авали, кретали се кроз села око Авале, у Зуце, па су се вратили на ауто – пут, и са ауто – пута поново се вратили на Ибарску магистралу и тако су направили два круга. После тога вратио је Душана Спасојевића на Баново брдо у близини овог стана – «штека» («штек» - стан за који нико није знао). Не зна да ли се тога дана, у то време у стану налазио Дејан Миленковић – Багзи, када је вратио Душана Спасојевића, јер тада није улазио у стан. Договорили се са Спасојевићем да он иде кући а да ће му он јавити поруком на пејџер када буде требало да дође по њега. Док је био у својој кући на Вождовцу, од комшије је сазнао да је извршен атентат на председника Владе Републике Србије Др Зорана Ђинђића. У поподневним сатима добио је поруку на пејџеру од Душана Спасојевића да дође у стан на Бановом брду, порука није била потписана као претходних дана именом Душан, него Драган, али је он знао где треба да оде. У стану је затекао Спасојевића и Дејана Миленковића. Знали су да је убијен премијер Зоран Ђинђић. Слушали су вести на ТВ-у. Душан Спасојевић му се обратио речима: «Види шта хоће, нама и то да пришију». То је изговорио након објављивања вести да је атентат

извршио «земунски клан». Убрзо се појавила и потерница, са именом Миладина Сувајџића – Ђуре мутавог. Тада су се Душан Спасојевић и Дејан Миленковић узбудили и прокоментарисали, «да су сада сви станови пали», јер је он изнајмљивао станове. И поред тога што је објављена потерница са именима и фотографијама припадника «земунског клана» и коментара да су «сви станови пали», изнео је да није имао разлога да сумња да су припадници «земунског клана» учествовали у атентату.

На захтев Душана Спасојевића, отишао је у стан на Новом Београду, у који је боравио оптужени Улемек, или како га је он ословљавао на главном претресу «код пуковника Легије». Знао је где се тај стан налази, јер је већ једном раније возио Улемека. У својој изјави датој у предкривичном и предходном поступку оптужени Саша Пејаковић је изнео да је знао за стан у којем је боравио Улемек, јер је 2 – 3 дана пре атентата возио Душана Спасојевића и Милета Луковића на Нови Београд преко пута «Сава центра» како би се нашли са опт. Милорадом Улемеком, да су тада сви били у зеленом возилу марке «Пунто» и да су отишли до зграде која се налази иза ресторана «Перпер» на Новом Београду, како би Душан Спасојевић показао Милораду Улемеку стан – «штек» за скривање. У току вожње чуо је када је Милорад Улемек саопштио Спасојевићу да су изабрани заменици Специјалног тужиоца и да ће почети да «раде њега», због чега Улемек мора да се склони из куће. Сећа се да након што су показали Улемеку стан, сва тројица су заједно отишли до куће Милорада Улемека.

Напоменуо је да њему није познато да се Улемек 12.3.2003. године скривао у том стану, чињеница је да се у том стану налазио. Када је дошао код Улемека, у том стану пренео је поруку од Спасојевића «шта да раде даље», сећа се да је Улемек одговорио «нек иду у шуму, ако ништа друго». У том стану Улемек се распитивао за Душана Маричића – Гумара, за официра за безбедност у Јединици Веселина Лечића, и за још неке друге људе из Јединице, и питао је, како је «Звеки»? (Звездан Јовановић). Није знао да му одговори како су и обавестио га је да још није ступио у контакт са Јединицом. Од Улемека је чуо да ће се он склонити из овог стана, а да ће везу са њим одржавати преко Шаре Ненада (Улемек – Шаре, Шаре – Пејаковић, Пејаковић – Спасојевић). Нагласио је да се Улемек са њим саветовао ко би могао да буде веза за контакт са њим када се склони из овог стана. Улемек је предлагао да то буде припадник његовог обезбеђења, Вукашин Вукашиновић или Шаре Ненад, па је он тада рекао «боље Шкене», мислећи на Шареа, пошто је са њим у бољим односима. Од Улемека је отишао у стан на Бановом брду, где је пренео поруку Спасојевићу «да иду у шуму, ако ништа друго».

Спасојевића није тада напустио, и ако га је Шаре Ненад обавестио о наредби министра полиције и није отишао у центар Јединице у Кулу, а имао је у виду и наредбу оптуженог Улемека, када је послао крајем фебруара и почетком марта да обезбеђује Душана Спасојевића, «да га добро чува, јер ако му нешто зафали, и длака са главе, да ће њему отићи глава». Морао је да остане и даље са Спасојевићем, без обзира на последице док не ступи у везу са Јединицом и врати се назад.

Изнео је да није знао да је Спасојевић учествовао у организацији и извршењу атентата на Председника Владе, а имао је у виду и изјаву Спасојевића да му «пакују», није му било познато да се Спасојевић бави криминалом, његово једино сазнање о томе је да је депортован из Француске због учешћа у отмици Мирослава Мишковића, али да је пуштен из притвора. Нагласио је да је често чуо од Спасојевића када се хвалио и говорио да има велику улогу око петооктобарских промена, истичући да: «без Љубише Бухе, Милорада Улемека, њега (Спасојевића), Премијер Ђинђић не би дошао на власт». Док је радио код њега у обезбеђењу сматрао је да је Душан Спасојевић послован човек, јер се виђао са Бориславом Микелићем, директором «Симпа», а чуо је када су Љубиша Буха и Душан Спасојевић разговарали о асфалтирању. Знао је да у Шилерову улици код Душана Спасојевића долази Чедомир Јовановић.

У стану код Душана Спасојевића, где се налазио и Дејан Миленковић био је присутан када је долазио Миладин Сувајцић, али садржину разговора између Спасојевића и Сувајцића не зна, јер су разговарали у другој соби, па тако и не зна да је Спасојевић наредио да пушку из које је пуцано на Др Зорана Ђинђића и Милана Веруовића склони – закопа Нинослав Константиновић.

Предочена му је његова изјава из предкривичног и предходног поступка, где је говорио да је чуо за ту наредбу Константиновићу, коју је требало да пренесе Сувајцић, али је изјавио да је та његова изјава била изнуђена обећањем да ће добити статус сведока сарадника. *(Видети страну 30 транскрипта са главног претреса одржаног 19.2.2004. године).*

Надаље, истакао је да му је статус сведока сарадника нуђен и у каснијој фази кривичног поступка, пред истражним судијом Окружног суда у Београду од стране поступајућег заменика Специјалног тужиоца, Милана Радовановића. *(Транскрипт, страна бр. 30, од 19.2.2004. године).*

У одбрани на главном претресу изнео је да је неколико дана након атентата на Преседника Владе, Дејан Миленковић рекао Спасојевићу да у Прогару има познаника, који има кућу чија је жена радила код њега у бутику, па је донета одлука да се тамо склоне. То је учињено из разлога што су се на потерницама нашли сви припадници «земунског клана» и Миладин Сувајџић, за кога се знало да је изнајмљивао станове, па су се плашили да ће полиција брзо доћи до њих и све их похапсити. Он је са возилом «Опел кадет – Суза» у којем су се налазили Душан Спасојевић и Дејан Миленковић пролазећи без проблема поред полицијских контрола и пунктова, без заустављања превезао их до Прогара у кућу Предрага Малетића (против кога се води поступак у предмету К.П. 3/04 – «земунски клан»). Када су дошли у ову кућу нису нашли власника нити његову супругу, у кући су била двоје деце. Када су дошли, лупали су на врата, врата су им отворила деца која су препознала Багзија а препознали су и Душана Спасојевића, јер је старији син њему рекао «ти си онај што ти руше кућу», па га је Душан Спасојевић послао са једним дететом да позове супругу Предрага Малетића. Док су боравили у овој кући Душан Спасојевић је забранио члановима породице било какву врсту контаката телефоном или на било који други начин, а деци је забранио да иду у школу а Малетићу на посао.

(Видети транскрипт, страна 31 и страна 37, где се описује боравак у Прогару, са главног претреса од 19.2.2004. године).

Од власника куће, како је то изнео у предходном и предкривичном поступку оптужени Саша Пејаковић сазнали су да у близини има кућа на продају, и из тих разлога је Спасојевић наложио њему, да иде да капарише ту кућу и дао му је износ од 5.000 еура, а за остатак су се договорили да ће власник добити накнадно. Пошто је капарисао ову кућу у Прогарима, исте вечери у 19 часова отишао је да се нађе са Миладином Сувајџићем на «Остружничком мосту», где га је обавестио да је капарисао кућу за скривање, па су се договорили да се поново нађу за 2 дана код «Мекдоналдса» на Новом Београду. Заједно са Ибојком Сувајџић отишао је у кућу у Прогаре, где су након пар сати дошли Душан Спасојевић и Дејан Миленковић.

Из Београда у Прогаре довезао је Милету Луковића и мајку Миладина Сувајџића – Ибојку. Познато му је да је Сувајџић нашао јефтинију кућу у Путинцима која је коштала 12.000 еура, и након тога су отишли у Путинце. Из Прогара су отишли тако, што им је помогао Малетић, јер је Душан Спасојевић тражио од њега да се креће возилом испред њих, крећући се према Руми, а Малетић је знао споредне путеве да би избегли контролу полиције. Малетићу су рекли да иду за Нови Сад.

Након одласка у Путинце, објављена је вест о проналажењу дроге у стану који је изнајмила Ибојка Сувајцић – салашу, за шта се Спасојевић љутио на Миладина Сувајцића, па су одлучили да напусте Путинце и врате се у Београд. Напоменуо је, да је тада схватио како Спасојевић одбацује Сувајцића, због чега је хтео да се што пре врати у Јединицу, плашећи се за себе. Покушао је да оствари контакт са Шаре Ненадом, али није успео. Спасојевић је био све нервознији, стално је мењао «штекове», и сви су били несигурни. Из Путинаца је довезао Спасојевића, Миленковића и Луковића до Београда, па се Миле Луковић сетио да има рођаку у Жаркову, где их је одвезао до њене куће и тамо оставио а он се вратио у Јединицу. У својој одбрани нагласио је да су се кретали путевима који су били под контролом полиције, да њих нико није заустављао и да је он имао код себе службену легитимацију, а да су они неколико пута излазили из возила и кретали се пешке (као на пример према Прогару), да би заобишли полицијске пунктове - контроле, а онда возилом поново наставили кретање даље. Изјавио је, да је сво време био убеђен да поштује наредбу оптуженог Улемека када га је послао да обезбеђује Спасојевића и да је то чинио као дисциплинован војник и припадник ЈСО-а.

Изнео је, на главном претресу да није одлазио након атентата у Кулу ради контакта са оптуженим Звезданом Јовановићем. У Кулу је одлазио да би направио контакт са командом, али како није нашао никога из командног састава, вратио се за Београд. Није преносио опт. Звездану Јовановићу поруке Душана Спасојевића о активирању планова А, Б, Ц, 1, 2 и 3, који су означени као резервни планови ако се одмах после атентата не оствари њихов план, нити је од опт. Звездана Јовановића пренео поруку Спасојевићу «да Јединица ништа не може да учини, а ни он, јер је уведено ванредно стање, и Јединица је у блокади и под присмотром». У Кулу је поново отишао након 2 дана заједно са Тојага Желком а по налогу команданта Гумара. У току вожње до Куле разговарали су о уобичајеним стварима. *(Видети страну 41 транскрипта од 19.2.2004. године).*

Оптуженом Пејаковићу, предочена је изјава коју је дао у истражном поступку и изјава коју је дао у предкривичном поступку, па је изнео да то није тачно, да је такву изјаву дао под принудом и обећањем статуса сведока сарадника. *(Видети страну 32 и 33 транскрипта од 19.2.2004. године, у вези преношења порука Спасојевића и Звездана Јовановића а које је пренео оптужени Саша Пејаковић).*

У својој одбрани изнео је и своју радну биографију – кретање у служби. Изнео је да је припадник ЈСО-а од 1996. године и да је због здравствених проблема пребачен у Одељење за заштиту личности и објеката у ЈСО-у.

Од октобра месеца 2001. године по наредби тадашњег министра полиције, распоређен је у обезбеђење Душана Спасојевића, где је радио до октобра 2002. године, када је пребачен у обезбеђење Милорада Улемека. Пре него што је пребачен код Душана Спасојевића радио је једно време у обезбеђењу шефа посланичке групе ДОС-а у Скупштини Србије, Чедомира Јовановића. Код Душана Спасојевић пребачен је у обезбеђење 2001. године, након његовог пуштања из притвора 2001. године. Почетком марта 2003. године Милорад Улемек, бивши командант Јединице за специјалне операције у чијем је обезбеђењу радио, наредио му је да поново обезбеђује Душана Спасојевића и при том му скренуо пажњу да Душана Спасојевића обезбеђује, тако да не сме да му фали длака с главе, у супротном му је запретио да ће га «заливадити» - (убити). Оптуженог Улемека познаје од 1994. године. Напоменуо је да у време док је радио у обезбеђењу Душана Спасојевића, и када је имао увид његово кретање и његове контакте као и контакте са припадницима његове групе, није имао разлога да сумња да Спасојевић и његова група припремају да изврше атентат на председника Владе Зорана Ђинђића, да нема сазнања око организације завере за извршење атентата, нити о појединачним задацима и улогама које су имали припадници ове групе.

Није му познато да је у наоружању Јединице за специјалне операције постојала пушка «Хеклер и кох» Г-3. Опт. Звездана Јовановића није видео пре атентата и нема никаквих сазнања да је он убио Председника Владе. Познаје опт. Жељка Тојагу, чуо је да је специјалиста за «зоље», и било му је познато да је долазио у кућу код Улемека. Дејана Миленковића – Багзија упознао је када је дошао да обезбеђује Спасојевића и познато му је из медија да је Дејан Миленковић био осумњичен за покушај атентата на Председника Владе код хале «Лимес».

*Суђење у одсуству оптуженима, који су у бекству
Одбране које су изнели њихови браниоци*

У овом кривичном поступку решењем Кривичног већа, одлучено је да се суди у одсуству *опт. Константиновић Нинославу, Симовић Милошу, Калинић Сретку, Милану Јуришићу и Владимиру Милисављевићу*. Без обзира што им се суди у одсуству, оптуженима је гарантовано право на одбрану имали су право на правично суђење. Суд је о томе водио рачуна током кривичног поступка и изводио не само оне

доказе које је предлагао Специјални тужилац, него су оптужени све време трајања кривичног поступка имали најпре изабране браниоце, а ови браниоци су у току поступка, и то већи део њих тражили од суда да због немогућности наплате трошкова од својих клијената, предложили су суду да постану браниоци по службеној дужности, а што су и постали, доношењем решења од стране председника Окружног суда, када су постављени за браниоце по службеној дужности, да не би дошло до ометања и неоправданог продужења трајања кривичног поступка, и да се не би повредило њихово право на одбрану и правично суђење. Кривица оптужених утврђена је на основу свих изведених доказа и то признања опт. Звездана Јовановића, опт. Душана Крсмановића у предкривичном и претходном поступку, и на основу делимичних навода одбране опт. Саше Пејаковића из предкривичног и предходног поступка, на основу исказа сведока сарадника, материјалних доказа, трагова папиларних линија који су затечени у становима у којима су се налазили припадници ове криминалне групе, и исказа сведока.

Одбрана опт. Милоша Симовића

У завршној речи бранилац оптуженог Милоша Симовића није изнео ништа ново или различито од онога што су изнели браниоци осталих оптужених у овом кривичном поступку, о чему је било речи у предходним излагањима и њиховим изнетим примедбама.

Оптуженог Милоша Симовића у току поступка, до 14.2.2006. године бранили су адвокати Драгољуб Ђорђевић и Александар Поповић, а од 14.2.2006. године, као изабрани браниоци оптуженог бране адвокати Миодраг Рашић и Желимир Чабрило. Због њиховог захтева у којем су изнели да породица Милоша Симовића нема материјалних средстава да покрије ни минималне трошкове његове одбране. Суд је из разлога целисходности донео решење – председник суда 7.2.2007. године и поставио за браниоца по службеној дужности адвоката Миодрага Рашића, а све из разлога да се не би одуговлачио кривични поступак постављањем браниоца по службеној дужности са списка адвоката Адвокатске коморе Београда.

Бранилац оптуженог Милоша Симовића, адвокат Миодраг Рашић изнео је низ процесних примедби на које је суд одговорио у образложењу ове пресуде у почетним излагањима. Напоменуо је да, што се тиче правне квалификације кривичних дела која се оптуженима стављају на терет, да суд мора водити рачуна да је заштитни објекат кривичног дела из члана 136 уставно уређење и безбедност СРЈ. Како се ради о кривичним

делима која се оптуженима стављају на терет да су извршена крајем 2002. и почетком 2003. године, када је промењен назив државе СРЈ, поставља се питање може ли неко бити оглашен кривим зато што је угрозио непостојеће добро. Такође је указао да је у погледу кривичног дела из члана 136 ОКЗ и само удруживање ради непријатељске делатности кажњиво. По ставу одбране из тога следи да, када се од стране групе тих лица предузме макар један акт, једно кривично дело, онда стоји то друго кривично дело, па бранилац поставља питање, шта се дешава у тој ситуацији са првим кривичним делом. Према његовом схватању, то прво кривично дело не може да постоји, јер је оно конципирано да постоји само за себе као удруживање без чињења једне друге радње. Чим се учини друга радња, чини се то неко друго теже кривично дело, те је ово прво практично у односу на ово друго кривично дело у домену идеалног стицаја. Прво кривично дело је у суштини непостојеће, ако постоји друго кривично дело, односно оно је другим делом сумсумирано или супсидирано. Осврнуо се на улогу сведока сарадника као доказног средства. Са изменама Закона о кривичном поступку децембра месеца 2002. године уметнута је нова глава XXIX-а, која има назив посебне одредбе у поступку за кривична дела организованог криминала. Тада је уведено и ново доказно средство, односно сведок сарадник као извор доказивања. Бранилац је истакао да је у питању хибридни процесни статус лица који се називају сведоци сарадници, с обзиром да су они првенствено били окривљени па су потом добили то својство. Након тога, он и даље учествује на неки начин у поступку, с обзиром да још увек није донета одбијајућа пресуда и они су још увек окривљени, што је супротно принципу не споивости процесних функција. Једино дозвољено је, сведок оштећени. У погледу сведока сарадника Дејана Миленковића, бранилац опт. Милоша Симовића је истакао да је то лице било у бекству, а затим га у лето 2005. године Специјални тужилац предлаже за сведока сарадника. У првом покушају није добио тај статус, па је решење укинута од стране Врховног суда РС, и након тога пред истим судским већем, полази се из почетка, цени се исказ, па онда он добија статус. Бранилац поставља питање, шта је довело до тога да се донесе другачија одлука и окривљеном Миленковићу додели статус сведока сарадника, што је према његовој оцени највероватније услед тога што је у међувремену исказ овог сведока добио на снази и квалитету. Након што је изнео историјски осврт на овај правни институт, бранилац је замолио суд да посебно пажљиво цени доказну снагу исказа сведока сарадника. С тим у вези указао је на члан 6 Европске конвенције о људским правима и слободама којима се штити равноправност у коришћењу процесних средстава. Позвао се на одлуке Суда у Стразбуру и то пресуду од 30.10.1991. године, серија А, број 214-б, број 27, којом се указује да се под повољнијим процесним положајем једне стране подразумева и

апстрактна могућност да у некој фази поступка једна од страна добије могућност да буде у повољнијој позицији, мада није неопходно да је заиста она искористила тај свој повољнији положај. «Под повољнијим процесним положајем суд сматра апстрактну могућност да је у некој фази поступка једна од страна у повољнијој процесно-правној позицији. Није неопходно да је она заиста искористила свој повољнији положај. За повреду начела равноправности странака довољан је сам циљ постојања повољнијег процесно-правног положаја». Позвао се и на одредбу истог суда серије А, број 11/34 од 1.10.1970. године. «Увек ће се сматрати да је дошло до повреде члана 6 Европске конвенције о људским правима, када закон допушта учешће на рочиштима само државном тужиоцу, док ту могућност ускраћује другој страници, односно њеном браниоцу».

У односу на оптуженог Милоша Симовића односио се и део завршне речи адвоката Желимира Чабрила, који се изјашњавао у односу на све изведене доказе и утврђено чињенично стање, а раније је био избрани бранилац опт. Милоша Симовића. Тај део његове завршне речи односио се на непрописно проналажење трагова папиларних линија у становима у којима су боравили припадници криминалне групе, па и на трагове папиларних линија који припадају опт. Милошу Симовићу. Адвокат Желимир Чабрило оспорио је валидност, односно процесни значај трагова папиларних линија пронађених на покретним предметима за свакодневну употребу. Истакао је да је неуверљиво и неприхватљиво да су у свим становима који су прегледани пронађени по правилу само по један отисак прста појединог оптуженог. Поставио је питање, дозвољености уласка полиције у смислу члана 81 ЗКП-а. Нагласио је да током овог поступка није доказано да је постојао квалификовани облик умишљаја у односу на кривично дело угрожавања уставног уређења или безбедности земље. Суд није успео да пронађе доказе према било коме од оптужених, да је било ко од оптужених имао намеру да угрози безбедност или уставно уређење земље. Стога је до краја доказног поступка мотив за убиство Премијера остао не утврђен. Предложио је да суд оптуженог Милоша Симовића ослободи од оптужбе.

Одбрана опт. Милисављевић Владимира

Браниоци оптуженог Милисављевић Владимира, адвокати Александар Поповић и Драгољуб Ђорђевић оспорили су наводе оптужнице Специјалног тужиоца. Бранилац Александар Поповић, навео је да су кривична дела која су његовом браћенику стављена на терет конструкција, јер не постоји ни једна одлучна чињеница на основу које

се опт. Милисављевић може огласити кривим. Изнео је, да је два сата након атентата на Премијера објављена потерница са именима осумњичених, у тренутку када није било ни једног доказа да су оптужени извршили атентат, када је уведено и ванредно стање. Током поступка није утврђен мотив који би оптужени Милисављевић Владимир имао, и на основу којег би одлучио да учествује у атентату на Председника Владе, а представљени мотив од стране Специјалног тужиоца, страх од хапшења припадника «земунског клана» искључује као могућност. Навео је да Премијера Владе Републике Србије није убила «улица» или «земунски клан». Истакао је на недостатке оптужнице који су изнели и остали браниоци у погледу правца, места, положаја тела, Премијера у моменту задобијања хица, и његовог пратиоца, на недостатке учињене приликом вршења увиђаја, приликом констатовања трагова који су затечени на лицу места, да је увиђај нестручно обављеног, о чему је било речи напред у образложењу ове пресуде на почетку излагања када су дати одговори од стране већа на постављена питања од стране одбране. Надаље, изнео је да не постоји ни један материјални доказ да је његов браћеник извршио кривична дела која му се оптужницом стављају на терет, па је тужилаштво уз помоћ сведока сарадника покушало да докаже умешаност оптуженог Милисављевића у атентат на Премијера. Оспорио је могућност да оптужени Сувајцић Миладин добије статус сведока сарадника, јер је по сопственим речима склон подметањима и лажима, а онда суд треба да прихвати исказ таквог сведока сарадника. Навео је да сведоци сарадници Вукојевић Зоран и Буха Љубиша немају непосредних сазнања о атентату. Што се тиче возила «Пасата» који је наводно возио оптужени Милисављевић Владимир, изнео је да је сведок Поповић Иван приликом сведочења изјавио да је видео возило тамне боје са затамњеним стаклима из којег је изашао човек у плавом комбинезону са жутим оковратником и дао му новац да не наплаћује паркинг, при чему се занемарује да сведок Поповић није приметио овакво возило 10. и 11. марта 2003. године, нити је приметио да било ко обезбеђује место за паркирање овог возила, нити да је 10. и 11. марта 2003. овај сведок приметио некога у комбинезону који је описао. Указао је да је интерес одбране био, да се сведок покојни Кријешторац Кујо појави на главном претресу, а да не постоји ни један сведок који исказ који је дао у истрази, није променио на главном претресу, износећи и тврдећи, да то што је забележено записником пред истражним судијом нису никада изјавили.

Други бранилац оптуженог Милисављевића, адвокат Драгољуб Ђорђевић је изнео да су искази оптужених и докази прикупљени у акцији «Сабља», за време важења ванредног стања. Навео је да је суд већину доказних предлога одбране одбио. Оптужница је подигнута а да

истрага није окончана и стога је вођена на главном претресу. Кривица оптуженог Милисављевић Владимира може се заснивати само на исказу сведока сарадника и исказу оптужених Јовановић Звездана и Крсмановић Душана, као и сведока покојног Кријешторац Кује. Истакао је да су сведоци сарадници уцењени од стране тужилаштва а да ни један од њих није испунио законске услове за добијање статуса. Указао је да код добијања статуса сведока сарадника до краја главног претреса тужилаштво није донело одлуку о одустанку од кривичног гоњења оптужених који су добили статус сведока сарадника, па се они појављују у два својства на главном претресу и као сведоци и окривљени, а да за сведока сарадника Вукојевића није донето решење о обустави поступка услед смрти. Предложио је да се главни претрес поново отвори да би се искази сведока сарадника издвојили из списка предмета и указао да се исказ оптуженог Јовановић Звездана не може користити, јер је прибављен противзаконито, а да је оптуженом Крсмановић Душану одузето право на одбрану, јер се изјаснио да не разуме оптужницу, што је од суда протумачено да се брани ћутањем и није поново неуропсихијатријски вештачен.

На крају своје завршне речи адвокат Драгољуб Ђорђевић је навео да је јединствен став одбране да није утврђено ко је налогодавац убиства Премијера, нити ко га је убио, када и како, а као бранилац оптуженог Милисављевић Владимира сматра да нема доказа да је извршио кривична дела за које се терети и предложио је суду да донесе ослобађајућу пресуду.

Одбрана опт. Нинослава Константиновића

У завршној речи бранилац оптуженог Нинослава Константиновића, адвокат Оливера Ђорђевић изнела је да у потпуности подржава звршну реч својих колега, бранилаца осталих оптужених. Оспорила је све наводе у оптужници, јер нису доказани. Из оптужнице се не види на који начин је оптужени Нинослав Константиновић пратио покојног Премијера на Копаонику и на који начин је обавештавао и пратио Премијера приликом повратка са Копаоника за Београд. Изнела је да се оптужени Константиновић Нинослав у критичном периоду није ни налазио на Копаонику, што се по наводима браниоца види из књиге боравка гостију, у којој су преправљени датуми, а извод у који је суд извршио увид је неоверен и без печата и односи се на 2002. годину, па се не може на поуздан начин повезати са рачуном који је наводно платио оптужени Нинослав Константиновић. Наведени рачун се односи на 14. и 15. фебруар 2003. године, а не на 16. фебруар када је по оптужени по

оптужници Нинослав Константиновић пратио Премијера. Навела је, да је било нужно да суд саслуша у својству сведока супругу оптуженог, која је у овим писменим доказима поменута да је боравила на Копаонику са оптуженим, а ради провере навода оптужнице. Током поступка није утврђен мотив због чега би њен брањеник извршио кривично дело за које се терети, а није утврђено да је био припадник и једне криминалне групе. Такође је било неопходно извршити реконструкцију догађаја од 12. марта 2003. године, када је дошло до атентата у дворишту зграде Владе Републике Србије.

Предложила је да се њен брањеник ослободи од оптужбе због недостатка доказа.

Одбрана опт. Сретка Калинића

У завршној речи бранилац оптуженог Сретка Калинића, истакао је да током овог поступка није утврђено да је оптужени Сретко Калинић извршилац кривичних дела која му се оптужницом стављају на терет и да није доказана његова кривица.

Напоменуо је да је предкривични поступак у овом кривичном предмету започет за време полицијске акције «Сабља» и за време важења ванредног стања, а које је оцењено од стране Уставног суда Србије неуставним, тако да је одбрана у то време била онемогућена да пружи на прави начин помоћ тада осумњиченима, јер су радње одбране сведене само на формално присуство.

Навео је да увођење и стварање Посебног одељења Окружног суда у Београду, за борбу против организованог криминала, на начин како је то Одељење формирано и на који је заснована њена надлежност, одсуство контроле рада већа преко учешћа пороте, не постојање права на природног судију, што све не пружа поверење у одлуке таквог суда. Нагласио је да је након ступања оптужнице на правну снагу, Специјални тужилац одустао од кривичног гоњења једног броја оптужених, један број оптужених је добио статус сведока сарадника, један број је у бекству, тако да сматра да нису постојале претпоставке за отпочињање главног претреса. Навео је, да током поступка није гарантована равноправност странкама у поступку, оптуженима и њиховим браниоцима, јер су многи предлози одбране за извођење доказа неосновано одбијени, а тужилац је имао могућности да води разговоре са оптуженима, без знања одбране и да их припрема за сведоке сараднике. Истакао је да је у овом предмету од почетка, на предлог

тужиоца стално увећаван број сведока сарадника, чијим исказима нико не верује, а исказ сведока сарадника Миленковић Дејана се односи на недоказане делове оптужнице са циљем, да баш његов исказ потврди оно што до тада није учињено. Одбрана сматра да се одлука суда не може заснивати само на исказу овога сведока сарадника. Напоменуо је, да је након измењене оптужнице остало нејасно шта се оптуженом Калинић Сретку ставља на терет, у којим радњама се исцрпљује његово помагање у извршењу атентата на Премијера. Изнео је да је оптужени Калинић Сретко у овом поступку «фантомска личност», за кога ни саслушани сведоци, овлашћена службена лица МУП-а РС Миловић Родољуб и Новаковић Миле никада нису чули. На оптуженог Калинић Сретка једино указује сведок сарадник Буха Љубиша. Сазнања о улози оптуженог Калинић Сретка о атентату, потичу из датог признања опт. Крсмановић Душана у предкривичном и предходном поступку, које по мишљењу одбране није валидно због околности под којима је ова изјава узета. Истакао је да ни један сведок, нити сведок сарадник у свом исказу нису навели да је опт. Калинић Сретко био у ул. Адмирала Гепрата, осим сведока сарадника Миленковић Дејана, који у свом исказу оптужује овог оптуженог и за покушај атентата код «Лимеса».

Предложио је да суд оптуженог Калинић Сретка ослободи од оптужбе, јер се његова кривица заснива на нејасном опису и на признању опт. Крсмановић Душана и исказу сведока сарадника Миленковић Дејана.

Одбрана опт. Јуришић Милана званог «Јуре»

Бранилац оптуженог Милана Јуришића званог «Јуре», адвокат Александар Зарић у завршној речи је изнео да се оптужени Јуришић у оптужници помиње на два места, и то да је набавио радне комбинеzone и алат који су требали да служе за камуфлажу чланова завере и да је 12. марта 2003. године обезбеђивао паркинг простор испред улаза у зграду у улици Адмирала Гепрата број 14. Истакао је да су ове радње које се оптуженом Јуришићу стављају на терет, базиране на основу изјава сведока сарадника, мада нико од њих није непосредно видео Милана Јуришића код зграде у улици Адмирала Гепрата, већ су то њихова посредна сазнања. Изнео је да о томе колико је то све конструисано говори и чињеница да је на записнику пред истражним судијом оптужени а тада окривљени Крсмановић изнео, да је Јуришић Милан за време атентата био на раскрсници у Немањиној улици према аутобуској станици. Према томе по ставу одбране, задатак сведока сарадника и оптужених који су давали своје изјаве у предкривичном и предходном поступку било је да уведу оптуженог Јуришића у причу око атентата, па

макар и тиме да је он само набавио комбинезоне, моталицу за кабал и чувао паркинг. Из изјаве сведока Ивана Поповића, радника «Паркинг сервиса» не може се закључити да је неко тог дана чувао паркинг за возило за које се сумња да су атентатори најпре са њим дошли а затим и напустили лице места. По мишљењу одбране, не постоји ни један материјални доказ који повезује оптуженог Јуришића са овим догађајем, нити потврђује његово учешће у овој криминалној групи. Тврдње сведока сарадника да је Јуришић био са оптуженим Крсмановићем у стану у улици Трише Кацлеровића број 28 је произвољан, јер га нису ни видели ни чули. Оптужени Крсмановић који је био у том стану, не може да каже када је дошао Јуришић у овај стан, али објашњава да је отишао касније из тог стана. У овом стану пронађени су отисци прстију оптуженог Крсмановића и то на улазним вратима са унутрашње стране, док нигде нису пронађени отисци прстију Милана Јуришића. Одбрана сматра да се не може поклонити вера изјави оптуженог Крсмановића, и исказу сведока сарадника Миладина Сувајџића, јер је немогуће да су у стану пронађени отисци Крсмановића а не и Јуришића који је последњи остао у овоме стану. Бранилац је указао и на све пропусте који су учињени приликом вршења увиђаја и у предкривичном и у предходном поступку, који су само отежали и нису ни на који начин допринели да се овај кривични поступак оконча на прави начин. Сматра да је признање Звездана Јовановића у предкривичном поступку требало снимати видео камером и да нико није објаснио због чега то није учињено. Бранилац је анализирао и исказе сведока који су саслушани током овог поступка, а посебно се осврнуо на сведоке који су објашњавали околности, и друштвену ситуацију у којој се нашла Влада Србије након 5. октобра 2000. године. Истакао је да искази ових сведока немају никаквог значаја, а то се исто односи и на објашњење мотива који су дати од стране Специјалног тужилаштва, што по мишљењу овог браниоца такво излагање не завређују да се бранилац на њега осврће. Напоменуо је да је нелогично да људи какви су били Спасојевић, Луковић и опт. Улемек уопште размишљају да могу доћи на власт у једној држави. Нико од званичника у то време, ни у једном тренутку није сумњао да постоји нека опасност за Премијера, што је чудно с обзиром на касније изнете констатације током овог поступка. Према мишљењу овога браниоца мотиве за убиство Премијера треба тражити на разним странама па чак и у његовом односу према иностранству и у односу према свом блиском окружењу. Бранилац опт. Јуришић Милана у завршној речи осврнуо се и на околност да се у то време променио однос Премијера према иностранству, на које околности се изјашњавао по његовим речима и оштећени – сведок Милан Веруовић, посебно након повратка Премијера из службене посете Немачкој, када је јавно захтевао да се Војска и полиција наше земље врате на Косово.

Нагласио је да је јавности познато да је Премијер критиковао министра полиције Михајловића, министра за телекомуникације и саобраћај Марију Рашету и шефа посланичког клуба ДОС-а Чедомира Јовановића. Од раније је познато да је сведок Владимир – Беба Поповић склоњен из Владе РС, а бранилац сматра да су ови људи након атентата за време полицијске акције «Сабља» преузели главну улогу против оптужених.

Одбрана опт. Јуришића сматра да нема доказа да је он извршио кривична дела која му се стављају на терет, па је предложио да га суд ослободи од оптужбе.

ДОКАЗИ КОЈИ СУ ИЗВЕДЕНИ НА ГЛАВНОМ ПРЕТРЕСУ

Суд је на главном претресу на основу решења кривичног већа овог суда К.П.бр.5/03 – Кв.П.бр.233/06 и К.П.бр.5/03 – Кв.П.бр.256/06 прочитао исказе сведока који су дати током овог поступка, због промене председника већа.

Саслушани су и бројни други сведоци који су предложени у доказном поступку.

- саслушани су сведоци сарадници Буха Љубиша, Сувајџић Миладин, Дејан Миленковић и Вукојевић Зоран.

- Саслушан је оштећени Милан Веруовић.

- Саслушани су судски вештаци проф. др. Душан Дуњић, вештак медицинске струке и балистичар инжењер Милан Куњадић, прочитани су њихови писмени налази и мишљења, судско-медицинско вештачење карактера повреда пок. премијера др Зорана Ђинђића и ошт. Милана Веруовића, прочитан обдукциони записник за пок. Зорана Ђинђића са пратећом фотодокументацијом са обдукције.

-Саслушан је вештак балистичар Савезног института за криминалистичку технику Савезне Републике Немачке, из Визбадена господин Бернхард Салсигер и прочитани су писмени налази и мишљења вештака из Института за криминалистичку технику из СР Немачке из Визбадена и то: Кт. бр. 21-1350 од 12.маја 2003.године, Кт.бр. 21-2003-1350-2 од 14 и 28. априла 2003. године СД-12-120066/03 од 9.4.2003.године Кт. бр. 33/2003/1350/17 од 29.4.2003. године, Кт.бр.

33/2003/1350/9 од 9. маја 2003. године, Кт.бр. 23/2003/1350/4 од 20.5.2003. године, Кт.бр. 21/2003/1350/20 од 20.5.2003. године, Кт.бр. 12/120068/03 од 4. јуна 2003. године, Кт.-А.бр.2003/1350 од 5. јуна 2003. године ЦД 12120068 од 17.3.2003. године и ЦД 12/120066/03 од 4. априла 2003 године и допуснки налаз и мишљење који је затражен од стране већа замолницом од 23.11.2005. године.

- Саслушан је вештак Стојан Костић и прочитан његов налаз и налаз вештака Милутина Вушњића и то налаз ВЕ 2050/03 од 16.4.2003. године, предмет вештачења достављена чаура муниције Први партизан Ужице, калибар 308 винчестер 7,62 x 51 мм која је пронађена у реону Иришког венца, затим вештачење бр. ВЕ 1089/03 то је вештачење цилиндричних уложака браве на вратима канцеларије бр. 55 ул. Адмирала Гепрата бр. 14 које је сачинио инжењер, Милутин Вишњић, затим налаз, односно извештај о прегледу чаура и делова пројектила од 14.3.2003. године, потписали инжењери Стојан Костић и Милутин Вушњић, ради се о две чауре које су пронађене у ул. Адмирала Гепрата на нижем крову зграде «Геосонде», и прочитан налаз и мишљење ВЕ бр. 1419/03 извештај радио дипл. инг. Стојан Костић, предмет вештачења једна аутоматска пушка «Хеклер кох» Модел Г3, неутврђеног фабричког броја и чаура муниције ПТУ 308 Винчестер калибра 7,62x51 мм а која је пушка пронађена у простору Блока 26 на Новом Београду.

- Саслушани су вештаци Зоран Ђорђевић, Маја Ђурић и Наташа Миливојевић и прочитани њихови писмени налази и то: ВЕ 2050/03 од 16.4.2003. године.

- На околност проналаска дактилоскопских отисака папиларних линија оптужених у наведеним становима прочитани су сходно поменутом решењу Кривичног већа искази раније саслушаних вештака МУП-а Зорана Перуновића, Предрага Репца, Мирјане Божовић, Саше Микић, Драгана Јеротијевић, Драгана Стојановић, Владимира Стојановић, Милана Ђурић и Андрије Петровић, а на околност дактилоскопске идентификације проналазака отисака папиларних линија у становима у којима су боравили припадници ове криминалне групе.

Саслушани су у својству сведока припадници личног обезбеђења пок. Премијера др Зорана Ђинђића, и то:

Александар Бијелић, Дражен Настић, Срђан Бабић, Јован Ђурић, Срђан Дробњак, Драган Лалић, Бобан Пурић, Љубиша Јањошевић и Миладин Веруовић, који су саслушани на околности догађаја од 16.2.2003. године, приликом повратка Премијера са Копаоника, на ауто-путу код Бубањ потока, догађаја од 21.2.2003. године, познатог као случај «Лимес»,

покушај атентата на Председника Владе, догађаја од 12.3.2003. године, атентата на Председника Владе и покушај убиства његовог пратиоца ошт. Веруовића, те на околности начина организације и функционисања личног обезбеђења покојног Примијера.

Саслушани су сведоци: Биљана Родић, Јелена Ружичић, Миленија Николић, Бранко Бугарски, Данимир Ристић, Горан Нешковић, Вера Бранковић, Милан Бојић, Дејан Глишовић, Синиша Глишић, Гордана Живковић, Драгољуб Мићићеловић и Радослав Мијаиловић и прочитан на основу чл. 337 ст. 1 тач. 1 ЗКП-а, исказ из истраге сведока Кује Кријешторца. Сведоци су саслушани у вези догађаја од 12.3.2003. године на околности атентата и онога што су они опазили и чули, а налазили су се у згради Адмирала Гепрата бр. 14.

Саслушан је сведок: Шаре Ненад, пратилац и шеф смене обезбеђења опт. Милорада Улемека, у погледу сазнања о контактима Душана Спасојевића и Милорада Улемека, о пушци «Хеклер Кох Г3», да ли је постојала у наоружању ЈСО-а, и да ли се налазила у кући опт. Улемека пре атентата, о одношењу ове пушке у Нови Сад у стан Вукашина Вукашиновића и њеном враћању за Београду непосредно пре атентата, о одласцима Спасојевића и Луковића у Брзеће и о договору са опт. Звезданом Јовановићем, те о боравку Улемека од 8. па до 14. марта у Београду у стану у ул. Омладинских бригада, о његовом боравку у кући у Кошутњаку, затим о начину комуникације непосредно пре атентата и након атентата, о порукама које је преносио сведок Шаре између опт. Улемека и Душана Спасојевића, другом куриру опт. Пејаковић Саши, који је те поруке преносио Душану Спасојевићу и од њега преносио поруке опт. Улемеку.

Саслушани су сведоци: Лаза Никић и Вукашин Вукашиновић, припадници обезбеђења Милорада Улемека, на околности дешавања између 8. до 14.3.2003. године, боравку Улемека у својој кући и у стану у ул. Омладинских бригада на Новом Београду и у вези пушке «Хеклер Кох Г3» да ли се налазила у простору које користи обезбеђење опт. Улемека, да ли је та пушка ношена или је била у стану Вукашина Вукашиновића у Новом Саду, о контактима Душана Спасојевића и опт. Улемека, о боравку Улемека 11. марта ван Београда.

Саслушани су сведоци: Горан Илић, Раде Стевановић, Драган Златановић, Љубинко Јаћовић, Милан Поповић и Бранко Божић, радници МУП РС на околност привођења сведока сарадника Дејана Миленковића након покушаја атентата код хале «Лимес» дана 21.2.2003. године, а саслушани су и сведоци Драго Черкета и Раде Пецикоза на околност куповине камиона «Там» и «Мерцедес» на Аутопијаци у

Бубањ потоку од стране сведока сарадника Миладина Сувајџића, 16.02.2003. године.

Саслушани су сведоци радници обезбеђења зграде Владе Србије и то: Данило Копривица, Зоран Петровић, Зоран Трајковић, Мирослав Гарић и Влајко Вујадиновић, на околност догађања непосредно пре и после атентата дана 12.3.2003. године и на околности функционисања обезбеђења зграде Владе Србије,

Саслушани су сведоци из ЈСО-а: Славиша Станојевић, Милан Николић, Ђорђе Иванић, Жељко Игњатовић, Слободан Едгарац, Веселин Лечић, Стево Вукша, Небојша Миловановић, Никола Шепа, Предраг Нинић, Предраг Јованкић, Игор Миливојевић и Далибор Марјановић на околност боравка на Копаонику и провере одбране опт. Тојага Жељка и Звездана Јовановића за период од 14. до 21.2.2003. године као и о њиховим сазнањима да ли је у арсеналу наоружања ЈСО постојала пушка «Хеклер Кох», протесту ЈСО-а из новембра 2001. године, о сазнањима у вези догађаја од 12.3.2003. године, атентата на Председника Владе РС, о дешавањима међу припадницима на дан атентата и касније након издате наредбе министра полиције да се сви припадници ЈСО-а повуку у Центар у Кулу.

Саслушани су сведоци: Родољуб Миловић, Миле Новаковић и Весна Радомировић на околност узимања изјаве од оптуженог Јовановић Звездана у предкривичном поступку од стране овлашћених службених лица МУП-а РС у својству осумњиченог и примедби које је имао опт. Звездан Јовановић на начин ангажовања браниоца по службеној дужности и ускраћивања основних људских права у том делу поступка, а сведоци Миле Новаковић и Родољуб Миловић изјашњавали су се у погледу својих оперативних сазнања у погледу праћења криминалне групе Душана Спасојевића, тз. «земунски клан» и о контактима Улемека са том криминалном групом.

Саслушани су сведоци који су се изјашњавали на околности које су се дешавале у друштву и држави након Петооктобарских догађаја 2000. године, улози ЈСО-а у тим догађајима, о улози опт. Улемека, Душана Спасојевића, контактима које су представници нове власти имали са Улемеком у том периоду, на околности утицаја и покушаја утицаја опт. Улемека код представника нове власти за постављење својих људи на одређена места у институцијама власти које су организаторима криминалне групе биле интересантне, постављање људи који би били лојални опт. Улемеку и Душану Спасојевићу, на околност манипулација опт. Улемека у вези откривања кривичних дела из претходног периода и измишљена сазнања која су покушавали да пласирају новим властима,

на на околност сазнања функционера државних органа о деловању тзв. «Земунског клана» и везама са командантом ЈСО-а Улемеком и криминализованим делом Јединице, о протесту ЈСО у новембру месецу 2001. године и откривању мотива протеста. Саслушани су: министар полиције Душан Мухајловић, начелник РДБ-а Горан Петровић и његов заменик Зоран Мијатовић, шеф посланичке групе ДОС-а у Влади Србије Чедомир Јовановић, шеф бироа за информисање Владимир Поповић, саветник у Влади др. Зорана Ђинђића Зоран Јањушевић, члан ДСС-а Дејан Михајлов, на околности шта му је познато о атентату на Премијера Др Зорана Ђинђића, с обзиром на изјаву коју је дао преко средстава јавног информисања и Милорад Брацановић најпре начелник Седме управе РДБ-а, а након протеста ЈСО-а заменик начелника РДБ-а.

На околност ко је дао наредбу за искључење камера код улаза бр. 5, Немањина 11 у Влади РС, саслушана је тадашњи секретар Владе РС, Маја Васић и шеф унутрашњег обезбеђења зграде Владе Србије, Данило Копривица, а сведок Биљана Станков секретарица Председника Владе на околност комуникације између представника обезбеђења и служби из кабинета председника поводом његовог кретања и долажења од резиденције до зграде Владе и времена планираног за састанак.

Саслушани су сведоци: Владимир Илић, Владан Крстовић и Горан Борисављевић на околности предаје опт. Улемек Милорада 2.5.2004. године.

Саслушан је сведок Јуришић Миланка, корисник стана у ул. Бирчаниновој бр. 8 у поткровљу на околност да ли су у њен стан долазила нека лица да наводно постављају антену за кабловску телевизију и да ли јој је познато да ли су вршили било каква мерења према згради Владе РС.

- Саслушани су сведоци: Радивоје Стојановић, Дејан Мијатовић, Радован Китић, Предраг Ђурчић, Милисав Ђорђевић, Бојан Стојковић, Владимир Миомановић, Предраг Кораћ и Драган Јанковић на околности вршења увиђаја, састављања записника о крим. техничком прегледу лица места дана 12.3. и 17.3.2003. године, о проналаску две чауре, састављању извештаја и допунског извештаја о крим. техничком прегледу лица места у ул. Немањиној бр. 11, двориште, улаз бр. 5 и ул. Адмирала Гепрата бр. 14, канцеларија бр. 55.

- Саслушани су сведоци Душан Дивац и Александар Николић на околности доласка у канцеларију бр. 55 у ул. Адмирала Гепрата бр. 14, дана 12.3.2003. године, затеченом стању, присутна лица, предмети и чињеницу да ли се налазило ћебе на прозору или не.

- Саслушани су сведоци Мирјана Јелић, Душан Тизић као и ванбрачна супруга опт. Александра Симовића Зорана Бајић- Симовић која је искористила своје законско право да не сведочи а на околност провере одбране опт. Александра Симовића где се налазио 12.3.2003. године у времену од 12 до 13 часова.

- Саслушани су сведоци Бошко Јовић, Александар Поповић ради провере навода одбране опт. Звездана Јовановића у погледу његовог боравка у стану дана 12.3.2003. године.

- Сведоци Драгослав Крсмановић, Мића Петраковић, Зоран Гулић, Слободан Лончар, Славиша Крстић и Жељко Павасовић саслушани су ради провере навода одбране опт. Улемек Милорада и Звездана Јовановића за боравак на дан 11.3.2003. године у Центру ЈСО у Кули.

- Сведок Зоран Цвјетиновић, оружар из ЈСО-а саслушан на околност да ли је у наоружању ЈСО-а постојала пушка «Хеклер и кох» и о начину задуживања оружја од стране припадника.

- Саслушан је сведок генерал ВЈ, Аца Томић о сазнањима и контактима са оптуженим Милорадом Улемекком у време протеста ЈСО-а, и његовим сазнањима у вези атентата, те посебно да ли се Милорад Улемек интересовао код њега да ли ће специјалне јединице ВЈ под називом «Кобра» учествовати уколико дође до побуне ЈСО.

Сведоци Милан и Милутин Опарушић су саслушани на околности изнајмљивања стана –у Лењиновом булевару бр. 5 сведоку сараднику Миладину Сувајцићу и да ли имају сазнања о боравку оптужених у наведеном стану.

Сведоци Милан Јовановић и Игор Јаначковић су саслушани ради провере навода одбране оптужених Милорада Улемекка и Звездана Јовановића за дан 11.3. 2003. године.

- На главном претресу је прочитан записник о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду Кри. бр. 431/03 од 19. марта 2003.(?) године и извештај о крим.техничком прегледу лица места МУП-а Ку.бр.4713/03 од 12.марта 2003. године и допуна извештаја о крим.техничком прегледу лица места МУП-а Ку.бр.4713/03 од 17.марта 2003. године.

Извршен је увид у план дела града, места извршења кривичног дела, затим у 4 скице лица места и фотодокументацију МУП-а

Републике Србије – СУП-а Београд – Управе криминалистичке полиције – Одељења криминалистичке технике Ку. бр. 4713/2003, Кт. бр. 100/836-2003.

- Прочитан је записник о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду Кри. бр. 616/03, веза КТ.Н. бр. 707/03 од 25. 3. 2003. године и извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места МУП-а Републике Србије, СУП-а Београд, Ку. бр. 2003, Кт. бр. 100/986/2003 од 25. марта 2003. године и извршен је увид у фотодокументацију уз извештај о криминалистичко техничког прегледа лица места за проналазак пушке «Хеклер Кох».

Извршено је приказивање видео записа без тона увиђаја Управе криминалистичке технике СУП-а Београд, који је обављен после извршеног кривичног дела убиства пок. премијера Зорана Ђинђића, у дворишту зграде Владе Републике Србије.

- На главном претресу су прочитани извештаји о криминалистичко-техничком прегледу лица места и извршен увид у пратећу фотодокументацију за места и средства која су користили оптужени приликом планирања и покушаја атентата на пок. премијера, па је тако прочитан извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места МУП-а Д. бр. 876/2003 од 19. марта 2003. године и извршен је увид у скицу места догађаја и фотодокументацију о пожару на возилу који је саставио МУП Србије 19. марта 2003. године.

Прочитана је и допуна извештаја о криминалистичко техничком прегледу лица места МУП-а Д. бр. 876/2003 од 20. марта 2003. године и извршен увид у фотодокументацију за допунски извештај МУП-а од 20. марта 2003. године. Извршен је увид у фотодокументацију МУП-а од 23. априла 2003. године са ознаком «Место покушаја атентата на Председника Владе Србије испред Савезне Скупштине у Београду», те увид у мапу и фотодокументацију МУП-а Кт. бр. 100/878/2003 од 15. марта 2003. године са ознаком «Београд, Бирчанинова 6-8» и у фотодокументацију МУП-а од 23. априла 2003. године са ознаком «Уређај за мерење даљине марке «Бушнел»», прочитан је извештај о ванредном техничком прегледу возила регистарски број Б 824 БФ МУП-а од 21. фебруара 2003. године и извршен увид у пратећу фотодокументација МУП-а за теретно возило марке «Мерцедес Бенз» 207 Д, аустријске регистрације Б 824 БФ и у фотодокументација МУП-а КТ. бр. 100/636/2003 од 25. фебруара 2003. године са предметом «Преглед и фотографисање возила «Там 50-80» регистарски број БГ 559-918», те у фотодокументацију МУП-а Србије за «Паркинг где је био

паркиран камион регистарске ознаке БГ 559-918 у улици Булевар Арсенија Чарнојевића».

Током овог кривичног поступка, на главном претресу је извршен увид у извештаје о криминалистичко-техничком прегледу лица места са пратећом фотодокументацијом МУП-а Србије за возила која су користили припадници тзв. «Земунског клана», па је тако прочитан извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места МУП-а Кт. бр. 100/972/2003 од 23. марта 2003. године са предметом аутомобили марке «Ауди А8» и «Фиат Типо» и извршен је увид у фотодокументација за наведена возила «Ауди А8» и «Фиат Типо». Прочитан је извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места СУП-а Београд Кт. бр. 100/974/03 од 24. марта 2003. године и извршен је увид у фотодокументацију МУП-а за возило марке «Фиат Типо» рег. ознака БГ 530-152, прочитан и извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места МУП РС – СУП Београд Кт. бр. 100/985/03 од 25. марта 2003. године за возило «Ауди», тип кватро, без регистарских таблица, сиве боје, а извршен је увид у фотодокументацију МУП-а за возило марке «Рено 25» рег. број БГ 506-435, као и у извештај о криминалистичко техничком прегледу возила «Фолксваген» «Голф 2» МУП-а од 25. марта 2003. године са пратећом фотодокументацијом МУП-а за возило «Фолксваген Голф 2» од 25. марта 2003. године.

- Извршен је увид у фотодокументацију МУП РС – СУП Београд Кт. бр. 100/975/2003 од 24. марта 2003. године за возило марке «Опел кадет» регистарски број НС 118-001 и прочитан је извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места МУП-а Кт. бр. 100/1004/2003 од 26. марта 2003. године, те је извршен увид у фотодокументацију МУП-а за возило марке «Мазда» и у фотодокументацију МУП-а Кт. бр. 100/854/2003 од 14. марта 2003. године, место гаража СУП-а Београд, за возило марке «Рено клио» Нови Сад, НС 105-938. У доказном поступку је прочитан извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места МУП-а Кт. бр. 100/1000/2003 од 26. марта 2003. године и извршен је увид у фотодокументацију МУП-а за возило марке «БМВ» регистарски број БГ 411-634, и прочитан је извештај о крим. техничком прегледу лица места за возило «Сеат Ибица» Кт. бр. 992/2003 од 25. 03. 2003. године.

На главном претресу су у доказном поступку прочитани крим.-технички извештаји и извршени увиди у фотодокументацију за станове – «штекове» који су користили припадници групе пок. Душана Спасојевића и опт. Милорада Улемека, па је извршен увид у фотодокументацију МУП-а Кт. бр. 100/969/2003 од 23. марта 2003.

године која се односи на стан у Београду, Бул. Арсенија Чарнојевића број 23, стан број 4.

- Прочитан извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места стана за стан на Новом Београду, у Бул. Арсенија Чарнојевића број 23/2 и извршен је увид у фотодокументацију уз наведени извештај МУП-а.

- Прочитан је извештај и допуна извештаја о криминалистичко техничком прегледу лица места МУП-а Кт. бр. 100/906/2003, веза Кт. бр. 100/895/2003, за стан у ул. Трише Кацлеровића бр. 28 од 19. марта 2003. године и извршен је увид у фотодокументацију МУП-а за стан у Београду, улица Трише Кацлеровића број 28/15, а исто тако је прочитана и допуна извештаја о криминалистичко техничком прегледу лица места о фотографисању пронађених кутија за мобилне телефоне МУП-а – СУП-а Београд Кт. бр. 100/906/2003 у вези Кт. бр. 100/895/2003 од 19. марта 2003. године и извршен је увид у фотодокументацију уз допуну наведеног извештаја МУП-а за стан у Београду, улица Трише Кацлеровића број 28/15.

- Прочитани су извештаји о криминалистичко техничком прегледу лица места МУП-а Кт. бр. 108/242/2003 са предметом стан у Новом Београду, Лењинов Булевар број 5, стан број 40 за који је извршен увид у фотодокументацију МУП-а, тј. за стан у Новом Београду, Лењинов Булевар број 5, стан број 40.

- Прочитан је извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места МУП-а – СУП-а Београд број Кт. бр. 100/927/2003 од 21. марта 2003. године са предметом стан у Новом Београду, ул. Омладинских бригада број 8, пети спрат, стан број 18 и извршен је увид у фотодокументацију МУП-а за стан у Новом Београду, ул. Омладинских бригада број 8, стан број 18. У доказном поступку је прочитан извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места стана у Новом Београду, улица Луја Адамича број 34/29 МУП-а Кт. бр. 100/941/2003 од 21. марта 2003. године и извршен увид у фотодокументацију за стан у Новом Београду, улица Луја Адамича број 34, стан број 29. Из доказа који су предложени оптужницом ОЈТ у Београду – Специјално тужилаштво КТ.С. бр. 2/03 у доказном поступку су прочитани су извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места МУП-а Кт. бр. 109/265/2003 од 21. марта 2003. године са предметом стана у Београду, улица Николаја Гогоља број 98, стан бр. 25, заједно са две допуне извештаја од 23. марта 2003. године и извршен је увид у фотодокументацију МУП-а са предметом стан у Београду, улица Николаја Гогоља број 98, стан број 25, прочитан је извештај о

криминалистичко техничком прегледу лица места стана у Београду, улица Милентија Поповића број 8, стан број 7, МУП-а, Кт.бр. 100/946/2003 од 22. марта 2003. године и извршен је увид у пратећу фотодокументацију МУП-а са предметом стан у Београду, улица Милентија Поповића број 8, стан број 7.

- Прочитан је извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места МУП-а за стан у Београду, улица Синђелићева број 40, стан број 7, Кт. бр. 100/948/2003 од 22. марта 2003. године и извршен је увид у фотодокументацију МУП-а са предметом стан у Београду, улица Синђелићева број 40, стан број 7.

- Прочитан је и извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места стана у Београду, улица Краљице Катарине број 75, МУП-а, Кт.бр. 100/947/2003 од 22. марта 2003. године и извршен је увид у фотодокументацију МУП-а са предметом стан у Београду, улица Краљице Катарине 75, стан број 3, у коју је извршен увид дана 22. новембра 2005. године.

- Прочитан је извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места за стан у Новом Београду, улица Милентија Поповића број 21, стан број 29, који је саставио МУП, под бројем Кт. бр. 100/949/2003 од 23. марта 2003. године и извршен је увид у пратећу фотодокументацију МУП-а са предметом стан у Новом Београду, улица Милентија Поповића број 21, стан број 29.

У доказном поступку су прочитани извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места стана у Београду, улица Војводе Степе број 104, стан број 41, власништво Душанке Лесић, МУП-а, Кт.бр. 100/967/2003 од 23. марта 2003. године и допуна криминалистичко техничког прегледа, попис ствари затечених у торбама у стану у Београду, улица Војводе Степе број 104, МУП-а, Кт. бр. 100/967/2003 од 23. марта 2003. године и извршен је увид у фотодокументацију МУП-а са предметом стан у Београду, улица Војводе Степе број 104. Прочитан је извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места МУП-а РС, Кт. бр. 100/955/2003. од 23. марта 2003. године, преглед стана у Београду, Војводе Степе 259, стан 56, власништво Биљане Животић, као и допуна извештаја, те је извршио увид у фотодокументацију МУП-а РС, Кт. бр. 100/955/2003 од 22. марта 2003. године о криминалистичко техничком прегледу лица места стана у Београду, улица Војводе Степе број 259, стан број 56. Прочитан је извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места МУП-а РС, Кт. бр. 100/968/2003 од 23. марта 2003. године, преглед и фотографисање стана у Београду, Маглајска број 34, стан број 23, власништво Слободана Гарића, извршен

увид у фотодокументацију МУП-а РС, Кт. бр. 100/968/2003 од 23. марта 2003. године за преглед стана у Београду, у ул. Маглајској број 34, власништво Слободана Гарића, прочитан је извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места МУП-а РС, Кт. бр. 100/971/2003 од 23. марта 2003. године и о фотографисању стана у Београду, улица Велимира Тодоровића број 2, стан број 1, власништво Милисав Јовановића и извршен је увид у фотодокументацију за овај стан, прочитан је извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места МУП-а РС, Кт. бр. 100/997/2003 од 26. марта 2003. године стана у Београду, улица Драгољуба Сретеновића број 3, стан Луковић и извршен увид у фотодокументацију за наведени стан, прочитан је извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места МУП-а РС, Кт. бр. 100/1081/2003 од 01. априла 2003. године са предметом стана у Новом Београду, Булевар АВНОЈ-а број 60, први спрат, стан број 6, власник Марија Пањковић и извршен је увид у фотодокументацију поменути стан, као што је извршен увид и у фотодокументацију МУП-а РС, Кт. бр. 100/872/2003, са предметом фотографисање стана у Новом Београду, улица Др. Ивана Рибара број 49, стан број 14, чији су учесници Драган Нинковић «Превара», Зоран Вукојевић и Ненад Лемајић, о лишењу слободе наведених лица дана 17. марта 2003. године у 1,30 часова, од припадника САЈ-а, када је затечено 6 мобилних телефона.

Извршено је читање записника о показивању лица места од стране осумњиченог Звездана Јовановића, који увиђај лица места је обавио истражни судија Окружног суда у Сремској Митровици Кри. број 48/03 од 15. априла 2003. године и извршен је увид у фотодокументацију и приказан је видео снимак показивања лица места са предметом упуцавање снајпера од стране осумњиченог Звездана Јовановића на Фрушкој Гори. Фотодокументација МУП-а Републике Србије, Управе за борбу против организованог криминала од 23. априла 2003. године, о показивању лица места у Бубањ потоку и код хале «Лимес».

Решењем Окружног суда у Београду, Посебно одељење К.П.5/03 од 23. марта 2007. године издвојени су из списка предмета записник о показивању лица места од стране осумњиченог Звездана Јовановића и увиђај на лицу места истражног судије Окружног суда у Сремској Митровици Кри.бр.48/03 од 15.априла 2003.године, фотодокументације и видео-снимак показивања лица места упуцавања снајпера од стране осумњиченог Звездана Јовановића на Фрушкој гори МУП-а РС – Управе за борбу против организованог криминала и одређено да се не могу користити као доказ у кривичном поступку. Истим је решењем издвојена је из списка предметна фотодокументација и видео-снимак Министарство унутрашњих послова – Управа за борбу против организованог криминала са предметом места покушаја атентата на Председника

Владе Србије код спортке Хале "Лимес" на Новом Београду и одређено да се не може користити као доказ у кривичном поступку.

Наведено решење постало је правоснажно доношењем решења Врховног суда Србије – Посебно одељење, Кж.П.ок.50/07 од 2.04.2007. године којим је делимичним уважавањем жалбе ОЈТ-а у Београду – Специјалног тужиоца и преиначено решење Окружног суда у Београду – Посебно одељење К.П.бр.5/03 од 23.03.2007. године само утолико што се у ставу првом побијаног решења изузима од издвајања из списка дела записника о показивању лица места од стране осумњиченог Звездана Јовановића и увиђаја на лицу места истражног судије Окружног суда у Сремској Митровици Кри.48/03 од 15.04.2003. године и то задњег става записника који гласи: "Истражни судија је издао наредбу да се изврши балистичко вештачење чауре пронађене на лицу места ради упоређивања са чаурама пронађеним приликом увиђаја поводом смрти Зорана Ђинђића 12.3.2003. године", док је у осталом делу жалба одбијена као неоснована.

Ови докази, према становишту суда, а што је потврђено и наведеним решењем Врховног суда не испуњавају формалне услове да би могли бити прихваћени као доказ у овом кривичном поступку и да би се на њима могла заснивати судска одлука. Веће је нашло да Закон о кривичном поступку својим одредбама не прописује ни једну процесну радњу показивања лица места од стране осумњиченог у предкривичном поступку коју би предузео истражни судија или орган унутрашњих послова. Ова процесна радња у смислу чл.239 ЗКП могла је бити предузета од стране истражног судије Окружног суда у Сремској Митровици једино уз услов да је учинилац непозат. Имајући у виду наведене разлоге, првостепени суд је издвојио фотодокументацију и видео снимак који су саставни део овог записника о показивању лица места од стране осумњиченог и увиђаја на лицу места и који прате овај записник. Такође из списка предмета издвојена је и фотодокументација и видео снимак МУП-а, Управе за борбу против организованог криминала са предметом "Место покушаја атентата на Председника Владе Србије код спортске хале "Лимес" на Новом Београду, из разлога јер не постоји процесна одредба ЗКП-а која прописује сачињавање фотодокументације о месту извршења покушаног кривичног дела у присуству осумњиченог.

Изостављено је издвајање дела записника од 15.3.2003. године где је констатовано проналажење чауре и наредба истражног судије да се изврши балистичко вештачење ове чауре, а имајући у виду да се ради о проналажењу материјалних трагова на лицу места, те је овај део записника сачињен у смислу важећих одредаба ЗКП-а.

Прочитани су писмени докази и то: извештај о функционисању видео надзора у згради Владе Републике Србије који је саставно

Институт безбедности БИА под бројем 02/316 од 1.12. 2004. године; извештај ТВ «Пинк» од 30.4.2004. и од 3.6.2004. године, а приказан је видео запис са видео касете «Пинк», снимак лица места у време извршења кривичног дела дана 12.3.2003. године.

Прочитани су извештаји РТВ «Б-92» од 7.5.2004. и 8.6.2004. и 20.1.2006. године и приказан је видео снимак РТВ «Б-92» на коме се види место извршења кривичног дела, као и видео снимак који је емитован као немонтирани снимак места извршења кривичног дела убиства пок. премијера у дворишту зграде Владе Србије дана 12.3.2003. године.

Прочитан је извештај Владе Србије 08 бр. 031/80122004 од 1.12. 2004. године са два писмена прилога.

На главном претресу одржаном 22.2.2007. године у доказном поступку је прочитана и потврда о привременом одузетом предмету МУП-а РС, УБПОК-а од 7.4.2003. године, којом се потврђује да је од Жељка Павловића одузет ласерски мерач даљине марке «Бушнел – 1000» серијски број 022359.

На главном претресу је прочитан извештај Института безбедности БИА 04 бр. 27/36203 од 18. јануара 2006. године са дописом МУП-а РС, СУП-а Београд, Одељење крим. технике Ку бр. 4713/03, Х бр. 836/03 од 15. марта 2003. године и извршен је увид у фотодокументацију сачињену на предметима достављеним на вештачење уз наведени допис. Прочитан је и оверени превод извештаја о информацији «ИНТЕРПОЛ»-а о опт. Милораду Улемеку од 13.12.2005. године.

Прочитан је записник о извршеном увиђају места извршења кривичног дела, који је извршио председник већа дана 14.2.2005. године у дворишту зграде Владе Републике Србије, Немањина бр. 11, улаз број 5. Прочитани су извештаји Окружног затвора у Београду бр. 713-1-2991/095 од 28.12.2005. године за опт. Звездана Јовановића, затим извештај МУП-а, СУП-а Београд, УКП, Одељење крим. технике 02/10 бр. Кт. 100/955/03 од 29.12.2005. године. Извршен је увид у десетопрсни фиш опт. Звездана Јовановића који је достављен у прилогу извештаја СУП-а Београд, на коме се налазе дактилоскопски отисци свих десет прстију левог и десног длана. Прочитан је извештај СУП-а Београд, УКП, Одељење крим. технике бр. 251/05 од 29.12.2005. године и извршен је увид у фотодокументацију МУП-а, СУП-а Београд, УКП, Одељење крим. технике Ку бр. 4713/03, Кт. бр. 100/836/03 од 15.3.2003. године, која садржи преглед ствари пок. Зорана Ђинђића и ошт. Милана Веруовића. Прочитан је извештај Управе за заједничке послове републичких органа бр. 351-01-4/2006/11 од 10.2.2006. године са

прилозима: дописом предузећа «ГРАДИНГ СС» бр. 10/06 од 6.2.2006. године и допис предузећа «Крајина Инжењеринг» бр. 40/06 од 3.2.2006. године и прочитана је службена белешка од 15.3.2003. године коју је саставио сведок Владимир Миомановић и службене белешке Окружног јавног тужилаштва у Београду, Кт.н. бр. 703/03 од 12. и 13.3.2003. године.

- Прочитан је извештај Агенције за контролу летења бр. 00260/2 од 16.2.2007. године и извештај Хеликоптерске јединице МУП-а Србије 03/17 број 144/07 од 12.2.2007. године.

- Извршен је увид у фотодокументацију број уписника Ку бр.4713/2003, Кт. бр. 100/1113/2003, веза 836/2003 од 5.4.2003. године.

- Прочитано је вештачење МУП-а Србије Ве 1757/03 и извршен увид у фотодокументацију и прочитан исказ вештака Зорана Ђорђевића везан за вештачење јакни и прочитано је вештачење Ве бр. 1200/03 од 20.3.2003. године.

- Прочитан је извештај и записник о претресу стана опт. Звездана Јовановића од 26.3.2003. године са пратећом фотодокументацијом и потврдом о привремено одузетим предметима.

- Прочитана је пресуда Дисциплинског суда Адвокатске коморе Београда у предмету дисциплинске одговорности адв. Весне Радомировић.

- Извршен је увид у препис картон личног задужења опреме из магацина специјалне опреме ЈСО.

- Прочитани су докази у вези проналежења опојне дроге у «Комерцијалној банци» у Београду, на околности провере одбране опт. Милорада Улемека и то: записник Ресора државне безбедности бр. 142 од 22.2.2001. године, затим допис ДТ09 бр. 3136/99 од 31. децембра 1999. године, затим решење о образовању Комисије за преглед наркотика од 8.3.2001. године и записник о комисијском уништењу дроге 10 број – 230 од 21.3.2001. године, са прилозима, и то два извештаја о прегледу, вештачење наведених дрога, списак опојне дроге за уништење у термоелектрани Никола Тесла, прилог записник о раду комисије број 305 од 12.3.2001. године, затим записник о преузимању затворене оставе депоноване у трезору банке од 22.2.2001. године, затим је прочитано вештачење узорка на присуство опојних дрога. Прочитан је допис Министарства унутрашњих послова Србије под бројем 74954 од 8.11.1996, записник о царинском прекршају од 6.11.1996. године са

граничног прелаза Градина, извештај Министарства унутрашњих послова, Центар Ниш бр. 3174 од 20.7.1998. године и извештај Министарства унутрашњих послова бр. 339/96 и 288 потврда којим се потврђује да су царинарници одузели дрогу, након чега је извршен увид у фотодокументацију «Поступак проналажења и уништавања дроге пронађене у Трезору «Комерцијалне банке» у улици Светогорској 9.3.2001. године».

- Прочитани су извештаји БИА о радно-правном статусу и кретању у служби оптужених Милорада Улемека, Звездана Јовановића, Бранислава Безаревића, Жељка Тојаге и Саше Пејаковића.

- Прочитани су делови извештаја Комисије Владе Републике ДТ бр. 72 00002/2003/86 од 13.8.2003. године у вези протеста ЈСО и за покушај атентата код Хале «Лимес» 72 бр.00-002/2003/86, као и решење о образовању Комисије Владе РС.

- Прочитано је отворено писмо опт. Милорада Улемека објављено у дневном листу «Блиц».

- Извршен је увид у «ски-пас» опт. Звездана Јовановића са Копаоника за период од 12. до 21. фебруара 2003. године.

- Извршен је увид у део књиге пописа гостију Хотела "Копаоник" Брзеће» и у рачуна за услуге, на околности провере боравка опт. Нинослава Константиновића од 14.2.2003. до 16.2.2003. године у хотелу и прочитана је информација МУП од 17.9.2004. године.

Прочитани су уговори о закупу станова које је изнајмљивала ова криминална група.

Прочитане су радне биографије за оптужене Улемека, Звездана Јовановића и Жељка Тојагу.

Прочитана је службена белешка МУП-а Републике Србије од 14.11.2004. године која се односи на боравак припадника ЈСО-а на Копаонику, као и боравак оптуженог Нинослава Константиновића у хотелу «Брзеће». Прочитан је само тај део белешке МУП Републике Србије, Управе за борбу против организованог криминала, а која је сачињена по наредби ОЈТ-а – Специјалног тужилаштва о прикупљању обавештења од грађана од 11.11.2004. године.

Прочитани су налази вештака неуропсихијатра за опт. Душана Крсмановића, опт. Сашу Пејаковића и опт. Жељка Тојагу.

У доказном поступку прочитани су уговори о закупу стана између закупадавца Весне Сердаревић-Ристић и закупца Зорана Илића, који је закључен дана 14. септембра 2001. године, уговор о закупу стана број 15 на трећем спрату у улици Трише Кацлеровића бр. 38, и уговор о закупу стана у улици Николаја Гогоља бр. 98, стан број 6 на другом спрату између Драгомира Миловановића и закупца Душана Галоње.

Прочитани су извештаји из Казнене евиденције за оптужене.

На основу оцене свих изведених доказа, признања оптужених, исказа сведока и сведока сарадника, налаза и мишљења вештака, суд је утврдио чињенично стање:

Председник Владе Републике Србије Др Зоран Ђинђић убијен је дана 12.3.2003. године у 12 часова и 25 минута у дворишту зграде Владе у улици Немањиној број 11, испред улаза број 5. Истом приликом и на истом месту покушано је убиство његовог пратиоца - шефа личног обезбеђења Милана Веруовића.

Др Зоран Ђинђић, смртно је погођен у груди првим хицем, испаљеним из пушке «Хеклер и Кох» Г-3 (исеченог – избрисаног фабричког броја), на коју је постављен оптички нишан «Карл цајс» са ознаком «Дија вари - ДА» број 1304903, метком калибра 7,62 x 51 мм – «Винчестер» - произвођач «Први партизан Ужице», хицем испаљеним са прозора канцеларије број 55, други спрат, улица Адмирала Гепрата број 14.

Из истог оружја и истом муницијом извршен је и покушај убиства његовог пратиоца, оштећеног Милана Веруовића.

Изведеним доказима утврђено је да је раздаљина између прозора у улици Адмирала Гепрата број 14, на другом спрату и оштећења на зиду зграде Владе Републике Србије, места одакле су испаљени хици и места где се налазио премијер Др Зоран Ђинђић износила је 134 метра. Брзина којом је метак погодио тело износила је око 700 метара у секунди. Укупно време лета хица до циља износило је 0,175 секунди. Брзина којом је метак изашао из тела износила је око 450 метара у секунди.

Председник Владе Републике Србије Др Зоран Ђинђић, у тренутку задобијања повреде, налазио се у непосредној близини врата, улаза број 5, зграде Владе Републике Србије, окренут леђима према вратима зграде, ослоњен на десну ногу и штаке, окренут десним боком и десном предњом страном трупа према улици Адмирала Гепрата одакле је дошао хитац. Након задобијања повреде грудног коша и трбуха, његово тело се лако заротирало и леђима пропало кроз десно крило врата гледано са паркинга на простор у самој згради (тада је највероватније настала огуљотина чела и колена).

Приликом пада у простор испред степеништа у зграду Владе Републике Србије, тело је заузело положај потрбушке. У том положају долази до настанка повреде на задњој страни десне ноге (на средини задње стране десне бутине, на 65 цм изнад равни табана). Повреде на бутини Премијера настале су тако што је други хитац који је погодио његовог пратиоца Милана Веруовића приликом изласка из тела пратиоца, ударио у камену ивицу поред улазних врата, траг (10) и тамо се распрснуо. Делови метка су се одбили и изазвали повреде на десној бутини Премијера. Након тога његово тело је померано од стране других лица, навише степеницама, на шта указују трагови крви по степеницама чија идентификација по ДНК профилу указује да се радило о његовој крви, о чему се закључује из писменог налаза и мишљења вештака Наташе Миливојевић и њеног исказа са главног претреса дана 13.7.2005. године и вештака Марије Ђурић, са главног претреса дана 13.7.2005. године.

Хитац испаљен из улице Адмирала Гепрата погодио је премијера Др Зорана Ђинђића у десни део груди напред и изашао на леву страну груди испод пазуха. Хитац је након изласка из тела брзином од око 450 метара у секунди, окрзнуо пластични рукохват штаке коју је држао у левој руци, на страни окренутој телу. Тада настаје повреда на левој подлактици. Због положаја повреда на подлактици, то јест оштећења на штаки и горњем делу тела, рука је приликом задобијања метка била мало подигнута, савијена и потиснута назад. Неспорна је тренутна слабост Др Зорана Ђинђића после задобијања хица, тако да се места на коме се налазио када је задобио хитац и лежећи положај после хица налазе директно један поред другог на улазу зграде Владе, при чему су се ноге Премијера налазиле изван врата (а што се закључује и из исказа више сведока). Пројектил који је погодио премијера Др Зорана Ђинђића у десни део грудног коша, нанео му је прострелну рану у десном низдојкином пределу са оштећењима грудног коша која пролазе кроз срце, лево плућно крило, леву куполу пречаге, јетру, желудац и слезину завршавајући са излазном раном на левој бочној страни грудног коша, од којих повреда је код њега наступила смрт.

Суд је утврдио да хитац који је погодио Премијера након изласка из тела окрзнуо је штаку, окренуту телу (рукохват), оштетио је, нанео му повреде на левој подлактици, а због удара – окрзнућа штале (пластике), јако је скренуо, није ударио у зид зграде Владе, стога није необично што делови метка нису пронађени у близини места извршења кривичног дела. На основу налаза вештака балистичара суд је утврдио да метак који би окрзнуо спољашњи зид зграде Владе оставио би оштећења која би се морала констатовати приликом вршења увиђаја.

Други пројектил погодио је оштећеног Милана Веруовића, пратиоца Премијера, наневши му тешку телесну повреду у виду прострелине десне половине карличног предела са улазном раном горње четвртине седалног предела и излазном раном у десном препонском делу. У тренутку када је погођен, оштећени Милан Веруовић, стајао је пред улазом у зграду Владе, улаз број 5 (негде код трага број 6, који је фиксиран приликом вршења увиђаја и сачињавања криминалистичко-техничког извештаја). Тај метак који је погодио ошт. Веруовића, *након изласка из тела ударио је у камену ивицу поред улазних врата (фиксиран траг број 10 приликом криминалистичко-техничког прегледа и увиђаја) и тамо се распрнуо*. Делови метка су се одбили и изазвали повреде на десној бутини Премијера. Приликом тог хица врата на згради Владе морала су бити отворена. У тренутку повређивања оштећени Милан Веруовић налазио се у неком од усправних положаја тела, окренут леђима према месту – згради број 14 у улици Адмирала Гепрата, одакле је испаљен пројектил. Након изласка из тела Милана Веруовића пројектил је ударио у камени зид са десне стране поред улазних врата, када је настао траг 10 констатован приликом увиђаја, и тада неки од парчића распаднутог пројектила су ударили у оквир и ивицу врата и то када су врата (десно крило гледано са паркинга према згради Владе) већ била отворена.

Из тога се може закључити да је пројектил који се распао ударом у зид и *(начинио траг 10)*, испаљен након што је Премијер већ био погођен на улазним вратима, а врата су била отворена.

Објективан доказ за кореспонденцију *(трага 10)*, на зиду поред врата зграде Владе, са хицем на Веруовића кореспондирају повреде на десној бутини Премијера, у ком случају бутина је на одговарајући начин морала бити окренута ка трагу 10. Пошто се повреде на бутини не могу објаснити никако другачије осим да су проузроковане деловима метка, кореспонденција трага 10 са хицем на Веруовића је доказана.

Суд је утврдио је да је оштећени Веруовић задобио прострелну рану од позади, у десну половину карлице, са улазном раном у горњој четвртини

задњице. Улазна рана се може видети на око 1,5цм десно од задње средишне линије тела и 104цм изнад тла. Метак је у телу разбио велико десно крило карличне кости у висини ацетабулума и скренуо је на лево горе. У десном слабинском делу 4цм десно од предње уздужне централне линије тела и 105цм изнад тла метак је изашао из тела оштећеног Веруовића.

Том приликом оштећени Веруовић је *задобрио тешку телесну повреду опасну по живот*, а што се види из медицинске документације за оштећеног и налаза вештака.

Суд је утврдио на основу изведених доказа да оштећење настало на зиду поред улаза у Владу Републике Србије, улаз број 5 са десне стране поред врата (*траг 10 означен приликом вршења увићаја*), није настао како је то одбрана истицала током овог поступка након испаливања трећег хица, већ је тај траг настао и представља секундарно оштећење хицем. Према томе, имајући у виду ту чињеницу било је неопходно утврдити коренспонденцију погодка у тело – зид зграде Владе, и да ли оштећење на зиду (*траг 10*) коренспондира са погодком из тела Др Зорана Ђинђића или оштећеног Милана Веруовића. Из налаза и мишљења вештака за Криминалистичку технику из Визбадена, који су спроводили експерименте у лабораторијским условима и упоређивали са траговима на лицу места; утврђује се да постоји разлика између хитаца који погађају стабилно и нестабилно а која се испољава у врсти дефекта на циљу (конкретно камену). Код хица са врхом метка усмереним напред установљено је јако локално уништење на камену, не препознаје се олово. На основу оваквог установљеног разлагања метка извесно је да се метак одбио о зид у косом положају, при смањеној брзини.

Оба хица испалиена су из истог оружја и коришћена је муниција 7.62 x 51 мм, произвођач «Први партизан» Ужице «Винчестер».

Суд је утврдио да су хици испалиени из пушке «Хеклер и Кох» ГЗ, на коју је постављен оптички нишан, а која је пронађена на Новом Београду, у реону блока 26, затрпана у грађевинском шуту у црној спортској торби. Да су хици испалиени из ове пушке утврђено је на основу налаза вештака, и њиховог непосредног саслушања и то вештака из Г СУП-а Београд и на основу налаза вештака из Института за Криминалистичку технику СР Немачке из Висбадена, прегледом пушке, испаливањем муниције из пушке и упоређивањем чаура које су добијене приликом пробних испаливања са чаурама које су пронађене на лицу места у улици Адмирала Гепрата број 14 и са чауром која је испалиена приликом пробе ове пушке од стране опт. Звездана Јовановића на Фрушкој Гори.

На основу вештачења које је обављено 25.3.2003. године, извршено је упредно вештачење референтне чауре калибра 308 «Винчестер» пронађене 12.3.2003. године испред прозора канцеларије број 55, у улици Адмирала Гепрата 14, одговарајућим начином са пушком ГЗ «Хеклер и Кох» која је пронађена тога дана у зони блока 26 и утврђено је да је тачне те чауре испалено из ове пушке «Хеклер и Кох» ГЗ, калибра 308 «Винчестер» и да се та референтна чаура пронађена 12. марта са својим танетом налазила у пушци којом је убијен Председник Владе. Значи ови докази у сваком случају потврђују признање опт. Звездана Јовановића и доводе га у сигурну везу са пушком из које је извршено убиство.

Суд је утврдио да 28 трагова влакана узетих са унутрашњег дела ташне у којој се налазила пушка «Хеклер и Кох» ГЗ, брисаног фабричког броја која је пронађена 25. марта, сигурно потичу од тканине ћебета са прозора канцеларије број 55. Међу полиакрил влакнима нађеним на пушци и оквиру за муницију налазило се и 499 узорака влакана који се по морфологији, материјалу, флуоросцентности и нијансама боја слажу са влакнима са ћебета. Према томе, и из овога се може извући чињенична веза између опт. Звездана Јовановића као извршиоца кривичног дела убиства Председника Владе Републике Србије и покушаја убиства његовог пратиоца, места са којег је пуцао те оружје којим је извршио кривично дело, пушке «Хеклер и Кох» ГЗ, брисаног фабричког броја која је пронађена на Новом Београду.

Утврђено је да је пушка била постављена на шарено ћебе, пребачено на симсу прозора. О постојању ћебета, суд закључује из признања опт. Звездана Јовановића, исказа сведока сарадника Миладина Сувајџића и сведока Милана Бојића, Драгољуба Мићићеловића, Душана Дивца, Александра Николића, Срђана Бабића, записника о крим. техничком прегледу лица места и видео записа који је сачињен приликом вршења увиђаја дана 12.3.2003. године и фотодокументације.

Из налаза вештака Института за Криминалистичку технику СР Немачке, из Висбадена, који је суд прихватио, утврђено је да на ћебету које је пронађено у улици Адмирала Гепрата 14, на отвореном прозору канцеларије 55, постојање партикула барутне гаражи, које се по свом склопу елемената подударају са барутном гаражи на референтној чаури калибра 308 «Винчестер», пронађеној испод прозора, где се налазило постављено шарено ћебе. На тај начин потврђено је да постоји директна веза између трагова исте барутне гаражи.

Суд је утврдио да су на пушци марке «Хеклер и Кох» - ГЗ калибра 7,62x51мм, избрушеног фабричког броја пронађена полиакрил влакна која се непосредно подударају са влакнима ћибета које се налазило на прозору канцеларије 55.

Суд је утврдио, након прихватања закључака вештака из Института за Криминалистичку технику из Визбадена, а до којих закључака су дошли, провером у лабораторији, након анализе пренесене ситуације са места извршења кривичног дела, која испитивања су показала да положај претходно пронађених чаура (*слика 12 и 13*) подудара се са прозором канцеларије бр. 55, као могућим местом са кога се пуцало. (*О чему ће бити речи код анализе налаза вештака*). Закључци вештака потврђују се изведеним доказима, признањем опт. Звездана Јовановића, опт. Душана Крсмановића, исказима сведока сарадника и исказима других сведока, посебно из зграде у улици Адмирала Гепрата бр. 14. Из налаза вештака суд закључује да, чауре на пример могу да одскоче на косину крова и да се откотрљају на доле. (*слика 18, на страни 11 КТ-21-2003/1350/7 налаза од 12.5.2003. године*).

На основу изведених доказа, налаза вештака Института за Криминалистику технику из Визбадена, закључује се о могућности и довођења у везу места где су чауре пронађене приликом вршења увиђаја са прозором канцеларије број 55 у улици Адмирала Гепрата број 14, као места одакле су хици испалиени. Суд је утврдио да су пронађене чауре приликом вршења увиђаја у улици Адмирала Гепрата, и то једна у олуку (*означена на фотодокументацији редним бр. 20*) испод прозора канцеларије 55 а друга ниже од ње, испод трске којом је покривен кров кафића «Храбро срце», на згради која је ослоњена на зграду Адмирала Гепрата 14, а вештаци су узимајући ове утврђене околности, и имајући у виду измерену раздаљину прозора од места где су чауре пронађене, и измерени угао између ове две зграде, након провера у балистичкој лабораторији, коришћењем уређаја за светлосно ограђивање, измерили брзину спајања фабричке муниције калибра 308 «Винчестер» производње «Први партизан Ужице», метка са целом кошуљицом меког језгра, који је испалиен из оружја са лица места, и изнели закључак да су чауре након испаливања хица са прозора ове канцеларије могле пасти и наћи се на местима где су пронађене. (Што је констатовано и у извештају о криминалистичко-техничком прегледу лица места, на које околности су саслушани сведоци крим. техничари, и снимљено видео записом и фотографисано). (*Погледати збирку фотографија места извршења кривичног дела са скицом, слика 11, 12 и 13 и налаз вештака из Визбадена*). Ово је важно због настојања одбране да докаже, да чауре нису пронађене на месту где је то констатовано записником о увиђају и видео записом, да постоји могућност да су се те

чауре накнадно нашле на месту где је то констатовано приликом вршења увиђаја и криминалистичко-техничког прегледа лица места. *(Траг 20 и 21 на наведеним фотографијама).*

Суд је утврдио да је на овој пушци избрушен серијски број на основу признања опт. Звездана Јовановића и увидом у фотодокументацију и непосредним опажањем на главном претресу када је пушка показана, (након што ју је описао сведок Шаре Ненад), и читањем записника о увиђају од 25.3.2003. године, и закључио да су организатори наложили да се избруси серијски број да би сакрили порекло ове пушке.

Суд је утврдио да су критичном приликом испаљена два хица на основу материјалних трагова затечених након извршења кривичног дела и констатованих у записнику о крим. техничком прегледу лица места, на основу налаза вештака балистичара и на основу признања опт. Звездана Јовановића из предкривичног поступка, исказа сведока сарадника Дејана Миленковића и Миладина Сувајџића, и исказа сведока Милана Бојића, Влајка Вујадиновића, Мирослава Гарића, Бранка Бугарског, Данила Копривице, Јелене Ружић, Миленије Николић, Зорана Трајковића, Драгољуба Мићићеловића, Вере Бранковић и Биљане Станков. О чињеници да је пуцано из улице Адмирала Гепрата из канцеларије на другом спрату поред материјалних доказа суд утврђује и на основу признања опт. Звездана Јовановића и опт. Душана Крسمановића, и исказа сведока сарадника и исказа сведока који су тога дана видели одмах након што су чули два пуцња, да низ степенице са другог спрата ове зграде истрчавају три младића од којих један носи пушку у руци, а друга двојица пиштољ и моталицу. *(Ово ће бити образложено код исказа сведока).*

Суд је из исказа сведока утврдио да су након извршења кривичног дела починиоци кривичног дела напустили лице места путничким возилом након изласка из зграде у улици Адмирала Гепрата број 14, марке «Пасат» панчевачке регистрације, са затамњеним стаклима, о томе су сведочили Дејан Глишовић, Синиша Глишић и Гордана Живковић.

Ово возило било је паркирано у улици Адмирала Гепрата код броја 14, критичног дана, што се види из исказа сведока Милана Поповића, сведока сарадника Дејана Миленковића и Миладина Сувајџића и признања опт. Звездана Јовановића, а поред возила је тога дана пре извршеног кривичног дела сведок Кујо Кријешторац видео Владимира Милисављевића, којег је касније након атентата препознао на потерници.

На основу свих изведених доказа, налаза и мишљења судских вештака и вештака из Института за Криминалистичку технику СР Немачке, из Визбадена, на основу стања трагова на месту извршења кривичног дела, суд је утврдио да не произилазе објективне назнаке да је испален трећи хитац.

На основу утврђеног чињеничног стања, суд је утврдио да је пуцано из улице Адмирала Гепрата и одбацио тезу одбране да је пуцано у премијера Др Зорана Ђинђића и његовог пратиоца Милана Веруовића са неког другог места (Бирчанинова, Немањина), а што се закључује и из сагласних налаза вештака Милана Куњадића, проф.др. Душана Дуњића, и вештака из Института за Криминалистичку технику СР Немачке, из Визбадена, те исказа сведока, сведока сарадника и признања опт. Звездана Јовановића. На тај начин оповргнута је теза одбране о постојању два снајперска гнезда и три хица, јер за то не постоје објективни докази.

Тврдња одбране да је испален трећи хитац који је начинио траг 10, је изведеним доказима оповргнута. Став одбране да нису приликом вршења увиђаја и криминалистичко техничког прегледа лица места пронађени делови метка након изласка хица из тела Премијера, и да то указује да су оштећења унутар зграде Владе настала од тог хица, и да то потврђује да није пуцано из улице Адмирала Гепрата, је неприхватљиво са следећих разлога: Наиме, суд је на основу затечених трагова на лицу места и исказа сведока, који су изнели да је тело Премијера већ пропало унутар зграде Владе у моменту настанка трага 10 и налаза и мишљења вештака да је траг 10 секундарно оштећење од хица; утврдио да повреде на бутини Премијера су могле настати једино од делова метка који је прошао кроз тело оштећеног Веруовића, и ударио у камен а потом се распрскао, што значи да траг 10 сигурно коренсподира са хицем који је изашао из тела Веруовића. За то постоји логично и научно доказано објашњење (*видети налаз вештака из Визбадена и судских вештака проф.др. Душана Дуњића и Милана Куњадића*), из којих произилази да је метак након изласка из тела Др Зорана Ђинђића који је након окрзнућа штале изазвао даље повређивање на левој подклаткици и начинио рану, извесно је, да је скренуо јако и није ударио у зграду Владе, јер да је било супротно, оштећење би се констатовало и видело приликом вршења увиђаја (*Видео запис и фотодокументација*).

На основу изведених доказа, суд је утврдио да је дана 12.3.2003. године извршен атентат на председника Владе Републике Србије Др Зорана Ђинђића и да је покушано убиство његовог пратиоца, Милана Веруовића.

Да је извршен атентат суд закључује на основу изведених доказа да су организатори криминалне групе – завере, оптужени Милорад Улемек и Душан Спасојевић, организовали, планирали и извршили са припадницима, непосредним извршиоцима, политички мотивисан криминални акт, усмерен на лишење живота Председника Владе Републике Србије. Овај криминални акт извршили су са циљем лишењем живота председника Владе Др Зорана Ђинђића у циљу угрожавања уставног уређења и безбедности земље, угрожавања власти и њеног функционисања, са намером да се изазове узнемиреност грађана и страх за своју сигурност.

Суд је утврдио да су припадници криминалне групе – завере чији су организатори опт. Улемек и покојни Душан Спасојевић дана 21.2.2003. године организовали и планирали извршење кривичног дела, на начин како је то описано у изреци ове пресуде са истим циљем дана 21.2.2003. године, али је дело остало у покушају, а такође је утврђено и да је планом ове криминалне организације било је предвиђено извршење овог кривичног дела и дана 16.2.2003. године у Бубањ потоку. Разлози о овим чињеница биће дати у образложењу пресуде.

Изведеним доказима утврђено је да су ово кривично дело учинили припадници криминалне организације – завере, чији су организатори опт. Улемек Милорад и пок. Душан Спасојевић, да је непосредни извршилац убиства Председника Владе, опт. Звездан Јовановић припадник ЈСО-а, мајор по чину, а да су остали завереници ово кривично дело извршили помагањем, о чему ће бити речи у образложењу пресуде.

Мотив

На основу изведених доказа, суд је утврдио да мотив за извршење кривичног дела убиство Премијера Владе Републике Србије, који је као свој навео у признању опт. Звездан Јовановић, изручење оптужених за ратне злочине Хагу, није основни и најважнији мотив за организаторе ове криминалне групе, опт. Милорада Улемек, Душана Спасојевића и осталих припадника који су учествовали помагањем, у извршењу овог кривичног дела.

То се види из плана ове криминалне групе, времена када планирају извршење овог кривичног дела о чему су говорили сведоци сарадници Дејан Миленковић, Зоран Вукојевић и Миладин Сувајцић, те и искази

сведока који су објашњавали друштвене услове у којима је Влада и држава функционисала, у којима је деловала Јединица за специјалне операције и њен командант, те криминална организација, а то је крај 2002. године и почетак 2003. године: Из изведених доказа суд је утврдио да је један од организатора ове криминалне групе Душан Спасојевић, планирао да се изврши убиство других високих државних представника, са циљем да се власт у Србији заплаши снагом ове криминалне групе, да се делује против безбедности земље утицајем на Владу и изнуде персонална решења у њој, а све са циљем да се задржи утицај на државне институције и појединце у њима, да се утиче на избор кадрова и на персонална решења, а све у циљу да наставе да се несметано баве организованим криминалом, отмицама, убиствима, продајом дроге и слично. Значи опт. Милорад Улемек је био организатор који је као најмоћнији у криминалној организацији, на којег се ослањао и чије мишљење је прихватао други организатор Душан Спасојевић, овога уверио да криминална група може постићи највише убиством Председника Владе, да на тај начин могу највише утицати на угрожавање безбедности земље, подривање Владе Републике Србије и власти у Србији и изазвати узнемирење грађана и осећање личне несигурности. Они су се плашили за своје сопствене интересе, јер из исказа сведока који су описивали друштвене услове који су владали након демократских промена 2000. године, па све до извршења атентата, види се да је Влада Републике Србије и њен Премијер 2002. годину окарактерисала као годину борбе против организованог криминала и то не само као могућност и као један од програма Владе, него нешто што се већ реализује као стварна решеност Владе и њеног председника Зорана Ђинђића јер је та решеност почела већ да се и остварује. Донет је Закон о организацији и надлежности државних органа у борби против организованог криминала 19. јула 2002. године, а децембра месеца 2002. године измењен је ЗКП, тако што је овим Законом регулисан поступак за кривична дела организованог криминала, доношењем главе XXIX-а. Створена је посебна организациона јединица у оквиру МУП-а РС за борбу против организованог криминала, вршио се избор и именовање Специјалног тужиоца и његових заменика, радило се на избору судија Посебног одељења за организовани криминал.

Важно је истаћи да је организаторе ове криминалне групе – завере највише узнемирила чињеница, да се у то време већ радило на расветљавању политичких убистава из периода предходног режима, знали су да се расветљавају околности око убиства бившег председника Републике Србије Ивана Стамболића, убиства Славка Ћурувије, убиства на «Ибарској магистрали», покушај убиства Вука Драшковића у Будви, разних отмица и друга нерешена убиства.

Утврђено је да су из својих извора, из МУП-а и тужилаштва, знали да је у то време, Љубиша Буха - Чуме преговарао и давао изјаве у вези организације ове криминалне групе, о њеним организаторима, кривичним делима које је криминална група извршила. Преговарало се о могућности да он постане сведок сарадник – покајник, што је све њима казивало, да се не ради о једном програмском начелу Владе, него да се заиста иде озбиљно у борбу против организованог криминала. Знали су да већ многи докази из истраге који се воде због извршених кривичних дела: убиства на «Ибарској магистрали», покушаја убиства Вука Драшковића у Будви, и друга извршена кривична дела отмице и др., приближавају се доказима који би могли теретити опт. Улемека и друге припаднике из криминализованог дела ЈСО-а и припаднике «земунског клана», који су учествовали у тим злочинима. Заправо тада су схватили да је та борба добила у свом замаху и да неће моћи да се извуку из тих акција, да ће их лишити слободе и да ће се наћи у затвору.

На основу информација из њима поверљивих извора из МУП-а знали су да су у то време већ биле донете «беле књиге» о највећим криминалним групама у Србији и шефовима њихових мафија. Објављено је у тим «књигама» да са «земунско-сурчинским кланом» имају везе и делови Јединице за специјалне операције, посебно се говорило о везама које постоје између организатора криминалне групе, тзв. «земунски клан» Душана Спасојевића и команданта ЈСО-а Милорада Улемека.

Према томе, основни мотив за опт. Улемека и Душана Спасојевића за убиство Премијера био је страх од хапшења због извршених кривичних дела која су починили и то политичка убиства у време бившег режима, пре 5. октобра 2000. године, као и наставак вршења кривичних дела после 5. октобра 2000. године, отмице моћних људи, као на пример Мирослава Мишковића, када се Душан Спасојевић, Миле Луковић, Милош и Александар Симовић и Владимир Милисављевић лишавају слободе и стављају у притвор. Овим убиством желели су да спрече борбу против организованог криминала и да задрже стечене позиције у сферама које су њих интересовале, посебно у МУП-у, суду и тужилаштву.

О томе да за оптуженог Улемека као организатора ове криминалне групе, није био основни мотив борба против изручења Хашком Трибуналу, говори и чињеница да се ни један од припадника Јединице за специјалне операције није налазио у то време у поступку пред Хашким судом. Из исказа сведока који су саслушани током овог поступка, закључује се да је Хашки суд само тражио информације за поједине припаднике Јединице за специјалне операције, и то за један дужи период, за њен командни састав, а да је стварно интересовање Хашки

Трибунал показао према бившем начелнику Ресора Државне безбедности, Јовици Станишићу и Френкију Симатовићу првом команданту Јединице за специјалне операције.

Према томе, несумњиво је утврђено да је примарни мотив Душана Спасојевића за убиство Премијера био на криминалној основи, освета због притварања након депортовања из Француске њега и чланова његове криминалне групе, због отмице бизнисмена Мирослава Мишковића, и страх од хапшења због отмица, убистава, и продаје дроге. Он је знао да то сигурно предстоји, имајући у виду најављену борбу од стране Владе у свим средствима јавног информисања, а и на основу информација које је добијао из њему поверљивих извора из МУП-а и Тужилаштва.

То је за њих било једно од најважнијих питања, јер њиховим лишењем слободе и разоткривањем криминалне групе и њих као организатора, онемогућили би се у даљем бављењу криминалом, дошло би до губљења њихове финансијске моћи као основе сваке значајније криминалне групе. Закључили су да ће убиство Премијера тако пореметити стање у друштву и држави да никоме због страха неће више пасти на памет, и да се за њих неће надлежни органи интересовати, због чега ће моћи да наставе са својим криминалним деловањем и да задрже могућност вршења утицаја на институције које су за њих биле важне и појединце у њима, а који су утицај имали и пре промена у друштву и држави октобра месеца 2000. године, и касније.

Искази сведока сарадника о организацији криминалне групе – завере и плана за убиство Председника Владе РС

Суд је у току доказног поступка саслушао сведоке сараднике и то: *Љубишу Буху, Миладина Сувајића, Зорана Вукојевића и Дејана Миленковића.*

Сведоци сарадници су у сагласним исказима изнели да је до организовања завере, као облика криминалног удруживања, дошло крајем 2002. и почетком 2003. године, а да су организатори завере били опт. Улемек Милорад и Душан Спасојевић.

Из исказа сведока сарадника утврђује се да је Душан Спасојевић био организатор криминалног удружења као облика криминалне организације, такозвани «земунски клан», које криминално удружење је

створено за organizovanu, zajednicku akciju pripadnika za vršenje krivičnih dela iz Krivičnog zakona Republike Srbije. Opisali su čvrstu organizaciju ovog kriminalnog udruženja, poštovanje striktnih pravila interne discipline, koju su svi pripadnici morali da poštuju, strogu hijerarhiju koja je vladala među njima, koja se morala poštovati bez govora i bez primedbi, a sve naredbe organizatora izvršavali bez protivljenja ili postavljanja pitanja ili traženja objašnjenja. Sud utvrđuje da je u okviru kriminalnog udruženja disciplina postizana ne samo poštovanjem internih pravila, već i surovim obračunom sa onim pripadnicima koji nisu u potpunosti postupali po naredbama organizatora. Nepslušne su ubijali i na taj način zastrašivali ostale pripadnike. Među pripadnicima, strah je naročito vladao posle ubistva članova «zemunskog klana», Marka Petrovića i Željka Mihađlovića – Crnogorca.

O delovanju ovog kriminalnog udruženja, njegovim počecima, posebno su se izjašnjavali сведоци сарадници Љубиша Буха који је био близак сарадник у то време Душана Спасојевића и његов пријатељ, и сведок сарадник Зоран Вукојевић, шеф обезбеђења «земунског клана», бивши припадник МУП-а Републике Србије, пријатељ и кум Душана Спасојевића. Из њихових исказа, и из исказа сведока сарадника Дејана Миленковића и Миладина Сувајџића, који су касније постали припадници овог криминалног удружења, утврђује се да је криминална делатност «земунског клана» почела од 1995. – 1996. године, да су се у почетку бавили крађом возила и враћањем истих за новац, продајом наркотика, изнудама, касније убиствима. Душан Спасојевић и његово криминално удружење достигло је врхунац, када је дошло до удруживања са опт. Милорадом Улемеком, командантом Јединице за специјалне операције који је укључио и део Јединице, и то оне припаднике у које је имао поверења. Након удруживања опт. Милорада Улемек и Душана Спасојевића, када је Спасојевић преко њега добио обезбеђење из ЈСО-а, након отмице Мирослава Мишковића, власника компаније «Делта», а давањем обезбеђења омогућио му је несметано и неконтролисано кретање по Београду, и омогућио му обрачун са другим мафијашким групама, ради преузимања водеће улоге у подземљу. Од тада је почело ослањање Душана Спасојевића на другог организатора, опт. Милорада Улемек, као команданта ЈСО-а и припадника МУП-а Републике Србије.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић, изнео је да је он отет од стране криминалне групе Душана Спасојевића, крајем 1997. или почетком 1998. године, да се пре тога бавио продајом дроге у Новом Саду, и након отмице био уцењен и приморан да ради за криминално удружење «земунски клан».

На основу исказа сведока сарадника, суд утврђује да су организатори овог криминалног удружења стекли највећу финансијску моћ, као сигурну основу своје криминалне активности, отмицама финансијски моћних људи у Србији, када је Душан Спасојевић и његово криминално удружење добило заштиту команданта Јединице за специјалне операције, опт. Милорада Улемекa, и то не само распоређивањем припадника ЈСО-а као фактичког обезбеђења личности и објеката, већ када је добио и сваку другу заштиту коју је могао да му пружи опт. Милорад Улемек као командант Јединице за специјалне операције и официр МУП-а Републике Србије.

Из исказа сведока сарадника суд је утврдио, да су чланови овог криминалног удружења поред организатора били: Миле Луковић Кум, браћа Александар и Милош Симовић, Владимир Милисављевић, који се бавио крађом возила и продајом дроге, а касније и праћењем приликом вршења убистава, а који је доведен у Шилерову код Душана Спасојевића од стране опт. Милоша и опт. Александра Симовића, затим опт. Нинослав Константиновић, опт. Душан Крсмановић, опт. Милан Јуришић «Јуре», опт. Сретко Калинић, сведок сарадник Миладин Сувајцић, а знатно касније 2001. године и сведок сарадник Дејан Миленковић.

Из исказа сведока сарадника Буха Љубише, види се да је он полицији указао да је Сретко Калинић професионални убица «земунског клана» који је заједно са Милетом Луковићем учествовао у већини убистава које је извршио «земунски клан». То сазнање је било веома важно и до тог сазнања припадници МУП-а дошли су у време када је Љубиша Буха почео да сарађује након напуштања земље, након покушаја убиства у августу 2002. године, и касније крајем године, дизањем у ваздух његове фирме «Дифенс роуд» - о чему се води поступак у кривичном предмету К.П.бр.3/04 за кривично дело тероризма.

У оквиру криминалног удружења сваки припадник је имао одређене улоге, а улога сведока сарадника Миладина Сувајцића била је, да купује возила, мобилне телефоне, да изнајмљује станове – «штекове», за потребе криминалне организације, а приликом куповине ових средстава и изнајмљивање станова, користио је фалсификоване личне карте, на туђа имена.

Из изведених доказа утврђено је да је сведок сарадник Миладин Сувајцић користио личне карте на туђа имена и то: Милоша Балаћа, Јосипа Ралића, Зорана Илића, Драгана Обрадовића, Драгана Веселиновића, Душана Галоње и Драга Черкете. Личне карте су

набављене у Новом Саду преко тамошњих депароша. На овим личним картама замењена је фотографија лица – власника а ставио је своју фотографију.

Читањем уговора о закупу станова у улици Булевар Арсенија Чарнојевића бр. 23, у улици Трише Кацлеровића бр. 28 и у улици Николаја Гогоља бр. 98, утврђено је да се као закупци појављују лица са именима Зорана Илића, Драгана Обрадовића и Душана Галоње. Ако се ови писмени уговори повежу са исказом сведока сарадника Миладина Сувајићића који је изнео да је између осталих фалсификованих личних карата, које су набављене у Новом Саду, користио је личне карте наведених лица а у којој су били укуцани регуларни подаци ових лица са подручја Новог Сада, чије личне карте ја набавио на горе описани начин.

Такође је закључио и уговор о закупу стана са Весном Сердаревић, Драгомиром Миловановићем и Опарушићем, када је користио фалсификоване личне карте.

Из исказа сведока сарадника Зорана Вукојевића, суд је утврдио да су припадници ЈСО-а обезбеђивали Душана Спасојевића након његовог изласка из притвора, поводом отмице Мирослава Мишковића, и да су за то били добро награђени, да су добијали плату од Душана Спасојевића и ако су примали плате од МУП-а Републике Србије. Познато му је да је Душан Спасојевић купио стан Душану Маричићу – Гумару, команданту ЈСО-а, Леониду Миливојевићу, Ненаду Шарцу а Павасовић Жељку стан и возило.

Након смењивања опт. Улемек са места команданта ЈСО-а, сведоку сараднику Зорану Вукојевићу познато је, да су у Шилерову код Душана Спасојевића долазили, нови командант Душан Маричић – Гумар, а у Шилеровој је упознао и опт. Звездана Јовановића, на рођендану Душана Спасојевића 10. јуна 2002. године.

О томе колику је моћ имао опт. Улемек изнео је у свом исказу сведок сарадник Зоран Вукојевић на главном претресу дана 13.4.2004. године, (погледати страну 53 и 54 транскрипта) када је објашњавао да је Душан Спасојевић једном приликом био ухапшен и задржан у Градском СУП-у Београда, да је тада имао потрагу због покушаја атентата на Вука Драшковића у Будви. «За време док се налазио у Градском СУП-у по њега су дошли неки припадници Државне безбедности, одвели га са собом и пустили». Изнео је да се Душан Спасојевић хвалио, да му је то завршио оптужени Улемек.

У својим исказима изнели су да је поједина убиства, Душан Спасојевић организовао заједно са опт. Милорадом Улемеком. О томе их је обавештавао Спасојевић на заједничким састанцима када им је одређивао улоге и задатке који сваки од њих има приликом извршења одређеног кривичног дела. Потврдили су да је оптуженом Улемеку Душан Спасојевић давао половину новца од сваке отмице.

Поред организатора опт. Улемека и Спасојевића, из исказа сведока сарадника се види да нису сви припадници криминалног удружења имали једнак значај, јер је владала хијерархија међу њима која се строго поштовала, а велику улогу имао је Миле Луковић – Кум, о чему су сведочили сведоци сарадници Вукојевић, Миленковић и Сувајџић, да је следећа особа по значају и од поверења Душана Спасојевића био опт. Милош Симовић, који је био задужен да преноси наређења Душана Спасојевића осталим припадницима, да се стара да та наређења и одлуке Душана Спасојевића и оптуженог Милорада Улемека буду спроведене.

Након удруживања Душана Спасојевића и опт. Милорада Улемека, који је прикључио и поједине припаднике ЈСО-а у које је имао поверења, дошло је до несметаног деловања ове криминалне организације и вршења криминалних активности, а припадници ЈСО-а, су били награђивани од Душана Спасојевића куповином станова, аутомобила и даване су им велике новчане надокнаде. О томе су поред сведока сарадника говорили и други сведоци, нпр.: Шаре Ненад, затим министар унутрашњих послова Душан Михајловић, који је говорио да су примали плате и ако су били на платном списку Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Чедомир Јовановић, Владимир Поповић и други.

Припадници Јединице за специјалне операције били су ти, који су обезбеђивали Спасојевићу не само физичку заштиту већ и заштиту од контроле, а опт. Милорад Улемек му је обезбеђивао и заштиту од прогона, и снабдевао га многим подацима, које је касније након октобра месеца 2000. године, добијао од Милорада Брацановић који је постао начелник Седме управе РДБ-а, Службе за примену техничких мера прислушкивања, који су подаци били интересантни за ову криминалну групу. Милорад Брацановић је постављен на ову функцију на предлог опт. Улемека, што су потврдили и други сведоци, а сведок Горан Петровић, начелник Ресора Државне безбедности потврдио је да је Милорад Брацановић постављен на ову функцију, и поред његовог противљења и противљења његовог заменика Зорана Мијатовића.

О утицају и моћи Душана Спасојевића и оптуженог Улемека говори се и у октобарским дешавањима 2000. године, када су одмах након 5. октобра

вршили утицај на представнике нове власти, нову политичку елиту, да на одређене функције доведу људе, за које је оптужени Улемек сматрао да ће поред њих моћи да настави са својим утицајем и криминалном делатношћу. Ови људи су постављени на функције у МУП-у, тужилаштву и суду јер су то углавном били сегменти интересовања организатора ове криминалне организације. На те околности изјашњавали су се сведоци Чедомир Јовановић и Владимир Поповић, износећи, да су одмах након 5. октобра 2000. године, по предлогу опт. Улемек постављени за команданта Жандармерије у МУП-у Републике Србије, Горан Радосављевић – Гури, и генерал Бошко Буха, до тада командант у Бригади полиције, постављен је на место градског секретара у МУП-у, у Београду.

О фактичкој власти оптуженог Улемек у ЈСО-у види се из исказа сведока сарадника када су говорили о његовом учешћу у протесту Јединице за специјалне операције, у новембру месецу 2001. године, када се оптужени Улемек налазио у центру ЈСО-а у Кули заједно а командним саставом, и ако више није био у радном односу. Тада су се припадници Јединице за специјалне операције односили према њему, као према свом команданту, показујући лојалност, а из одбране коју је изнео опт. Улемек, суд је закључио да је и формални командант Јединице, Маричић, опт. Улемек сматрао стварним командантом. То се посебно види из оног дела одбране коју је изнео оптужени Улемек током овог поступка, када га је Душан Маричић обавештавао о наводној злоупотреби Јединице за специјалне операције приликом лишења слободе браће Бановић и њиховог изручења Хагу, што је био и повод за протест Јединице за специјалне операције. То потврђује и чињеницу да је оптужени Улемек одлазио тада на састанке у Владу Републике Србије, да је водио преговоре са државним функционерима у центру ЈСО-а у Кули, да је преговарао са појединим функционерима и ако у то време није имао никакву функцију ни у МУП-у, ни у Јединици за специјалне операције, а што све указује да је својом вештом манипулацијом, најпре формирао, а затим и користио припаднике ЈСО-а, за своје криминалне циљеве, да се не би открила његова криминална делатност и да би могао и даље да задржи моћ и утицај. Оптужени Улемек задржао је фактичку власт у Јединици, све до убиства Председника Владе Републике Србије. О томе на који начин је он вешто манипулисао са командом ЈСО-а и њеним припадницима, и са неким функционерима из одређених институција, види се и по томе што је, не само доделио обезбеђење Душану Спасојевићу, већ је и сам одлучио када ће га повући, у фебруару месецу 2003. године, када је и одлучио да од припадника ЈСО-а остане само опт. Саша Пејаковић. И тада је показао умешност у манипулацијама, то је учинио са разлогом да се након покушаја атентата код хале «Лимес» избегне сумња да су и припадници ЈСО-а укључени у

то, с обзиром да су тада и припадници МУП-а и других државних структура знали о његовој спрези са Душаном Спасојевићем и његовом криминалном организацијом. И тада, и на тај начин оптужени Улемек манифестује своју моћ и показује да је он фактички командант Јединице за специјалне операције, као што је и у оквиру завере и криминалне организације био шеф и Душану Спасојевићу.

Из исказа сведока сарадника, као и из исказа сведока Душана Михајловића, Чедомира Јовановића, Владимира Поповића, Горана Петровића, Зорана Мијатовића утврђује се да је опт. Милорад Улемек био организатор протеста ЈСО-а, у новембру месецу 2001. године, да су тај протест подржавали Душан Спасојевић и Љубиша Буха, а Душан Спасојевић је нудио сваку финансијку помоћ Јединици, захтевајући од руководства Јединице, од оптуженог Улемека да «иду до краја», желећи да принуде Владу да испуни захтеве ЈСО-а, о чему ће бити дати разлози у даљем обазлагању ове пресуде.

Током овог поступка, из исказа сведока сарадника, утврђено је да је дошло до стварања завере као облика криминалног удруживања, која је створена крајем 2002. и почетком 2003. године, конспиративним договором између организатора, са планом завере да се изврши убиство представника највиших државних органа. О томе су се исцрпно изјаснио у признању опт. Душан Крсмановић, делимично и опт. Звездан Јовановић, то ће бити посебно излагано код припрема за извршење атентата на Председника Владе Републике Србије.

Под завером се подразумева строго конспиративни договор између два или више лица о извршењу једног или више одређених кривичних дела. У кривично-правној литератури изрази «завере и завереници» најчешће се употребљавају у вези са припремањем политичких и војних кривичних дела.

Заверенике повезује чврста повезаност, затим детаљан договор о извршењу појединих акција, стриктно одређивање улога за сваког завереника и престанак завере када се постигне циљ. О овим околностима су се изјашњавали сведоци сарадници и други сведоци, посебно о местима на којима су се састајали опт. Улемек и Душан Спасојевић, о формирању мотива за убиство Председника Владе, о набавци средстава и свему осталом што ће довести до коначног циља, извршења кривичног дела убиства Председника Владе, са непријатељским деловањем, са циљем угрожавања уставног уређења и безбедности земље, са позиција непријатељског деловања према легално изабраним органима власти.

Чланови завере били су поред организатора опт. Улемека и Спасојевића, Миле Луковић – Кум, опт. Јовановић Звездан припадник ЈСО-а, мајор по чину, опт. Милош Симовић, опт. Нинослав Константиновић, опт. Александар Симовић, опт. Владимир Милисављевић, сведок сарадник Дејан Миленковић, опт. Сретко Калинић, опт. Милан Јуришић, опт. Душан Крсмановић, опт. Бранислав Безаревевић радник БИЕ, опт. Жељко Тојага припадник ЈСО-а и сведок сарадник Миладин Сувајџић.

У оквиру завере постојала су интерна правила дисциплине, планирана је делатност применом насиља на дужи период, све до испуњења циља а у намери да се актима насиља, пре свега лишењем живота Председника Владе Републике Србије и других функционера државних органа, изврши угрожавање уставног уређења и безбедности СРЈ, са циљем да се створи осећање несигурности код грађана и то како осећање за своју личну сигурност и безбедност, тако и осећање несигурности за своје најближе, чланове породице или група где се појединци нађу у оквиру одређених државних органа.

Из исказа сведока сарадника утврђено је, да је завера створена од стране организатора опт. Улемека и Спасојевића, након добијених информација да се ради на откривању политичких убистава, да се испитују околности у вези извршења кривичних дела, нестанка - убиства Ивана Стамболића, бившег Председника Републике Србије, затим покушај убиства Вука Драшковића у Будви, убиства на «Ибарској магистрали», убиства новинара Славка Ћурувије и других политичких убистава и откривању извршилаца других убистава извршених у Београду пре и после 5. октобра 2000. године, и у откривању извршилаца кривичног дела отмица. Информације које су добијали организатори криминалне групе, долазиле су од појединих службених лица из органа кривичног гоњења, МУП-а, тужилаштва, што их је све уверило да прокламовани циљеви у борби против организованог криминала нису деклараторне природе, већ да се ради о стварној акцији и решености државе и Владе да се организовани криминал заустави. Организатори су били свесни да ће ове радње државних органа и докази до којих буду долазили довести до њих, као извршилаца и организатора кривичних дела и да ће бити лишени слободе, и да ће им бити суђено. Знали су да је донет Закон о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала и да је измењен Закон о кривичном поступку, да су донете посебне одредбе у поступку за кривична дела организованог криминала, које одредбе су омогућавале да неко од припадника криминалне организације постане сведок сарадник, да се врши постављење и избор носилаца функција у органима за борбу против организованог криминала, што их је учврстило у уверењу, да ако дође до остварења плана државе и Владе, да ће изгубити не само

огромну финансијску моћ и утицај који су имали, већ да ће изгубити и слободу. Због тога су и створили заверу у намери угрожавања безбедности земље, у циљу вршења кривичних дела против Устава и безбедности, са циљем стицања добити и моћи и изазивање узнемирења грађана.

Неспорно је утврђено из исказа сведока сарадника да је завера, као облик криминалне организације - удруживања створена од чланова постојећег злочиначког удружења «земунски клан» које је било створено ради вршења кривичних дела из републичког закона и припадника ЈСО-а, који су били ангажовани ради извршења конкретних задатака у циљу реализације плана. Преузели су у потпуности правила сурове интерне дисциплине и хијерархију која је постојала у криминалном удружењу «земунски клан». Неспорно је утврђено да су припадници завере имали и предузимали одређене активности везане за извршење задатака завере. Вршили су обезбеђивање оружја, прикупљали податке о кретању Премијера, извиђању терена, обезбеђивању станова као скровитих места – «штекова», вршена је набавка возила и друге опреме и томе слично.

Сведок сарадник Љубиша Буха нема никаквих сазнања о самој припреми атентата, јер је од 6. или 7. августа 2002. године био у иностранству све до 19. марта 2003. године. За то време долазио је три пута у Београд, одлазио у полицију, давао изјаве у УБПОК-у, разоткривајући организаторе и чланове ове криминалне организације и кривична дела која су произашла из њиховог злочиначког удружења. Из његовог исказа је потребно нагласити да је положај олт. Милорада Улемека након његовог смењивања у ЈСО-у, фактички остао исти. Улемек му је причао да је саопштио Гумару (Душку Маричићу) који је постављен за команданта Одлуком начелника РДБ-а Горана Петровића, да је и даље он командант, да је смењен само због јавности, због инцидента у клубу «Ступица» и у дискотеци у Кули, да Гумар мора и даље да слуша његова наређења, а да он држи ЈСО под контролом.

Из исказа сведока сарадника утврђује се да се Душан Спасојевић најпре противио плану да се убије Зоран Ђинђић, али да је на инсистирање олт. Улемека то прихватио. Утврђује се, да је Душан Спасојевић претходно имао план да се убије неки други функционер Владе Републике Србије или ДОС-а. План Спасојевића је био да се убије шеф посланичког клуба ДОС-а у Скупштини Републике Србије, Чедомир Јовановић, министар спољних послова у Држаној заједници Србија и Црна Гора Горан Свилановић, министар просвете у Влади Републике Србије Гашо Кнежевић. На те околности су се изјашњавали сведоци сарадници Дејан Миленковић, Миладин Сувајџић и Зоран Вукојевић. Својим исказима

потврдили су признање оптуженог Душана Крсмановића из предкривичног и предходног поступка, када је тврдио да је Горан Свилановић требало да се убије зато што је Спасојевић сазнао да ће Свилановић бити министар војске и да ће са тог места расформирати војску и распарчати ЈСО.

Из сагласних исказа сведока сарадника суд је утврдио да је на плану да се изврши убиство Председника Владе Републике Србије инсистирао опт. Милорад Улемек. Неспорно је из ових исказа да је Душан Спасојевић као организатор најпре имао план да се изврши убиство неких других функционера, представника државне власти, али је оптужени Улемек био тај, који је инсистирао да се убије председник Владе Зоран Ђинђић објашњавајући да се на тај начин може постићи највише, да се на тај начин може изазвати узнемирење грађана и деловати на власт да се она не само заплаши, него да јој се покаже колика је снага криминалне групе.

Сведоци сарадници су сведочили и о мотивима који су руководили организаторе ове криминалне групе – завере, да се убије премијер др. Зоран Ђинђић. Из њихових исказа може се закључити да је на страни Душана Спасојевића мотив за извршење атентата, освета због његовог притварања, као и притварања припадника његове криминалне организације браће Симовића, Владимира Милисављевића и Милета Луковића Кума, због отмице Мирослава Мишковића, и жеље да се настави са вршењем кривичних дела организованог криминала и задржавање утицаја на представнике одређених државних структура, посебно на појединце у оквиру МУП-а, тужилатшва и правосуђа, да би могао да утиче на одређена кадровска решења и да настави несметану криминалну делатност. Оптужени Улемек са криминализованим делом ЈСО-а, имао је интереса да оствари утицај на појединце из државних структура и задржи стечене позиције и спречи борбу против организованог криминала, блокира формирање државних органа за борбу против организованог криминала, а све са циљем да избегне кривичну одговорност за тешка кривична дела у којима су започети предкривични и истражни поступци, а који би на крају довели, као што су и довели, до њега, као извршиоца тих најтежих кривичних дела, убистава, покушаја атентата и отмица. У том смислу су објаснили заједничку делатност Спасојевића и опт. Улемека сви сведоци сарадници и потврдили на тај начин изјаве оптужених Душана Крсмановића, Звездана Јовановића и делимично наводе одбране опт. Саше Пејаковића.

Сведок Сарадник Зоран Вукојевић, изјашњавајући се о својим сазнањима када је донет план за убиство Председника Владе Републике

Србије. изнео је на главном претресу: «Чуо сам крајем 2002. године у кући Милоша Симовића, од Душана Спасојевића да се прави план за убиство Премијера др. Зорана Ђинђића...». *(Транскрипт од 13.4.2004. године, страна 37, 38).*

Сведок сарадник Дејан Миленковић изнео је, да је први пут чуо од Душана Спасојевића, да се планира убиство Председника Владе Републике Србије, када се налазио у стану у улици Војводе Степе бр. 259 у Београду, почетком фебруара месеца 2003. године, у присуству опт. Александра Симовића и опт. Милоша Симовића, да су одлуку донели Спасојевић и опт. Улемек да се убије премијер др. Зоран Ђинђић. При овој тврдњи сведок сарадник Дејан Миленковић остао је и након извршеног суочења са оптуженим Александром Симовићем. *(Видети транскрипт од 23.11.2006. године, страна 5 – 6, 7 – 8 и транскрипт о суочењу са опт. Александром Симовићем од 19.1.2007. године).*

Изнео је да је Спасојевић на инсистирање опт. Улемек прихватио да се убије Др Зоран Ђинђић, када је чуо од инспектора Пажина, из Г СУП-а Београд (оптуженог у предмету «земунски клан» К.П. 3/04) и опт. Улемек да се ради на расветљавању отмице и убиства Ивана Стамболића и других злочина и да се припрема припадницима «земунског клана» лишење слободе.

Сведок сарадник Миладин Сувајцић у свом исказу каже: «Да је по наредби Спасојевића изнајмио стан преко пута хотела «Хајат» крајем јануара и почетком фебруара 2003. године, јер су сазнали да Чедомир Јовановић иде у «Хајат» на шишање. *(Транскрипт од 15.4.2004. године страна 37 и 38)*

Он је за потребе криминалне групе изнајмио стан у ул. Милентија Поповића бр. 6 а што потврђује извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места Кт.бр.100/946/2003 од 22.3.2003. године, стан бр. 7 са пратећом фотодокументацијом, а у ком стану је дактилоскопском идентификацијом отисака папиларних линија нађен отисак палца десне руке сведока сарадника Миладина Сувајцића. О овом стану и плану за убиство Чедомира Јовановића говори сведок Дејан Миленковић објашњавајући да је Спасојевић наредио да се позове фризер који ради у салону хотела «Хајат» да дође у здање у улици Шилеровој и шиша припаднике криминалне групе, како би од њега могли да сазнају када и у које време у салон долази Чедомир Јовановић. Објаснио је да је заједно са опт. Милошем Симовићем одлазио у тај стан да провери да ли је из њега добра прегледност, може ли се извршити убиство, да су се због плана пели у поткровље ове зграде. *(Погледати транскрипт од 23.11.2006. године, страна 8 и 9)*

Сведоци сарадници детаљно су изнели и остале околности око припреме убиства Председника Владе, па је тако сведок сарадник Миладин Сувајџић говорио о набавци опреме, средстава, станова који би служили за скривање припадника, а сведоци сарадници Зоран Вукојевић и Дејан Миленковић о њиховом односу са опт. Безаревић Браниславом, радником БИЕ. Његов задатак је био да им доставља поверљиве податке о кретању Премијера, возилима које користи Премијер, тип, регистарски број као и о другим возилима из пратње, времену поласка и кретања. *(Погледати транскрипт од 23.11.2006. године за сведока сарадника Дејана Миленковића, страна 24, 25, 26, транскрипт Миладина Сувајџића од 15.4.2004. године страна 35, 37, 38 и страна од 6 – 12).*

Из ових исказа сведока сарадника суд је утврдио да су контакт са опт. Безаревићем, припадници ове криминалне организације направили преко сведока сарадника Зорана Вукојевића, његовог друга из школе МУП-а у Сремској Каменици. Најпре је особа за контакт био сведок сарадник Дејан Миленковић, а упознао их је сведок сарадник Зоран Вукојевић, да би након изласка сведока сарадника Дејана Миленковића из притвора, након неуспелог покушаја атентата на Председника Владе код хале «Лимес», дана 21.2.2003. године; особа за контакт постала опт. Милош Симовић. Из исказа сведока сарадника Вукојевића закључује се да је опт. Безаревић од сведока сарадника Дејана Миленковића чуо да се спрема убиство и да им за то требају подаци, па је пристао да даје податке за износ од 50.000 еура који му је понудио Миленковић.

Сведок сарадник Дејан Миленковић је изнео, да је он дао опт. Безаревићу телефон «специјалу», а о договору да се опт. Безаревићу да 50.000 еура, изнели су сведоци сарадници Зоран Вукојевић и Дејан Миленковић. Из исказа сведока сарадника Зорана Вукојевића види се да је у кафићу код «Атељеа 212», Миленковић понудио суму новца за информације, и да је на питање опт. Безаревића «зашто ће им те информације», Дејан Миленковић му одговорио: «Звекнуће Премијера, али за то тебе није брига». *(Транскрипт о саслушању сведока сарадника Зорана Вукојевића од 13.4.2004. године, страна 30 – 33).*

Из исказа сведока сарадника *Вукојевића и Миленковића*, суд је утврдио да су се са опт. Безаревићем састајали у кафићу који се налази поред позоришта «Атеље 212» у Београду, где су се састајали неколико пута, а да је након Миленковићевог изласка из притвора, након покушаја атентата код хале «Лимес», сведок сарадник Миленковић саопштио опт. Безаревићу, да ће убудуће контакте имати са опт. Милошем Симовићем и да ће са њим контактирати преко мобилног телефона, «специјале» у који су укуцали број опт. Милоша Симовића. Опт. Милош Симовић је

имао задатак да прима информације од опт. Безаревића, које је до тада примао сведок сарадник Дејан Миленковић, и који је и примио информацију од опт. Безаревића о планираном путу Премијера за Бања Луку, времену поласка, као и регистарски број Премијеровог возила и возила из пратње. *(Транскрипт од 23.11.2006. године, страна 17 и страна 31 – 34 и транскрипт од 13.4.2004. године за сведока сарадника Зорана Вукојевића страна 40 – 51).*

Сведок сарадник *Сувајцић Миладин* наве је, да је по наредби Спасојевића купио зелене радне комбенеzone преко Саше Петровића, (оптужен у предмету К.П. 3/04, а сведок сарадник у предмету «фирма») и оставио их у стану тзв. «десетка» у ул. Булевар Лењина бр. 5, стан 40 на десетом спрату, власништво Опарушића. Да је тачно, да је овај стан изнајмио Сувајцић како је то изнео у свом исказу у време о којем је говорио; суд је утврдио и из исказа саслушаних сведока Опарушић Милана и Опарушић Милутина, који су саслушани на главном претресу и у својим исказима су изнели, да су након објављивања потернице за извршиоцима атентата на Председника Владе Републике Србије која је објављена дана 12.3.2003. године, препознали на фотографији Миладина Сувајцића који је изнајмио стан представљајући се као Јосип Ралић, женски одбојкашки тренер из Новог Сада. То се утврђује и на основу читања писменог уговора о закупу овог стана који је закључен између Опарушића и Миладина Сувајцића, а који је потписао као купац, Јосип Ралић. Да су сведоци Опарушићи у свом исказу говорили истину потврђује сведок сарадник Миладин Сувајцић, који је изнео да је међу фалсификованим личним картама које је користио за изнајмљивање «штекова» и куповину аутомобила користио и личну карту која је издата на име Јосипа Ралића. Чињеница је, да је сведок сарадник Миладин Сувајцић изнајмио и боравио у стану «десетка» потврђена је и дактилоскопском идентификацијом отисака папиларних линија Кт.бр. 242/03 од 21.3.2003. године, где је идентификован отисак палца десне руке сведока сарадника Миладина Сувајцића, а на околности идентификације отисака папиларних линија саслушана је сведок Мирјана Божовић на главном претресу пред овим већем. *(Видети записник о саслушању сведока Мирјане Божовић).*

Поред изнајмљивања станова који би користили припадници криминалне групе – завере Миладин Сувајцић је имао и задатак да купи и више путничких возила који су потребни за превоз припадника ове криминалне групе као и камионе који су послужили и које су возили 16.2.2003. и 21.2.2003. године на ауто-путу Дејан Миленковић, Милош Симовић и то најпре на ауто-путу код наплатне рампе у Бубањ потоку и 21.2.2003. године на ауто-путу на Новом Београду код спортске хале «Лимес». Њихов задатак је био да успоре колону под пратњом и зауставе

возило Премијера Ђинђића и возила из пратње и омогуће оптуженима Звездану Јовановићу и Тојага Жељку да дејствују из «зоља». (*Видети транскрипт о саслушању Миладина Сувајџића од 15.4.2004. године, страна 7 и 8*).

У том циљу сведок сарадник *Миладин Сувајџић* је купио по налогу Душана Спасојевића неколико аутомобила и то два «Фијата типа» и «Голф 2». Возило «Голф 2» је 21.2.2003. године користио Милан Јуришић - Јуре и возио га на ауто-путу код хале «Лимес». То возило је касније пронађено у близини куће опт. Милорада Улемека, о чему постоји фотодокументација у коју је извршен увид, а такође је у доказном поступку извршен увид у фотодокументацију која је направљена у гаражи на Новом Београду у којој се налазило возило марке «Фијат тип» након извршеног атентата на председника Владе др Зорана Ђинђића, који је такође купио Сувајџић. Сведок сарадник Сувајџић у свом исказу је говорио о набавци великог броја мобилних телефона, што је констатовано увидом у фотодокументацију у доказном поступку на главном претресу. Сведок сарадник Дејан Миленковић, Зоран Вукојевић и Миладин Сувајџић објаснили су начин коришћења ових телефона које су они мењали свакодневно. Битно је нагласити да су ове телефоне могли користити само у међусобној комуникацији, да су били унапред укуцани бројеви и успостављене везе само између припадника ове криминалне групе.

Сведок сарадник Вукојевић када говори да су пре одласка на Копаоник, након изласка из куће опт. Улемека, Спасојевић и он стигли до бензинске пумпе код «Стека» да су ту променили возило са њим. (*Видети транскрипт сведока сарадника Дејана Миленковића од 23.11.2006. године, страна 9 и 10*).

Из исказа ових сведока сарадника Миленковића и Вукојевића, види се и начин на који је контактирао опт. Звездана Јовановића, Ненад Шаре, значи знали су сведоци да је Ненад Шаре отишао са Спасојевићем и Луковићем на Копаоник и да је контактирао са опт. Звезданом Јовановићем. (*Видети исказ сведока Шаре са главног претреса*).

Овим исказима сведока сарадника потврђена су признања опт. Звездана Јовановића и опт. Душана Крсмановића. Ово је уопштени приказ криминалне организације – завере чији су организатори опт. Улемек и Душан Спасојевић, а у даљем образлагању пресуде биће речи о појединачним акцијама које су спроводили у реализацији плана.

*Сведоци чији искази осликавају друштвене прилике
након 5. октобра 2000. године, формирање нових органа власти
и околности у којима је деловала ЈСО и криминална организација
опт. Улемека и Душана Спасојевића*

Сведок Душан Михајловић

Из исказа *сведока Душана Михајловића*, министра унутрашњих послова у Влади Републике Србије, чији је председник Др Зоран Ђинђић, суд није дошао до сазнања у вези извршеног кривичног дела убиства Председника Владе – атентата, јер је сведок изјавио да нема непосредних сазнања, осим оних како је изнео, да је сазнао из полицијских списа, који су предати надлежном тужиоцу.

У свом исказу изнео је да је потерница за припадницима завере састављена на колегијуму МУП-а 12.3.2003. године, да су у састављању ове потернице учествовали људи из врха МУП-а Србије и то тадашњи заменик министра, затим генерал Лукић који је био трећи човек по значају функције у МУП-у, а затим како то бивши министар види у истој равни начелник Управе криминалистичке полиције МУП-а Србије, начелник УБПОК-а и начелник Београдског секретаријата који су одлучивали о свим питањима тада а која су била везана за МУП и имали су везе са откривањем извршилаца кривичног дела, организатора и наручиоца. Он се тада једно време налазио са њима на састанку колегијума а затим је отишао у Владу, на колегијум Владе али прихвата као свој акт састављену потерницу, имајући при томе у виду да је имао пуно поверење у своје сараднике, посебно у њихова ангажовања у овој истрази, без обзира што у време састављања овог акта није био доступан полицији ни један учесник, односно ни једно осумњичено лице за учешће у атентату.

У свом исказу изнео је да ни један надлежни орган, нити функционер МУП-а Републике Србије, није донео одлуку о ангажовању припадника ЈСО-а у обезбеђењу бивших функционера РДБ-а. Ту одлуку донео је по његовом сазнању Душан Маричић – Гумар, командант Јединице за специјалне операције и на основу те одлуке обезбеђење је добио и бивши командант ЈСО-а, оптужени Милорад Улемек. Одлуком Душана Маричића за додељивање обезбеђења није био обухваћен Душан Спасојевић, већ је део обезбеђења опт. Милорада Улемека био ангажован да обезбеђује Спасојевића.

Изјавио је, да је први пут чуо за Душана Спасојевића када је, као Министар Полиције дао налог Ресорима Државне и Јавне безбедности да

направе пресек – извештај о криминалним групама на територији Србије које се организовано баве криминалом. За име Душана Спасојевића чуо је и у време када је вођена истрага против њега и других лица због отмице бизнисмена Мирослава Мишковића. Тада је био упознат да постоје сумње да је Душан Спасојевић организовао ову отмицу и да је са својом групом изручен из Француске, у коју је ушао на основу фалсификованих пасоша.

У време протеста Јединице за специјалне операције, новембра 2001. године, УБПОК долази до сазнања о спрези групе Душана Спасојевића тзв. «земунаца» и врха ЈСО-а. Тада сазнаје, на основу полицијске обраде да су сва спектакуларна убиства у Београду упућивала на «земунски клан» и њихове припаднике, као извршиоце, али да полиција није имала доказе, као што није имала доказе о улази и деловању опт. Милорада Улемек са Душаном Спасојевићем и његовом криминалном групом. Тада сазнаје да је основна делатност «земунског клана» била трговина наркотицима и то хероином и кокаином, да се ради о најозбиљнијем нарко-картелу који је сузбио конкуренцију и постао главни у Београду и већем делу Србије.

У току и после акције «Сабља», за време ванредног стања и касније, урађена је детаљна реконструкција како је функционисао «земунски клан» и дошло се до њихових међународних контаката.

Напоменуо је да је сазнао да су припадници овог криминалног клана почели да се баве отмицама богатих људи негде пред промену власти октобра 2000. године.

Изнео је да је спрега између опт. Милорада Улемек и Душана Спасојевића била новост а да су сазнања настала као резултат истраге која је вођена. Подаци и информације који су добијани из истраге указивали су да се поред Душана Спасојевића и «земунаца», и опт. Милорад Улемек везује за догађаје у Будви, покушај атентата на Вука Драшковића и остале злочине.

У време када се спроводила истрага око отмице Мирослава Мишковића, до њега су дошле приче, да су отмицу извршили људи Радована Карацића ради финансирања његовог обезбеђења и скривања, па је из тих разлога тражено да се Душан Спасојевић пусти из притвора, и да му се да могућност да он полицији пружи доказе да је невин. Такође му је сервирана информација и предложено да инспектор Слободан Пажин, из Градског СУП-а Београд, (оптужен у предмету К.П. 3/04, као припадник «земунског клана»), буде службено лице коме ће Душан Спасојевић предочити ваљане доказе за полицију, јер је поштен и једини инспектор

који је хапсио Душана Спасојевића а није га рекетирао. Полицијска истрага која је радила на отмици Мирослава Мишковића долазила је стално до доказа да су то «земунци» извршили, супротно тврдњама Душана Спасојевића које су њему презентоване. Сведок се изјашњавао у погледу организације Ресора Државне безбедности, у чијем саставу се налазила Јединица за специјалне операције, о избору кадрова на најважнија места у оквиру Ресора и о протесту Јединице за специјалне операције.

Истакао је, да је доласком нове власти на чело Ресора Државне безбедности, за начелника Ресора постављен у јануару 2001. године, Горан Петровић а за његовог заменика, Зоран Мијатовић. Јединица за специјалне операције везује се и ставља у надлежност начелника РДБ-а и његовог заменика а у Јединици одређен је из Ресора Државне безбедности и официр за безбедност чији је задатак да упозна руководство да ли постоје неки проблеми у оквиру Јединице или незадовољство.

У новембру месецу 2001. године, добио је обавештење од начелника РДБ-а, да је Јединица за специјалне операције ступила у протест и да су припадници те Јединице заједно са руководством испоставили следеће захтеве: Захтев за његову смену, Министра Полиције Републике Србије, и смену начелника и заменика начелника РДБ-а, а повод за те захтеве било је хапшење браће Бановић у Обреновцу, у којем је учествовала Јединица за специјалне операције и њихово изручење Хагу. Руководство Јединице и њени припадници постављају нов захтев, да Скупштина донесе Закон о сарадњи са Хашким трибуналом – судом, који је основан за суђења оптуженима за ратне злочине, на простору бивше Југославије. Припадници Јединице сматрају да нико не може бити изручен Хагу, док се не донесе овај Закон, а то је био само изговор, стварни разлози су били другачије природе. Они су сви знали да се ни њихов командант Улемек нити било који други официр ни припадник ЈСО-а не налази на листи лица који су потраживани од стране Хашког трибунала, нити је против њих била подигнута оптужница или расписана потерница. Истакао је, да су у то време до њега долазиле информације да ће ЈСО заузети зграду Владе, али је на колегијуму у МУП-у Републике Србије утврђено да протест у ЈСО-у нема подршку осталих делова у оквиру овог Министарства, и ако је изнето да су поједини делови трпели велики притисак, и то посебно је притиску био изложен онај део припадника полиције који су били на Косову.

У време када је дошло до протеста Јединице за специјалне операције он се налазио ван земље, као и председник Владе Др Зоран Ђинђић. Изјавио је да је имао сазнања да је оптужени Милорад Улемек после

пензионисања задржао велики утицај у Јединици за специјалне операције. То се показало и за време протеста Јединице када је вршио утицај на команду, а у протесту су учествовали Душан Спасојевић и Љубиша Буха, јер су се директно појављивали у организацији и подршци побуне тако што су обезбеђивали медијску подршку, обећавали финансијску помоћ уколико би било укинута финансирање и снабдевање ЈСО-а, вршили притисак на тадашњег команданта Јединице, Душка Маричића да истраје у захтевима за смену Министра и руководства РДБ. Изнео је да су стварни организатори побуне Јединице за специјалне операције у новембру месецу 2001. године били Душан Спасојевић, опт. Милорад Улемек и Љубиша Буха а да је утицај руководства МУП-а Србије, руководства РДБ-а на Јединицу у том периоду био само формалан. Истакао је да он није учествовао у разговорима када је команди ЈСО-а презентирано да се браћа Бановићи хапсе као Хашки оптуженици, али да он нема разлога да не верује ономе што су му пренели начелник РДБ-а и његов заменик, који су тврдили да је у питању била рутинска операција и да није било никаквих неспоразума са командом и припадницима ЈСО-а који су били упознати о чему се ради у конкретној операцији, што су прихватили без икаквих проблема, да би касније накнадно то хапшење искористили као повед за протест Јединице. По његовом мишљењу овај протест, представљао је освету МУП-у РС, који се дрзнуо да ухапси Душана Спасојевића и припадника његове групе након отмице Мишковића и да интервенише приликом инцидента у Кули када је оптужени Улемек запалио дискотеку, када је чуо на телевизији вест, да је Спасојевић ухапшен у Француској. Након тога у јуну 2001. године, Улемек је направио и инцидент у клубу «Ступица» у Београду када је ухапшен и када му је одређен притвор у којем је провео неколико дана. Навео је да након окончања протеста, то јест након повратка припадника Јединице из Београда где су били блокирали део моста на «Газели», направљени су планови за спречавање поновног доласка ЈСО у Београд, јер је постојала информација да полиција није имала оружану формацију која би могла да се супростави Јединици за специјалне операције јер су многи припадници полиције изјавили да неће први пуцати. Са оваквом информацијом и стањем ствари, безбедносном проценом, дочекан је Премијер из службене посете Америци. Познато му је да су том састанку са Премијером присуствовали он и начелник Ресора Јавне безбедности, генерал Сретен Лукић, начелник РДБ-а Горан Петровић и његов заменик Зоран Мијатовић, те потпредседник Владе Жарко Кораћ. Износи да се на том састанку поставило питање да ли полиција има снаге које могу да се супротставе ЈСО, да је то питање поставио директно премијер Др Зоран Ђинђић а да је генерал Сретен Лукић одговорио да такве јединице не постоје. Из тих разлога да би се изашло из те непријатне ситуације морао се наћи компромис. Он је на молбу Чедомира Јовановића отишао

у Кулу где је разговарао са командом ЈСО-а, која га је упознала о ситуацији приликом хапшења браће Бановић. Обавештен је о предлогу за компромис али након разговора у Кули видевши расположење припадника ЈСО-а, та могућност је отпала, јер су међу осталим захтевима остали при захтеву за његову смену, као министра полиције. Из тих разлога написао је својеручно, неопозиву оставку. Тада је преговарао са командантом Душком Маричићем и командом Јединице коју су чинили Звездан Јовановић, Веселин Лечић, Драгољуб Крсмановић и Мићо Петраковић. Видео је у Кули Милорада Улемека који је био организатор протеста. Оставку коју је написао у просторијама ЈСО у Кули поцепао је тадашњи члан ДОС-а, Чедомир Јовановић и договорили су се да уколико има потребе поднесе оставку Премијеру и Влади, који су му и дали мандат а не припадницима Јединице за специјалне операције. По повратку у Београд написану оставку предао је Премијеру који о томе није желео да разговара, одбио је да то буде тема седнице Владе са образложењем да ЈСО не води кадровску политику Владе Републике Србије. Касније је направљен компромис у коме он није много учествовао.

Провером евиденције за припаднике ЈСО-а утврђено је да већина нема криминални досије, али да је постојала мала група око команданта која је имала посебне привилегије и која је одржавала посебне везе са бившим командантом опт. Улемеком и Душаном Спасојевићем.

Душан Спасојевић је финансирао Јединицу и тако «куповао» утицај у њој, јер се зна да је дао средства за куповину стана Душана Маричића у Новом Саду и још неким припадницима о чему постоји документација. У разговорима који су вођени у време протеста сазнао је да је команда ЈСО-а имала гаранцију да ће им Душан Спасојевић обезбедити средства за храну, опрему и плата уколико дође до блокаде средстава.

Протест Јединице за специјалне операције по речима министра Михајловића завршио је компромисом, тако што је Јединица за специјалне операције преведена из састава РДБ-а у оквир Ресора Јавне безбедности, као независна организациона јединица за коју ће бити надлежан министар, односно у име министра, начелник Ресора Јавне безбедности. Договорено је да о употреби ЈСО-а на предлог министра одлучује Влада или Савет за Државну безбедност. Део компромиса био је и одлазак начелника и заменика начелника Ресора Државне безбедности. Познато му је да су Горан Петровић и Зоран Мијатовић, након промене става Влада према ЈСО-у да није у питању оружана побуна, већ протест поднели оставке и то: Горан Петровић, Влади која ју је прихватила а Зоран Мијатовић, министру полиције. На њихова места на предлог Премијера, који је Влада Србије прихватила, дошли су

Андрија Савић за начелника Ресора и Милорад Брацановић за заменика начелника Ресора РДБ-а. Доласком ове двојице сарадња између МУП-а и Ресора Државне безбедности постала је формална, а изласком из оквира МУП-а, БИА је постала независна и самостална Владина Агенција.

Истакао је да су имали проблем након сазнања да је Милорад Брацановић као начелник Седме управе РДБ-а, одавао податке Милораду Улемеку и Душану Спасојевићу до којих је дошао као начелник Управе за примену техничких мера и прислушкивања.

Пре поротеста ЈСО-а поједине личности из Владе и власти имали су у својој личној пратњи и припаднике из ЈСО-а, који су се у време протеста повукли и отказали послушност тако да је касније одлучено да се они више не ангажују.

Сведочећи у вези инцидента код хале «Лимес» изнео је да је био уверен да је реч о покушају атентата на покојног Премијера, с обзиром на чињенице које су му презентоване од стране сарадника, првенствено од генерала Сретена Лукића. Председник Владе Др Зоран Ђинђић није тражио након тога увођење посебних мера за појачање обезбеђења. Припреме за атентат на премијера Др Зорана Ђинђића почињу конкретним информацијама када започиње акција «Борбе против организованог криминала», када се открива сплет околности који постаје јасан тек са догађајем код хале «Лимес», када се процењује да се ради о организованој завери чији је циљ атентат на Премијера. Након «Лимеса» имао је индиректна сазнања преко полицијских докумената, из објављене «беле књиге» о најјачим криминалним групама у Србији, где се помињао Дејан Миленковић, који је прво био припадник «сурчинског» а затим и «земунског клана».

Познато му је да су вођени преговори са Љубишом Бухом, који је потврдио сазнања полиције за које није имала доказе о криминалној групи «земунски клан» и њеном вођи Душану Спасојевићу и спреси Спасојевића и оптуженог Улемек и «земунског клана», па је стога овај исказ сведока «покајника» био драгоцен, јер је могао да пружи полицији крунски доказ који је недостајао да би се кренуло у акцију против «земунског клана». Такође му је познато да је Љубиша Буха у Словачкој дао исказ Специјалном тужиоцу и да је било питање дана када ће се ти искази претворити у оптужницу против «земунског клана». Такође му је познато да је полиција имала сазнање да је Душан Спасојевић расписао награду за информацију где се налази Љубиша Буха и за његову ликвидацију. Тек у истрази, након извршеног атентата на премијера

Ђинђића сазнао је да је Премијер праћен на Копаонику од стране «земунског клана».

12. марта 2003. године налазио се у време атентата на конференцији у хотелу «Хајат», где је отишао да замени Премијера а по његовој молби.

Сведок Горан Петровић

У свом исказу сведок је изјавио, да је постао начелник Ресора Државне безбедности 26. или 27. јануара 2001. године и да је остао на тој функцији до протеста Јединице за специјалне операције, новембра месеца 2001. године. По његовом мишљењу овај Ресор је допринео решењу афера и убистава из периода режима Слободана Милошевића. Истиче да су за мање од месец дана од његовог доласка на функцију, ухапшени бивши начелник Ресора Државне безбедности, Радомир Марковић и починиоци злочина на «Ибарској магистрали». Јединица за специјалне операције налазила се у саставу РДБ-а и у неколико разговора са припадницима ЈСО-а у Кули и на Тари, рекао је да ће учинити све да из ЈСО-а изведе пред суд мали број криминалаца и убица који се у њој крију. Навео је да је Милорад Брацановић постављен за начелника Седме управе РДБ-а која се бавила применом мера прислушкивања и праћења телефонских разговора, и ако су се он и његов заменик Зоран Мијатовић противили том постављењу. Разлог због чега се противио овом постављењу је у томе, што му је било познато да је Милорад Брацановић пријатељ са Милорадом Улемекком. Након ицидента који је командант ЈСО-а, Милорад Улемек направио у Кули и у клубу «Ступица» у Београду донео је одлуку о његовој суспензији. Поставио је за команданта Душка Маричића, јер је био следећи официр по рангу. Милораду Улемеку предложио је да поднесе предлог за споразумни раскид радног односа, да не би ишао на Дисциплински суд и добио меру престанка радног односа.

У пролеће 2001. године по налогу министра Михајловића дао је налог да се направи такозвана «бела књига» о организованом криминалу, где су се налазиле информације и оперативна сазнања и о «сурчинском» и «земунском клану». Тада се десила отмица Мирослава Мишковића, када служба добија информације да «сурчинско – земунски клан» има упориште у ЈСО-у преко Милорада Улемекка. Познато му је да се ова криминална група у почетку бавила крађом и препродајом возила да би се касније бавила шверцом и продајом дроге и била једна од најорганизованијих група, чији су шефови били Љубиша Буха и Душан Спасојевић. Изнео је да је према информацијама из 2001. године протест

ЈСО-а организовао Милорад Улемек, бивши командант, Љубиша Буха и Душан Спасојевић који су били на челу «земунско – сурчинског клана». Милорад Улемек је био присутан у Кули за време протеста.

Изнео је да је пре хапшења браће Бановић имао неколико састанака у београдском Центру РДБ-а, где је своје сараднике упознао са налогом за хапшење браће Бановић. Одржан је састанак на коме су били присутни и припадници ЈСО-а из командног састава и то: Душан Маричић, Звездан Јовановић и Веселин Лечић, који су били упознати ко се хапси по захтеву Хага. О овоме је сачињена службена белешка у Центру РДБ-а у Београду, која је приложена комисији Владе Републике Србије која је испитивала протест ЈСО-а.

За време протеста ЈСО, команда је позвала све припаднике у Центар у Кулу, па су тада радна места напустили и припадници који су обезбеђивали државне функционере. Он је добио позив команданта Душана Маричића да дође у Кулу, што је одбио, након чега је министру и њему стигао факс у коме је писало да ЈСО отказује послушност министру и начелнику. Покушао је да контактира центар у Кули, али су сви телефони били искључени да би касније сазнао да су од свих припадника Јединице били одузети телефони. Изнео је да су Премијеру Др Зорану Ђинђићу и министру унутрашњих послова поднели детаљна оперативна сазнања да ЈСО има контакте са људима из «земунско – сурчинског клана». На том састанку били су присутни Жарко Кораћ и генерал Сретен Лукић. На састанку их је упознао са бројним стањем у ЈСО-у и са чињеницом да је већина припадника талац криминалног језгра, као и да Ресор РДБ-а нема оружане формације која би могла да се супротстави ЈСО-у. Сећа се да су генерали Сретен Лукић и Горан Радосављевић – Гури рекли да су против сукоба Жандармерије и ЈСО-а и да нема оружане формације која би спречила Јединицу да крене да заузме зграду Владе Србије. Приликом протеста ЈСО-а није се радило о оставкама министра и челника РДБ-а, већ је било постављено основно питање, по мишљењу овог сведока, или држава или криминал. Његов заменик Зоран Мијатовић и он, поднели су оставке када су након колегијума у МУП-у донели одлуку да министар Душан Михајловић прочита саопштење да су њих двојица криви за пропусте у раду РДБ-а.

Навео је да је током новембра 2001. године било више информација о стварним мотивима протеста ЈСО-а. Изнети мотив Милорада Улемека и дела ЈСО-а да је протест организован због Хага, није стварни јер су у више наврата и Милораду Улемеку и осталим припадницима Премијер, министар полиције Душана Михајловића и он, рекли да се не налазе на потерници и да Хашки трибунал нема захтеве према ЈСО-у. Изнео је да се списак и захтев Хага из којег су тражене информације о ЈСО-у,

односио на око 100 – 200 припадника, да су подаци били непотпуни, да су многа лица тражена по надимцима и да многа лица која су се налазила на списку никада нису била у ЈСО-у а неки су вођени као погинули и преминули. У том периоду постојало је више таквих захтева из Хага. Овај списак показао је Душку Маричићу да се не прави фама, да се ради само о захтеву за информације а не списак оних који треба да буду ухапшени. По његовом мишљењу суштина мотива за протест ЈСО-а је страх Милорада Улемек да ће се наћи у затвору, јер су све истражне радње ишле у правцу откривања о његовој умешаности у злочине и да ће након саслушања у поступку за «Ибарску магистралу» бити ухапшен, док је за Љубишу Буху и пок. Душана Спасојевића инструментализација ЈСО-а у криминалне сврхе био мотив, уз чињеницу да је због отмице Мирослава Мишковића велики део «земунско – сурчинског клана» био у притвору, и постојао је лични мотив освете због притварања. Изнео је да су припадници Јединице за специјалне операције изашли на ауто-пут онога дана када је опт. Улемек позван код истражног судије Окружног суда у Београду као сведок у вези догађаја на «Ибарској магистралу», и да је оптужени Улемек тога дана и ишао да сведочи. То је био притисак на суд да не дође до одређивања притвора оптуженом Улемеку.

Након протеста ЈСО, Влада Србије одредила је комисију која је била састављена од министра: Влада Батића, Драгана Веселинова и Драгана Миловановића, ради испитивања узрока и околности протеста ЈСО-а. За потребе рада ове комисије написао је службену белешку коју је приложио и комисији Жарка Кораћа која је испитивала пропусте у раду обезбеђења Премијера.

Познато му је да је Љубиша Буха хтео да исприча све о активностима «клана» јер је Душан Спасојевић одлучио да га убије. Контакте са Љубишом Бухом одржавао је Владимир Поповић. Из изјава Љубише Бухе дошло се до сазнања да је Иван Стамболић убијен и закопан, а дошло се и до детаља у вези отмице Мирослава Мишковића. Познато му је да је Љубиша Буха пребачен уз помоћ Службе за истраживање и документовање (СИД), чији је био директор у иностранство, у Словачку, и да је дао исказ правосудним органима.

Са места где се налазио имао је сазнања да је бивши помоћник начелника РДБ-а Бранко Црни приликом престанка радног односа и раздуживања, Драгану Грбовићу, раднику РДБ-а дао кључ од трезора у «Комерцијалној банци» и обавестио га да се тамо налази дрога и злато. Драган Грбовић је отишао у «Комерцијалну банку» а онда њега (начелника РДБ-а) обавестио шта се тамо налази, након чега је формирана комисија која је пописала драгоцености и злато које су се налазиле у сефу. Приликом отварања сефа, пронађена је и дрога –

хероин, па се дошло до информације да је дрога заплећена 1995. или 96. године на бугарској граници, на Градини, да суд који је био надлежан за суђење поводом овог шверца хероина није имао довољно велики депозит за складиштење и да је тада донета одлука да се дрога преда РДБ-у да би је складиштио. О овоме је обавестио министра полиције, који је организовао конференцију за штампу, а затим се приступило формирању комисије за уништење дроге. Организоване су комисије из РДБ-а и РЈБ-а које су све пописивале и неколико пута је вршено вештачење случајним узорковањем. Познато му је да је дрога спаљена у «Термоелектрани» у Обреновцу, и да је пре спаљивања поново вршено вештачење случајним узорковањем. Све је прецизно пописано и добио је писмене извештаје о пореклу дроге, о лицима која су је шверцовала и о њеном даљем путу.

Сведок Зоран Мијатовић

Из исказа сведока Зорана Мијатовића види се да је постављен за заменика начелника Ресора Државне безбедности 26.1.2001. године на предлог начелника РДБ-а, Горана Петровића и уз сагласност министра полиције Душана Михајловића.

Нагласио је да му није било познато да су се покојни Душан Спасојевић и Милорад Улемек дружили и били пријатељи, нити да је покојни Душан Спасојевић имао обезбеђење из ЈСО-а.

Познато му је да је Милорад Брацановић тада постављен на место начелника Седме управе за примену мера технике и прислушкивања у РДБ-у и поред изнетог противљења начелника Ресора, Горана Петровића. Зна да је Премијеру презентована такозвана «бела књига» о организованом криминалу у којој су евидентирана лица која се баве најтежим кривичним делима и за која постоји највише кривичних пријава. Ова «бела књига» урађена је на захтев Премијера и министра Душана Михајловића. За Душана Спасојевића чуо је када је извршена отмица Мирослава Мишковића а за оперативни рад су били задужени припадници Ресора Јавне безбедности. Као руководилац у РДБ-у, координисао је послове прикупљања доказа и вршења истражних радњи ради покретања кривичних поступака против припадника РДБ-а, па му је тако познато да је током 2001. године поднета кривична пријава против припадника ЈСО-а за убиство на «Ибарској магистралу».

Изнео је да је први човек који је сазнао шта је урадио Милорад Улемек у Кули када је запалио дискотеку. Дошао је био у Кулу на неку прославу

Јединице, тада је чуо да је лично Милорад Улемек рекао да су се напили, да је пуцао у ТВ пријемник када су чули вест да је ухапшен Душан Спасојевић и његова група у Француској. Након овог догађаја начелник РДБ-а донео је решење о суспензији Улемекa. За време док је био под суспензијом Улемек је начинио још један инцидент у «Ступици» у Београду, када је дошло до туче и повређивања полицајаца. Због тога је он издао налог за привођење Милорада Улемекa, коме је истражни судија одредио притвор, и налазио се у просторијама у ЦЗ-а у Београду. После тога дошло је до раскида радног односа са Милорадом Улемеком, па је на место команданта Јединице, постављен Душко Маричић, јер је тада он био на месту помоћника команданта.

Познато му је да је 19. октобра 2001. године приликом посете Београду, главни тужилац Хашког трибунала, Карла Дел Понте, упутила писмо министру Михајловићу у коме је тражила информације о припадницима ЈСО-а. У делу писма који се бавио појединцима на 3, 4 места поменуто је име Милорада Улемекa, или његов псеудоним, или надимак као и име Звездана Јовановића. Списак је био врло непрецизан а он га је видео 21. или 22. октобра 2001. године. Припадници ЈСО-а пре организовања протеста знали су за ове захтеве из Хага. Навео је да је Хашки трибунал показао озбиљно интересовање једино за командни састав и то посебно за бившег начелника РДБ-а Јовицу Станишића и Френкија Симатовића. У његовом обезбеђењу радила су два припадника из састава ЈСО-а, па му је познато да су у време протеста позвани преко мобилних телефона на хитан састанак у Кулу, где су им одузимани телефони а они одвођени у неке просторије како би се сагласили да стану иза захтева за протест који су формулисали организатори. Он лично није се бавио мотивима протеста ЈСО-а, али је 12. новембра 2001. године по захтеву и задатку начелника РДБ-а, Горана Петровића ишао испред «Сава центра» како би обавио разговор са командантом Душком Маричићем – Гумаром. Том приликом упозорио га је на последице изласка ЈСО-а и питао за њихове захтеве. Захтеви су били: Да се донесе Закон о сарадњи са Хашким трибуналом, да министар Душан Михајловић поднесе оставку и да се смени начелник РДБ-а и његов заменик. По његовом мишљењу захтеви који су јавно прокламовани од стране организатора протеста су били само параван, јер су на састанку који је одржан пре хапшења браће Бановић, а који је одржан у београдском центру РДБ-а, поред руководства београдског Центра присуствовали и командант ЈСО-а Душко Маричић, његов помоћник Звездан Јовановић и официр за безбедност Веселин Лечић. Њима је предочено да иду да хапсе браћу Бановић, речено им је ко су та браћа и зашто их ЈСО хапси о чему постоје писмени докази у београдском центру. Захтеви ЈСО-а су били политичке природе посебно захтев за доношење Закона о сарадњи са Хагом, имајући у виду организациону везу ЈСО-а у оквиру МУП-а

Републике Србије и њихова ограничена права у том смислу. Познато му је да су припадници ЈСО-а Ненад Шаре, Леонид Миливојевић и Милорад Улемек након протеста ЈСО-а стављени под опсервацију, јер се претпостављало да су умешани у убиство покојног Ивана Станболића и Славка Ћурувије као и у убиство на Ибарској магистралу.

Сведок се осврнуо на наводе одбране Милорада Улемека да је 2001. године он (као заменик начелника РДБ-а), упутио Душана Спасојевића и Милета Луковића на обуку на Институт за безбедност о чему је обавестио Милорада Улемека, и да је постојао «дил» за Ибарску магистралу. Изнео је да специјалистички курсеви трају 4 до 5 месеци, да је обавезно свакодневно присуство на тим оперативним курсевима, за оперативне раднике службе а не за људе са улице и да се на тим курсевима не тренира пуњење камиона са песком, пресретање, диловања дроге и пуцање из «Калашњикова», а Миле Луковић и Душан Спасојевић нису имали шта да раде на оперативним курсевима.

Предлоге за похађање оперативних курсева дају начелници центара, а предлози се преко начелника Ресора РДБ-а достављају директору образовног центра у то време био је Андрија Савић. Сасвим сигурно постоје спискови људи – радника РДБ-а који су похађали оперативне курсеве, али тамо није место Спасојевићу и Луковићу.

За наводе одбране Улемека о пребацивању дроге из СРЈ у суседне земље у марту – априлу 2001. године сведок, Зоран Мијатовић наводи да се по његовом мишљењу Милорад Улемек «шалио» када је испричао да је долазио код њега као заменика начелника РДБ-а да би га обавестио око посла са дрогом и да му је он за то дао сагласност. Уверен је да и Милорад Улемек зна да то није тачно и да код њега не би могао доћи са причом око диловања и пребацивању дроге. Било му је познато шта се дешавало у поступку око проналаска ове дроге у трезору «Комерцијалне банке», да је формирана мешовита комисија Ресора Државне и Јавне безбедности и да је дрога уништена у «Термо електрани» у Обреновцу.

Изнео је да је након протеста Јединице за специјалне операције, када је схватио да се поставља питање опстанка државе и супродстављање организованом криминалу, те чињеници да се праве уступци бившем команданту и криминализованом врху ЈСО-а, поднео је оставку министру полиције.

Сведок Чедомир Јовановић

У свом исказу сведок Чедомир Јовановић, бивши шеф посланичког клуба ДОС-а у Скупштини Србије, касније потпредседник Владе Републике Србије у Влади Зорана Живковића, на главном претресу 8. новембра 2006. године изнео је да се са оптуженим Улемек Милорадом упознао 5. октобра 2000. године у згрди Скупштине града Београда. Изјавио је да му је познато да су се ноћ између 4. на 5. октобра 2000. године премијер Зоран Ђинђић и Милорад Улемек срели у улици Адмирала Гепрата. Изнео је да је у накнадним сусретима 5, 6. и 7. октобра 2000. године Милорад Улемек постао део плана за стабилизацију прилика у Србији. Улемек је организовао састанак Зорана Ђинђића и тадашњег министра полиције Влајка Стоилковића, на којем састанку су били генерали полиције Властимир Ђорђевић и Обрад Стевановић, а након тога организовао је састанак са Гораном Радосављевићем и генералом Бошком Бухом у то време командантом Интервентне бригаде полиције која је у октобарским догађајима чувала «ТВ Београд» у Кошутњаку. Из свега је било јасно да је 4. октобра или у данима који су претходили том сусрету са Председником Владе, Милорад Улемек прешао на страну ДОС-а као нове власти, што је учинио и генерал Војске Југославије Небојша Павковић. Познато му је да је у периоду након 5. октобра 2000. године Милорад Улемек предлагао Милорада Брацановића за одговорну функцију у РДБ-у. У фебруару 2001. године, након формирања нове Владе направљен је компромис јер је за начелника РДБ-а изабран Горан Петровић а за његовог заменика Зоран Мијатовић, па је Милорад Брацановић постављен на место начелника Седме управе Ресора Државне безбедности. Изнео је да је после формирања Владе Републике Србије, у првој половини 2001. године дошло до формирања Жандармерије, у оквиру МУП-а Србије, да је ухапшен Радомир Марковић, а мало касније суспендован је Милорад Улемек са места команданта ЈСО-а. Познато му је да је Милорад Улемек ухапшен због инцидента у клубу «Ступица» у Београду и да је стављен у притвор, па су га из тих разлога контактирали командант ЈСО Душан Маричић и генерал Бошко Буха, који му је пренео да су га звали из ЈСО-а да се распитају да ли је Милораду Улемеку одређен притвор због Хага. Улемек је из притвора изашао након 5 до 6 дана и тада му је речено да више не може да буде радник полиције и раскинут је радни однос са њим.

У разговорима који су вођени након отмице Мирослава Мишковића, дошло се до сазнања да је Душан Спасојевић у некој врсти кумства са Милорадом Улемекком, што је представљало изненађење, јер је Улемек био укључен у полицијску акцију хватања отмичара.

Током лета 2001. године, дошло се до сазнања, да је Душан Спасојевић сарадник Ресора Јавне безбедности и да одржава контакте са инспектором Пажином из СУП-а Београд. Први задаци надлежних власти у Влади Србије по преузимању власти у јануару 2001. године били су везани за расветљавање убиства на «Ибарској магистрали», убиства Славка Ђурувије и покушај атентата на Вука Драшковића у Будви, нестанка Ивана Стамболића. У фебруару месецу 2001. године, ухапшен је бивши начелник РДБ-а Радомир Марковић и тада је отворен случај «Ибарске магистрале». Лишени су слободе поједини припадници ЈСО-а који су прво признали своје учешће у убиству на «Ибарској магистрали», да би своје исказе променили касније након убиства Момира Гавриловића.

Истакао је да протест Јединице за специјалне операције, у новембру месецу 2001. године, представља последњу фазу конфликта који је започет у тренутку када нова власт није била спремна да изађе у сусрет захтевима који би у потпуности мењали карактер друштва који је требао да се створи у Србији. Дистанца између команде ЈСО-а и Милорада Улемек са једне стране, и власти с друге стране је дуга неколико месеци и ескалирала је након инцидента који је Улемек изазвао у дискотеци у Кули и у клубу «Ступица», након чега је удаљен из МУП-а. С тога је протест имао потпуно другу суштину од онога што је приказано у јавности. Суштина побуне ЈСО-а се везивала за смену министра Михајловића и начелника РДБ-а Горана Петровића. Њихове оставке су тражене не због наводног хапшења браће Бановић, већ због њихове улоге на расветљавању злочина из доба режима Слободана Милошевића. По његовом мишљењу протест ЈСО-а представља обрачун са људима који су се борили против организованог криминала. Изнео је да је у току протеста сазнао да је са припадницима ЈСО-а манипулисала њихова команда. Наводни формални повод за протест ЈСО-а, био је изручење браће Бановић на основу захтева Хашког трибунала. У току протеста постало је јасно да се врх Јединице подредио неформалном утицају бившег команданта Милорада Улемек. Тај врх је истовремено био у великој мери повезан и са Душаном Спасојевићем који је координирао побуну и био присутан у Кули за време побуне. Он је лично био сведок једног боравка Душана Спасојевића за време протеста у Центру у Кули. Протест је започет у петак, 9. новембра 2001. године, а у понедељак 12.11.2001. године Јединица се појавила на мосту «Газела» у Београду. Суштина протеста се везује за сведочење Милорада Улемек пред Окружним судом у Београду у процесу за убиства на «Ибарској магистрали» и покушај убиства Вука Драшковића. Сведок је сигуран да су припадници ЈСО-а изашли на «Газелу» како би интервенисали уколико дође до лишења слободе Милорада Улемек. У време протеста

остао је без дела обезбеђења који су чинили припадници ЈСО-а. Познато му је да су «земунски клан» и Душан Спасојевић финансирали ЈСО, па је тако купљен стан команданту Душану Маричићу – Гумару и још неким припадницима. За време протеста сведок је отишао у кућу Душана Спасојевића где није нашао Милорада Улемека, али је имао непријатан и кратак разговор са Спасојевићем, који није скривао своје намере, нити је оставио било какав простор за сумњу о сопственој улози и значају који је имао унутар ЈСО-а. Тада је од Спасојевића чуо да ће протест ићи до краја и да ће министар Михајловић и начелник РДБ-а Горан Петровић бити смењени. Захтевали су да у Кулу дође председник Владе Др Зоран Ђинђић, и да су с тога одбијали комуникацију са начелником РДБ-а да би издејствовали да Председник Владе дође у Кулу, што се и десило 11.11.2001. године. Тај долазак је уследио након састанка у МУП-у на коме је Председнику Владе речено да не постоји оружана сила у земљи која се може супродставити и спречити протест ЈСО-а. Тада су почеле да стижу информације које су говориле да се планира заузимање аеродрома, телевизије и зграде Републичке Владе. Сат времена након што су он и Премијер Ђинђић напустили Центар у Кули, Јединица је покренула своја возила и изашла на «Газелу», и тада је постало јасно да се протест не може завршити тако што ће се наметнути воља државних органа и власти. Поново је отишао у Кулу у ноћи између 12. и 13. новембра, где је разговарао са Милорадом Улемеком. У том разговору нису биле спорне две чињенице: Одлука власти да се не прихвата захтев за смену Душана Михајловића и спремност ЈСО-а да иде до краја са захтевима. Овим разговорима Душан Спасојевић није директно присуствовао, разговори су се водили у кантини, а он се налазио у просторији поред. Сагласили су се да се у Кулу позове министар Михајловић који би у директном разговору са командом ЈСО-а, дао гаранције које су се везивале за однос према Хагу. Дана 13.11.2001. године отишао је са Душаном Михајловићем у Кулу на преговоре. Након разговора са командом ЈСО-а, Михајловић је одлучио да поднесе оставку због избегавања оружаног сукоба и написао је текст оставке. Спречио је Министра да оставку саопшти, уз коментар да оставку може да поднесе само Влади и Председнику Владе који су му дали мандат. У четвртак, 15.11.2001. године, Влада Србије је одбила оставку Душана Михајловића а прихватила оставку начелника РДБ-а Горана Петровића. Тада је понуђено Андрији Савићу и Милораду Брацановићу да буду ВД руководиоци РДБ-а, чиме је испуњена жеља Милорада Улемека из фебруара 2001. године. Сведок истиче да је власт пристала на овакав уступак, јер је рачунала да ће кадровском реформом и доношењем потребних закона као и именовањем Специјалног тужиоца, моћи да се супротстави делу ЈСО-а и «земунском клану» и од тог тренутка започињу припреме за обрачун са «земунским кланом».

Смењивање Андрије Савића и Милорада Брацановића са места на која су постављени представљало је објаву рата ЈСО-у и «земунском клану». У августу месецу 2002. године МУП Србије је разговарао са Љубишом Бухом о разоткривању деловања «земунског клана» и Милорада Улемекa. Спасојевић и опт. Улемек воде медијску пропаганду против Владе Републике Србије, нове власти и Премијера.

Писма Љиљане Бухе која су почела да се објављују у медијима – «жутој штампи», имала су за циљ да се Премијер Ђинђић дискредитује, да се прикаже као криминалац, како би се створила атмосфера да ће убиство Премијера разрешити ствари.

У вези догађаја од 21.2.2003. године након инцидента на Ауто-путу код хале «Лимес», разговарао је телефоном са Премијером који је био у Бања Луци и рекао му да је камион на ауто-путу који је препречио пут возилу и пратњи, возио Дејан Миленковић и да је ситуација много озбиљнија од оне која је приказана у медијима. Од генерала Сретена Лукића чуо је да је камион возио Дејан Миленковић и да тада нико из тадашње власти није имао више дилему око планова «земунског клана» и дела ЈСО-а.

Своја сазнања о атентату на премијера Зорана Ђинђића има из истраге која је вођена током акције «Сабља». Изнео је да се са покојним премијером Зораном Ђинђићем срео у «финалу» акције «Сведок», која је претходила доношењу Закона о борби против организованог криминала и именовања Специјалног тужиоца, против кога је такође била покренута кампања у медијима. Наводи да је дана 10.3.2003. године, колико је њему познато Љубиша Буха у Словачкој дао исказ Специјалном тужиоцу и да је управо тада започела акција хапшења Милорада Улемекa и Душана Спасојевића. Познато му је, да је Љубиша Буха након покушаја његовог убиства, у разговору са полицијом изјавио да је на њега пуцано због тога што су Милорад Улемек и Душан Спасојевић мислили да је јавио њему, (Чедомиру Јовановићу) да планирају његово убиство, јер је превише екстреман, а да се Зоран Ђинђић дистанцира од њих и игнорише све што им наводно дугује. Изнео је да познаје оптуженог Сашу Пејаковића, јер му је био додељен као пратилац у склопу комбинованог обезбеђења који су чинили припадници Шесте управе РДБ-а и Одељења за заштиту личности и објеката ЈСО-а. Саша Пејаковић је био врло кратко у његовом обезбеђењу због здравствених проблема. На почетку протеста Јединице, видео је Сашу Пејаковића у команди али није био у униформи. Није имао сазнања да је Саша Пејаковић или било који други припадник ЈСО-а распоређен код Душана Спасојевића. Таква сазнања добио је из

истраге и из медија када се чуло да је Саша Пејаковић на сам дан атентата и неколико дана након тога био са Душаном Спасојевићем.

Наводи да му је познато да је након протеста ЈСО-а формирана од стране Владе комисија коју су сачињавали тројица министара да се бави испитивањем разлога и узрока протеста, али ова комисија није ништа урадила а да је након атентата формирана комисија на челу са Жарком Кораћем, која се бавила питањем пропуста обезбеђења Председника Владе.

Сведок Владимир Поповић

У доказном поступку, непосредно на главном претресу суд је саслушао у својству сведока Владимира Поповића, шефа Бироа за комуникације у Влади Републике Србије, чији је председник Др Зоран Ђинђић, који је сведочио пред већем три дана.

Изнео је да нема непосредних сазнања у вези атентата на председника Владе Др Зорана Ђинђића, нити о покушају атентата 21.2.2003. године. Након инцидента код хале «Лимес» дана 21.2.2003. године, одмах након 15 минута имао је телефонски разговор са Зораном Јањушевићем, саветником у Влади Републике Србије који му је рекао да је покушан атентат на покојног Премијера, због чега је он одмах дошао у канцеларију Јањушевића. Од Јањушевића је сазнао да је инцидент изазвао Дејан Миленковић који је неколико месеци вођен као нестала особа, за којом је трагала полиција јер су сумњали да је отет. Знало се да је Дејан Миленковић био десна рука Љубише Бухе и сведок многих убистава и отмица који се приписују «земунском клану» и Љубиши Бухи.

Милорад Улемек је од маја 2002. године након што је кренула полицијска акција и почео да се стеже обруч око њега покушао да успостави контакт са Премијером, а његови напори су нарочито били изражени после покушаја атентата код хале «Лимес». Познато му је да је након покушаја атентата код хале «Лимес» Улемек слао поруке покојном Премијеру типа и садржине: «Биће ти жао ако се не видимо јер је то за твоје добро» а никада му директно није претио. Познато му је да је покушавао да оствари контакт са Премијером и преко његових телохранитеља.

У листу «Идентитет» 15 дана пре атентата на Зорана Ђинђића изашао је текст о његовој резиденцији, о пратњи и начину кретања, што је била јасна порука да «земунски клан» зна све о њему. Такође је истакао да су неколико дана након «Лимеса» Ненад Милић помоћник министра полиције или Зоран Јањушевић открили да је Зоран Ђинђић праћен приликом боравка на Копаонику, да је о томе Премијер био обавештен али да није тражио појачано обезбеђење. Потерницу за осумњиченима који су учествовали у извршењу атентата, а која је објављена након завођења ванредног стања, као шеф Бироа за комуникације Владе Републике Србије добио је након састанка у МУП-у на коме су били присутни министар Душан Михајловић, генерали Сретен Лукић и Боро Бањац са сарадницима из полиције који су га позвали после састанка и дали му фотографије и текст који је и Биро за комуникације уобличио и дистрибуирао медијима.

Влада Др Зорана Ђинђића, је 2002. годину, окарактерисала као годину борбе против организованог криминала, а Тужилаштво и полиција водило су преговоре са Љубишом Бухом након покушаја његовог убиства у августу 2002. године, да буде сведок сарадник – покајник. Тада је «земунски клан» на челу са Душаном Спасојевићем и криминализованим делом ЈСО-а са Милорадом Улемеком на челу, кренуо у сукоб са државом, што је кулминирало сазнањем «земунског клана» да је Љубиша Буха склоњен, и да је држава донела Закон о борби против организованог криминала. Истакао је да премијер Др Зоран Ђинђић није веровао да «земунски клан» може толико да се осили, и све да предузме у циљу његове личне физичке елиминације све до покушаја атентата код хале «Лимес» када је почео да верује да хоће да га убију.

У свом исказу сведок је изнео да му је познато да је дана 4.10.2000. године, дошло до састанка између Др Зорана Ђинђића као вође опозиције и ДОС-а, и команданта ЈСО-а, овде оптуженог Милорада Улемек, у циљу спречавања сукоба демонстраната са представницима власти и полицијом. Овај контакт је остварен преко Марковић Драгољуба из Сурчина који је познавао Буха Љубишу. После демократских промена након 5. октобра 2000. године, с обзиром да је Јединица за специјалне операције имала наредбу да интервенише против демонстраната, а што није учинила, захтевано је од Др Зорана Ђинђића да се неколико пута приликом обраћања јавности изјасни и о херојском држању ЈСО-а, и да каже да никада неће дозволити док је он на власти да било који њен припадник буде изручен Хагу. Из тога је сасвим јасно да је Милорад Улемек ситуацију око 5. октобра 2000. године, искористио у своју и корист ЈСО-а, и због тога је имао могућности да одржава контакте са Др Зораном Ђинђићем и представницима ДОС-а, нудећи свакодневно информације, да се представници ДОС-а налазе у

опасности од остатака бивше власти, да би у тим разговорима и контактима које је имао са Председником Владе предлагао одређене људе за важна места у МУП-у и другим државним органима. Тако је предложио, да се на место Специјалних јединица Жандармерије нађе Горан Радосављевић – Гури, а за начелника Градског СУП-а у Београду Бошко Буха. Изнео је да је присуствовао састанку који је одржан 6. октобра 2000. године у згради Скупштине града Београда са бившим представницима полиције и Др Зораном Ђинђићем, када је Милорад Улемек предложио Андрију Савића и Милорада Брацановића за руководиоце Ресора Државне безбедности. Тај његов предлог није усвојен, већ су на чело Службе Државне безбедности постављени за начелника Горан Петровић и за његовог заменика Зоран Мијатовић. Ова постављења су узнемирила Милорада Улемека, који је претио да ће поднети оставку на место команданта ЈСО-а, па је тада направљен компромис, тако што је за начелника Седме управе РДБ-а постављен Милорад Брацановић, чему се противио Горан Петровић. Истакао је да је након 5. октобра 2000. године, оптужени Милорад Улемек, манипулисао информацијама, како би само могао да дође и да направи контакт са Др Зораном Ђинђићем. То су биле информације типа «рећи ћу Вам где се налази Стамболић, или припазите се хоће да Вас убију» и слично. Такође је изнео да су до нове власти стизала сазнања да је Душан Спасојевић заједно са оптуженим Милорадом Улемеком био умешан у ликвидације, тзв. «освету Аркана», али да нису имали информације да су умешани у политичка убиства. У једном разговору оптужени Улемек је негирао било какво учешће у криминалним активностима и убиствима, једино је том приликом поменуо да су његови познаници били посредно укључени у покушај убиства Вука Драшковића у Будви.

Након избора и постављења Горана Петровића за начелника Службе РДБ-а и његовог заменика Зорана Мијатовића, а посебно након хапшења бившег начелника РДБ-а Радомира Марковића, почињу проблеми са ЈСО-ом и његовом командом, о чему су највише информација добијали преко Драгољуба Марковића који је имао контакт са Љубишом Бухом. Након хапшења Радомира Марковића почела је преко медија криминализација Зорана Ђинђића који је повезиван са Љубишом Бухом, а што је све рађено како би се прикрила умешаност ЈСО-а у политичке злочине, јер не само да је ухапшен Радомир Марковић, већ су лишени слободе и возач камиона и његов саучесник због убиства на «Ибарској магистралаи» а дошло се и до података да комби возило којим је након отмице вожен Иван Стамболић припада ЈСО-у, да је у убиство покојног Славка Ћурувије умешан РДБ, због чега почиње и рушење министра полиције Душана Михајловића, начелника РДБ-а Горана Петровића и

његовог заменика Зорана Мијатовића а на крају и убиство Зорана Ђинђића.

У свом слободном излагању изнео је, да је за «земунски клан» први пут чуо у мају 2001. године, истовремено када и премијер Ђинђић, приликом службене посете Паризу када су од стране амбасадора СЦГ обавештени да је полиција у Француској ухапсила врло опасну криминалну групу из Београда. Од стране министра полиције Душана Михајловића и инспектора који су обрађивали криминалну групу Душана Спасојевића, сазнали су да се ради о најопаснијој криминалној организацији у Србији. Тада су сазнали да се «земунски клан» у почетку бавио крађом возила, а да се Душан Спасојевић крајем 90. година прошлог века, уз помоћ Љубише Бухе и Милорада Улемек почео да бави продајом наркотика, и да је ова група у периоду од 98. до 2000. године добила «монопол» да очисти остале криминалце, а што је представљено као освета због убиства Жељка Ражнатовића-Аркана. Тада су добили информације да је у том временском периоду РДБ, по налогу Радомира Марковића и уз координацију са врхом ЈСО-а почела да користи припаднике «сурчинско – земунске групе» за политичка убиства. То је Душан Спасојевић искористио и постао један од водећих криминалаца у земљи.

Познато му је да су након 5. октобра 2000. године, разним манипулацијама које су спроводили Љубиша Буха и Милорад Улемек, користили причу да су Улемек и ЈСО заслужни за демократске промене и да су стога недодирљиви. Душан Спасојевић и његов клан уклонили су остатак конкуренције у трговини дрогом. До краја прве половине 2001. године, није било више никога у послу са наркотицима осим Душана Спасојевића. Душан Спасојевића и Милорада Улемек повезао је интерес преузимања подземља у Београду, Србији и шире, и огромна финансијска моћ до које су дошли након организованих отмица, тако да је прича о Хагу, и партиотизму била идеална маска да се боре против нове власти како би очували монопол у подземљу Србије.

У октобру месецу 2001. године, у Београд је по налогу Карле дел Понте стигао списак са око 140 имена људи за које се интересује Хашки трибунал, међу којим именима су била и имена Милорада Улемек и Звездана Јовановића. Овај списак, вешто је искоришћен манипулацијама Милорада Улемек да би се припадници ЈСО-а наговорили да учествују у побуни коју је он организовао, јер су се на том списку налазила и имена појединих припадника, што је код њих изазивало страх да не буду изручени Хашком трибуналу.

По његовом сазнању побуна «Црвених беретки» - ЈСО-а из новембра месеца 2001. године, је повезана са хапшењем групе Душана

Спасојевића и представља његову освету према Влади, за коју је тврдио да ју је довео на власт а која се усудила и њега да лиши слободе и стави у притвор. Изнео је да му је познато да је до спаљивање дискотеке у Кули дошло током гледања ТВ дневника, када се на екрану појавила слика Душана Михајловића и рекао да су Душан Спасојевић и Миле Луковић – Кум са осталим члановима групе, отмичари Мирослава Мишковића, па је тада Улемек пуцао из пиштоља у телевизор и изазвао пожар. Такође му је познато да је Улемек након овог догађаја суспендован, а након инцидента у клубу «Ступица», престао му је радни однос у ЈСО-у и МУП-у Србије. Све то није омело Улемека који је фактички остао командант Јединице, и ако је за новог команданта постављен Душан Маричић – Гумар. Протестом ЈСО-а руководио је Улемек, држао је фактичку власт над Јединицом и у то време, након повратка Премијера из службене посете Америци водио је преговоре око окончања овога протеста. Истакао је да су том приликом од стране команданта ЈСО-а и команде испостављени политички захтеви, али да је њима тада највише засметала најављена борба против организованог криминала и да власт до протеста није имала сазнања да је побуна директно повезана са хапшењем Душана Спасојевића, нити колики је његов утицај на Јединицу за специјалне операције. За време протеста ЈСО-а, сведок се чуо са Љубишом Бухом који га је обавестио да се он и Спасојевић налазе на челу колоне припадника ЈСО-а, која је кренула на мост «Газелу», да ће Јединица у својим захтевима ићи до краја, односно до рушења Владе РС. Том приликом Љубиша Буха је изнео тврдњу да се поштени људи као што је Душан Спасојевић хапсе и стављају у притвор због отмице Мирослава Мишковића и ако са њим немају везе, да његове отмичаре треба тражити међу онима са којима је Мишковић правио новац. У то време је од начелника РДБ-а Горана Петровића сазнао, да је новом команданту Маричићу од новца «земунског клана» купљен стан. Протест се завршио тако што су начелник РДБ-а и његов заменик поднели оставке а сведок лично је имао мишљење да они требају да буду смењени због тога што нису били у могућности да контролишу ЈСО.

Уместо Горана Петровића и Зорана Мијатовића за начелника Службе РДБ-а постављен је Андрија Савић а за његовог заменика Милорад Брацановић, значи они људи које је већ у октобру 2000. године, предлагао Улемек да дођу на та одговорна места. Преко медија све време се води кампања криминализовања личности премијера Др Зорана Ђинђића. Та кампања како је сведок напоменуо настављена је и након убиства председника Владе Др Зорана Ђинђића јер се и даље пласира у јавности прича да Зоран Ђинђић није страдао као Премијер, да у том криминалном чину нема политичке позадине, већ да је страдао због нерашчишћених рачуна које је имао са криминалцима, а што се може

чути и из извештаја из суднице приликом изношења одбране оптужених и ставова њихових бранилаца.

Истакао је да је након протеста ЈСО-а у новембру 2001. године, премијер Др Зоран Ђинђић схватио да је највећи проблем Србије организовани криминал, због тога је на конференцији за штампу која је одржана 23.12.2001. године, најавио 2002. годину као годину борбе против организованог криминала. Јавност је тада већ била упозната и решен је случај «Ибарске магистрале» где се видело и где су нађени трагови ЈСО-а, а РДБ је већ кренуо да решава отмицу Ивана Стамболића у којим информацијама су се видели трагови бившег РДБ-а. Проналаском комбија који је припадао ЈСО-у, а као што је речено у мају 2001. године, сазнаје се за учешће Душана Спасојевића у отмици Мирослава Мишковића, и сазнало се ко стоји иза протеста ЈСО-а у новембру 2001. године.

У свом исказу је навео да информације које је саопштавао као шеф Бироа за комуникације на брифинзима за медије у време акције «Сабља», за време ванредног стања добијао је из кабинета министра полиције, УБПОК-а, од министра полиције Душана Михајловића, његовог заменика Ненада Милића, од Сретена Лукића, Боре Бањца или Милана Обрадовића.

Сведок Милорад Брацановић

Саслушан непосредно на главном претресу у свом исказу изнео је да нема никаквих сазнања о атентату на премијера Др Зорана Ђинђића, обзиром да у то време није био заменик начелника РДБ-а.

Познато му је да је Милорад Улемек био у контакту са Душаном Спасојевићем, али не зна природу њиховог контакта. Звездана Јовановића познаје, зна да је био на ратишту на Косову, да је врло поштован и награђиван као борац и старшина, да је водио борбену групу, у ЈСО-у је био, да зна из ЈСО-а и Сашу Пејаковића и Жељка Тојагу, упознао их је на Косову где су били добри и храбри борци.

Изнео је да је Душана Спасојевића упознао увече 5. октобра 2000. године, када га је назвао Милорад Улемек и замолио да дође код њега у канцеларију. Ту се упознао са Душаном Спасојевићем. Том приликом Милорад Улемек се консултовао са њим шта да ради, и он му је предложио да прихвати контакт и да се упозна и види шта хоће Ђинђић.

Познато му је да је Улемек заједно са Спасојевићем отишао на састанак. Такође зна да се након Улемековог повратка јављао начелник РДБ-а Радомир Марковић који је био љут, што као старешина и руководилац Службе није обавештен о овом састанку. Након објашњења о чему се ради и због чега је састанак одржан, стишала се ситуација између Улемека и Радета Марковића. Након краћег времена Ћинђић је поново тражио састанак са Улемеком, па су сада заједно Улемек и Брацановић, а са знањем Радомира Марковића отишли на састанак који се одржавао у једној канцеларији Градске скупштине. Тада је Милорад Брацановић први пут видео Драгољуба Марковића и Чедомира Јовановића. У ходнику испред ове канцеларије видео је обезбеђење Зорана Ћинђића међу којима је видео Душана Спасојевића. Изнео је да зна за понуду коју је Душан Спасојевић учинио Милораду Улемеку, да му омогући контакт и везу са једним од вођа терористичке групе Албанаца на Косову, са којим је Спасојевић раније шверцовао. Тада је први пут он сазнао да се Душан Спасојевић бави криминалом и да је родом из Медвеђе. Током 2001. и 2002. године, Душан Спасојевић је наставио да даје податке везано за Југ Србије, али су они били мањег квалитета од почетних података. Након ових догађаја на Југу Србије зна да се један део ЈСО-а вратио за Београд а већи део Јединице остао је на Југу Србије. Након повратка дела ЈСО-а у Београд, први пут је отишао са Милорадом Улемеком у Шилерову код Душана Спасојевића где упознаје Слободана Пажина, инспектора Градског СУП-а Београда. Сећа се да је Душан Спасојевић рекао да он даје податке Слободану Пажину око расветљавања неких кривичних дела и да он зна много података о криминалним групама које би биле интересантне за службу. О криминалним активностима Душана Спасојевића он није имао сазнања, али су таква сазнања имали припадници Ресора Јавне безбедности, из којих је произишло да је он криминалец и мафијаш који се бавио трговином наркотицима.

Након промена у друштву извршених 5. октобра 2000. године, постао је начелник Седме управе у оквиру РДБ-а која се бавила применом техничких мера и мера прислушкивања, а након протеста Јединице за специјалне операције у новембру месецу 2001. године и подношења оставки тадашњег начелника Горана Петровића, и његовог заменика Зорана Мијатовића, именован је за заменика начелника службе. У време док је био заменик начелника службе, сазнао је у једном разговору са Премијером, да ће се организовати служба за борбу против организованог криминала, и тада је предложио Радована Кнежевића за начелника те Управе. Заједно са Кнежевићем и Андријом Савићем направили су шему Управе.

Одлазио је код Душана Спасојевића у Шилерову како би прикупио податке о организованим криминалним групама, где је добио

информације о неким криминалцима. Познато му је да је РДБ давао логистичку подршку Ресору Јавне безбедности а на захтев Радована Кнежевића и Милета Новаковића на основу наредбе истражног судије Окружног суда у Београду, Седма управа РДБ-а почела је да слуша телефонске разговоре «сурчинског клана», чији је вођа био Љубиша Буха а његова десна рука Душан Спасојевић. Познато му је да су прислушкивани телефони Милета Луковића, Зорана Вукојевића и Миладина Сувајџића.

Када је дошло до отмице Мирослава Мишковића преслишавани су прислушкивани телефонски разговори ове криминалне групе, али се није могло доћи до конкретних података да «сурчинска група» стоји иза те отмице, и ако су УБПОК и Управа криминалистичке полиције Србије дошли до одређених података да ова криминална група стоји иза отмице Мирослава Мишковића. Након отмице Мишковића, Душан Спасојевић је са својом «екипом» отишао у Париз са намером да одатле отпутује у Венецуелу или Колумбију ради набавке дроге. О овоме је Служба РДБ-а обавестила Управу УКП МУП-а Србије и Милета Новаковића који је организовао њихово хапшење и депортацију у земљу. Након овог хапшења почиње веома жива комуникација између Љубише Бухе, Владимира Поповића и Чедомира Јовановића, а у тој комуникацији Љубиша Буха тражи да Душан Спасојевић и његови људи буду пуштени из притвора из Централног затвора у Београду. Постојала су сазнања да се «сурчински клан» бавио отмицама и сумња да је Љубиша Буха организовао одлазак Душана Спасојевића и осталих припадника «клана» у Јужну Америку ради куповине хероина, али на те околности, боље податке је поседовала Служба јавне безбедности МУП-а Републике Србије. Он лично је наложио да се сачувају транскрипти прислушких разговора из овог периода. Од начелника Г СУП-а Београда, генерала Милана Обрадовића, сазнао је да је дошло до разлаза између Љубише Бухе и Душана Спасојевића. Такође је сазнао да је Душан Спасојевић на мерама прислушкивања а Милорад Улемек никад није прислушкиван. За време док су Андрија Савић и он били на челу РДБ-а Душан Спасојевић није обрађиван а није му познато да су Спасојевић и Миле Луковић долазили на Институт безбедности ради обуке. Навео је да му се Душан Спасојевић никада није обраћао са захтевом за добијање података до којих је Служба дошла са мера надзора прислушких разговора као и да од 1997. године од када је он радио у овој Служби Милорад Улемек никада није тражио садржину било ког разговора са мера надзора и прислушкивања.

Истакао је да му ништа није познато и да нема сазнања да је Спасојевић финансирао Јединицу за специјалне операције и да му ништа није познато о договору Чедомира Јовановића, Владимира Поповића,

Љубише Бухе, Милорада Улемека да се изврши пребацивање и продаја 600 килограма хероина у околне земље, Румунију, Б и Х и Хрватску.

У свом исказу је изнео да му није познато и да није имао податке да је Милорад Улемек након смењивања са места команданта ЈСО-а фактички био командант ЈСО-а.

Надаље, сведок се изјашњавао о дешавањима у време протеста ЈСО-а, за које је истакао да он има сазнања да је протест почео након налога тадашњег руководиоца РДБ-а Горана Петровића, да се ухапсе браћа Бановићи. По његовим информацијама припадницима ЈСО-а речено је да хапсе двојицу криминалаца. На почетку протеста, он је замолио Милорада Улемека да оде у Кулу, да смири ситуацију како протест не би прерастао у нешто друго. Одлазио је и он у центар ЈСО-а у Кулу, али му нису дозволили да уђе у центар, није постојала могућност да се на други начин оствари комуникација, јер су сви телефони били искључени. Након повратка из Куле у Београд, имао је састанак испред зграде Владе Републике Србије Чедомиром Јовановићем. Разговарали су о протесту и заједно отишли код министра полиције који их је обавестио да су Горан Петровић и Зоран Мијатовић поднели оставке. Министар полиције питао га је за мишљење ко би могао да буде на челу РДБ-а, па је он предложио Андрију Савића, који је и постављен за начелника на седници Владе. Након неколико дана, Андрија Савић му је понудио да буде заменик начелника РДБ-а, што није желео, али му је тада речено да је министар већ написао решење о постављењу. Истакао је да је неистина да је њега ЈСО поставила на место заменика начелника РДБ-а. По његовом мишљењу, протест ЈСО-а у новембру 2001. године је био оправдан, то мишљење делио је МУП-а Србије и премијер Зоран Ђинђић. У даљем излагању навео је, да је у време протеста ЈСО-а по његовом сазнању Ресор Јавне безбедности прислушкивао телефонске разговоре Љубише Бухе, који је тада имао учестале телефонске контакте са Чедомиром Јовановићем и Владимиром Поповићем. Љубиша Буха је ситуацију око протеста Јединице, представљао врло сложеном и драматичном и манипулисао је са Владом, и са Чедомиром Јовановићем, Владимиром Поповићем. Изнео је да му је познато да је Љубиша Буха обавестио Владимира Поповића, да се ЈСО спрема да заузме зграду Владе, и да се Љубиша Буха хвалио пред другим лицима како Влади «даје глас». По његовом мишљењу мотив за протеста ЈСО-а, било је хапшење браће Бановића, на захтев Хашког трибунала, а његов лични став је да је протест оправдан, имајући у виду прошлост припадника ове Јединице. У свом излагању је навео да претпоставља, да када је у ЈСО отишао у Кулу, док су били у протесту, да нису хтели да га приме у центар, због тога што су мислили да је тадашњи начелник РДБ-а Зоран Мијатовић са њим.

Сведок Зоран Јањушевић

Сведок Зоран Јањушевић саслушан је на главном претресу одржаном дана 14.5.2005. године. У свом исказу изнео је да је најпре био саветник за привреду и аналитику у Влади Републике Србије, а затим члан Савета за државну безбедност. Премијера Србије др. Зорана Ђинђића упознао је децембра месеца 2000.-те године на једном приватном пријему. У Влади Републике Србије почео је да ради 15.3. 2001. године и то најпре као саветник за економију и привреду и аналитику. Из Владе Републике Србије упућен је и радио је као стечајни управник Бродоградилишта «Београд» и «Бродотехнике» у Макишу. У периоду од 3,5 месеца боравио је у тим фирмама, а у Владу Републике Србије почиње да ради у лето 2001. године и то на пословима економије, привреде и аналитике. Никада у Влади Републике Србије није радио нити имао звање саветника за безбедност, такво место није било предвиђено ни актом о систематизацији, нити је бринуо о безбедности Премијера.

Познато му је да је Влада Србије након побуне «црвених беретки» формирала Савет за државну безбедност. У том телу он је био једанести или дванаести члан и од тада долази у додир са информацијама везаним за систем безбедности. На састанцима овог Савета расправљали су о многим проблемима значајним за безбедност у Србији. Зна да се разговарало и о организованом криминалу и о борби и стратегијама и мерама које треба предузети да би се сузбио организовани криминал и онемогућиле криминалне групе у даљем деловању на простору Србије и шире. О томе су постојали различити ставови у Влади, али је било очигледно да се жели стати на пут најгорој врсти криминала. На састанцима су вођени стенограми у које се може извршити увид.

Био је задужен за екстремно информисање уместо Премијера, јер је Премијер одлучио да више не чита сам пошту која је редовно долазила, па је он добио задатак да чита пошту и интересантне информације сажме у неколико реченица и да о тим информацијама писмено или усмено обавести Премијера. Информације је сачињавао након читања извештаја који су добијани од СИД-а (Служба за информисање и документацију МИП-а), затим од Ресора Јавне безбедности у оквиру МУП-а Србије и БИЕ.

Из ових информација дошао је до сазнања у вези тзв. «Макине» криминалне групе, и њеног деловања, припремања ове групе за атентат на Премијера. У тим извештајима се помињало да припадници ове криминалне групе желе да ликвидирају многе, неки су били

поименично наведени. Са садржином ових извештаја упознао је и Премијера Владе Републике Србије. Других информација да се припрема убиство Премијера Владе Републике Србије није било. Поводом ових информација контактирао је Милорада Брацановића и Андреју Савића, начелника и заменика начелника Безбедносно информативне агенције. Са Савићем је имао повремене службене контакте, а са Брацановићем који је био заменик начелника БИЕ, контакти су били чести. Брацановић је често организовао састанке на Институту за безбедност, образлажући то чињеницом да има нешто важно да саопшти. Његов однос са Милорадом Брацановићем у почетку је био професионалан, док није схватио да Брацановић често саопштава лажне информације због чега је одлучио да на те састанке више не иде. Присуствовао је једино састанцима Савета за Државну безбедност чији је члан био. Сви ови састанци одржавали се на Институту за безбедност. Објаснио је да је закључио да Брацановић не говори истину, (лаже), јер многе ствари и подаци које му је он саопштавао нису се поклапали са стварним стањем и подацима који су стизали из Ресора Јавне безбедности МУП-а Србије, која је имала и презентовала другачије податке. Приликом једног састанка на Институту за безбедност, код Брацановић Милорада у присуству тадашњег заменика министра полиције Милића, Брацановић је предложио да се Улемек врати у БИУ као саветник за борбу против организованог криминала, наглашавајући да му је то обећано, након одласка у пензију. Истакао је да је на такав предлог прилично бурно и незгодно реаговао, могло би се рећи јако ружно, и напустио је састанак. Познато му је да је Премијер имао податке, да Брацановић Милорад има контакте са припадницима организованих криминалних група и да им на неки начин пружа логистику, због чега је Премијер инсистирао на што бржој смени Брацановића, који је после тога и смењен.

Изнео је да оптуженог Улемек није познавао раније, и да никада није учествовао у илегалном пребацивању наркотика из Србије у Босну. Чедомира Јовановића није познавао раније до доласка у Владу Србије, као ни Бебу Поповића, Драгољуба Марковића и остале које је опт. Улемек поменуо у својој одбрани.

Изјавио је да је тачно да је премијеровом пратоцу Милану Веруовићу након повратка Премијера са Копаоника у фебруару месецу 2003. године, пренео информацију коју је у међувремену добио у писменој форми да су припадници једне криминалне групе у време боравка Премијера били на Копаонику, и да су са трибина гледали фудбалску утакмицу у којој је играо Премијер. Није рекао да су то припадници «земунског клана». Иначе са припадницима премијеровог обезбеђења није имао контаката.

У вези догађаја код хале «Лимес» изнео је да је неких двадесет дана раније из ових извештаја сазнао за лице са именом Дејан Миленковић – «Багзи» где је наведено да је припадник «земунског клана» криминалне групе, да вози скупоцена возила типа «Мерцедесе» и разне ципове. Због тога је за њега било изненађење када је чуо након инцидента код хале «Лимес», да је то исто лице возило камион вредан око 1.000 еура. На ту околност указао је на састанку поводом овог случаја који је одржан код министра полиције Михајловића. Том састанку присуствовали су заменик министра полиције генерал Лукић, министар Михајловић и Републички Јавни тужилац Синиша Симић. Проблем је био око састављања кривичне пријаве, и описа кривичног дела за које је требало саставити кривичну пријаву. Чуо је када је тужилац Симић изнео да нема законских основа да се поднесе кривична пријава за покушај атентата, мада је он лично изнео да саматра да је у питању покушај атентата. Сигуран је да су таква мишљења изнели и генерал Лукић и министар Михајловић, јер су располагали потпуно истим информацијама, користили су исте извештаје и документацију. Изнете тврдње које су се појавиле у медијима да је Дејан Миленковић трговачки путник који се случајно налазио на ауто-путу у то време, нису имале никакве логике и везе са личношћу Дејана Миленковића и подацима са којима је полиција располагала и који је помињан у извештајима о «земунској криминалној групи». У тим оперативним извештајима спомињано је да користи разне аутомогиле, да је члан овог криминалног клана, и то све је са сигурношћу указивало да је немогуће да је он трговачки путник који вози камион. Сведок је истакао да је од раније запазио да постоји анимозитет између правосуђа и МУП-а, да су се често помињале информације да МУП не ради свој посао како треба, а они су сами мислили да су добри правници.

Након овог инцидента код хале «Лимес» покушао је да ступи у контакт са Премијеровим пратиоцем Миланом Веруовићем који се налазио у Бања Луци са Премијером. У време када је он покушавао да направи контакт трајала је конференција за штампу Председника Владе. Желео је да Веруовићу саопшти да Премијер не коментарише овај догађај. Успео је да оствари контакт са Веруовићем и саопштио му да постоје индиције да се ради о покушају атентата на Премијера и да замоли Премијера да се о предметном догађају суздржи у давању оцена у својим изјавама. У повратку сачекао је Премијера на аеродрому, одвезао се са њим до резиденције и уз пут су разговарали о свему. Изнео је све детаље састанка код министра Михајловића, Премијер се о свему распитивао шта се десило, како је то могуће, тражио је да види те извештаје, и папире који су везани за цео догађај, и захтевао да се позову министри Батић и Михајловић, да се одмах реагује. На Премијерова

питања зашто није поднета кривична пријава за покушај атентата није могао да му одговори. Објаснио је да је поднета кривична пријава за фалсификовање исправа. Познато му је да када је он одлазио од Премијера, дошао је амбасадор САД Монтгомери, па сматра да је из свих тих разговора које је Премијер обавио по повратку из Бања Луке могао да схвати да је у питању његова безбедност и да је угрожен, мада се Премијер никада није о томе посебно изјашњавао нити показивао да се брине за своју безбедност.

Изнео је да је на посао долазио око 8 сати ујутру. Критичног дана 12. марта 2003. године, на посао је дошао пола сата раније пре доласка премијера др. Зорана Ђинђића. Налазио се у својој канцеларији бр. 53, на првом спрату. Када је завршио преглед поште кренуо је из своје канцеларије ка Премијеровом кабинету који се налазио такође на првом спрату и то у другом делу ходника. Идући ка Премијеровом кабинету чуо је два ударца - звука за које најпре није помислио да су пуцњи, јер се у то време вршила адаптација просторија на другом спрату зграде. Крећући се ходником, у моменту када је стигао до сптеништа ка помоћном улазу који су користили за улазак у зграду Владе, чуо је жагор који је прелазио у галаму у приземљу, због чега је кренуо наниже степеницама. Галама је била све већа, а затим када је стигао до првог подеста на степеништу видео је да Премијер лежи на леђима, а обезбеђење зграде налазило се око њега. Препознао је по гласу, а затим видео Премијеровог возача Бијелића. Стрчао је доле, подигао је Премијерову главу, није приметио крв. Када му је раскопчао кошуљу на његовој десној страни испод ребара видео је рупу величине нокта. Када је подигао Премијера да га умије своју десну руку завукао је испод Премијерове леве плећке и онда је осетио огромну рупу, као да је одваљен комад тела. Покушавао је неком мајцом коју му је неко додао да заустави крварење. Људима из обезбеђења наложио је да доведу возило и помогну му да Премијера унесу у возило и да га пребаце до прве болнице да би му се указала помоћ. Пребацили су га до Ургентног центра у Београду када га је и последњи пут видео. Након тога имао је више састанака у згради Владе и није имао ништа више да изнесе у вези овог догађаја.

Сведок Ацо Томић

Саслушан на главном претресу дана 20.3.2007. године изнео је да је дана 12. новембра 2001. године отпутовао са генералном Небојшом Павковићем у службену посету Москви и да је на Ауто-путу на «Газели» приметио паркиране хамере и поред њих припаднике ЈСО-а. Пошто је

путовао у службену посету Русији, на аеродрому је разговарао са генералом Павковићем да ли је потребно да остану у земљи. Отпутовали су за Москву одакле су се вратили 15. или 16. новембра. Негирао је да је 12.11.2001. године имао било какав сусрет са Милорадом Улемекком. Напоменуо је да се није сусретао са припадницима ЈСО-а, јер је сарадња Војске Југославије и Ресора Државне безбедности МУП-а Србије ишла званичним путем. Напоменуо је да се на те околности изјашњавао и у време док је био у притвору за време акције «Сабља» и негирао тачност информације Војне Управе безбедности коју је написао Момир Стојановић када је он лишен слободе.

Изнео је да је оптуженог Милорада Улемекка упознао у августу или септембру 2002. године, када га је код њега довео Борислав Микелић. Тада се код њега већ налазио Раде Булатовић, садашњи директор БИЕ. Том приликом Улемек се интересовао о могућности организовања обуке припадника ЈСО-а на војним полигонима. Упознао је Душана Спасојевића на састанку на коме су присуствовали Милорад Улемек, Раде Булатовић и Борислав Микелић, уз објашњење да је Милорад Улемек инсистирао да његов пријатељ, жели да упозна генерала, који је упасио америчког шпијуна (*мисли на генерала Перишића, који је у то време био у Влади Др Зорана Ђинђића*). Приликом тог контакта Душан Спасојевић му је оставио на поклон, мобилни телефон марке «Нокиа», који је он послао на анти прислушну и анти диверзиону проверу. На састанцима са оптуженим Улемекком разговарали су о списковима лица које потражује Хашки трибунал, а њега лично су интересовали само подаци, ко се од припадника Војске Југославије налази на тим списковима. Познато му је да је Улемек пласирао информацију о наводно скривеном злату у Тивту, а провером је утврђено да је ова информација била нетачна. Навео је да му је познато да је постојала службена белешка Службе Војне безбедности Београдског корпуса о извесним недостацима у обезбеђењу председника Ђинђића. Потврдио је да његово сазнање о овој белешци потиче из фебруара месеца 2003. године, и све информације до којих је Служба долазила уступане су Служби Државне безбедности или Министарству унутрашњих послова. Није могао да потврди када је та белешка из Београдског корпуса прослеђена МУП-у, јер је Војска Југославије имала више корпуса, па не може да се сети сваке појединачно прикупљене информације, али зна да је свака таква информација која је послата, заведена и то не само да је информација примљена или отпремљена, него и тачно коме је уручена.

Сведок Дејан Михајлов

У свом исказу изнео је да нема непосредних сазнања о атентату на председника Владе Др Зорана Ђинђића, да све што зна о томе сазнао је из медија и из јавних саопштења. Објаснио је да је он један од учесника који је учествовао у писању саопштења за јавност Информативне службе Изборног штаба председничког кандидата Драгана Маршићанина, који је био кандидат ДСС-а. Саопштење је писано у току изборне кампање 17. маја 2004. године. Само саопштење дато је у предизборној кампањи и део је политике и политичке климе, а намера је била да се у тој кампањи обрати пажња на изјаве и чињенице које су изношене у штампи, а које су биле део политичке борбе. Он лично нема никаквих сазнања о убицама Др Зорана Ђинђића. Саопштење је написано на основу изјаве, пре свега Миле Ђинђић, која је пренета у недељнику «Европа» од 13. маја 2004. године. Преношење дела саопштења у медијима у којим се наводи да «Борис Тадић и Зоран Живковић знају ко је убио Председника ДС-а и Премијера и да то кажу Србији ако то желе, да се одмаку од убица», представља само један део из саопштења који је изван контекста, а који је дат у политичкој борби у предизборној кампањи.

*Сведоци на околност за спровођење плана – атентата на
Председника Владе Р Србије
16.2.2003. – Бубањ поток*

У вези боравка премијера др Зорана Ђинђића на Копаонику фебруара месеца 2003. године, суд је у својству сведока саслушао припаднике његовог личног обезбеђења. Саслушани су сведоци: Милан Веруовић, Александар Бијелић, Јован Ђурић, Срђан Бабић, Настић Дражен, Срђан Дробњак, Драган Лалић, Бобан Пурић и Љубиша Јаношевић. Из њихових исказа који су у бити идентични суд је закључио да су са Премијером отпутовали на Копаоник у петак, 14.2.2003. године, у поподневним сатима и да је било планирано да се врате у недељу. На Копаонику се налазила и премијерова породица. Сутрадан Премијер је учествовао у фудбалској утакмици између припадника Специјалне Антитерористичке јединице и неких чланова Владе. У тој утакмици Премијер је задобио повреду пете, и након прегледа је констатовано да треба да се врати за Београд да би се повреда санирала. Повратак за Београд испланиран је за недељу, 16.2.2003. године око 13 – 13,30 сати поподне. Сведоци су изнели да је шеф обезбеђења, Милан Веруовић ујутро најавио трасу и обавестио остале чланове обезбеђења о времену поласка. Нешто пре поласка

колоне у којој је био Премијер са породицом, кренула је и претходница у којој су били Јаношевић Љубиша, Пурић Бобан и Дробњак Срђан. Задатак претходнице је био, да направи припрему приликом повратка или доласка Премијера са пута. У планирано време колоне је кренула са Копаоника. Сведоци су изнели да је Премијер био у блиндираном ципу марке «Мерцедес» класе Г 320, којим је управљао возач, Александар Бијелић. Иза овог возила кретао се цип са припадницима обезбеђења, а у трећем возилу у колони, у ципу марке «Мицубиши спот» налазила се премијерова породица. Док су силазили са Копаоника нису приметили ништа сумњиво. На улазу на ауто-пут сачекала их је саобраћајна патрола што је било уобичајено за најављену трасу и усмерили су их на рампу која је била намењена за њихов пролазак. На ауто-путу нису имали никаквих застоја, није било проблема. Једини проблем или пропуст, како су га видели припадници премијеровог обезбеђења, а у овом поступку сведоци, био је тај што их на улазу у Бубањ поток није сачекала патрола саобраћајне полиције, која је ту требало да буде и због тог пропуста нису имали отворену рампу како је било предвиђено за њихов пролазак, већ су искористили подигнуту рампу за неко друго возило и сва три возила су прошла једно за другим. Сведоци су изнели да су схватили да су радници на наплатној рампи закључили да се ради о колони под пратњом, јер су на возилима имали укључене блинкере и сирене и због тога су и оставили отворену рампу да могу да прођу. Сведок Милан Веруовић изнео је да након што су прошли Бубањ поток премијерово возило је продужило у болницу на Бањици где је био договорен преглед Премијера, док је премијерова породица наставила према резиденцији.

Сведоци сарадници

У вези припреме за извршење атентата на председника Владе Републике Србије Др Зорана Ђинђића сведоци сарадници су изнели и описали понашање организатора криминалне групе, акције које су биле предвиђене планом, а које су спровели 16.2.2003. године, улоге и задатке сваког извршиоца, припадника криминалне групе које су им одредили организатори, оптужени Улемек и пок. Душан Спасојевић у циљу извршења планом предвиђеног задатка, убиства председника Владе Др Зорана Ђинђића.

Сведок сарадник Миладин Сувајић у свом исказу око припрема атентата код Бубањ потока, навео је да се дана 15.2.2003. године, око 22 – 23 часа срео са Милетом Луковићем и Милошем Симовићем. Тада су му наложили да сутрадан ујутру, 16.2.2003. године са Милошем

Симовићем оде на ауто-пијацу да купи камион-шлепер. Том приликом су му наложили да се добро маскира и да приликом куповине камиона, користи лажну личну карту. Имао је само једну личну карту на име Драге Черкете, коју је већ користио за куповину пејцера. Миле Луковић му је одобрио да користи ову личну карту. Како 16.2.2003. године он и Милош Симовић на ауто-пијаци у Бубањ потоку нису нашли да купе одговарајући шлепер, Милош Симовић је о томе обавестио Душана Спасојевића. Када је Душан Спасојевић чуо да не могу да нађу да купе камион - шлепер, био је врло узнемирен, и наложио им је да се врате у станове – «штекове». Вратили су се у станове, па му је истог дана, након краћег времена, опт. Милош Симовић наложио да поново оде заједно са опт. Владимиром Милисављевићем на ауто пијацу и да купе два мања камиона. Том приликом је контактирао телефоном - «специјалом» са оптуженим Милошем Симовићем који му је рекао да је новац код Владимира Милисављевића и да пожуре са куповином два мала камиона. На ауто пијаци у Бубањ потоку купио је мали камион марке «Мерцедес», аустријских регистарских ознака и камион «ТАМ» плаве боје, београдских регистрација о чему је направио купопродајне уговоре са њиховим власницима, а камионе је паркирао на оближњи паркинг поред ауто-пута.

Након куповине ових камиона док је он закључивао купопродајне уговоре, Владимир Милисављевић се налазио негде на ауто пијаци. Када је завршио сачињавање уговора, телефоном - «специјалом» позвао је Владимира Милисављевића који је дошао по њега заједно са Душаном Крсмановићем па им је предао кључеве камиона. Тражио је од њих да из камиона узму документа о пореклу, власницима и др. и да их поцепају. Ти камиони нису тада померани, већ су остављени на паркингу код Бубањ потока. Након покушаја атентата код хале «Лимес» у возилу марке «Мерцедес», аустријских регистарских таблица, који камион је коришћен 21.2.2003. године код хале «Лимес», пронађени су папери о пореклу камиона, што значи да их они нису уништили, па се и на тај начин потврђује истинитост исказа сведока сарадника Сувајџића.

Изнео је да је чуо када је Милисављевић контактирао са Милошем Симовићем, а Симовић је наложио Милисављевићу и Крсмановићу да га доведу до «Мека» на Новом Београду, код «Шест каплара», што су они и учинили. Када су стигли до «Мека» затекли су Јуришић Милана, Милоша Симовића, Александра Симовића, Нинослава Константиновића и они су им се придружили. Видео је када је Милош Симовић, Константиновићу дао «Форд ескорт» тамно плаве или тамно љубичасте боје и послао га негде. а дао му је и нови телефон - «специјалу». Милош Симовић је њему дао нову «специјалу» и возило «Рено клио» новосадских регистарских ознака 111-845. Наређено му је да све остале

телефоне искључи, да укључи ту нову «специјалу» и да у Бубањ потоку прати када наиђе колона у којој ће бити један цип марке «Мерцедес». (Ово се потврђује из исказа пратилаца, који су изнели да се Премијер превозио ципом марке «Мерцедес»). Такав цип је имао Душан Спасојевић и речено му је да ће га због тога лако препознати. Објашњено му је да ће овај цип имати у пратњи два «Аудија» и да ће један од тих путничких возила марке «Ауди» кретати се испред овог ципа на неких 500 до 600 метара са ротацијом. Отишао је у Бубањ поток на ауто-пут код наплатне рампе, и одатле је контактирао Милоша Симовића више пута. Милош Симовић му је рекао у тим телефонским разговорима, преко «специјале» да ће када му се буде јавио и обавестио га да је колона прошла, одредити му пут којим ће се вратити у Београд, да ли истим путем којим је дошао, (ауто-пут пролазак кроз наплатну рампу) или као другу алтернативу да скрене са ауто-пута на пут за Гроцку и да тим путем дође у Београд. Дошао је у Бубањ поток где је требало да прати кретање колоне под пратњом. Када је колона прошла о томе је обавестио Милоша Симовића, који му је предложио да настави пратњу колоне, али он то није прихватио, јер се колона возила кретала веома брзо а он није вичан брзој вожњи. По проласку ове колоне, вратио се истим путем до стана. Исте вечери је на вестима у дневнику, на телевизији, чуо да је Премијер угануо ногу на Копаонику. После неколико дана чуо је у разговорима са припадницима криминалне групе, да је постојао план да се на узбрдици на ауто-путу код Бубањ потока, на узвишењу камионима препречи пут колони и да се са узвишења, премијерова колона гађа «зољама». Били су маскирани у зелене радне комбинезоне, које је он донео из Новог Сада и оставио у стану «десетка». Напоменуо је да пар дана после 16.2.2003., није могао да ступи у контакт са Милошем Симовићем, осим у ситуацији када је он њега звао. Увече га је звао Милош Симовић да пита да ли је све у реду, јер је он тих дана имао задатак да набави више станова и возила, а Симовић се распитивао и како је Љиља Буха, пошто је он са њом боравио у стану.

Саслушани су у доказном поступку *сведоци сарадници Зоран Вукојевић и Дејан Миленковић*. У својим исказима су сведочили о одласцима Душана Спасојевића и Милета Луковића на Копаоник, пре 16. фебруара 2003. године. Изнели су да су у то време на Копаонику боравили на зимским припремама, припадници ЈСО-а, међу којима су били и оптужени Звездан Јовановић и Жељко Тојага. Сведок сарадник Дејан Миленковић изнео је да је Душан Спасојевић знао да на Копаонику борави Премијер са својом породицом, па је из тих разлога послао Нинослава Константиновића са супругом, дана 14.2.2003. године, да прати кретање Премијера. *(Напомена: Искази су у овом делу потврђени из писмених доказа које је суд извео на главном претресу*

увидом у књигу боравка гостију хотела у Брзеће за период од 14. до 16.2.2003. године, у плаћене рачуне за овај боравак и у службену белешку УБПОК-а састављену 14.11.2004. године, по наредби Специјалног тужиоца у вези боравка опт. Нинослава Константиновића на Копаонику). (Видети транскрипт о саслушању сведока сарадника Дејана Миленковића са главног претреса од 23. новембра 2006., страну 6, 11, 12, 75 и 76).

Сведок сарадник Зоран Вукојевић је изнео да му је наложио Душан Спасојевић да се нађу испод надвожњака код «Стека» у Београду, да он претходно јави Слободану Ресимићу да из Шилерове донесе износ од 20 до 25.000 еура. Навео је да је заједно са Душаном Спасојевићем отишао возилом «Рено Клио» до Сава центра, где се нашао са Слободаном Ресимићем од кога је узео наведену суму новца, затим су променили возила, тако што је Спасојевић узео возило «БМВ», и од «Стека» тим возилом Спасојевић и Миле Луковић су заједно са Ненадом Шареом отишли на Копаоник.

Овај догађај на истоветан начин описује у свом исказу и сведок сарадник Дејан Миленковић. Он је изнео приликом саслушања на главном претресу, 23.11.2006. године, на страни 6 следеће: «...Постојало је више акција и планова како да се убије пок. Премијер. Први пут је то било на Копаонику. Тада ја нисам знао ко је требао да изврши убиство Премијера. Ја сам се само нашао са пок. Душаном Спасојевићем, он ме је тада назвао да му довозем један аутомобил, пошто су у то време сви његови аутомобили били склоњени из Шилерове улице, јер је имао информацију да се полиција припрема за улазак у Шилерову и да се спрема наше хапшење. Тада сам ја узео један аутомобил од Ресимић Слободана «БМВ», а и тачније Вук је довезао тај ауто нама, на ауто-пут код хитне помоћи, код «Стека». Ту је Душан дошао са Милетом Луковићем. Био је Милош Симовић и Шкене. Они су дошли са неким малим аутом. Душан нам је саопштио да ће да проба да Премијера убију на Копаонику. Међутим, од тога ништа није било. Пок. Душан се вратио са Копаоника. Рекао нам је да не може то да се изведе, да је Легија организовао са Звезданом Јовановићем, да је требало Звездан горе да пуца на Копаонику, али да то нешто није могло да се уради и да ћемо да чекамо када се Премијер врати са Копаоника...».

Изнео је да му је познато да је у међувремену Душан Спасојевић наредио да се купи камион – шлепер како би се препречио пут колони возила у којој се налазио Премијер, када се буде враћао са Копаоника. Планом је било предвиђено да он вози овај шлепер на узвишењу код Бубањ потока и да препречи пут возилима из колоне. На ауто пијаци

Миладин Сувајџић није могао да нађе камион – шлепер, па је по наредби Душана Спасојевића купио два мања камиона. Акција код Бубањ потока приликом повратка Премијера са Копаоника планирана је тако што је Нинослав Константиновић који је био послат од стране Душана Спасојевића да прати кретање Премијера, имао задатак да јави кретање и полазак Премијера и његове пратње са Копаоника. Познато му је да су остали припадници криминалне групе тога дана били на ауто-путу код Бубањ потока у мањим возилима и да су имали задатак да помогну да се извршиоци који би гађали возила из «зоља» извуку са лица места. Сигуран је да је он требало да вози један камион, али није био сигуран ко је требало да управља другим камионом. Познато му је да акција предвиђена планом није спроведена и да су пропратили колону под пратњом, да је он заједно са Милошем Симиновићем пратио возило марке «Мицубиши пајеро» до «Ауто-команде», а у том возилу се налазила премијерова супруга. Камиони су остали на паркингу у Бубањ потоку, па су их једно 4 – 5 дана пре 21. фебруара 2003. године пребацили на паркинг простор код Сава центра. *(Погледати транскрипт са главног претреса од 23. новембра 2006. године, страна 6, 11, 12, 75, 76 и транскрипт од 28. новембра 2006. године, страна 43).*

Овај део исказа сведока сарадника Дејана Миленковића и Зорана Вукојевића о одласку на Копаоник Душана Спасојевића, Милете Луковића и Ненада Шаре – Шкенета, потврђен је и исказом сведока Шаре Ненада када је сведочио на главном претресу. Ненад Шаре у свом исказу је изнео да је током фебруара месеца 2003. године, док су на Копаонику боравили припадници ЈСО-а, позвао га Милорад Улемек и наложио му да на Копаоник одвезе Душана Спасојевића и Милета Луковића. Изнео је да је на Копаоник, до Бруса-Брзеће, Спасојевића и Луковића превезао возилом марке «БМВ» који је преузео код «Стека» на ауто-путу. Улемек га је обавестио да Спасојевић и Луковић треба да обаве разговор са Звезданом Јовановићем. Оптужени Улемек му је дао број телефона на који може контактирати Звездана Јовановића. Када су стигли у Брзеће позвао је Звездана Јовановића телефоном на број који му је дао Улемек. Обавестио га је да је довезао људе по Улемековом налогу, са којима треба да поразговара. Звездан Јовановић је својим возилом «Цип Пајеро» сишао са Копаоника у Брзеће. Када је дошао Звездан Јовановић, из свог возила прешао је у возило «БМВ» у којем су били Спасојевић и Миле Луковић, а он је прешао у цип Звездана Јовановића. Када су завршили разговор, Звездан је поново сео у своје возило и вратио се на Копаоник а они су се вратили у Београд. *(Видети транскрипт о саслушању сведока Шаре са главног претреса).*

О чињеници да је планом било обухваћено праћење кретања Премијера на Копаонику, сведочио је сведок сарадник Зоран Вукојевић. Објаснио је да се некако у то време (фебруар 2003. године), нашао у кући телохранитеља Војислава Шешеља, Петра Панића – Пана, где се сусрео са Панићевим пријатељем, који је зубар по занимању, и који му је рекао да је на Копаонику видео Нинослава Константиновића како ужурбано иде иза премијера Др Зорана Ђинђића и да нешто јавља преко мобилног телефона. Ово посредно сазнање преко другог лица, сведок сарадник Вукојевић повезао је са сазнањем да је опт.Милош Симовић једном приликом пред њим, критиковао Нинослава Константиновића да је лоше одрадио праћење, јер је виђен. На овај начин су потврђени наводи одбране опт.Душана Крсмановића из предкривичног поступка да је Душан Спасојевић наредио Нинославу Константиновићу да прати Премијера, да је требало и он да путује, али да се некако извукао, да је због тога био уплашен како ће реаговати Спасојевић, није смео да му саопшти одлуку, већ је замолио да то учини Милан Јуришић. (Из овог дела исказа Душана Крсмановића може се закључити, какав је био страх међу припадницима када су покушали или одбили да изврше наредбу Душана Спасојевића).

Исказе сведока сарадника, сведока Шареа и признање Душана Крсмановића о томе да је организована пратња Премијера од стране криминалне групе на Копаонику, потврђује и исказ сведока Милана Веруовића, личног пратиоца Премијера, као и Зорана Јањушевића, када је Зоран Јањушевић прекорио пратиоца, Милана Веруовића да је Премијер праћен од стране криминалаца на Копаонику, а да то пратиоци нису приметили. (*Видети транскрипте о саслушању ових сведока*).

Сведок Раде Пецикоза, саслушан на главном претресу, изјавио је, да је 16.2.2003. године, сачинио купопродајне уговоре за два камиона, од којих је један регистран на београдске а један на аустријске регистарске таблице, и да је у уговорима наведено да је купац камиона лице, Драго Черкета, у чију је личну карту и извршио увид.

Сведок Драго Черкета у свом исказу је навео, да су му украдена лична документа, па и лична карта из његовог возила, пре датума који је означен као датум склапања уговора о купопродаји камиона, потписи на овим уговорима, испод ознаке купца, нису његови. Познато му је да је неко користио његову личну карту јер је добијао рачуне за пејџер који је користило непознато лице на његово име, користећи његову украдену личну карту.

Заједничко у исказима сведока - припадника ЈСО-а у вези боравка на Копаонику опт. Тојага Жељка и Звездана Јовановића

У доказном поступку саслушани су у својству сведока припадници Јединице за специјалне операције: *Славиша Станојевић, Милан Николић, Ђорђе Иванић, Жељко Изњатовић, Слободан Едгарац, Предраг Јованкић, Небојша Миловановић, Предраг Нинић, Никола Шепа, Стево Вукша, Веселин Лечић, Игор Миљивојевић и Далибор Марјановић.*

Из исказа ових сведока суд је утврдио да су у фебруару месецу 2003. године припадници ЈСО-а боравили на Копаонику подељени у три групе. У свакој је било од 50 до 60 припадника, а смене су трајале по 10 дана. Сведоци су боравили у смени од 11.2.2003. па до 21.2.2003. године.

Сведоци су сагласно у својим исказима изјавили, осим сведока Славише Станојевића, да је вођа друге групе на Копаонику у периоду од 11.2. до 21.2.2003. године био Звездан Јовановић. Сведок Славиша Стојановић је изјавио да се не сећа да је Звездан Јовановић био на Копаонику, али зна да је на Копаонику био Тојага Жељко. Сведоци су сагласно потврдили, да је са другом групом на Копаонику боравио оптужени Тојага Жељко, који је стигао неколико дана касније у друштву са командантом Душком Маричићем, Веселином Лечићем и Николом Шепа. Они су стигли на Копаоник 12. или 13. фебруара возилом «Нисан петрол» којим је управљао Никола Шепа. Смени се последњи прикључио Ђорђе Иванић који је користио одсуство због женидбе. Сведоци су потврдили да су у истој соби били смештени Веселин Лечић, Никола Шепа, Тојага Жељко, а касније им се придружио и Ђорђе Иванић. Смештени су били у хотелском комплексу «Конаци» у објекту «Козник» или «Маглић», нису сигурни у којем. За време боравка на Копаонику од наоружања су имали само лично наоружање (пиштољ), носили су службене легитимације, а на скијању су били у ски оделима без икаквих обележја.

Надаље, у својим исказима су изнели да је у ЈСО-у постојала пушка «Хеклер и Кох», да се налазила у магацину специјалне опреме и да су је могли подићи само шефови тимова по одобрењу команде. По завршетку обуке морала је да се врати у магацин и није могао нико лично да је задужи.

Сведок Жељко Изњатовић изјавио је да је смена почела 10.2.2003. године, и да је руководилац смене био опт. Звездан Јовановић, да га је видео приликом предаје смене 10.2.2003. године. Сећа се да је тада опт. Звездан преузео од вође претходне смене кључеве просторије са

опремом, кључеве од соба, а предат му је и распоред дневних активности припадника са којим је морао да се упозна. Распоред смештаја по собама правила су сами припадници. Изнео је да је на Копаонику био и оптужени Жељко Тојага, да је био смештен у соби са леве стране од степеништа, да га је виђао преко дана на ски-стази и увече по ресторанима и кафићима.

Сведок Марјановић Далибор у свом исказу је изнео да је опт. Тојага Жељко кренуо из Београда из команде ЈСО-а са Сењака у друштву са Душаном Маричићем, Веселином Лечићем, а возилом је управљао Никола Шепа. Он је тога дана радио на обезбеђењу испред објекта команде и видео је када су кренули на Копаоник.

Сведок Слободан Едгарац у свом исказу је изнео да је био у првој смени, а да је 11.2.2003. године на Копаонику видео опт. Звездана Јовановића приликом примопредаје смене. Потврдио је да је на Копаонику видео и опт. Тојага Жељка. Надаље, у свом исказу је изнео да је дана 12.3.2003. године био у команди ЈСО-а на Сењаку, да је у команди био и Веселин Лечић. У вечерњим сатима по наредби Министра Унутрашњих послова са осталим припадницима отишао је у Центар ЈСО-а у Кулу. Изјавио је да не зна где је 12.3.2003. године био опт. Саша Пејаковић. Знао је да је био ангажован на обезбеђењу Душана Спасојевића. Није му познато по чијој наредби. Није му познато да ли је опт. Звездан Јовановић 12.3.2003. године дошао у Кулу, видео га је у Кули, а када није могао да определи.

У изјави је изнео поводом протеста ЈСО-а, новембра 2001. године, да је до протеста дошло због хапшења браће Бановић који су извршили припадници Јединице, да је Јединица обманута, јер им је речено да хапсе криминалце, а сутрадан су ови људи испоручени у Хаг. Припадници су добровољно ушли у протест, то је било питање личног става, није било никаквих наредби и то је била индивидуална одлука сваког од њих.

Сведок Ђорђе Иванић у свом исказу је потврдио да је боравио на Копаонику, да се смени касније придружио, да је боравак смене започет 11. и трајао до 21.2.2003. године. Он је био смештен у соби са опт. Жељком Тојагом, Веселином Лечићем и Николом Шепом. Опт. Тојага је све време био на Копаонику.

Са Копаоника се вратио заједно са опт. Тојага Жељком. За Београд су кренули ујутру 21.2.2003. године, око 8 часова, возилом марке цип «Пајеро». Опт. Тојага Жељко превезао га је до стана на Чукарици. Познато му је да се опт. Тојага Жељко јавио телефоном претпостављеном Гарић Слободану, да га је обавестио да је стигао у

Београд и питао да ли треба да долази у команду ЈСО-а. Из понашања опт. Тојаге, закључио је да је слободан и да не треба да се јавља у команду.

Дана 12.3.2003. године он је био у команди ЈСО-а на Сењаку до 10 сати пре подне. Видео је опт. Звездана Јовановића када је улазио у зграду команде, мимоишли су се, јер је сведок тада излазио из зграде где се вратио поново око 11 сати, а затим отишао кући. Сећа се да је Звездан Јовановић био у цивилном оделу. Вест о убиству Председника Владе, сазнао је преко телевизије.

Сведок Предраг Јованкић био је на Копаонику у периоду од 11. до 21. фебруара 2003. године и потврдио да је на Копаонику видео опт. Жељка Тојагу и опт. Звездана Јовановића, уз напомену да је постојала одређена процедура да би се напустило место боравка појединог припадника и да је о томе морао да буде упознат руководилац тима. Изјавио је да је 12. марта 2003. године био у Центру у Кули, да је тога дана била велика гужва, јер су припадници били у Кули, а није могао да се изјасни да ли су се тога дана у Кули налазили опт. Жељко Тојага и опт. Саша Пејаковић. Опт. Звездана Јовановића је виђао у центру у Кули али није могао да се изјасни када га је први пут видео након атентата. Опт. Сашу Пејаковића није видео тада у Кули.

Сведок Небојша Миловановић у свом исказу на главном претресу потврдио је да је са припадницима ЈСО-а био на Копаонику у другој смени и да је свакодневно виђао опт. Звездана Јовановића и опт. Жељка Тојагу.

Дана 12. марта 2003. године био је у Кули и остао све док се није Јединица расформирала. Опт. Звездана Јовановића је виђао након атентата у Кули, али није могао да определи тачно када га је први пут видео, да му није познато где су били 12. марта опт. Звездан Јовановић и опт. Жељко Тојага.

У вези протеста Јединице за специјалне операције изнео је да су одлуку о протесту донели сви припадници Јединице, а њихов основни захтев је био да се Јединица не користи за хапшење лица која потражује Хашки Трибунал. Изнео је да му је познато да је опт. Саша Пејаковић радио у Одељењу за обезбеђење личности и објеката, да му је познато да је у једном периоду обезбеђивао Челомира Јовановића, али му није познато да је радио у обезбеђењу Душана Спасојевића.

Сведок Стево Вукша у свом исказу је изнео да је био на припремама на Копаонику у другој смени, а вођа смене био је опт. Звездан Јовановић. На Копаонику је видео и опт. Жељка Тојагу у

друштву са Душаном Маричићем. Познато му је да нико није могао да напусти Копаоник без одобрења команданта или начелника КОБ-а.

Опт. Сашу Пејаковића видео је у Кули, после атентата на Председника Владе, након 3 или 4 дана.

Повод за протест ЈСО-а било је хапшење браће Бановића који су сутрадан након хапшења изручени Хагу. Сви припадници су се солидарисали са ставом да не желе да учествују у хапшењу лица која се изручују Хагу.

Сведок Никола Шена изјавио је да је боравио на Копаонику у периоду од 12. или 13. фебруара до 22. фебруара 2003. године. Налазио се у пратњи команданта Маричића, а на Копаоник је допутовао са командантом, и био је смештен у соби са Веселином Лечићем и опт. Жељком Тојага. Не зна тачно на ком спрату се налазила њихова соба у хотелу, али зна да је била прва са леве стране од степеништа. Касније код њих у соби је дошао и Ђорђе Иванић, јер је раније користио одсуство. Оптуженог Жељка Тојагу виђао је свакодневно, јер су били у истој соби. Виђао је и опт. Звездана Јовановића, али за њега не може тврдити да га је виђао свакодневно. Зна да је комадант Маричић био све време на Копаонику. Оптуженог Улемека није видео на Копаонику, нити је чуо да је тамо долазио.

Он се вратио са Копаоника 22. фебруара, дан после завршетка смене. Познато му је да се оптужени Тојага вратио са Копаоника 21.2.2003. године заједно са Ђорђем Иванићем. Зна да су вече пред долазак провели до раних јутарњих часова по кафићима и да је оптужени Тојага око 5 или 6 сати ујутру отишао да спава.

У Јединици за специјалне операције постојала је пушка «Хеклер и Кох» Г-3 – 7,62 мм. Налазила се у магацину специјалне опреме и коришћена је само у настави за обуку, није имао прилике да гађа из ове пушке. У магацину за специјалне опреме имали су приступа само шефови тимова, и то само по одобрењу старешине вишег ранга.

Сведок Предраг Нинић изјавио је да је био припадник ЈСО-а у специјалистичком тиму. 2003. године боравио је на Копаонику десет дана у периоду од 11. до 21. фебруара. Већина њих је дошла аутобусом и били су смештени у «Конацима». Звездан Јовановић је био шеф те групе. Поред њега од старешина су били Веселин Лечић и Душан Маричић. Нису се појединачно пријављивали на рецепцији, већ их је све пријавио шеф тима. Жељко Тојага је дошао пар дана касније, тачније после три дана. Од тада га је виђао свакодневно, на стази или у хотелу. Не зна

тачно у којој соби је био смештен, нити ко је био са њим јер није ни одлазио код њега у собу. Колико му је познато он није напуштао Копаоник. Ујутру, пре одласка на стазе била је прозивка, као и увече око 11 часова, када су шефови тимова обилазили собе и списак са бројним стањем су предавали дежурном официру. Звездана Јовановића је виђао на Копаонику, али не баш сваког дана.

Као припадник Јединице, у току обуке 1997. године упознао се са пушком «Хеклер и Кох» Г3, 7,62 мм. Познато му је да је у питању пушка 308 Винчестер, са преклапајућим кундаком, без оптике. Није му познато да се ова пушка налазила у арсеналу Јединице.

Не сећа се да је дана 12.03.2003. године, у послеподневним часовима, када су стигли у Кулу видео Звездана Јовановића.

Сведок Славиша Станојевић изјавио је да је боравио је на Копаонику са групом припадника ЈСО –а у периоду од 11.2.2003. године до 21.2.2003. године. Опт. Тојага Жељка је виђао свакодневно, на скијању, у ресторану за исхрану, после завршених спортских активности. Нису били заједно нон стоп, али су се често виђали и дружили свакодневно. Надређени официр, шеф тима за њих дванаесторицу вршио је свакодневно пребројавање и водио евиденцију о бројном стању припадника. Шеф његовог тима био је Мића Петраковић, а шеф тима за безбедност Јединице, где је био Тојага био је Веселин Лечић.

Није му познато да је на Копаонику у то време био опт. Звездан Јовановић, није га видео, као ни Милорада Улемека.

Познато му је да је Тојага напустио Копаоник ујутру око 8 часова 21. фебруара 2003. године. Тог јутра последњи пут га је видео у кафеу «Андреа» око пола 7, када је кренуо у своју собу да покупи ствари и раздужи опрему. Око 7,15, можда 7,20 срео је Ђорђа Иванића са стварима опт. Тојаге, и обавестио га да иду за Београд. Када је опт. Тојага стигао у Београд није му познато.

Познаје опт. Сашу Пејаковића из Јединице. Раније је радио са њима у борбеном делу, 3,4 године, а онда је Пејаковић одприлике 2000. или 2001. године прешао у ОЗЛО, Обезбеђење и заштита личности. Радио је у обезбеђењу команданта Јединице, не зна да ли Улемека или Душана Маричића, када је дошло до смене. Такође, међу њима, припадницима се причало да је обезбеђивао неког Дућу. Тек након атентата, у новинама је прочитао да је Дућа – Душан Спасојевић, пре тога није знао о коме се

ради. Навео је да са Пејаковићем није никада детаљно разговарао о послу.

Познато му је да је у Јединици постојала пушка «Хеклер и Кох» 7,62 мм, у магацину специјалне опреме, није се налазила у оперативном саставу Јединице, а вођена је писмена евиденција о задужењу овим оружјем. Коришћена је само у кабинету, у наставном центру где су вежбали склапање и расклапање, а није кориштена за вежбе, за гађање. Нису имали оптику за њу.

Учествовао је у протесту Јединице, новембра 2001. године.

Сведок Милан Николић изјавио је да је био на Копаонику у другој смени до 21.2.2003. године. На Копаонику је свакодневно виђао опт. Жељка Тојагу. Сигуран је да оптужени Тојага није напуштао Копаоник, јер би он то знао, обзиром да је постојала посебна процедура коју су припадници поштовали, ако неко напушта место где Јединица борави. Када би неко од припадника одлазио морао би да се јави свом старешини, а било би примећено одсуство сваког појединца, с обзиром да их је било око 50-ак у групи. Није му познато ко је окр. Тојаги био непосредно надређени.

Последње вечери на Копаонику 20. фебруара, већина њих је изашла у току ноћи и остали су до раних јутарњих часова. Опт. Тојага Жељка је видео у кафеу «Андреа» те вечери, а последњи пут га је видео ујутру у кругу «Конака». Опт. Тојага је био мало припит и само су се поздравили у пролазу. Није му познато када је опт. Тојага отишао за Београд.

Навео је да се упознао са карактеристикама пушке «Хеклер и Кох» 7,62 мм. То је специјално оружје које су користили само за обуку. Налазила се у магацину специјалне опреме. Коришћена је само да се припадници упознају са карактеристикама, особинама пушке. И он је био на обуци за пушку «Хеклер и кох». Није имао увида у магацин специјалне опреме. Из магацина специјалне опреме оружје су могли подићи само шефови тимова.

Сведок Игор Миливојевић изјавио је да му је познато да је опт. Сања Пејаковић радио је у ЈСО-у на пословима заштите личности и објеката. Током 2002. године био је у обезбеђењу Чедомира Јовановића и након тога Душана Спасојевића. Нема непосредних сазнања по чијем налогу је он обезбеђивао ова лица, а претпоставља да је морао да има налог од Министра Полиције.

Покушај атентата код хале «Лимес» 21.02.2003. године

и чињенично стање које је суд утврдио у том делу на основу исказа сведока и сведока сарадника

Искази сведока - личних пратилаца Премијера

У вези догађаја – инцидента код спортске хале «Лимес» на Новом Београду, на ауто – путу, који је касније квалификован као покушај атентата на Председника Владе Републике Србије, суд је у доказном поступку саслушао у својству сведока пратиоце Премијера, који су се тога дана налазили у колони под пратњом и то: Милана Веруовића, Александара Бијелића, Бобана Пурића, Срђана Дробњака, Љубишу Јаношевића и Миладин Веруовића. Ови сведоци су сагласно у својим изјавама изнели да су дана 21. фебруара 2003. године, били у возилима под пратњом, да су се кретали ауто – путем ка аеродрому Сурчин, јер је Премијер требало да отпутује за Бања Луку. Тога дана у раним јутарњима часовима (различито наводе: Милан Веруовић да је било између 7 и пола 8 часова ујутру, а Миладин Веруовић, А. Бијелић - око пола 9) кренули су из резиденције Премијера ка аеродрому. Траса је била најављена. Формацијски су били распоређени у три возила. Након поласка из резиденције па до укључења на ауто - пут на «Газелу» Премијерово возило је било у средини, уласком на мост «Газела». Премијер је седео на задњем седишту десно, а са њим у возилу били су возач Александар Бијелић и Милан Веруовић, као пратилац, на месту сувозача. Прво пратеће возило у колони било је специјално возило марке Ауди караван С-6-Ц, којим је управљао сведок Љубиша Јаношевић, а сувозач је био Миладин Веруовић. Ово возило је било на челу колоне у моменту поласка из резиденције премијера, све до укључења на ауто - пут на «Газели», у првцу аеродрома. Треће возило у колони било је пратеће возило којим је управљао Срђан Дробњак, а Бобан Пурић је био на месту сувозача, док су Зоран Личина и Дејан Пурић седели на задњем седишту тог возила. На Мостарској петљи пропратила их је патрола саобраћајне полиције, а с обзиром да није било гужве у саобраћају даље су наставили без пратње полицијског возила. На ауто - путу скоро да није било возила у правцу којим су се они кретали. Променили су распоред возила у колони. Возило у коме је био Премијер било је на чело колоне, као прво возило, а иза њега ишла су два пратећа возила. Кретали су се великом брзином, са упаљеним ротацијама и блинкерима, а без сирена. Возило у коме се налазио Премијер прешло је у леву, најбржу траку. Када су прошли Сава центар приметили су један мањи камион који се кретао доста лагано прелазећи из жуте у средњу

траку. У моменту када су дошли на пар метара до тог возила и били скоро паралелно са њим, камион је нагло скренуо у леву траку ка возилу у коме је био Премијер. Возач премијеровог возила, Александар Бијелић је нагло кочио и скренуло у лево. Попео се точковима на бетонски део банке, да би избегао судар. Затим је нагло скренуо десно и ушао у жуту траку. Рекао је Милану Веруовићу, који је седео поред њега на месту сувозача, да је возач камиона покушао да их удари и да треба да га приведу. Након кратког договора у који се укључио и премијер Зоран Ђинђић Милан Веруовић је јавио пратиоцима у трећем возилу из колоне да зауставе камион и провере возача.

Сведок Александар Бијелић изјавио је да је критичног дана возио ВИП возило и да је код укључивања на ауто-пут ушао у леву – најбржу траку и то као први у колони јер су променили редослед возила којим су се кретали од резиденције до ауто-пута. Иза возила кретало се возило «БМВ» из пратње, а иза њега «Ауди». Укључио је на ВИП возилу ротације и блинкере, али без сирена. Кретали су се у правцу сурчинског аеродрома. Не сећа се да ли је видео возила на ауто-путу у том правцу. Негде код "Сава центра" са десне стране на удаљености око сто метара видео је камион који се кретао лагано у жутој траци и полако се претрајавао ка средњој траци. То је било доста далеко и у том моменту није му изгледало сумњиво. Кад су пришли релативно близу том возилу, које је и даље ишло средњом траком, на свега 10 до 15 метара он је успорио возило. Када су дошли на пар метара од тог возила, оно је нагло скренуло у леву траку према возилу у коме се налазио премијер. Он је почео да кочи и возило да помера према левој банцини. Попео се точковима у једном моменту на бетонски део банке, али није закачио метални део ограде који одваја смерове на ауто-путу. Овај камион изашао је непосредно испед возила којим је управљао и покушао да га удари у предњи десни крај, али га је промашио. Кочио је. Возилом је скренуо на десно, а возила која су била иза њега затворила су средњу и жуту траку, да не може нико да наиђе. Кад је пролазио поред камиона погледао је лево возача кроз стакло и он је погледао ка њему, спустио главу и окренуо на другу страну. Тог момента рекао је Милану Веруовићу: «Милане, овај је покушао да нас удари, нека га приведу», са чиме се сагласио и Милан Веруовић и пок. Премијер Др Зоран Ђинђић. Наставили су даље кретање ка аеродрому, а Милан Веруовић је издао наређење припадницима обезбеђења у трећем возилу да зауставе камион и легитимишу возача.

Када су стигли на аеродром Милан Веруовић је контактирао Ненада Мирковића, начелника Шесте управе у вези овог догађаја, а он га је обавестио да је саобраћајна полиција привела возача. Мирковићу је нагласио да се није то случајно десило.

Надаље, изнео је, да је он контактирао телефоном Зорана Јањушевића и да му је саопштио да мисли да је камион намерно скренуо директно ка возилу у коме је био премијер. Обавестио је Јањушевића да не зна ко је возач, али да је њему Јањушевић одговорио да је камионом управљао Багзи и да је то убица Душана Спасојевића и Легије. Сагласили су се да је то био покушај атентата на Премијера.

У вези догађаја код хале «Лимес» саслушани *сведок Срђан Дробњак* је изјавио да је тог дана возио пратеће возило марке «БМВ», петицу. У возилу са њим су се налазили Бобан Пурић као сувозач и Личина Зоран и Пурић Дејан. На ауто - путу колона возила била је формирана тако што се прво кретало ВИП возило у коме је био премијер, иза се кретало пратеће возило марке «БМВ», петица којим је управљао сведок Дробњак, а последње било је такође пратеће, С-возило «Ауди Аб» којим је управљао Љубиша Јаношевић. У возилу са њим налазили су се Бобан Пурић, Личина Зоран и Пурић Дејан. Кретали су се крајњом десном саобраћајном траком на ауто путу. На Новом Београду, недалеко од хале «Лимес» камион који је био у средњој траци, без разлога је нагло скренуо у њихову траку, па су сва возила из колоне кочила. Он је зауставио својим возилом средњу траку и крајње десну траку. Бобан Пурић је избацио службену палицу и зауставио сва возила која су им долазила са десне стране. Возач возила у коме је био премијер је већ точковима почео да газу ивичњак од банке и скоро да је зауставио возило, а затим је нагло скренуо у десно и обишао камион. Када су видели да је он обишао камион, остала возила из колоне, наставила су кретање за њим. По наредби Милана Веруовића припадници обезбеђења из трећег возила су остали да зауставе возача камиона и да узму његове личне податке.

Сведок Бобан Пурић, који се приликом овог догађаја на ауто-путу код хале «Лимес» налазио у пратећема возилу са Дробњак Срђаном, навео је да су се кретали тога дана од резиденције Премијера ка Аеродрому. Александар Бијелић, који је возио премијера код Мостарске петље или на самој «Газели» изашао је са возилом на чело колоне. Све је текло рутински. Негде код хале «Лимес», мањи камион који се кретао средњом траком покушао је да скрене у њихову траку. (Сведоку Бобану Пурићу је то изгледало као инцидент пијаног возача.) Возач камиона је био упоран да скрене у леву траку којом се кретало возило са Премијером, али је возач Бијелић Александар успео да избегне судар тако што је нагло заклочио и заобишао тај камион. Сведок је био у возилу иза Премијеровог и они су након овог инцидента наставили даље за ВИП возилом ка Аеродрому. У трећем возилу, које се кретало иза њих, били су Љубиша Јаношевић и Миладин Веруовић. Они су пресрели тај

камион и зауставили га. Окренуо се и видео је да је возач стао и да његове колеге већ разговарају са возачем. Касније је чуо да је возач овог камиона био Багзи. Поводом овог догађаја цела екипа која је радила тог дана ишла је у Г СУП, на саслушање где су давали изјаве више пута.

Возило у коме је сведок Пурић био приликом овог догађаја, имало је укључене ротације, док сирене нису биле укључене, јер су их иначе веома ретко користили, само у изузетним приликама, баш када је морало. Навео је да је возачу камиона морало бити очигледно и јасно да је у питању, колона под пратњом, три скоро иста возила са затамњеним стаклима.

У вези догађаја код хале «Лимес» *сведок Љубиша Јаношевић* изјавио је да су дана 21. фебруара 2003. године ишли према аеродрому. Саобраћај је био слабијег интензитета, није било гужве. Кретали су се левом саобраћајном траком. Сва три возила у колони имала су обележја, ротације. Када су изашли на ауто - пут возило којим је он управљао, било је последње, треће у колони. Са њим у возилу био је колега Миладин Веруовић. То је било специјално возило, марке «Ауди» караван С-6-Ц. Имало је једну велику ротацију и пет антена. Нешто пре хале «Лимес», приметно је камион са страним регистарским таблицама у средњој саобраћајној траци, који је био на 10 метара испред колоне. У тренутку када се возило са Премијером налазило наспрам камиона, приликом мимоилажења, камион је без икавог разлога почео да скреће у лево. Нагло је скренуо и скоро је ударио у возило у коме је био Премијер. Тог тренутка ВИП возило попело се на ивичњак и врло мало му је простора остало до саме банке. Возач је успео да заочи, као и сва остала возила из пратње. Камион је наставио је да се креће том траком. Након тога ВИП возило обилази камион са десне стране и одлази даље, а за њим и пратеће возило марке «БМВ» и настављају према Аеродрому без заустављања. У том тренутку Милан Веруовић преко радио-везе јавља им да зауставе камион. Својим возилом прелази испред камиона који је и даље био у левој саобраћајној траци и показују му «стоп» таблицом да се паркира у жуту траку. Возач камиона полако је успорио да би прешао из леве у средњу траку, а затим из средње у жуту траку и стао је непосредно иза њега на раздаљини метар- два. Први је изашао Миладин Веруовић, а за њим и он. Обојица су имали хеклере у рукама. Возач камиона када су му пришли, држао је руке на волану. Сведок је отворио врата и рекао му да изађе напоље. Приметио је да је страховито уплашен, што му је било необично. Миладин Веруовић је све то посматрао држећи оружје уперено у возача. Када је возач камиона изашао напоље, претресао га је, тражећи оружје. Није пронашао ништа код њега. Изјавио је да тог возача није познавао, да га је први пут видео. Возач је на себи имао одело плаве боје, као радничко,

панталоне са блузом, класично за возача таквог камиончића. На глави је имао плетену црну капу. Обратио му се с питањем да ли је нормалан и шта то ради, а возач је, још увек видно уплашен само одговорио «не бих ја вас». Он га је питао, «кога то нас?», али им он ништа више није одговарао. Тражио му је документа и возач му је дао неке папире, али видео је да нису документа за то возило, него за неко сасвим друго. Погледао је таблице и оне су биле само привезане жицом. Прегледали су унутрашњост камиона визуелно, и нису пронашли оружје, све је било празно. Када је возач дао возачку дозволу, из возачке дозволе сазнао је да је возач, Дејан Миленковић, ништа друго. Наредио му је да уђе у њихово службено возило. Када је узео његове податке из возачке дозволе, обавестио је тадашњег начелника Шесте управе РДБ-а, па га је овај обавестио и наредио да сачекају саобраћајну полицију. Док су чекали долазак саобраћајне полиције, возачу камиона, зазвонио је мобилни телефон, покушао је да се јави, али му је он забранио. Телефон је остао код возача камиона Дејана Миленковића. По доласку полиције предали су га њима и отишли са лица места.

Сведок Миладин Веруовић налазио се као сувозач у другом пратећем возилу, којесе на ауто - путу кретало иза возила Премијера. Возач овог пратећег возил био је Љубиша Јаношевић. У својој изјави износи да је тога дана на ауто – путу, на Новом Београду приметио камион, који се кретао средњом саобраћајном траком. Ради се о «Мерцедесу», носивости негде 3 до 4 тоне. Кретао се брзином од око 40 км/час. Изгледао је као да стоји у односу на возила из колоне у којој је био Премијер Др Зоран Ђинђић, а која су се кретала доста брзо, и која су врло брзо прошла путању од око 200 – 300 метара. Када су се приближили камиону, он је скренуо нагло у леву саобраћајну траку из средње саобраћајне траке. Помислио је да није у питању случајна ситуација, јер је било очигледно да возач тог камиона жели да заустави и да се фактички судари са возилом у којем се налазио Премијер. Запазио је оштро кочење возила Премијера, видео је штоп светла на том возилу, које се у том тренутку некако чудно увија, односно «искреће», по чему је закључио да се ради о врло снажном кочењу. У следећем тренутку видео је да је ВИП возило из леве саобраћајне траке прешло у средњу саобраћајну траку и муњевито наставило кретање право. Пратеће возило које се кретало иза Премијеровог возила, скренуло је у десно и наставило је за ВИП возилом даље кретање према аеродрому. Треће возило из колоне, морало је такође нагло да кочи па су и они са десне стране обишли овај камион. Одмах након тога добили су налог од Милана Веруовића да зауставе возача камиона и да виде о чему се ради. То су и урадили. Истакао је да су им приликом кретања на возилу радила ротациона светла и звучни сигнали. Били су видно, звучно и светлосно означени, како је то прописано. Возач камиона је покушао

неких стотинак метара даље да настави да вози левом саобраћајном траком. Успели су по проласку овог камиона да га кочењем натерају да се заустави а по заустављању возача је претресао Љубиша Јаношевић. Обавестио је начелника одљења Ненада Мирковића о овом инциденту, и овај му је наредио да сачекају долазак саобраћајне полиције што су они и учинили.

У вези догађаја код хале «Лимес» сведок *Милан Веруовић* описао је на индентичан начин као и остали сведоци из Премијерове пратње, полазак колоне са премијером из резиденције тога јутра када су путовали за Бања Луку, распоред возила и стање у саобраћају на траси којом су се кретали и на ауто путу. Навео је да их је на Мостарској петљи пропратила патрола саобраћајне полиције, а даље су наставили без полицијеске пратње јер није било потребе, није било гужве на ауто-путу. На Газели премијерово возило, у којем је био на месту сувозача, кретало се прво у колони а иза њега кретала су се још два пратећа возила.

Када су прошли Сава Центар, угледао је камион који се налазио између жуте и средње саобраћајне траке траке. Изгледало му је као да возач тог камиона хоће да се заустави. У тренутку када су прилазили том возилу, камион је нагло скренуо у крајњу леву саобраћајну траку којом су се они кретали. Нагло је скренуо према њима. Само захваљујући возачу, који је рефлексно одреаговао у том тренутку, успели су да избегну сигуран судар са тим камионом. Возач Премијеровог возила, Александар Бјелић, нагло је кочио, а затим са десне стране обишао камион, а за њима је то исто то урадио и возач пратећег возила. Александар Бјелић му је скренуо пажњу да се нешто чудно дешава и да је ово био покушај.

Из Бања Луке контактирао је телефоном Зорана Јањушевића који га је обавестио да је камион возио плаћени убица земунске групе, да претпоставља да је покушај атентата и да тој ствари приступи јако озбиљно.

У Бања Луци је Премијер одржао конференцију за штампу где су га новинари питали да ли је догађај на ауто-путу био покушај атентата, затекли су га неспремног, јер Премијер у том тренутку није био обавештен о детаљима тог догађаја. Премијер је тада негирао да се ради о покушају атентата, већ да је у питању инцидент у саобраћају, због чега је касније та његова изјава коришћена преко медија за одбрану Багзија. Од тог дана па на даље имали су додатно обезбеђење.

Већ сутрадан Премијер је отпутовао за Франкфурт и вратили су се у понедељак увече. Након повратка Премијера из Франкфурта припадници личног обезбеђења Премијера у вези догађаја код хале «Лимес» давали су изјаву овлашћеним службеним лицима МУП-а у Градском секретаријату «29. новембар» у Београду.

Сведоци сарадници:

У вези покушаја атентата код «хале Лимес» ради се о делу Ауто-пута код београдске Арене изјашњавали су се у својим исказима сведоци сарадници Дејан Миленковић, Зоран Вукојевић и Миладин Сувајшић.

Сведоци сарадници *Дејан Миленковић и Зоран Вукојевић* на идентичан начин описују припреме и организацију покушаја атентата на премијера Др Зорана Ђинђића код хале «Лимес», дана 21.2.2003. године. У свом исказу сведок сарадник Дејан Миленковић навео је, да су дана 20.2.2003. године имали податке, које му је предао опт. Бранислав Безаревић о кретању премијера Др Зорана Ђинђића за наредних неколико дана. Такође му је предао податке о возилима из пратње, типу, боји, ознакама и регистарским таблицама, као и информацију да Премијер сутрадан у јутарњим сатима путује за Бања Луку. Податке му је предао у присуству сведока сарадника Зорана Вукојевића. Сведок сарадник Вукојевић потврдио је да је видео, када је Бранислав Безаревић у кафићу у којем су се нашли, он и Дејан Миленковић са опт. Безаревићем, Дејану Миленковићу предао цедуљицу са регистарским бројевима и типовима возила које ће користити лично обезбеђење Премијера, објашњавајући да им неће бити тешко да препознају ова возила, јер имају антене на крововима. Из сагласних исказа ових сведока види се, да су од опт. Бранислава Безаревића добили информацију да Премијер за Бања Луку креће дана, 21.2.2003. године у 9 часова. Сведок сарадник Вукојевић навео је да му је опт.Бранислав Безаревић саопштио да је био на Институту за безбедност, где је приликом разговора са неким од колега пронашао депешу из које је прочитао обавештење о времену, маршрути којом ће се кретати Премијер сутрадан на путу за Бања Луку. На том састанку, Бранислав Безаревић им је објаснио да се у центру Института безбедности налазе монитори, који су повезани са камерама које су покривале резиденцију Премијера. *(О овоме је у свом исказу сведочио и сведок Милан Малобабић, радник БИЕ, којег је суд саслушао у доказном поступку на предлог оптуженог Бранислава Безаревића).*

Из исказа *сведока сарадника Вукојевића* види се да је опт. Бранислава Безаревића у том моменту само занимало када ће добити обећани новац, а информације о кретању Премијера давао је добровољно. Сведок сарадник Дејан Миленковић изнео је, да је након добијања ових информација од оптуженог Бранислава Безаревића о томе обавестио Душана Спасојевића који му је тада рекао да ће он отићи до опт. Милорада Улемека ради организације атентата, што се потврђује, из исказа сведока Ненада Шареа, када сведок Шаре каже да је последњи пут видео Душана Спасојевића дана 20.2.2003. године, када је дошао до куће код опт. Милорада Улемека, да их је затекао у теретани, у кући, где су се задржали у разговору око 5 минута. О томе да су дана 20.2.2003. године вршили припреме за атентат на председника Владе Зорана Ђинђића и да су коришћени камиони које је сведок сарадник Миладин Сувајцић набавио на ауто-пијаци у Бубањ потоку, говори и даљи исказ сведока сарадника Зорана Вукојевића, који је изнео да се дана 20.2.2003. године поново састао са сведоком сарадником Дејаном Миленковићем, да је тада био присутан и опт. Владимир Милисављевић а разлог за тај састанак је био што је било неопходно променити акумулаторе на овим камионима, да су се сусрели тога дана на такси станици која се налази на ауто-путу преко пута Сава центра, где су сутрадан ујутро камиони били паркирани и чекали излазак колоне са Председником Владе. Зоран Вукојевић је изнео да је ту преко пута «Сава Центра» донео акумулатор за овај камион. На тај састанак је дошао и оптужени Милош Симовић који је захтевао од сведока сарадника Зорана Вукојевића да купи још један акумулатор и да га донесе код «Мекдоналдса» код фонтане на Новом Београду, да га преда припаднику «земунског клана» (оптуженом у предмету К.П.бр.3/04) Зорану Повићу и оптуженом Нинославу Константиновићу што је овај и учинио. То такође потврђује тврдњу да је дана 21.2.2003. године како је то било предвиђено камионом марке «Там» управљао опт. Милош Симовић, о чему се изјашњавао сведок сарадник Дејан Миленковић а о чему су говорили и опт. Душан Крсмановић и Звездан Јовановић у датом признању. Око припреме атентата код хале «Лимес» у свом исказу сведочи и сведок сарадник Дејан Миленковић да се дана 20.2.2003. године, у стану «десетка» код хотела «Хајат» нашао са Душаном Спасојевићем и Милетом Луковићем – Кумом и оптуженима Звезданом Јовановићем, Жељком Тојагом, Милошем и Александром Симовићем, Владимиром Милисављевићем, Миланом Јуришићем зв. «Јуре» и Душаном Крсмановићем, ради договора око атентата на Премијера, и имали су информације да 21.2.2003. године, Премијер иде на аеродром Сурчин одакле би отпутовао за Бања Луку. *(Видети транскрипт са главног претреса од 23.11.2006. године, страна 12 до 14 о саслушању сведока сарадника Дејана Миленковића).*

Говорили су у својим признањима и опт. Звездан Јовановић, те оптужени Душан Крсмановић.

Надаље, *сведок сарадник Дејан Миленковић* је изнео да су након овог разговора у стану «десетка» сви учесници изашли из стана и кретали се возилима по ауто-путу у намери да се пронађе најпогоднија локација према аеродрому одакле ће се гађати возило Премијера из зоља. Разматрали су више локација и то: локацију на ауто путу код предузећа «Грмеч» у Земуну, затим на искључењу са ауто-пута према путу за аеродром «Београд», али је опт. Звездан Јовановић проценио да је најбоља позиција за гађање зољама са узвишице са земљаног насипа код хале «Лимес». Са оптуженим Милошем Симовићем, сведок сарадник Миленковић изјавио је, да је ишао до насипа, да би испитали где је најбоље да се препречи пут колони возила Премијера, а затим су на ауто-путу испробавали како ће кочити камионима, да би зауставили колону Премијера. Оријентир Дејану Миленковићу и опт. Милошу Симовићу требало је да буде надвожњак који се налази око 50 метара пре насипа, где су требали да најпре успоре, а затим и зауставе колону возила у којој је и возило Премијера. Камиони «Мерцедес» и «Там» су померени након повратка Премијера са Копаоника 16.2.2003. године и доведени до паркинга код «Сава центра». Сведок сарадник Дејан Миленковић наводи да су након проналаска места код хале «Лимес» сви оптужени се вратили у стан «десетка», ради договора о плану и о појединачним задацима, о томе ко ће да буде са оптуженима Звезданом Јовановићем и Жељком Тојагом. Сведок сарадник Миленковић наводи да је његова улога била да вози камион «Мерцедес», Симовић Милош је требало да вози камион «Там», док је Милан Јуришић требало да вози возило «Голф ГТИ». Активну подршку оптуженом Звездану Јовановићу и Жељку Тојаги из аутоматског оружја «Калашњиков», требали су да дају Миле Луковић- Кум и Сретко Калинић. Истакао је да је план за атентат код хале «Лимес» био прецизан, јер су имали информације о тачном поласку колоне возила са Премијером, а свако од оптужених имао је тачно одређену улогу. Када су се вратили након проналаска локације код хале «Лимес» у стану «десетка», сведок сарадник Дејан Миленковић је разговарао са опт. Жељком Тојагом и информисао се о томе како «зоља» функционише.

Тада му је опт. Тојага објаснио да ће «зоља» направити малу рупу на возилу и да ће спржити унутрашњост од топлоте. О дејству зоље, и идентичним последицама које изазива и начину на који продире у возило, сведочио је и сведок Зоран Цвјетиновић, оружар у магацину за посебне намене у ЈСО-у, који је на идентичан начин у свом исказу на главном претресу објаснио дејство «зоље». Истакао је да се ради о противоклопном оружју са кумулативним дејством, што значи да своју

енергију усмерава на једну тачку. Приликом поготка ствара велику температуру и избацује је у унутрашњост возила које се гађа, развија велику количину гасова који у унутрашњости возила стварају надпритисак који изазива смрт лица, која се налазе у унутрашњости погођеног возила. (Значи овај сведок је потврдио и објаснио дејство «зоље» на идентичан начин како је то описао сведок сарадник Дејан Миленковић, а који је објаснио да је до тих сазнања посредно дошао од опт. Тојага Жељка). *(Видети транскрипт од 23.11.2006. године, страна 12 до 14 о саслушању сведока сарадника Дејана Миленковића).*

Из исказа сведока сарадника Дејана Миленковића види се да је разговору између њега и опт. Жељка Тојаге присуствовао оптужени Звездан Јовановић, који је и довео, по сазнањима, сведока сарадника Жељка Тојагу, а на захтев Милорада Улемека. О томе је говорио у свом признању и Звездан Јовановић када је рекао да је он наредио Жељку Тојаги да пође са њим за Београд, јер га је овај увек «слепо слушао», а такође у признању објашњавао да је свом команданту Душану Маричићу Гумару, након разговора са Душаном Спасојевићем у Брзећи објаснио да се наводно појавило неко лице у Београду које вара људе, те да он мора због тога да напусти Кобаоник да би пронашао ту особу, да поведе и опт. Тојагу. Неопходно је овакво повезивање исказа сведока и оптужених да би се направила једна целина и да би се видело да они нису ништа препуштали случају, већ да је све унапред било припремљено, а такође је то неопходно да би се оповргла теза одбране да је признање опт. Звездана Јовановића изнуђено уценом и потврђено признање опт. Душана Крсмановића које је дао у предходном и предкривичном поступку. Та признања потврђена су овако детаљним исказима сведока сарадника. У исказу сведок сарадник Дејан Миленковић, је изнео да је у ул. Шилеровој, када су вођени разговори око припадника ЈСО споменут Жељко Тојага као особа која је најбољи зољаш, причало се о томе да он погађа у центар чаршава који се налази раширен између два припадника јединице.

Значи, из исказа сведока сарадника, Дејана Миленковића види се да је договор био у стану «десетка» на Новом Београду након проналаска локације, 20. фебруара 2003. године. Сутрадан, 21.2.2003. године у 8 часова морали су сви да буду на својим местима, а Дејан Миленковић је требало даље да буде у контакту са Браниславом Безаревићем. Изнео је да је дана 21.2.2003. године, Звездана Јовановића возио опт. Александар Симиновић или Владимир Милисављевић, односно обојица су били код хале «Лимес» и задужени да један управља возилом у којем се налазио Звездан Јовановић а други да управља возилом у којим се налазио опт. Жељко Тојага, оба су имали задатак да буду код хале «Лимес» и да доведу оптужене на ту локацију и да их одале одвезу. *(Видети*

транскрипт о саслушању сведока сарадника од 23.11.2006. године, страна 12 до 14 и транскрипт о суочењу опт. Александра Симовића и сведока сарадника Дејана Миленковића са главног претреса од 19. јануара 2007. године). Сведок сарадник наводи да је 21.2.2003. године око 9 часова позвао опт. Безаревића на телефон тзв. «специјалу», да пита да ли има неких измена, јер још увек није наишла колона са возилима Премијера. После 15 до 20 минута од овог разговора, сведока сарадника Дејана Миленковића позвао је опт. Душан Крсмановић и рекао да је колона са Премијером на ауто-путу. Из сведочења сведока сарадника види се да је Душан Крсмановић био задужен да стоји код предузећа «Рудо» на уласку на ауто-пут и да је његов задатак био да сведоку сараднику Дејану Миленковићу јави наилазак колоне Премијера, а сведок сарадник Дејан Миленковић и опт. Милош Симовић требали су да изађу са паркинг простора код «Сава центра» на ауто-пут и код хале «Лимес» зауставе колону под пратњом, а да Звездан Јовановић и Жељко Тојага тада пуцају из «зоља» у заустављено возило у коме се налазио Премијер и изврше атентат.

Излагање сведока сарадника у вези догађаја код хале «Лимес».

Сведок сарадник Дејан Миленковић

У свом исказу сведок сарадник Дејан Миленковић изнео је да је дана 21.2.2003. године око 9 часова позвао на телефон такозвану «специјалу» опт. Бранислава Безаревића да би га питао да ли има неких измена јер још увек није наишла колона са возилом пок. премијера. Од њега је сазнао да нема никаквих измена. Познато му је било да је планом предвиђено да га о наиласку колоне према ауто путу и мосту «Газела» обавести опт. Душан Крсмановић. Након разговора са опт. Безаревићем, после 15 до 20 минута, позвао га је Душан Крсмановић и рекао му да је поред њега прошла премијерова колона. Он га је питао где су, и Крсмановић му је тада објаснио да се већ налазе на мосту «Газели» па је он пожурио да то јави Милошу Симовићу који то јавља пок. Милету Луковићу који се са опт. Звезданом Јовановићем и Жељком Тојагом налази на узвишици земљаног насипа код хале «Лимес». Дејан Миленковић наводи да је тада са камионом изашао на ауто пут и да се окретао да види да ли истовремено на ауто пут излази и Милош Симовић. По унапред припремљеном плану, он је требало да се креће камионом марке «Мерцедес» левом саобраћајном траком, Милош Симовић је требало да се креће средњом саобраћајном траком а Милан Јуришић са возилом марке «Голф» требало је да се креће десном зауставном траком. То је био план како би се зауставила и уопште

спречила могућност проласка возила у којој се налазио покојни премијер. Изнео је да је управљао камионом «Мерцедес» и да није могао да види где се налази Милош Симовић. Након врло кратког времена, минут или два након што је изашао на ауто пут, и приближио се хали «Лимес», месту одакле је било предвиђено да пуцају из зоља Звездан Јовановић и Жељко Тојага, сустигла га је колона возила под пратњом. У ретровизору камиона «Мерцедес» којим је управљао између леве и средње саобраћајне траке видео је праšину коју је правила колона возила Премијера. Колона је ишла веома брзо. *Истиче да се у том тренутку уплашио и скренуо је камионом удесно у десну траку ауто – пута, чиме је омогућио колони пок. Премијера да га обиђе са леве стране и у том тренутку није видео возило опт. Милоша Симовића. План је био да кочи мотором, а не кочионим системом, да би изнудио да возила из колоне под пратњом, у којој је било возило Премијера ударе у задњи део камиона, зауставе се и да се тада дејствује «зољама» са насипа.*

Уочивши ситуацију, уплашио се па је померио возило у десно, како би колона прошла. Навео је да су га прво обишла са леве стране прва два возила из пратње, са списка који му је дао Бранислав Безаревић и да су та возила продужила даље, а да су га зауставили пратиоци из трећег возила марке «Ауди». То возило је имало већи број антена по крову, а зауставили су га 150 – 200 метара од места где је прелазео из једне саобраћајне траке у другу траку. По заустављању претресао га је један од пратилаца пок. Премијера, и то један од браће Веруовић.

Код себе је имао три мобилна телефона и цедуљу са бројевима аутомобила коју му је дао опт. Бранислав Безаревић, па када му је пратилац премијера наредио да пређе у возило из пратње марке «Ауди» он је прогутао ову цедуљу како је не би нашли код њега. Недуго затим дошли су припадници саобраћајне полиције, и након интервенције наредили да седне у камион и да их прати иза патролног возила до станице саобраћајне полиције, што је и учинио. Тада је искористио прилику и бацио картице телефона «специјала» преко којих је комуницирао са осталим припадницима групе и са опт. Браниславом Безаревићем. Из просторија полиције контактирао је свог пријатеља Зорана Матића-Шефкета да му донесу лична документа јер их није имао код себе. Када се Шефке појавио предао му је телефоне из којих је извадио картице и замолио да телефоне преда Зорану Вукојевићу. Убрзо је пуштен из саобраћајне полиције, али су га поново вратили, по њега су дошли припадници Г СУП-а Београд, одељења за моторна возила која је он препознао. У међувремену су дошли и радници БИЕ, чија имена не зна, али су му се представили као припадници БИЕ, и предлагали му у разговору да слободно каже уколико опт. Милорад Улемек и Душан

Спасојевић имају везе са догађајем код хале «Лимес». Након тога су га у просторијама ГСУП Београд, преузели припадници Одељења за убиства. Зна да га је саслушавао инспектор Поповић, који му је предлагао да иде на полиграф да ће га након тога пустити, што је одбио знајући за савет који је припадницима криминалне групе дао инспектор Слободан Пажин када је рекао да врло мали број људи може да прође на полиграфу, да се «не провали» ако лажу. За време саслушања код инспектора Поповића у канцеларију улазио је Слободан Пажин (оптужен у предмету К.П.бр. 3/04) и неколико пута му «намигивао» из чега је он закључио да ће све бити у реду. Поднета је кривична пријава против њега због фалсификата. Приведен је код истражног судије и одређен му је притвор.

Надаље, је изнео да је дана 22.2.2003. године њему укинут притвор и по изласку из притвора Зоран Вукојевић га одвози до пумпе код «Стека», одакле одлази са Милошем Симовићем у стан «штек» у ул. Војводе Степе бр. 259 где су се налазили Душан Спасојевић, Миле Луковић и Звездан Јовановић. Чуо је када је Звездан Јовановић предложио Спасојевићу да он више не учествује у плану за убиство Премијера већ да га склони. Познато му је да је након његовог пуштања из притвора била издата потерница за њим, да се због тога склонио у стан «штек», да га не би ухапсили у кући. Изнео је да се оптужени Бранислав Безаревић јављао телефоном сведоку сараднику Зорану Вукојевићу да се распита шта је било и да му каже да хоће да се види са Дејаном Миленковићем-Багзијем. Из тих разлога су он и Зоран Вукојевић отишли 22.2.2003. године и нашли се са Браниславом Безаревићем код «Стека». Бранислав Безаревић је тада инсистирао на награди која му је обећана јер је на састанцима које је имао са њим и Зораном Вукојевићем добио укупно до 21.2.2003. године око 1.500 еура. Тада му он саопштава да више не могу да буду у контакту, дао му је нову «специјалу» и рекао да ће га звати човек за контакт, да је то опт. Милош Симовић. Након овог састанка вратио се у стан у ул. Војводе Степе 259 у коме остаје све до 9.3.2003. године управо до дана када је нађена локација из које ће се извршити атентат, канцеларија у ул. Адмирала Гепрата бр. 14. У овом стану са њим су боравили Душан Спасојевић, Миле Луковић и опт. Сретко Калинић.

Исказ сведока сарадника Дејана Миленковића у потпуности је сагласан са исказом сведока сарадника Зорана Вукојевића. Из исказа овог сведока сарадника (Зорана Вукојевића), види се да је дана 21.2.2003. године код њега у Шилерову улици дошао Зоран Матић – Шефке и обавестио га да мора да однесе личну карту у полицију Дејану Миленковићу. Такође је тада сазнао да је Дејан Миленковић направио царински прекршај. Вукојевић је звао свог познаника у полицији да га

замоли да помогне Миленковићу. Звао га је и Дејан Миленковић - Багзи и обавестио да је пуштен, а контактирао га је и Душан Спасојевић и наложио му да се нађе са опт. Милошем Симовићем. У контакту са Милошем Симовићем сазнао је да је Дејан Миленковић - Багзи закаснио и да није на време зауставио колону возила са Премијером, о чему је Милош Симовић причао и Владимиру Милисављевићу и Александру Симовићу. *Након овог разговора Зорана Вукојевића је назвао Бранислав Безаревић и обавестио га да колона у којој се налазило возило Премијера и возила из пратње нису имала прописану светлосну и звучну сигнализацију.* Сведок сарадник Вукојевић објашњава да га је контактирао и Дејан Миленковић, да му се пошаље бранилац. О контактима са Дејаном Миленковићем, дао је изјаву у Г СУП-у дана 22.2.2003. године. Такође је изнео да је Миленковићу 22.2.2003. укинут притвор и да га је он сачекао испред ЦЗ-а одакле га одвози до опт. Милоша Симовића. Познато му је да је дана 23.2.2003. године у средствима информисања почело да се говори о хапшењу Дејана Миленковића. Душан Спасојевић је предложио да се он склони и од тада Дејан Миленковић налазио се стално са Душаном Спасојевићем у истом стану. Зоран Вукојевић наводи да је опт. Бранислав Безаревић тражио да се види са Дејаном Миленковићем и да су њих двојица отишли и нашли се са Дејаном Миленковићем код «Стека» и на том месту је Миленковић упознао Безаревића да ће од сада информације давати другој особи, предао му телефон «специјалу» на који ће се јављати та друга особа. Том приликом Вукојевић је посведочио да је Дејан Миленковић дао неколико стотина евра Браниславу Безаревићу, као што је то чинио и неколико пута раније.

Изнео је да је касније сазнао од Дејана Миленковића и од опт. Милоша Симовића да је планом било предвиђено да Миленковић први вози камион марке «Мерцедес» да је Симовић требало да вози други камион а опт. Бранислав Безаревић је био задужен за давање информација око кретања возила из пратње премијера. Познато му је било да су се опт. Александар Симовић и Владимир Милисављевић налазили такође код хале «Лимес». Након пропале акције код «Лимеса» нашао се са њима код ресторана «Фонтана» на Новом Београду, да би се видело шта се десило Дејану Миленковићу. Навео је да му је познато да су тога дана опт. Александар Симовић и Владимир Милисављевић били у црним тренеркама и «Спит фајер» јакнама, имали су капе на глави, због чега је сасвим сигуран имајући у виду сазнања из разговора у којем су раније учествовали, да су учествовали у атентату код хале «Лимес». Чуо је да је опт. Жељко Тојага је најбољи зољаш, да најбоље гађа зољом, то је чуо од припадника ЈСО Леонида Миливојевића који је био у Шилеровој.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић изнео је у исказу, да је дана 21.2.2003. године на ТВ чуо за инцидент на ауто путу код хале «Лимес»

и да је он тада знао да се ради о атентату на Премијера, јер је *препознао* камион који је купио на ауто пијаци код Бубањ потока. Контактирао га је те вечери опт. Милош Симовић, и сутрадан му је испричао да је био план да се код хале «Лимес» на ауто путу заустави колона возила код једне узбрдице – насипа, одакле су зољама требали да гађају возило у којем се налазио Премијер. Опт. Симовић Милош му је тада рекао да је он имао задатак да управља возилом марке «Там», да је његов задатак био да препречи реп колоне под пратњом, док је задатак Дејана Миленковића био да заустави, односно да препречи пут колони Премијера у најбржој траци. По плану, имали су задатак да успоре и зауставе колону под пратњом, у којој се налазило и возило Премијера и натерају возача да возилом удари у камион, којим је управљао Дејан Миленковић, док би са узвишице, са насипа, Звездан Јовановић и Жељко Тојага пуцали из «зоља». Поверио је тада њему да га за овај неуспех криви Душан Спасојевић јер није био на време, на месту где је требало да се пресече кретање колоне возила. Такође се пожалио да га је Душан Спасојевић оптуживао за још једну грешку, због тога што је оставио упаљен мотор камиона «Там» у коме се налазио купопродајни уговор за тај камион на Новом Београду код фирме «Мобтел».

Наводи из исказа сведока сарадника Миладина Сувајџића су потврђени и на основу фотодокументације МУП-а Србије Кт.бр. 100/636-2003 од 25.2.2003. године, са назнаком предмета : «преглед и фотографисање возила «Там 50-80» рег. бр. БГ 559-918 и на основу фотодокументације МУП Србије: «Паркинг» где је био паркиран камион рег. бр. БГ 559-918 у ул. Арсенија Чарнојевића.

Сведок сарадник Сувајџић, изнео је да је одлазио у стан у ул. Војводе Степе 259 где се налазио Душан Спасојевић и Миле Луковић све до 9.3.2003. године и да су му они испричали шта се дешавало на ауто-путу код хале «Лимес». Изнео је да је Душану Спасојевићу пренето преко «информатора- обавештајца» из полиције да су припадници УБЛОК-а, инцидент код хале «Лимес» квалификовали као покушај атентата. Навео је да је чуо и да има сазнања да су одржавали контант са једним лицем из обезбеђења Премијера који им је саопштио када ће Премијер кренути за Бања Луку. Такође је изнео да му је познато, да су код хале «Лимес» 21.2.2003. године учествовали Миле Луковић, Сретко Калинић, Владимир Милисављевић а да је од Душана Спасојевића сазнао и за улогу опт. Улемека. Такође је чуо да је код хале «Лимес» у планираном атентату на Премијера Србије учествовао и припадник ЈСО-а «Жмиги», професионалац који добро гађа «зољом».

Радници МУП-а Републике Србије, који су предузимали радње након заустављања Дејана Миленковића – Багзија код хале «Лимес»

Суд је у доказном поступку саслушао у својству сведока на главном претресу раднике МУП-а Србије на околности предузетих радњи након заустављања камиона марке «Мерцедес» којим је управљао Дејана Миленковића – Багзија, на ауто-путу код хале «Лимес» и то: *Горана Илића, саобраћајног полицајца, Радета Стевановића, Драгана Златановића, Љубинка Јаћовића радника Управе криминалистичке полиције, Осека за сузбијање деликата на моторним возилима и шефа тог Одсека Бранка Божичића и сведока Милана Поповића*, начелник Одељења за сузбијање имовинских деликата.

У својим исказима сведоци су сагласно изјавили да су радили искључиво на основу упутстава и задатака које су добијали од својих претпостављених. Навели су да су испитивали чињенице и податке које су из њихове надлежности. Првенствено су предузимали службене радње у циљу утврђивања порекла теретног моторног возила којим је управљао Дејан Миленковић, провере оригиналности тог возила и документације за исто. Саслушање осумњиченог Миленковића у вези инцидента на ауто-путу вршено је од стране радника друге службе СУП –а Београд и радника БИЕ.

У вези догађаја код Хале «Лимес» *сведок Милан Поповић*, који је 2003. године био начелник Одељења за сузбијање имовинских деликата навео је да је његово лично мишљење било, као и мишљење већег броја људи из његовог Одељења да се ради о покушају атантата на Премијера. Познато му је да су радници његовог Одељења приликом консултација са Јавним тужиоцем изнели претпоставку да иза саобраћајног инцидента на ауто-путу постоји «нека позадина», да су због тога тражили начин – модус да се возач камиона Дејан Миленковић – Багзи задржи неко време у притвору, док се не прикупе чињенице и докази који би потврђивали сумњу да је у питању атентат на Премијера.

У свом исказу *сведок Бранко Божичић*, навео је да је инструкције у вези овог предмета добијао од свог непосредног старешине и директно од начелника управе и његовог заменика. Након привођења, Дејан Миленковић је одведен у просторије Одељења за сузбијање крвних и сексуалних деликата, тако да он нема непосредна сазнања о разговорима који су тамо вођени са Миленковићем. Навео је да је на конкретном предмету његов Одсек радио провере које су биле неопходне, односно вештачења, провере возила да ли је био предмет крађа, од кога је купљено, утврђивање идентитета купца и продавца и слично. У раду су руководили задацима које спадају у надлежност овог Одсека. Након подношења кривичне пријаве и привођења Дејана Миленковића наставили су са радом и о добијеним резултатима тог рада

састављане су службене белешке које су увек предавали у Одељење за сузбијање крвних и сексуалних деликата, чији су радници обрађивали Дејана Миленковића. Оперативци који су радили на том предмету подносили су извештаје начелнику или заменику начелника, зависно од тога од кога су добили наређење, тако да је постојала могућност да сведок не буде упознат са свим радњама које су предузимали у том предмету радници његовог Одсека.

- ИСКАЗИ СВЕДОКА САРАДНИКА -

Проналажење нове погодне локације, задаци извршиоца, доношење пушке, испаливање хитаца, бежање са места извршења и скривање организатора и извршилаца

Сведок сарадник *Дејан Миленковић* у исказу који је дао на околности у вези атентата на Председника Владе РС дана 12.3.2003. године изнео је следеће:

Сведочио је о томе када је први пут чуо да је донета одлука да се убије премијер Др Зоран Ђинђић, почетком фебруара месеца 2003. године.

Након пропале акције код хале «Лимес» организатори криминалне групе променили су план, тако што су одлучили да се убиство Премијера изврши пуцањем из снајперске пушке, о чему је одлучио Улемек на предлог Звездана Јовановића. Изнео је да је Душан Спасојевић био скептик, да ли Премијер може да се убије из снајпера. Он је и даље сматрао да је најбоље да се Премијер гађа «зољама», да се користе 4 – 5 возила, али га је Миле Луковић-Кум убеђивао, јер је он био присутан на Фрушкој Гори, када је Звездан Јовановић испробавао пушку и вежбао. Чуо је када је Кум рекао Спасојевићу: «Куме, немој да бринеш, ја ти гарантујем, видећеш, не знам са колико метара је гађао у новину, погодио је, значи не мој да размишљаш уопште о томе». Од Милета Луковића је то чуо у неколико наврата у присуству Милоша и Александра Симовића, по некад и Владимира Милисављевића, јер се у току дана у више наврата о томе разговарали. Изнео је да је Миле Луковић возио Звездана Јовановића на Фрушку Гору да би испробао овај снајпер. Луковић је свима причао да је Звездан погодио мету са велике раздаљине и да ће 100% убити Премијера.

Након постигнутог договора, кренули су интензивно да трагају, како би се пронашла погодна локација одакле ће се пуцати на Премијера. Душан

Спасојевић је излазио по граду да учествује у тражењу локације, а возио га је Саша Пејаковић кога је оптужени Улемек доделио у обезбеђење Душана Спасојевића једно кратко време пре атентата. Изнео је да су Милош и Александар Симовић дошли код Душана Спасојевића и рекли да је пронађена локација одакле се може пуцати на др Зорана Ђинђића, говорили су да се ради о стану у улици Бирчаниновој у коме живи нека баба. Овај стан у Бирчаниновој су случајно пронашли опт. Милош Симовић и Нинослав Константиновић. Душан Спасојевић је организовао да оптужени Звездан Јовановић погледа стан у Бирчаниновој. Приликом уласка у стан у Бирчаниновој где је била могућа локација одакле би се пуцало на премијера др Зорана Ђинђића, Нинослав Константиновић, Милош Симовић и Душан Крсмановић су се представили као мајстори за увођење кабловске телевизије. Познато му је да је брат Душана Крсмановића купио тањир за сателитску антену, а приликом уласка у зграду и стан носили су каблове. Навео је да је од Милоша Симовића сазнао да су у овом стану у Бирчаниновој улици били Душан Крсмановић и Звездан Јовановић који је мерио раздаљину и да му се место свидело, рекао је да је добра локација. Милош Симовић пренео му је, да је Душан Крсмановић рекао да су жене из зграде у ул. Бирчаниновој почеле да се распитују кад ће бити готова сателитска антена и да су он и Нинослав Константиновић морали да пију кафу у стану и да их је у лифту видела нека жена из зграде која их је препознала, из чега су закључили да би могла поново да их препозна, евентуално након завршене акције, па је Нинослав Константиновић предлагао да се ова жена убије. Из тих разлога је по његовим сазнањима, Душан Спасојевић издао наредбу да се тражи друга локација и пронађена је канцеларија у ул. Адмирала Гепрата.

Ову канцеларију су случајно пронашли Милош Симовић и Нинослав Константиновић о чему су обавестили Душана Спасојевића. Ову просторију је прегледао Звездан Јовановић. Чуо је да је Звездан Јовановић када је видео ову канцеларију у ул. Адмирала Гепрата бр. 14, рекао да је место одлично и да нема много људи који би могли да их виде или да са њима комуницирају и евентуално их касније препознају. Надаље, изнео је да је чуо од Милоша Симовића да су имали кључ од ове канцеларије коју су пронашли и да су у њој могли да бораве неколико дана без проблема, да чекају да Премијер дође, а уколико се не би појавио тог дана када су га чекали, само би је закључали и сутрадан поново ушли. Ова канцеларија је била идеална, јер је у њој био неки расходовани материјал, личила је на оставу и у њу нико није улазио. Звездан Јовановић је погледао ту канцеларију у ул. Адмирала Гепрата и Милошу Симовићу рекао да је она одлично место за гађање и да ће Премијер бити убијен први пут кад дође у зграду Владе. Истиче да је ова канцеларија нађена 8. на 9. март 2003. године. Наводи да након што је

Звездан Јовановић рекао да је канцеларија идеална за пуцање на Премијера, Душан Спасојевић је наложио да се увече 9.3.2003. године, нађу на састанку у стану у ул. Војводе Степе бр. 259. На том састанку Душан Спасојевић је члановима групе издао наређења ко ће шта да ради ујутро, дана 10.3.2003. године. Изнео је, да им је Душан Спасојевић рекао да је Улемек прешао у «штек» и да ће и он напустити стан у ул. Војводе Степе бр. 259. Наводи да је задатак Милана Јуришића зв. «Јуре» био да узме мање возило и да се паркира ујутро на паркингу испред зграде у ул. Адмирала Гепрата 14, како Владимир Милисављевић, не би чекао на паркинг место приликом довожења аутомобила «Пасат» са затамњеним стаклима, панчевачке регистрације, којим је довозио Звездана Јовановића, Александра Симовића и Нинослава Константиновића. Наводи да се пушка из које је извршен атентат на Премијера налазила у аутомобилу марке «Пасат» који је након извршења кривичног дела враћен у гаражу на Новом Београду. Изнео је да је планом предвиђено да у канцеларију у Адмирала Гепрата 14 улазе Звездан Јовановић, Александар Симовић и Нинослав Константиновић. Милош Симовић је имао задатак да буде на вези са Браниславом Безаревићем који је требало да јави када крене колона са Премијером. Крсмановић Душан је стајао у близини зграде Владе и требало је да јави уколико на улици уочи колону возила са Премијером, а задатак Сретка Калинића и Милета Луковића - Кума био је да чувају одступницу Звездану Јовановићу, Нинославу Константиновићу и Александру Симовићу уколико случајно дође до интервенције полиције. Зато су били наоружани «калашњиковима» а налазили су се у затамњеном «Голфу 3 ГТИ». Нинослав Константиновић и Александар Симовић маскирали су се перикама које су ставили на главе и наочарима а које им је набавио и дао Миладин Сувајцић. У канцеларију су уносили и моталицу са каблом, а били су обучени у радне комбинеzone теget боје са жутим апликацијама на рукаву. Изнео је да му је познато да је било предвиђено да се након извршеног атентата запали канцеларија број 55 у ул. Адмирала Гепрата и да је планирано да то учине Нинослав Константиновић и Александар Симовић.

Изнео је, да су Звездан Јовановић, Нинослав Константиновић и Александар Симовић на исти начин као и претходних дана дошли и дана 12.3.2003. године у канцеларију, у ул. Адмирала Гепрата бр. 14, канцеларија 55, да су имали исте задатке и остали учесници у овом догађају, Милан Јуришић, Владимир Милисављевић, Сретко Калинић, Миле Луковић, Душан Крсмановић, Бранислав Безаревић и др..

Дана 12.3.2003. године, је Душан Спасојевић изашао из стана у ул. Николаја Гогоља у који су били прешли из стана из ул. Војводе Степе, између 8 и 9 сати ујутру, а у стан се вратио између 12 и 13 часова. Одмах

по повратку, укључио је ТВ пријемник, да би видели шта се десило, колико се он сећа тада је ишла слика о догађајима испред зграде Владе РС. Душану Спасојевићу и њему се учинило, док су гледали телевизијски пренос испред зграде Владе Републике Србије, да Премијер неког уноси у аутомобил и да је рањена нека друга особа. У том тренутку је Душан Спасојевић почео да виче, да је доведен у ситуацију да слуша Звездана Јовановића, који је пијаница и који је случајно убио Дарка Ашанина и да због овог неуспеха од 12. марта, неће им се поново пружити прилика да убију премијера Зорана Ђинђића. Протеком неких 2 сата, на телевизији је објављена потерница са фотографијама осумњичених за атентат, недостајала је фотографија сведока сарадника Миладина Сувајцића и Нинослава Константиновића. Објављено је да је уведено ванредно стање. Спасојевић је тада био у паници. По објављивању потернице пустио је поруку на пејџер Пејаковић Саши да дође у стан. Чуо је када је Саши Пејаковићу, рекао да му «пакују» убиство Премијера. Пејаковић није ништа одговорио. Душан Спасојевић је говорио да ће се подићи ЈСО, да ће се ићи до краја. Познато му је да је Саша Пејаковић био курир кога је Душан Спасојевић послао код Милорада Улемекa, јер више нису коришћени ни телефони ни пејџери. Ненад Шаре је био курир Милорада Улемекa.

Дана 13.3.2003. године Саша Пејаковић се вратио у стан код Душана Спасојевића са поруком Милорада Улемекa да није требало да се заведе ванредно стање, ако ништа друго не може да се учини, «да иду у шуму», да би се склонили неко време јер се на потерници појавила и фотографија сведока сарадника Миладина Сувајцића. На тој фотографији није се баш могло сигурно закључити да одговара опису Сувајцића. Зна да је Милорад Улемек рекао да је Миладин Сувајцић изнајмљивао «штекове» који ће сада «попадати». Душан Спасојевић није био спреман на увођење ванредног стања и говорио је да треба да се издржи 10 до 15 дана да би се дигла ЈСО, која ће направити расуло у држави минирањем објеката, заузимањем аеродрома, како је то било предвиђено резервним планом А, Б и Ц. О овим плановима чуо је када је присуствовао разговору између Милорада Улемекa и Душана Спасојевића на Новом Београду на месту званом «Клупице» које се налази код зграде предузећа «Енергопројект», где су се договорили да иду на планове А, Б и Ц уколико нешто крене лоше, након атентата. План «А» је био да се дигне трафо станица на Бежанијској коси. «Б-2» је био да се дигне железнички мост, а «Ц-3» је био да се заузме аеродром који су обезбеђивали припадници ЈСО-а.

У даљем сведочењу изнео је да је у стан у улици Николаја Гогоља, 13.3.2003. године дошао Миладин Сувајцић, кога је послао Симовић Милош са задатком да пита Душана Спасојевића «шта са пушком» из

које је извршен атентат. Чуо је када је Душан Спасојевић наредио да се пушка не сме уништити, већ се мора сакрити, јер ју је Улемек донео из ЈСО-а и мора се вратити у Јединицу. У време доласка Сувајцића, у стану је био присутан Саша Пејаковић, али се налазио у другој просторији тако да није чуо разговор између Спасојевића и Сувајцића. Када је Сувајцић отишао, Душан Спасојевић му је рекао, да није тачно да је пушка из ЈСО-а, да ће он са пушком моћи да уцењује Улемек и Звездана Јовановића. Тада му је Спасојевић рекао да је Улемек набавио пушку, на Југу Србије, у Прешеву или Бујановцу из које је пуцано на Премијера. Од Спасојевића је чуо да сумња, да га је Улемек издао, па је због тога наложио да се пушка сакрије, јер би тако имао доказ из које пушке је убијен Премијер. Том приликом Душан Спасојевић је наложио Миладину Сувајцићу да и малокалибарски снајпер сакрије из стана «десетка», а ту малокалибарску пушку је он (Дејан Миленковић) донео Звездану Јовановићу пре атентата. Спасојевић је наложио Сувајцићу да пренесе поруку и питање Звездану Јовановићу да ли може да сакрије код своје родбине Милета Луковића и Сретка Калинића. Изнео је да се Миладин Сувајцић вратио и обавестио Спасојевића да је Нинослав Константиновић сакрио обе пушке, и објаснио му да је сазнао од Александра Симовића и Нинослава Константиновића због чега нису успели да запале канцеларију из које је пуцано и из које је убијен Премијер. Рекао је да је Звездан Јовановић након испаливања хитаца из пушке, изненада, одмах бацио пушку у руке Александру Симовићу, да је почео да бежи и истрчава из канцеларије, да су се Александар Симовић и Нинослав Константиновић збунили и да због тога нису запалили канцеларију у којој је остало ћебе на прозору, па су се плашили да се не пронађе неки траг. Изнео је да Спасојевић није посебно реаговао на ове информације, само је причао, да једва чека да се дигне ЈСО, а био је узнемирен и љут јер је на вестима објављено да се руши здање у Шилеровој.

Спасојевић је био ван себе, због тога што је било јасно да ће се претраживати изнајмљени станови у Београду, које је изнајмљивао Сувајцић Миладин – Мутави, па је наложио Сувајцићу да пренесе поруку Симовићима и осталима да напусте станове и да се снађу за једно време. Било је несигурно да и они остану у стану на Бановом брду, па је наложио Сувајцићу да преко своје мајке Ибојке нађе неки салаш, кућу ван Београду, коју би изнајмили или купили за скривање. У тај стан Сувајцић је довео и своју маку Ибојку и чуо је када је Спасојевић пред њом рекао да је он убио Премијера. Она је била уплашена и потрешена. Договорено је да Сувајцићи иду да изнајме кућу за скривање, и да ће се Миладин налазити са Пејаковићем на «Остружничком мосту» свако вече у 7 сати. Значи Пејаковић је био предвиђен за курира. Спасојевић се распитивао и код њега и викао на њега, како нема никога где би се

склонили. Одлучили су да напусте стан на Бановом брду, нису знали ни где иду, једноставно сели су у возило «Опел кадет» црвене боје, којим је управљао Саша Пејаковић. Изашли су на ауто-пут, на једном месу их је зауставила полиција, али су лако прошли јер је Пејаковић показао своју службену легитимацију. Прошли су Сурчин и тада се он сетио да има пријатеља Предрага Малетића који живи у Прогару. Пејаковић их је одвезао до његове куће. Када су дошли у ову кућу, затекли су само малолетну децу а Малетић и његова супруга били су на послу. Пејаковића су послали да позове мајку ове деце, јер је радила у близини, у кафићу. Када је дошла и видела их, уплашила се, али пошто је радила некада у бутику код њега, ништа није рекла. Од ње су сазнали да њен супруг, Предраг Малетић долази ујутру с посла. Када је дошао ујутру, он се уплашио и за себе и за породицу, али је пристао да им пронађе некакав смештај. Знао је да се продаје нека кућа у Прогару, па су новцем који је дао Спасојевић, послали Пејаковића да ту кућу капарише. Кућа се налазила близу куће Малетића. Прешли су у ту кућу и у њој се задржали 5 - 6 сати. Спасојевићу се ова кућа није допала. Изнајмили су још једну брвнару у Прогарима и у томе им је помогао Малетић, јер је желео да што пре ослободи своју кућу. У тој брвнари су боравили врло кратко. Увече је Пејаковић по договору отишао на састанак са Сувајцићем, од кога је сазнао да је капарисао кућу у Путинцима и да треба да се исплати остатак новца. Пејаковић је однео и остатак новца на исто место, где се иначе састајао са Сувајцићем. Пре одласка у Путинце, док су боравили у Прогаре, Пејаковић Саша је довезао Милета Луковића - Кума код њих. У Прогаре је дошла и Ибојка, а у намери да је комшилук види да чисти око куће да се не посумња да се неко скрива у њој. Из Прогара су прешли у Путинце, а пут им је показивао Малетић, јер су се кретали споредним путем да би избегли полицију. У међувремену су Пејаковић Саша и Сувајцић Миладин заменили возила, Пејаковић је узео «Сеат ибицу» од Сувајцића. У Путинцима су се задржали 2 – 3 сата. По доласку у Путинце, Спасојевић је тражио од Пејаковића да иде у Кулу, у центар ЈСО-а, да пренесе поруку Звездану Јовановићу и Душану Маричићу - Гумару, да они крену у акцију, да се дигне Јединица и да примене планове А, Б и Ц. Звездану је речено: «Да је све на њему». Пејаковић је отишао из Путинаца у Кулу и вратио се ујутру негде око 4-5 сати. Тада је обавестио Спасојевића, да је Звездан Јовановић поручио, да он не може да реагује, да је Јединица опкољена. Објављено је на телевизији у јутарњим сатима, да је пронађена дрога у кући где је живела Ибојка Сувајцић и због тога су одлучили да напусте Путинце. Спасојевић је све време говорио да ће он да иде у Кулу, викао је, био је нервозан и у моменту када су сели у возило, још нису знали тачно куда ће и где ће. Спасојевић је тада рекао да се поново врате за Прогар код Малетића. Вратили су се путем преко неких села, Малетића нису нашли код куће, па га је поново Пејаковић пронашао и довео га у «Бојчинску шуму»,

неких 2 – 3 километара далеко од куће Малетића, и тада им је Малетић саопштио да не може ништа да им помогне, да се плаши полиције, да не зна шта да ради, и пошто је Душан био љут, оставио га је у «Бојчинској шуми» да се пешке врати кући. Успут је питао Пејаковића, да ли он може нешто да им помогне, кренули су назад ка Београду и негде између Сурчина и Ледина зауставила их је полиција. Тада је Пејаковић изашао из возила, видео је када је Пејаковић показао службену легитимацију полицајцима, остао са њима у разговору неких 4 – 5 минута и онда се вратио у возило и наставили су даље, према Лединама. Душан Спасојевић се сетио свог пријатеља Бећира који живи на Лединама, али овај им је објаснио да није паметно да остају код њега у кући, јер има доста полиције. У овој кући су се задржали неких 10-ак минута и кренули су ка Београду. Спасојевић је тада тражио од Пејаковића да их одвезе код њега кући, и чуо је када је Пејаковић рекао: «Одвешћу вас ја кући, није проблем». У међувремену се Миле Луковић сетио неке његове рођаке која живи у Жаркову, па су Пејаковић и Луковић отишли код ње, да провере да ли може да их прими и сакрије, а за то време он и Спасојевић су остали у Пејаковићевој кући. Нису палили светло. Након 2 – 3 сата вратио се Пејаковић сам, Луковића је оставио код ове рођаке, која је прихватила да их сакрије и одмах су возилом којим је управљао Пејаковић отишли до Жаркова. Било је негде око 22 сата ноћу. Када су стигли у Жарково, Спасојевић је рекао Пејаковићу да може да иде, и ако га неко пита за њих, «Пеле, ти не знаш где си нас оставио». Са Пејаковићем се више нису видели.

Сведок сарадник Миладин Сувајлић у свом исказу износи да му је након покушаја атентата код хале «Лимес» дана 21.2.2003. године Душан Спасојевић наложио да купи старији очуван караван ауто, и да приликом куповине возила користи мобилни телефон који раније није користио и да га након куповине возила уништи. Даље наводи да је на оглас у новинама пронашао да се продаје једно возило путничко у Качареву. Имајући у виду ову околност и да му је Спасојевић наложио набављање возила, до Качарева га је ради куповине возила пребацио Владимир Милисављевић, који му је тада уз пут причао да су хтели да «иглом» гађају авион којим се Премијер враћао са службеног пута из Франкфурта, али да се он нада да ће се вратити обичним летом на коме има још путника, па ће одустати од те намере.

Сведок сарадник Сувајлић у свом исказу је изнео, да је чуо да је постојао неко из обезбеђења Премијера ко је давао податке, када се Премијер враћа из Франкфурта. Приликом куповине возила у Качареву, био је маскиран и купио је путничко возило «Пасат» - караван панчевачких регистарских таблица. Након повратка у Београд предао га опт. Милошу Симиновићу да затамни стакла. Изнео је да му је Миле

Луковић 20-так дана пре атентата на Председника Владе тражио пејцера који би дао свом другу «Звекију». Истиче да није знао о коме се ради, али је чуо да је Душан Спасојевић стално питао Милета Луковића да ли «Звеки» може снајпером да погоди. Спасојевић је стално предлагао Луковићу да иду «оно њихово», мислећи да нападну Премијера са три возила и да га убију, јер није био сигуран да ли «Звеки» може снајпером да погоди Премијера. Пред атентат на Председника Владе Душан Спасојевић је био нервозан, јер је 15.3.2003. године полиција требало да крене да хапси припаднике земунске криминалне групе о чему је имао информације. Миле Луковић је стално убеђивао Душана Спасојевића да «Звеки» може из снајпера да погоди Премијера јер је лично присуствовао када је са 200 метара погодио лист из новине. Сувајцић је приликом доласка у стан Војводе Степе бр. 259, чуо да је пронађен стан у коме живе две старије жене, одакле може да се гађа председник Владе и одакле се види двориште и улаз у зграду Владе и да су тај стан пронашли опт. Нинослав Константиновић и Душан Крсмановић. Напоменуо је да је 8. марта 2003. године добио задатак да изнајми нове станове, па је тако изнајмио стан у Синђелићевој улици, и стан на Вождовцу и на Бановом брду. У стан на Бановом Брду у Николаја Гогоља 98 Душан Спасојевић је прешао 9.3.2003. године. Тада је сведок сарадник Сувајцић дао перике и наочаре опт. Милошу Симовићу. Увече, 9.3.2003. године је из стана у ул. Војводе Степе бр. 259 пребацио Дејана Миленковића и Сретка Калинића до стана у ул. Синђелићевој бр. 40. Када су стигли до Синђелићеве улице добио је поруку на пејцера да дође у стан у Велимира Тодоровића, у ком стану су боравили Милош и Александар Симовић, Нинослав Константиновић и Владимир Милосављевић. У тај стан већ су били стигли Душан Спасојевић, Миле Луковић и Сретко Калинић. Тада је Душан Спасојевић рекао Миладину Сувајцићу да ће да иде на «улицу», Нинослава Константиновића је питао да ли је нешто сигурно, те да ли је Милан Јуришић «Јуре» набавио комбинеzone и фарбу и зашто није дошао. Милош Симовић је Сувајцићу дао нову «специјалу» која је имала меморисан само његов број (Милоша Симовића) и наложио му да се укључи сутрадан, 10.3.2003. године око 8,30 часова на Аутокоманди. Сувајцић је 10.3.2003. године назвао Милоша Симовића који му је наложио да се вози око «Партизановог стадиона», преко Типчидерске звезде до «Кафе кафеа», а његов задатак је да јави ако види колону са три «БМВ-а» од којих је један црни. Он је возио «Опел кадет» новосадских регистрација НС 118-001 који је припадао његовом покојном тасту. Милош Симовић је тога дана возио «Сеат ибицу» и имао је 4 «специјале», за контакт са Душаном Спасојевићем и Миладином Сувајцићем, за контакт са лицем које даје податке о кретању Премијера, за контакт са опт. Александром Симовићем који је био у канцеларији у Адмирала Гепрата 14 и за контакт са Луковић Милетом. Када су се нашли, Милош Симовић је

рекао Сувајцићу, да је нађена канцеларија у којој може да се буде до 15 часова и да има задатак да јави када види колону Премијера да би могла да се намести пушка да не би стајала све време на прозору.

Сувајцић даље износи да је 10.3.2003. године у више наврата видео Душана Спасојевића у црном «Голфу 3», а возио га је Саша Пејаковић. Видео је Милета Луковића у возилу «Рено Клио». Зна да је Душан Спасојевић више пута звао Милоша Симовића да се распита да ли су сигурни у тој канцеларији на основу чега је Сувајцић закључио да Душан Спасојевић није имао директну везу са извршиоцима убиста. Распитивао се да ли се јављала особа која преноси информације о кретању Премијера на шта му је Милош Симовић одговорио да се не јавља јер је договор, да се јави, кад крене Премијер. Тога дана, 10.3.2003. године није било никаквих дешавања. Дана 11.3.2003. Милош Симовић му је рекао да буде у исто време око 8,30 часова на терену, сада код предузећа «Рудо». И овај дан је протекао без икаквих дешавања, а једина је промена што су око 11,30 часова Спасојевић чијим возилом је управљао Саша Пејаковић и Сувајцић заменили аутомобиле код аутобуске окретнице код «Партизановог стадиона».

У среду, 12.3.2003. године, Сувајцић је изашао на улицу, опет је његово место било да стоји код предузећа «Рудо». Негде око 11 сати, Милош Симовић се више пута чуо са Душаном Спасојевићем. Приметио је да се свађају и да Милош Симовић убеђује Душана Спасојевића да колона возила у којој се налазио Премијер, није прошла јер би је он и Сувајцић сигурно видели. Тада је Милош Симовић испричао Сувајцићу да је Душан Спасојевић «полудео» јер нису уочили колону возила Премијера. Душан Спасојевић је поново звао Милоша Симовића да се распита о колони премијера, која није још прошла Сувајцић је око 11,15 – 11,30 часова поново изашао из стана у који је у међувремену био отишао, јер је добио од Милоша Симовића наређење да поново изађе на улицу и да надгледа улицу која иде од куће Премијера и улицу коју иде од Партизановог стадиона према Ауто-команди, да осматра да ли ће туда да прође колона возила у којој би се налазио Премијер, а затим да то јави Милошу Симовићу. Нешто мало касније, поново га је звао Милош Симовић, да хитно дође до гараже на Новом Београду преко пута Палате федерације у Булевару АВНОЈ-а. Када је стигао до гараже Сувајцић је видео да Милош Симовић са Нинославом Константиновићем и још два лица излази из гараже возилом марке «Сеат ибица» и тада му постаје јасно да је атентат извршен. Сувајцић тада креће према стану у ул. Војводе Степе бр. 104, у коме је била Љиљана Буха којој је испричао све о атентату.

Дана 13.3.2003. године, у јутарњим часовима, Нинослав Константиновић је дошао код Сувајцића у стан у ул. Војводе Степе бр. 104 и пренео му поруку Милоша Симовића да хитно нађе Душана Спасојевића да би знали шта да раде са пушком. Сувајцић је мислио да је Душан Спасојевић у Синђелићевој улици јер је тамо оставио Дејана Миленковића и Сретка Калинића. Милош и Александар Симовић, Нинослав Константиновић и Владимир Милисављевић били су у Милентија Поповића 24 на трећем спрату, у «штеку тројка». Како није нашао Спасојевића у Синђелићевој, Сувајцић је отишао код Милоша Симовића да би узео возило. Тада му Милош и Александар Симовић, Нинослав Константиновић и Владимир Милисављевић причају како је извршен атентат и да мора хитно он да иде код Спасојевића, да види шта да раде са пушком из које је извршен атентат јер је већ објављена потерница на којој је било и његово име (сведока сарадника Сувајцића) али без његове слике. Било је јасно да ће «штекови» бити «проваљени», чим се појави његова слика јер је Сувајцић изнајмљивао станове. Душана Спасојевића је нашао у стану, у ул. Николаја Гогоља бр.98. Испричао му је да је Нинослав Константиновић послао поруку због пушке и да немају новца. Спасојевић је био узнемирен због потернице и ванредног стања, али је рекао да се иде до краја, да је Улемек узео пушку из ЈСО-а и да с тога мора да је врати, зато пушка мора да се закопа како би се сачувала (како би он имао у рукама Улемека и Звездана Јовановића). Душан Спасојевић је наложио да браћа Милош и Александар Симовић, Владимир Милосављевић и Нинослав Константиновић промене стан јер их знају комшије. Питао је за оптужене Милана Јуришића званог Јуре и Душана Крсмановића који су били у стану у улици Трише Кацлеровића бр.28. Сувајцић је саопштио Душану Спасојевићу да су Звездан Јовановић и Миле Луковић у Војводи Степе број 259. Душан Спасојевић је наложио Сувајцићу да Звездану Јовановићу пренесе поруку да иде у Јединицу и да је све на њему и Јединици, и да никада са Душком Маричићем не иде заједно. Спасојевић је рекао да опт.Звездан Јовановић зна шта значи ова порука. Поред овога, сведок сарадник Сувајцић је требао опт.Звездану Јовановићу да пренесе да сакрије Милета Луковића и Сретка Калинића код својих рођака, а ако не може, да пошаље неког са службеном легитимацијом ко ће их пребацити у стан у коме је био Душан Спасојевић. Када ово уради Сувајцић је требало да каже Нинославу Константиновићу да нађе нова возила преко својих људи, потом да се врати да би о свему известио Душана Спасојевића који је забранио телефонску и комуникацију преко пејцера.

Сведок сарадник Сувајцић је изнео да је од Душана Спасојевића сазнао да је Улемек пре атентата отишао у стан у ул. Омладинских бригада бр.8 и да треба да се оствари комуникација преко курира. Курир опт. Улемека

је био сведок Ненад Шаре, а Душана Спасојевића – опт. Саша Пејаковић. Ненад Шаре и Саша Пејаковић су требали да имају састанак 13.марта око 19,00 часова код ресторана «Мек» код Фонтане, а сведок сарадник Сувајцић је требало да се врати пре наведеног састанка како би Душану Спасојевићу пренео шта је урадио и да своје возило преда Сашу Пејаковићу да иде на састанак са сведоком Ненадом Шареом. Када је Сувајцић отишао у Војводе Степе бр.259, тамо су били Миле Луковић, Сретко Калинић и Звездан Јовановић, кога Сувајцић тада први пут виђа. Сведок Сувајцић наводи да је пренео поруке Душана Спасојевића. Када је Звездан Јовановић ушао у купатило, Миле Луковић му је испричао да је Звездан Јовановић убио Премијера, да је испричао Луковићу и Сретку Калинићу после убиства, како је пуцао са два метка, и да је Премијера убио првим метком, а другим метком је случајно погодио телохранитеља, и да је и тај метак погодио Премијера. У том тренутку је изашао Звездан Јовановић који је чуо шта је Луковић испричао, јер су врата била близу и отворена. Сведок сарадник Сувајцић је Звездану Јовановићу пренео поруке Душана Спасојевића да иде у Јединицу, и да је сада све на њему, и ако може да сакрије Милета Луковића и Сретка Калинића негде код својих рођака. Када је саопштио ову поруку Звездану Јовановићу, овај је направио гримасу и рекао да је њему речено да су «штекови» добри и да није знао да је цела акција овако «шупља». Договорили су се да се Миле Луковић чује са Звезданом Јовановићем у 18,00 сати дана 13.03.2003. године, како би Јовановић имао времена да размисли да ли може негде да сакрије Сретка Калинића и Милета Луковића или да пошаље лица са службеним легитимацијама да их пребаце на сигурно. Након овог договора, Звездан Јовановић му је рекао да га превезе до «Кафе кафеа» и да ће одатле звати неког свог пријатеља из ЈСО-а. Након обављеног телефонског разговора, Звездан Јовановић је променио локацију на коју је требало да га он пребаци, рекао му је да га одвезе до команде ЈСО-а на Сењаку, и од тада га више није виђао. Одатле је он отишао у стан у ул. Милентија Поповића бр.24 где су му Милош и Александар Симовић, Нинослав Константиновић, Владимир Миљисављевић причали подробно о атентату и шта се десило када је Милош Симовић јавио да је колона Премијера кренула ка згради Владе Србије. Тада су му испричали да су ујутру, 12. марта 2003. године купили ћебе, које су пребацили преко отвореног прозора на коме је била постављена пушка и страховали су, да ће се на ћебету пронаћи нека длака. Изнео је да га је Спасојевић упозоравао да приликом акције праћења никада не баца опушке, већ да их ставља у кутију да не би остали трагови погодни за ДНК анализу. Опт. Александар Симовић и Нинослав Константиновић су испричали да су у канцеларији коју су нашли и из које је извршен атентат били у комбинезонима и да су унели фарбу. У тој канцеларији је био опт. Нинослав Константиновић, Александар Симовић и Звездан Јовановић, а планом је било предвиђено

да после атентата запале ту канцеларију да би уништили све трагове. Александар Симовић и Нинослав Константиновић су имали перике које је он набавио, а Симовић Александру дао је своје наочаре полујајастог облика са златним оквиром и махагонијем на дршкама, док је Нинослав Константиновић имао коцкасте наочаре и браду коју је обријао после атентата. Испричали су Александар Симовић и Нинослав Константиновић да је Звездан Јовановић испалио два хица, да је првим хицем погодио Премијера, да је другим хицем погодио пратиоца и да је одмах успаничено бацио пушку Александру Симовићу у руке, истрчао из канцеларије, због чега су се на тренутак Нинослав Константиновић и Александар Симовић збунили. За опт. Јовановићем и Нинославом Константиновићем истрчао је и Александар Симовић са пушком коју је носио у рукама. Звездан Јовановић је носио пиштољ, а Нинослав Константиновић моталицу за кабл и пиштољ. Када су истрчали из зграде у улици Адмирала Гепрата број 14, ушли су у возило «Пасат» затамњених стакала, панчевачких регистарских таблица, у којем их је чекао опт. Владимир Милисављевић и превезао их до гаража на Новом Београду. У близини места одакле је пуцано на Премијера налазили су се Миле Луковић, Сретко Калинић са задатком да ако дође до проблема чувају одступницу. Након атентата до гараже на Новом Београду дошли су Сретко Калинић и Миле Луковић и одвезли Звездана Јовановића до стана у Војводе Степе бр.259. Александар Симовић, Владимир Милисављевић и Нинослав Константиновић су оставили «Пасата» у једну гаражу, коју је раније изнајмио Сувајџић, а у близини је била и друга гаража коју је изнајмио Душан Крсмановић.

Сведок код тражења локација за 12. март 2003. год.

Сведок Јуришић Миланка

У свом исказу сведокиња је изнела да живи у стану своје мајке Јуришић Босиљке, која је рођена 10. септембра 1914. године о чему је приложила на увид личну карту, а што је констатовано на транскрипту на страни 6 приликом њеног саслушања. Изнела је да је Јуришић Босиљка непокретна више од 6 година, да је претрпела шлог, да заједно живе у стану и да код њих у стану нема више ни једног корисника. Живе у згради у улици Бирчаниновој број 8 на последњем спрату зграде. Изнела је да у тој згради постоји заједничка тераса коју користи 19 станова а на терасу се излази са заједничког степеништа на VI спрату. Испод ове заједничке терасе налази се коси кров и на тој згради не постоји друга тераса или балкон. Врата на тераси су закључава а

објаснила је да се тераса налази изнад њиховог стана целом ширином обухвата два стана а онда се спушта на стан у косом крову. Са ове терасе гледа се на улицу Немањину и у простор дворишта Владе Републике Србије. Из стана може да се изађе на терасу. Након догађаја од 12. марта 2003. на степеништу одакле остали станари излазе на терасу постављена су метална врата – решетке које се закључавају. Изнела је да њена мајка није могла 2003. године да устане, била је непокретна а она никоме није отварала врата да изађе на терасу. Кључ од браве врата за излазак на терасу имали су сви станари и није јој познато да је неко пријавио губитак кључа. У то време она је обављала послове председника Кућног савета. Напоменула је да код ње нико није долазио и да она никоме није отварала врата да излази на терасу, да она и њена мајка немају кабловску телевизију у стану, да имају остали станари али да она не зна када је уведена. Изјавила је да не може да се изјасни на околности у вези убиства Председника Владе Републике Србије јер о томе не зна ништа. На вратима њиховог стана пише «Јуришић». Одговорила је да је број њиховог телефона 6464-53 а да је у скорије време испред 6-ице стављена 2-ојка. Што се тиче писма којим пише изјаснила се да пише и латиницу и ћирилицу. Сведокињи је показана фотодокументација стана у улици Трише Кацлеровића бр. 28, где на страни 10 фотодокументације на фотографији број 6 стоји исписан број телефона 6464-53 и на цедуљици пише Јуришић Мила. Изнела је сведокиња да није њен рукопис а да њена мајка у марту 2003. године није могла да пише. Није могла да објасни одакле ова цедуљица са њеним именом и презименом и бројем телефона. Такође се изјаснила да у броју 6 у улици Бирчаниновој је пословна зграда, да на шестом спрату су просторије локалне самоуправе, да су и раније ту биле пословне просторије «Метеоролошког завода». На тој згради има такође тераса и балкон са оградом од кованог гвожђа а да је радно време у пословној згради уобичајено од 8 до 16. Изјавила да се о њеној мајци брине само она и да кључ од стана када није ту није остављала никоме. Сведокиња је предала медицинску документацију о стању здравља своје мајке Јуришић Босиљке, а такође је предала и медицинску документацију на своје име издату од стране лекара специјалисте неуропсихијатра у погледу свог здравственог стања. Извештај специјалисте је од 7.12.2006. године. Сведокиња је такође изјавила да у згради на спрату не живи ни једна старија особа женска а у згради на другом спрату постоји још једна старија жена, мало млађа од њене мајке. Објашњавајући изглед терасе на улазу број 6, изнела је да на тој згради постоји једна отворена тераса а испод те терасе мали балкон – лођа. На околности у вези атентата сведокиња се није могла изјаснити.

**АТЕНТАТ НА ПРЕДСЕДНИКА ВЛАДЕ ДР ЗОРАНА БИНЂИЋА
12.3.2003. ГОДИНЕ**

Изјашњење припадника личног обезбеђења

На околности које су се догодиле дана 12.3.2003. године у дворишту Немањине бр. 11 испред зграде број 5 Владе Републике Србије, приликом атентата на Председника Владе саслушани су припадници непосредног обезбеђења Председника Владе и то: Милан Веруовић, Александар Бијелић, Дражен Настић, Срђан Бабић, Јован Ђурић, Срђан Дробњак, Драган Лалић, Бобан Пурић и Љубиша Јаношевић.

Сви ови сведоци навели су да су се дана 12. марта 2003. године после 10 часова састали са шефом личног обезбеђења Премијера, Миланом Веруовићем у згради Владе, који их је обавестио да ће тог дана ићи у резиденцију по Премијера у улици Ужичкој бр. 40. Време када је требало да иду по Премијера држали су у тајности након догађаја код хале «Лимес». Секретарица Премијера, Биљана Станков саопштавала је свакога јутра, када би дошли у зграду Владе, возачу Александру Бијелићу и шефу личног обезбеђења Премијера, Милану Веруовићу време када би требало да Премијер буде у кабинету. Тог дана 12. марта 2003. године, Премијер је имао заказан први састанак у 13 часова, али је било испланирано да дође у кабинет нешто раније, између 12 и 12,30 часова. Нешто пре 12 часова возила са пратњом отишла су у резиденцију. У првом пратећем возилу возач је био Дражен Настић, а са њим у возилу су били Бабић Срђан и Ђурић Јован. Ово возило је марке "BMW" 528, новије производње, сиве боје, није блиндирано. Возач у другом пратећем возилу био је Драган Лалић. Ово возило је било марке "BMW", 7, блиндирано. Првим пратећим возилом управљао је Дражен Настић тога дана, сувозач је био Срђан Бабић а пратилац Јован Ђурић.

У поласку из резиденције Премијер се налазио у другом возилу, у којем је возач био Александар Бијелић, а пратилац Милан Веруовић.

На главном претресу сведоци су у својим исказима идентично описали маршруту кретања колоне под пратњом од резиденције у Ужичкој улици до «Топчидерске звезде», затим десно према «Мостарској петљи», где су због гужве скренули на нишки ауто-пут испод моста ка Хитној помоћи, а затим се вратили на Ауто-пут у правцу Загреб и сишли ка Сарајевској улици. Из Сарајевске улице скренули су десно у Немањину, ка згради Владе и ушли у двориште истим распоредом возила као и када су кренули из резиденције. Приметили су

у дворишту паркирано возило «Пасат» црне боје, близу улаза са десне стране. Сведоци Александар Бијелић и Милан Веруовић навели су да је Веруовић у Сарајевској улици покушао да успостави радио-везом контакт са унутрашњим обезбеђењем зграде Владе, тако што је позив упутио "Морави б", али се нико није одазвао, због чега је позив поновио неколико пута. Тек близу укључења у Немањину улицу одазвао се неко из зграде Владе и рекао да их чује "петица", што је била ознака за обезбеђење испред кабинета Премијера. Сведоци на исти начин описују распоред возила када су ушла у двориште Владе и места на која су се зауставила сва три возила из колоне. Прво пратеће возило стало је чеоно окренуто ка кафићу "Монјумент", 2 -2,5м од зида који се налази ка парку, премијерово возило стало је непосредно испред улаза бр.5 у зграду Владе, а треће возило 3 – 4 м иза њега, благо укусо, удесно. Наводе да су јако брзо, како је било уобичајено сви чланови обезбеђења заузели позиције за осматрање. Сведоци и то: Дражен Настић, Срђан Бабић, Јован Ђурић, Александар Бјелић, Милан Веруовић и Драган Лалић су изнели да су видели да су врата на улазу број 5 у згради Владе била затворена. Из сагласних исказа ових сведока произилази да у тренутку док су они осматрали своју зону одговорности, Премијер је изашао из возила и помоћу штака које му је додао његов пратилац, Милан Веруовић кренуо ка вратима улаза бр.5 у зграду Владе, док је Милан Веруовић био иза њега, на раздаљини од пола метра, метар. У тренутку када је Премијер дошао до улазних врата, а Веруовић се окренуо (вратио) да затвори врата од ВИП возила, чуо се пуцањ. Неки од ових сведока у својим исказима, (Милан Веруовић, Александар Бијелић, Пурић Бобан и Дробњак Срђан), су изнели да су чули јаук и погледали су ка Премијеру. У својим исказима на главном претресу ови сведоци су изнели да је Премијер у том моменту већ пропао кроз двокрилна врата улаза бр 5, тако да му је тело било унутар зграде Владе, а споља су се виделе само његове ноге и стопала која су била између десног и левог крила улазних врата. Одмах затим су чули и други пуцањ за који сведоци сагласно изјављују да је временски био врло близу првом пуцњу и чуо се већ након секунду, две. Овај пројектил погодио је пратиоца Премијера, оштећеног Милана Веруовића који је пао метар, два испред ВИП возила на први степеник. Изјавили су да су након првог пуцња сви припадници непосредног обезбеђења Премијера покушали су да заузму заклон и да евентуално одговоре на ове пуцње. Већина сведока када су чули пуцње, окрећу се ка кафеу «Монјумент», односно ка Гепратовој улици јер им је по звуку деловало да пуцњи долазе из тог правца. (Сведоци: Настић, Дробњак, Лалић, Љубиша Јаношевић, Срђан Бабић). Изјавили су да су пар секунди након другог пуцња чули и трећи пуцањ. Описали су да је овај пуцањ по интензитету био најјачи, и да је ударио десно од улазних врата у зграду Владе, да се видела прашина са места где је овај метак погодио зид.

Двориште зграде Владе било је обезбеђено. Постојале су две контролне кућице и то једна се налазила наспрам улаза број 5 а друга код улаза у двориште, у којима су се налазили радници спољашњег обезбеђења зграде.

Сведоци су изнели да им је познато да су улаз у зграду Владе и двориште били под видео надзором. У свом исказу сведок – оштећени Милан Веруовић изнео је, да је у недељу 9. марта 2003. године, док је Премијер био на неком састанку у Влади, приметио да у кућици која се налазила унутар зграде, поред самог улаза, камера је искључена, тако да радник који ради у кућици обезбеђења дворишта зграде Владе на монитору не види возила. Од тог радника је чуо, да се ради о тренутном квару и да је о томе обавештен шеф обезбеђења зграде Владе.

Сведок – оштећени Милан Веруовић био је шеф личног обезбеђења премијера Ђинђића. Радио је у обезбеђењу Др Зорана Ђинђића од 1999. године, односно и у периоду док је био Председник ДС-а, пре него што је постао Премијер.

Изнео је у свом исказу да се дана 12.3.2003. године, када су ушли у двориште зграде Владе, возило са Премијером зауставило наспрам улаза број 5. Иза њих се зауставило треће возило које је било у пратњи, покривало је њихову задњу страну, као и сваког дана, до тада. Бабић Срђан, Дражен Настић и Ђурић Јован из првог пратећег возила поставили су своје возило и распоредили су се око њега како је било уобичајено. Исто су учинили и припадници обезбеђења из другог пратећег возила Драган Лалић, Бобан Пурић и Љубиша Јаношевић. Када су они заузели своје позиције за осматрање он је изашао из возила и изнео премијерове штаке и торбу. Отворио је задња десна врата возила, Премијер је сачекао да он постави штаке испред њега и окренут ка њему, десном ногом је искорачио из возила, пошто му је лева нога била повређена, на њој је имао лонгету. Када је ставио руке у штаке, закорачио је ка улазу у зграду, он се налазио иза њега, на раздаљини од пола метра, метар. Направили су пар корака према улазу у зграду Владе. Врата на згради Владе, тог дана била су затворена. Допратио је Премијера до самих врата, до степеништа и када је Премијер почео да се пење степеницама и када се нашао на другом степенику испред улаза, гледано са паркинга, он се окренуо да затвори врата на возилу. У том тренутку чуо је први пуцањ који није био јаког интензитета и Премијеров јавук, па се окренуо ка њему. Премијера више није видео, он је у том тренутку пропао кроз та врата. Тада је видео једну његову штаку која је била у паду кроз врата. Тренутак када је Премијер погођен, није видео. У том тренутку био је окренут леђима ка њему и ка том улазу а

лицем ка возилу. *(Страна 18 и 19 транскрипта од 20.4.2004. године)*. Истог тог тренутка када се окренуо ка Премијеру, чуо је јак прасак и осетио погодак, у доњи део леђа. Пао је поред возила, на месту где се налазио, можда метар, два испред. Не сећа се да ли му се тело након поготка заротирало, о томе је чуо од сведока Лалић Драгана. *(Страна 21 истог транскрипта)*. Лежао је наспрам улазних врата и био је на лактовима, десна нога му се налазила у неком неправилном положају, савијена. Није осећао ноге. Гледао је ка улазним вратима и ка зиду зграде. Са места где се налазио, видео је да Премијер лежи у ходнику зграде Владе а стопала и ноге биле су на прагу врата. Сећа се да му је пришао Александар Бјелић и питао га да ли је повређен, али да га је он упутио да уђе унутра и да погледа шта је са Премијером. Када је Бјелић кренуо да уђе у зграду Владе, чуо је трећи пуцањ, исти по интензитету и снази као и овај други који га је погодио. Видео је рикошет тог метка, који је ударио испред њега на десну страну зида у односу на врата, према којима је он лежао. У том тренутку Бјелић је улазио у зграду Владе, а метак је ударио иза његових леђа и рикошетирао о зид и направио велики прасак и дигао прашину. Он је тада на рукама допузао на лактовима до возила, отворио је левом руком задња врата, неко из обезбеђења је притрчао и помогао му да се подигне и да уђе на задње седиште возила. Зна да је крварио на лицу места и да је остало доста крви на бетону где се налазио. У возило у које се сместио, ушао је пратилац Ђурић Јован, упалио мотор и кренуо са њим ка болници. Тада је он радио везом успоставио контакт са људима из премијеровог обезбеђења и тражио да Премијера хитно одвезу на ВМА. Одмах је након тога схватио да је боље да их одвезу на Клинички центар, јер је то било најближе место од зграде Владе, да им се укаже помоћ.

У свом исказу на главном претресу је изнео да је први пуцањ био слабијег интензитета него друга два, да није могао да закључи одакле долазе, учинило му се да је први долазио из правца зграде Владе, као да је нешто пукло у самој згради, унутра, да је пала нека столица или нешто слично. Други и трећи пуцањ чуо је јак прасак, као да се нешто дешавало на пар метара од њега. *(Страна 19 и 20 транскрипта)*.

Изнео је да је 12. марта 2003. године задобио тешке телесне повреде, због којих су остале трајне последице и то у виду трајног оштећења карлице, имао је 4 операције и одстрањен му је један орган из тела. Истакао је имовинско-правни захтев чију висину није прецизирао.

Сведоку Милану Веруовићу суд је на главном претресу предочио исказ који је дао на записнику пред истражним судијом, обзиром да је различито описао догађај на претресу и пред истражним судијом, па му је прочитан део исказа са стране 3 записника пред истражним судијом од

14. јула 2003. године и то: «Одмах после пуцња Премијер је јакнуо и ја сам се окренуо према њему. Он је био у оваквом положају: Био је наслоњен леђима на врата, на која је требало да уђе и био је већ у паду кроз та врата ка унутра. Лицем је био окренут према мени. Лева рука са штаком му је била подигнута у паду. Некако у пределу његове главе са тако уздигнутом левом руком, он је већ падао кроз та врата унутра. Он је целом дужином тела пао унутра и практично су му вани остала само стопала». Сведок – оштећени је позван да објасни противречности у исказима, па је изнео да све оно што је изјавио на главном претресу изјавио је и истражном судији. Напоменуо је да је дошло до једног малог неразумевања и конфузије на саслушању код истражног судије, јер је истражни судија од њега тражио да му покаже како је Премијер иначе улазио у зграду Владе и да му помогне у објашњењу његовог могућег положаја тела у односу на оно што је њему било предочено, а то је улица Адмирала Гепрата. Имајући то у виду покушао је да се сети свих детаља ранијег дешавања, како је Премијер ходао, како је улазио и мисли да је из тог његовог излагања извучена изјава која је наведена у записнику пред истражним судијом, коју је он први пут видео код свог адвоката и онда је схватио да је та његова изјава лоше интерпретирана. Изнео је да је истина да је помињао штаку, да је сумњао да је то лева штака, али да се истражни судија и он нису разумели у једној ствари, а то је да он није тврдио да је то лева штака Премијера, већ да је то претпостављао. Истражни судија је тражио од њега да покуша да објасни све могуће положаје у којима је могао да се налази Премијер у том тренутку, ако је погођен из улице Адмирала Гепрата. Изнео је да у време догађања 12. марта, он није могао да закључи одакле допиру пуцњи у Премијера, тако је и објаснио ситуацију да му се учинило да је први пуцањ долазио из правца зграде Владе а други и трећи које је јасно чуо као прасак, као да се нешто дешавало на пар метара од њега, такав је утисак имао.

Приликом саслушања на главном претресу, 20.4.2004. године одговарајући на питања председника већа да ли је у време када је председник Владе Др Зоран Ђинђић био повређен и долазио уз помоћ штака до зграде Владе, било када улазио сам на улаз број 5, а да су врата била затворена и да је он улазио сам кроз овај улаз? Сведок је изнео следеће: «Не. Најчешће су врата отварали људи из обезбеђења зграде. А када то они не би урадили, онда је већ неко од нас или ја, стизали смо пре њега да отворимо врата». На питање, да ли се било када десило, док је био повређен са штакама да је ушао и сам отворио врата и на који начин? Сведок је одговорио: «Евентуално можда се десило једном или два пута, не могу да тврдим прецизно». На питање председника већа, да ли зна у ком положају и на који начин је отварао врата улаза бој 5 Премијер, када је био повређен и са штакама? Одговорио је: «Не знам тачно. То питање сам имао постављено од стране истражног судије када

сам у конфузији објашњавања и самом себи представљања слике те, око његовог положаја тела на самим вратима, себе запетљао са овом изјавом, везано да ли је био окренут леђима, са подигнутом руком. Не знам како бих вам објаснио, логична је претпоставка да би врата гурао руком». *(Видети страну 46 и 47 транскрипта од 20.4.2004. године)*. На питање браниоца оптуженог Звездана Јовановића, адвоката Ненада Вукасовића, да ли се сећа у тренутку када је сведок био погођен и пао, у каквом положају лежи тело Премијера, на леђима или на стомаку? Сведок је одговорио: «Нисам ја видео како он лежи, јер ја сам лежао испред њега а он је био, значи два степеника је делило до тог уласка, тако да је он био наспрам мене. Ја сам видео само лонгету или ногу не могу да се сетим, на самом прагу. Тело је било у унутрашњости зграде». *(Страна 79 транскрипта)*.

Сведоку је предочен на главном претресу, а на предлог заменика Специјалног тужиоца *(Видети страну 35 транскрипта)*, исказ који је дао пред истражним судијом у делу где говори о тренутку када чује трећи хитац, јер је и о томе различито казивао пред остражним судијом у односу на исказ на главном претресу: Пред истражним судијом изјавио је: «Када сам погођен у задњи део кука, са десне стране, ја сам се заротирао у круг и пао сам опет лицем окренутим према вратима, али сам пао више на десну ногу која ми је била подвијена и на лактове. Ја сам видео да крварим у пределу препона, али још увек нисам осећао бол. Тада сам рефлексно покушао на лактовима и позади да оптужем до возила којим смо дошли и која се још увек нису померала, са места где смо их оставили. Стигао сам до задњих десних врата. Ухватио сам левом руком кваку и тада сам чуо трећи пуцањ који је био јак, као и овај други а уједно сам видео када је зрно тог метка погодило у зид зграде». Позван да објасни разлике у исказима и покушај доласка до аутомобила на главном претресу је сврстао у друго време, а његов исказ напред изложен. Сведок је изавио на главном претресу: «Од тренутка када сам ја пао, а пао сам тако што сам лицем био окренут ка згради Владе, ја сам од тренутка мог пада покушавао на лактовима да се привучем до неког заклона а први заклон је био ауто. По логици ствари, ја сам већ кренуо некако да се бауљам уназад. У том тренутку је већ Александар притрчао са задње стране возила и питао ме, где си погођен. Ја сам онда рекао, уђи унутра, види шта је са шефом. Он је кренуо у зграду Владе, у том тренутку сам чуо трећи пуцањ и видео како је ударио тај метак у зид испред мене у зграду Владе». На питање заменика Специјалног тужиоца, да ли је пре тога он, као што је рекао у предходном поступку руком ухватио за кваку од врата аутомобила, оштећени је изјавио: «Ја сам покушао да ухватим. Сада да ли је то било у том тренутку или секунд после тога, не знам». *(Страна 36 транскрипта са главног претреса, и страна 4 са записника пред истражним судијом)*.

Сведок – оштећени Милан Веруовић приликом саслушања на главном претресу на питање браниоца оптуженог Звездана Јовановића, да ли зна да ли је Председник Владе долазио 10. и 11. марта у зграду Владе, одговорио је да није, а напоменуо је да је он, као лични пратилац добијао информацију од протокола када Председник долази у зграду Владе тог дана, када је планиран његов долазак и то посебно од догађаја код хале «Лимес». *(Страна 105 транскрипта од 20.4.2004. године).*

У свом исказу *сведок Александар Бјелић*, возач ВИП возила премијера Зорана Ђинђића, изнео је да је дана 12.3.2003. године управљао возилом којим је довезао око 12,20 – 12,30 премијера Др Зорана Ђинђића у двориште зграде Владе Републике Србије у улици Немањиној број 11 код улаза број 5. Након заустављања приметио је да су на улазу број 5 врата затворена. То се дешавало и раније, врло често, али у последњих 15-ак дана од када је Премијер био повређен, то је била реткост, да су врата затворена. Навео да је Милан Веруовић изашао из возила, отворио задња десна врата да би Премијеру предао штаци и торбу. Премијер је излазио из возила тако што се ослонио на штаци и подигао се са седишта. Усправио се и изашао из возила. Направио је први корак, штакама унапред, што је било довољно да се врата возила ослободе, Веруовић је гурнуо врата и затворио једна и друга. У том моменту окренуо је главу напред, погледао у монитор испред себе. Баш тада зачуо се прасак. Сведок није чуо јак звук, пошто је возило блиндирано, и звуци споља се слабо чују. Чуо је прасак и јаук. Окренуо је главу десно преко свог рамена, погледао кроз стакло задњих десних врата возила, видео је како Премијер упада у зграду Владе. Видео је да је Премијер пао лицем напред. Његова леђа у тренутку су била натегнута као да се повио и тада упада кроз врата унутра испред степеништа у згради. У том тренутку чуо је и други пуцањ. Погледао је према Милану Веруовићу али њега није било. Изашао је из возила истрчао са задње стране возила и дошао на улаз зграде Владе, одакле је видео Милана да лежи на леђима подбочен на лактове, питао га је да ли је погођен, он је рекао, «пусти мене, види шефа». Окренуо се и додирнуо Премијерове ноге пошто су вириле и то од прилике само пете. У том тренутку чуо је трећи пуцањ сасвим разговетно, за разлику од прва два. Овај није био пригушен као прва два. Није могао да определи временски размак од другог до трећег пуцања, али је изнео да је значајније дужи него размак између првог и другог и није видео где је трећи хитац ударио. Ушао је унутра и видео да Премијер лежи на самом улазу у зграду Владе окренут лицем ка поду. Окренуо га је према себи, кренуо да га носи према унутрашњости зграде и по проласку 3 – 4 степеника појавио се полицајац из обезбеђења у згради Владе. Њега зна по имену Воја и познато му је да је преко дана седео испред кабинета Премијера. Одмах

затим појавио се господин Јањушевић, Данило Копривица, Тодор Димитријевић и радник унутрашњег обезбеђења зграде Владе, који је тога дана требало да буде на улазу и да отвори врата. Они су покушали да му помогну. Јањушевић је расцепио кушуљу Премијера и он је тада видео рану. После неколико минута кренули су службеним возилом у Ургентни центар да се укаже помоћ Премијеру, пошто хитна помоћ није стигла.

На записнику о саслушању сведока пред истражним судијом Окружног суда у Београду, Александар Бјелић описујући начин уласка Председника Владе у зграду различито је описао начин на који је Премијер улазио у односу на исказ који је дао на главном претресу. Објаснио је да од дана када је Премијер користио штаке због повреде десне ноге, он је пут од заустављеног возила до улазних врата у зграду Владе прелазио у два, три корака, тако што би када се нашао непосредно до улазних врата, окретао се на своју леву страну, тако да је окретао леђа вратима и леђима гурао врата ка унутра, јер се врата и отварају ка унутра. У таквој ситуацији леђа су му била наслоњена на врата а грудима и лицем био је окренут према суседној згради или возилу из којег је изашао. Изнео је да мисли и да претпоставља да је и критичног дана покушао да уђе на исти начин и да је био у том положају када га је погодило зрно метка. Сведоку Бјелићу је на главном претресу предочена изјава коју је дао пред истражним судијом а која је напред цитирана, па је у циљу разјашњења изјавио да је дошло до погрешне интерпретације изјаве коју је дао пред истражним судијом. Изјавио је да је он објашњавао уобичајено кретање Премијера од када је био повређен, и начин његовог уласка у зграду Владе, и да је истражни судија скренуо му пажњу да је логично да се окрене леђима и да отвори врата, да је он на то рекао да је то могуће, али да он критичног дана није видео и није гледао моменат уласка Премијера у зграду Владе.

Сведок Настић Дражен критичног дана радио је у обезбеђењу Премијера Др Зорана Ђинђића и управљао возилом из пратње «БМВ» 528, које није блиндирано. Дана 12.3.2003. године када су са Премијером стигли из резиденције у зграду Владе испред улаза број 5, ово возило је било прво у колони. Паркирао га је непосредно поред зидића који се налази при врху дворишта зграде Владе, ка парку. Из возила су изашли пратиоци Бабић Срђан и Јован Ђурић. Заузели су позиције за осматрање. Зна да је Премијерово возило заустављено непосредно наспрам улаза број 5 а треће возило из пратње било је иза Премијеровог возила. Овакав распоред возила био је уобичајен.

У тренутку када су сви пратиоци заузели своја места за осматрање, чуо се парасак. У том тренутку он се још увек налазио у возилу, врата су

била отворена. Изашао је из возила, чуо је одмах други прасак, због чега се повукао у заклон иза задњег дела возила. Поред њега налазио се Бабић Срђан. После пар секунди, док се налазио иза возила, у заклону чуо је трећи пуцањ. Након тога прешао је до зидића поред возила и одатле видео да Милан Веруовић лежи на степеништу испред улаза број 5. После трећег пуцња, видео је да друго возило из пратње, блиндирано, којим тада управља Драган Лалић дошло је до њега и он је ушао у то возило. Покушао је да из возила осмотри одакле се пуца, али није могао ништа да примети. Изашао је на супротна врата, ушао у зграду Владе и ту је видео да је Премијер погођен. Објаснио је да су прва два пуцња били временски ближе један другом, а између другог и трећег пуцња, био је мало већи временски размак. По изласку из возила приметио је да Веруовић лежи на степеништу испред улаза у зграду, поред њега у том моменту није било никога, држао се за бутину а лицем је био окренут према овом блиндираном возилу из којег је сведок изашао.

Сведок није могао да се изјасни из ког правца су хици долазили и испаљени, али је изнео да су сви припадници из обезбеђења били окренути у правцу кафића «Монјумент» па је закључио да је одатле пуцано. Није видео тренутак када су погођени премијер Др Зоран Ђинђић и његов пратилац Милан Веруовић.

Сведок Срђан Бабић је био на месту сувозача у првом пратећем возилу. Ово возило прво је ушло у двориште зграде Владе и поставило се на своје место. Заузео је позицију за осматрање, искорачивши пар корака испред возила да би имао апсолутну прегледност ка парку који се налази са његове десне стране, што је била зона његове одговорности. Осматрао је са своје десне стране и зграду испред себе, мисли да је то зграда Статистичког завода. Приметио је да у парку нема пролазника, није уочио ништа сумњиво. Приметио је отворен прозор на згради у ул. Адмирала Гепрата, али тај прозор је био отворен и много пута пре тога, што није било сумњиво. Након заузимања позиције за осматрање чуо је пуцње и то, прво два која су била исте јачине и интензитета, и трећи који је био различит и по звуку и по интензитету у односу на прва два пуцња. Потеглао је оружје и усмерио га у правцу своје зоне одговорности, и ако у том моменту ништа није уочио. Након тога заузео је заклон иза зида који се налазио ка овом парку. *Док се повлачио да заузме заклон уочио је у левом углу отвореног прозора на згради у улици Адмирала Гепрата, нешто тамно, налик на простирку, ћебе.* Утрчао је у зграду Владе где је затекао премијера Ђинђића како лежи на подесту степеништа. Око њега је већ било људи из зграде Владе.

Сведок Јован Ђурић критичног дана налазио се у првом пратећем возилу, у колони, испред возила у коме је био Премијер. Ово возило се

зауоставило мало улево, 3-4 метара од зида који је био ка парку. Изашао је из возила, заузео позицију са леве стране, према парку. Бабић Срђан је био десно од њега, а лево је била кућица из које изашао полицајац, припадник обезбеђења зграде Владе. Осматрао је парк, преко пута зграде. Приметио је да су врата на улазу број 5 у зграду Владе била затворена, што није било уобичајено приликом доласка Премијера од када је био повређен. Одмах након заузимања положаја за осматрање зачуо је звук два везана хица. По звуку му је изгледало да су испаљени из зграде у улици Адмирала Гепрата. Окренуо се ка Премијеру, али никог није видео на улазу у зграду Владе. Притрчао је до улаза, наишао је на Веруовић Милана који је лежао погођен између степеништа и возила, окренут на десни бок и горњом половином тела ослоњен на степенице. Заједно са Бобаном Пурићем и Срђаном Дробњаком помогли су Веруовићу да у уђе у возило Премијера, јер је било најближе, а затим га одвезао у болницу.

Сведок Срђан Дробњак, изјавио је да се налазио у трећем возилу из колоне, под пратњом у моменту уласка у двориште зграде Владе. Ово возило зауставило се иза Премијеровог возила, мало укосе, у леву страну. Изашао је из возила и стао иза левог точка Премијеровог возила, леђима окренут овом возилу. Гледао је ка објекту у улици Немањиној 9, који је порушен за време бомбардовања и ништа сумњиво није приметио. Тако окренут, у једном моменту чуо је два везана праска, одмах затим чуо је и јаук и погледао у правцу Премијера. Видео је како пада лицем окренут ка улазним вратима зграде Владе. Пошто је Премијер пао у зграду, није могао да види ништа шта се тамо дешава. Одмах затим зачуо се следећи хитац и он се заклонио код десног точка возила. Приметио је Милана Веруовића у седећем положају, код предњег десног точка Премијеровог возила. У том тренутку није схватио да је Веруовић рањен. Одмах затим видео је да је погођен у ногу.

Надаље, изнео је да није могао у првом моменту да процени место одакле је пуцано. Прва два пуцња су била временски ближа, у односу на трећи пуцањ и били су мало слабијег интензитета, трећи пуцањ се чуо пар секунди након другог и био је најјачи по интензитету и јачини звука. После првог пуцња, извадио је пиштољ и махиално се окренуо ка кафеу «Монјумент».

Сведок Бобан Пурић, био је сувозач у другом возилу из пратње Премијера дана 12.03.2003. године. Навео је, да су ушли у двориште Владе и да се прво возило у којем се налазио Премијер зауставило испред улазних врата зграде Владе. Друго возило из пратње, стало је иза Премијеровог возила, па је изашао из возила, као и Јаношевић Љубиша и Срђан Дробњак и заузели позиције за осматрање. Његова зона

посматрања била је део улице Немањине, паралелно ка згради Немањина број 9. Тај објекат је порушен за време НАТО бомбардовања. Док је осматрао простор испред себе зачуло се нешто, као прасак и крик. Он се инстинктивно окренуо и потегао оружје. Видео је да је Премијер пао у зграду Владе. Није видео тренутак када је погођен, али је видео да је пролетео кроз врата, ноге су му вириле ван. Видео је када је другим хицем погођен Веруовић Милан. Пао је на леву страну, дочекао се на лево колено и на руку, и нашао се у клечећем положају близу возила. Веруовић је успео да се придигне сам и чак је дошао до возила. Потрчао је ка Веруовићу и у следећем тренутку када се нашао близу возила, ка којем је пузао Веруовић, чуо је трећи пуцањ који је био мало пригушенији. Тај хитац је погодио у зид близу врата, тако да се чуо и рикошет. Видео је, када су још нека лица из обезбеђења дотрчала до Веруовића и помогли му да уђе у возило Премијера, којим су га пребацили до Ургентног центра. Напоменуо је да је хтео да уђе у зграду Владе, међутим није могао да отвори врата, али је Срђан Дробњак успео да отвори врата, па су заједно ушли унутра. Видео је Сашу Бјелића поред Премијера. Ту су били и припадници унутрашњег обезбеђења зграде Владе, па су пренели Премијера на подест горњег степеништа. Видео је Зорана Јањушевића, Тошу и Драгана Лалића.

Сведок Драган Лалић, возач другог пратећег возила, дана 12.3.2003. године, навео је да су дошли у двориште зграде Владе око 12,20. У дворишту зграде Владе није било паркираних возила. Приметио је само једно црно возило, са десне стране, за које мисли да је марке «Пасат». Изнео је да су се возила зауставила тако што је Настић Дражен, возач првог пратећег возила по уласку у двориште Владе наставио право, у правцу кафеа «Монјумент», и зауставио возило 7 до 10 метара од улаза у Владу, чеоно окренут ка том кафеу, на раздаљили од 2 – 2 ипо метра у односу на зид који дели паркинг од парка. Александар Бјелић, возач Премијеровог возила, зауставио је возило непосредно испред улаза број 5 у зграду Владе, тако да су задња десна врата на која је Премијер требало да изађе била паралелна са улазним вратима зграде, на удаљености од прилике 2 до 2 ипо метра. Он је зауставио друго пратеће возило, на 3 – 4 метра иза Премијеровог возила, благо укосо у односу на Премијерово возило. Изашао је из возила и осматрао своју зону одговорности, лево у правцу срушене зграде у Немањиној улици. То је од прилике полудесно од правца и простора који је осматрао пратилац Ђурић Јован. Од момента када су они заузели своје положаје за осматрање, до изласка Милана Веруовића, прошла је секунда. До тог момента врата на улазу у зграду Владе нису била отворена. То се и раније дешавало, али јако ретко. Није приметио ништа необично. У једном тренутку чуо је звук који му је личио на неки прасак. Окренуо се на десну страну и тада је зачуо и други прасак и истовремено видео

Милана Веруовића како пада. Тог момента схвата да су у питању пуцњи. Премијера ни једног момента није видео, ни када излази из возила, ни начин како се креће, ни како улази у зграду Владе. Једино што је приметио након првог пуцња, је да су врата на улазу број 5 била отшкринута. Видео је да су се све његове колеге махинално окренуле у правцу ресторана «Монјумент», ушао је у возило и кренуо да скупља припаднике обезбеђења. Видео је да Јован Ђурић трчи из горњег дела дворишта ка Премијеровом возилу. Након 2 секунде зачуо је још један звук, али с обзиром да се налазио у блиндираном возилу, које је звучно изоловано, није могао добро да определи јачину звука. Све време је имао утисак да се пуца из парка. Изнео је да ни једног момента није знао да је Премијер погођен, већ је мислио да је ушао у зграду Владе.

Сведок Љубиша Јаношевић је дана 12. марта 2003. године радио као припадник обезбеђења и налазио се у другом пратећем возилу, које је било иза Премијеровог возила крећући се од резиденције ка згради Владе. Уласком у двориште Владе, није приметио никакву гужву, видео је црно паркирано возило близу капије, до Немањине улице. То је било службено возило. Тога дана у двориште зграде Владе ушло је прво пратеће возило, прошло поред улаза број 5 и зауставило се на пар метара изнад овог улаза. Возило у којем је био Премијер, стало је, као и обично, што ближе улазним вратима, тако да је било довољно да Премијер са пар корака уђе у зграду. Док се иза Премијеровог возила, зауставило друго пратеће возило. Овај сведок по изласку из возила, имао је задатак да сасвим при дну дворишта, осматра простор према згради која је била бомбардована и без прозора. Није видео ништа сумњиво, погледао је на своју десну страну, Премијер још увек није изашао из возила. Наставио је да осматра простор ка овој згради, која је била необезбеђена. На њој је било доста отвора одакле је могла да дође опасност. Убрзо је чуо један прасак. Није му изгледало као пуцањ, јер је био пригушен. Чуо је јаук. Окренуо се и преко рамена успео да види покојног Премијера како упада лицем кроз врата улаза број 5 зграде Владе. Извадио је пиштољ и бацио се на бетон. У тренутку док је падао на земљу, чуо је и други пуцањ. Ова два пуцња била су временски врло близу један другом, можда размак од 2 секунде. Интензитет првог пуцња и звука био је слабији, док је други био јачи. У тренутку кад је чуо пуцње махинално се окренуо према улици Адмирала Гепрата. Док је лежао на бетону чуо је трећи пуцањ који је био јаснији, чуо је и рукошет. Махинално се окренуо према згради, према улици Адмирала Гепрата. Погледао је горе, у ту зграду, није видео ништа сумњиво осим отворених прозора. Приметио је да возач Лалић пролази возилом кроз горе, до краја дворишта, враћа се назад и стаје испред њега. Отварају се задња врата, те је сведок схватио да је дошао по њега, ушао је у возило, на задње седиште када је чуо од Лалића да је изгледа Премијер погођен.

У вези правца из кога су испаљени хици изнео је да у тренутку када се налазио у лежећем положају, после другог пуцња, окренуо се према улици Адмирала Гепрата. За трећи пуцањ сигуран је да је дошао са те стране, док за први и други не може да определи.

***Сведок који се налазио у дворишту зграде Владе РС
у време атентата***

На главном претресу одржаном дана 20.2.2007. године саслушан је по предлогу пуномоћника оштећеног Милана Веруовића, адвоката Боже Прелевића, у својству сведока ***Саша Симић***, возач у Управи за заједничке послове РС 12. марта 2003. године, возач тадашњег министра просвете Гаше Кнежевића.

У исказу сведок је изнео да је дана 12.3.2003. године, нешто после 12 часова довезао у зграду Владе министра Гашу Кнежевића, и да је службено возило марке «Пасат», црне боје, регистарских ознака БГ 58-11 паркирао у дворишту. Возило је било паркирано тако што је предњи део возила био окренут према улазним вратима у зграду Владе, улаз број 5 Немањина 11. Налазио се у паркираном возилу и гледао право на врата, која су била мало лево у односу на његово возило. Након 5 или 10 минута по његовом доласку и паркирању, у дворишту Владе ушло је Премијерово возило са возилима из пратње. Била су три возила марке «БМВ». Возило у коме се налазио Премијер, је црне боје, било је у средини и зауставило се наспрам улаза број 5. Сиви «БМВ» био је испред њега а други иза њега. Приметио је када су припадници Премијеровог обезбеђења из пратећих возила изашли и распоредили се на различите стране око сва три возила. Били су окренути леђима возилима а лицем ка околним зградама. Осматрали су околину, тако што су сви гледали у различитим правцима. Милан Веруовић је изашао из возила и отворио врата. Приметио је штаке које је додао Премијеру да би изашао из возила. Видео је изнад крова Премијеровог возила, јер му је иначе возило заклањало видик, али је успео да види 10 – 15 см горњег дела рукохвата тих штака. Видео је леву страну Премијеровог лица док је излазио из возила а затим се окренуо према возилу да узме штаке. Када је наместио штаке Премијер се окренуо на десно и закорачио према улазу зграде Владе, према улазним вратима. У том моменту он види Премијерова леђа и потиљак. Видео је када је Премијер закорачио, уздигао се на први степеник и одмах затим пао. Није видео тачно шта се у том моменту догодило, јер се испред њега налазило Премијерово

возило, па није видео комплетно тело Премијера већ само рамена и главу. Није приметио да је Премијер телом направио неки покрет пре него што је пао. Учинило му се како је Премијер нестао испод кола па је у том моменту помислио да се саплео и пао. У следећем тренутку видео је да су припадници обезбеђења извадили оружје, па је схватио да је нешто друго у питању. Ово оружје припадници обезбеђења, уперили су у различитим правцима и то неки према улици Гепратовој, неки изнад сведока у правцу зграде која је срушена у бомбардовању. Приметио је да су убрзо сви окренули оружје према Гепратовој улици а неки су и потрчали према Гепратовој улици. Није знао да ли се још увек пуца, нити одакле јер је њему у возилу претходно била укључена музика, тако да није чуо пуцње. Када је схватио да се нешто дешава искључио је музику, али се тада више ништа није чуло. Није смео да изађе из возила али је видео у дну дворишта, близу капије ка Немањиној улици двојицу мушкараца који су истрчали напоље. Он је са возилом након тога изашао на улицу. Када је паркирао возило видео је да полицајци наоружани аутоматским пушкама истрчавају из зграде Владе и стају у заклон. Преко пута зграде Владе приметио је окупљене новинаре који су снимали зграду Владе и улаз у двориште Владе. Запазио је да имају камеру и по томе закључио да се ради о новинарима, с тим што није могао да се изјасни колико је било камера. Видео је када је из дворишта изашло Премијерово возило а након тога и возило за пратњу. Сећа се да је до њега дотрчао један младић из Премијеровог обезбеђења и замолио да га одвезе до Ургентног центра. Њега је знао из виђења, зове се Дража. Пошто га је превезао до Ургентног центра вратио се назад у двориште Владе, где је остао до касних вечерњих сати, до 10 сати увече.

Након свега што се дешавало изнео је да је на лицу места дао изјаву инспектору МУП-а који се распитивао да ли је неко од присутних видео догађај. Испричао му је све што је видео, али не зна тачно на који начин је изнео то што је запазио, нити је запамтио како се зове тај инспектор, нити је о обављеном разговору инспектор сачинио било какав записник, нити је он било шта потписивао. Није могао ни да опише инспектора, јер је од тада прошло 4 године. Није добио никада ни један позив за саслушање пред полицијом или судом мада је својим колегама испричао шта је он видео. Сећа се да је после више од годину дана, телефоном га тражио оштећени Милан Веруовић, да се са њим нашао тада у Немањиној бр. 22, да су разговарали о овом догађају и да му је Милан Веруовић рекао да ће добити позив од суда за саслушање. Милан Веруовић га није обавестио да ће га он предложити за сведока. Возило у којем се налазио сведок Симић није блиндирано.

Сведок Симић се изјашњавао и на околност да ли су врата на улазу број 5 у зграду Владе била затворена или отворена. Изнео је да на то није посебно обраћао пажњу.

Напоменуо је да Премијер није могао да уђе са штакама кроз ова врата која су била затворена тако да претпоставља да их је неко отворио, непосредно пре тога или су била отворена све време, он то не зна. Запазио их је тек у тренутку када се Премијер нашао непосредно испред врата а све време је посматрао Премијера. Када је Премијер хтео да уђе на ова врата сигуран је да је десно крило врата било широм отворено. Објаснио је да је то могао да види јер су улазна врата виша од висине Премијеровог аутомобила који му је заклањао видик, тако да је видео горњи део врата која су била широм отворена у тренутку када је Премијер био непосредно испред њих.

Објашњавајући положај оштећеног Милана Веруовића, сведок је изјавио да се сећа да га је видео у моменту када је изашао из Премијеровог возила и стао поред врата сувозача, а затим га је видео са Премијерове леве стране. Од момента када је Премијер кренуо ка згради Владе више није обраћао пажњу на Веруовића. Из тих разлога није могао да се изјасни о положају његовог тела тако да није видео ни моменат када је он погођен хицем и када је пао. Ова чињеница била му је позната тек када се вратио у двориште зграде Владе са Ургентног центра где је возио припадника обезбеђења Дражу. Прецизирао је да је раздаљина од места са кога је Премијер изашао из возила па до уласка у зграду Владе метар – до два. Он то није видео сигурно тог дана али је сигуран да та раздаљина није већа од два метра. Растојање између службеног возила у коме се он налазио критичног дана и Премијеровог возила била је по његовој слободној процени око 7 метара.

ЗАПИСНИК О УВИЂАЈУ ЛИЦА МЕСТА

На основу записника о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду, Александра Чолића утврђено је да је дежурни истражни судија Окружног суда у Београду, дана 12.3.2003. године, изашао на увиђај у дворишту зграде Владе Републике Србије у Ул. Немањиној бр.11 у Београду испред петог улаза у зграду Владе, у 13 часова и 30 минута заједно са дежурним замеником ОЈТ-а у Београду Јасмином Васић.

Лице места је већ било обележено и обезбеђено од стране дежурне службе СУП-а Београд, чијом екипом је руководио инспектор – мајор Бранислав Мрвић, а криминалистичко-технички преглед лица места започео је да врши испред петог улаза криминалистички техничар

Радивоје Стојановић. Моменат доласка дежурног истражног судије Окружног суда у Београду и дежурног заменика ОЈТ-а у Београду, у двориште зграде Владе Републике Србије, забележен је на видео снимку ТВ «Пинка» од 12.3.2003. године, а коју чињеницу је суд констатовао на записнику о главном претресу од 22.2.2007.године, када је у доказном поступку приказан овај видео запис. Записник о увиђају сачињен је од стране истражног судије 18.3.2003. године на основу извештаја о крим.техничком прегледу лица места МУП-а, Секретаријата у Београду, бр.уписника (Ку,Д) 4713/03, бр. КТ уписника 100/836/03 од 12.3.2003. године, који је са фото-албумом и пратећом документацијом достављен истражном судији 18.3.2003. године. Констатовано је да су испред петог улаза и на степеништу које из њега води у зграду затечени следећи трагови: трагови крви обележени редним бројевима 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 и А и Б, оштећење на зиду обележено редним бројем бр.10, два дела пројектила обележена редним бројем 11 и 12, један метак обележен редним бројем 13, једно оштећење на првом степенику обележено редним бројем 14, црна мајица на првом степенику обележена редним бр.15 и две штацие затечене на првој платформи степеништа обележене редним бр.16.

Истога дана у 14 часова истражни судија је из дворишта зграде Владе отишао са замеником ОЈТ-а у Београду, Јасмином Васић у пословну зграду Завода за фотограметрију, у Ул. Адмирала Гепрата бр.14, због сумње да је из те зграде пуцано на др. Зорана Ђинђића и Милана Веруовића. У записнику о увиђају констатовано је да је прозор канцеларија бр.55 на другом спрату те зграде у правој линији без икаквих препрека окренут према петом улазу у зграду Владе Републике Србије, а постојала је сумња да је са њега пуцано. У канцеларији бр.55 затечено је више комада канцеларијског намештаја. Затечен је отворен прозор, а на њему преко симса пребачено ћебе, обележено редним бројем 17. У близини прозора затечена је кутија од "Паркер" оловке обележена бр.18, као и столица обележена бр.19. Непосредно испод тог прозора у унутрашњости канцеларије затечен је део цигарете без филтера. У овој канцеларији затечени су рекламни панои поред каљеве пећи, а на горњој површини горњег паноя затечен је траг газеће површине обуће. У истој канцеларији на отвореним вратанцима ложишта каљеве пећи затечена су три опушка од цигарета "Давидов". Потребно је објаснити да је записник о увиђају од стране истражног судије Окружног суда у Београду сачињен 18.3.2003. године. У записнику о увиђају констатовано је да су пронађени опушци цигарета на вратанцима каљаве пећи која се налазила у овој канцеларији. Неопходно је објаснити да је истражни судија сачинио записник о увиђају након добијања свих извештаја о крим. техничком прегледу лица места од стране МУП-а РС, па и извештаја Секретаријата у

Београду, бр. уписника КУ, Д. 4713/03, бр. КТ. уписника 100/836/03 од 12.3.2003. године који је са фото-албумом и пратећом документацијом достављен истражном судији 18.3.2003. године. У том извештају о крим. техничком прегледу лица места и фотодокументацији која га прати, нису констатовани остаци опушака цигарета на вратима каљаве пећи. Истражном судији је истовремено достављена и допуна извештаја о крим. техничком прегледу лица места МУП-а – Секретаријата у Београду, број уписника КУ. 4713/03 број КТ. уписника 100/878/2003, веза КТ. 836/03, а то је допуна од 17.3.2003. године. Опушци који се помињу у записнику о увиђају истражног судије констатовани су у допунском криминалистичко-техничком извештају прегледа лица места, канцеларије број 55 у улици Адмирала Гепрата 14, а који је обављен 17. марта 2003. године. Тада, значи 17. марта 2003. године, на вратима ложишта каљаве пећи, која су затечена у отвореном положају пронађена су три угашена опушка од цигарете «Давидов». Ово стање фотографисано је, а што се види из фотографије број 3 овог извештаја, а о чему су се у каснијем току поступка изјашњавали крим. техничари који су вршили допунски увиђај, сведоци Радован Китић, Владимир Миомановић, Предраг Ћурчић и Предраг Кораћ. Ови опушци послати су на вештачење у Институт за Криминалистичку технику у Визбаден ради утврђивања ДНК профила, а што се може видети из њиховог писменог налаза и мишљења. Уз записник о увиђају истражног судије (*погледати књигу 7 из истраге*), достављен је и допис Кри.бр. 431/2003 од 19.3.2003. године којим се истражни судија обраћа криминалистичким стручњацима СР Немачке, са захтевом да ураде потребне анализе и утврде уколико је то могуће: присуство биолошких трагова на достављеном ћебету које је пронађено у просторији из које се претпостављало да је пуцано и да уколико има биолошких трагова уради се и ДНА профил истих. Достављени су ради анализе и утврђивања биолошких трагова и ДНА профила опушци који су пронађени у канцеларији из које се претпоставило да је пуцано на Председника Владе Републике Србије. Достављени су ради прегледа и анализе делови пројектила који су пронађени, што се види из извештаја о крим. техничком прегледу лица места испред улаза у зграду Владе Републике Србије.

У записнику је наведено да је на тавану изнад другог спрата ове зграде затечен отворен прозор који гледа на улицу Адмирала Гепрата, светларник и канцеларијски сто са дебелим слојем прашине и два трага газеће површине обуће.

Истражни судија је накнадно обавештен од стране СУП-а Београд-Одељења криминалистичке технике да су испод прозора канцеларије бр.55 у Ул. Адмирала Гепрата бр14 пронађене две чауре и то једна у

олуку означена редним бр.20, а друга ниже од ње, испод трске којом је прекривен кафић "Храбро срце" испод наведеног прозора.

Истражни судија је са замеником ОЈТ-а у Београду Јасмином Васић и са инспектором Дежурне службе СУП-а Београд – мајором Браниславом Мрвићем отишао у Ургентни центар у Београду ради увиђаја и информисања о здравственом стању рањених, премијера Зорана Ђинђића и Милана Веруовића. Од стране директора Ургентног центра проф.др. Михајла Митровића обвештени су да је премијер Зоран Ђинђић, одмах по пријему на Ургентни центар, а након хирушке интервенције преминуо у 13 часова и 30 минута, док је Милан Веруовић са тешким телесним повредама задржан на даљем лечењу у Одељењу "Шок А".

Из записника се види да је истражни судија дао налог да се тело премијера Зорана Ђинђића пребаци ради обдукције у Институт за судску медицину, Делиградска бр.31-а у Београду, што је одмах и извршено.

Истога дана у 20,30 часова у Институту за судску медицину је обављен најпре спољашњи преглед тела пок. Зорана Ђинђића, а затим обдукција од стране екипе обдуцелата којим је руководио проф.др. Душан Дуњић, а у присуству истражног судије Александра Чолића и заменика ОЈТ-а у Београду Јасмине Васић.

У записнику је наведено да је констатовано спољашњим прегледом тела пок. Зорана Ђинђића да постоји једна улазна рана на предњој десној страни грудног коша и једна излазна рана на задњој левој страни грудног коша. Детаљан налаз обдукције, дат је накнадно у обдукционом записнику.

Истражни судија је дао налог да се одећа, ствари затечене у њој и обућа пок. Зорана Ђинђића и рањеног Милана Веруовића упуте у СУП Београд – Одељење криминалистичке технике ради вештачења.

Чињеницу да је истражни судија Окружног суда у Београду, Александар Чолић био на лицу места, како испред зграде Владе у улици Немањиној 11 код улаза број 5, тако и у Улици Гепратовој заједно са замеником ОЈТ-а у Београду и да је он дао наредбу да се се изврши обележавање свих трагова, потврдили су у свом исказу сведоци Радивоје Стојановић, Дејан Мијатовић, Милисав Ђорђевић и Бојан Стојковић. Прочитана је службена белешка заменика ОЈТ-а у Београду, Јасмине Васић о томе када је обавештена да је испред Владе Републике Србије пуцано у Председника Владе и његовог пратиоца.

Из записника о увиђају види се да је на основу допуне извештаја о крим.техничком прегледу лица места Министарство унутрашњих послова Републике Србије, Секретаријата у Београду, број уписника (Ку-4713/2003), бр.Кт.уписника 100/878/2003. Веза Кт.836/03 од 17.3.2003. године, обављен допунски криминалистичко-технички преглед и фотографисање лица места, у згради Завода за фотограметрију у Ул. Адмирала Гепрата бр.14 и то канцеларије рачунског центра на првом спрату где су пронађени трагови папиларних линија обележени са бројевима од 1 до 12. Трагови су изазвани црним магнетним прахом и фиксирани на белој транспарентној фолији. У циљу елиминације дактилоскопираних су радници рачунског центра који су поименично наведени у извештају. На другом спрату зграде са двокрилних, металних врата од ходника, која се налазе лево од степеништа демонтиран је један цилиндар улазне браве и са једним одговарајућим кључем достављен Одељењу криминалистичке технике. Са улазних врата канцеларије бр.55 на другом спрату демонтиран је један цилиндар улазне браве и достављен Одељењу криминалистичке технике. *(Веишачење цилиндера браве обавио је веиштак Г СУП-а Београд, Милутин Вишњић који је урадио писмени налаз и непосредно саслушан на главном претресу).*

У овом извештају констатовано је да је у канцеларији бр.55, десно од улазних врата канцеларије, затечена једна зидана каљава пећ са отвореним вратима ложишта. На ивици вратанца ложишта, затечена су три угашена опушка од цигарете "Давидов", која су фотографисана у затеченом стању и достављена ОКТ-у. Наведени извештај потписао је криминалистички техничар, водник Ђурчић Предраг. *(ДНК анализа опушака по наредби истражног судије обављена је Криминалистичком институту у Визбадену, погледати писмени налаз).*

Записник о увиђају од 25.3.2003. истражног судије Окружног суда у Београду, о проналажењу пушке «Хеклер и кох» Г-3и једне аутоматске пушке «ЦЗ» 7,62 мм

Суд је извршио увид и читање записника о увиђају од 25.3.2003. године. Из овог записника утврђено је да је дежурни истражни судија Окружног суда у Београду Бранислава Пантелића, изашао на лице места на Новом Београду заједно са дежурним замеником ОЈТ-а у Београду Драганом Лопушином у 15 часова.

Место увиђаја било је на пољани која се налази између зграде СИВА и хале "Лимес", где је био разбацани грађевински материјал, отпад, шут,

као и неколико десетина засађеног дрвећа. Истражном судији је показана црна торба од инпрегрираног платна за коју им је речено да је пронађена затрпана грађевинским материјалом која је пре њиховог доласка отрпана. У торби се налазила једна снајперска пушка "Хеклер и кох" и једна аутоматска пушка «ЦЗ» 7,62 мм.

На снајперској пушци, и то на њеном кундаку и рукохвату, истражни судија је приметио црвене мрље налик на крв, а по казивању полицајца у њој се налазио и један метак, који је извађен пре његовог доласка и који се налазио у торби. Поред тога, у торби се налазио и један метак за аутоматску пушку "Цз" 7,62мм, један пун оквир за исту пушку, као и две кутије муниције за снајперску пушку. Цео ток увиђаја сниман је видео камером, а обављена су и фотографисања. Дат је налог да се утврди од чега потиче црвена боја на снајперској пушци, као и налог да се узму трагови папиларних линија са оба оружја и налог да се обави вештачење оба оружја.

Извештај о проналажењу возила «Пасат» којим су извршиоци кривичног дела напустили лице места

У извештају о криминалистичко-техничком прегледу лица места је од 19.3.2003. године наведено је да је возило марке "Пасат" рег.ознаке ПА 469-88, пронађено запаљено и потпуно изгорело у Београду, Ул.Зарија Вујошевића, са десне стране, посматрано у смеру моста «Газела», на земљаној површини, преко пута броја 105. Поред овог возила пронађена је моталица за електрични продужни гајтан плаве боје, качкет тебет боје, два ПВЦ канистара запремине од 5 и 3 литра у коме је затечена течност жућкасте боје и специфичног мириса налик на бензин, а канистер од 3 литре се налазио у ПВЦ кеси сиве боје са натписом «Агму shop».

На основу вештачења МУП-а РС број ВЕ-1191/03 од 20.03.2003. године утврђено је да је предметно путничко возило марке «W Pasat», са фабричким идентификационим бројем шасије који одговара оригиналу, као и оригиналном бројном ознаком мотора на којима нема трагова накнадне обраде.

Из допуне о криминалистичко-техничком прегледу лица места од 20. марта 2003. године, утврђено је да је пронађен један кључ од возила марке «Фолцваген» на удаљености од 20 метара од места проналаска запаљеног возила гледано према улици Драгана Јевтића.

Приликом вештачења течности која се налазила у ПВЦ канистру који је пронађен поред запаљеног возила марке «Пасат», на основу извршених анализа утврђено је да је анализирана течност која се налази у канистру у количини од два литра - бензин.

*Сведоци који су 12.3.2003. године чули два пуцња
у улици А. Гепрата бр. 14*

Сведоци, запослени у Заводу за фотограметрију у Ул.Адмирала Гепрата бр.14 и то: сведок *Милан Бојић, Бранко Бугарски, Јелена Ружић, Миленија Николић и Драгољуб Мићићеловић*, исто као и сведоци из обезбеђења зграде Владе сагласно су изјавили да су дана 12.03. 2003.године око 12 часова и 30 минута чули два пуцња. У моменту када су се чули ови пуцњи налазили су се на различитим местима у згради и у првом тренутку неки од њих нису могли да процене од чега потичу ти звуци. Сведоци *Бранко Бугарски, Драгољуб Мићићеловић и Миленија Николић*, видели су три младића док су силазили низ степенице са спрата у Заводу за фотограметрију. Сагласно наводе да је један од ових младића носио моталицу са каблом, а друга двојица оружје и то један пушку, а други пиштољ. Изјавили су да су претходно чули два хица.

Сведок Милан Бојић радио је у Заводу за фотограметрију, «Геоинжењеринг», у канцеларији на првом спрату. Канцеларија се налази до степеница, прва с леве стране. То је отприлике испод собе из које је пуцано. Прозор је био отворен, једно крило отворен. Овај прозор гледа у један коси зид од дела зграде, тако да је поглед ограничен. У канцеларији је био са колегиницом и радили су на обради података, на рачунару. Негде око пола један чули су два пуцња јаког интензитета у размаку од пет до десет секунди, један за другим, по интензитету били су као да је пуцано из пушке, а по звуку није могао да оцени одакле је пуцано, јер како је навео нема довољно искуства с оружјем. У том моменуту нису знали о чему се ради. Сведок се сећа да је када су се чула ова два пуцња приметио неку прашину која је пала на тај коси, лимени, део крова, као песак када падне и чује се, пошто је тишина била у канцеларији. После минут – два чуло се да је неко стрчао низ степенице. По бату корака који је зачуо на степеништу сведок је закључио да је било више лица која су трчећи силазила низ степениште. Након тога настало је комешање на спрату, те је сведок изашао из своје канцеларије и са групом колега попео се на други спрат. Канцеларија бр.55 је прва са леве стране, те су прво њу погледали. Врата канцеларије су била

откључана. Када су ушли унутра приметио је нешто од канцеларијског намештаја који се ту налазио. Колико се сећа био је канцеларијски сто на средини, отворен прозор и ћебе на прозору. Ћебе је било шарено, жуто, бело, црвено, отприлике браон боје и налазило се у левом делу прозора. Оба прозорска крила су била отворена. У канцеларији преко пута, била је једна старије госпођа, која је изгеледала веома уплашено. Након тога сишли су у приземље и убзо су стигла двојица полицајаца у униформи.

Сведок Бранко Бугарски радио је као геодетски инжењер у Заводу за фотограмертију у Ул. Адмирала Гепрата бр 14. Његова канцеларија је број 18 и налази се у приземљу. Окренута је према улици, а наспрам улазних врата налази се степениште које води за први спрат. Дана 12.марта 2003.године, око пола један, отворио је прозор на својој канцеларији и укључио компјутер. Пет минута пре или после пола један зачуо је два праска. То су била два праска истог интензитета са размаком од једне секунде. Није могао по звуку да оцени одакле је пуцано, те је изашао је на врата своје канцеларије и стао је на праг. У том тренутку је видео три младића која су трчала низ степенице. Били су карактеристично обучени, имали су тамно плаве, као радничке комбинозоне са жутим апликацијама. Слична одела су имали и радници фирме «Крол» која има закупљен пословни простор у овој згради на другом спрату, али су они имали натпис фирме на леђима, док ови младићи који су трчали низ степенице то нису имали. Сведоку су биле упечатљиви предмети које су они носили у рукама. Један је носио моталицу за кабал, други је носи пиштољ, а трећи пушку. Протрчали су поред сведока и изашли из зграде. Били су релативно млади, између 24 и 28 година. Прва двојица која су трчала низ степенице, били су црномањаста. Младић који је био с десне стране, ближе гелендеру носио је моталицу, а онај ближе зиду имао је у руци пиштољ црне боје. Трећи младић био је плав, имао је тамно златну косу и таман тен, као да се вратио са сунчања, кварцовања. Он је имао наочаре са диоптријом. У левој руци је носио пушку са оптичким нишаном. Сведок није могао да оцени њихову висину обзиром да су силазили низ степенице. Када су излазили из зграде, код врата је настала гужва. Плавокоси младић им је придржао врата и прво су изашли црномањаста младићи, а затим плавокоси. Закључио је да ови младићи који су туда протрчали имају везе са пуцњима које је претходно чуо. У првом тренутку није знао да су у питању пуцњи и није му било јасно одакле је пуцано, јер у близини има неколико кафана, али када је видео ове младиће који су носили оружје на степеницама схватио је да је пуцано из зграде.

Након што су ови младићи изашли из зграде, сведок је погледао кроз прозор своје канцеларије и видео паркиран плави ауто и једног старијег полицајца, у униформи, рекао му је да је било пуцања у згради и да

позове патрулу. Након тога је дошла милиција, блокирали су цео крај. Речено им је да не могу да напусте зграду и сведок је више пута је дао изјаву и покушавао да на сликама које су му показане у полицији препозна неког од ових особа које је видео 12. марта 2003. године у згради у Гепратовој улици. Према његовом опису плавокосог младића урађен је фото робот, али је исти објављен неколико пута и после више не.

Сведок Миленија Николић је радила у кафе кухињи у Заводу за фотограметрију у Гепратовој улици бр.14 која се налази на првом спрату. То је бивша фотолабораторија, просторија без прозора, на којој постоје само врата и налази се лево у сали, мало увучено. Она и колегиница Јелена Ружић биле су унутра. На други спрат нису ишле последњих неколико година. Дана 12. марта 2003. године, нешто после дванаест сати она и њена колегиница чиле су два пуцња, али су наставиле да раде. Мислиле су да ти звуци долазе из парка јер је та просторија окренута ка парку и кафићима. Међутим, након тога чула се гужва и и кренула је из кухиње, кроз салу ка вратима одакле је видела три особе како силазе низ степенице. Већ су били на излазним вратима. Двојица су имала оружје у рукама, а трећи је носио котурачу за кабал. Навела је да јој се чини да је ово оружје било исте величине, како је показала, дужине око 30-35 цм и видела је да су га обојица носили са стране у левој руци. Није могла да се изјасни о којој врсти оружја се ради. Ови људи су били обучени у тамно тегет одела и имали су капе на глави, а двојица од њих су носили оружје. Након тога настала је гужва. Сви одозго са спрата изашли су на ходник и на степенице. Након пет, до десет минута дошла је полиција.

Сведок Драгољуб Мићићеловић радио је у обезбеђењу фирме «Соко», које је обезбеђивало зграду у ул. Адмирала Гепрата 14. Навео је да је дана 12.03.2003. године, око 12 часова чуо два пуцња, који су по јачини били као да су испаљени из пушке. Претпоставио је да ови пуцњи долазе одозго, те је кренуо према степеништу. Ту је срео чистацкицу Миленију Николић, која му је рекла да зове полицију. У тренутку када је био поред канцеларије Бранка Бугарског, која се налази у приземљу, видео је три младића која су протрчала са спрата. Описао је да су ова лица имала капе на глави, плаве комбинезоне и ХТЗ ципеле. Комбинезони су били плави, скоро тегет, са жутим апликацијама на рукавима. Један је носио пиштољ, други пушку, а трећи чекрк. Пушка и пиштољ били су црне боје. Средњи од ових младића који су силазили био је виши од друге двојице, имао је дугуљаст врат и главу и носио је пушку. Двојица нижих су били крупни. Заједно су се спуштали низ степенице, држећи се за руке. Сведок наводи да мисли да су пушка и пиштољ били црне боје. Када су излазили, лице са пиштољем је

промашило врата, а затим га је младих који је било у средини повуклао, изашли су из зграде и скренули на лево и низ брдо.

Сведок Мићићеловић навео је да је пушка коју је носио један од младића била дугачка око 1м, а када му је на главном претресу показана фотодокументација, изјавио је да је ова пушка коју је он видео слична са пушком која има оптички нишан приказаном на фотографији 36, зато што има црни кундак, а да је калем који је видео да је носило једно од ових лица као на фотографији бр.28 фотодокументације.

Сведок Јелена Ружић изјавила је да је са колегиницом Миленијом Николић била у кафе кухињи у Заводу за фотограметрију у Ул.Адмирала Гепрата бр.14, када је око пола један чула два пуцња који су били један за другим. Како ова просторија нема прозоре није могла да одреди одакле ови звуци долазе, нити од чега потичу.

Сведок Вера Бранковић која станује у Ул. Адмирала Гепрата бр.8. Око 12,30 часова изашла је на балкон који се налази са дворишне стране зграде и гледа ка дворишној згради бр.8а, иза које се налази парк ка Немањиној улици и око пола један чула је један јак удар који јој је звучео као да неко баца греде у приколицу од камиона, а затим су се чула два – три одјека. Након једне до две секунде поново се зачуо јак удар и опет два, три утишана одјека. Схватила је ове звуке као пуцње, односно прво што је помислила било је да опет пуцају. Ови звуци долазили су јој са леве стране, где је простор између две зграде тако да је звучало да долази из тог слободног простора у висини кафића "Моњумент".

Сведок Гордана Живковић, станује у Ул. Адмирала Гепрата бр.17 у згради која се налази поред Добрињске улице, а њен стан гледа према Ул.Гепратовој ка пролазу за кафић "Моњумент". Навела је да је чула пуцње и то прво један јак прасак, а затим један за другим два слабија праска. Размак између првог и друга два пуцња био је једва 3 – 4 секунде. Када је погледала кроз прозор видела је како неко увлачи задњи део пушке на задња десна врата (иза места сувозача једног великог аутомобила тамне боје, који је био паркиран преко пута стана сведока, на парној страни Улице Гепратовој, поред кућице Градског саобраћајног предузећа. Аутомобил је био окренут предњим делом ка улици.

Сведок Биљана Станков, секретарица Премијера у свом исказу је изнела да су се након догађаја код хале «Лимес» договорили, Милан Веруовић и Александар Бјелић да са њом контактирају свако јутро око 8,30 до 9 часова, када би им се саопштио распоред доласка Премијера у

зграду Владе. Објаснила им је да ће тада коначно знати распоред за тај дан. Потврдила је да су претходно вече увек када су одлазили из Владе знали готово тачан програм дневних активности планираних за сутрадан.

У вези догађаја 12.03.2003. године изнела је да је Премијер имао заказана два састанка, због којих је требало тог дана да дође у зграду Владе.

Негде око 12,40, док је чекала у кабинету да Премијер стигне, чула је неки звук, који је повезала са извођењем грађевинских радова у згради који су се одвијали на спрату изнад њих, што је било чудно знајући да је простор изнад њиховог кабинета већ био сређен. Звук који је чула, био је веома јак, чинило јој се као да је пола зида пало а онда одмах још један исти звук. Помислила је да треба да захтева да престану радови због планираних састанака, када је чула неко трчање ходником. Видела је колегиницу која је протрчала поред кабинета и рекли јој да су пуцали у шефа. Она је тада кренула ходником десно и видела председника Ђинђића који је лежао на подесту а поред њега видела је Александра Бјелића, возача и господина Јањушевића.

*Сведоци, радници спољњег и унутрашњег обезбеђења зграде
Владе РС, који су се изјашњавали у вези броја пуцњева који су чули
12.3.2003. године*

Саслушани сведоци, радници обезбеђења зграде Владе Републике Србије и то: *Данило Копривица, Влајко Вујадиновић, Зоран Трајковић, Мирослав Гарић и Зоран Петровић* сагласно су изјавили да су 12.марта 2003. године док су били на својим радним местима око 12 часова и 30 минута чули два пуцња. Сведоци Зоран Трајковић и Мирослав Гарић објаснили су да су ови звуци били веома јаког интензитета, као да је пукла гума.

Сведок Данило Копривица, шеф обезбеђења зграде Владе Републике Србије изнео је да је дана 12. марта 2003. године од радника обезбеђења Владе сазнао да стиже Премијер. Налазио се на степеништу унутар зграде где је обично дочекивао Премијера, омогућавао му несметан пролаз. Критичног дана стајао на другом подесту степеништа, окренут ка улазу у зграду Владе, знао је да се радник унутрашњег обезбеђења Зоран Трајковић налази на првом подесту на степеништу, ближе улазним вратима, када је чуо два пуцња, први је био јачи а други слабији. Размак између њих био је око једне секунде. Одмах је притрчао

и видео је да је покојни Премијер пао, тако што су му две трећине тела биле унутар зграде, а једна трећина ван зграде. Видео је када је у зграду ушао Премијеров возач, Александар Бјелић.

Сведок је издао наређење да припадници унутрашњег обезбеђења ставе у приправност дуго наоружање, да се лоцира тачно одакле је пуцано, пошто је прва информација била да је пуцано из зграде у улици Немањиној број 9, која је порушена приликом бомбардовања. Убрзо су сазнали да није пуцано из те зграде, већ да је пуцано из улице Адмирала Гепрата. Касније је са пар колега стигао до Гепратове улице. Ту је затекао полицајце из станице полиције Савски венац а затим су пристизали и припадници МУП-а Србије. Вратио се у зграду Владе.

Изнео је да је тога дана о доласку Премијера обавештен од стране припадника спољашњег обезбеђења, који су запазили да колона под пратњом прилази згради. О доласку Премијера Др Зорана Ђинђића обавештеван је на овај начин и раније, јер са припадницима личног Премијеровог обезбеђења није имао радио везу. Од тренутка када је обавештен о доласку Премијера прошло је 10 до 15 секунди, док возило није стигло у двориште Владе.

Објаснио је да су улазна врата била под електричном бравом и контролисана са удаљености од 4 до 5 метара путем видео интерфона. Принцип је био да онај, ко улази притисне видео интерфон и појавио би се његов лик. Полицајац који седи поред видео интерфона, видео би ко је испред врата и притиском на дугме откључавао је врата. У време доласка Премијера, критичном приликом врата су била отворена. То се видело и приликом увиђаја обзиром да су рикошети од хитаца били присутни у холу зграде. Делове метка видео је након што су однели покојног Премијера, док је обезбеђивао лице места. Забранио је пролаз, да би могао да се изврши увиђај.

Сведок Зоран Трајковић радио је 12.03.2003. године на радном месту на улазу број 5, као радник унутрашњег обезбеђења зграде, и његов позивни знак био је «шестица». Улазна врата на улазу број 5 била су отворена. У моменту доласка Премијера отворио је улазна врата, и запазио да Премијерово возило стаје одмах испред улаза. Поткајловао је врата и више није гледао у правцу овог возила, већ се окренуо и вратио на први подест степеништа. Ту је стајао и гледао ка улазним вратима, у ком моменту је видео Премијера са штакама на улазу у зграду Владе. Сведоку је предочен део његовог исказа са записника који је дао у предходном поступку 1. јула 2003. године, где је навео да је отворио и поткајловао улазна врата на улазу бр. 5 у зграду Владе, а затим се вратио уз степениште до првог подеста и био окренут лицем према улазним

вратима. Навео је тада да је видео Премијеров ауто који је полако прилазио испред улаза, што је контрадикторно његовим наводима на главном претресу. Сведок је објаснио да је у истражном поступку његова изјава непрецизно интерпретирана, и остао при изјави коју је дао на главном претресу, да је у моменту отварања врата видео да возило стаје испред улаза у зграду Владе. Када је поткајловао врата окренуо се и отишао уз степенице на први подест. Тог момента окренут ка улазу видео је Премијера на улазним вратима, који је стајао ослоњен на штаке. Тада је чуо први пуцањ, који је био веома јаког интензитета као да је пукла гума. Овај метак, рикошетирао је унутар зграде, што сведок није конкретно видео, већ је чуо зујање, касније је видео каменчиће у том делу степеништа. Премијер је одреаговао трзајем главе и лагано почео да се окреће на лево. Секунду или две касније чуо се други пуцањ и Премијер је викнуо "јој" и почео да пада на десну страну унутра у зграду. Почео је да пада лагано, удесно, укосо, главом на доле, на десни бок. Десна рука му је била испод тела, а лева одозго. Није могао у моменту одмах да падне, зато што га је десна штака задржавала. Пао је тако да се глава налазила близу степеништа, лева штака је у паду отишла у вис, а ноге су биле укрштене. Фактички је пао главом ка доле и десним боком. Десна штака је остала ту, близу њега, док је лева штака полетела у вис док је падао и затим пала негде напољу. Притрчао је до Премијера, и чуо споља повике да је пуцано из Немањине 9. У моменту није могао да оценим да ли је одатле пуцано или не, али је помислио да може још једанпут да буде пуцњава. Пришао је вратима и извукао руком кајлу, односно како је клечао близу врата, само се пружио и извукао кајлу. Врата су се привукла, али не скроз, зато што су ноге Премијера остале да вине неких можда 40-ак сантиметара. Убрзо улазе чланови личног обезбеђења, Александар Бијелић премијеров возач, а за њим Дробњак и Пурић, који су помогли сведоку да Премијера помери до првог подеста, а затим су га однели на други подест степеништа.

Сведок Влајко Вујадиновић, радник обезбеђења Владе Републике Србије изнео је да је критичног дана добио задатак од шефа смене да обиђе спољно обезбеђење и да провери да ли је све у реду. Негде око 12 часова и 20 минута, изашао је из зграде Владе и кренуо Немањиним улицом, ушао у Ул. Кнеза Милоша и кренуо према «Лондону». На раздаљини 10 до 15 метара пре кућице обезбеђења на радном месту »1«, која се налази у улици Кнеза Милоша зачуо је први пуцањ. Лево од њега била је зграда и ништа није видео шта се дешава у том правцу, те је продужио још неколико корака напред, када је чуо други пуцањ. Његов колега који је радио на радном месту један, Мирослав Гарић, изашао је из кућице, а сведок је прошао поред тог улаза и наставио право. Пуцњи које је чуо, били су истог интензитета, и изгледало му је као да долазе од одозго, вероватно због одјека од околних зграда.

Обзиром на јачину звука, претпоставио је да је реч о снајперу већег калибра, односно да је у питању оружје јачег пуњења од аутоматске пушке коју они користе. Када је наставио напред, дошао је са горње стране до дворишта зграде Владе, где је са леве стране, испред улаза број 5 видео пратиоце Премијера и Премијерово возило марке "BMW" које је било паркирано непосредно испред улаза у Владу. Двојица пратилаца из Премијеровог обезбеђења била су иза стражарске кућице бр.2, где су заузели заклон, док је један био иза каменог зида који се налази у дворишту, у полусавијеном положају, држећи пиштољ обема рукама. Видео је Милана Веруовића како лежи између жардињере и Премијеровог "BMW"-а. Припадник из Премијерове пратње који је стајао леђима окренут ка каменом зиду и гледао у правцу Премијеровог возила (Срђан Бабић) рекао је сведоку да зове хитну помоћ, да је Премијер погођен, а прстом му је показао да је пуцано из правца Адмирала Гепрата и рекао да је пуцано одозго. Сведок је радио-везом јавио шефу објекта, Копривици, да пратња тражи хитну помоћ и да дође одмах у двориште јер је Премијер прогођен, а Копривица му је одговорио да је то видео и да је позвана хитна помоћ. Сведок је узео пушку из кућице и заузео заклон иза неког стуба. Одатле је видео када се возило "BMW" окренуло полу-лево и изашао доле иза зграде, ка Немањиној. Убрзо им је шеф објекта наредио да се блокирају сви улази, сви прилази, а касније је стигло и појачање.

Сведок Мирослав Гарић, радник спољашњег обезбеђењ зграде Владе радио је 12.марта 2003. године на радном месту бр.4, стражарници која се налази у Немањиној улици бр.9, у дворишту војне зграде, Команде града која је оштећена у бомбардовању 1999. године. У периоду између 12,15 – 12,30 часова, седео је у кућици, која се налази у дворишту зграде у Немањиној 9, осматрајући у правцу Хотела "Београд". Ова кућица налази се уз зграду у Немањиној 9, десетак метара од тротоара, односно од улаза из Немањине улице. Гледа у правцу Хотела "Београд", а лево се види један део зграде ЦИП-а, ЖТП-а и десно парк ка Улици Адмирала Гепрата. У једном тренутку чуо је звук као да је пукла гума од аутобуса, који му је допирао са десне стране, а након пар секунди још један такав звук. Убрзо је преко радио везе чуо колегу који ради на радном месту бр.6, Зорана Трајковића да позива у помоћ и јавља да се пуца на Премијера. Такође неко од колега јавио је да се пуца из Немањине 9, која зграда се налази у склопу дворишта где се он налазио. Узео је дуго наоружање и потрчао ка врху дворишта и стао уз једно стабло. Одатле је могао да види улаз бр.5 зграде Владе Србије. Јавио је шефу Копривици, да му се учинило да је пуцње чуо преко пута парка, јер је му је звук долазио са десне стране, некако одпозади, тако да је мислио да је из Кнеза Милоша. Док је био при врху дворишта, у заклону иза бетонског сутуба оградe, гледао је ка улазу бр.5 и видео

испред њега једно возило које је окренуто ка излазу, ка Немањиној улици, а из зграде Владе изашли су тројица или четворица припадника Премијеровог обезбеђења са пиштољима упереним ка згради у Немањиној 9. Након неког времена видео је шефа обезбеђења Данила Копривицу у непосредној близини улаза бр.5. Када је сведок стигао до њега, дошао је и потпуковник Аризановић и они су заједно кренули ка згради Статистике, где су на прозору видели два човека који су им рекли да је пуцано са десне стране и да су се чула два пуцња, те су они кренули ка кафеу "Монјумент". На прозору зграде у Ул. Адмирала Гепрата бр.14 приметили су полицајца који им је јавио да је одатле пуцано. Улаз у ову зграду је из улице Адмирала Гепрата, тако да су прошли са горње стране и ушли у зграду. Наставили су право степеништем и попели су се до просторије на другом спрату. Ту су затекли полицајца који им је рекао да је пуцано из те просторије. Показао им је ћебе на прозору који је био отворен, али се сведок не сећа да ли је било отворено једно или оба крила. Ћебе је било отприлике црвено, са још неким бојама, праволинијских шара, пресавијено два или три пута, стајало је на сицу од прозора. Просторија је изгледала као да није за употребу, унутра су биле неке старе, као ђачке клупе, и неке столице са леве стране. Задржали су се унутра можда један минут, а затим су сведок и потпуковник Аризановић изашли из ове просторије, док је полицајац из СУП-а Сасвки Венац остао да обезбеђује лице места.

Сведок Петровић Зоран, радник спољашњег обезбеђења зграде Владе, дана 12.марта 2003. године радио је на радном месту бр. 2, у кућици која је лоцирана ка парку, ка улици А. Гепрата. Изјавио је да је био испред ове кућице окренут ка парку, а поред њега је стајао радник личног обезбеђења. У том моменту зачули су се пуцњи. Чуо је два пуцња, један за другим. Пуцњи су били као прасак. Навео је да је наступила паника, није се знало одакле се пуца. Једни су викали из зграде поред, док су други указивали на други правац. Само се нагађало. Сведок је изадио пиштољ и кренуо је мало напред ка жбуњу које је представљало визуелну препреку. Сведок је гледао према парку, није обраћао пажњу ка улазу бр.5, нити је гледао у Премијера и његову пратњу док су улазили. Приметио је само радника обезбеђења који је стао поред њега.

*Сведоци који су видели возило «Пасат»
у Ул. Адмирала Гепрата*

Суд је у доказном поступку прочитао исказ сведока *Кује Кријешторца* на основу чл. 337 став 1 ЗКП-а, који је убијен после саслушања код истражног судије.

Пред истражним судијом изјавио је да је власник пекаре у Балканској улици коју је започео да реновира почетком марта 2003. године. Свакодневно је комбијем доносио материјал и обично се паркирао у малој улици поред Вазнесенске цркве, јер у Балканској улици није било места за паркинг. Дан или два пре атентата када је паркирао своје возило на улазу у зграду, а делимично и на пешачком прелазу, пришао му је један црни младић и рекао му да склони комби са тог места, јер изводе неке радове и постављају телефонске каблове. Видео је тих дана да радници постављају телефонске каблове ближе Балканској улици, али ти радници су имали ознаке фирме која поставља каблове. Младић који се обратио сведоку није имао радничко одело, већ црну јакну и црне панталоне, као и црну косу, био је кратко ошишан са грубљим цртама лица. После сат времена вратио се из Балканске улице, видео је тог младића како и даље стоји на истом месту испред зграде где је он хтео да паркира комби.

И на сам дан убиства пок.Премијера нешто пре 12 часова, када је хтео да паркира своје возило пришао му је исти младић и рекао да склони комби са тог паркинг места. Он је померио комби ниже према Балканској улици. Када се вратио из пекаре, кренуо је комбијем улицом Адмирала Гепрата према ул. Кнеза Милоша, а близу раскрснице је видео аутомобил марке «Опел Корсу» са упаљена четири жмигавца. Када су на телевизији "Б 92" биле објављене фотографије осумњичених за атентат који је извршен на Премијера, сведок је одмах препознао младића који му је предходних дана у више наврата говорио да склони комби у Ул. Адмирала Гепрата. Препознао је да је то на фотографијама које су објављене Милисављевић Владимир јер га је предходно видео два, можда чак и три пута. По његовој процени Милисављевић је висок око метар и осамдесет сантиметара и сведок је сигуран да је он лице које је видео у Гепратовој улици.

Сведоци: *Иван Поповић, Дејан Глишовић, Синиша Глишић и Гордана Живковић* сагласни су у својим исказима које су изнели у истрази и на главном претресу, у делу где наводе да су дана 12.03.2003.године у улици Адмирала Гепрата приметили веће путничко возило, тамне боје са затамњеним стаклима.

Сведок Иван Поповић, радник паркинг сервиса, који је те недеље радио у Ул. Адмирала Гепрата 12.03.2003. године у преподневним часовима приметио је возило са затамњеним стаклима, као погребни. Чим се возило зауставило, сведок је пришао да наплати паркинг. Из

аутомобила је изашао човек који му је дао 100 динара и реко да ништа не пише, што је сведок прихватио. Када му је дао тих 100 динара, отворио је гепек и извадио кабал намотан на неки котур. Овај човек био је стар око 30 година, висок око метар и деведесет сантиметара, смеђе, плаве боје косе. Није имао браду и није носио капу, ни рукавице. Био је обучен у раднички комбинезон, као скафандер плаве боје са жутим амблемом око врата. Возило је било црне боје, са затамњеним стаклима, али сведок није запазио које је марке. Био је паркиран преко пута Добрињске улице, наспрам рампе. Предњи део аутомобила био је окренут ка улици. Сведок је касније видео ово возило када је у истој улици покушало да заобиђе бели "Голф" са војним таблицама, али није успео, иако је имало простора да прође, с обзиром да није било возила из супротног смера. То велико возило тамне боје прво је ударио неколико пута овај бели «голф», да би га на крају ипак заобишао и наставио даље, како му се чини у правцу Ул.гаврила Принципа.

Док је тог дана радио у Гепратовој улици сведок Иван Поповић је чуо пуцње, али није обратио пажњу, јер није ни знао да се ради о пуцњима, већ је мислио као да је пао неки лим.

Сведок Горан Нешкових навео је 12.03.2003. године био у Београду. Кретео се улицом Адмирала Гепрата према продавници музичких инструмената "Миртосмјјузик", мисли да је био у питању број 10. Возило је паркирао испред семафора према улици Кнеза Милоша, тако што је предњи део возила био окренуто према семафору. Сведок је кренуо наниже, према Балканској улици у намери да пронађе продавницу која му је требала. Изненада из једне зграде испред њега су истрчала три лица, а затим су ушла у своје возило и ужурбано отишли према Балканској улици. Све се муњевито одиграло, тако да сведок није обратио пажњу на детаље, јер није ни знао о чему се ради. Наставио је даље, а када се вратио до својих кола рекао је пријатељима: "Нећете ми веровати, десила се пљачка.", јер му је то била прва асоцијација. Тек кад су стигли код Бубањ потока, укључио је радио и на вестима су чули шта се догодило. Тек тада је овај догађај повезао са лицима која је видео у Ул.Адмирала Гепрата. Навео је да су ова лица која је видео у Гепратовој улици имали на себи одело налик на радничке комбинезоне, тамне боје. Није тачно запазио да ли су били црни, тегет или нешто слично, јер су му пажњу одвукле жене које су након ових младића истрчале из те исте зграде и биле су веома уплахирана, те је он гледао према њима, а не према овим лицима. Он је ове младиће приметио када су већ били на тротоару, односно већ су изашли из зграде. Ишли су брзо, ужурбаним ходом ка возилу које је било паркирано нешто ниже, испред њих. Није могао да види потпуно то возило јер је било заклоњено другим

возилима. Видео је кров, био је тамне, црне боје и личило је на караван. Кренули су доста брзо, не као када се неко нормално испакрирава. Овезли су се у правцу Балканске улице.

Описао је да су двојица од ових младића била средње грађе, а један је био нешто виши, од прилике за пола главе виши од њега, а он је висок 175цм. Код једног од ових младића приметио је део аутоматске пушке, односно горњи део, код кундака. Чини му се да је највиши од ове тројице младића ушао у возило на место возача, док за другу двојицу није обратио пажњу. Сећа се да су на главама сва тројица имала црне плетене капе.

Сведоку је предочена фотографија бр.19 у књизи бр.8 истражних списа, ради евентуалног препознавања пушке коју је приметио код лица које је улазило у возило критичном приликом. Сведок се изјаснио да је пушка коју је видео нешто слична томе. Није 100% сигуран да је то та пушка. Иначе на слици је приказана аутоматска пушка "калашњиков" која је пронађена у закопаној торби на Новом Београду.

Сведок Глишић Синиша, ауто механичар и војник по уговору, навео је у свом исказу датом у истрази и на главном претресу да се 12. марта 2003. године нашао у улици Адмирала Гепратовој возилом марке "Голфа" , беле бојем војне регистарске ознаке 12-06. Док се кретао овом улицом у правцу ка железничкој станици са његове леве и десне стране била су паркирана возила, тако да је успорио вожњу размишљајући како да дође најједноставније до Сарајевске улице. У једном моменту, осетио је благи удар главе у сиц и схватио је да је његово возило ударено од позади. Погледао је у ретровизор и видео таман ауто, тамна стакла. Инстинктивно је скренуо десно, а са његове стране заобишло га је возило марке "Пасат", караван, панчевачке регистрационе ознаке. Прошао је великом брзином поред његове леве стране и продужио право према Балканској улици. Запазио је да је то "Пасат" караван тројка и панчевачке регистрације. Ово возило ударило га је два пута и то прво једном одпозади, а након што се померио десно колико је год могао, обзиром да су била паркирана возила ударило га је још једном са леве стране, блаже него први пут. Скренуо је у прву улицу са леве стране, стао и погледао, али није било никаквих видљивих оштећења на његовом возилу. На главном претресу предочен му је део исказа који је дат код истражног судије, када је навео да су прве три цифре са регистарске таблице возила «пааст» ПА 836, сведок је одговорио да је то сигурно тачно, с обзиром на време када је давао исказ а могуће је да је број пермутовао и да је био 638.

Након овог догађаја у Гепратовој улици сведок је стигао у касарну на Топчидеру одприлике у 13,40. Нешто после 14 часова на телевизији је чуо да је извршен атентат на Председника Владе Србије. О инциденту који му се десио у граду, да је његово возило ударено сведок је испричао својим колегама и то старијем воднику Говедарици, а затим и капетану Пухалу. Они су даље ову информацију пренели надлежним органима, Војној служби безбедности. Исте ноћи сведок је органима МУП-а показао којим се улицама кретао критичном приликом. Сутрадан је сведок са капетаном Пухалом одвезао ово возило марке «Голф» у Г СУП «29 новембар» да би се установило да ли постоји траг од другог возила обзиром да видљивих оштећења није било.

Сведок Дејан Глишовић, радник у сервису за фотокопир апарате који је 12.03.2003. године био у Ул. Адмирала Гепрата бр.17 приметио је ауто марке "Пасат", бензин зелене боје. Наиме, када је испред фирме "БДЦ" у коју је дошао паркирао свој ауто заградио је овај "Пасат" те му је возач овог аутомобила аблендовао и сведок је померио своје возило мало ниже да би му ослободио пролаз. То се дешавало око 10 часова пре подне. Након сат и по времена дошло је возило Паркинг сервиса "паук" и покушали су да помере његово возило али је он изашао из фирме у којој је био у том моменту и рекао присутном полицајцу да чека слободно паркинг место, тако да му је полицајац дозволио да препаркира своје возило на место које се у том моменту ослободило. Обзиром да је пракса у полицији да се возило пре одвожења "пауком" фотографише сведок је касније у СУП-у "29 новембар" на слици која му је показана поред свог аутомобила приметио и паркирано возило марке "Пасат", којем је предходно својим аутомобилом заградио пролаз. "Пасат" је био предњим чеоним делом окренут према улици, тачно преко пута Добрињске улице, отприлике 10 – 20 м од улаза у зграду Завода за фотограметрију. Док је долазно приметио је ближе скретање из улице Кнеза Милоша у Адмирала Гепрата полицијско возило марке "Фијат пунто", беле боје на коме је писало "Полиција".

Сведоци – радници ОУП-а Савски венац, који су први стигли у Ул. Адмирала Гепрата бр. 14 и видели ћебе на прозору

Напомена: На ове околности изјаснили су се и сведоци Милан Бојић и Драгољуб Мићићеловић, као и пратилац пок. Премијера Срђан Бабић (видети њихове исказе напред цитиране)

Сведоци Дивац Душан и Николић Александар, радници ауто патроле Полицијске Станице Савски Венац који су од стране Дежурне службе Г СУП-а упућени у улицу Адмирала Гепрата бр14, јер је

јављено да је у овој згради дошло до пуцања. Из исказа ових сведока Дивца и Николића, који су саслушани на главном претресу, дана 19. јануара 2007. године, утврђено је да су дана 12.03.2003. године нешто после 12 часова обилазећи свој подручни реон, паркирали су службено возило испред хотела «Београд», на углу Немањине и Балканске улице. Након обиласка парка који се простире изнад порушене зграде у улици Немањина бр. 9, улазили су у службено возило када су се чула два подмукла пуцња, као топовски удар. Детонација или експлозија два подмукла пуцња, гуме и нису могли да процене у тренутку шта је то конкретно било. Размак између тих пуцњева је био пар секунди. Деловало им је као да звук долази са Савског трга, из правца Железничке станице, па су самоиницијативно кренули Балканском улицом. Скрнули су у Ул. Милована Миловановића низбрдо, према БАС-у и у том тренутку од стране дежурне службе Г СУП-а преко радио-везе упућени су у Ул. Адмирала Герпата бр.14, где је по пријави грађана дошло до пуцњаве. Када су стигли испред ове зграде на улазу их је зауставио радник ФТО обезбеђења, за кога сведок наводи да је имао наочаре. Заједно са овим радником обезбеђења попели су се на други спрат и дошли до канцеларије бр.55. Врата су била затворена, те их је сведок Дивац Душан отворио лактом. Када су ушли унутра затекли су празну канцеларију. Једна столица је била испред широм отвореног прозора, који је гледао према згради Владе Србије. Специфично је било што је преко прозора било пребачено ћебе јарке боје, односно браон или наранџасте. Било је сложено, пресавијено, уролано и пребачено преко симса прозора. Визуелним прегледом нису запазили чауре на поду, нити било шта друго што би могло да буде значајно. Погледали су кроз прозор и видели комешање у дворишту зграде Владе Србије. Приметили су да радници обезбеђења били узрујани, неки су имали дуго наоружање, а неки приштоље. Било је трчања кроз то двориште. Двојица радника обезбеђења зграде Владе приметили су сведока Дивац Душана на прозору и он им је махнуо. Пошто је била велика раздаљина ништа им није говорио, али су они разумели да је одатле пуцано, те су на тај начин дошли до наведеног објекта у ул. Гепратовој број 14. Сведок Дивац је изашао и сачекао их у приземљу. Одмах им је показао где је лице места, односно одакле је пуцано. Дошли су до улаза у канцеларију бр. 55 на другом спрату испред које је сво време био полицајац Николић и никога није пуштао унутра. Сведоци Дивац Душан и Николић Александар су изјавили да су у међувремену обавестили своје непосредне старешине, као и дежурну службу ГСУП-а. Да је по изјави очевидаца дошло до пуцњаве у згради у ул. Адмирала Гепрата бр. 14, да су три наоружана лица истрчала из зграде, за које су запослени у овој згради навели да је један од тих младића носио пушку са телескопским нишаном, други пиштољ, а трећи моталицу у руци. Сведоци Дивац и Николић су навели да радници обезбеђења зграде Владе који су први

дотрчали нису улазили у ову канцеларију. После тога дошли су радници Осмог одељења, као и непосредне старешине сведока, командир станице Савски Венац.

Из исказа ових сведока утврђено је да су радници полиције које су ту вршили увиђај пронашли две чауре. Сведок Дивац Душан је навео да није учествовао у проналажењу чаура, али је био присутан, тако да је знао да се траже чауре по крову, изнад кафића "Храбро срце" који је био од сламе. То су радили радници из Осмог одељења ГСУП-а. Он лично није видео чауре, али је чуо да су пронађене и то пред крај њихове смене на сламнатом крову.

Сведок Николић Александар је видео када је увиђајна екипа пронашла прву чауру у олуку крова зграде која је, како је објаснио, прилепљена за зграду Завода. Ту чауру је видео у олуку гледајући са прозора у ходнику. Тада је још увек био дан. За другу чауру зна да су је тражили у трсци која је била на крову те ниже зграде.

*Сведоци који су се изјашњавали на околност о
нефункционисању видео надзора*

Сведок Данило Копривица изјашњавао се и у погледу функционисања видео надзора на улазу број 5 на улазу у зграду Владе Републике Србије. Изнео је да је у понедељак, 10. марта 2003. године од Генералног Секретара Владе Републике Србије дошло наређење да се позове служба Државне безбедности која је била задужена за ову опрему, да се искључи видео надзор, да се опрема помери у другу просторију, како би могли да се изводе грађевински радови у просторији где се до тада ова опрема налазила. Из тих разлога позвали су људе са Института безбедности који су дошли и искључили камере и сместили опрему на трећи спрат. Наредбу или налог генералног секретара Владе Републике Србије сведоку је пренео помоћник генералног секретара, Зорица Никодијевић која је била задужена за контакт са њим. До искључења камера, дошло је због тога што су у петак, 7. марта радници који су изводили грађевинске радове тражили да се камере за видео надзор искључе и да се опрема помери да се не би оштетила. Напоменуо је да се он овом предлогу успротивио, али да је 10. марта поступио по налогу секретара Владе Републике Србије.

Читањем извештаја о функционисању видео надзора, који је суд извео у доказном поступку, број 02-316 од 1. децембра 2004. године – Института

безбедности утврђено је да је видео надзор зграде Владе Републике Србије пројектовао и извео Институт безбедности. Систем је предат на коришћење служби обезбеђења зграде Владе дана 11.6.2002. године. Од тог тренутка корисник система је МУП Републике Србије. За интервенције и кварове био је задужен Институт безбедности. Из извештаја се види да је дана 15.1.2003. године у згради Владе одржан састанак представника Управе за заједничке послове републичких органа, надзорног органа, шефа обезбеђења зграде Владе Републике Србије, Данила Копривице и Геров Драгице са Института безбедности. Тема је била наставак радова на систему техничке заштите. 16.1.2003. године је одржан још један састанак, на коме је договорено да Управа за заједничке послове достави званични захтев са дефинисаним новим захтевима. Овакав захтев је достављен 17.1.2003. године а тачка 2 захтева обухватала је реконструкцију улаза из улице Немањине 11, улаз број 5, а односила се на просторију у којој се налазио Центар техничког обезбеђења у коме је инсталирана опрема за рад система техничке заштите. У оквиру ових радова обавеза Института безбедности била је да искључи Центар и евакуише опрему (због грађевинске реконструкције), када за то добије налог службе за обезбеђење зграде Владе.

Дана 10.3.2003. године, Драгица Геров из Института безбедности је преко мобилног телефона добила захтев од мајора Копривица Данила, шефа обезбеђења зграде Владе Републике Србије, да дођу радници Института безбедности ради евакуисања опреме да се не би оштетила јер су грађевински радови на реконструкцији увелико почели преко викенда. Из тих разлога, двојица радника Института безбедности, Мудрић Слободан и Боцковић Јово, искључили су систем 10.3.2003. године око 10 часова и 30 минута. Следећег дана, 11.3.2003. године извршена је демонтажа комплетне опреме и иста је закључана у просторију коју је одредио корисник. За време извршења кривичног дела, 12. марта видео надзор није функционисао.

У доказном поступку прочитан је извештај стручних служби, Секретаријата Владе Републике Србије, да у архиви не поседују писмени налог о искључењу видео надзора у улици Немањина бр. 11, улаз број 5 из марта месеца 2003. године.

Суд је на главном претресу непосредно саслушао у својству сведока **Мају Васић**, тадашњег секретара Владе Републике Србије а на околност функционисања видео надзора на улазу у зграду Владе, и налога за искључење овог надзора дана 10. марта 2003. године.

Изнела је да о чињеници да камере на улазу у зграду Владе нису радиле дана 12. марта 2003. године је сазнала неколико дана након атентата на премијера Ђинђића, и то из медија. Касније је нешто више о томе сазнала, тек када је прочитала извештај комисије Др Жарка Кораћа. Изнела је да нема никаквих сазнања ко је издао и коме налог да се камере за видео надзор у згради код Улаза број 5 искључе. Напоменула је да у опису послова које она обавља није нигде предвиђено да то спада у делокруг секретара Владе.

Иначе познато јој је да је у току 2001. године из кабинета премијера Ђинђића стигао предлог да се систем видео надзора усаврши, јер у време када је формирана влада Др Зорана Ђинђића постојало је свега неколико камера. Приспоставала је једном или на два састанка, просто да би искористила сарадњу са стручњацима из Института безбедности, а овим послом и у све у вези радова који су извођени у згради Владе, као и у вези служби задужени за систем обезбеђења, радило се преко Управе за заједничке послове. Било јој је познато да је Институт безбедности урадио пројекат, да су набавили опрему за видео надзор и исту ставили у функцију, а о томе када је конкретно видео надзор у потпуности уграђен и ко је системом руководио није имала никаквих сазнања. С обзиром да је један део зграде Владе био потпуно срушен у току бомбардовања 1999. године, радови на адаптацији зграде Владе започети су почетком 2001. године, по пројектима који су се налазили у Управи за заједничке послове. Радови су обављани према динамици коју је спроводила и коју је планирала ова Управа, то је посао Сектора за инвестиције. Такође јој је познато да се у зиму 2002. на 2003. годину кренуло са адаптацијом такозваног «службеног улаза», то је улаз број 11 у улици Немањиној а који је обухватио улаз број 5, портирницу и чекаоницу.

Б) Сведоци из Геpratове који немају непосредних сазнања за 12.3.2003. године, али су у вези са Геpratовом број 14

Суд је у доказном поступку саслушао и сведоке Радослава Мијаиловића, Данимира Ристића и Биљану Родић.

Сведоци Радослав Мијаиловић и Данимир Ристић изнели су да немају непосредних сазнања у вези атентата, јер су и дана 12. марта 2003. године били ван зграде у Геpratовој улици и ако им је ту радно место.

Сведок Радослав Мијаиловић је радник обезбеђења у овој згради и радио је 10. и 11. марта 2003. године. Изнео је да му је познато да је други спрат у овој згради ретко обилажен, јер су канцеларије биле углавном празне и откључане. Дана 12.3.2003. године напустио је зграду у 12 сати и 10 минута. Сећа се да су 20-ак дана пре атентата долазили момак и девојка који су му се представили да су из полиције, није их легитимисао и распитивали су се о обезбеђењу зграде. Изнео је да су око 2 месеца пре атентата долазила три радника у радним комбинезонима и од њега тражили кључ од поткровља зграде, ради провере вентилације, он им кључ није дао, већ их је упутио на директора, уписао је тај долазак у књигу коју води, а књигу је одузела полиција након атентата.

Сведок Данимир Ристић је власник фирме «Крол» која се бави одржавањем хигијене у зградама, просторије ове фирме налазе се на другом спрату и то четири канцеларије које се налазе на десној страни ходника и биле су од осталог дела зграде одвојене преградним вратима. Тегет комбинезоне са апликацијом «Крол» на леђима радници његове фирме користили су 5 година пре атентата. У време атентата користили су сиве радне комбинезоне. Познато му је да је канцеларија број 55 коришћена као нека врста оставе и у њу се није улазило сваки дан. Такође је изјавио да је на улазу у зграду радио портир, али да није постојао посебан режим контроле и није му познато да је вођена евиденција о уласцима.

Сведок Биљана Родић изнела је да је власник фирме «Пекам трејд» и да је од 1. фебруара 2003. године изнајмила просторију за канцеларију у улици Адмирала Гепрата број 14 на другом спрату, канцеларија 44. Ова канцеларија се налази преко пута канцеларије број 55. 12. марта 2003. године је била ван земље. Изнела је да се сећа да је 11. марта била у канцеларији у Гепратовој, да је више пута улазила и излазила из своје канцеларије и да је тако излазећи у једном моменту из канцеларије преко пута број 55 чула мушке гласове и померање намештаја, на то није обраћала пажњу, јер је мислила да су радници «Крола» дошли да нешто одложе што им не треба. Чула је неколико мушких гласова, можда 3 – 4. Ова канцеларија број 55 углавном је служила за одлагање непотребних ствари. Прозор те канцеларије су користили за проветравање, јер нису могли на други начин да проветре ходник. На канцеларији број 55 прозор је био увек отворен као и на ходнику (светларник).

Сведок Ненад Шаре

У доказном поступку саслушан је у својству сведока Шаре Ненад, припадник ЈСО-а, пратилац оптуженог Улемека, шеф обезбеђења у једној смени.

У свом исказу изнео је да је био припадник Јединице за специјалне операције од 1. марта 1997. године, да је крајем 1999. и почетком 2000. године, почео да ради у Одељењу за заштиту личности и објеката. Навео је да му је познато да су се оптужени Милорад Улемек и Душан Спасојевић виђали а затим и дружили крајем 1999. и почетком 2000. године. Најчешће су се састајали на Новом Београду на шеталишту на обали Саве, код кафића «Астерикс», и на Новом Београду поред зграде Предузећа «Енергопројект» на месту које су у жаргону звали «клубице» или на месту које су звали «Крилца» који се налази у близини Основне школе «Жарко Зрењанин», на Новом Београду коју је некад похађао Милорад Улемек. Сусрети су били чести, понекад су тим састанцима, присуствовали Дејан Миленковић, браћа Милош и Александар Симовић, Владимир Милисављевић и Милан Јуришић. Контакти и комуникација између Душана Спасојевића и Милорада Улемека настављени су и након октобарских дешавања 2000. године. Познато му је да је оптужени Звездан Јовановић познавао Душана Спасојевића и Милета Луковића. Сећа се да је у току 2001. године на предлог Улемека, када је дошао из Грчке, позвао и одвео Звездана Јовановића у Шилерову улицу код Спасојевића. Том приликом тамо је био и Милорад Улемек. Улемек се вратио из Грчке, где је боравио краће време након раскида радног односа са МУП-ом Србије после познатих догађаја у Кули и «Ступици».

Након сукоба у медијима између Милорада Улемека и Душана Спасојевића са једне стране и Љубише Бухе с друге стране, зна да је Улемек наложио Вукашину Вукашиновићу, шефу друге смене његовог обезбеђења да склони пушку «Хеклер и кох» која се налазила у Улемековој кући, у просторијама где су боравили припадници његовог обезбеђења. Та пушка никада пре тога није скривана а из ње је Милорад Улемек гађао увек када су припадници ишли на гађање. Сигуран је да је пушка била изнета из куће Улемека и склоњена у стан Вукашина Вукашиновића у Новом Саду. Пре атентата, можда 20-ак дана, Улемек је тражио од сведока Шареа да се пушка врати у његову кућу, због чега је он отишао у Нови Сад код Вукашина Вукашиновића. Пушку је довезао и оставио у службено возило марке «БМВ», регистарске ознаке БГ 558-725 испред Улемекове куће. О томе је обавестио Лазу Никића, припадника ЈСО-а који је радио у обезбеђењу, а овај му је том приликом рекао да зна за то, да га је «Легија» о томе обавестио и да му је рекао да

позове Звездана Јовановића да му преда пушку. Њему није познато да ли је Звездан узео пушку, али зна да је остала умотана у шаторско крило у овом возилу. Прегледао је пушку када је донета из Новог Сада и сигуран је да је пушка имала утиснут фабрички број. Познато му је да је у магацину специјалне опреме постојала оваква пушка. Док се пушка налазила у кући он је био задужен да је чисти и чува да не би била рабљена, да не би пала да се оштети оптички нишан. Објаснио је да се ради о пушци марке «Хеклер и кох» Г-3, калибра 7,62 x 51 мм, да су то војне ознаке, док је цивилни назив за ову пушку «308 Винчестер». Пушка «Хеклер и кох» Г-3 није имала заштитник уста цеви. Имала је црни или зелени кундак, обод или предњи рукохват пушке је зелене боје а ознака на оптици је била «3» или «3Ф» или «5» - број 5. Ова ознака «5» на пушци се налазила на почетку оптичког нишана. Пушка је имала два оквира муниције, један је био у пушци, други залепљен уз пушку а у кесицама су биле две или три кутије муниције које су биле спаковане по 20 комада.

За време док се пушка налазила у Улемековој кући могли су да је виде сви чланови обезбеђења и то: *Синобад Ненад, Кошан Југослав, Лончар Слободан, Вукашиновић Вукашин, Лаза Никић, Ђебић Ненад, Александар Вукосављевић, Пешић Ивица, Јакшић Драган, Славиша Крстовић.*

Сведоку су на главном претресу приказане фотографије пушке из истражних списа. Ради се о фотодокументацији Управе за борбу против организованог криминала без посебног броја са знаком «пронађено оружје» у делу ограђеног, запуштеног, травнатог простора у улици Булевар Лењина са фотографијама од броја 37 закључно са фотографијом број 42. Сведок је препознао да се ради о истом моделу пушке која је стајала у кући код Милорада Улемека, али није тврдио са сигурношћу да је то иста пушка.

Приликом показивања фотодокументације суд је констатовао, у шта су се уверили сви учесници кривичног поступка, да на приказаној фотодокументацији, на пушци недостаје заштитник уста цеви.

Надаље, изнео је да му је познато да су се оптужени Милорад Улемек и Душан Спасојевић у периоду од краја 2002. па до 12.3.2003. године састајали око 5 до 6 пута. Напоменуо је да му је познато да су се током фебруара 2003. године Милорад Улемек и Звездан Јовановић сусрели пре одласка ЈСО-а на Копаоник. Сећа се да је Душана Спасојевића видео негде око 20. фебруара 2003. године, када је дошао у кућу код Милорада Улемека, зна да су разговарали у теретани у кући, да се ту задржао око 5 минута.

За време боравка Јединице за специјалне операције на Копаонику неколико дана пре 16. фебруара, Милорад Улемек му је наложио да са Милетом Луковићем оде до Бруса и позове Звездана Јовановића који се налазио на Копаонику у вези неког разговора са Луковићем, што је он учинио. Број телефона за контакт са Звезданом Јовановићем дао му је оптужени Милорад Улемек. Такође је изнео да је сутрадан у Брус - Брзеће одвезао возилом марке «БМВ» Душана Спасојевића и Милета Луковића, да је то возило преузео од Зорана Вукојевића код бензинске пумпе «Стеко» у Београду и да је у Брзеће поново контактирао Звездана Јовановића који је дошао службеним возилом цип марке «Пајеро». Он је тада из возила марке «БМВ» прешао у цип којим се довезао Звездан Јовановић, а Звездан је разговарао са Спасојевићем и Луковићем насаму у «БМВ-у» тако да њему садржина тог разговора није позната. (У овом делу исказ сведока Шарца идентичан је са исказом сведока сарадника Зорана Вукојевића). Овом приликом за контакт са Звезданом Јовановићем није користио свој службени телефон који је у таквим ситуацијама увек остављао у кући Улемек. *По доласку у Брус позвао је Звездана Јовановић са телефонске говорнице, рекао му да га је Улемек послао да донесе неке људе који треба са њим да разговарају. Звездан Јовановић је сишао у Брзеће службеним ципом марке «Пајеро». Разговор су обавили тако што је Звездан прешао из ципа у «БМВ», а он у његов цип «Пајеро», па су наставили кретање према Брусу, док Звездан није завршио разговор са Душаном Спасојевићем и Милетом Луковићем. Није му познато о чему су разговарали. Зауоставили су возило па је он прешао у «БМВ» а Звездан се вратио у цип. Они су продужили за Београд а Звездан се вратио на Копаоник. Објаснио је да је схватио да вози Спасојевића и Луковића да би евентуално уколико их полиција заустави интервенисао и омогућио им слободан пролаз.*

Крајем месеца фебруара 2003. године Саша Пејаковић припадник ЈСО-а, који је био распоређен у Одељењу за заштиту личности и објеката, који је радио у обезбеђењу Милорада Улемек поверио му се да му је Улемек наредио да иде да обезбеђује Душана Спасојевића, уз изречену претњу да Душану не сме ништа да се деси, «да не сме да му фали длака с главе».

Сведок Шарце Ненад, и сведоци Вукашин Вукашиновић и Лазар Никић, такође радници обезбеђења оптуженог Улемек, сведочили су на околност кретања и боравка оптуженог Улемек у периоду од 9.3. до 14.3.2003., са посебним освртом на 12.3.2003. године.

Сведок Шаре је изнео да је Улемек дана 9.3.2003. године прешао из своје куће у стан који се налази на Новом Београду улица Омладинских бригада број 8, стан 18 Јончић. Оптужени Улемек је објаснио сведоку да се склања у овај стан јер се плаши да га полиција не ухапси у сопственој кући. Одпратио је Улемека до овог стана, који се налази на петом спрату, на вратима ознака «Јончић», а Улемек му је наложио да му у вечерњим часовима доноси храну, новине у јутарњим сатима, да припази да не буде примећен. У тај стан отпратио га је око 18 - 18,30 часова, и тада га је Улемек обавестио да ће о томе да се налази у овом стану поред њега знати и Вукашин Вукашиновић. Када су дошли до стана, Улемек је имао кључеве и сам је откључао стан.

Дана 10.3.2003. године отишао је у овај стан и Улемеку однео посну храну, јер је било време поста а Улемек је о томе водио рачуна.

Сведок је изнео у свом исказу да се оптужени Улемек у овом стану налазио дана 9, 10, 11, 13. и 14.3.2003. године. Изнео је да је он 12.3.2003. био слободан, а тога дана је у стан код Улемека био Вукашин Вукашиновић, о чему га је обавестио телефонским путем. Дана 12.3.2003. године био је у просторијама команде, и у тренутку док је разговарао са начелником ОЗЛО-а Милутином Атељевићем, негде око 11,45 – 12 часова, позвао га је телефоном Вукашин Вукашиновић и обавестио да је био код Улемека у јутарњим сатима, да му је однео храну, и да му када буде одлазио, однесе већу количину хране. Није му познато да ли је Улемек из тог стана 11.3.2003. године одлазио у Кулу. Последњи пут је Улемека видео у овом стану 14. марта 2003. године када му је донео новине и обавестио га да је полиција извршила претрес његове куће у ноћи између 12. на 13. марта 2003. године, и о чињеници да је министар полиције издао наредбу да сви припадници ЈСО-а буду у својим базама. Обавестио га је да су након претреса његове куће приведени сви припадници цивилног обезбеђења, као и Вукашин Вукашиновић из ЈСО-а. Саопштио му је да је Веселин Лечић, официр за безбедност у ЈСО-у око 22 часа издао наредбу да се повуку из куће. Приметио је да је Улемек нервозан и забринут, а обратио му се речима: «Шкене, направили смо велико с...е, није требало да буде уведено ванредно стање». Замолио га је да му донесе још нешто хране што је учинио око 17 сати тога дана. Том приликом му је Улемек наложио да се нађе са Сашом Пејаковићем, који се налазио код Душана Спасојевића. Састанак је договорен у ресторану «Мекдоналдс», око 8 часова и 15 минута, када се нашао са Пејаковићем. Пејаковића је обавестио о наредби министра полиције. Он није послушао инструкције и тражио је да се поново нађу сутрадан у исто време. О том састанку је обавестио Веселина Лечића који је био љут што се Пејаковић није вратио у Јединицу и који је захтевао да оде у стан Саше Пејаковића у улици

Војводе Степе, да пренесе наредбу да се врати у Јединицу. *(О чињеници да је Саша Пејаковић долазио 13. и 14.3.2003 године, те да се сретао са сведоком Шареом, видети са записника из предкривичног и предходног поступка, а које признање је порекао на главном претресу).* Дана 12.3.2003. године није радио, па није ни могао набављати лекове за Улемекову болесну децу.

У доказном поступку, изведена је доказна радња суочења сведока Шареа са оптуженим Милорадом Улемек, на њихове контрадикторне тврдње, посебно у делу када је оптужени Улемек тврдио да је 12.3.2003. године, био у својој кући, да је Шаре био у његовој кући, па да је по његовом захтеву набаљао лекове за болесну децу. Приликом извођења ове радње сведок Шаре је остао при изнетој тврдњи да је тога дана био слободан, такође је остао при тврдњи да је Душана Спасојевића возио у Брус на договор са Звезданом Јовановићем а по налогу оптуженог Улемек, који му је дао број телефона за контакт, а такође је остао при тврдњи да је Улемек боравио у стану на Новом Београду у улици Омладинских бригада у времену од 9. до 14. марта 2003. године. Суочење је обављено и на околност да се пушка «Хеклер и кох» Г-3 налазила у кући оптуженог Улемек, па је сваки од суочених остао при ранијим тврдњама, посебно је Улемек тврдио да таква пушка не постоји у наоружању ЈСО-а, да се није налазила у његовој кући и да му ништа није познато у вези преношења те пушке у Нови Сад и њеног каснијег враћања за Београд. Сведок Шаре је остао код раније датог исказа, тврдеће да је ову пушку Улемек набавио негде у јуну месецу 2002. године.

Изведена је доказна радња суочења између сведока Шаре Ненада и сведока Вукашина Вукашиновића, а на околност њихових противречних исказа, о пушци «Хеклер и кох» Г-3, да ли се налазила у кући Улемек и да ли је одношена у стан сведока Вукашина Вукашиновића, па је сваки остао при изнетим тврдњама приликом давања исказа. Извршено је суочење и на околност да ли је сведок Вукашин Вукашиновић дана 12.3.2003. године у јутарњим сатима одлазио у стан у улици Омладинских бригада на Новом Београду у којем је боравио оптужени Улемек. И у вези ових околности сваки је остао при раније датим тврдњама.

У доказном поступку изведена је доказна радња суочења између сведока Шаре Ненада и Лазе Никића, припадника Улемековог обезбеђења, који је тврдио и приликом суочења да је 11.3.2003. године чуо Улемек изнервираног у кући, а да је дана 12.3.2003. године чуо од шефа смене, Вукашина Вукашиновића да се Улемек налази у кући.

О исказима ових сведока и оцени доказа приликом суочења, суд ће се изјаснити у каснијем образлагању пресуде, код оцене доказа.

Сведок Вукашин Вукашиновић

Припадник ЈСО-а, и припадник обезбеђења опт. Милорада Улемека од краја 1999. године, односно од почетка 2000. године, па све до 12. марта 2003. године. Изјавио је да је једно време био распоређен и радио у обезбеђењу Душана Спасојевића и то у периоду од 5 до 6 месеци по налогу команданта ЈСО-а Душана Маричића. У то време био је руководилац припадницима обезбеђења из ЈСО-а који су обезбеђивали Душана Спасојевића, одређујући да је то било 7 месеци пре атентата на Председника Владе Републике Србије, а да се месец дана пре атентата вратио у обезбеђење оптуженог Улемека. Познато му је да су се Милорад Улемек и Душан Спасојевић дружили. Изјашњавао се на околност кретања опт. Милорада Улемека у периоду од 11. до 13.3.2003. године.

На главном претресу изнео је да је био шеф смене обезбеђења оптуженог Улемека и да је смену преузео од Ненада Шарца 11.3.2003., негде око 20 часова и то нешто раније од времена предвиђеног распоредом. Те вечери у кући је видео оптуженог Улемека. Није му познато да ли је опт. Улемек био тога дана у центру ЈСО-а у Кули. Дана 12.3.2003. године око 17 часова, чуо је гласове у кући Улемека. Оценио је да је нека свађа и по тону и карактеристичном гласу закључио је да се Улемек налази у кући. Те вечери, око 20 часова добили су наредбу команданта ЈСО-а Душана Маричића да се повуку из куће Улемека у базу. Од Ненада Шарца сазнао је, 13.3.2003. године, да је Шарце одвезао Улемека у стан који се налази на Новом Београду код «Фонтане» у улици Омладинских бригада. Познато му је, јер је био на радном месту да је полиција претресла кућу Улемена 13. на 14.3.2003. године и да је он том приликом приведен у полицију. Вратио се сутрадан у кућу Улемека и на молбу његове супруге отишао је до стана на Новом Београду и Улемеку пренео поруку. Тада га је последњи пут и видео.

Сведоку Вукашину Вукашиновићу предочен је исказ који је дао пред истражним судијом Окружног суда у Београду, када је на записнику другачије износио и описивао ситуацију у вези боравка опт. Улемека у периоду од 11.3. до 13.3.2003. године. Код истражног судије је изнео да га је Ненад Шарце 11.3., након што му је предао смену одвео до стана на Новом Београду који се налази код «Фонтане» у згради на петом или

шестом спрату. Тада му је Шаре рекао да однесе Улемеку храну, што је и учинио увече а по Улемековом налогу однео му је храну и 12.3. ујутру, око 7 – 8 часова. То јутро му није деловао другачије него што је то уобичајено и није приметио никакве промене у његовом понашању и расположењу. Улемек није тражио да му сутрадан донесе храну, већ је само напоменуо да ће се чути за сутра. Сведок Вукашин Вукашиновић позван да објасни разлике у својим исказима изнео је да није сигуран да је тако казивао пред истражним судијом, да сматра да то нису његове речи и да се не сећа тачно шта је све изјавио, да приликом давања исказа код истражног судије није било никаквих претњи, за разлику од ситуације у којој се нашао приликом давања исказа у полицији, где је 5 – 6 пута давао исказ. Изјавио је да је потписао записник о саслушању пред истражним судијом, али да се не сећа навода које је тада изнео и да се не сећа да је истражни судија гласно издиктирао: «Слушао сам гласно диктирање записника и као своју изјаву потписујем без примедби».

Изнео је да му је познато да се у арсеналу ЈСО-а налазила пушка «Хеклер – кох» Г-3 на којој је имао обуку. Познато му је да је калибар ове пушке 308 «Винчестер» или 7,62x51 мм. У кући Милорада Улемекана није се налазила пушка «Хеклер – кох» Г-3, и никада није добио налог од опт. Улемекана да ту пушку пренесе до свог стана у Новом Саду. Изјавио је да Шаре Ненад није био код њега у стану у Новом Саду, нити зна где станује. Описао је карактеристике ове пушке, уз назнаку да се на пушку може ставити и оптички нишан.

Изведена је доказна радња суочења између сведока Ненада Шареа и сведока Вукашина Вукашиновића на њихове контрадикторне изјаве у вези боравка опт. Улемекана у својој кући 11, 12. и 13. марта 2003. године, у вези постојања пушке «Хеклер и кох» Г-3 у кући опт. Улемекана у делу где бораве припадници обезбеђења и о чињеници да је та пушка преносена у стан код сведока Вукашина Вукашиновића, по налогу Улемекана и по његовом налогу враћена од стране сведока Шареа у Београд. Приликом извођења ове радње сваки од сведока остао је при свом датом исказу. Овај доказ биће цењен приликом оцене исказа сведока.

Сведок Лаза Никић

Припадник ЈСО-а од 1. фебруара 1999. године, у време када је Јединицом командовао опт. Улемек. У Одељење за заштиту личности и објеката ове Јединице и обезбеђењу оптуженог Улемекана почео је да ради од 25. маја 2000. године, где је остао до 25. марта 2003. године. Изјавио

је да познаје опт. Звездана Јовановића као припадника ЈСО-а а једно време су живели заједно у Бачкој Паланци. Познаје и Жељка Тојагу и зна да је он најбољи експерт у руковању «зољом». Није му познато да је у ЈСО-у постојао снајперски вод, нити да је било ко од припадника био експерт за снајпер. Познато му је да су се опт. Улемек и Душан Спасојевић дружили након октобарских догађаја 2000. године. Није могао да се изјасни да ли је раније било контаката између опт. Улемека, Душана Спасојевића и Милета Луковића – Кума, јер је пре октобра 2000. године Улемек радио на Институту за безбедност као командант Јединице. Познато му је да су се опт. Улемек и Душан Спасојевић виђали крајем 2002. и почетком 2003. године више пута или у Земуну у Шилеровој а понекад и код Улемека.

Радио је у смени у обезбеђењу опт. Улемека дана 11, 12. и 13. марта 2003. године. Познато му је да се опт. Улемек 11. марта налазио у кући, јер су имали неки проблем око обезбеђења објекта, па је у касним вечерњим часовима чуо глас опт. Милорада Улемека, јер је његов глас специфичан и по гласу се дало закључити да је изнервиран. Дана 12. марта 2003. године није видео опт. Улемека, али му је вођа смене Вукашин Вукашиновић рекао да је чуо Улемека и закључио да је нервозан. Они су преузели смену 11.3.2003. године, а претходном сменом руководио је Ненад Шаре. Није му познато да је Улемек 11.3. одлазио у Кулу.

Објаснио је да нема сазнања да се у кући Милорада Улемека налазила пушка «Хеклер – кох» Г-3, уз појашњење да никада није улазио у кућу и да је долазио само до прага када је нешто требало. Није му познато ништа у вези преношења пушке «Хеклер – кох» из Новог Сада до Београда нити о њеном враћању и задржавању у возилу марке «БМВ» из возног парка оптуженог Улемека, нити зна да је постојао налог да се пушка преда Звездану Јовановићу. Истакао је да са Шаре Ненадом, са којим је у одличним односима, никада није разговарао о предаји пушке «Хеклер – кох», Звездану Јовановићу и да у време које помиње сведок Ненад Шаре није виђао Звездана Јовановића. У ЈСО-у је у наоружању постојала пушка «Хеклер – кох» Г-3, коју је видео на обуци, није имала оптику и остало му је у сећању карактеристичан затварач ове пушке. Из те пушке никада није пуцао. По наређењу које је издао Министар Полиције, повукли су се из куће опт. Улемек, 12. марта ноћу.

Изведена је доказна радња суочења сведока Лазе Никића са сведоком Ненадом Шареом на њихове контрадикторне исказе у вези боравка опт. Улемека у својој кући у периоду од 11. до 13.3.2003. године, у вези преношења пушке у Нови Сад и њеног враћања у Београд и сазнања да је пушку требало да преда сведок Никић оптуженом Звездану

Јовановићу, па је приликом суочења свако остао при свом исказу. Овај доказ биће цењен код оцене исказа сведока.

*Заједничко у исказима сведока који су вршили
криминалистичко-технички преглед лица места
12.3. и 17.3.2003. године*

На околности састављања криминалистичко-техничког извештаја, проналажења и обележавања трагова, прегледа лица места поводом атентата на Председника Владе Републике Србије, суд је саслушао у својству сведока раднике МУП-а Србије, из Одељења криминалистичке технике и то: *Радивоја Стојановића, Дејана Мијатовића, Милисаву Ђорђевића, Бојана Стојковића, Радована Китића, Владимира Миомановића, Драгана Јанковића, Предрага Кораћа и Предрага Ђурчића.*

Из исказа ових сведока утврђено је да је криминалистичко-технички преглед лица места извршен испред зграде Владе, у улици Немањиној бр. 11 код улаза број 5, у унутрашњости зграде Владе на степеништу, и у згради Завода за фотограметрију у улици Адмирала Гепрата бр. 14 у Београду. Криминалистичко-технички преглед лица места обухватао је и канцеларију број 55 на другом спрату ове зграде, простор испод прозора те зграде – кров зграде која се наслања на зграду бр. 14 у Адмирала Гепрата, ради проналажења чаура, и канцеларију која се налазила у улици Адмирала Гепрата на првом спрату испод канцеларије из које је пуцано на Председника Владе.

Сви криминалистичко-технички извештаји лица места нису сачињени истог дана, рађени су и допунски извештаји о криминалистичко-техничком прегледу лица места, дана 17.3.2003. године у улици Адмирала Гепрата, а што се може видети и из писмених доказа који се налазе у списима, које је суд прочитао у доказном поступку и извршио увид у скицу и приложену фотодокументацију и видео запис. На основу ових извештаја о криминалистичко-техничком прегледу лица места, истражни судија Окружног суда у Београду, Александар Чолић саставио је записник о увиђају дана 18.3.2003. године, након што су сви ови извештаји били урађени и предати истражном судији. Није спорно да су на лице места извршили увиђај истражни судија Окружног суда у Београду, Александар Чолић са замеником Окружног јавног тужиоца Јасмином Васић, што се види из списка предмета, сачињеног записника, службене белешке коју је сачинила заменик Окружног јавног тужиоца и

видео записа, на којем се тачно види када се истражни судија појављује на лице места, испред зграде Владе Републике Србије, а што је констатовано на главном претресу, не само читањем овог записника и саслушањем у својству сведока криминалистичких техничара, већ је то суд на записнику констатовао, у тренутку када је на приказаном видео запису препознао истражног судију и заменика Окружног јавног тужиоца, и то препознавање су потврдили и присутни браниоци. Из овог следа је јасно да је истражни судија био на лицу места и да је дао наредбу крим. техничарима да изврше сва потребна мерења и даља обележавања трагова на које наиђу, те да обаве неопходна вештачења ради утврђивања и откривања починиоца овог кривичног дела, оружја из којег је почињено дело и муниције.

Из сагласних исказа сведока *Радивоја Стојановића и Дејана Мијатовића* закључује се да је Радивоје Стојановић сам обележавао трагове, постављањем троуглова са бројевима, а сведок Дејан Мијатовић био је задужен да скицира лице места и да након фиксирања трагова изврши тачна мерења и сачини ситуациони план са унетим мерама. Из исказа ових сведока види се да у тренутку њиховог доласка на лице места нису биле предузете адекватне мере за обезбеђење трагова, па су због тога они морали да предузму мере и да забране кретање и пролажење простором испред улаза број 5 у зграду Владу Републике Србије и улажење на тај улаз, да се не би пореметили трагови који су се налазили на том простору. Такође је суд закључио да су на лицу места биле упућене две екипе крим. техничара и то једна која је радила у Немањиној бр. 11, улаз бр. 5 и друга екипа која је радила у улици Адмирала Гепрата бр. 14. У згради у улици Адмирала Гепрата били су упућени крим. техничари, који су саслушани у својству сведока Милисав Ђорђевић и Бојан Стојковић. Из сагласних исказа ове двојице сведока види се да је Милисав Ђорђевић радио на проналажењу, обележавању и фиксирању трагова а Бојан Стојковић вршио је мерења ради израде скице лица места. Екипом крим. техничара у улици Адмирала Гепрата руководио је Радован Китић, који је саслушан у својству сведока, а у критично време налазио се на радном месту шефа Одсека у Одељењу криминалистичке технике Г СУП-а Београд. Комплетним криминалистичко-техничким прегледом лица места руководио је начелник службе Владимир Миомановић. Драган Јанковић, шеф фото-лабораторије вршио је снимање видео камером и то испред зграде Владе Републике Србије код улаза број 5, као и лице места у улици Адмирала Гепрата бр. 14. Објаснили су да је тако урађено из разлога што су хтели да обезбеде, да уколико евентуално нека фотографија не успе или не буде јасна, имају јасан видео запис. Сведок Јанковић је објаснио у свом исказу, да у моменту када је започео

снимање у улици Немањиној 11, код улаза број 5 још увек није било обележених трагова, а што се видело из приказаног видео записа.

Сведок Радивоје Стојановић у свом исказу је навео да је започео обележавање трагова и да је тада уочио на лицу места истражног судију и заменика Окружног јавног тужиоца, које је од раније познавао. Обавестио их је, да је почео са обележавањем трагова, а истражни судија му је наложио да настави са радом. Објашњавајући ситуацију која је владала непосредно након убиства Председника Владе, изнео је да шире лице места испред улаза број 5, где су били одређени трагови није могао у потпуности да контролише, јер је стално тим простором неко пролазио од људи који су долазили у Владу. То исто је потврдио и сведок Дејан Мијатовић, да је у дворишту Владе била велика фреквенција људи, због чега су они одмах покушали да успоставе ред и нису дозвољавали прилаз лицу места које су обрађивали. Овај сведок је изнео да сваки траг који је обележио и који је био фиксиран од стране сведока Стојановића, он је мерио растојање међусобно између трагова и између одређених предмета или тачке које су значајне, што се може видети из ситуационог плана где се виде димензије и међусобни односи фиксираних трагова, а скица је рађена у размери 1:100. Из исказа сведока суд утврђује да је сведок Радивоје Стојановић сам узимао и паковао биолошке трагове, фотографисао трагове које је претходно фиксирао и обележио бројевима и ознакама. Комплетну скицу лица места у размери, сведок Мијатовић урадио је исте вечери у просторијама Г СУП-а Београд.

Саслушани сведоци *Милисав Ђорђевић* и *Бојан Стојковић* сагласно су у својим исказима, на главном претресу изјавили да су одмах по доласку у зграду у улицу Адмирала Гепрата бр. 14 канцеларија бр. 55, у коју су послати да изврше крим. технички преглед лица места, запазили отворен прозор на канцеларији и то оба крила, ћебе на прозору, као и столицу испред прозора. Након доласка истражног судије сведок Милисав Ђорђевић је изнео, да је ћебе које је било на прозору, прво фотографисао у затеченом положају, а затим склонио и упаковао у ПВЦ кесу коју је скоро херметички затворио због микро трагова. Трагове које је фиксирао сведок Милисав Ђорђевић, обележавао је бројевима од редног броја 17 па надаље, јер се договорио са Радивојем Стојановићем који је обележавао трагове у Немањиној 11, да Радивоје Стојановић трагове обележава закључно са бројем 16.

У својим исказима сведоци су се изјашњавали, што је посебно било значајно за одбрану оптужених, јер су имали на то највише питања и примедби у вези места и времена проналажења чаура, које су остале испуцавањем хитаца из канцеларије Адмирала Гепрата бр. 14 и проналажење опушака цигарета приликом вршења допунског

криминалистичко техничког прегледа 17.3.2003. године. На те околности изјашњавали су се сведоци: Милисав Ђорђевић, Бојан Стојковић, Владимир Миомановић, Радован Китић и Драган Јанковић. Из исказа ових сведока је неспорно да с озбиром да је истражни судија дошао одмах на почетку увиђаја, чауре су пронађене касније. Прва чаура пронађена је од прилике после сат времена од започетог увиђаја, а до проналаска друге чауре протекло је више времена, због тога што су морали да скину трску са крова зграде која се наслањала на зграду у улици Адмирала Гепрата бр. 14 испод прозора ове канцеларије. Значи, прву чауру су уочили са прозора светларника са степеништа које води у канцеларију 55 у олуку, где је и пронађена и фотографисана. Сведок Ђорђевић Милисав изјавио је да је лично са прозора видео у олуку ову чауру. На те околности изјашњавао се и сведок Владимир Миомановић, који је навео да је он лично, након што је прва чаура уочена у олуку излазио на кров, као и сведок Драган Јанковић. Сведоци су изнели да је друга чаура пронађена од стране ватрогасаца који су скидали и прегледали трску са крова ове зграде.

Сведока Владимир Миомановић у свом исказу изнео је да је био на лицу места 12.3.2003. године, као начелник Криминалистичке полиције МУП-а Р Србије. Објаснио је да је он одредио две екипе за вршење увиђаја и то једну у дворишту Владе Републике Србије а другу у улици Адмирала Гепрата. Објаснио је да је он већи део трајања увиђаја провео у улици Адмирала Гепрата бр. 14 и изјаснио се на околности проналажења трагова о чему су говорили и остали саслушани сведоци крим. техничари и у том делу не постоје разлике у њиховим исказима. Изјаснио се о околностима проналажења чаура на лицу места и то једне у олуку а друге скидањем и прегледањем трске са крова зграде која се наслањала на зид зграде у улици Адмирала Гепрата бр. 14. Из исказа овог сведока утврђује се да су дана 13.3.2003. године у Београд пристигли криминалистички стручњаци из Института за криминалистичку технику из СР Немачке, из Визбадена који су заједно са нашим стручњацима излазили на лице места. Посебно је објаснио да су ови стручњаци били и у канцеларији бр. 55 у улици Адмирала Гепрата и да су радили заједно са нашим стручњацима на проналажењу отисака и других трагова користећи најсавременије хемијске методе. Сведок се изјаснио на околности да је 15.3.2003. године саставио службену белешку у вези боравка екипе стручњака из Института за криминалистику из Визбадена, када је констатовао да немачка полиција није пронашла ни један додатан траг у односу на извршени увиђај од стране домаће полиције. Констатовао је да је извршено тродимензионално снимање објеката са спољне стране и терена а у циљу утврђивања путање пројектила. Изнео је да је у службеној белешци констатовано да су стручњацима из Немачке предати у циљу детаљнијег

испитивања делови пројектила пронађени на месту извршења дела, а по одобрењу тужиоца и да је заједно са траговима пројектила предата су им и три опушка пронађена на вратима каљаве пећи канцеларије бр. 55 у улици Адмирала Гепрата. Сведоку је суд предочио да службена белешка носи ознаку датума 15.3.2003. године. С обзиром да постоји несклад између датума састављања ове службене белешке и сачињавања допунског извештаја о криминалистичко техничком прегледу лица места од 17.3.2003. године, и чињеницу да су ови сви извештаји достављени истражном судији 18.3.2003. године, како је то навео приликом сведочења, сведок се изјаснио да је сигурно дошло до грешке у куцању, приликом назначења датума у време сачињавања ове службене белешке. Из налаза – анализе стручњака из Криминалистичког института из Визбадена, утврђено је да су у периоду од 13.3. па до 9.4.2003. године примили на анализу ћебе, делове муниције, остатке од цигарета из канцеларије бр. 55. Из дописа од 20.10.2004. године Савезне криминалистичке службе из Визбадена који је насловљен на Владимира Миомановића, утврђује се да су тога дана враћени предмети који су били послати на анализу. Сведоку су предочени сви ови писмени докази и позван да се изјасни, изнео је да нема другог објашњења осим да је дошло до грешке приликом састављања службене белешке на којој је наведен датум састављања, 15.3.2003. године. У односу на све ове околности суд ће дати разлоге и своје мишљење у даљем образложењу пресуде у делу када се буде изјашњавао о оцени доказа и изнетим примедбама бранилаца.

Из исказа *сведока Радована Китића* утврђује се да када је дошао на лице места у улици Адмирала Гепрата, када је ушао у канцеларију број 55, на другом спрату, одмах је запазио шарено ћебе на отвореном прозору те канцеларије, које је било савијено у димензијама од прилике 50 x 70 см и налазило се на раму прозора. Испод тог прозора који је био отворен, стајала је столица окренута ка прозору. Визуелним осматрањем и прегледом канцеларије, као и осматрањем простора испод прозора са спољашње стране, где се налазио наслоњен кров прекривен трском, у олуку зграде Адмирала Гепрата бр. 14, окренутој ка згради Владе Републике Србије, видели су једну чауру. Истакао је да је чауру прво приметио милиционар у униформи, који се налазио у згради, тако што је видео да нешто сија у олуку, јер га је сунчев зрак обасјавао. Сведок је појаснио, да чауру нису приметили са прозора канцеларије, већ са прозора светларника на степеништу које води ка канцеларији број 55. Сведоци су изнели да су чауру снимили, тако што се сведок Јанковић попео мердевинама које је прислонио уз олук, где се налазила чаура и одатле је снимио камером и фотографисао. Наставили су са претраживањем терена, имајући у виду да је истом приликом дошло и до покушаја убиства оштећеног Веруовића, ради проналажења евентуално

и других чаура. Скидали су део по део трске којом је био покривен кров зграде у којој се налазио кафић «Храбро срце» и тада су пронашли поред самог зида, још једну чауру. Сведок Јанковић је снимио и ту чауру.

Из исказа *сведока Кораћ Предрага* и из записника о криминалистичко-техничком прегледа лица места, са приложеном фотодокументацијом која је приказана на главном претресу, утврђено је да је 17.3.2003. године овај сведок са сведоком Радованом Китићем изашао поново на лице мста, ради прегледа канцеларије у згради у улици Адмирала Гепрата бр. 14, канцеларија бр. 55. Изнео је да су по уласку у канцеларију бр. 55, са десне стране од улазних врата затекли столице, канцеларијски намештај, столове, лесонит плоче. *(Видети фотодокументацију)*. Неки предмети су били наслоњени на каљаву пећ. Након визуелног прегледа канцеларије приступили су уклањања ових лесонит плоча и столова. Приметили су на вратанцима каљаве пећи 3 опушка од цигарета. Исте су видели, чим су склонили предмете који су били наслоњени на каљаву пећ а опушке су истовремено уочили. Узели су их пинцетом и ставили су их у кесице које служе за паковање трагова пронађених на лицу места. По ознакама на опушцима, видело се да се ради о цигаретама марке «Давидов». Пре него што су запаковали ове опушке позвали су колегу Предрага Ђурчића који је накнадно дошао на лице места да фотографише опушке које су они пронашли. Ови опушци послати су на вештачење и утврђивање ДНК-а профила у Институт за криминалистичку технику у Визбадену. *(Видети налаз из Визбадена, где је утврђено да пронађени ДНК профил на опушцима не одговара ДНК-а профилу опт. Звездана Јовановића, од кога су након лишења слободе узели биолошки садржај ради утврђивања ДНК-а профила)*.

Из исказа *сведока Предрага Ђурчића* види се да је дошао по позиву у канцеларију бр. 55 у улици Адмирала Гепрата бр. 14, и да су му показана три опушка цигарета марке «Давидов» на одшкринутим вратанцима каљаве пећи, а које су претходно пронашли Кораћ Предраг и Китић Радован. Он је направио 3 – 4 снимка ових опушака, а затим је отишао на први спрат да изврши крим. технички преглед канцеларије и телефонске централе, где је на телефонским централама и разводним кутијама изазивао трагове папиларних линија у чему му је помагао Кораћ Предраг. с

Сећа се да је Радован Китић наложио да скину цилиндер браве врата која се налазила на улазу у ходник на другом спрату, где се иде ка канцеларији 55, а за то време Китић је скидао цилиндер браве са улазних врата канцеларије број 55.

Сведок Предрага Ђурчић је изјавио да не зна због чега његов колега Кораћ Предраг није потписао овај записник о накнадном прегледу лица места од 17.3.2003. године, а верује да је вероватно тренутно био заузет или отсутан из канцеларије када су они завршавали и потписивали овај записник. Такође је навео да је он једино тада учествовао у прегледу лица места у вези са овим предметом.

Обдукциони записник

На основу обдукционог налаза и података из медицинске документације, смрт др. Зорана Ђинђића је насилна и наступила је услед разорења срца, плућа, јетре, желуца и слезине дејством пројектила испаљеног из ручног ватреног оружја и следственог искрвављења.

Рана у десном низдојкином пределу, улазни је отвор прострелине грудног коша и трбуха која се каналом наставља кроз предњи део, предњи зид грудног коша у грудну дупљу, пролази кроз срце, лево плућно крило, леву куполу пречаге, јетру, желудац и слезину, завршавајући се излазном раном на левој бочној страни грудног коша. Правац канала прострелине је од напред у назад, десно у лево, и одозго лако наниже. На телу пок. Премијера др. Зорана Ђинђића приликом обдукције констатовано је у десном низдојкином пределу да се налази уздужно постављена неправилна елипсаста рана, промера 33x20мм, неравних и крвљу подливених ивица и страна која се каналом наставља у грудну дупљу.

Улазна рана код пок. др. Зорана Ђинђића настала је на предњој страни око средине десне стране грудног коша. Висина улазне ране износи 132цм. Путања метка ишла је дијагонално лево на доле. Метак је изашао из тела на левој страни у висини од 126цм. Излазна рана је овална ширине 37x22мм. У унутрашњости ране може се у сваком случају установити трајна повреда. У вези повреда које су настале у унутрашњости тела др. Зорана Ђинђића. *(Видети обдукциони записник који се налази у списима, као и писмено изјашњење и усмено саслушање вештака проф.др. Душана Дуњића на главном претресу пред овим судом које је одржано јуна месеца 2006. године).*

Правац канала ове прострелине је од напред у назад, с десна у лево и одозго лако на ниже, растојање између ране у десном низдојкином пределу описано под тачком 3 спољашњег налаза и ране на левој бочној

страни грудног коша описано под тачком 4 спољашњег налаза износи око 31цм мерено повлачењем сонде кроз обе ране.

На дланеној и делом лактичној страни леве подлактице, на споју средње и горње трећине, налази се водоравно положена, олучаста рана, елипсастог облика, промера 25x10мм, чије дно чине површни мишићи.

У непосредној околини ивица ране, ка жбичној страни у појасу широком око 9мм, изнад ране до 2мм испод ране до 5мм, а ка лактичној страни у виду левка који је уз рану ширине 10мм и постепено се сужава, кожа је лишена надкожице, оголела кожа је сува, мрко црвена, нагњечена и крвљу подливена, тамно црвена.

Рана на левој подлактици налази се на правцу који спаја две ране на телу које су описане под тачкама 3 и 4 спољашњег налаза у обдукционом записнику, и то у положају када је рука слуштена низ тело и лако пут уназад одмакнута од тела.

У левој половини чеоног предела на око 1цм изнад спољашње трећине леве обрве, кожа је попречно елипсасто у промеру 14x5мм лишена надкожице, оголела кожа сува, тамно црвена.

У висини горње ивице чашице левог колена, у величини зрна грашка, и у висини доње ивице чашице левог колена, попречно, у промеру 25x12мм кожа је лишена надкожице, оголела кожа сува и тамно црвена. На средини задње стране десне бутине, на 65цм изнад равни табана, налази се једна поред друге две површинске ране величине зрна проса, које су неравних и крвљу подливених ивица и страна, око којих је кожа у величини јагодице прста крвљу подливена, бледо модро љубичаста, а дно ових рана чини поткожно ткиво. На 4цм у десно и нешто испод ове две ране кожа је готово правилно правоугаона са правцем с лева у десно и на доле, у дужини од 20мм и ширини 8мм, по ободу широком по 2мм, крвљу подливена, модро љубичаста. У простору описаних рана препарисањем нису пронађена страна тела.

*Одећа Премијера
и оштећеног Веруовића*

Записник о обдукцији садржи податке о одећи пок. премијера др. Зорана Ђинђића. Назначено је да је након сушења одеће констатован мушки тамно сиви сако са уздужним белосивкастим пругицама. Свиленкаста постава рукава обострано је замазана тамно црвеним

садржајем као и тканина сакоа са унутрашње стране предње десне половине и предње и задње стране леве половине. На левом бочном делу сакоа, на око 35цм изнад доњег руба, налази се неправилан дефект тканине промера око 30x22мм на постави, док је на тканини испод пазуха са леве стране овај дефект више овалан и косо положен, с десна у лево и на ниже у промеру 32x15мм. Ивице овог дефекта тканине су раскидане и изврнуте пут у поље. На задњој страни левог рукава сакоа, на око 20цм изнад доњег руба, налази се дефект поставе промера 25x18мм, а расцеп тканине је неправилног облика у виду развученог слова латиничног «П» чији је коси крак дужине 55мм, а краћи уздужни, који је под правим углом највише дужине 18мм. Светло плава кошуља дугих рукава број 42, која је водоравно пресечена непосредно испод оковратника и спољашње стране рукава. Кошуља је натопљена тамно црвеним садржајем у пределу предње стране, леве половине леђа и у пределу оковратника и оба рукава. На десној предњој страни кошуље, на око 8цм у десно од средишњег руба и на 42цм изнад доњег руба, налази се неправилан дефект тканине у облику обрнутог ћириличног слова «Г», чији је хоризонтални крак дужине око 14мм, а уздужни крак 26мм, на уздужном краку постоји дефект тканине промера 15x5мм, такво да у доњем делу постоји један језичак. На левој половини леђног дела кошуље на око 35цм изнад доњег руба и 6цм од левог бочног шава, постоји неправилан цепаст дефект промера 50x12мм, са више побочних цепастих кракова. На задњем унутрашњем делу левог рукава, на око 16,5цм изнад руба манжетне, налази се неправилан цепаст дефект промера 44x10мм. Бела мајица кратких рукава у целини натопљена и замазана тамно црвеним садржајем и иста је равно пресечена дуж предњег дела и водоравно испод оковратника у леву и десну страну. На десној половини предње стране мајице, на око 35цм изнад доњег руба, налази се уздужно положен, неправилно овалан дефект тканине промера 24x10мм, чији је горњи део ужи, а доњи део овалан и шири. На левој бочној страни мајице са задње стране на око 28цм изнад доњег руба, налази се неправилно овалан дефект промера 40x45мм и у околини овог дефекта се налазе остаци ткива и део масног ткива из трбушне дупље, беле мушке слип гаће које су натопљене крвљу. После извршеног прегледа сва одећа је појединачно упакована у најлон кесе.

На главном претресу дана 13. јула 2005. године, саслушани су вештаци *Наташа Миливојевић*, *Марија Бурић* из Института безбедности и *Зоран Ђорђевић* из Г СУП-а, који су приликом саслушања, положили заклетву за вештака, на основу одредби ЗКП-а, а суд из њихових исказа утврђује следеће:

У свом исказу вештак *Наташа Миливојевић* је навела да је Одељење крим. технике СУП-а Београд дана 15. 3. 2003. године доставило захтев

за ДНК анализу, односно за утврђивањем ДНК профила и њихово поређење, те да се сачини налаз и мишљење за следеће предмете: «за црну мајицу нађену на лицу места у згради Владе Србије у ул. Немањиној бр. 11; за траг крви и ткива из возила «БМВ» БГ 564-031, за део цигарете без филтера нађен у просторији на другом спрату у улици Адмирала Гепрата 14, за два узорка крви са степеница у згради Владе Србије у Немањиној бр. 11, који су означени са А и Б; *за узорке крви испред нетог улаза у зграду Владе Србије у Немањиној бр. 11, означени бројем 19*, са новина са трагом крви, које су се налазиле у возилу «БМВ» БГ 564-031, и за кошуљу са неспорном крви Веруовић Милана, за панталоне са неспорном крви пок. премијера Зорана Ђинђић».

Достављени материјал су прегледали тадашњи начелник лабораторије Миленко Ерцег и Марија Ђурић и извадили су га из ПВЦ кеса јер је био влажан како би се осушио да би се са таквог материјала узели узорци за анализу. Објаснила је да се не може прихватити као апсолутно тачна напомена истакнута на кошуљи Милана Веруовића и панталонама Др Зорана Ђорђевић коју је ставила служба Крим. технике Г СУП-а Београд, да је то неспорна крв ових лица, већ да су то трагови крви, а поуздано је и означава се као неспорна код премунулих крв узета приликом обдукције из срца а код живих на уобичајени начин узета из вене.

Панталоне

Вештак Наташа Миливојевић, изнела је да су на панталонама Др Зорана Ђинђића које су описане, на десној ногавици са задње стране у пределу колена приликом прегледа констатовали подеротину пречника 3 до 7 мм, а на самом дну десне ногавице са задње стране видљива је подеротина пречника 2 до 4 мм. У пределу појаса панталона на џеповима и постави са предње стране, затим са леве стране позади и дуж леве и десне ногавице видљиве су упијене мрље тамно црвене боје налик на крв.

Из исказа вештака Зорана Ђорђевића суд је утврдио да су му дана 13.3.2003. године достављени ради прегледа одећа Премијера, преузета са Института за судску медицину и гардеробу ошт. Веруовић Милана, која је преузета из гардеробе Ургентног центра, те једну мајицу црне боје која је затечена на лицу места убиства премијера испред улаза бр. 5 зграде Владе Србије у ул. Немањиној бр. 11. Нађена гардероба је заведена под бројем Ку. 4713/03.

Поступајући по захтеву извршен је преглед достављене гардеробе и дат је следећи налаз: Прегледана је гардероба и ствари пок. Ћинђић Зорана, и то једна лонгета, десна ципела, панталоне и две чарапе, једна црне боје, а друга веће димензије, сиве боје, које се налазе на слици бр. 1 фотодокументације. Прегледом ових ствари пок. премијера Ћинђића Зорана уочено је на чарапи сиве боје оштећење кружног облика величине 0,5 x 0,5 cm, око којег оштећења је уочена мрља мрке боје, која је бензединском пробом дала позитивне реакције на присуство крви. Такође је уочено и оштећење на чарапи означено стрелицом, које се види на слици 2 фотодокументације, али не може да се изјасни о начину настанка овог оштећења, могуће да је настало приликом пада или од кошуљице зрна које је погодило пок. Премијера, *јер је задатак овог вештака само да уочи оштећења. Вештак Зоран Ђорђевић на основу оштећења не може да се изјасни да су настала као последица проласка пројектила.*

На осталим достављеним стварима, и то лонгети, ципели и панталонама пок. Премијера нису уочена оштећења. Уочене су мрље црвене односно мрке боје које су бензединском пробом дале позитивне реакције на присуство крви. У зависности од боје гардеробе су означене и мрље црвене односно мрке боје. Уколико је светлија гардероба онда је црвена боја мрље, уколико је тамнија гардероба, мрља је мрке боје.

Вештак Зоран Ђорђевић је навео да је прегледана гардероба и ствари ошт. Веруовић Милана, и то панталоне, кожни каиш, кравата, футрола за пиштољ, кошуља, пар ципела, чарапа и мајица, који су видљиви на слици 3 у фотодокументацији. Прегледом панталона ошт. Веруовић Милана уочено је да се на панталонама црне боје марке «Кензо», величине 56, налазе два оштећења. Прво оштећење на предњој десној страни панталона је на 100 cm од доње ивице ногавице и 26 cm од спољашњег шава десне ногавице. Ово оштећење је хоризонтално постављено, дужине 3 cm и означено је на фотодокументацији на сликама 4 и 5. Друго оштећење се налази са задње стране, односно на задњој страни панталона на 103 cm од доње ивице панталона и 24 cm од спољашњег шава десне ногавице кружног облика величине 0,5 x 0,5 cm и приказано је на сликама 6 и 7 приложене фотодокументације. На предњој десној страни кариране кошуље плаво-беле боје марке «Азаро» ошт. Веруовић Милана, која је достављена исечена са Ургентног центра, што су вероватно лекари морали због хитности да исеку, на 9,5 cm од доње ивице кошуље и 3 cm од средишње линије копчања уочено је оштећење дужине 2,5 cm. Ово оштећење је вертикално постављено и обележено је на сликама 8 и 9 приложене фотодокументације. На карираној кравати марке «Бос» на 9 cm од доње ивице кравате са десне

стране уочено је оштећење дужине 1 цм. Ово оштећење је хоризонтално постављено и у фотодокументацији је приказано на сликама 10 и 11.

На осталим достављеним стварима на анализу су мајица на бретеле, кожни каиш, футрола за пиштољ и чарала и на њима нису уочена оштећења. У вештачењу је прегледом наведених ствари из гардеробе пок. премијера и ошт. Милана Веруовића уочено постојање мрље црвене или мрке боје које су бензединском пробом дале позитивну реакцију на присуство крви. Посебно је прегледана мајица кратких рукава црне боје марке «мартин бокс стори» величине XXL на којој нису уочена оштећења, већ само мрље мрке боје које су бензединском пробом дале позитивну реакцију на присуство крви. Ова мајица је означена бројем 15 на фотографији број 23 фотодокументације коју су направили крим. техничари Одељења крим. технике. Са свих оштећења и њихове непосредне околине, а које су уочене на гардероби ошт. Веруовић Милана је фолијом узет тест на барутне честице уз помоћ zasiћеног раствора дифениламина сумпорне киселине, који тест је дао негативну реакцију на присуство барутних честица, односно на нитрате. Приложена фотодокументација је саставни део вештачења гардеробе пок. премијера и ошт. Веруовић Милана.

Приликом прегледа, ствари и гардероба су прегледане на одговарајућем столу уз помоћ апарата за увећавање и под светлом да би се утврдили и много мањи трагови биолошког порекла, као и оштећења која постоје на достављеној гардероби.

За чување предмета који се достављају Одељењу крим. технике, вештак Зоран Ђорђевић наводи да се сваки достављени траг, па самим тим и гардероба и ствари пок. премијера и ошт. Милана Веруовића у конкретном случају, достављају се од стране крим. техничара, те затим врши евиденција и завођење у Одељењу крим. технике о примљеним траговима. Након ових радњи врши се преглед гардеробе, те се она затим запакује и чува се или се евентуално даље прослеђује, нпр. Институту безбедности на утврђивање крвних група или на ДНК анализу. На крају процедуре се предмети са траговима враћају у Одељење крим. технике након чега се сви предмети који су били предмет вештачења предају депозиту надлежног суда.

Вештаку Зорану Ђорђевићу је предочен налаз и мишљење Института безбедности БИА 04 бр. 27/362-3 од 10. 04. 2003. године у коме је на страни 1 наведено да је приликом прегледа материјала под тачком 1, тј. на панталона тамно сиве боје са светло сивим пругама марке «Китон», величине бр. 54 са неспорном крвљу пок. Зорана Ђинђића је на десној ногувици са задње стране у пределу колена

видљива подеротина пречника од 3 – 7 мм, док је на десној ногавици, при самом дну са задње стране, видљива подеротина пречника 2 – 4 мм, док је у пределу појаса, на џеповима и постави са предње стране, са леве стране позади и дуж леве и десне ногавице су видљиве упијене мрље тамно црвене боје налик на крв, која оштећења и трагови крви су пронађени приликом вршења ДНК анализе.

Навео је да се приликом прегледа достављених ствари и гардеробе прати да ли постоје оштећења и мрље које потичу од крви, али у самом вештачењу не пише где се та оштећења или мрље налик на крв налазе, да ли се налази на ногавици, са предње или задње стране, што је недостатак вештачења. Изнео је да приликом прегледа гардеробе, односно панталона пок. премијера није уочио оштећења на доњем делу ногавице, тако да се није децидно ни изјаснио на ком делу панталона пок. премијера су уочене мрље од крви. Истакао је да преглед достављених ствари и гардеробе урадио самостално без ичијих сугестија, а због обимности предмета му је помагала Светлана Башић – Петровић.

Вештак Наташа Миливојевић са Института безбедности, изнела је да након прегледа панталона премијера Др Зорана Ђинђића следећи узорак је био каиш са два лица, са лицем црне и тамно окер боје на наличју. На лицу са леве стране под косим светлом, с обзиром да се ради о браон боји, могла се запазити мрља налик на крв.

Кошуља са неспорном крвљу ошт. Веруовић Милана била је плаво беле боје, са пепито шаром, марке «Азаро», дугих рукава, поцепана вероватно приликом скидања са ошт. Веруовић Милана са искиданим десним рукавом. У пределу трбуха односно на месту где кошуља налаже на трбух видљива је натопина црвене боје налик на крв. По читавој кошуљи спорадично су биле мрље неправилног облика налик на крв. Црна мајица нађена на месту улаза у Владу Србије у Немањиној 11 је непознатог порекла и имала је кратке рукаве. Ова мајица је марке «Мартин Бокс Стори», величине XXL. У пределу испод левог пазуха и левог дела грудног коша уочава се крутост материјала налик на осушену натопину крви, а о боји није могло да се говори с обзиром да је подлога била црна.

Узорци крви испред петог улаза у зграду Владе Србије у Немањиној бр. 11 означени су бројем од 1 до 9 од стране крим. технике, док је у налазу и мишљењу вештака Наташе Миливојевић и Марије Ђурић, другачије их редно означили (видети налаз), а затим су подвргнути анализи, као и остали трагови који су достављени на филтер папиру са степеништа у згради Владе Републике Србије.

Узорци крви узети су и са новина које су се налазиле у возилу којим је превежен Премијер од зграде Владе до Ургентног центра.

Са доње десне стране ових новина је видљива натопина тамно црвене боје налик на крв. Трагови крви и ткива из возила «БМВ» БГ 564-031 су означени као 8-а и на филтер папиру имају траг неправилног облика светло црвене боје са тамним ивицама налик на крв; као 8-б, где се на филтер папиру налази брисотина црвене боје налик на крв и као 8-ц, траг налик на ткиво неправилног облика димензија 1 x 1 цм.

Из исказа вештака Марије Ђурић утврђује се да је ДНК анализа обављена у лабораторији за ДНК типизацију Института безбедности БИА, на захтев Одељења криминалистичке технике СУП-а Београд. ДНК анализи су били подвргнути предмети описани под тачкама од 1 до 9 у налазу. Трагови описани под тачком од 1 до 8 са изузетком узорка описаног под тачком 8-ц, били су подвргнути идентификационом тесту на присуство крви и коришћена је метода бензединске пробе при чему су добијени позитивни резултати на присуство крви на траговима описаним под тачкама од 1 до 8. Вештак Марија Ђурић износи да се након одређивања присуства крви приступило процесу изолације ДНК молекула из поменутих трагова као и узорка описаног под тачком 8-ц и предмета под тачком 9.

Одређивање ДНК профила рађено је употребом «идентифајер ПЦР амплификајшн» комплета фирме «Аплај бај системс» за форензичке анализе, затим употребом «Авипризам 310» генетичког анализатора произвођача «Аплај бај системс» и употребом «Дино тајпер 3.7» софтверског пакета произвођача «Аплај бај системс». Добијени ДНК профили представљени су у налазу у табелама.

Приликом вршења ДНК анализа су предузете све стандардне мере предострожности за спречавање спољашње и унутрашње контаминације.

Након спроведене ДНК анализе на основу њених резултата је дато следеће мишљење: ДНК профил добијен из узорака крви са панталона пок. Зорана Ђинђића описаних под тачком 1 у налазу поклапа се са ДНК профилем добијеним из узорка крви пронађеног испред петог улаза у зграду Владе Србије у Немањиној бр. 11, који је описан под тачком 5-х у налазу и мишљењу вештака.

ДНК профил добијен из узорка крви са панталона пок. Зорана Ђинђића описаног под тачком 1 у налазу поклапа се са ДНК профилем добијеним из узорка крви са седмог степеника пронађеног у

згради Владе Србије у Немањиној бр. 11, који је описан под тачком 6-б у налазу вештака на 14 локуса. Два локуса при типизацији узорка крви са седмог степеника пронађеног у згради Владе Србије у ул. Немањиној бр. 11 који су описани под тачком 6-б у налазу нису успешно типизирани. ДНК профил добијен из узорка крви са панталона пок. Зорана Ђинђића описаног под тачком 1 у налазу вештака поклапа се са ДНК профилем добијеним из узорка крви из возила «БМВ» БГ 564-031 описаног под тачком 8-б у налазу вештака на 15 локуса, а један локус при типизацији узорка крви из возила «БМВ» БГ 564-031 описаног под тачком 8-б у налазу вештака није успешно типизиран.

ДНК профил добијен из узорка крви пронађеног испред улаза бр. 5 у зграду Владе Србије у ул. Немањиној бр. 11 који је описан под тачком 5-б у налазу вештака поклапа се са ДНК профилем добијеним из узорка крви пронађеног испред петог улаза у зграду Владе Србије у ул. Немањиној бр. 11, који је описан под тачком 5-ц у налазу вештака на 15 локуса, док један локус при типизацији узорка крви пронађеног испред улаза бр. 5 у зграду Владе Србије у ул. Немањиној бр. 11 који је описан под тачком 5-ц у налазу вештак није могао бити типизиран.

Вештак Марија Ђурић је истакла да материјал који је достављен ради ДНК анализе није био прописно упакован, односно након узорковања који су применили крим. техничари није био адекватан јер материјал који је достављен није био осушен већ је као влажан упакован у пластичне кесе и приликом отварања кеса осетио се непријатан мирис органског материјала у распадању и делимично добијени ДНК профили или немогућност утврђивања ДНК профила последица су непрописног паковања достављеног материјала услед деградације ДНК молекула под датим условима.

У прегледу материјала под бројем 9 на страни 3 налаза вештака је описан део цигарете без филтера који је нађен у просторији на другом спрату у улици Адмирала Гепрата број 14. Приликом добијања овог опушка, он је прегледан и констатовано је да нема филтера, који је место где се обично налази депонован материјал који је погодан односно материјал који подлеже ДНК анализи. Ипак је извршена ДНК анализа опушка јер је могуће да ДНК материјал остаје на предмету уколико он бива дотакнут од стране неке особе јер је и сама ћелија кожа извор епителних ћелија које могу бити предмет ДНК анализе, *на је приступљено ДНК изолацији и утврђено је да ДНК профил није добијен, односно на опушку односно на том делу цигарете није постојао депонован биолошки материјал који би био извор ДНК профила.*

У архиви ДНК лабораторије Института безбедности постоји допис Одељења крим. технике са фотографијама ствари које су достављене на ДНК анализу, као што постоји и пропратни акт Института безбедности БИА од 10. априла 2004. године на коме пише када је налаз и мишљење вештака отишао из Института безбедности у Г СУП.

ВЕШТАЧЕЊА

- судско медицинско- проф.др. Душан Дуњић -
- балистичко – инжењер Милан Куњадић –
- *Институт за криминалистичку технику СР Немачке, из Визбадена*
- *вештачења оружја и чаура – инг. Стојан Костић и*
- Милутин Вишњић -*
- *дактилоскопска идентификација трагова папиларних линија -*

Током кривичног поступка обављено је судско-медицинско и балистичко вештачење. Вештачење су обавили судски вештак медицинске струке проф.др. Душан Дуњић и вештак балистичке струке инжењер Милан Куњадић, а путем међународне правне помоћи обављено је вештачење преко Института за криминалистичку технику Савезне криминалистичке полиције СР Немачке, из Висбадена.

Судски вештаци су дали заједнички писмени налаз и мишљење дана 23. јула 2003. године, непосредно су саслушани на главном претресу у доказном поступку дана 20. маја, 13. и 14. јуна 2005. године.

Вештаци Института за криминалистичку технику из Висбадена дали су свој писмени налаз 15.5.2003. године, а потом по решењу већа од 17.5.2005. године након саслушања наших вештака и своје стручно изјашњење, налаз од 23.11.2005. године.

Суд је у доказном поступку, на главном претресу одржаном дана 6.11.2006. године, саслушао путем видео конференције вештака балистичара Института за криминалистичку технику из Висбадена господина Салзигера.

У писменим налазима судских вештака и вештака из Института за криминалистичку технику из Висбадена није било противречности. Суд

је решењем од 17.6.2005. године, тражио разјашњење с обзиром да се у балистичкој реконструкцији кривичног дела, Института за криминалистичку технику из Висбадена, уз ограничење које је познато суду, да нису располагали одређеним подацима и доказима, с обзиром на време вршења балистичке експертизе, а састојало се у томе што нису извршили балистичку реконструкцију повређивања оштећеног Милана Веруовића. Обзиром да је у том погледу писмени налаз и мишљење судских вештака проф.др. Душана Дуњића и Милана Куњадића балистичара, било потпуније, то је суд нашао да треба отклонити овај недостатак, у смислу постојања две хипотезе које постоје у балистичкој експертизи Института у Висбадену у погледу оштећења на згради Владе Р Србије испред улаза број 5, обележено бројем 10, приликом увиђаја на лицу места, у том погледу што се претпоставља да је настао или од хица којим је погођен пок. председник Владе Републике Србије др. Зоран Ђинђић или од хица којим је нанета прострелна рана оштећеном Милану Веруовићу. (*Видети налаз из Визбадена од 15.5.2003. године*). Значи било је потребно да се вештаци из Криминалистичког института у Висбадену изјасне имајући у виду и мишљење наших вештака да ли ово оштећење (*траг 10 који је маркиран приликом вршења увиђаја*) потиче од хица који је проузроковао прострелну рану оштећеног Веруовића, а што је било битно за утврђивање чињеничног стања и стајних тачака премијера др. Зорана Ђинђића и оштећеног Милана Веруовића.

Дужност вештака била је да се утврди механизам настанка телесних повреда пок. премијера др. Зорана Ђинђића и поврђеног пратиоца Милана Веруовића, утврђивање тачног или приближног места на коме су се налазили и положај тела пок. премијера др. Зорана Ђинђића када га је погодио пројектил, кретање његовог тела после рањавања као и место његовог пада и положај тела после рањавања, место пада и положај тела после пада;

- утврђивање места и положај тела оштећеног Милана Веруовића у тренутку када му је хицем нанета повреда, као и кретање и положај његовог тела после пада,

- путања зрна метка од места испаливања до рањавања пок. председника Владе др. Зорана Ђинђића у погледу врсте и природе претрпљених повреда,

- путања зрна метка од тренутка испаливања до рањавања оштећеног Милана Веруовића,

- са којим хицем кореспондира оштећење зграде Владе пред улазом број 5, које је приликом увиђаја означено као траг број 10, (*видети фотодокументацију са означеним трагом 10*).

На захтев суда вештаци су дали налазе и мишљење на основу података и доказа који су прикупљени током кривичног поступка и који су се

налазили у списима, и то на основу записника о увиђају лица места састављеног од стране истражног судије, са припадајућим извештајима о криминалистичко техничком прегледу лица места и фотодокументацијом и то увиђаја који је обављен испред зграде Владе Републике Србије у улици Немањиној број 11, улаз број 5, те увиђаја који је обављен у улици Адмирала Гепрата број 14, иза зграде и у самој просторији, записника о увиђају који је сачинио истражни судија Округног суда у Београду о проналажењу торбе са пушком из које се претпостављало да је извршено кривично дело, а која је пронађена на Новом Београду, о чему је сачињен записник од 25. марта 2003. године, а које су пушка и торба биле предмет вештачења, затим имали су у виду и две пронађене чауре у улици Адмирала Гепрата које су биле предмет вештачења и то од стране наших вештака и то инжењера Стојана Костића, а једна од ових чаура била је послата на вештачење у Криминалистички институт у Висбадену заједно са четири дела кошуљице метка, калибра 308 "Винчестер" (7,62x51), трагови који су фиксирани приликом вршења увиђаја и означени бројем 11, 12 и 14, исказе сведока и других доказа који су били предмет анализе овог суда.

Из непротивречних налаза судских вештака проф.др.Душана Дуњића, инжењера Милана Куњадића и вештака Института за Криминалистичку технику из Висбадена *утврђује се* да је дана 12.3.2003. године премијер Др Зоран Ђинђић смртно погођен првим хицем у груди испаленим из пушке «Хеклер Кох Г-3», стандардне верзије на коју је стављен оптички нишан, калибра 7,62x51 мм, «Винчпестер» произвођач ПТУ, брисаног фабричког броја а испаљивање је извршено са отвореног прозора канцеларије број 55 на другом спрату зграде у улици Адмирала Гепрата бр. 14.

Други хитац испален је са истог места и из истог оружја, погодио је оштећеног Милана Веруовића, пратиоца премијера Зорана Ђинђића.

Раздаљина између прозора са којег су испалени хици и оштећења на згради Владе Републике Србије и места где се налазио пок. премијер др. Зоран Ђинђић износила је 134 метра. Брзина којом је метак погодио тело износила је око 700 метара у секунди, укупно време лета метка до циља износила је 0,175 секунди. Проласком кроз тело метак је постао нестабилан, а положај метка је подлегао хотимичним процесима.

У тренутку задобијања повреде др. Зоран Ђинђић налазио се у непосредној близини врата улаза број 5 зграде Владе Републике Србије, окренут леђима према вратима зграде, окренут десним боком и десном предњом страном тела према улици Адмирала Гепрата одакле је дошао пројектил. Приликом пада у простор испред степеништа у зграду Владе,

тело је заузело положај потрбушке и у том положају највероватније дошло је до настанка повреда на задњој страни десне ноге (на средини задње стране десне бутине, на 65cm изнад равни табана). Након тога, његово тело је померано од других лица, степеницама на шта указују трагови крви по степеницама (што показује и ДНК анализа трагова да се ради о његовој крви).

Из налаза вештака утврђује се да се пок. Премијер приликом задобијања хица налазио леђима окренут директно испред левог крила врата, изнутра гледано код трага 10, на горњем степенику на улазу у зграду Владе. Метак га је погодио у десни део груди напред и изашао на левој страни груди испод пазуха. Неспорна је тренутна слабост др. Зорана Ђинђића после задобијања хица тако да место на коме се налазио када је задобио хитац и лежећи положај после хица, налазили су се директно један поред другог на улазу у зграду Владе, при чему су се ноге Премијера налазиле изван врата. (Ово је потврђено исказима више сведока). Констатована је на телу Премијера и повреда у пределу чела и на левој чашици колена које могу очигледно потицати од пада у зграду Владе. *(Видети обдукциони записник и налаз вештака)*

Из обдукционог записника који је сачињен у Институту за судску медицину (обдукција је обављена у присуству истражног судије и тужиоца, снимано и фотографисано), вештаци су утврдили да су на телу Премијера констатоване грубо речено три повреде и то: Повреда у пределу грудног коша (улазна и излазна рана), повреда руке (леве подлактице), повреда десне бутине позади и повреда у пределу чела и на левој чашици колена, за ове две последње повреде, вештаци су изнели закључак да очигледно могу потицати од пада у зграду Владе, имајући у виду положај Премијера након пада у зграду, о чему су се изјашњавали сведоци.

На штаки Премијера у висини од 113 cm може се видети трајно оштећење од метка који ју је окрзнуо. *(Видети налаз вештака из Визбадена 1350/7 и налаз судских вештака).*

Повреда на левој подлактици Премијера настала је како произилази из налаза вештака приликом удара пројектила или делова пројектила о пластични рукохват штаке, с обзиром да је исти фиксиран за подлактицу, *(видети фотографије број 31, 32 и 33 фотодокументације са увиђаја, као и фотографије број 35 и 36)*, на којима се види делић пластике од рукохвата штаке. Могуће је да је у том тренутку лева рука у којој се налазила штака по удару пројектила била *«одбичена»*. Ова чињеница објашњава положај Премијера у тренутку повређивања. Наиме, овај податак указује да су све три ране настале у

низу (од једног пројектила). *Посматрано од места испалења: десни низдојкин предео грудног коша – лева половина грудног коша и трбуха – лева подлактица – итака.* Анализом трагова крви на лицу места утврђено је да трагови који несумњиво потичу од сада пок. премијера др. Зорана Ђинђића (ДНК анализа трагова) се налазе: непосредно испред улазних врата улаза број 5 (*траг број 8 који се види у записнику о увиђају и фотодокументацији*) и у унутрашњости зграде Владе Републике Србије.

Суд је имао у виду изнето мишљење и налаз вештака на основу објективно утврђених трагова, о чему су дали своје закључке у писменим налазима и приликом усменог саслушања, па је утврдио на основу анализе свих расположивих података, правца канала прострелине, локализације улазне и излазне ране, оштећења леве подлактице, оштећења на рукохвату штаке на 113цм, установљених трагова крви, и повреда, огуљотине на челу и колону, увидом у фотодокументацију са лица места, изведених доказа и исказа сведока, да је пок. премијер Србије др. Зоран Ђинђић у тренутку задобијања саме повреде био у непосредној близини врата – улаза број 5 зграде Владе Републике Србије (највероватније на другом степенику гледано са паркинга према згради Владе), окренут леђима према вратима зграде, ослоњен на десну ногу и штаке и окренут десним боком и делом предњом страном трупа према улици Адмирала Гепрата, одакле је пројектил дошао. Суд је прихватио мишљење вештака да је након задобијања повреде грудног коша и трбуха, његово тело се највероватније лако заротирало и леђима «пропало» кроз десно крило врата гледано са паркинга, на под испред степеништа у самој згради (тада је највероватније настала огуљотина чела и колена).

На основу геометријских посматрања која се тичу положаја оштећења штаке и руке др. Зорана Ђинђића, вештаци су изнели да ова два оштећења кореспондирају једно са другим. Погођени је држао штаку у левој руци у положају у коме ју је употребљавао.

Како се Премијер према налазима вештака приликом задобијања хица налазио леђима окренут директно испред левог крила изнутра гледано код трага 10, на горњем степенику на улазу у зграду Владе. Метак га је погодио у десни део груди напред и изашао на левој страни груди испод пазуха. Судски вештак медицинске струке, утврдио је да постоји кореспонденција између оштећења на штаки и повреде леве подлактице, јер је метак након изласка из тела окрнуо штаку на страни окренутој телу и дошло је до повреде на подлактици. Због положаја повреда на подлактици тј. оштећења на штаки и горњем делу тела претпоставља се

да је рука приликом задобијања метка била мало подигнута, савијена и «потиснута назад».

Судски вештак медицинске струке Проф.др. Душан Дуњић приликом саслушања на главном претресу дана 20.5.2005. године, изнео је закључак да приликом удара пројектила или делова пројектила о пластични рукохват штаке, с обзиром да је исти фиксиран за подлактицу, а део пластичног рукохвата је нађен испред самог улаза у зграду Владе, потврдио је изнети закључак из писменог налаза да је могуће да је у том тренутку лева рука у којој се налазила штака по удару пројектила била одбачена. То значи, да када је настало оштећење – повреда која је констатована на подлактици руке Премијера, од силине удара, та рука је морала да одскочи у правцу тог деловања. Ова чињеница објашњава положај Премијера у тренутку повређивања. (О овоме се суд изјаснио код оцене исказа оштећеног Веруовића).

С обзиром да је одбрана оптужених током поступка иницијала да је неуобичајено да на лицу места нису пронађени трагови или делови метка који је погодио премијера Др Зорана Ћинђића, суд је из налаза вештака балистичара Института за Криминалистичку технику у Визбадену и сагласног налаза вештака Куњадића, а имајући у виду напред дато објашњење о удару метка у рукохват пластичне штаке, те имајући у виду и експерименте који су обављени у лабораторији у Визбадену, испаливањем исте врсте муниције у тврду и меку пластику закључио, да је тај метак који је по речима вештака медицинске струке приликом изласка из тела покојног Премијера ударио у штаку и распрскао се, а вештаци су изнели закључак да метак који би окрзнуо спољни зид зграде оставио би незнатно оштећење, које би се морало констатовати приликом вршења увиђаја. Из писменог налаза вештака из Визбадена произилази да приликом експеримента у лабораторијским условима, код испаливања хитаца на пластичне цеви са смањеним набојем после поготка на штаку може доћи до великог скретања метка, из чега се закључује да је стога могуће да је хитац после контакта са штаком јако скренуо и да није ударио у зграду Владе и да није необично што није пронађен у близини места извршења кривичног дела.

Вештаци из Института у Визбадена вршили су анализу кореспонденције поготка у тело Др Зорана Ћинђића и оштећеног Милана Веруовића у односу на зид зграде Владе и изнели следећи закључак: На основу пробних испаливања хитаца и испитивања показало се да се код оштећења на зиду зграде Владе ради о секундарном оштећењу хицем. Интересантно је погледати део налаза ових вештака под ознаком 1350/7, где су вршени експерименти за одређивање дејства метка са лица места на камен зграде, извршени су покушаји пуцања у материјал за

упоређивање при различитим брзинама поготка и променама положаја метка при кретању. На основу ових испитивања констатовано је да се испољава разлика између метака који погађају стабилно и нестабилно, а разлика се манифестује и у врсти дефекта на циљу (камен). Код хитаца са врхом метка усмереним напред установљено је јако локално уништење на камену не препознаје се олово. На основу оваквог установљеног разлагања метка са лица места делује извесно да се метак одбио о зид у косом положају при смањеној брзини. Објективан доказ за кореспонденцију трага 10 који је забележен приликом вршења увиђаја на зиду поред врата улаза у зграду Владе Србије са метком на Веруовића могло би бити повреде на десној бутини Премијера, ако су проузроковане делом метка уз траг 10. Осим тога, бутина Премијера је на одговарајући начин морала бити окренута ка трагу 10. На основу висине повреда на бутини (65цм висине, траг 10, изнад улаза је 66,5цм), као и приказаног одбијања приликом удара хица у камен, Премијер је могао задобити повреде на бутини када је стајао у вратима, пао у зграду и лежао у згради на трбуху. У сваком случају на основу оштећења делова метка у рагастоу врата у тренутку испаљивања хица врата су морала бити широм отворена. Пошто се повреде на бутини не могу објаснити никако другачије осим да су проузроковане деловима метка, кореспонденција трага 10 са хицем на Веруовића по мишљењу вештака је сасвим логична и прихватљива.

- Други хитац испаљен је са истог места из истог оружја, погодио је оштећеног Милана Веруовића пратиоца премијера Зорана Ђинђића. У тренутку када је погођен, оштећени Веруовић стајао је пред улазом у зграду Владе, улаз број 5 *(негде код трага број 6 који је фиксиран приликом вршења увиђаја и сачињавања криминалистичко-техничког извештаја)*. Тај метак је након изласка из тела Веруовића ударио у камену ивицу поред улазних врата *(фиксиран траг број 10 приликом увиђаја)* и тамо се распрнуо. Делови метка су се одбили и могуће је да су изазвали повреде на десној бутини Премијера. Приликом тог хица врата на згради Владе морала су бити отворена. У тренутку повређивања оштећени Милан Веруовић налазио се у неком од усправних положаја тела, окренут леђима према месту одакле је испаљен пројектил. По проласку кроз тело Веруовића пројектил је ударио у камени зид поред улазних врата када је настао траг 10 *(видети записник о увиђају са фотодокументацијом и то фотографије број 20, 21, 22, 23)*. Неки од парчића распаднутог пројектила су ударили у оквир и ивицу врата *(фотографије 21 и 22)* и то када су врата (десно крило гледано са паркинга према згради Владе) већ била отворена. Из тога се може закључити да је пројектил, који се распао ударом у зид и начинио оштећење број 10 испаљен након што је Премијер већ био погођен на улазним вратима, а врата улаза број 5 су била отворена.

Оштећени Милан Веруовић је задобио прострелну рану кроз задњи седални део и то од позади према напред. Механизам настанка телесне повреде је приказан помоћу пуцња брзине поготка од око 700 метара у секунди на циљ, а што се види у глави 5.3. налаза Института из Визбадена, а што се може видети и у глави 5.4.

Из налаза судског вештака медицинске струке, а који је дат на основу медицинске документације која је приложена у списима, и на основу обављеног прегледа од стране вештака оштећеног Милана Веруовића, констатоване су повреде на телу оштећеног, нанете приликом задобијања хица, приликом покушаја убиства, а које су повреде имали у виду и вештаци из Института у Визбадену, приликом давања свог налаза и утврђивања околности под којима је дошло до његовог рањавања. (Положај тела, удаљеност од улаза, карактеристике ране, висина улазне и излазне ране, правац хица у односу на констатоване повреде).

Утврђено је да је оштећени Веруовић задобио прострелну рану од позади, у десну половину карлице, са улазном раном у горњој четвртини задњице. Улазна рана се може видети на око 1,5цм десно од задње средишне линије тела и 104цм изнад тла. Метак је у телу разбио велико десно крило карличне кости у висини ацетабулума и скренуо је на лево горе. У десном слабинском делу 4цм десно од предње уздужне централне линије тела и 105цм изнад тла метак је изашао из тела оштећеног Веруовића.

Из овога су вештаци изнели мишљење да је оштећени Веруовић у моменту рањавања задњим делом тела био окренут према стрелцу. Такође је неспорно да је Милан Веруовић стајао пред улазом у зграду Владе и да је метак након изласка из његовог тела ударио у ивицу поред улазних врата, то је траг 10, и тамо се распрснуо, а делови метка су се одбили, и могуће је да су изазвали повреде на бутини Премијера.

Саслушан на главном претресу судски вештак медицинске струке Проф.др. Душан Дуњић објаснио је повреде оштећеног Милана Веруовића, имајући у виду његов исказ који је дао на записнику пред истражним судијом, када је објашњавао да је кренуо, када је чуо пуцањ и Премијеров јук рукама да га ухвати, да се «баци» према њему, и да је тада погођен, па је вештак изнео имајућу у виду описани положај тела који је оштећени изнео када је задобио повреду и када је задобио улазну рану у седалном пределу (што се види из медицинске документације оштећеног), што потврђује да су тада његова леђа и седални предео били окренути ка улици Адмирала Гепрата, што је и доказ да се пуцало из улице Адмирала Гепрата, да је тај пројектил који је погодио оштећеног

Веруовића рикошетирао у телу и након изласка ударио у ћошак – зид зграде Владе (велико оштећење, траг број 10). Том приликом оштећени Веруовић је задобио тешку телесну повреду опасну по живот, а што се види из медицинске документације оштећеног и налаза вештака.

Вештаци су се изјаснили и у погледу муниције која је коришћена приликом извршења кривичног дела и сагласно констатовали да су обе чауре које су пронађене на лицу места испуцане из исте пушке. Значи да је убиство Др Зорана Ђинђића и покушај убиства оштећеног Милана Веруовића (повреде које је он задобио) настале су од исте муниције.

Из налаза и мишљења вештака из Института за Криминалистичку технику у Визбадену види се да су вршили проверу балистике ране-реконструкцију балистике ране дејством метка у резервном мидијуму који се испитивао на блоку желатина, на коме је напред и позади затегнута свињска кожа. *(У овом делу погледати налаз вештака из Визбадена)*, а који део је вештачења важан с обзиром на чињеницу да су браниоци оптужених оспоравали да је убиство премијера Др Зорана Ђинђића и покушај убиства његовог пратиоца извршено муницијом истог калибра, позивајући се на чињеницу да су приликом обдукције тела Др Зорана Ђинђића, и на основу медицинске документације и прегледа оштећеног Милана Веруовића констатоване различите величине улазних и излазних рана а имајући у виду и оштећења која су настала на телу. У овом делу из налаза се види објашњење које су дали имајући у виду различито понашање метка, с обзиром на место повреде, препреке или састав ткива кроз који тај метак наилази и на који начин.

Вештаци су сагласни у погледу муниције која је коришћена приликом извршења кривичног дела и из њихових налаза се утврђује да су обе чауре које су пронађене на лицу места испуцане из исте пушке и ако су браниоци оптужених указивали суду да приликом убиства покојног Премијера и рањавања оштећеног Веруовића није коришћена иста муниција. За овакве наводе одбрана није понудила никакве објективне чињенице или доказе, тим пре што се вештак медицинске струке изјаснио од чега зависи величина улазне ране, па је изнео да зависи од: врсте оружја, врсте пуњења барута, величине, састава и облика пројектила, брзине зрна, облика зрна, даљине уста цеви, препрека, врсте погођеног ткива, угла под којим улази у ткиво, дебљине поткожног масног ткива, напетости, еластичитета коже у тренутку поготка, одеће, очуваности ткива, еластичитета дела ткива, од ретардиционе силе, односно силе отпора које теже да зауставе продор пројектила у ткиво и врсте ткива у које хитац погађа, односно разорни ефекат зрна управо је пропорционалан густини и кохезионости ткива, а обрнуто пропорционалан еластичности ткива. Наиме, вештаци су се изјаснили да

густина кохезионости и еластичност знатно утичу на ретардацију пројектила. Према томе из овога произилази да величина улазне и излазне ране у конкретном случају код Др Зорана Ђинђића и оштећеног Милана Веруовића не могу бити идентичне по величини или облику, с обзиром на различите делове тела у које су хици погодили и ткиво кроз које су се кретали, те удар у препреку, коштану масу и слично.

Утврђено је да је коришћен метак са целом кошуљицом меког језгра калибра 308 «Винчестер» у оба случаја. Др Зоран Ђинђић је погођен метком у горњи део тела који је испаљен са растојања од 130 метара, поћи нагибним улом ка хоризонталу од око -6 степени. *(Видети главу 5.2 налаза из Визбадена од маја месеца 2003. године. Механизам настанка телесних повреда приказан је у глави 5.3 истог налаза након испитивања дејством хитаца у мидијум замене тела, који се састоји од свињске коже, желатина и костију).*

Пушка, муниција и чауре

Пушка која је пронађена 25.3.2003. године на Новом Београду, у реону блока 26, послата је на анализу у Институт за Криминалистичку технику у Визбадену као и једна чаура која је пронађена у улици Адмирала Гепрата број 14 и делови метка који су пронађени на лицу места, испред зграде Владе у улици Немањиној 11 код улаза број 5. Вештаци Стоја Костић и Милутин Вишњић такође су вршили вештачење оружја – наведене пушке, и друге чауре која је пронађена у улици Адмирала Гепрата и чауре која је пронађена након признања опт. Звездана Јовановића на Фрушкој Гори приликом испробавања пушке.

Вештаци су суду доставили након провера у лабораторији, испуцавањем пробних чаура из ове пушке, и упоређивањем са чаурама које су пронађене на лицу места, своје писмене налазе и о томе се изјаснили приликом саслушања на главном претресу. Из њихових налаза, који су непротивречни закључује се да је убиство Премијера Владе Р Србије и покушај убиства оштећеног Милана Веруовића извршено из ове пушке. Утврђено је да се ради о пушци «Хеклер – Кох Г-3» стандардне верзије, калибра 7,62x51 мм «Винчестер», брисаног (избрушеног) фабричког броја на коју је био стављен оптички нишан «Карл цајс» са ознаком «Диавари – ДА» број 1304903. Растојаље од линије нишана до уста цеви на овој пушци износила је 80 мм. На пушци је недостајао пригушивач на отвору.

Муниција која је коришћена приликом извршења кривичног дела утврђује се на основу вештачења обе чауре које су пронађене приликом вршења увиђаја у улици Гепратовој број 14, од којих је једна чаура вештачена у Криминалистичком институту у Висбадену као и 4 кошуљице од метка које су пронађене као делови муниције приликом вршења увиђаја код улаза број 5 у улици Немањиној број 11.

Утврђено је да су чауре калибра 7,62x51мм, 308 «Винчестер», са ознаком печата ППУ (обележје фирме «Први партизан Ужице»). Обе чауре су испаљене из истог оружја. Ознака 308 «Винчестер» - одговара војним подацима калибра 7,62x51мм. Пројектил има пуну кошуљицу меког језгра. Утврђено је да делови метка који су пронађени приликом вршења увиђаја код улаза број 5 испред зграде Владе Републике Србије потичу од разложеног метка са целом кошуљицом конусног задњег дела, калибра 308 «Винчестер». Облик дела кошуљице који се још може разазнати указује на то да су ови делови некада чинили целину. Постоји предњи део кошуљице и задњи делови. *(Видети налаз вештака из Визбадена, ознака КТ.бр.21-203/1350/2-14)*. На деловима метка који су били предмет вештачења ништа није указивало на трагове ДНК.

Дана 25. марта 2003. године извршено је упоредно вештачење референтне чауре калибра 308 «Винчестер» пронађене 12. марта 2003. године испред прозора канцеларије 55 у улици Адмирала Гепрата број 14, одговарајућим начином са пушком «ГЗ Хеклер Кох» која је пронађена тога дана у зони блока 26 на Новом Београду. Утврђено је вештачењем да је тана те чауре испаљено из ове пушке «ГЗ Хеклер Кох» калибра 308 «Винчестер» и да се референтна чаура пронађена 12. марта 2003. године са својим танетом налазила у пушци којом је убијен Председник Владе. Значи ови докази у сваком случају потврђују признање Звездана Јовановића и доводе га у сигурну везу са пушком из које је извршено убиство Председника Владе и покушаја убиства његовог пратиоца.

Из налаза вештака из Визбадена а у вези чаура које су пронађене на лицу места у улици Адмирала Гепрата, и констатоване у записнику о увиђају, са тачно утврђеним местима где су се налазиле, о чему постоји видео запис и фотодокументација, дати су закључци на околност могућности налазка тих чаура на местима где су пронађене, у односу на прозор са којег се претпостављало да су испаљени хици. Ово је важно због настојање одбране да докаже да чауре нису пронађене на месту где је то констатовано записником о увиђају и извештајима о криминалистичко техничком прегледу лица места, видео записом и фотодокументацијом, и изношењем сумње да постоји реална могућност да су се чауре ту накнадно нашле.

Вештаци из Визбадена су дали мишљење након провере у лабораторији, имајући у виду претпостављено место одакле се пуцало, из улице Адмирала Гепрата, место где су чауре пронађене, имајући у виду измерену раздаљину од прозора са којег су хици испаљени до места где су чауре пронађене, и угао између ове две зграде, па су у балистичкој лабораторији вршили провере и уређајем за светлосно ограђивање измерили брзину спајања фабричке муниције калибра 308 «Винчестер» производње «Први партизан Ужице», метка са целом кошуљицом меког језгра, који је испаљен из оружја са лица места. Изнели су мишљење да ако би се резултати до којих се дошло у лабораторији пренели на ситуацију са места извршења кривичног дела, показало би се да положај претходно пронађених чаура (*слика 12 и 13*) подудара се са прозором као могућим местом са кога се пуцало. При томе, чауре на пример могу да одскоче на косину крова и да се откотрљају на доле (*слика 18, на страни 11 КТ-21-2003-1350/7 налаза од 12.5.2003. године*).

Из налаза и мишљења вештака *Стојана Костића и Милутина Вишњића*, утврђује се након прегледа пушке која је пронађена у реону блока 26 на Новом Београду, да се ради о пушци «Хеклер и кох» Г-3, калибра 7,62x51 мм, неутврђеног фабричког броја на коју је стављен оптички нишан. Изнели су да је чаура која је пронађена приликом вршења увиђаја дана 12.3.2003. године у улици Адмирала Гепрата, и која им је достављена ради прегледа и давања мишљења испаљена из ове пушке, а упоредним прегледом утврђено је да је из исте пушке испаљена и чаура која је пронађена у реону Иришког венца. Из ове пушке су пре давања мишљења вршена пробна испаливања, и вршили су поређење референтне чауре са чауром која је пронађена 12.3.2003. године у улици Адмирала Гепрата. Упоређивањем на компаративном микроскопу утврђено је поклапање општих и идентификационих карактеристика пробне и спорне чауре. Спорна чаура пронађена на лицу места испаљена је из пушке «Хеклер Кох» модел Г3 калибра 7,62x51мм. Друга чаура која је пронађена приликом увиђаја налазила се у то време у Институту за криминалистичку технику у Визбадену (*видети налазе вештака број Ве.бр.1419/03*), затим извештај о прегледу чаура и делова пројектила од стране СУП-а Београд, Одељења криминалистичке технике од 14.3.2003. године.

Међусобним упоређивањем чаура на компаративном микроскопу констатовано је да су обе чауре испаљене из једног истог ватреног оружја. На основу трагова који су уочени на дну чауре (траг избијача) може се закључити да се ради о полуаутоматском или аутоматском оружју. На основу трагова који су уочени по ободу, тј. на плашту чаура (равномерно распоређене подужне линије) може се закључити да се ради

о снајперској аутоматској пушци марке «Хеклер Кох» и то највероватније модела ГЗ калибра 7.62x51мм, 308 «Винчестер». *(Такође, треба погледати и вештачење Ве.бр.2050/03 од 16.4.2003. године, а које је урадио инжењер Стојан Костић и на које околности се изјаснио приликом непосредног саслушања).* Из његовог налаза произилази да је чаура која је достављена на вештачење пронађена на Фрушкој Гори у реону Иришког венца, на путу за репетитор «Чот», а ради се о чаури која је пронађена на месту које је помињао у свом признању опт. Звездан Јовановић, када је изнео да је вршио испробавање ове пушке на Фрушкој Гори, пре него што ће извршити атентат, када је у признању изнео да је испалио само један хитац са удаљености од око 200 метара. Из налаза вештака Стојана Костића и Милутина Вишњића види се да је и ова чаура испалена из истог оружја, као и обе чауре које су пронађене на лицу места у улици Адмирала Гепрата.

-Испаљивање муниције са лица места и муниције за упоређивање – оружаном техничком испитивање. *(Видети налаз вештака из Визбадена КТ. 21.2003/1350/12, КТ. 21.2003.1350/2-14, и видети фотодокументацију упоредних снимака и уклопљене индентификационе карактеристике избијача на пробној и спорној чаури, фотодокументација се састоји од 4 фотографије у налазу вештака Стојана Костића).*

Трагови барутних честица на ћебету, пушци и торби

Приликом вршења увиђаја и крим. техничког прегледа лица места, на отвореном прозору канцеларије број 55 у улици Адмирала Гепрата бр. 14 пронађено је ћебе, које је на прописан начин од стране крим. техничара упаковано, а касније послато на анализу у Институт за Криминалистичку технику у Визбадену. *(Констатовано видео записом, исказима крим. техничара, исказима сведока и сведока сарадника).*

На основу налаза вештака Института за криминалистичку технику у Визбадену утврђено је да је на ћебету *(које је пронађено у улици Адмирала Гепрата број 14 на отвореном прозору канцеларије број 55, а што се види из фотодокументације која се налази у списима која прати записник о увиђају и видео запис)*, констатовано је постојање партикула барутне гаражи, које се по свом склопу елемената подударују са барутном гаражи на референтној чаури калибра 308 «Винчестер» пронађеној испод прозора где се налазило постављено шарено ћебе на

које је била наслоњена пушка приликом пуцања и убиства Председника Владе и покушаја убиства његовог пратиоца. (Искази сведока и признање опт. Јовановића). На тај начин потврђено је да постоји директна веза између трагова исте барутне гаражи на референтној чаури калибра 308 «Винчестер» испаленој из пушке «ГЗ – Хеклер Кох» из канцеларије 55 у улици Адмирала Гепрата број 14. Такође из налаза вештака из Визбадена на пушци о којој је говорио оптужени Звездан Јовановић, а која је пронађена на Новом Београду у простору блока 26 у црној спортској торби, о чему је сачињен записник о увиђају од стране надлежног истражног судије Окружног суда у Београду и фотодокументација, приликом вештачења у Визбадену пронађена су у лабораторији, од стране вештака полиакрил влакна која се непосредно подударују са влакнима ђебета које се налазило на прозору канцеларије број 55. (*Видети налазе из Визбадена КТ. 23/2003/1350/4 и КТ. 33-2003/1350*).

У Институту за криминалистичка истраживања у Визбадену извршено је и вештачење торбе у којој је пронађена пушка «Хеклер Кох ГЗ» избрисаног, односно избрушеног фабричког броја, 25. марта у зони блока 26 на Новом Београду и том приликом, значи након вештачења је потврђено да 28 трагова влакана узетих са унутрашњег дела ташне у којој се налазила пушка «ГЗ Хеклер Кох» брисаног фабричког броја која је пронађена 25. марта 2003. године сигурно потичу од тканине ђебета са прозора канцеларије 55. Међу полиакрил влакнима нађеним на пушци и оквиру за муницију налазило се и 499 узорака влакана који се по морфологији, материјалу, флуоросцентности и нијансама боја слажу са влакнима са ђебета. Ради се о подударним полиакрил нитрил влакнима, полувинилацетин.

Према томе и из овога се може извући чињенична веза између оптуженог Звездана Јовановића као извршиоца кривичног дела убиства Председника Владе Републике Србије и покушаја убиства његовог пратиоца, места са којег је пуцао, те оружја којим је извршио кривично дело, пушке «Хеклер Кох ГЗ» брисаног – брушеног фабричког броја која је пронађена на Новом Београду.

Браве

Инжењер Милутин Вишњић вршио је преглед два цилиндрична улошка браве који су скинути на другом спрату и то један са двокрилних металних врата у левом ходнику, а други са врата канцеларије број 55. Предмет је заведен под бројем КУ.бр.4713/03 (*видети вештачење Ве.бр.1089/03*). Из писменог налаза вештака, и његовог непосредног

саслушања на главном претресу утврђује се да су цилиндрични улошци били у целости када су достављени и да их је вештак расклопио приликом прегледа. На спољашњим деловима цилиндра није било трагова насилног отварања, стерео микроскопским прегледом унутрашњих делова и површина цилиндара нису уочени трагови механичких оштећења у виду огреботина наносених неким тврдим металним предметом. На основу изнетог вештак је изнео да су предметни цилиндрични улошци били отворени оригиналним кључем.

***Вештаци који су обавили дактилоскопску идентификацију
отисака папиларних линија у становима
које су користили оптужени***

У току доказног поступка, на главном претресу су саслушани у својству вештака, радници МУП-а Србије дактилоскопске струке, ***Зоран Перуновић, Предраг Репиц, Мирјана Божовић, Саша Микић, Драган Јеротијевић, Драган Стојановић, Владимир Стојановић, Милан Ђурчић и Андрија Петровић,*** а на околности начина проналажења и фиксирања, као и идентификација трагова папиларних линија пронађених на предметима, у становима и на аутомобилима које су користили припадници криминалне организације – завере. Пре давања исказа положили су заклетву за вештака на основу одредби ЗКП-а.

Вештаци су у исказима изнели да трагове које на лицу места пронађу криминалистички техничари, исте достављају дактилоскопском одсеку, након чега тако добијен траг дактилоскопер провлачи кроз збирку отисака регистрованих лица, односно познатих извршилаца кривичних дела. Када се пронађе лице које има идентичан отисак папиларних линија, упоређивање се наставља јер је потребно да се нађе најмање 12 идентичних карактеристика да би се могао добити налаз, да се ради о идентичном отиску са лица места и са фиша дактилоскопираног лица који се налази у дактилоскопској збирци. У време вршења дактилоскопских вештачења 2003. године у МУП-у Србије није постојала компјутерска база података дактилоскопије.

Изјавили су да су од стране криминалистичких техничара добијали изоловане отиске, или су те отиске узимали у просторијама МУП-а који су прослеђени на дактилоскопску анализу. Објаснили су да су отисци изоловани помоћу фолија које се користе за скидање отисака са предмета, уз напомену да честице или нека друга материја немају

никаквог утицаја на фолије, јер оне имају преко себе заштитну фолију која их штити од било каквог утицаја споља. Пронађени трагови нису уништени, већ се налазе у МУП-у у време када су давали исказе, а на захтев суда достављени су суду и налазе се у судском депозиту. Изнели су, да се приликом регистрације узима десетопрсни - дека фиш и монокоплет. Постоје збирке познатих и збирке НН извршилаца кривичних дела. У збирке које обухватају познате извршиоце кривичних дела, односно хериоскопске збирке које обухватају отиске, посебно левог и десног длана, дека десетопрсну збирку и моно збирку која обухвата појединачне отиске сваког прста. Приликом идентификације учиниоца кривичних дела узима се група по група отисака из збирке како би се трагови провлачили кроз отиске који су тренутно актуелни и вршило поређење оваквих отисака са онима из збирке, а групе могу бити врло велике, чак и по стотину фишева са отисцима учинилаца кривичних дела.

Вештак Мирјана Божовић која је вршила дактилоскопску идентификацију отисака папиларних линија пронађених на шољици за кафу која је обележена као траг број 21 пронађена на Новом Београду у стану број 4 у улици Булевар Арсенија Чарнојевића број 23, а које вештачење је заведено под КТ. бројем 100969/03 од 26. марта 2003. године. Навела је у свом исказу да идентификација отисака папиларних линија опт. Звездана Јовановића није вршена 23.3.2003. године када је извршен преглед наведеног стана и фиксирање трагова. Из њеног исказа суд је утврдио да је дактилоскопска идентификација трагова опт. Звездана Јовановића извешена 26.3.2003. године, значи после његовог лишења слободе од 24.3.2003. године, а трагови су узети из стана 23.3.2003. године, што значи да је идентификација обављена након његовог лишења слободе, па се одбацује тврдња одбране да су трагови подметнути.

*Сведоци оптужених Звездана Јовановића и Милорада Улемека
за 11. март 2003.*

Сведок Милан Јовановић

У свом исказу изнео је да је дана 11.3.2003. године био у Кулу у центру ЈСО-а, где су извођени падобрански скокови. У поподневним сатима у периоду од прилике од 15,25 до 16 часова, приликом повратка транспортног хеликоптера превезли су и Милорада Улемека. Посаду хеликоптера чинили су пилот Кузмановић, авио механичар Игор Јаначковић и он. Изнео је да је 11.3.2003. у Кули није видео Звездана

Јовановића на полигону центра ЈСО-а, кога иначе познаје од 1995. године, сигурно би га препознао и у ситуацији да је био обучен у падобранско одело и да је скакао тог дана. Напоменуо је да не зна да ли је икада Звездан Јовановић изводио скокове са падобраном. Милорада Улемек познаје од 1996. – 97. године када је хеликоптерска јединица била у саставу Ресора Државне безбедности МУП-а Републике Србије.

Сведок Игор Јаначковић

У свом исказу је навео да је дана 11.3.2003. године био авио механичар у хеликоптерској посади, која је боравила у центру ЈСО-а у Кули, јер су извођени падобрански скокови. Сећа се да је тога дана видео Милорада Улемек који је замолио пилота Кузмановића да се врати са њима из Куле за Београд, што је овај прихватио. Милорад Улемек се налазио поред њега у хеликоптеру приликом повратка за Београд и зна да га је на аеродромској писти у Београду сачекало возило. Изнео је да се не сећа да је тога дана видео Звездана Јовановића у Кули приликом падобранских скокова и није му познато да је он било када скакао падобраном. Милорада Улемек познаје од 1997. године, а Звездана Јовановића из периода када је хеликоптерска јединица била у саставу РДБ-а и превозила припаднике ЈСО-а на основу потреба које су имали.

Сведок Гулић Зоран

У исказу изнетом на главном претресу навео је да је био припадник ЈСО-а од њеног оснивања 1996. године.

Дана 11. марта 2003. године налазио се у центру ЈСО-а у Кули, пошто је био распоређен на место руководиоца службе обезбеђења објеката у наставном центру ЈСО-а. У раним јутарњим сатима између 7 – 8 часова обавештен је да је у центар дошао опт. Милорад Улемек са пратњом, и са њим се на кратко сусрео, у згради на степеништу које воде према магацину интендантске опреме. Са њим се срео више пута у току дана, а сећа се да су тога дана извођени падобрански скокови. Видео га је у официрском клубу на ручку између 13 и 14 часова. Познато му је да се опт. Улемек хеликоптером вратио из Куле за Београд а његова пратња возилима којима су и довели. Такође је изнео да је тога дана – 11. марта 2003. године у центру у Кули видео опт. Звездана Јовановића на хелиодрому, да мисли да га је видео у хеликоптеру који је превозио

падобранце, а касније и на ручку. Изнео је да 11. и 12.3.2003. године није видео опт. Жељка Тојагу и Сашу Пејаковића.

Након атентата на Премијера Републике Србије, обавештен је да је дато наређење да се припадници ЈСО-а повуку у центар у Кули, због чега је био ангажован на смештају припадника. Тога дана негде око 17 часова видео је у Кули команданта Јединице, који му је наредио да појача обезбеђење објеката и уведе мере за ванредну опасност. Нагласио је да постоји књига улазака и излазака запослених, у коју се бележи сваки улазак и излазак припадника и возила из ЈСО-а из центра у Кули, да је та књига предата Жандармерији након расформирања Јединице. Истакао је да Бошка Јовића, шефа АТГ групе није видео 11. и 12. марта 2003. године а Александра Поповића, оперативног радника у Одељењу за обавештајне и контра-обавештајне послове, видео је у вечерњим сатима, дана 12. марта 2003. године.

Сведок Драгослав Крмановић

У свом исказу је изнео да је у марту месецу 2003. године био помоћник команданта за логистику у ЈСО-у.

Изнео је да је дана 11.3.2003. године у центру у Кули видео опт. Милорада Улемека у раним јутарњим часовима и да је са њим обишао центар. Познато му је да је одатле опт. Улемек отишао да прати падобранску обуку, као што му је и познато да је 11. марта опт. Звездан Јовановић имао падобранску обуку и имао је први скок. Навео је да их је видео на ручку, и то комплетан официрски састав и да му је познато да је опт. Улемек око 14 часова хеликоптером отпутовао за Београд.

Не сећа да је тога дана у Кули видео Јовић Бошка и да се не сећа да ли је њега видео 12. марта у вечерњим сатима, када су се припадници Јединице вратили у центар.

Дана 12. марта 2003. године није се чуо телефоном и то ни са стабилног ни са мобилног апарата са опт. Улемеком. Познато му је и сећа се да се неколико дана, након 12. марта у центру у Кули појавио Шаре Ненад, који је тражио команданта Маричића. Такође се сећа да је у просторији у којој се налазио са још неким колегама дошао командант Маричић и донео једну цедуљицу – каро папир на којој је била исписана порука, коју је најпре прочитао он а затим Мића Петраковић. Садржина поруке била је од прилике следећа: «Ја са овим немам ништа, држите се достојанствено». Сведок је то тада протумачио да треба бити опрезан и

да не треба направити неки непредвиђен потез. Ову поруку нису коментарисали, већ су је исцепали и бацали а претпостављали су да је од бившег команданта Улемека.

Навео је да је у Јединици постојала пушка марке «Хеклер и кох», било је неколико комада пушака које су вероватно донешене негде са ратишта, мисли да су имали 8 – 9 комада које су се налазиле у магацину специјалне опреме, служиле су за обуку припадника и нису биле у редовном наоружању Јединице.

*Сведоци који су давали алиби оптуженима Улемек Милораду,
Звездану Јовановићу и Жељку Тојага*

Сведок Јовић Бошко

У свом исказу изнео је да је у време извршеног атентата на Преседника Владе Републике Србије био шеф АТГ тима у ЈСО-у, а у време сведочења припадник МУП-а Републике Србије.

Навео је да се дана 11. марта 2003. године, у време између 12 и 13 часова сусрео на граничном прелазу са Републиком Хрватском са Ивицом Матековићем. Истакао је да се са њим није посебно дружио, али да га познаје 2 године. Како је тада имао неколико слободних дана, те дане је искористио да се види са Матековићем. Матековић је у Србију ушао са својим возилом – ципом са загребачким регистарским таблицама, па му је он предложио да возило остави, а да његовим возилом иду за Београд. Матековићево возило су паркирали у Руми, у близини наплатне рампе. У Београду је са Матековићем обилазио град а у вечерњим сатима су били на некој прослави коју је организовала телевизија «Пинк» у «Сава центру». Ту су се задржали до после поноћи, а потом је Матековића одвезао у Нови Сад и оставио у Хотел «Парк» где је преноћио. Он се вратио својој кући у Бачку Паланку око 3 сата ујутру. Устао је ујутру око 7 сати, а потом отишао за Нови Сад код Матековића. Код њега је био око 10 сати, одакле су кренули за Руму, где је Матековић узео своје возило. Док су били на путу за Руму, око 11 часова позвао га је опт. Звездан Јовановић и замолио га да му донесе касету, « Са Дрила – Јединице у Петровом Селу». Одговорио му је да ће то учинити, да је касета код њега и да ће му је донети, «чим се отараси пакета». По одласку Матековића стигао је око 11,30 у стан опт. Звездана Јовановића на Бежанијској коси. Поред опт. Звездана Јовановића у стану се налазио

и Поповић Александар из ЈСО-а, припадник КОБП-а. У стану је дошло до препирке између њега и опт. Звездана Јовановића, због тога што он није пребацио касету са «бета» формата на «ВХС», што је било договорено. У стану се задржао 10 до 15 минута. Кренуо је за Бачку Паланку и после 45 минута добио је телефонски позив од команданта Гумара да се хитно врати у команду у Београд. У команду је стигао око 13 сати и ту му је командант саопштио да је извршен покушај атентата на Премијера. Код команданта Гумара затекао је Веселина Лечића, шефа КОБП-а. Сећа се да је негде око 15 сати званично потврђено да је Премијер преминуо а познато му је да је командант Маричић добио наређење од Министра Унутрашњих Послова да се припадници ЈСО-а у комплетном саставу врате назад у Кулу и да Јединица остане у стању приправности. У Кулу су стигли око 21 час. После 22 часа, након састанка у команди видео је опт. Звездана Јовановића, сећа се да су састанку присуствовали сви помоћници команданта Крсмановић, Јерковић и Звездан Јовановић. Те вечери је он био дежурни официр у Јединици. Опт. Звездана Јовановића је видео и касније у више наврата. Сећа се да је 12. марта у команди на Сењаку видео Жељка Тојагу и мисли да је исте вечери заједно са конвојем дошао у Кулу. Не сећа се да је те вечери видео опт. Пејаковић Сашу.

Изјавио је да је он у фебруару месецу био вођа треће смене из ЈСО-а која је боравила на Копаонику, не сећа се тачно ког датума, да ли 21, 22. или 23. фебруара. Познато му је да је опт. Звездан Јовановић био вођа друге смене, јер су тог дана извршили примопредају смене. Сећа се да је то било негде око 10 часова. Такође је изнео да је након примопредаје видео Лечића, Гумара и опт. Тојагу. Не сећа се када су се опт. Звездан Јовановић и Тојага вратили са Копаоника, али му је познато да нису путовали заједно. Познато му је да је Тојага био пијан и да је отишао најмање сат или два после Јовановића.

Сведок Александар Поповић

Изнео је у свом исказу да се дана 12.3.2003. године налазио на свом радном месту у згради команде ЈСО-а на Сењаку. Сећа се да је тога дана, негде око 10 часова у ходнику срео мајора Звездана Јовановића. Договорили су се да тог дана у стану код Јовановића у 11 часова прегледају неки видео материјал. Видео материјал се односио на различите врсте обуке припадника. У току прегледа, негде пре 12 часова појавио се шеф инструкторског тима, потпоручник Бошко Јовић који је донео једну малу видео касету снимљену на «бета» формату. Тада је дошло до свађе између опт. Звездана и сведока Бошка Јовића, то јест

више је мајор Звездан Јовановић критиковао Бошка Јовића, што то није урадио како су се договорили. Бошко Јовић се у стану задржао свега 7-8 минута. Из стана опт. Звездана Јовановића отишао је око 12 часова. Док се налазио у граду, у свом возилу позвао га је официр Веселин Лечић и обавестио га да се десио атентат на Премијера, и наложио му да иде одмах на аеродром Сурчин, да преузме надлежност над њиховим дежурним тимом. На аеродрому се задржао сат до два, а затим се вратио у команду ЈСО-а, где су га упознали да је њихов тим са аеродрома опозван. Стигла је наредба да се сви врате у Кулу. Те вечери, после 19 часова видео је мајора Звездана Јовановића у пролазу у згради команде на Сењаку. Сутрадан се вратио из Куле за Београд, где је остао све до расформирања Јединице. Његов надређени је све време био Веселин Лечић који се налазио на директној вези са генералном Сретеном Лукићем, замеником министра МУП-а Србије.

Сведок Веселин Лечић

У исказу изнео је да је од јуна месеца 2001. године радио у ЈСО-у па до њеног расформирања, помоћник команданта Јединице распоређен на пословима за безбедност. У свом раду ово Одељење примењује све мере и радње Ресора Државне безбедности и Ресора Јавне безбедности. У Одељењу су радили оперативци као непосредни извршиоци а начелник овог Одељења био је Едгарац Слободан. Припадници Одељења безбедности, заједно са Едгарцем као и сведок који је био помоћник команданта Јединице, дошли су из Безбедносно-информативне агенције. Попуна тих кадрова вршила се из тадашњег Ресора Државне безбедности а именоване помоћника команданта искључиво је било везано и у надлежности начелника Ресора Државне безбедности. О свим сазнањима до којих је долазио а тичу се Јединице, битна су за планирање и акције или рад Јединице, обавештавали су команданта Јединице, и начелника Ресора Државне безбедности, а након протеста Јединице генерала Лукића, заменика министра полиције.

Изнео је да је током 2003. године боравио на Копаонику два пута. Први пут је био у другој половини јануара а повод је било падобранско такмичење, где су учествовале такмичарске екипе Јединице за специјалне операције, Жандармерије, «Небеских видри», «Шездесет треће падобранске бригаде» из Ниша а било је и цивилних клубова из Србије и Црне Горе. Том приликом на Копаонику је био и Милорад Улемек као гост Јединице. Други пут је боравио на Копаонику у периоду од 13. до 25. фебруара 2003. године. Сећа се да је допутовао заједно са

командантом Душаном Маричићем, и припадницима Шепа Николом и Тојага Жељком. Налазио се у истој соби у хотелу «Конаци» са Тојага Жељком и Шепа Николом. Тојага је стигао са њим и боравио је до следеће смене до 21. фебруара 2003. године, а он је наставио боравак до 25-ог. Разлог његовог боравка на Копаонику у то време био је снимање филма о дејству Јединице за специјалне операције у зимским условима. Наиме, Милорад Улемек за време док је био командант Јединице увео је праксу да се све активности Јединице снимају, да би имали филм за презентацију Јединице, на основу чега би се добио потпунији увид у могућност Јединице. Како је недостајао управо овај сегмент о Јединици и њеним могућностима за дејство у зимским условима, испланирано је да се искористи боравак припадника на Копаонику и да се сниме ове активности.

Тојагу Жељка виђао је сваке вечери јер су спавали у истој соби, као и Шепа Николу. Што се тиче могућности да неко напушта Копаоник, вероватно би се то чуло, као што је и сазнао да је један припадник ронилачког тима напустио скијање због болести детета. Познато му је да је још један припадник напустио Копаоник и да се вратио после дана одсуства. И он је одлазио са Копаоника на Гоч где је сниман филм о Јединици са припадницима који су били у то снимање укључени.

Изнео је да Тојага Жељка познаје, да је радио као оперативац, да је ово Одељење попуњено из БИЕ и да је направљен изузетак када је Тојага примљен у ово Одељење због његових личних и професионалних квалитета, обзиром да је један од припадника који се од почетка у Јединици показао као најспособнији. За њега је изнео да је био омиљен и да је имао углед међу припадницима. Тојага Жељка видео је последњи пут на Копаонику у ноћи између 20. и 21. фебруара у ресторану у «Конацима» где је наступала Тања Бањанин. Зна да је био у друштву са Иванић Ђорђем и по њиховом понашању могло се закључити да су већ негде били, да су конзумирали алкохол. После поноћи Павковић Зоран, Тојага, Иванић и он изашли су из ресторана, сећа се да их је Тојага звао да иду у ноћни клуб «Андреу», али он и Павковић су то одбили и отишли на спавање. Од тада више није видео Тојагу. Није му познато да је Тојага напустио Копаоник, морао би да му се јави да јесте а он би то приметио јер су спавали у истој соби. У њиховој смени на Копаонику боравио је и Звездан Јовановић. Он је био вођа те смене. Нема сазнања да је Звездан Јовановић напустио Копаоник. За време боравка на Копаонику припадници су носили кратко наоружање. Један тим је био са дугим наоружањем јер је постојала могућност употребе овог тима у зони безбедности на Југу Србије. Наиме, у том периоду убијен је један припадник Ресора Државне безбедности у Бујановцу, једно возило Жандармерије наишло је на мину и том приликом погинуо је један

њихов припадник. Како је у то време кренула ескалација сукоба, одлучено је да је целисходније да припадници овог тима понесу наоружање јер је ближе да се спусте до Брања или већ где је требало, те су они са собом имали своје формацијско наоружање. И њихове активности су коришћене ради снимања филма о дејству Јединице за специјалне операције у зимским условима.

Није му познато да се пушка «Хеклер – кох» Г-3, 7,62 x 51 мм налазила у арсеналу наоружања ЈСО-а. Он по природи посла није имао никаквог контакта са магацином наоружања специјалне опреме, нити је имао потребе да у њега улази. Такође га нико није обавестио да је некада нестало нешто из овог магацина или да има било каквих проблема. Из медија је први пут видео како ова пушка изгледа а лично није обучаван за руковање са њом. Познато му је да је постојала посебна процедура око узимања оружја из магацина специјалне опреме. Нема никаквих сазнања да је неко од припадника ЈСО-а узимао «зоље», аутоматско оружје и пушке из магацина ЈСО-а. Није му познато да је Милорад Улемек снабдевао Јединицу било каквом опремом. Било је речи да треба да стигну неки падобрани из Америке али се то није десило.

Познато му је да је један број припадника у јесен 2001. године почео да обезбеђује Душана Спасојевића. То му је саопштио командант Маричић, зна да се радило о 3, 4 припадника међу којима су били Пејаковић Саша и Павасовић а осталима имена не зна. Командант Маричић му је објаснио да је од министра полиције Душана Михајловића добио налог да Душан Спасојевић добије обезбеђење. Познато му је било да Душан Спасојевић има добру позицију у власти. Прва сазнања о Душану Спасојевићу има из медија, као о лицу које је депортовано из Француске, због кривичног дела отмице, да је боравио у Централном затвору пар месеци, да је потом пуштен, што му је указивало да има добре позиције у систему власти. Касније, када су припадници ЈСО-а почели да обезбеђују Душана Спасојевића чуо је да међу њима и члановима приватног обезбеђења Душана Спасојевића, постоји ривалитет и да је дошло до сукоба. Спасојевић је захтевао од припадника ЈСО-а који су радили у његовом обезбеђењу да легитимишу људе по граду, о чему је обавештен и командант Јединице. Сведок је о томе разговарао са Улемеком, па је он скренуо пажњу Спасојевићу на то, али Спасојевић је и даље наставио да Јединицу увлачи у медијски рат са «сурчинским кланом». На крају је одлучено да се из обезбеђења повуку припадници ЈСО-а.

Одељење за заштиту личности и објеката обезбеђивало је Душана Михајловића министра полиције, Чедомира Јовановића шефа посланичког клуба ДОС-а у Скупштини Србије, Френкија Симатовића,

Јовицу Станишића и Милорада Улемека. Оперативним путем дошао је до сазнања да је Душан Спасојевић лице које има добре позиције у власти и да је коришћен као извор од стране Ресора Јавне безбедности мада се чуло, да је коришћен и од стране Ресора Државне безбедности. Од припадника ЈСО-а који су радили у обезбеђењу Чедомира Јовановића, сазнао је да је Спасојевић имао контакте са њим. Припадници су повремено долазили на разговор и подносили извештај о његовом кретању, али нису имали никаквих конкретних сазнања о његовој криминалној делатности. Било је познато да је «моћан», у уличном смислу речи, да поседује возила, али нису имали никаква сазнања о изворима његове финансијске моћи нити о његовој криминалној активности. Познато му је било да су се познавали Милорад Улемек и Душан Спасојевић, али не зна детаљније суштину њихових односа. У каснијем излагању, изјаснио се да је за Душана Спасојевића чуо у време док је радио у Београдском центру РДБ-а везано за догађај у Будви, што значи временски раније од момента када су депортовани припадници «земунског клана» из Француске. Припадници обезбеђења из ЈСО-а, који су били код Душана Спасојевића, долазили су у команду сваких 3 до 4 дана и подносили извештаје, чешће нису могли обзиром да их је било троје, четворо а покривали су три смене. Из ових извештаја сазнали су да код Спасојевића има већи број лица у приватном обезбеђењу, да су користили више луксузних и блиндираних возила. Кроз ове информативне разговоре са припадницима ЈСО-а који су обезбеђивали Душана Спасојевића спровођене су контра обавештајне мере. Преко припадника обезбеђења Спасојевића, Вукашина Вукашиновића, који је заменио Сашу Пејаковића након сукоба између обезбеђења из ЈСО-а и приватног Спасојевићевог обезбеђења, добило се највише најбитнијих података. Сазнали смо да се настоји да се припадници ЈСО-а истуре у први план, зато што поседују наоружање и службене легитимације и да им је налагано да легитимишу људе, да су били наоружани дугим цевима и да су се тако кретали по улицама а о чему су имали сазнања и колеге из Ресора Државне безбедности. Обезбеђење из ЈСО-а повучено је од Спасојевића крајем 2002. године, одлуку је донео командант Маричић. То је учињено због ситуације у коју су ови припадници довођени од стране Душана Спасојевића. Познато му је да је обезбеђење повучено на предлог Улемека. Такође му је познато да је Улемеково обезбеђење чинило више од 18 до 20 припадника, да су шефови смене били Вукашиновић Вукашин, Шаре Ненад и Никић Лаза.

Једном приликом након Улемековог одласка из Јединице позван је од стране тадашњег начелника Ресора Државне безбедности, и у његовој канцеларији је затекао Улемека, а начелник му је саопштио да се Улемеку врати обезбеђење, и то исти људи. Он је имао ово обезбеђење

све до мартовских дешавања. Улемек није имао овлашћење да припаднике свог обезбеђења из ЈСО-а додели неком другом лицу, али му је познато да је упркос томе дао налог оптуженом Саши Пејаковићу да се врати и настави да обезбеђује Душана Спасојевића, након што му је било повучено обезбеђење из ЈСО-а.

Изнео је да се 11. марта 2003. године налазио у Кули, да су тада одржавани скокови падобранаца са новим падобранима и да је био присутан Милорад Улемек и цела команда ЈСО-а. Била је присутна комплетна команда, значи Маричић и његови помоћници Мића Петраковић, Звездан Јовановић, Крсмановић Драган и Јерков Вељко. На ручку који је одржан том приликом, чуо је да је Улемек спомињао да ће архитектонски пројекат за базен и официрски клуб донети сутрадан у команду Јединице на Сењаку, 12. марта 2003. да поново не би долазио у Кулу, није прецизирао време доласка, јер је то зависило од архитекте. Налазио се 9. и 10. у команди и није му познато где се тих дана налазио Звездан Јовановић.

Дана 12. марта 2003. године налазио се у команди на Сењаку у својој канцеларији и сећа се да је око 9 часова ујутру дошао Звездан Јовановић, да се задржао 40 до 45 минута кад је отишао. За убиство Премијера сазнао је у време док се налазио у згради команде када га је позвао командант Маричић да дође у његову канцеларију. Ту га је обавестио да су га из Министарства полиције обавестили да је изгледа пуцано на Премијера. Такође му је рекао да су добили наредбу од генерала Лукића да АТ ГТ тим из Куле крене за Београд, да обезбеђује Владу и друге важне објекте, да би након извесног времена генерал Лукић издао супротну наредбу да тај тим не креће из Куле, већ да се сви припадници из Марине, Липовице и са других места врате за Кулу. Налог је био да само он са тимом Одељења за безбедност остане у Београду. Познато му је да су се сви припадници до краја тог дана налазили у Кули, осим Саше Пејаковића и обезбеђења Милорада Улемека које је остало код њега. Касније је издат налог да се повуче и обезбеђење Милорада Улемека, да се возила из пратње одвезу у Липовицу, а наредбу је био задужен да спроведе Вукашиновић Вукашин. Изјавио је да није сигуран да се истог дана 12.3. и Звездан Јовановић нашао у Кули. Познато му је да су молили генерала Лукића да део обезбеђења остане и обезбеђује породицу Улемек, што је он у првом тренутку дозволио, да би након пар дана издао наредбу да и они буду повучени. Истакао је да са Сашом Пејаковићем нико није имао контакт од 12. до 17. марта о чему га је обавестио начелник Атељевић Милутин. У том периоду Сашу Пејаковића нису могли да пронађу нити на адреси стана где живи а где су му остављали поруке. Зна да је Саши Пејаковић дат превоз да оде у Кулу после 17. марта 2003. године, али којег дана је тачно то било, не

сећа се. Следећи сусрет када је видео Звездана Јовановића био је након пар дана када је дошао у команду заједно са Маричић Душаном и једним делом АТ ГТ тима, са задатком да обиђу део тима Одељења безбедности у Липовици, Марини и зграду команде.

У вези протеста Јединице за специјалне операције, сведок је изнео да су одлуку да се уђе у протест донели сви припадници заједно са командом јер је Јединица била обманута приликом хапшења браће Бановића, који су изручени Хагу. Улемек је боравио у Кули све време протеста са повременим одласцима за Београд а дошао је на позив команданта Маричића. Маричић га је позвао првенствено због угледа који је имао у Јединици, због расположења припадника, да би се смирила ситуација, због саветодавне улоге, јер се тада знало да има добре везе у власти. Улемек није доносио никакве одлуке у вези протеста нити је формулисао захтеве. Захтеви су формулисани искључиво из професионалних разлога и састојали су се у тражењу оставки начелника РДБ-а, његовог заменика и министра полиције. Мотив је био искључиво професионални јер се радио о особама по чијим наредбама је Јединица била ангажована и обманута. Са професионалне стране, с обзиром да се ради о Јединици која припада Министарству полиције, РДБ-у, Јединица није смела да одбије извршење постављеног задатка, не сме да коментарише задатке који јој се нареду, али гледано са друге стране, он лично као припадник те Јединице није могао да пређе преко чињенице да су припадници том приликом били обманути. Наиме, радило се о најосетљивијем питању које је погађало припаднике, да су лично угрожени због своје прошлости. Из тих разлога протест је био оправдан. Није било никаквих политичких утицаја приликом доношења одлуке о протесту, и из тих разлога командант Маричић није хтео да води разговоре ни са једним политичарем, па тако није дозвољен улазак у центар у Кули, ни Чанку, ни генералу Перишићу.

Познато му је да је у Кулу у време протеста дошао премијер Др Зоран Ђинђић, да је прво разговарао са Улемек Милорадом а потом са командантом Маричићем. Није му познато ни посредно нити непосредно да је нешто том приликом конкретно договорено. Током протеста нису постављани захтеви за кадровска решења на места министра унутрашњих послова и начелника РДБ-а, јер је сам протест био искључиво професионалне природе. Колико је њему познато, није постојао било какав анимозитет између командне структуре ЈСО-а и командне структуре МУП-а и Ресора Државне безбедности, нити је протест изазван личним сукобом припадника ЈСО-а према министру унутрашњих послова. Познато му је да је до Центра ЈСО-а у Кулу долазио и Милорад Брацановић један од начелника Управе РДБ-а, он није имао никаквог учешћа у протесту, покушао је да уђе у центар 8.

ноцембра 2001. године, није пуштан унутра, већ је са њим разговарао на капији командант Маричић.

У време протеста познато му је да је Улемек имао контакте са представницима Владе Републике Србије и то у више наврата. Два пута је одлазио за Београд. Пре посете Премијера Центру у Кули долазили су министар унутрашњих послова Михајловић и Чедомир Јовановић. Једино њима је био дозвољен улазак у Центар. Министра Михајловића је прво примио Улемек, а затим га је упутио на команду да са њима разговара о протесту. Од Михајловића су чули да није био обавештен о акцији у којој је била ангажована Јединица, а када су му предочени захтеви, међу којима је била и његова смена, прокоментарисао је: «Ако је то проблем, даћу оставку», али је касније од тога одустао.

Премијер је по повратку из службене посете САД, посетио центар у Кули, након посете добили су информацију да је Премијер донео одлуку да се смене начелник и заменик начелника РДБ-а, да не може да прихвати захтев Јединице за промену министра. Донета је одлука да Јединица крене за Београд, једино је била дилема да ли да се блокира аеродром, или да се иде на «Газелу», па је одлучено да се само један део «Газеле» искључи за саобраћај и блокира. То је учињено само да се укаже на озбиљност захтева и да се истраје у захтевима припадника ЈСО-а. У време док су боравили на «Газели» са командантом Маричићем контактирао је заменик начелника Зоран Мијатовић и захтевао да престану са протестом. Том приликом припадници су код себе имали кратко наоружење које су држали у футролама и стајали су испред «Хамера». У то време Улемек је био на састанку са Премијером у згради Владе и са састанка пренео да Премијер неће пристати на смену министра, али да су смењени начелник и заменик начелника РДБ-а. Улемек није сугерисао ни да се престане ни да се иде даље са протестом, истакавши да је одлука на припадницима. Након ове информације донета је одлука да се престане са протестом, са чиме се сагласио и Звездан Јовановић и други чланови команде. Један од разлога протеста био је и захтев за доношење Закона о сарадњи са Хагом, па се на томе инсистирало. Познато му је да је након окончања протеста Влада Републике Србије формирала комисију од својих министара, Батића, Веселинова и Миловановића да се испитају дешавања везана за протест. Комисија је долазила у Кулу и обавила све потребне разговоре и тада је саопштила у форми извештаја да је Јединица злоупотребљена, и да нико од припадника Јединице неће сносити законске консеквенце због тога, са предлогом да се размотри могућност да се Јединица веже директно за Владу Србије, како не би долазило до неспоразума. У име Владе Србије, генерал Сретен Лукић био је задужен за координацију са Јединицом.

Сведоку је познато да је Др Зоран Ђинђић боравио на Копаонику фебруара 2003. године. То зна, јер је у личном обезбеђењу Премијера радио и бивши припадник ЈСО-а, Срђан Бабић, са ким су на Копаонику разговарали његове бивше колеге. Познато му је да се Премијер повредио на фудбалској утакмици на Копаонику.

Сведок Слободан Лончар

Сведок Слободан Лончар, бивши припадник ЈСО-а у свом исказу наводи да је дана 11. марта 2003. године ујутру око 6 – 6,30 завршио своју смену у обезбеђењу куће Милорада Улемека. Изјавио је да је сасвим сигуран да 11. и 12. март 2003. године није видео и није могао да види оптуженог Улемека. У његовој смени радили су Ненад Шаре, Југослав Кесић, Небојша Вујанић, Звездан Алексић и Југослав Кошен и још једно лице, чије име не зна а које је припадало цивилном обезбеђењу, није било из ЈСО-а. Он се у кућу оптуженог Улемека вратио 12.3.2003. око 22 часа по позиву Ненада Шареа, руководиоца смене, након чега је по његовом наређењу одвезао возило у базу ЈСО-а у Липовици, а после тога је напустио овај објект и отишао у центар ЈСО-а у Кули, по издатој наредби министра унутрашњих послова. У време када је дошао у кућу Улемека није видео никога од чланова његове породице, јер се обезбеђење налазило у другом делу куће.

Није му познато да се у кући Милорада Улемека налазила пушка «Хеклер кох» Г-3. Познаје Сашу Пејаковића за кога тврди да га је видео у периоду од 8. до 10. марта 2003. године у кући оптуженог Улемека а који је био распоређен у обезбеђењу Душана Спасојевића. Сашу Пејаковића видео је након атентата у Кули а Звездана Јовановића видео је у команди ЈСО-а на Сењаку 25. марта 2003. године око 12 часова заједно са Душком Маричићем, Драгославом Крсмановићем и Веселином Лечићем. У овом периоду изнео је да му је познато да је Славиша Крстић радио у другој смени у обезбеђењу а Жељко Павасовић у то време није радио у обезбеђењу Милорада Улемека.

Сведок Славиша Крстић

Бивши припадник Јединице за специјалне операције у време сведочења запослен у МУП-у Србије, у Јединици за заштиту сведока. У свом исказу је навео да је у мају месецу 2000. године по наредби Ненада Шареа распоређен у обезбеђење Милорада Улемека као возач где је

радио све до 12. марта 2003. године. Изнео је да је радио 11. марта 2003. године када је преузео смену око 7 сати ујутру од Ненада Шареа. У смени је било припадника обезбеђења и из ЈСО-а и припадника цивилног обезбеђења Милорада Улемека. Надаље, у исказу је изнео да је 11. марта 2003. године заједно са другим припадницима обезбеђења, у времену око 16 – 17 часова на аеродрому Сурчин сачекао слетање хеликоптера из Куле којим је пристигао Милорад Улемек и возилом су га превезли до његове куће. Није видео када је 11. марта 2003. године Милорад Улемек изашао из куће да би отпутовао за Кулу.

Истакао је да је 12. марта 2003. године чуо у кући Милорада Улемека, а од припадника цивилног обезбеђења кога зна само по имену Неша сазнао је да је Улемек у кући и да су му деца болесна.

У кући Милорада Улемека и то у просторијама за обезбеђење сазнао је за вест о атентату на премијера Др Зорана Ђинђића. Сведок тврди да у кући Милорада Улемека није постојала пушка «Хеклер кох» Г-3. Познаје из ЈСО-а Звездана Јовановића и Жељка Тојагу.

Сведок Павасовић Жељко

У свом исказу је изнео да је био у време извршења атентата припадник ЈСО-а, и да је у периоду од марта 2002. до почетка фебруара 2003. године био распоређен у обезбеђењу Душана Спасојевића а након тога радио је у команди ЈСО-а на Сењаку. У обезбеђењу Душана Спасојевића затекао је Сашу Пејаковића и Леонида Миливојевића.

Дана 12.3.2003. године између 10 и 11 часова нашао се у кафеу «Вокер» на Видиковцу са Ненадом Шареом, који га је обавестио да иде до куће Милорада Улемека како би од других припадника обезбеђења скупио паре да се купи поклон Улемеку јер му је ускоро био рођендан. Ненад Шаре је отишао и вратио се после сат до сат ипо времена и обавестио га да је била пуцњава у згради Владе Србије, да се Милорад Улемек налази у својој кући, да су му деца болесна и да је морао да иде да купи лекове за болесну децу и да је због тога каснио. Заједно су из овог кафеа отишли до кафеа «Мајдан» а затим до команде ЈСО-а на Сењаку где им је речено да се десио атентат. Жељко Павасовић наводи да је једно време након атентата био у команди ЈСО-а у Београду, јер је ту био распоређен и да је за Кулу отишао у периоду од 14. до 16. марта, не могавши да прецизира тачно датум одласка. Сведок је тврдио да је сасвим сигуран да му је Шаре после повратка из куће Милорада Улемека рекао да је Улемек у кући и да због тога сматра да Шаре не говори истину пред

судом када је сведочио да се Милорад Улемек 12. марта 2003. године налазио ван куће у неком стану. На ове околности сведок се изјаснио пошто му је био предочен исказ сведока Шареа.

За време док је радио у обезбеђењу Душана Спасојевића повремено је примао и плату од Спасојевића. Док је радио у обезбеђењу Душана Спасојевића у Земуну у Шилеровој улици у Спасојевићевој кући, виђао је оптуженог Милорада Улемека, Луковић Милета, Дејана Миленковића, браћу Симовиће, Нинослава Константиновић, Милана Јуришића званог «Јуре», Душана Крсмановић, Зорана Вукојевић, Љубишу Буху, који је долазио неколико пута, са нагласком да му је познато да је Душан Спасојевић одлазио често у Сурчин код Љубише Бухе. Сретка Калинића није виђао у Шилеровој, али је чуо за њега. Истакао је да нису тачни наводи да му је Душан Спасојевић поклонио стан а возило које је имао, купио је од Душана Спасојевића, није га добио на поклон.

Сведок Мића Петраковић

У свом исказу датом на главном претресу изнео је да се налазио 12. марта 2003. године у службеним просторијама у центру у Кули када га је телефоном обавестио командант Душан Маричић да је Премијер Ђинђић рањен. Назвао га је после неког времена и саопштио му да је Премијер преминуо и да је Јединица у стању приправности. То вече, у касним сатима у центар су стигли сви припадници јер је повучена комплетна Јединица из свих издвојених објеката. Имали су састанак командног састава коме је присуствовао опт. Звездан Јовановић. Није сигуран да је на састанку присуствовао и опт. Тојага Жељко, нагласивши да га није видео баш 12. увече, али да га је виђао после 12-ог па све до лишења слободе, не опредељујући тачно када. Напоменуо је да се не сећа да је видео Јовић Бошка у Кули 12.-ог, није сигуран да ли су он и Поповић Александар били уопште у Кули 12. марта.

*Сведоци који су саслушани по предлогу оптужених
и дали алиби оптуженима за 12. март 2003.*

Сведок Тизић Душан

Сведок је саслушан на главном претресу 15. јануара 2007. године, на предлог оптуженог Александра Симовића и његових бранилаца. Изнео је у свом исказу да живи у Земуну на углу улица Првомајске и

Рада Кончара од 1996. године, да је по занимању електричар и да је комшија са породицом Бајић (супруга опт. Александра Симовића – Зорана Бајић). Сећа се да га је дана 11.3.2003. године, позвала супруга Александра Симовића да сутрадан дође и поправи светло у кухињи њиховог стана. Дошао је 12. марта 2003. око 11 часова. Да би ушао у овај стан прошао је кроз кафић који се налази испред куће и повезан је са кућом, намерно избегавајући да уђе из дворишта, јер у дворишту имају пса. Док је поправљао сијалицу у кухињи приметио је Александра Симовића. Нису разговарали, само су се поздравили. Сведок није могао да определи прецизно време колико се задржао у стану Симовића, али је навео да је сигуран да је у том стану био у интервалу између 11 или 12 сати. Није могао да определи ни колико је дуго радио на отклањању квара, замени сијалице. У кући је видео и дете старо 2 – 3 године. Када је завршио са послом, јавио се да одлази и изашао из стана.

Касније, у току дана чуо је на вестима да је убијен премијер Ђинђић. Када је чуо и прочитао да је Симовић осумњичен за убиство Премијера, био је изненађен. Комшији Боривоју Пејовићу, полицајцу који станује у кући преко пута Симовића рекао је да је тога дана када је убијен Премијер био у стану код Симовића и да је ту видео Александра. Није одлазио у полицију, или у тужилаштво да да званичну изјаву. Сматрао је да то није потребно обзиром да је Александар у то време био у бекству. Описао је да је Александар Симовић критичног дана када га је он видео на себи имао доњи део тренерке, али није могао да се сети боје.

Сведок Јелић Мирјана

Сведок којег је предложио оптужени Александар Симовић, Јелић Мирјана саслушана на главном претресу 15. јануара 2007. године.

Сведокиња је изнела да од 1997. године ради у њевабциници «Баја» која се налази у приземљу, односно испред куће у којој станује Александар Симовић са супругом Зораном Бајић.

Дана 12. марта 2003. нешто после 11 часова, у стан Бајића донела је доручак за Александра Симовића. Врата стана отворио је Симовић Александар и предала му је доручак, одмах се вратила доле у њевабциницу, пошто је у моменту када је изашла из њевабцинице видела да су у исту дошли Зоран Вукојевић и Никола Бајић, а одмах затим и Миша за кога зна да је стигао из Швајцарске. Сећа се да је видела комшију Душана Тизића, електричара који је прошао кроз ресторан до улаза у кућу да би отишао код Симовића, јер није могао да прође кроз

двориште због пса који је био пуштен. Не зна колико се Тизић задржао у стану код Симовића као ни када је изашао од њих, али то је било свакако пре него што су на ТВ вестима објавили да је пуцано на Премијера. Након вести, младићи који су били у њевабциници, Никола Бајић, Зоран Вукојевић и Бранко Бајић су некуда отишли. Она је остала сама са власником Слободаном Бајићем. Истога дана у току вечери чула је на телевизији да је на потерници Александар и Милош Симовић. Она је свима причала, мислећи на Александра Симовића, да је то немогуће, мислећи на Александра Симовића да једна особа буде у исто време на два места. О томе је говорила и полицајцима који су касније у више наврата долазили у њевабциницу у којој је радила. Они су на то само слегали раменима. О томе је обавестила и родитеље Милоша и Александра Симовића, али ни они нису тражили да то било коме понови у форми званичне изјаве. Иначе, сведокиња је у родбинским односима са породицом Симовић, јер је њен муж ујак, а она ујна Милошу и Александру Симовићу.

Сведок Милан Јелисавчић

Саслушан на главном претресу дана 19.2.2007. године у својству сведока на предлог опт. Бранислава Безаревића и његовог браниоца.

У свом исказу је навео да се његова кћерка Љубинка забављала са оптуженим Браниславом Безаревићем, и да је веридба била заказана за четвртак, дана 20.2.2003. године. То јутро око 7 и 30 часова у Бајину Башту допутовао је Бранислав Безаревић са двојицом другова Рајком Луковићем и Радивојем Мићићем. Милан Јелисавчић наводи да је Бранислав Безаревић изашао из њихове куће између 10,30 до 11, јер је сачекао своје родитеље. Свечани ручак био је заказан око 14 часова. Сведок је изнео да су родитељи Безаревића отишли за Пријепоље у сумрак а да је Безаревић кренуо за Београд око 23 часа. О Браниславу Безаревићу сведок зна да је полицајац, да је радио у обезбеђењу и да је долазио код њих у породичну кућу у Бајиној Башти на славља. Није му познато да ли се његова кћерка Љубинка видела са оптуженим Безаревићем у периоду од 20.2.2003. до 12.3.2003. године. Када је видео слику Безаревића на потерници, питао је кћерку Љубинку да ли се чује са њим, да му је одговорила да се он не јавља. Није инсистирао на неким даљим објашњењима а знао је да је Љубинка ишла за Београд где је ваљда требала да се види са Безаревићем.

Суд је саслушао непосредно на главном претресу по предлогу оптуженог Бранислава Безаревића и његовог браниоца, адвоката Жељка Грбовића, *сведока Милана Малобабића*.

У свом исказу изнео је да је радник БИЕ, да познаје опт. Бранислава Безаревића од 1999. године и да је Безаревић радио у Управи за обезбеђење личности. Изјавио је да није било забрањено, да су запослени без ограничења могли доћи до података о регистарским ознакама и типу возила које је користио Премијер и његова пратња. У просторије БИЕ у улици Краљице Ане, Бранислав Безаревић долазио је од јануара месеца 2003. године. Познато му је да је Бранислав Безаревић долазио на посао 10, 11. и 12. марта 2003. године, али није био распоређен и није имао конкретна задужења. Такође му је познато да је постојао видео надзор Премијерове резиденције, а видео надзор зграде Владе Републике Србије искључен је 9. или 10. марта 2003. године. Снимак са видео надзора стизао је до оперативног центра, где је постојао дежурни. У просторије овог центра осим одређених радника, остали запослени могли су да се задрже веома кратко и то је исто важило и за Бранислава Безаревића. Могао је да уђе у центар и да се кратко задржи. Службене податке МУП-а Републике Србије, у вези кретања Премијера у одређене дане Бранислав Безаревић није могао да зна. Не зна и није му познато да ли је Бранислав Безаревић у фебруару месецу 2003. године био на послу, јер је у то време спровођена реорганизација у МУП-у и БИИ. Из разговора са Браниславом Безаревићем познато му је да се верио 20. фебруара 2003. године.

Дана 12. марта 2003. године Бранислав Безаревић му је рекао, да иде да закаже лекарски преглед за болесну мајку у времену негде од 10 до 10,30 часова, и да је он Безаревића позвао преко мобилног телефона када је чуо да је дошло до атентата на Председника Владе, и позвао га да се врати на посао. Није му познато од кога и где је Бранислав Безаревић сазнао за атентат.

*Сведоци на околност узимања изјаве опт. Звездана Јовановића
у својству осумњиченог*

Сведок Весна Радомировић

Изнела је да је дана 7. априла 2003. године у вечерњим сатима приступила у Окружни затвор у Београду на позив службених лица МУП-а Србије, јер је прихватила службену одбрану осумњиченог који

се налазио у притвору. У просторијама Окружног затвора у Београду упознала је осумњиченог Звездана Јовановића, са којим је имала поверљив разговор који је трајао 15 до 20 минута, да се вратила у канцеларију у којој се налазио инспектор и заменик Специјалног тужиоца, где је Звездан Јовановић изнео своју одбрану коју је диктирао инспектор Миловић записничарки која је куцала на лап-топу. Након што је завршено излагање Звездана Јовановића и диктирање инспектора Миловића, добила је један примерак записника, прочитала записник и није приметила да је у записник унето нешто што осумњичени није изјавио. Осумњичени Звездан Јовановић није читао примерак записника, већ је само питао где треба да потпише. Није приметила да се осумњичени Звездан Јовановић налазио у неком посебном психичком стању, приметила је да је присебан, да је оријентисан и у времену и у простору, није приметила код њега неко афективно стање. Његова комуникација са инспектором је била као да разговара са колегом.

У истражном поступку постала је изабрани бранилац Звездана Јовановића, а од истражног судије је сазнала да је супруга Звездана Јовановића овластила адвоката Ненада Вукасовића као његовог браниоца, али да је она и даље остала бранилац у истражном поступку.

Сведоци Родољуб Миловић и Миле Новаковић

Из исказа сведока Родољуба Миловића и Милета Новаковића овлашћених службених лица МУП-а Србије који су били задужени за саслушање осумњиченог Звездана Јовановића, суд је утврдио да је Звездан Јовановић дана 7.4.2003. године у присуству браниоца по службеној дужности Весне Радомировић дао изјаву, и да ју је после саслушања потписао на свакој страници записника. Напоменули су да је пре давања изјаве имао поверљив разговор са браниоцем у посебној просторији који је трајао од 10 до 15 минута. Из исказа ових сведока види се да је након поверљивог разговора са браниоцем, Звездан Јовановић одведен у другу канцеларију где је изјаву у својству осумњиченог давао у присуству заменика Специјалног тужиоца Александра Милосављевића, браниоца Весне Радомировић инспектору Родољубу Миловићу а да је изјаву бележила дактилограф Гордана Радић на лап-топу. Када је изјава завршена, одштампана, изјаву је потписао Звездан Јовановић и то на свакој страници записника. Из исказа ових сведока суд је утврдио да је записник који је гласно диктиран од стране Родољуба Миловића одштампала записничарка која га је водила и да су записник потписали осумњичени Звездан Јовановић и његов бранилац без икаквих примедби. Они су били задовољни након обављене радње,

јер је све протекло у најбољем реду. Изнели су пред судом да су са Звезданом Јовановићем имали пре 7.4.2003. године неколико неформалних разговора, и да су на његову молбу након једног разговора отишли до супруге Звездана Јовановића, јер су то њему обећали, и обавестили је да је Звездан добро и да је здрав. Сведоци су истакли да према осумњиченом нису применили никакве мере физичког, психичког злостављања, нити било каква средства нити тортуру и да су након састављања записника били задовољни начином на који је то обављено.

Сведоци на околност предаје опт. Улемека

У доказном поступку суд је саслушао у својству сведока: *Борисављевић Горана, Крстовић Владана и Илић Владимира*. То су припадници Жандармерије који су обезбеђивали заједно са другим припадницима кућу оптуженог Улемека у улици Илије Стојадиновића од 12. марта 2003. па до 2. маја 2004. године.

Сведок Борисављевић Горан је навео у свом исказу да је 2. маја 2004. године са још тројицом колега обезбеђивао кућу оптуженог Улемека у улици Илије Стојадиновића број 87. Негде око 20 часова и 15 минута испред куће појавио се оптужени Улемек са питањем да ли зна ко је он. Како је Улемек имао дужу косу и браду, није га одмах препознао али је касније претпоставио да се ради о њему па је позвао надлежног старешину. Након позива дошао је Илић Владимир и одвезао оптуженог Улемека. Кућа Улемака обезбеђивана је непрекидно 24 часа. Навео је да је старешина Лечић Милан био задужен за контакт са супругом оптуженог Улемека. Није му познато да ли је накнадно вршен претрес куће а о предаји Улемека направио је извештај и предао га дежурном старешини Јурошевићу.

Сведок Крстовић Владан навео је да није обезбеђивао кућу Улемека 2. маја када се предао нити је састављао било какав извештај о предаји Улемек Милорада.

Сведок Илић Владимир, је у свом исказу је навео да га је 2. маја 2004. године око 20 сати и 15 минута обавестио дежурни официр да се оптужени Улемек предао испред своје куће припадницима Жандармерије. Он је о овом догађају обавестио генерала Радосављевић Горана – Гурија који му је рекао да оде на лице места и да види шта се дешава. Када је стигао испред куће Улемека око 20,30 часова, оптуженог је препознао по тетоважама а поред њега су били његова жена и брат. Тада му је Улемек у непосредној комуникацији рекао да жели да се

преда и да га води у Г СУП Београд, али он је најпре позвао генерала Радосављевића који му је наложио да Улемека води у зграду МУП-а Републике Србије у улици Кнеза Милоша број 101. Лично је одвезао возилом Улемека до зграде МУП-а где га је лично преузео генерал Горан Радосављевић. Сведок је напоменуо да је његова јединица, из састава Жандармерије МУП-а Србије дана 2. маја 2004. године обезбеђивала кућу и породицу оптуженог Улемека. Нема никаквих података о томе где се оптужени скривао. Колико се сећа приликом предаје видео је да Улемек има дугачку косу и браду.

Писмени докази изведени у допуну доказног поступка

Суд је у допуну доказног поступка извршио читање писмених доказа, па је тако извршио читање дописа Агенције за контролу летења 00260/2 од 16.2.2007. године из којег се закључује да ова Агенција располаже подацима из плана за прелет хеликоптера на релацији Београд – Кула дана 11.3.2003. године, да је исти лет планиран у циљу десантирања падобранаца у реону Куле са предвиђеним временом полетања у 11 часова по локалном времену и укупним трајањем од 5 часова. Како је обавеза чувања образаца за праћење лета 3 месеца, а аудио-видео записа 30 дана, Агенција за контролу летења обавестила је суд да не располаже подацима да је поменути лет извршен нити именима чланова посаде и евентуалним путницима.

Из дописа Хеликоптерске јединице МУП-а Р Србије 03/17 бр. 144/07 од 12.2.2007. године утврђено је да је дана 11.3.2003. године службена летилица – хеликоптер МУП-а Србије за потребе ЈСО-а од центра ЈСО-а у Кули до Београда обавила следеће летове: први из Београда у 12,25 часова за Кулу и долазак у реон Куле и рад са падобранцима до 14 часова, затим је изведено полетање у 14,20 часова и рад са падобранцима у реону Куле до 14,55 часова, трећи лет са полетањем је био у 15,20 часова за рад у реону Куле и повратак у Београд са слетањем у 16,10 часова. Поменуте летове је обавила посада у саставу од пилота Милана Јовановића, који је био на обуци за првог пилота и Златомира Кузмановића, инструктора и вође посаде и авио механичара Игора Јаначковића.

Из записника о претресању стана опт. Звездана Јовановића у улици Марка Ристића бр. 3/22 утврђено је да су припадници Министарства унутрашњих послова, Секретаријата унутрашњих послова у Београду, Управа криминалистичке полиције, Одељења за увиђајно оперативне

послове дана 26.3.2003. године око 13,00 часова по захтеву начелника насилно ушли у стан оптуженог Звездана Јовановића, преко терасе стана бр. 23, који је власништво Војислава Ћетковића, да би извршили претресање. Након обављеног претреса службена лица су око 14,00 часова испред зграде затекли припаднике МУП-а - УБПОК-а који су имали оригинал кључ од стана оптуженог Звездана Јовановића и овим оригиналним кључем су отворили врата стана опт. Јовановића, поново извршили преглед и претрес, одузели предмете који су наведени у потврди о привремено одузетим предметима од 26.3.2003. године.

Из извештаја Владе Р Србије 08 бр. 031/8012/2004 од 1.12.2004. године утврђено је да у документацији Генералног секретаријата Владе Р Србије нема материјала везаних за рад комисије Владе Републике Србије о испитивању разлога за протест Јединице за специјалне операције из новембра 2001. године (записник о раду и извештај) у вези са одлуком Владе Републике Србије о формирању наведене комисије. У документацији Генералног секретаријата Владе Републике Србије постоји једино записник са 62. седнице Владе Републике Србије, која је одржана дана 14.11.2001. године и допис Генералног секретаријата Владе Републике Србије бр. 05 бр. 06-14946/2001 од 14.11.2001. године упућен Министарству унутрашњих послова, команданту ЈСО-а који је потписао тадашњи министар за рад и запошљавање као члан комисије. У записнику са 62. седнице Владе Републике Србије са дневним редом: Информација о проблемима у функционисању Ресора Државне безбедности стоји да је Влада РС прихватила информацију о проблемима у функционисању Ресора Државне безбедности и са два уздржана гласа закључила да убудуће Јединица за специјалне операције организационо буде у саставу Ресора Јавне безбедности због чега се задужује Министарство унутрашњих послова да за наредну седницу Владе припреми одговарајући текст предлога за измену и допуну Правилника о организацији министарства унутрашњих послова и Правилника о систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова. У наведеном записнику такође стоји да је Влада РС једногласно донела закључак о образовању Комисије за испитивање околности везаних за хапшење браће Бановић и протеста припадника Јединице за специјалне операције поводом тог случаја, те да се у састав ове Комисије именује др. Владан Батић, министар правде и локалне самоуправе, др. Драган Веселинов, министар пољопривреде, шумарства и водопривреде и Драган Миловановић, министар за рад и запошљавање, те да је Влада закључила да наведена комисија припреми и поднесе Влади у року од 14 дана извештај у вези са наведеним догађајима са предлогом закључка. Констатована је оставка начелника Ресора Државне безбедности Горана Петровића.

Суд је извршио читање извештаја телевизијских станица «Б 92» и Телевизије «Пинк» у вези видео записа које је снимила Телевизија «Б 92» 12. марта 2003. године испред улаза број 5 у дворишту зграде Владе Републике Србије. Из извештаја Телевизије «Пинк» утврђује се да сниматељи ове телевизије нису снимили догађај испред зграде Владе Републике Србије, већ да су емитовали као и остале ТВ станице снимак телевизије «Б 92» и да осим материјала који су доставили суду раније, другог материјала немају, а емитовањем је утврђено да је то истоветан снимак који је дала и Телевизија «Б 92».

Из извештаја ових ТВ станица утврђује се да су сниматељи и новинари тога дана били присутни очекујући конференцију за штампу, коју је требао да одржи у згради Владе Министар Просвете. Из извештаја ТВ «Пинк» утврђује се да су се њихови сниматељи налазили у згради Владе, а да је једино сниматељ Телевизије «Б 92», Младен Васић налазио у улици Немањиној, а из извештаја Телевизије «Б 92» закључује се да, осим снимљеног материјала који је емитован на њиховој телевизији, а који је достављен суду, други снимљени материјал не поседују.

ОЦЕНА ИЗВЕДЕНИХ ДОКАЗА:

Оцена исказа сведока сарадника

Суд је ценио исказе сведока сарадника Љубише Бухе, Зорана Вукојевића, Миладина Сувајића и Дејана Миленковића, и то сваки појединачно и доводећи их у везу са осталим изведеним доказима у погледу чињеница које су важне за разјашњење кривичне ствари у овом кривичном предмету. Суд је утврдио да су искази сведока сарадника значајно допринели утврђивању најбитнијих чињеница и допринели да се ова кривична дела у потпуности расветле. Сведоци сарадници, као припадници ове криминалне групе – завере, изјаснили су се на најбитније околности, јер су били најближи сазнањима о деловању ове завере, њеним циљевима, плану, организаторима и задацима сваког извршиоца који је учествовао у реализацији, планом постављеног задатка.

Њиховим исказима суд је у потпуности поклонио веру, јер су искази логични, исцрпни, убедљиви и у највећем делу о најбитнијим спорним чињеницама идентични. Исказима сведока сарадника потврђена су признања опт. Звездана Јовановића и опт. Душана Крсмановића из

предкривичног и предходног поступка, као и наводи одбране опт. Саше Пејаковића из предкривичног и предходног поступка. Искази сведока сарадника поткрепљени су и другим изведеним доказима и то исказима сведока Шаре Ненада, затим исказима сведока пратилаца Премијера у догађају код хале «Лимес» и делимично у догађају испред зграде Владе Републике Србије, исказима сведока радника унутрашњег и спољњег обезбеђења зграде Владе Републике Србије, и исказима сведока из зграде у улици Адмирала Гепрата који су говорили о два хица, а што је потврђено и материјалним доказима (чаурама нађеним приликом вршења увиђаја), исказима сведока који су сведочили о три лица како истрачавају низ степениште са другог спрата зграде у ул. Адмирала Гепрата, носећи у рукама пиштоље и моталицу, што потврђује место одакле су испаљени хици, и оружје – пушку која је пронађена на Новом Београду а о којој су говорили сведоци сарадници Сувајџић и Миленковић. Исказе сведока сарадника о возилу «Пасат» који су користили извршиоци, потврдили су и сведоци из улице Адмирала Гепрата који су видели када и како, након што су се чули пуцњи, ова три лица улазе у возило «Пасат» тамне боје, са затамњеним стаклима и уносе у возило пушку. То исто возило марке «Пасат» видели су и други грађани који су саслушани као сведоци, чијим исказима је суд поклатио веру и то: сведоци Поповић Иван, Дејан Глишовић, Синиша Глишић, Кујо Кријешторац и други, што је обрађено у посебном поглављу ове пресуде. Исказима сведока сарадника Миладина Сувајџића и Дејана Миленковића суд је поклатио веру и у делу када су говорили о ћебету које се налазило пребачено преко симса прозора у канцеларији број 55 у улици Адмирала Гепрата, што се видело и из видео записа сачињеног приликом вршења увиђаја, а у који је суд извршио увид у доказном поступку, јер су ти искази у овом делу потврђени признањем опт. Звездана Јовановића, исказима сведока којима је суд поклатио веру и то: сведоку Дивац, Николић, Премијеровом пратиоцу Срђану Бабићу, а што је потврђено и налазима вештака о проналаску трагова барутне гаражи настале након испаљивања хица из овог оружја, као и налазом трагова влакана на пушци и торби у којој се налазила ова пушка приликом уношења у зграду у улици Адмирала Гепрата, канцеларије број 55. Искази сведока сарадника потврђени су и исказима сведока крим. техничара МУП-а Републике Србије који су вршили увиђај и вршили обележавање трагова на лицу места, који су такође говорили о отвореном прозору, ћебету које су видели на прозору, које је прописно упаковано у ПВЦ кесу приликом вршења увиђаја и које је послато на вештачење, а сведоци су описивали и сачињавали извештај о крим. техничком прегледу, скицу места увиђаја, фотографисали, и изјашњавали се на околности које су предмете видели у овој канцеларији, а што одговара и потврђују искази сведока из зграде у улици Адмирала Гепрата који су улазили у канцеларију број 55, и

говорили о предметима у затеченом стању (нереду, просторија је личила на оставу, отворени прозори, кутије са фарбом и четке, столови набацани један на други – видети исказе истих).

Сведоци сарадници су у својим исцрпним исказима пружили објашњење и изнели своја непосредна и посредна сазнања о овим и другим околностима, посебно о времену када је формирано најпре криминално удружење «земунски клан», а затим завера, о припадницима криминалне групе - завере, о организаторима, о односу између организатора опт. Улемека и Душана Спасојевића, о чињеници да је Душан Спасојевић удруживањем са опт. Милорадом Улемеком и криминализованим делом ЈСО-а постигао не само највећу финансијску моћ, већ и сваку другу моћ, могућност утицаја на појединце у државним институцијама. Њихова изјашњења у погледу околности које нису непосредно сазнавали су логична а дали су на све битне околности објашњење одакле су им познате одређене чињенице и извори о којима су износили своја сазнања. Њихови искази су у бити идентични када су говорили о доношењу плана и о постојању плана за убиство највишег представника државне власти, ко доноси ту одлуку, и на који начин су они сазнали за њу и од кога, о набавци средстава за извршење кривичног дела, предмета, оружја, о куповини возила и изнајмљивању станова, о одласку припадника ове криминалне групе у станове за које нико не зна, тзв. «штекове» и о другим најбитнијим околностима о чему је излагано у образложењу ове пресуде.

Искази сведока сарадника су веома значајни и у бити идентични када говоре о најосновнијим питањима и жељи организатора ове криминалне групе да утичу на формирање институција нове власти, и на постављање одређених људи у њима, поред којих би могли да несметано наставе да се баве својом криминалном активношћу и да задрже како финансијску моћ, тако и могућност утицаја на појединце у државним органима, као и на утврђивање мотива за спровођење плана убиства Председника Владе, о чему су сведочили и сведоци Горан Петровић, Зоран Мијатовић, Зоран Јањушевић, Владимир Поповић, Чедомир Јовановић и Душан Михајловић, чијим је исказима о виђењу друштвене ситуације како су је представили пред судом, а коју је злоупотребио опт. Улемек, суд поклатио веру. Наиме, из исказа сведока сарадника и ових горе поменутих сведока, закључак је, да је истицање мотива за убиство Председника Владе, како је изнео опт. Звездан Јовановић, жеља да се спречи изручивање осумњичених за извршење кривичних дела ратног злочина Међународном суду у Хагу, или како то у својој изјави износи опт. Звездан Јовановић, акција «Стоп Хагу» само је један од мотива, а основни и прави мотив била је одлучност да се спречи борба против свих видова организованог криминала који им је доносио финансијску

моћ и утицај, да се спречи њихова лична кривична одговорност, да се задржи утицај на институције и појединце у њима, да искористе могућност утицаја на постављање појединаца на одговорне функције, и да их нико никада не омета у њиховој криминалној делатности. О томе да Душан Спасојевић није имао никаквих других намера, осим криминалних, говори и види се, из исказа сведока сарадника Зорана Вукојевића, када га наговара након изградње тржног центра у ул. Шилеровој, да пређе и да почне да се бави легалним пословима, а он му је одговорио: «Ја сам криминалац, умрећу као криминалац», а сведок сарадник Миленковић Дејан изнео је да је Душан Спасојевић замерио и сведоку сараднику Љубиши Бухи што је почео да се бави легалним пословима.

Не може се прихватити став одбране и оптужених да се не може веровати сведоцима сарадницима, да су њихови искази лажни, јер су то лица из криминогене средине, припадници криминалне организације, бивши припадници и извршиоци кривичних дела који давањем, научених, лажних исказа откупљују своју слободу и штите се од кривичног гоњења. Такав закључак је неприхватљив и не може се применити на конкретан случај, јер су искази сведока сарадника у овом предмету поткрепљени и другим изведеним доказима (материјалним, на пример отисцима прстију пронађених у становима у којима су боравили припадници ове криминалне групе, а који су отисци дактилоскопирани и утврђено је тачно у ком стану је који од припадника групе боравио, у возилима која су користили, предметима који су пронађени у неким од станова, као на пример сат «Ролекс», Милете Луковића који је пронађен у стану у улици Војводе Степе број 259 у којем је боравио опт. Звездан Јовановић, а за кога је изнео оптужбу Миле Луковић да му је овај сат присвојио без његовог знања, о чему су говорили сведоци сарадници.

Браниоци су током поступка оспоравали у потпуности исказе сведока сарадника истичући, да сведочећи на штету оптужених у овом предмету покушавају да себи обезбеде слободу. Из списка овог предмета сасвим је јасна чињеница да је организовани криминал ушао у све поре друштва и чињеница је да се таква криминална организација по уверењу овог већа, може великим делом открити само ако неки од припадника проговоре и желе да кажу о ономе шта знају, о криминалним активностима, о извршеним кривичним делима, о организаторима и улогама сваког од конкретно оптужених у овом предмету или чланова те криминалне организације. Такво њихово сведочење предвиђено је Законом. Законска је формулација да припадник једне криминалне групе може између осталог добити статус сведока сарадника, ако је његово сведочење претежније и корисније од онога за шта се оптужује и што би се добило његовом осудом. Није спорно да окривљени добије статус сведока

сарадника одлуком суда, зависно од фазе у којој се кривични поступак налази, али само на предлог Специјалног тужиоца. Оног момента кад неко добије статус сведока сарадника, тај статус њему може одузети једино Специјални тужилац који га је и предложио за сведока сарадника, с обзиром на законско решење. Суд не може одузети статус сведоку сараднику, али његов исказ цени и мора да цени у склопу са осталим изведеним доказима. Не може се узети као апсолутно тачна само тврдња сведока сарадника, његов исказ цени се у склопу са осталим изведеним доказима и искази ових сведока сарадника су цењени у склопу са осталим изведеним доказима, о чему је напред било говора, и њихови искази су у великом делу допринели да чињенично стање буде до краје разјашњено. Суд је имао у виду и став одбране током овог поступка, о чему се посебно изјашњавао у завршној речи и бранилац опт. Александра Симовића, адвокат Миодраг Рашић, да странке у овом поступку нису имале једнака права, када су у питању сведоци сарадници, и да је другој странци у овом поступку дата и апстрактна могућност и више права, без обзира да ли их је користила или не, могућношћу да учествује на рочишту када се саслушава окривљени по предлогу Специјалног тужиоца за добијање статуса сведока сарадника. По уверењу већа и ова констатација није тачна. Неспорно је, а што је и законско решење да на главном претресу и оптужени и браниоци активно могу да учествују приликом саслушања сведока сарадника, да постављају питања без обзира да ли је приликом његовог саслушања искључена јавност са главног претреса или не. Поред тога, овакав став није тачан, јер суд сматра да се у конкретном случају ради о оргинарном сведоку, а пре свега имајући у виду и заклетву коју полаже сведок сарадник пре давања исказа, а која је специфична, и која му не даје могућност да користи било какве привилегије, већ мора да одговара на сва питања која су од значаја за разјашњење кривичне ствари, па и на она питања којима би изложио кривичном гоњењу и себе и себи блиска лица. То што се од стране одбране злурадо тумачи чињеница, да су сведоци сарадници у овом поступку користили своје право и тражили да се приликом сведочења искључи јавност, не умањује значај њиховог исказа јер у каснијем току поступка, исказ ових сведока сарадника није тајан. Закон је дао могућност сведоку сараднику да сведочи без присуства јавности, имајући у виду да се ради о бившем припаднику криминалне групе, која је имала строгу хијерархију, правила дисциплине, а та правила су сурова у односу на инсајдере, што се може разумети и са гледишта морала и заштите личности сведока сарадника, јер се њихови искази кроз пресуду образлажу, повезују са исказима осталих сведока и другим доказима.

*Оцени исказа сведока који су осликавали друштвене прилике
након 5. октобра 2000. године, формирање нових органа власти
и околности у којима је деловала ЈСО и криминална организација
опт. Улемека и Душана Спасојевића*

Суд је ценио исказе саслушаних сведока Душана Михајловића, Горана Петровића, Зорана Мијатовића, Владимира Поповића, Чедомира Јовановића, Зорана Јањушевића који су пред судом јасно и недвосмислено указали на ситуацију у којој се налазило друштво и државне институције после 5. октобра 2000. године. Из њихових исказа утврђује се да је стање у институцијама било несређено, да многе институције нису функционисале, да се појавио проблем безбедности државе на Југу Србије у такозваној копненој зони. Из њихових исказа утврђује се да су представници нове власти имали контакте и договоре са првооптуженим Милорадом Улемеком, командантом ЈСО-а, припадником МУП-а Републике Србије, као и са генералом Војске Југославије Небојшом Павковићем који су пред промену система власти тадашњег председника Слободана Милошевића, прешли на страну Демократске опозиције, а касније и на страну нових институција везујући се за појединце у њима, покушавајући не само да задржи дотадашњу моћ и утицај, већ да ту моћ још више искористи да би могао несметано да настави са ранијим активностима.

Представници нове политичке елите у то време свесни да држава без функционалних институција није држава, да држава значи и способност управљања, тражи моделе и начине да превазиђе новонасталу ситуацију, постављањем на одговорне функције у институцијама грађане и грађанке који се нису својим радом компромитовали за време режима Слободана Милошевића. Ту прилику користи оптужени Милорад Улемек и врши утицај приликом избора кадрова – на персонална решења у ресорима и институцијама који су њему и Душану Спасојевићу били интересантни и то највише МУП, служба РДБ-а, правосуђе, тужилаштво и слично. Његови мотиви су касније свима постали јасни, када су почели да се откривају извршиоци најтежих кривичних дела, убиства у којима је учествовао као припадник ЈСО-а и као организатор криминалне организације. Код њега је постојао страх да ће бити лишен слободе и оглашен кривим за та најтежа кривична дела. Исказима ових сведока суд је у том делу у потпуности поклонио веру, имајући у виду да су сведоци били учесници историјских дешавања, да су касније били чланови Владе и високи државни функционери и да су имали могућности непосредних и посредних сазнавања чињеница које су важне биле приликом формирања институција, а које су важне и за објашњење и разјашњење претходне ситуације која је владала пре него

што је извршено убиство Председника Владе Републике Србије. Њихови искази су логични и убедљиви, у том делу се подударају, један другог допуњују, надовезују се и уклапају у целокупну хронологију догађаја.

Из исказа сведока Душана Михајловића, Горана Петровића, Зорана Мијатовића, суд закључује да се већ средином 2001. године знало за везе и спрегу између Душана Спасојевића и његове криминалне групе и команданта Јединице за специјалне операције оптуженог Милорада Улемека, и једног дела ЈСО-а, односно језгра које је било криминализовано, на које се оптужени Милорад Улемек ослањао, а остали припадници Јединице са његове и њихове стране изложени су били манипулацијама. Из исказа ових сведока и то министра полиције Душана Михајловића, Чедомира Јовановића, Владимира Поповића, Зорана Јањушевића утврђено је да су након догађаја – инцидента – покушаја атентата код хале «Лимес», били уверени да се ради о покушају атентата на Председника Владе Републике Србије. Сведок Душан Михајловић је изнео да је то закључио на основу информација које су му презентоване од стране најближих сарадника МУП-а Републике Србије, како је рекао првенствено од генерала Сретена Лукића и да су многи о томе говорили и закључивали да је извршен покушај атентата на Председника Владе имајући у виду започету борбу против организованог криминала, која је била најављена као један од основних циљева Владе, као и на чињеницу да су биле издате тзв. «беле књиге», у којима су описане најмоћније криминалне групе у Србији, и у којима се спомиње Дејан Миленковић Багзи као припадник «сурчинско-земунског клана», а за које се у то време знало да припада криминалној групи Душана Спасојевића.

Поклонио је веру исказима сведока Горана Петровића, Зорана Мијатовића, Зорана Јањушевића, Владимира Поповића и Чедомира Јовановића и делимично исказу Душана Михајловића и то у делу где говори о начину формирања потернице након извршеног атентата, о постојању «беле књиге» о највећим криминалним групама у Србији, о догађајима из новембра 2001. године и протесту Јединице за специјалне операције, о оптуженом Улемеку, о ситуацији након хапшења Спасојевића и његове групе после отмице Мирослава Мишковића, а у вези припреме атентата и самог атентата, овај сведок је пред судом изјавио да највише података има из истраге која је вођена за време акције «Сабља», па у том делу његов исказ није битан, с обзиром да те податке поседује и суд, јер је сведок рекао да он о томе има сазнања због реконструкције која је спроведена током истраге, мислећи на криминалну организацију и њене вође. Неспорно је да је и овај сведок изнео сазнање да је имао података о везама између Душана Спасојевића

организатора криминалне групе «земунски клан» и опт. Милорада Улемека и дела Јединице за специјалне операције.

Из исказа ових сведока, суд закључује да су сведоци сарадници говорили истину када су описивали снагу и финансијску моћ ове криминалне групе стечену вршењем најтежих кривичних дела, а коју финансијску моћ су делимично искористили за финансирање криминализованог дела ЈСО-а, куповину станова, возила, опреме и давањем плата, везујући те припаднике као најоданије свом команданту, и као сигурне за извршење најтежих кривичних дела. Исказе ових сведока суд је прихватио као јасне и исцрпне када су сведочили о најзначајнијим околностима након преузимања државних институција и органа власти, о покушају опт. Улемека а преко њега и Душана Спасојевића да утичу на постављење на одговорна места одређених људи, јер су ови сведоци имали непосредних и посредних сазнања о овим околностима, јер су или били блиски новим властима, или су заузимали одговорна места у Влади и другим институцијама. Из исказа сведока суд је закључио да је опт. Улемек заједно са Душаном Спасојевићем настојао да себе и припаднике ове криминалне групе стави изнад закона и преко «својих» кадрова изврши утицај на појединце у МУП-у, тужилаштву и суду и обезбеди криминалну групу од прогона а себе од сваке врсте одговорности. Ови сведоци су у својим исказима допринели да суд утврди и мотиве који су руководили организаторе ове завере за доношење плана и њихову чврсту одлучност да се њихов план спроведе, убиством Председника Владе Републике Србије.

Сведоци се нису изјашњавали на околност атентата на Председника Владе, јер о томе нису имали сазнања, али из исказа сведока Зорана Јањушевића, Чедомира Јовановића, Владимира Поповића, види се, о чему је говорио и Душан Михајловић на основу података које је добио од својих сарадника, да се након догађаја код хале «Лимес» сумњало да је покушан атентат над Председником Владе Републике Србије, због просте чињенице, да је камионом управљао Дејан Миленковић, за кога се знало да је члан «земунског клана», или како каже оштећени Милан Веруовић да му је рекао сведок Јањушевић, да је камион возио «убица Душана Спасојевића».

*Оцена исказа сведока који су чули два хица
12.3.2003. године*

Суд је ценно исказе саслушаних сведока па је поклонио веру исказима сведока који су се изјаснили да су 12. марта чули два пуцња и то Милану Бојићу, Бранку Бугарском, Јелени Ружић, Миленији

Николић, Драгољубу Мићићеловићу и Биљани Станков а неки од њих су се изјашњавали и на околност да су видели три младића како истрчавају низ степениште са другог спрата у улици Адмирала Гепрата и носе у рукама оружје и моталицу, па на тај начин потврђују признање опт. Звездана Јовановића и опт. Душана Крсмановића и потврђују исказе сведока сарадника који су се изјашњавали на ове околности, а које су им биле познате на посредан начин од опт. Александра Симовића и опт. Нинослава Константиновића. Суд оцењује и прихвата као истините исказе сведока радника спољњег и унутрашњег обезбеђења зграде, Данила Купривица, Влајка Вујадиновића, Зорана Трајковића, Мирослава Гарића и Зорана Петровића, јер су се о најбитнијим чињеницама изјашњавали се као и сведоци из Гепратове улице. Ради се о грађанима или запосленима који су се стицајем околности нашли на одређеном месту, чули и опазили и своја запажања изнели, описујући како су чули и видели а са намером да помогну свима који су учествовали у разјашњењу овог кривично-правног случаја, посебно суду без намере да нешто кажу и тврде што није било у њиховој чулној или оптичкој перцепцији, а суд цени да немају субјективних разлога да стање приказују другачије од онога како се заиста десило. Њихови искази су о најбитнијим чињеницама истоветни.

На исти начин суд цени и прихвата и исказе сведока који су сведочили на околност да се возило «Пасат» тамне боје са затамњеним стаклима налазило у Гепратовој улици и то: Ивану Поповићу, Дејану Глишовићу, Синиши Глишићу, Гордани Живковић, Горану Нешковићу и покојном Куји Кријешторцу.

Суд је прихватио и исказе сведока Милана Бојића и Драгољуба Мићићеловића, и исказе сведока, радника МУП-а Дивца и Николића, и исказ сведока, Премијеровог пратиоца Срђана Бабића, да су видели ћебе на прозору канцеларије из које је извршено убиство, а што је потврђено и фотодокументацијом и увидом у видео записник сачињен приликом вршења увиђаја, као и на основу налаза вештака из Института за криминалистичку технику у Визбадену. И у овом делу исказима ових сведока потврђено је признање опт. Звездана Јовановића и исказ сведока сарадника Миладина Сувајџића.

*Оцена исказа сведока – пратилаца
премијера Др Зорана Ђинђића*

Суд је ценио исказе сведока, пратилаца Премијера, који су сведочили у вези догађаја код хале «Лимес» на ауто-путу и њихове исказе у којима

су изнели своја опажања дана 12.3.2003. године, када је извршен атентат на Премијера РС и покушај убиства његовог пратиоца у дворишту Владе Републике Србије.

Исказима сведока, пратилаца Премијера, Александру Бијелићу, Срђану Дробњаку, Бобану Пурићу, Љубиши Јаношевићу, Миладину Веруовићу и Милану Веруовићу у вези догађаја од 21.2.2003. године, суд је поклонио веру јер су њихови искази када говоре о овом догађају исцрпни, логични, у бити истоветни када описују кретање колоне под пратњом, саобраћајну траку, брзину, распоред возила, сигнализацију коју су користили, као и начин кретања камиона којим је управљао сведок сарадник Дејан Миленковић, начин на који је возач – сведок Александар Бијелић, возилом у којем се налазио Премијер избегао камион, као препреку на путу, која је била изненадна, неочекивана, а која препрека је начињена са намером изнуђивања заустављања колоне возила и возила у којем се налазио Премијер, како би према плану који су сачинили организатори ове криминалне групе, припадници извршили пуцање из «зоља» и то Звездан Јовановић, Жељко Тојага и убили премијера др. Зорана Ћинђића. Ови искази, потврђени су исказима сведока сарадника Дејана Миленковића, чијем је исказу суд поклонио веру, и исказима сведока сарадника Зорана Вукојевића и Миладина Сувајдића који су изнели своја сазнања после неуспелог атентата, због чега је до тога дошло, када су изнели да су извори њиховог сазнања од оптуженог Милоша Симовића и Душана Спасојевића, а након изласка из притвора и Дејана Миленковића. Искази ових сведока потврђени су и признањем Звездана Јовановића и Душана Крсмановића.

Суд није у потпуности прихватио исказе ових сведока, пратиоца Премијера у делу када су описивали догађај од 12.3.2003. године, у дворишту зграде Владе и то у погледу броја хитаца – звука који су чули (тврде да су чули три хица), правца одакле су хици долазили и положаја Премијера у тренутку задобијања поготка, како су то изнели приликом саслушања на главном претресу.

Став суда је, да је логично да сваки сведок различито опажа и приказује догађај који опажа, јер то све зависи од његовог тренутног психичког стања и тренутне усмерености пажње. У конкретном случају мора се рећи да се ради о сведоцима - особама које су морале имати повећани степен концентрисаности на опажање у зони своје одговорности, јер им је био поверен задатак да брину о личној безбедности и сигурности Премијера Владе Републике Србије. Јасно је, на основу изведених доказа да се њихови искази у погледу броја хитаца разликују од исказа других сведока, чијим исказима је суд поклонио веру (сведоци из Геpratове улице, сведоци из унутрашњег и спољашњег обезбеђења зграде Владе).

Искази сведока – пратилаца Премијера се међусобно разликују и то не само о броју хитаца, него када описују и интензитет звука, временски размак између првог и другог хица, те и размак између другог и трећег хица за који кажу да су чули. Изјашњавали су се и о правцу одакле су звук чули да се простире, одакле га чују, углавном на главном претресу говоре да не могу да одреде правац одакле звук долази, а у даљем излагању износе да су се након чулног опажања махинално окретали са места где су стајали, ка кафићу «Монјумент», из чега произилази и јасан закључак да су се окретали ка згради у улици Адмирала Гепрата, поред које се налази овај кафић. Суд није прихватио њихове исказе о трећем хицу, јер та тврдња није потврђена изведеним доказима, исказима саслушаних сведока којима је суд поклатио веру, траговима затеченим на лицу места приликом вршења увиђаја и криминалистичко техничког прегледа лица места, другим материјалним доказима, налазима вештака балистичара и вештака судско-медицинске струке.

Приликом оцене исказа ових сведока, суд је ценио да је ситуација у којој су се нашли, и изазвани страх утицао на њихову перцепцију догађаја и касније на могућност репродукције догађаја.

Суд је имао у виду да је убиство Премијера и покушај убиства оштећеног Милана Веруовића, каснији поступак пред судом и само суђење, што је и нормално изазвало велику пажњу јавности, струке, медија, који су свакодневно извештавали са суђења, а неки и сами организовали суђење и анализирали доказе и претпостављене ситуације и пре суда и на тај начин вршили притисак на све учеснике у кривичном поступку, не само на сведоке већ су покушавали на тај начин да утичу и на судско веће и наметну своје мишљење кривично-правног догађаја, а све у намери да утичу и на коначан став и закључак суда.

Сведоци Милан Веруовић и Александар Бијелић нису могли суду на логичан, јасан и прихватљив начин да објасне разлике у исказима које су дали пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду и исказима који су дали на главном претресу, пред већем. Објашњење које су дали на главном претресу је неуверљиво. Суд не прихвата њихово објашњење да је приликом давања исказа код истражног судије дошло до неспоразума сведока и истражног судије и да је истражни судија погрешно интерпретирао а затим и диктирао њихову изјаву у записник. То се посебно односи на исказ оштећеног – сведока Милана Веруовића када је објашњавао начин кретања Премијера и положај његовог тела на улазу у зграду Владе, када је изнео у истрази да је био ослоњен леђима на врата, и са уздигнутом левом руком у којој је била штака, да је он тада истражном судији описивао не догађај који се десило 12. марта 2003. године, већ да се то односило на

ситуацију која се претпостављала да је могућа када је Премијер наилазио на затворена врата а користио штাকে због повређене ноге. Оваква тврдња сведока Веруовића је нетачна, нелогична и то не само из разлога што је записник потписао на свакој страници пред истражним судијом где је пре његовог потписа на записнику стављено, да је слушао гласно диктирање записника и да своју изјаву потписује без примедби, већ и из чињенице која се види са овог записника од 14.7.2003. године, где он када описује положај Премијера и његово кретање, као и положај његовог тела код улаза број 5, затим положај тела када пада у зграду Владе, јер је почео реченицу са: «Он је био у оваквом положају...». Из чега произилази да он говори о критичној прилици и говори о ситуацији када је чуо најпре један а затим и други и како каже трећи пуцањ. Нигде сведок Веруовић није споменуо да је био у својој каријери као пратилац Премијера изложен сличној ситуацији, а која би се могла било како не поистоветити него и приближити ситуацији од 12. марта 2003. године. Суд не прихвата као логично објашњење да је истражни судија од сведока – оштећеног Веруовића и Александра Бјелића тражио да описују уобичајени начин кретања и уласка Премијера у зграду Владе, када су врата затворена а да их не пита о ситуацију која је предмет кривичног поступка и која је била битна за разјашњење кривично-правног догађаја. О томе да у овом делу није говорио о некој другој ситуацији, види се и из претходног става са записника пред истражним судијом, где оштећени описује ту назовимо понекад уобичајену ситуацију. (*Видети страну 3 и 4 записника од 14.7.2003. године пред истражним судијом*). То се такође види сасвим јасно из даљег његовог излагања пред истражним судијом, на страни 4, став 3, где сведок – оштећени Веруовић каже: «Према томе ово сада што сам вам рекао у погледу положаја Премијера од момента када се упутио ка улазним вратима и тог положаја како сам га видео непосредно после тог првог пуцња и његовог јаука, то је сигурно све тако. Једино ми је остало нејасно како се он окренуо од момента када сам се ја окренуо од њега према возилу да затворим врата, када сам га видео у том положају да је био практично леђима ослоњен на врата и са уздигнутом левом руком и штаком». (Погледати страну 4, претпоследњи став у којем оштећени каже: «..... Касније када сам сазнао одакле се пуцало био сам окренут леђима према том правцу»). У вези исказа ових сведока пред истражним судијом и на главном претресу важно је поменути и налазе судских вештака балистичара Милана Куњедића и вештака Салзигера са Института за Криминалистичку технику из Визбадена, као и њихово непосредно саслушање на главном претресу, јер су вештаци имали у виду исказе ових сведока и из истраге и са главног претреса. Ценећи исказе ових сведока суд налази да су њихови искази идентични у делу где описују долазак Премијера до врата и положај у тренутку када је пао, да је целим телом пропао кроз врата, да су му вирила стопала и ноге. Судски вештак

медицинске струке Проф др. Душан Дуњић изјаснио се приликом давања писменог налаза и саслушања на главном претресу, имајући у виду локализацију улазне ране, као и прострелину и локализацију излазне ране и закључио је да је премијер Др Зоран Ђинђић био окренут предњом десном бочном страном тела према устима цеви ватреног оружја из кога је испаљен пројектил. *(То је тачка 4 њиховог писаног налаза)*. Изнео је приликом усменог излагања, имајући у виду и обдукциони налаз и оштећење грудног коша, тврдњу да је оса канала обе ране која спаја улазну и излазну била праволинијска, али да је могуће да су поједини делови распаднуте кошуљице настали при првом контакту са костима и органима излазили из тела у различитим правцима, с обзиром на величину оштећења у ткиву и оштећења и величину ране. По схватањима савремене науке познато је да поједине честице када се распада пројектил и када се деформише иду купасто, конусно, једна горе, једна доле, а то је оно што се закључује из величине ране, посебно ако се има у виду величина разорења, величина излазне ране, као и сазнања да пројектили који косо пролазе кроз ребра најчешће скрећу и рикошетирају. Изнео је да је сличан канал изнет и у налазу вештака из Визбадена експерименталним спровођењем у лабораторији. *(Видети страну 18 и 19 транскрипта од 20.5.2005. године)*. Такође је судски вештак изнео закључак приликом усменог саслушања на главном претресу да приликом удара пројектила или делова пројектила о пластични рукохват штаке, с обзиром да је исти фиксиран за подлактицу *(фотографије бр. 31, 32 и 33, 35 и 36 са увиђаја)*, где се види да је један нађен испред самог улаза, што указује да је могуће да је у том тренутку лева рука у којој се налазила штака по удару пројектила била одбачена. То значи да када је настало оштећење – повреда која је констатована на подлактици руке Премијера, од силине удара та рука је морала да одскочи у правцу тог деловања. Ова чињеница објашњава положај Премијера у тренутку када је погођен хицем. Овај податак указује да су све три ране настале у низу посматрано од места испаљења, а то значи десни низдојкин предео грудног коша, лева бочна страна грудног коша. Имајући у виду анализу извршених трагова крви на лицу места утврђено је да трагови који несумњиво потичу од сада покојног премијера Зорана Ђинђића, ДНК-а трагова се налазе непосредно испред улазних врата, то је онај траг 8 и у унутрашњости зграде Владе. Према томе, на основу анализе расположивих података правца канала прострелине, локализације улазне, излазне ране, оштећења леве подлактице, оштећења на рукохвату штаке на 113 см, установљених трагова крви, огуљотина на челу и колелу закључује се да је премијер Др Зоран Ђинђић у тренутку задобијања саме повреде био у непосредној близини врата улаза број 5 зграде Владе Србије, највероватније на другом степенику, гледано са паркинга према згради Владе, окренут леђима према вратима зграде, ослоњен на десну ногу и штаку, јер му је лева

нога била повређена и окренут десним боком и делом предњом страном трупа улици Адмирала Гепрата, одакле је дошао пројектил. Након задобијања повреда грудног коша и трбуха, његово тело се највероватније лако заротирало и леђима пропало кроз десно крило врата на под испред степеништа у самој згради. Управо овако изношење налаза вештака суд је имао у виду и поред изведених других доказа нашао да су сведоци Веруовић и Бјелић, пред истражним судијом догађај описали онако како су га и видели, јер за то постоје материјални докази а и тај њихов исказ потврђен је излагањем вештака. То потврђује и даље излагање вештака да огуљотина на челу и огуљотина на левом колону које су констатоване на телу Премијера су повреде које су могле да настану када је лицем остварио контакт са подом, и то говори у прилог исказу сведока Бјелића када је описивао положај у којем је затекао тело Премијера приликом уласка у простор зграде Владе. Из тога се закључује да је тело Премијера након пада заузело положај потрбушке (како описује Бјелић), значи ове огуљотине и показују то и у том положају највероватније долази до настанка повреде на задњој страни десне ноге које су констатоване приликом вршења обдукције. Имајући у виду положај о којем су сведоци говорили да су видели тело Премијера након пропадања у зграду Владе говори у прилог и чињеници да су тада настала оштећења на панталонама која су фиксирана, на задњој страни панталона, а која кореспондирају са повредама на десној бутини. То је доказ да је Премијер већ био пао и да је рикошитање од зграду, (траг 10) настало након његовог пада у зграду. *(Видети страну 21 транскрипта од 20.5.2005. године)*. Исказ сведока Милана Веруовића дат у истрази, је према оцени суда реалан и убедљив, тим пре што сам сведок у свом исказу наводи да је «сигурно све тако како је описао». По оцени суда приликом сведочења пред истражним судијом сведок је искрено изнео да му није јасно како се Премијер окренуо у положај у којем га је он уочио, који је детаљно описао, мада је то на претресу порекао, и при том је имао у виду да је пред истражним судијом саслушаван након извршеног убиства Премијера и покушаја његовог убиства, па суд оцењује да је његово сећање тада било јасније и да је његов исказ тада био спонтан, реалан и аутентичан.

Веће је ценило чињеницу да су сведоци, оштећени Милан Веруовић и Александар Бјелић променили исказ који су дали пред истражним судијом и износили одвијање догађаја на главном претресу на сасвим другачији начин. Разлоге које су дали за промену исказа суд није прихватио, већ их је као нелогичне одбацио. Веће је оценило да изнети разлози нису прави, због чега су променили исказ остало је неразјашњено (да ли због евентуалних приговора који су се чули у судници да постоје пропусти у њиховом раду и поступању или нешто друго). Исказ оштећеног пред истражним судијом на страни 5, став два

када каже: «...У тренутку када сам погођен ја сам већ био кренуо рукама да га ухватим левом руком испод стомака, просто сам био у том положају да се бацитим према њему, да га заштитим, а од њега сам био удаљен веома мало, међутим тада сам погођен...». Објашњење вештака је да је описао положај тела када је задобио повреду и када је задобио улазну рану у седалном пределу (*видети медицинску документацију*), значи када су његова леђа и седални предео били окренути ка улици Адмирала Гепрата, што је други доказ да се пуцало из Адмирала Гепрата. Тај пројектил се у телу рикошетирао мало и након изласка ударио је у ћошак, велико оштећење (траг број 10), констатован на зиду зграде Владе. Прострелина која је код њега установљена са унутрашњим рикошетирањем потврђује његов исказ и о његовом положају и исказ сведока Александра Бјелића. (*Видети страну 24 транскрипта од 20.5.2005. године*). Према томе неспорно је да је оштећени Веруовић тада задобио тешку телесну повреду опасну по живот са последицама које су још увек трајале и нису се могле у потпуности сагледати у време давања налаза вештака. (*Видети страну 25 истог транскрипта*). Приликом оцене исказа ових сведока, суд је имао у виду и налаз вештака балистичара Милана Куњадића и Салзигера, који су сагласни са исказом вештака медицинске струке. Вештак Милан Куњадић који је саслушан на главном претресу приликом анализе затечених и констатованих трагова у криминалистичко техничком извештају и записнику о увиђају, изнео је да исказ који је дао оштећени Веруовић пред истражним судијом одговара затеченим траговима на лицу места. Посебно је нагласио да се на фотодокументацији која је пратила записник о увиђају види парче пластике од штације који није унет у скицу лица места и није обележен бројем, већ само кругом. У налазу и приликом усменог саслушања овај вештак се изјашњавао о траговима који су се затекли на лицу места и који су унети у извештај о криминалистичко техничком прегледу, а који делимично потврђују исказе саслушаних сведока. Посебно је објаснио оштећења на дрвеном делу између лептир врата и улазних врата као и на самим вратима, рагаста, а која оштећења су од распаднутог пројектила, што се све види на приложеној фотодокументацији. Судски вештак Инг Милан Куњадић је објаснио да је од стране Института за криминалистичку технику из Визбадена достављено четири дела кошуљице метка калибра 308 «Винчестер», као и 5 оловних делова пројектила, који потичу са лица места атентата. О овоме је било речи код записника о увиђају и исказа сведока Владимира Миомановића и у налазима вештака из Визбадена. Сви елементи пројектила који су пронађени на улазу и у самој згради Владе Србије теже 3,19 грама. Пројектил метка калибра 308 «Винчестер» тежи 9,4 грама, из чега је изведен закључак да је трећина пројектила након удара у зид ушла кроз врата у зграду Владе Србије. Сва оштећења која постоје на улазу број 5 и у згради су могла да настану ударом пројектила у

бетонску ивицу оквира врата и нанесу оштећења на ивици самог штока врата, задњег дела врата која су била отворена и унутрашње оштећење у згради Владе Републике Србије. (Што потврђује исказе сведока када говоре о положају тела Премијера и ногама које вине на прагу врата и о положају оштећеног Веруовића). Пројектил који је ударио у ивицу зида је претходно прошао кроз тело оштећеног Милана Веруовића, а на основу налаза Института за криминалистичку технику, који је дат на основу експеримента који су вршени пробним испаливањем на камену подлогу закључује се да је пројектил ударио у ивицу са смањеном енергијом, али која је била веома довољна да се направе оштећења каква су затечена. (*Страна 32 и 33 транскрипта од 20.5.2005. године*).

Према томе суд је ценећи исказе сведока, пратилаца Премијера када су се изјашњавали о догађају 12.3.2003. године делимично прихватио њихове исказе са главног претреса, али није прихватио њихове исказе где су изнели да су чули три хица (трећем метку), јер су њихови искази у том делу у супротности са изведеним доказима и материјалним траговима пронађеним на лицу места и констатованим у записнику о увиђају и извештају о криминалистичко техничком прегледу, а који докази су били предмет анализе од стране вештака балистичара и вештака медицинске струке. Суд је поклатио веру исказима сведока из улице Гепратове, који су посебно образлагани који су чули два хица, исказима сведока радницима спољашњег и унутрашњег обезбеђења зграде Владе, као и налазима вештака који су дати на основу прикупљених доказа, на основу достигнућа науке а нису доведени ни једним доказом у сумњу. Суд није прихватио ни исказе ових сведока са главног претреса када су говорили да не могу да одреде правац одакле се звук чуо, јер су у већини говорили да су махиално се окретали или ка кафићу «Монјумент» или ка згради број 14 у улици Гепратовој, а ради се о истом правцу и месту, што је потврђено и материјалним доказима и налазима вештака. Суд је имао у виду да се неки од саслушаних сведока нису изјашњавали о положају Премијера у тренутку када је задобио хитац, јер то нису могли објективно ни да опазе, с обзиром на положај у којем су се налазили.

Ценећи исказе сведока, пратилаца Премијера суд је из исказа сведока Срђана Бабића и сведока Јаношевића утврдио да су у тренутку када су чули пуцње а налазили су се у дворишту зграде Владе, видели отворен прозор на згради у ул. Адмирала Гепрата бр. 14, а Срђан Бабић је изнео у свом исказу да је видео и нешто налик на ћебе на прозору, што је потврђено и исказима сведока из Гепратове, исказима радника ОУП-а Савски венац и исказима крим. техничара који су вршили криминалистичко технички преглед. Сведоци Јаношевић и сведок Бобан Пурић, те Срђан Дробњак објаснили су да су видели да је Премијер

након поготка пропао у зграду лицем окренут, а сведок Бобан Пурић верно описује положај Премијера након пада у зграду Владе, као што је то описао и сведок Бјелић. Овај сведок, положај оштећеног Милана Веруовића након задобијања поготка и његовог пада испред зграде Владе, описао је потпуно различито, и то не само у односу на исказ сведока – оштећеног Веруовића и Бјелића у истрази и на главном претресу, већ супротно свим саслушаним сведоцима, а његов исказ у том делу није потврђен ни налазима судских вештака.

*Оцена исказа сведока Шаре Ненада, Вукашина Вукашиновића
и Лазе Никића*

Суд је ценио исказе саслушаних сведока, па је поклонио веру исказу сведока Шаре Ненада, оцењујући да је његов исказ убедљив и истинит. Ради се о сведоку који се пред судом изјашњавао о околностима и догађајима у којима је био непосредни учесник, или је о неким чињеницама имао посредна сазнања, о чему је дао уверљива и прихватљива објашњења, одакле су му познате чињенице и подаци о којима сведочи. Он је био пратилац оптуженог Милорада Улемека у дужем временском периоду, руководилац обезбеђења у једној смени, у кога је оптужени Улемек имао велико поверење. У свом исказу исцрпно је изнео догађаје и околности у којима су остварени контакти оптуженог Улемека и Душана Спасојевића, тачно прецизирајући да је до ових контаката дошло крајем 1999. и почетком 2000. године. Из њихових исказа суд је утврдио да је ЈСО поседовала пушку «Хеклер и кох» Г-3, а што се утврђује и из исказа других припадника ЈСО-а који су били предложени као сведоци на друге околности, и писмених доказа, учинили одбрану оптуженог Улемека неуверљивом.

Из исказа овог сведока, суд је након његовог исцрпног и јасног сведочења утврдио да је по наредби оптуженог, возио Милета Луковића и Душана Спасојевића на Копаоник, а у вези договора са Звезданом Јовановићем око извршења плана и припрема за извршење плана, убиства Председника Владе Републике Србије. Објаснио је да је пре одласка на Копаоник видео Спасојевића у кући оптуженог Улемека, у теретани, а затим су након размене возила код «Стека» са сведоком сарадником Вукојевићем отишли на Копаоник. Ови наводи сведока Шареа сагласни су са исказом сведока сарадника Зорана Вукојевића и признањем Звездана Јовановића. Сведок је изнео да је са Звезданом Јовановићем ступио у контакт по наредби Улемека, а контакт успоставио преко броја мобилног телефона Звездана Јовановића, који му

је дао оптужени Улемек. При овој тврдњи сведок је остао и приликом изведене доказне радње суочења, што је још више уверило суд да сведок говори истину.

У овом делу исказ сведока Шареа не може се изоловано посматрати, већ се овај исказ мора довести у везу са исказима сведока Вукашина Вукашиновића и Лазе Никића, припадника ЈСО-а и радника обезбеђења код Милорада Улемека. Ови сведоци су у својим исказима на главном претресу изнели, да је Улемек почео да одлази у Шилерову код Спасојевића и Луковића тек после догађаја од 5. октобра 2000. године. Искази ових сведока разликују се од исказа сведока Шареа и у делу када се говори о пушци «Хеклер кох», Г-3, калибра 7,62 x 51 мм за коју је Шаре тврдио да се налазила у наоружању ЈСО-а, а да се једна таква пушка налазила у кући оптуженог Улемека и да је касније склоњена у стан Вукашина Вукашиновића у Новом Саду. Ова чињеница била је позната сведоцима Вукашину Вукашиновићу и Лази Никићу.

Искази ових сведока у овом делу су оповргнути саслушањем припадника ЈСО-а који су се изјашњавали у вези алибија Жељка Тојаге, Звездана Јовановића и Улемека, о њиховом кретању фебруара месеца 2003. и у периоду од 9. до 15. марта 2003. године. Изнели су да је Јединица имала овакву пушку, да су имали контакта са том пушком приликом обуке, и да се налазила у магацину за посебне намене. На тај начин сведоци су потврдили исказ сведока Ненада Шареа, а што се посебно може закључити из исказа сведока, оружара из магацина са посебном наменом, Зорана Цвјетиновића, који је изнео да је у Јединици постојало више комада оваквих пушака, а што се утврђује и из писмених доказа, картона о личном задужењу наоружања од стране припадника ЈСО-а.

Суд је ценио и изведени доказ суочења на ове околности са сведоком Никић Лазом, и то посебно у делу исказа где Шаре тврдио да га је Никић Лаза обавестио да пушку треба да преда Звездану Јовановићу након њеног доношења из Новог Сада из стана Вукашина Вукашиновића.

Суд је поклонио веру исказу сведока Шареа имајући у виду његово држање приликом суочења са оптуженим Улемеком, прецизно изношење детаља и објашњења, а на исти начин суд је оценио и његово држање приликом суочења са сведоком Вукашином Вукашиновићем. Суд је имао у виду исказану доследност сведока Шареа када је сведок Вукашин Вукашиновић покушао пред судом да покаже да Шаре никада није био код њега у стану у Новом Саду, јер сведок Шаре није знао да опише тачно пут доласка до његовог стана.

Суд је на основу слободног судијског уверења, имајући у виду околности под којима је сведок Шаре сведочио, изражену доследност, прецизност у објашњењу детаља, стекао уверење да сведок говори истину, а оценио је да сведок Вукашин Вукашиновић приликом извођења ове доказне радње није био убедљив, да је његово сведочење било непоуздано, и инсистирање на чињеници да неко опише улице у граду у коме не живи након протека дужег временског периода, суд оцењује само као намеру да се изазове конфузија код сведока Шареа и покушај да се овај сведок збуни. Сасвим је уобичајено, да човек који не долази свакодневно или више пута у један одређени део града или непознати град, не може сигурно испричати после дужег времена тачно куда треба да се прође да би се дошло до одређене тачке и да се то репродукује и да је то једини начин да се докаже да неко говори истину. Много су битније околности о којима се изјашњавао сведок Шаре, а то је суд посебно ценио да је пушку имао више пута у притежању, јер га је оптужени Улемек одредио да брине о тој пушци, да ју је често чистио, и да је из тих разлога и могао детаљно да је опише, да је запамтио да се на пушци није налазио заштитник уста цеви, да је то приметио и на фотодокументацији која му је показана у судници и остао при тврдњи да је видео пушку и онда када ју је вратио из стана Вукашина Вукашиновића и потврдио да је пушка и тада имала утиснут фабрички број, а из фотодокументације и доказа који се налазе у списима видело се да пушка из које је извршено убиство није имала утиснут фабрички број (био је исечен и избрушен). Сведок Шаре и сведоци Вукашин Вукашиновић и Лаза Никић суочили су се и на околност кретања оптуженог Улемека дана 12.3.2003., а извршено је и суочење између оптуженог Улемека и сведока Шареа, па је и приликом изјашњења на те околности Шаре остао при свом исказу, износећи да је Улемек отишао у тај стан 9.3.2003., да му је носио храну и да је у том стану добио задужења да се састаје са оптуженим Пејаковић Сашом. (О томе се може закључити и из одбране Пејаковића из предкривичног и предходног поступка). Суд цени да су сведоци Лаза Никић и Вукашин Вукашиновић својим исказима, и приликом извођења радње суочења исказали жељу да помогну свом бившем команданту, коме су лојални. Држање Никића приликом извођења ове радње је неуверљиво па је суд поклонио веру исказу сведока Шареа. Суд у потпуности прихвата исказ сведока Шаре Ненада, јер је он исцрпан, логичан, јасан, на битне околности сведок је имао одговоре, и исказ овог сведока у оном делу након атентата на Председника Владе, сагласан је са одбраном опт. Пејаковић Саше коју је дао у предходном и предкривичном поступку. То се посебно односи на онај део исказа, када је навео, да је пренео Улемекову наредбу Пејаковићу, да тражи од њега да се врати у Кулу, испоштује наредбу министра Михајловића.

Суд је ценио исказ сведока Шареа и приликом суочења са оптуженим Улемеком, да Улемек није био у својој кући 12.3.2003. године. Оптужени је покушао да својом тврдњом, пред већем, изнуди исказ од сведока Шареа, да је он био припадник обезбеђења, којег је он тога дана послао по лекове за његову болесну децу. И у том делу сведок Шаре је остао при свом исказу, тврдећи да ово није тачно, јер тога дана није радио а што је потврдио сведок Вукашин Вукашиновић и Лаза Никић.

Суд је овакву тврдњу опт. Улемека оценио као његов покушај да покаже, да његова реч има посебну тежину и значај у односу на реч бившег припадника, јер је он командант који је уживао и који је и у време суђења код једног броја припадника и даље ужива углед. Сведок Шаре је био човек од његовог великог поверења, зато је код њега у обезбеђењу изабран од стране команданта, што значи проценио је да ће моћи да утиче на савест овог сведока и на његову лојалност, али сведок се супротставио његовој вештој манипулацији и навици да своје мишљење, и фактичку власт наметне и задржи. Наиме, суд је оценио, на основу држања оптуженог Улемека да је ово очекивао од сведока Шареа, објашњавајући да не зна због чега га оптужује, имајући у виду да је сведок Вукашин Вукашиновић променио исказ који је дао у предходном и предкривичном поступку, а сведочио је на главном претресу после предаје оптуженог Улемека, па је оптужени очекивао да ће сведок Шаре, који је био шеф његовог обезбеђења, учинити то исто, имајући у виду његово велико поверење. Сматрао је да ако је сведок Вукашин Вукашиновић променио исказ и прилагођавао га његовој одбрани, посебно у делу када је објашњавао боравак оптуженог Улемека 11. и 12.3.2003. године, и сам свестан да није могао да га виђа у исто време на две различите локације, па суд закључује да је сведок Вукашин Вукашиновић, променио исказ да свом команданту помогне и на тај начин му покаже лојалност, не могавши суду да објасни на ваљан и прихватљив начин, одкуд различити искази у истражном поступку и на главном претресу. Да би помогао свом команданту требало је обезвредити исказ сведока Шареа, што су покушали да учине и оптужени и сведоци Вукашин Вукашиновић и Лаза Никић, али сведок Шаре је остао доследан, имајући у виду положену заклетву да пред судом говори истину и тако је његов исказ оцењен од стране суда.

а)

Оцена исказа сведока Лазе Никића

На исти начин суд оцењује и исказ сведока Лазе Никића који се суочио са сведоком Шареом, а на околност постојања пушке у кући оптуженог Улемека и његовог кретања и боравка у кући 11. и 12. марта

2003.. Суд цени да је овај сведок у свом исказу намерно неодређен, непрецизан, конфузан, у неким тренуцима «бахатог понашања и држања» и то највише онда када му је јасно, с обзиром на упозорења која је имао као сведок и положену заклетву да мора да говори истину, када он покушава на све начине да избегне прецизне одговоре. Он је хтео да помогне оптуженом Улемеку и оптуженом Звездану Јовановићу, а што је посебно било изражено приликом суочења са сведоком Шареом, када је својим начином и констатацијама покушавао да поколеба сведока, изражавајући чуђење његовом казивању приликом суочења, и изнесећи констатацију «да не зна шта се дешава са сведоком Шареом».

Суд је ценио, па није прихватио исказ сведока Лазе Никића, оцењујући да је пристрасан и у супротности са свим изведеним доказима, исказима сведока сарадника и признањем опт. Звездана Јовановића и опт. Душана Крсмановића, да се ради о пријатељу Звездана Јовановића, са којим је живео у истом месту, у Бачкој Паланци, па сам износи своје утиске пред већем о Звездану Јовановићу и његовој личности, тврдећи приликом саслушања на главном претресу када сугерише суду, да је опт. Звездан Јовановић частан човек.

Суд је посебно ценио изведени доказ суочења између сведока Никића и сведока Ненада Шареа, па је након оцене овог доказа, држања суочених и њиховог казивања, закључио да сведок Никић није говорио истину када се изјашњавао на околности боравка опт. Улемека у својој кући 11. и 12. марта 2003. године. Посебно је суд имао у виду неодређеност сведока Никића, јер он није видео оптуженог Улемека, а тврдио је да се налазио у кући, јер је наводно чуо гласове. То је за суд неприхватљиво и нелогично, само проста тврдња јер када су објашњавали могућност да се чује разговор из куће, изнели су да је то могуће једино ако се неко од укућана налазио на степеништу, код улаза, што значи да не само што нису могли да га виде, него нису могли ни да га чују. Исказ сведока Никића је потпуно пристрасан, и сведок није дао логично објашњење на тврдње сведока Шареа, да му је он саопштио када је донео пушку из Новог Сада, да је упознат од стране оптуженог Улемека, да ће Шаре вратити пушку и да треба да је преда Звездану Јовановићу.

б) Оцена исказа сведока Вукашина Вукашиновића

Суд је ценио исказ сведока Вукашина Вукашиновића и исти није прихватио, јер је у супротности са исказом сведока Шареа, коме је суд поклатио веру, исказима сведока сарадника и признањима опт. Звездана

Јовановића и Душана Крсмановића. У свом исказу на главном претресу сведок тврди, да се налазио у кући опт. Улемека 11, 12. и 13.3.2003. године, да је оптуженог Улемека чуо у кући изнервираног 11.3.2003., да га 12.3.2003. није видео, али га је чуо у кући. О томе да је 12.3.2003. чуо опт. Улемека у кући рекао је сведоку Лази Никићу који му верује и то Лаза Никић износи у свом исказу, као своје посредно сазнање. Сведок Вукашин Вукашиновић изнео је, да је 11.3.2003. видео Улемека после 20 часова у делу куће, у просторијама где је боравило обезбеђење, а сведок Славиша Крстић такође припадник обезбеђења из ЈСО-а у свом сведочењу је изнео да се Улемек вратио из Куле на аеродром «Београд» између 16 и 17 сати. И овај сведок није видео и ако је радио у тој смени, када је Улемек отишао за Кулу у јутарњим сатима из своје куће, нити их је било ко о томе обавестио да су ишли као пратиоци, једино је Крстић тврдио да је отишао на аеродром по Улемека заједно са осталим припадницима, не наводећи њихова имена. У овом делу исказ је неверљив јер Вукашин Вукашиновић, вођа друге смене Улемековог обезбеђења, не зна када му командант – штићена личност излази из куће, ни ко га прати ни где, ни којим возилом одлази, а накнадно је обавештен да треба да га сачека на аеродрому Београд, јер је утврђено током поступка да је његов повратак за Београд хеликоптером био непланиран. Искази ових сведока су потпуно супротни исказу сведока Шареа коме је суд поклонио веру, имајући у виду и држање овог сведока приликом изведене доказне радње суочења са сведоком Вукашином Вукашиновићем и оптуженим Улемеком. За овакав закључак суда и оцену исказа сведока Вукашина Вукашиновића, мора се имати у виду да је овај сведок дао различит исказ пред истражним судијом Окружног суда у Београду, у којем је изнео да је 11.3.2003. године носио храну опт. Улемеку у стан у улици Омладинских бригада, и по наредби опт. Улемека такође однео храну 12.3.2003. године између 7 и 8 сати ујутру у овај стан, на главном претресу у исказу тврди да је Улемек био у својој кући. Није могао да објасни зашто је променио исказ који је дао пред истражним судијом и зашто је другачије казивао пред већем на главном претресу. На та питања није пружио никаква логична и прихватљива објашњења а посебно се није потрудио да објасни ове разлике када му је на главном претресу предочен записник из истраге, и када му је предочено да је на крају записника наведено да је записник гласно диктиран и показано да га је без примедби потписао. Након предочавања и увида у изнете констатације, сведок Вукашин Вукашиновић изјављује да се баш не сећа да ли је у записник верно унето оно што је изјавио, али није оспорио свој потпис на записнику. Промену исказа које су дали пред пред већем на главном претресу, после предаје опт. Улемека, суд оцењује као њихову жељу да помогну оптуженом Улемеку. То се види, и када су изнели да је опт. Улемек почео да одлази у Шилерову након догађаја после 5. октобра 2000.

године. Оваква њихова тврдња је у супротности са исказом сведока Шареа, другим изведеним доказима, исказима сведока сарадника и признањем Душана Крсмановића и делимично наводима одбране Пејаковић Саше. Суд је на основу оцене изведених доказа, оцене исказа сведока сарадника, сведока Шареа, одбране оптуженог, и признања Душана Крсмановића и навода одбране Саше Пејаковића, закључио да су ови сведоци мењали своје исказе током главног претреса и приближавали их одбрани оптуженог Улемека. Ценећи чињеницу да постоје два потпуно различита исказа сведока Вукашина Вукашиновића, суд је оценио да је сведок пред истражним судијом говорио истину, а да је исказ са главног претреса пристрасан, неубудљив и нелогичан.

Оцена исказа сведока Саше Симића

Исказу сведока Саше Симића суд није поклатио веру, јер је његов исказ у супротности са свим изведеним доказима, исказима сведока, сведока сарадника и материјалним траговима затеченим испред улаза број 5 у дворишту зграде Владе Републике Србије, Немањина број 11. Овај сведок се није изјаснио о броју пуцњева, и када о томе треба да говори истиче да то није чуо, јер је слушао музику у возилу, а по сопственом казивању возило није блиндирано. Ово суд истиче са разлога што звук о којем су говорили остали сведоци је био толико јак да га је чуо и премијеров возач, Саша Бјелић у блиндираном возилу, и остали сведоци који су били удаљени од улаза у зграду Владе РС. Тај звук чули су станари околних стамбених и пословних зграда у улици Бирчаниновој, Гепратовој, Кнеза Милоша, Немањиној, Сарајевској, Милована Миловановића, у затвореним просторима, у канцеларијама на којима нема прозора, чули су га и припадници патроле полиције који се налазе на углу улице Немањине и Балканске код хотела «Београд», сведок Дивац и Николић, чула га је премијерова секретарица, Биљана Станков у затвореном кабинету, али га није чуо сведок Саша Симић. За суд је индикативно да се овај сведок не пријављује ни једном од државних органа који учествују у откривању починилаца овог кривичног дела и околности под којима је учињено, а ради се о како сам каже о очевидцу и у свом исказу на главном претресу објашњава да се пријавио неком полицајцу испред зграде Владе Републике Србије, не могавши да објасни у ком тренутку, и са ким је разговарао и шта је све рекао. Приликом давања исказа на главном претресу, изјавио је да не зна како је догађај описао наводно овом полицајцу. Изнео је да је о овом догађају разговарао на захтев оштећеног Милана Веруовића са њим, после годину дана од извршеног кривичног дела, и да га је Милан Веруовић обавестио да ће бити позван на суд, али не и то да ће га он

предложити за сведока. Није се изјаснио и поред јасно постављених питања о детаљима разговора са оштећеним Миланом Веруовићем.

Суд оцењује да је овај сведок предложен тек на крају доказног поступка, циљано, да се чекало да сви предложени сведоци дају исказе, и да се судски вештаци који су вештачили у овом предмету и то балистичар и вештак медицинске струке изјасне, а писмене налазе и усмено изјашњење су дали након прикупљених трагова који су пронађени на месту извршења кривичног дела, материјалних доказа, исказа сведока и писмених доказа. Ово наглашавамо обзиром да је Саша Симић предложен као сведок очевидац који се налазио у моменту извршеног атентата у дворишту зграде Владе Републике Србије, а предлаже се за сведока након датих налаза и мишљења вештака и после њиховог усменог излагања на главном претресу, и ако је оштећени Веруовић са њим разговарао пре тога. Исказ сведока Саше Симића, дат је како суд оцењује са «задатком» да направи преокрет у овом предмету, јер овај сведок сведочи да се Премијер кретао лицем према улазним вратима Владе Републике Србије, и да су врата и то једно крило, било широм отворено, мада и то није изнео као сигурну тврдњу. Интересантно је, да када се изјашњава на све околности истиче да он не гледа ништа друго него да му је поглед прикован за тело Премијера, не прати ни кретање премијеровог пратиоца Милана Веруовића, (и ако Веруовић у свом исказу тврди да је поред Премијера), не може да се изјасни докле тачно овај прати Премијера, не чује плуцње, не види када је Премијер погођен и где се тачно налазио у том тренутку нити погодак хица у тело Веруовића, што је супротно даљој тврдњи када говори да је видео камере преко пута улице Немањине, што све изазива сумњу у могућност објективног опажања и памћења. (Кад тврди да гледа само у тело Премијера). Ово се потврђује и даљим његовим излагањем када је у свом исказу изнео да је видео да након Премијеровог «пада», види како двојица мушкараца истрчавају из дворишта зграде Владе, ка улици Немањиној, види их код излазне капије, није објаснио нити описао како изгледају та двојица мушкараца, да ли су били у униформи или не, да ли су носили оружје у рукама или не, да ли су тражили помоћ и да ли су се задржали када су кренули ка излазу из дворишта, ка Немањиној улици. Он тада са возилом излази из дворишта зграде Владе, паркира возило и тада се враћа поново ка улазу у двориште, где га припадник обезбеђења зграде Владе моли да га превезе до Ургентног центра, што и чини. Значи, овај сведок види оно што не виде ни радници унутрашњег ни спољашњег обезбеђења зграде Владе Данило Копривица, Трајковић Зоран, Влајко Вујадиновић и др. (особе које истрчавају из зграде Владе), и ако наведени сведоци стоје у згради, на степеништу и у прилици су да то виде, или у дворишту (*погледати њихове исказе*). Сведок Саша Симић се није изјаснио ни о звуку – броју хитаца, јер

истиче да то није чуо, он је у свему непрецизан, и једино се сигурно изјашњава о томе да је видео да је Премијер приликом уласка у зграду Владе био окренут лицем ка улазним вратима. У свом исказу је непрецизан у појединим деловима конфузан. (*Погледати страну 68, 69 и 76 транскрипта од 20.2.2007. године*). Када је говорио о томе да је дао исказ полицији сат времена након догађаја, није могао да се изјасни коме је дао исказ, зна да ништа није потписивао а на питање председника већа, да ли је знао коме даје изјаву, одговорио је: «Па полиција. Сада ја не знам тачно које. Јер само је била полиција ту». Изјавио је да се не сећа да ли је уопште било шта писано, снимано, што је неприхватљиво и нелогично да се тих околности не сећа а претходно је тврдио да зна да је полицији дао изјаву. Он у свом исказу истиче и тврди да зна да све време, дешавање испред зграде у дворишту снимају камере које су се налазиле преко пута улаза у двориште зграде Владе у Немањиној улици, (интересантно да то види а каже да гледа само у Премијера), стиче се утисак да је хтео да каже оно у шта је одбрана изнела сумњу, током овог поступка да су неке телевизијске станице снимиле сам атентат, а суд је на основу извештаја ТВ «Б 92» и ТВ «Пинк», и њихових видео записа утврдио да то није тачно и да се снимало догађање након извршеног атентата у тренутку када се Премијер уноси у возило које га вози до Ургентног центра да му се укаже помоћ

Увођење два лица које види сведок Саша Симић, суд једино може да тумачи као чињеницу коју је изнео сведок Данило Копривица да су радници унутрашњег обезбеђења добили задатак да са дугим цевима изађу ван зграде Владе и обиђу простор у околини, у циљу откривања извршиоца. Поставља се питање због чега оштећени Веруовић није током трајања овог поступка, раније предложио саслушање овог сведока ако је већ са њим разговарао годину дана након извршеног атентата, то је могао учинити приликом саслушања на главном претресу пред овим већем. При томе суд овом сведоку не верује, имајући у виду исказе свих саслушаних сведока, пратиоца Председника Владе, и радника обезбеђења зграде Владе. Сведоци Зоран Трајковић и Данило Копривица који су се налазили у унутрашњости, у ходнику зграде Владе на првом и другом подесту нису помињали присуство било којих непознатих лица, јер је Копривица изнео да је стајао на подесту на степеништу да омогући несметан пролаз Премијеру и да онемогући да му било ко приђе и омете га у кретању. Суд исказ овог сведока не прихвата и оцењује да је исказ овог сведока уподобљаван чињеничном стању и до тада изведеним доказима, па оцењује да је исказ овог сведока нелогичан, неуверљив, неуверљив, супротан изведеним доказима и дат са циљем да се на основу његовог исказа, имајући у виду садржину исказа која је изложена предложи реконструкција догађаја испред зграде Владе Републике

Србије. Веће стоји на становишту, а што ће бити посебно образложено да појединачни искази сведока који нису поткрепљени ни једним доказом не могу бити разлог за одређивање реконструкције.

*Оцена исказа сведока из ЈСО-а
који су предложени од стране оптужених*

Суд је ценио исказе саслушаних сведока припадника ЈСО-а, који су боравили у периоду од 11. до 21. фебруара 2003. године на Копаонику, а њихово саслушање је предложио опт. Жељко Тојага и то: Шепа Николе, Нинић Предрага, Славише Станојевића, Милана Николића, Игора Миливојевића, Стеве Вукше, Небојше Миловановића, Предрага Јованкића, Ђорђа Иванића, Слободана Едгарца, Марјановић Далибора и Жељка Игњатовића.

У својим исказима сведоци су потврдили да су опт. Звездан Јовановић и опт. Жељко Тојага били у овом периоду са њима на Копаонику на висинским припремама и тврдили су да оптужени Тојага није одлазио са Копаоника, описивали су пред судом на који начин и које све поступке треба да учини припадник који би напустио Копаоник.

Оваква њихова тврдња уклопила би се у општа правила интерне, строге дисциплине у оквиру Јединице за специјалне операције. Међутим, исказима ових сведока суд не верује, цени да су дати у намери да помогну оптуженима Звездану Јовановићу и Жељку Тојаги да избегну кривицу, гледајући у њима, како то суд цени на основу изведених доказа, саборце који су изложени прогону као припадници Јединице, па самим тим и сама Јединица. Овакви искази сведока су у супротности са свим изведеним доказима током овог кривичног поступка. Њихови искази су у супротности са признањем оптуженог Звездана Јовановића и опт. Душана Крсмановића, и исказима сведока сарадника Миладина Сувајцића, Дејана Миленковића. Оваква солидарност и свођење присуства оптужених на просту тврдњу, је неприхватљива, јер су њихови искази уопштени када говоре да су их стално виђали, не могавши никада да опишу неку посебну ситуацију, или одређени дан, карактеристичан тренутак који по нечему памте када су видели оптуженог Тојагу на Копаонику, а то посебно имајући у виду да је било различитих догађаја, да су се изводили падобрански скокови, скијање или слично. Једино чега се сећају, да би били што уверљивији је чињеница да је опт. Тојага био припит 20. фебруара увече, да је остао до раних јутарњих сати у кафићу «Андреа». Међутим, када треба да се изјасне тачно о времену када је кренуо за Београд с ким, и којим

превозним средством, већина њих није могла да се изјасни и определи. Суд је исказе ових сведока повезивао и са исказима сведока Ненада Шарца и Веселина Лечића и признањем опт. Звездана Јовановића. У исказима ови сведоци су тврдили да је опт. Звездан Јовановић био на Копаонику, али су истакли да га нису виђали свакодневно, што значи да је могуће да опт. Звездан и није био стално на Копаонику. Због чега се то ради? Због тога што су знали да је сведок Ненад Шарца припадник њихове Јединице, у свом исказу изнео да је оптужени Звездан по његовом позиву долазио до Бруса – Брзеће на састанак са Спасојевићем и Милетом Луковићем, и да је то у свом признању изнео и оптужени Звездан Јовановић, као што је и изнео да је Тојага по њиховом налогу и дошао у Београд. Због тога су сведочили на овакав начин у односу на опт. Звездана Јовановића и релативизовали свој исказ. Суд сматра да се искази ових сведока не могу изоловано посматрати, да се морају довести у везу са признањем оптуженог Звездана Јовановића и исказом сведока Шарца Ненада, а потом и повезати са исказом сведока сарадника и признањем оптуженог Душана Крсмановића, који тврди да је видео Жељка Тојагу у Београду у стану код «Сава центра» након догађаја код Бубањ потока и у време догађаја код хале «Лимес», а чијим изјавама је суд поклатио веру. Суд је у вези са овим исказима ценио и исказ сведока Веселина Лечића, који је изнео да се у то време снимао пропагандни материјал – филм о дејству ЈСО-а у зимским условима, а необично је да то нико од припадника није споменуо, а и сведок Лечић тврди да му је познато да су опт. Звездан Јовановић и опт. Тојага били на Копаонику и да је сигуран да је опт. Тојага био свакодневно присутан, из чега произилази да га није напуштао, а онда у даљем казивању износи да је он са неким другим припадницима напуштао Копаоник ради снимања филма и одлазио на Гоч. Поставља се логично питање да ли је штетходна тврдња сведока Лечића тачна и да ли је он могао да зна и да са сигурношћу тврди да су опт. Звездан Јовановић и опт. Тојага Жељко били стално присутни на Копаонику. Наравно да не, и суд његовом исказу у том делу не верује. Ови сведоци су се изјашњавали и на околности у вези протеста Јединице за специјалне операције новембра месеца 2001. године, њихови искази су у том делу потпуно идентични, стекао се утисак да су у описивању ситуације искази састављени у једном центру, са циљем да покажу да је протест Јединице била одлука сваког појединца, да је команда поступала по захтевима припадника и да су протест иницирали припадници а не команда Јединице, због хапшења браће Бановић, а што је супротно изведеним доказима. Из њихових сагласних исказа закључује се да их нико из командног састава Јединице није упознао да су о планираној акцији хапшења браће Бановић били упознати њихови тадашњи руководиоци и то њихов командант Душан Маричић – Гумар и официри Веселин Лечић и опт. Звездан Јовановић, о чему су сведочили тадашњи начелник РДБ-а Горан Петровић, и

министар полиције Душан Михајловић. У својој одбрани оптужени Тојага Жељко је инсистирао и предложио да суд саслуша што већи број сведока, који ће потврдити да је он у време покушаја атентата код Бубањ потока и код хале «Лимес» био на Копаонику. То није спорно, али током овог поступка на основу изведених доказа је утврђено да је опт. Тојага Жељко био 16. фебруара заједно са опт. Звезданом Јовановићем на узвишењу код Бубањ потока, када је планирано да се изврши атентат на Председника Владе, и да њих двојица пуцају из «зоља» и неспорно је утврђено да је био у Београду и дана 21. фебруара 2003. године на платоу код хале «Лимес», што су потврдили опт. Звездан Јовановић, опт. Душан Крсмановић, сведоци сарадници Дејан Миленковић и Миладин Сувајцић у својим исцрпним и логичним излагањима. О томе суд закључује и на основу признања опт. Душана Крсмановића.

Оценом исказа ових сведока суд је утврдио да је у ЈСО-у постојала пушка «Хеклер и Кох», да се налазила у магацину специјалне опреме и да се могла подићи само по захтеву шефова тимова по одобрењу команде.

Суд је извршио увид у писмену документацију у картоне о појединачном задужењу припадника оружјем и опремом у ЈСО-у, из којег се види да су поједини припадници задуживали пушку «Хеклер и Кох», и да је неки нису вратили, као на пример Ненад Бујошевић, који пушку није раздужио.

Према томе искази ових сведока су неуверљиви, пристрасни, у супротности са изведеним доказима и утврђеним чињеничним стањем, дати у жељи да се њиховом другу – саборцу помогне да избегне кривицу.

*Оцена исказа сведока о боравку опт. Звездана Јовановића и
опт. Милорада Улемека у центру ЈСО-а у Кули*

Суд је ценио исказе саслушаних сведока на околности боравка оптужених Звездана Јовановића и Милорада Улемека у центру ЈСО-а у Кули 11.3.2003. године, па је поклатио веру исказима сведока Милана Јовановића и Игора Јаначковића, који су били чланови посаде хеликоптера, који су 11.3.2003. године са овом летилицом били у Кули. Ови сведоци су у својим исказима непристрасно изнели да су превезли опт. Улемека у Београд, и изнели тврдњу да опт. Звездан Јовановић није скакао падобраном из ове летилице 11.3.2003. године и да га нису

видели у Кули, како је то тврдила његова одбрана на главном претресу и неки од сведока припадника ЈСО-а, о чему је било речи у образложењу ове пресуде. Ови сведоци су били јасни и уверљиви, а њихови искази да су летели у Кулу 11.3.2003. и долетели истог дана у Београду, потврђени су писменим доказима, извештајем МУП-а Републике Србије – Хеликоптерске јединице и извештајем Агенције за контролу летења о обављеном лету из Куле, а које је писмене доказе суд прочитао на главном претресу у доказном поступку. Из наведених писмених извештаја, суд није могао утврдити ко је све био у летилици, јер ти подаци нису сачувани. То што су ови сведоци изнели да су првооптуженог Улемека превезли 11.3.2003. године за Београд, не потврђује и његову одбрану да је био у својој кући 11.3.2003., а што су тврдили сведоци, неки од његових чланова обезбеђења из ЈСО-а, Вукашин Вукашиновић, Славиша Крстић, чије исказе суд није прихватио, већ је поклонио веру исказу сведока Шаре Ненада, о чему је суд дао јасне и недвосмислене разлоге у образложењу ове пресуде.

Суд је ценио исказе сведока Славише Крстића, Павасовић Жељка и Петраковић Миће. Суд није прихватио исказе ових сведока, јер су у супротности са исказима сведока којима је поклонио веру. То се посебно односи на исказ сведока Павасовић Жељка који је изнео да је од Шаре Ненада 12.3.2003. године чуо да се Улемек налази у својој кући и да је Шаре ишао да купи лекове за Улемекову децу. Овакав исказ сведока Павасовића суд није прихватио, јер је у супротности са свим изведеним доказима, исказом сведока Шареа а имао је у виду и суочење које је извршено између Шареа и сведока Вукашина Вукашиновића и Лазе Никића. Суд оцењује да је овај сведок пристрасан, да је показао намеру да помогне првооптуженом Улемеку, разлоге за његову пристрасност суд налази у чињеници да је радио у обезбеђењу другог организатора ове криминалне групе, Душана Спасојевића, да је од њега био добро награђиван, примао је плату и ако је био на платном списку МУП-а Републике Србије, а из исказа сведока сарадника суд је закључио да му је у то време, док је био код Спасојевића, Душан Спасојевић поклонио стан и возило. Ваља напоменути да су ови сведоци намерно избегавали да одговоре прецизно на питања суда, када су у Центру у Кули видели оптужене Звездана Јовановића и Тојага Жељка, дајући непрецизне одговоре, али увек тврдећи да су их видели све време, али почетак у односу на извршени атентат никада нису могли определити. Када су говорили о присуству ове двојице оптужених у Кули, њихови искази се и међусобно разликују и то исказ Лечића, Бошка Јовића, Александра Поповића и других. О томе колико је код њих присутна жеља да се помогне припадницима Јединице, види се и из исказа сведока Бошка Јовића који се изјашњавао да је од Звездана Јовановића примио смену, 21. фебруара 2003. године, око 10 часова на Копаонику, да је након

пријема смене видео Лечића, Гумара и Тојагу, а сведок Лечић каже да је последњи пут видео Тојагу после поноћи, док Јовић Бошко тврди да је Тојага пијан и да је сат, два након Звездана Јовановића напустио Копаоник. То је чак супротно и одбрани оптуженог Тојага Жељка.

Оцена исказа сведока Милана Малобабића

Исказ овог сведока суд је ценио, доводећи га у везу са осталим изведеним доказима. На основу његовог исказа и на основу свих изведених доказа суд је утврдио да се ради о дугогодишњем колеги оптуженог Безаревића који је одговорао уопштено и прилично несигурно на најбитнија спорна питања. Из исказа овога сведока суд је утврдио да је Бранислав Безаревић могао знати и да је имао могућности да сазна регистарске бројеве возила које је користило Премијерово обезбеђење, и Премијер, а из његовог исказа суд утврђује да је Бранислав Безаревић имао приступ оперативном центру, где је «ишао снимак видео надзора резиденције Премијера». Сведок је у свом исказу изнео, да су сви запослени могли да уђу на кратко у просторију оперативног центра где се налазио дежурни, али то за овај поступак не значи много, јер сведок није објаснио да ли се може улазити више пута у току ког временског периода, уласци нису евидентирани, и из његовог исказа се стекао утисак да се ту улазило без контроле, да је приступ информацијама био могућ и онима којима ту није било радно место. Изнета тврдња од стране сведока да су у центар могли да улазе и други запослени, није могао довести до другачијег закључка, јер је оценом изведених доказа утврђено да је податке одавао оптужени Безаревић, а сведок се на те околности није могао изјаснити.

Оцена исказа сведока Јуришић Миланке

Исказ сведока Јуришић Миланке у којем је изнела да у њен стан нису улазила друга лица, па ни лица која су се представила да уводе кабловску телевизију или постављају сателитску антену, суд није прихватио, јер је овај њен исказ у супротности са изведеним доказима и признањима опт. Звездана Јовановића и опт. Душана Крсмановића и исказима сведока сарадника.

Суд је закључио на основу држања овог сведока, да је сведокиња Јуришић Миланка деловала прилично уплашено и узнемирено.

Сведокиња је најпре покушала да не сведочи пред судом, па је ван претреса председнику већа показала медицинску документацију о чему је сачињена службена белешка о свом здравственом стању. Том приликом јој је објашњено да се њено сведочење може одложити, али да ће бити поново позвана да сведочи. Након тога, сутрадан је приступила на заказани главни претрес и изнела свој исказ, који је цитиран у овој пресуди. На постављена питања одговарала је прилично уопштено, избегавајући да помене сваку могућност да је долазила у било какав контакт или имала сусрет са било којим лицем које се налази у оптужници, а које је долазило у њихову зграду и излазило на терасу која гледа на двориште Владе Републике Србије.

Држање сведока пред судом и њен неодређен и конфузан исказ, суд је оценио да је сведокиња у страху за себе и своју непокретну мајку, која је стара преко 90 година. Суд цени да није неуобичајено овакво њено стање, с обзиром да сама живи са непокретном мајком, па се не може рећи да је њен страх неоправдан, имајући у виду околности на које је требало да сведочи, а знајући за деловање криминалне групе о чему су медији извештавали.

Сведокињи је предочена фотодокументација која је сачињена у стану у улици Војводе Степе, где се на фотографији у једној соби види цедуљица на којој пише «Јуришић Мила», и написан је број телефона, па је на питање председника већа, да ли јој је познат тај број телефона, одговорила је да је то број телефона у стану у којем живи са мајком. Није имала објашњење одакле ови подаци на наведеној фотодокументацији у стану у којем су боравили припадници ове криминалне групе, а што је утврђено из исказа сведока сарадника и признања опт. Звездана Јовановића и извештаја о дактилоскопској идентификацији папиларних линија. Са изнетих разлога, суд оцењује да сведокиња пред судом није говорила истину.

Оцена исказа сведока

који су се изјашњавали на околности узимања изјаве од опт. Звездана Јовановића у својству осумњиченог

Из исказа ових сведока утврђује се да су разговор са осумњиченим Звезданом Јовановићем обавили искључиво на околности које су везане за убиство Председника Владе РС. Оптужени Звездан Јовановић инсистирао је приликом њиховог првог сусрета и касније да он није

криминалац, да је све што је урадио урадио из патриотских убеђења, личног односа према суду у Хагу. Изјавили су да су Звездану Јовановићу пре него што је почео са давањем изјаве у присуству браниоца и заменика Специјалног тужиоца предочена његова права – поучен је о правима у кривичном поступку, прочитане су му одредбе Законика о кривичном поступку из те главе, и да је тек након тога започет разговор. Њихови искази су у потпуности потврђени и исказом сведока, адвоката Весне Радомировић, која је била бранилац по службеној дужности у тој фази поступка, а касније у истрази изабрани бранилац оптуженом Звездану Јовановићу.

Приликом утврђивања чињеничног стања на околности узимања изјаве у предкривичном поступку од тада осумњиченог Звездана Јовановића, изведена је доказна радња суочења између сведока Милета Новаковића и опт. Звездана Јовановића. (Видети транскрипт од 6.6.2006. године.). Суд је поклонио веру исказу сведока Новаковића, ценећи да је његов исказ исцрпан, убедљив, јасан, а при томе је имао у виду и држање оптуженог Звездана Јовановића који је покушао да изврши притисак на сведока, да га поколеба у свом казивању и то начином свог излагања, тоном којим се обраћао сведоку, а и упућеним посредним претњама, говорећи «видећемо се и рећи ћеш ти све на последњем суду ове планете», не би ли издејствовао за себе повољнији положај у овом поступку.

Исказе ових сведока суд је прихватио као логичне и убедљиве о чему је било речи у образложењу пресуде, у одговору на примедбе странака и одбране.

***Утврђене околности за нефункционисања
видео надзора у згради Владе Републике Србије 12.3.2003. године***

Суд је утврдио на основу исказа сведока из унутрашњег обезбеђења зграде Владе, личних пратилаца Премијера и сведока, шефа унутрашњег обезбеђења зграде Владе, Данила Копривице, као и из писмене документације, да видео надзор над улазом број 5 у зграду Владе није функционисао дана 12. марта 2003. године. Из извештаја Института за безбедност, утврђено је време искључења овог видео надзора 10.3.2003. године, а на ове околности се изјаснила и Драгица Герор, радник Института за безбедност. Из писменог извештаја који је прочитан на главном претресу утврђује се, да је видео надзор искључен, а затим и опрема склоњена због адаптације зграде на основу

телефонског позива сведока Данила Копривице. Суд је имао у виду исказ сведока, бившег секретара Владе Републике Србије Маје Васић, да она није дала наредбу да се камере искључе, као и исказ сведока Данила Копривице, да му је пренета усмена наредба секретара Владе преко заменика секретара Зорице Никодиновић, али се суд није упуштао у даље разјашњење овога питања, обзиром да се ни у оптужници Специјалног тужиоца ове околности посебно не спомињу.

*Околности везане за интервенцију
надлежних органа код хале «Лимес»
према тада осумњиченом Дејану Миленковићу*

Суд је у доказном поступку саслушао сведоке, припаднике МУП-а РС, чији су искази цитирани, који су на захтев премијеровог обезбеђења интервенисали према Дејану Миленковићу, након његовог заустављања код хале «Лимес» и исказе сведока који су касније поступали према тада осумњиченом Дејану Миленковићу. Сведоци су изјавили у својим исказима, да су упућени најпре на интервенцију због саобраћајног инцидента, да је касније поднета кривична пријава због фалсификовања исправе. Навели су да су постојале консултације између надлежних из МУП-а РС и тужилаштва, око састављања кривичне пријаве и квалификације кривичног дела које се може ставити на терет тада осумњиченом Дејану Миленковићу и да су постојале разлике у мишљењима. На ове околности изјашњавали су се у својим исказима и сведоци Горан Петровић, Чедомир Јовановић, Владимир Поповић, Зоран Јањушевић, Миле Новаковић, Родољуб Миловић, Душан Михајловић и пратиоци премијера Др Зорана Ђинђића.

Сведоци саслушани на главном претресу Горан Петровић, Чедомир Јовановић, Владимир Поповић и Зоран Јањушевић су изнели да су тада постојале сумње да се радило о покушају агентата, а министар полиције Душан Михајловић саслушан у својству сведока изјавио је да су постојале индиције, али да полиција није располагала са конкретним доказима.

*Оцена налаза вештака Проф др. Душана Дуњића,
инг Милана Куњадића и инг Салзигера*

Суд је ценио налазе судских вештака Милана Куњадића и проф.др. Душана Дуњића, те писмене налазе вештака Инситута за

Криминалистичку технику из Визбадена, усмено излагање вештака балистичара из тог Института, господина Салзигера, писмене налазе вештака који су вршили вештачење муниције и оружја Г СУП-а Београд, који су непосредно саслушани на главном претресу и пре саслушања положили заклетву за вештаке, на основу одредби ЗКП-а, па је оценом ових налаза нашао:

Писмени налази и мишљења судских вештака су јасни, недвосмислени, дати су на основу анализе прикупљених и изведених доказа током поступка, посебно на основу материјалних доказа и утврђених трагова, а вештаци су своја мишљења и закључке исцрпно образложили, дајући логична објашњења на основу утврђених принципа науке, објашњавајући и износећи разлоге због чега су одређене научне методе користили за објашњење појединих спорних питања у конкретном случају. У својим налазима и приликом саслушања објаснили су методе које су користили, преносили искуства из лабораторије на конкретне ситуације, проверавајући објективно утврђене трагове и материјалне доказе са резултатима постигнутим у лабораторији. Важно је истаћи да су за своје ставове понудили и стручну литературу, и објашњења која су не само писмено и усмено образлагали, него су о томе сачинили фотодокументацију која је показивала сваку спорну ситуацију и након тога објашњење такве ситуације графички и на фотографијама приказали на главном претресу. Налази вештака су на најбитнија питања која су се поставила у овом поступку као спорна, сагласни и то посебно имајући у виду спорне стајне тачке Премијера и његовог пратиоца у моменту када су погођени хицима, утврђивања и провере одакле су хици испалени, начин настанка повреда и положаја тела након поготка хица и пада, имајући при том у виду и исказе сведока, дали су прихватљива, логична објашњења која су потврђена материјалним доказима.

Приликом непосредног саслушања на главном претресу судски вештаци, као и вештак балистичар из Института за Криминалистичку технику из Визбадена, дали су јасне и непротивречне одговоре, у свему поткрепљене неспорним чињеницама, и одговорили на сва постављена питања учесника у кривичном поступку, а која су имала покриће у материјалним доказима и исказима сведока и наводима одбране оптужених. Ово се посебно односи на изнете идентичне закључке у односу на настојање одбране да докаже да су постојала два снајперска гнезда и три хица.

На основу стања затечених трагова на месту извршења кривичног дела, а који су констатовани приликом вршења криминалистичко техничког прегледа лица места, записника о увиђају, након увида у фотодокументацију и видео запис који је сачињен приликом вршења

увиђаја, вештаци су закључили да не произилазе објективне назнаке да је испаљен трећи метак, а што је непротивречан закључак и судских вештака Милана Куњадића, вештака из Института за Криминалистичку технику из Визбадена и судског вештака проф.др. Душана Дуњића.

Овакво објашњење вештака суд је прихватио, имајући у виду да током овог поступка одбрана није пружила доказе који би упућивали да су хици испаљени са неког другог места а не из улице Адмирала Гепрата, јер нису пружили објективне трагове за своје тврдње, а нису на ваљан и стручан начин оспорили чињеницу да су докази који су прикупљени након извршеног кривичног дела и констатовани у извештајима о крим. техничком прегледу лица места прибављени на незаконит и нестручан начин. Њихове тврдње претвориле су се у просту тврдњу која се није могла поткрепити ни једним доказом који је објективно утврђен или доказан од стране струке и науке.

Значајно је истаћи да су вештаци из Института за Криминалистичку технику из Висбадена, на основу материјалних доказа који су прикупљени током поступка вршили провере у лабораторијским условима ради давања свог мишљења, одговарајући најпрецизније у погледу најбитнијих питања струке, а у смислу утврђивања правца испаљивања хица, оружја, муниције, стајне тачке премијера др. Зорана Ђинђића и стајне тачке оштећеног Милана Веруовића, могућим начином остајања трагова испаљивањем тачно одређене муниције, понашање одређеног оружја са лица места приликом избацивања чаура, одређивање брзине кретања хица приликом испаљивања и кретање истог након оствареног контакта (удара у тело) препреку, околности и могућности настанка оштећења зависно од структуре препреке или састава ткива удаљености места поготка и расипања оружја, објашњење или балистичку реконструкцију ране, анализу оштећења у конкретном случају поготка и кореспонденцију једног са другим. Закључци балистичара из овог Института непротивречни су са закључцима и мишљењем вештака Стојана Костића и Милутина Вишњића, који су вршили упоређивање чаура са лица места са пробним испаљеним чаурама из пушке «Хеклер Кох Г3» која је пронађена након извршеног кривичног дела и послата на анализу вештацима у Визбадену, а за коју се претпостављало да је коришћена приликом извршења кривичног дела. За своја мишљења и утврђена стања приликом експеримента приложили су фотодокументацију која се налази у писменим налазима, а њихове закључке суд је у потпуности прихватио.

Одбрана је сматрала да увиђај лица места није обављен на професионалан начин, да нису констатована сва оштећења у записнику о крим. техничком прегледу лица места, посебно да на записницима нису

унета сва оштећења у унутрашњости степеништа зграде Владе, да ти трагови нису обележени, и да то све значи да су трагови скривани, па да из тих разлога и вештаци нису могли дати тачне налазе и мишљења на најбитније околности за решење овог кривично-правног случаја. По мишљењу одбране то је учињено да се не би утврдило да је први хитац испаљен са неког другог места (не из Гепратове), када су врата на улазу број 5 била отворена, и да је у тој ситуацији Премијер улазио лицем окренут према улазу и вратима у зграду Владе. (О томе је говорио и предложени сведок Саша Симић). Одбрана је изнела становиште да није коришћена иста муниција а следствено томе значи, коришћено је различито оружје и муниција. На сва ова питања вештаци су дали јасне и недвосмислене одговоре користећи при том у својој анализи управо трагове које је одбрана оспоравала, и на основу тих трагова, на основу стручне анализе изнели су закључке које је суд прихватио, ценећи их и са другим доказима. Значи, на основу овако сагласних налаза и мишљења, оповргнуте су тезе одбране када су указивали да приликом убиства Премијера и покушај убиства оштећеног Милана Веруовића није коришћена иста муниција. За овакве наводе одбрана није понудила никакве објективне чињенице или доказе, а вештаци су се изјаснили на ове околности, а посебно се на околност о величини улазне и излазне ране, и о параметрима од којих зависи величина ране изјаснио судски вештак проф. др. Душан Дуњић, чији је налаз суд прихватио. При томе је суд имао у виду када се говори о величини улазне и излазне ране код Премијера и оштећеног Веруовића експерименте који су спроведени у лабораторији у Визбадену, *(погледати налазе и фотодокументацију)*, где је приказано понашање конкретне муниције и разорење ткива приликом продора кроз тело. Суд је у потпуности прихватио објашњења проф. др. Душана Дуњића који је јасно објаснио на основу стручног знања из ове области да величина улазне ране код Др Зорана Ђинђића и улазна рана код оштећеног Милана Веруовића не могу бити идентичне по величини и облику, без обзира на коришћење исте муниције, објашњавајући то врстом ткива кроз које је зрно пролазило и начин наношења повереда, на коју се врсту ткива наилази, да ли удара у коштану масу или не, а што је све објашњено у писменом налазу и усменом излагању на главном претресу, о чему је било речи у образложењу ове пресуде. *(Погледати и налаз из Визбадена, у односу на експерименте на резервном мидијуму који замењује људско тело).*

Суд је ценио ставове одбране да ти налази не ваљају, или да нешто није могуће, али одбрана није стављала примедбе на налазе вештака, унапред су их одбацили, нису изнели за своје ставове анализу недостатака изнетих закључака вештака, која би се заснивала на објективно прикупљеним доказима и провереним ставовима науке. Одбрана није понудила нити је говорила о противречностима у налазима вештака, на

основу аргумената, нити су могли учинити вероватним да су вештаци користили податке који нису објективно утврђени записником о увиђају, обдукционим записником и другим доказима, траговима који су нађени након извршеног кривичног дела, констатованим повредама у медицинској документацији, извршеном прегледу оштећеног Веруовића, на основу којих су изнели своје закључке. Према томе суд је прихватио налазе вештака као стручне, јасне, дате на основу највећих достигнућа науке у тој области. (Балистика, медицина, физика, хемија и др.).

Вештаци као ни други учесници у кривичном поступку немају задатак да одлучују о кривичној ствари, о правним питањима и да пресуђују, њихов је задатак да на основу објективно утврђених података или на основу претпоставки које им суд каже утврде оне чињенице које су одлучне за одређени кривично-правни догађај. По мишљењу већа не може се допустити никоме да суди на основу исказа појединих сведока и одбране оптужених, јер је то задатак суда, као што и нико нема право да по својој вољи узима претпоставке за своје закључке, а нарочито ако се ти закључци не односе на чињенице, већ на постојање битних обележја кривичног дела.

*Оцена налаза вештака инг. Костића и Вишњића
(преглед оружја и муниције; уложака брава)*

Суд је прихватио налазе вештака, јер су дати на основу стручног прегледа и упоређивања пронађених чаура са пробним чаурама испаљеним из ове пушке «Хеклер и кох», а у својим исказима и писменим налазима били су јасни и недвосмислени. Налази су дати на основу стручних знања које ови вештаци поседују.

Ови налази вештака су идентични у погледу оружја из кога је извршено кривично дело, и у погледу муниције као и налази вештака из Института за криминалистичку технику, а приликом саслушања на главном претресу вештаци су дали јасна и стручна објашњења на питања странака и учесника, која су била исцрпна и непротивречна, па је оваквим њиховим налазима суд поклатио веру.

*Оцена налаза вештака
- одећа и ДНК анализа крви -*

Суд је ценио налазе вештака који су прегледали одећу Премијера и одећу оштећеног Милана Веруовића, при том је имао у виду њихове писмене налазе и усмено излагање на главном претресу. Суд је имао у виду и налазе вештака са Института за безбедност који су се изјашњавали на околност утврђивања трагова крви, вршили су ДНК анализу, о чему су дали свој писмени налаз и мишљење и усмено излагање на главном претресу, које је суд у потпуности прихватио као тачно, исцрпно и дато на основу стручних знања вештака који су се изјашњавали на ове околности.

Нетачна је тврдња одбране да није извршен преглед одеће покојног Премијера и да нису извршена и назначена сва оштећења на панталонама. Суд је читањем налаза и саслушањем вештака Зорана Ђорђевића из Градског СУП-а Београд и саслушањем вештака Наташе Миливојевић са Института за безбедност Србије, утврдио да су сва оштећења описана, измерена и фотографисана. Из обдукционог записаника, посебног дела који се односи на гардеробу покојног Премијера види се да је гардероба пратила тело Премијера до Института за судску медицину, затим предата криминалистичкој служби Г СУП-а, где је био дат налог Зорану Ђорђевићу да изврши преглед гардеробе, опише оштећења и утврди и опише трагове крви на одећи, што је и учинио, а након тога гардероба је послата на Институт за безбедност где је извршен опис оштећења до детаља, опис места на коме се налазе мрље налик на крв и извршена ДНК анализа трагова крви и утврђивање коме припада неспорна крв на достављеним предметима и траговима.

Суд је поклонио веру исказу вештака Наташе Миливојевић, која је у свом писменом налазу детаљно описала сва оштећења, мере и места где се оштећења налазе, на којим деловима гардеробе, па и на панталонама покојног Премијера. На ове околности вештак је саслушан и на главном претресу, а саслушан је и вештак из Градског СУП-а Београд, који је вршио преглед истих делова одеће када су му достављени од стране крим. технике. Из усменог изјашњења вештака Зорана Ђорђевића на главном претресу, утврђује се да је он обавио преглед гардеробе и описао где се налазе мрље налик на крв и на који начин је то учинио, о чему је било речи приликом излагања ових налаза. Суд је имао у виду и чињеницу да је овом вештаку предочено да у свом налазу није тачно означио оштећења која су констатована на Институту за безбедност и то: подеротину на десној ногавици са задње стране у пределу колена пречника од 3 до 7мм, и при самом дну са задње стране подеротину

пречника 2 до 4 мм. Вештак Ђорђевић је објаснио да је он приликом прегледа достављених ствари и гардеробе (јена лонгета, десна ципела, панталоне и две чарапе, једна црне боје а друга веће димензије, сиве боје), извршио преглед ових делова гардеробе, и да је констатовао оштећења на чарапи сиве боје кружног облика величине 0,5x0,5cm, око окојег оштећења је уочена мрља мрке боје, која је бензединском пробом дала позивитне реакције на присуство крви. Изјавио је да је описао и оштећења на чарапи, која се виде и на фотодокументацији, али није могао да се изјасни у погледу начина настанка ових оштећења, изнео је да је могуће да је настало приликом пада или од кошуљице зрне које је погодило Премијера. Његов задатак је само да уочи и опише оштећења, нема задатак да се изјашњава о пореклу ових оштећења нити он може да се изјасни на који начин су настала, да ли као последица проласка делова пројектила или на неки други начин. Дозволио је могућност да му је промакло да приликом прегледа панталона није уочио оштећења, подеротину на десној ногавици и да сматра да је то недостатак његовог вештачења. Истакао је да приликом прегледа гардеробе он је описивао да на појединим одевним предметима постоје мрље од крви, али да то није детаљно навео тачно у ком делу се те мрље и налазе. (У смислу да ли се налазе на ногавици са предње или задње стране).

Суд је прихватио налаз вештака Наташе Миливојевић, и писмени опис оштећења одеће који је наведен у обдукционом записнику и снимљен, оцењујући да су ова оштећења описана, констатована и фотографисана, и због тога одбацио наводе одбране да је неко хтео да сакрије оштећења на панталонама покојног Премијера која су битна за одређивање положаја приликом задобијања хица и места одакле су хици дошли.

Напротив, суд сматра да одбрана није пружила у том правцу доказе, а мора се имати у виду чињеница која је изнета у налазима вештака медицинске струке, и вештака балистичара о положају тела Премијера приликом уласка у зграду Владе, да је имао лонгету на ноzi у моменту када га је хитац погодио, положај тела након тога, пропадање у унутрашњост зграде Владе и положај његовог тела у тренутка настанка трага 10 и чињеницу да су делови пројектила нанели повреде на десној бутини Премијера, као и неспорну чињеницу да је тело Премијера померано са места где се нашло након пада навише степеницама до подеста, да је затим поново спуштан од стране више лица, ношен до премештања у возило којим је превежен, да му се укаже помоћ.

Из мишљења вештака медицинске струке, страна 19 Ки.П.бр. 2/03, види се да је обукцијом установљено постојање две повреде «на средини задње десне бутине, на 65 cm изнад равни табана», «једна поред друге две површинасте ране величине зрна проса», «око којих је кожа у

величини јагодице прста крвљу подливена», «а дно ових рана чини поткожно ткиво». «На 4 цм удесно и нешто испод ове две ране кожа је готово правилно правоугаону са правцем слева удесно и на доле, у дужини од 20 мм и ширини до 8 мм, по ободу широком по 2мм крвљу подливена, модро љубичаста. У простору описаних рана препарисањем нису пронађена страна тела».

«Ове повреде кореспондирају са констатованим оштећењима тканине на задњој страни десне ногавице панталона покојног премијера Др Зорана Ђинђића. Наведене повреде на задњој страни десне ноге, могле су да настану и од делова распрнутих пројектила који се одбио од зида/врата, у положају када је задња стране десне ноге била истакнута према наилазећим комадићима пројектила». Овај део налаза суд је прихватио јер је дат на основу стручне анализе и знања из области балистике и медицине, јер се на ове околности изјашњавао приликом саслушања вештак, балистичар Милан Куњадић и вештак медицинске струке Проф др. Душан Дуњић.

Суд је прихватио и налаз вештака Марије Ђурић и њено усмено излагање, а које је дато ради утврђивања на основу констатованих трагова и мрља крви на лицу места и на гардероби оштећеног Веруовића и покојног премијера Ђинђића извршила ДНК анализу и утврдила од кога потичу као неспорна крв наведене мрље, да ли од Премијера или од оштећеног Веруовића.

**Оцена исказа саслушаних вештака
који су вршили анализу отисака папиларних линија**

Суд је ценио исказе саслушаних вештака па им је поклонио веру, јер су њихови искази дати на основу обављених анализа затечених трагова по правилима науке из те области. Трагови који су пронађени у овим становима и касније извршена њихова дактилоскопска идентификација потврђују признања опт. Звездана Јовановића и исказе саслушаних сведока сарадника, посебно сведока сарадника Миладина Сувајџића, који је изнајмљивао станове за криминалну групу и који је знао где се који од извршилаца налази, у ком стану и са којим другим лицима. Значи, вештаци су на основу трагова папиларних линија, на основу отисака који су остали на одређеним предметима вештачењем утврдили да отисци потичу од одређене особе.

Дактилоскопски доказ је – доказ идентитета одређене особе који се заснива на вештачењу трагова папиларних линија и анализи узрочно –

последичне везе која је довела до њиховог настанка. Дактилоскопско вештачење је поступак којим се утврђује да ли упоређивани отисци потичу од исте особе. Дактилоскопирање је поступак узимања отисака прстију од неког лица у циљу регистрације у дактилоскопској збирци, упоређивања са спорним отисцима и идентификације. Приликом непосредног саслушања вештаци су се изјашњавали на бројна питања одбране општег и посебног карактера, а све у циљу да би објаснили примедбе бранилаца да су подметани отисци папиларних линија или предмети, јер се углавном радило о покретним предметима. Из изнетих мишљења вештака произилази да папиларне линије поседују одређене особине. То су индивидуалност цртежа – на свету не постоје две особе са истоветним детаљима цртежа папиларних линија, а разлике постоје чак и код једно јајчаних близанаца; не променљивост – конфигурација папиларних линија, како у погледу њиховог облика, тако и у погледу детаља, остаје неизмењена читавог живота. Практични задатак дактилоскопије је да омогући прецизну регистрацију учинилаца кривичних дела и обезбеди њихово што брже откривање и идентификовање. Природа овог задатка доводи до разлика регистрационе и истражне дактилоскопије. Дактилоскопска формула представља скуп нумеричних и словних симбола којима се у систему регистрационе дактилоскопије означавају поједине врсте цртежа папиларних линија на прстима обухваћеним формулом. Оне се састоје из два дела: Формула основне класификације и формуле подкласификације. Дактилоскопска класификација је систем помоћу кога се врши означавање и груписање цртежа папиларних линија. Дактилоскопске збирке су посебне криминалистичке евиденције у којима су потхрањене и према прецизним критеријумима класификовани отисци прстију и подаци о одређеним категоријама лица. Постоје две основне дактилоскопске збирке и то регистрациона (општа, десетопрсна и истражна, моно дактилоскопска збирка).

Суд није прихватио примедбе бранилаца, на дате писмене налазе и усмено излагање вештака, када су тражили посебна објашњења у погледу проналажења отисака у становима, возилима које су користили оптужени, јер вештаци су се изјашњавали у погледу идентификације већ скинутих трагова папиларних линија, затечених у овим просторима на одређеним предметима а што су чинили радници крим. технике. Искази саслушаних вештака били су исцрпни у погледу начина идентификације спорних отисака за оптужене у овом предмету, начина и времена на који су утврђени да достављени отисци припадају одређеном оптуженом. Све примедбе које се односе на проналажење отисака папиларних линија – трагова на покретним предметима, не могу се прихватити након саслушања ових вештака, јер је њихов задатак био да изврше идентификацију отисака који су им достављени, што значи да они нису

проналазили отиске како су објаснили, да су то радила друга службена лица, а за своје налазе дали су јасна и исцрпна објашњења, које је суд прихватио оцењујући да су у потпуности поступали по правилима науке у овој области.

ОЦЕНА ОДБРАНЕ ОПТУЖЕНИХ

Оцена одбране опт. Милорада Улемекa

а) Суд је с посебном пажњом ценио одбрану оптуженог Улемекa са главног претреса када је изјавио да није извршио кривична дела која му се оптужницом стављају на терет.

б) Одбрану оптуженог суд је ценио, доводећи је у везу са свим изведеним доказима током овог поступка, исказима саслушаних сведока, посебно сведока Ненада Шареа и исказом сведока Вукашина Вукашиновића који је дао у предходном поступку, исказима сведока сарадника Љубише Бухе, пок. Зорана Вукојевића, Миладина Сувајџића, Дејана Миленковића, признањима оптужених Звездана Јовановића и Душана Крсмановића из предкривичног и предходног поступка, наводима одбране опт. Пејаковић Саше из предкривичног и предходног поступка. Одбрану оптуженог суд је ценио, доводећи је у везу са исказима сведока Душана Михајловића, Горана Петровића, Зорана Мијатовића, Чедомира Јовановића, Зорана Јањушевића и Владимира Поповића, из чијих исказа се види начин деловања опт. Милорада Улемекa, коришћење и злоупотреба положаја на коме се налазио за постизање криминалних циљева и несметано деловање криминалне групе, вршећи манипулације са појединцима из институција власти да би омогућио несметану криминалну активност криминалној организацији и након октобра 2000. године и пружио и обезбедио заштиту другом организатору ове криминалне групе, Душану Спасојевићу, а што је чинио и након смењивања са места команданта Јединице за специјалне операције која је била у саставу МУП-а Републике Србије, јер је током поступка из исказа ових и других сведока, као на пример Милорада Брацановића и Веселина Лечића, утврђено да је задржао фактичку власт над Јединицом и да је био командант и припадницима и новоименованом - формалном команданту Душану Маричићу, који је постављен на његово место.

У циљу провере одбране оптуженог, суд је поред доказа које је предложио Специјални тужилац извео и доказе које је предложио

оптужени и његов бранилац. Све доказе суд је анализирао савесно и брижљиво, сваки појединачно и све заједно, доводећи их у међусобну везу као и у везу са материјалним доказима који су прикупљени током овог поступка. Одбрану оптуженог Улемека суд је одбацио као неуверљиву, јер није потврђена изведеним доказима.

Важно је нагласити, о чему се изјашњавао у својој одбрани оптужени, а о чему су се изјашњавали и сведоци, радници МУП-а који су обезбеђивали породичну кућу оптуженог Улемека у Београду, да оптужени није пронађен на основу издате потернице након његовог бекства и скривања, већ се сам предао испред куће у којој живи његова породица у улици Илије Стојадиновића број 87, 2. маја 2004. године, у време док су тај објект обезбеђивали припадници МУП-а Републике Србије, који су у неколико наврата вршили претрес објекта. Такође је оптужени изјавио да су супруга и деца имали обезбеђење припадника МУП-а и то по наредби Министра Унутрашњих послова од дана атентата па до дана предаје. Ово је важно истаћи, због тога што се стиче утисак да је оптужени бирао и време и место предаје, као и фазу у којој се налазио главни претрес. До тада су били саслушани оптужени који су били доступни суду, претрес је био у фази доказног поступка, када су били саслушани неки сведоци и сведоци сарадници. Тада је оптужени имао довољно података из исказа саслушаних оптужених и сведока и сведока сарадника, налазе вештака што је све могао користити у својој одбрани, и неспорно је да је то и чинио.

Оптужени је оспорио у потпуности наводе оптуженице, и то изнету тврдњу да је организатор криминалне групе – завере. Изјавио је да о томе нема никаквих сазнања, да није учествовао у планирању и извршењу кривичног дела убиства представника највиших државних органа – Председника Владе Републике Србије и покушају убиства његовог пратиоца Милана Веруовића. Изнео је и образложио пред судом тврдњу да су сви докази који су прикупљени у предкривичном и предходном поступку монтирани, унапред припремљени да би се он огласио кривим, а што је био интерес одређених политичких кругова.

Како су докази били прикупљени у фази истраге и одмаклог главног претреса, оптужени Улемек је знајући и имајући у виду да износи одбрану на главном претресу, покушао да поступак одведе у другом правцу. Зато је искористио процесну могућност, када је решењем већа доказни поступак прекинут, да би му се омогућило да изнесе одбрану. Изабрао је начин изношења одбране, да пред судом и пред јавношћу прикаже да постоји лични обрачун појединаца, припадника тадашње власти, за које је изнео тврдњу да су они руководили полицијском акцијом «Сабља» и ако нису функционери МУП-а Р Србије, и да му

подмећу и монтирају доказе да је организатор криминалне злочиначке групе – завере која је извршила убиство премијера Зорана Ђинђића. Иза тог убиства по наводима његове одбрани стоје неки други људи, доведени са других простора.

Као организаторе и инспираторе убиства Премијера, поменуо је стране обавештајне службе које су имале своје разлоге, а он оцењује, да је дошло до заокрета у спољној политици Србије од стране Премијера, посебно према земљама Запада, у односу на проблем Јужне српске покрајине Косова.

Друга теза његове одбране је, да се њему ово све монтира због нерашчишћених рачуна, које наводно има са неким функционерима, блиским пријатељима и сарадницима Премијера. У том смислу поменуо је да је са тим људима учествовао у трговини великом количином дроге, да је по њиховом предлогу и плану ту другу пребацио у земље окружења, да је то учинио са неким од својих припадника, користећи водне токове, и да је ово убиство у ствари обрачун због не исплаћених огромних новчаних средстава. Да би био што уверљивији, изнео је да је део тих новчаних средстава требало да послужи за финансирање, набавку опреме и наоружања за Јединицу за специјалне операције.

Суд је ценио наводе из одбране оптуженог, када је користио податке који су били објављени у средствима јавног информисања, да се у сефовима «Комерцијалне банке» у Београду, налазила смештена велика количина дроге од стране РДБ-а Србије. Изнео је да је он са својим припадницима, чија имена није спомињао и ако су на томе инсистирали учесници у кривичном поступку, пребацио око 800 килограма дроге: и то један део у Босну, један део у Румунију а један део у Хрватску. У вези са тим послом, илегалном продајом дроге повезао је сарадника у Влади Републике Србије –Зорана Јањушевића, за којег је изјавио да га је познавао из доба ратних сукоба из Босне, затим Чедомира Јовановића, Драгољуба Марковића, Владимира Поповића. Тврдио је у својој одбрани да дрога која је пронађена у сефовима «Комерцијалне банке» није уништена, како су то представници државних органа представили грађанима, снимили и емитовали преко телевизије.

Оваква одбрана оптуженог је неуверљива, у супротности са изведеним доказима и то исказима сведока и писменим доказима о путу ове дроге до трезора «Комерцијалне банке», њеном складиштењу, мерењу, узорковању по примеру случајног узорка и приликом проналажења и пре него што је комисијски спаљена у «Термо електрани» у Обреновцу. Наводи његове одбране у овом делу у супротности су са исказима сведока: Горана Петровића, који је о томе детаљно сведочио на главном

претресу, као и исказу сведока Душана Михајловића и Зорана Мијатовића, чије исказе је суд у том делу у потпуности прихватио, јер су убедљиви и поткрепљени писменим доказима. Суд је имао у виду и исказе саслушаних сведока Зорана Јањушевића, Владимира Поповића и Чедомира Јовановића, који су одбацили постојање оваквог догађаја и било каквог договора и тражили од оптуженог Улемек да за те своје тврдње пружи ваљане доказе, а саслушани сведок Зоран Мијатовић, бивши заменик начелника РДБ-а, за којег је Улемек у одбрани изнео да је одобрио ову «акцију», овакву одбрану оптуженог Улемек назвао је «шалом». Исказима ових сведока суд је поклатио веру, и при том имао у виду и изведену доказну радњу суочења између оптуженог и сведока Владимира Поповића и Чедомира Јовановића, као и писмену документацију која је прочитана на главном претресу, извршио увид у фотодокументацију, из које се види да је дрога комисијски уништена. Оваква одбрана оптуженог је неуверљива, компромитована је изведеним доказима. Суд је ценио ове писмене доказе и исте прихватио као веродостојне.

У наставку главног претреса оптужени Улемек и његова одбрана након читања и увида у писмене доказе о дроги, више о овој теми нису желели да расправљају. На свако постављено питање учесника у овом кривичном поступку, сведоцима или оптуженима, а које би имало везе са поменутом дрогом, противили су се постављању таквих питања и даљем расправљању, напомињући да дрога није предмет овог кривичног поступка, што никоме од учесника у овом поступку није ни било спорно, али суд је сматрао да треба проверити наводе његове одбране. Неспорно је да је оптуженима, оптужницом Специјалног КТ.С. 2/03 стављено на терет извршење кривичног дела удруживања ради непријатељске делатности и убиство представника највиших државних органа – Председника Владе РС, али ови докази су изведени у циљу провере навода одбране оптуженог, који је у својој одбрани искористио ситуацију око уништавања ове дроге, о чему су обавештавала средства јавног информисања и представници власти, па је покушао на овај начин да за убиство Председника Владе изнесе оптужбе на рачун других лица и да преко ове дроге, и њене наводне продаје у огромној количини и за огромна новчана средства на њиховој страни нађе мотив за извршено убиство.

Сличан начин поступања оптужени Улемек и његова одбрана примењује и након читања извештаја Хидрометеоролошке службе Србије – Београда у циљу утврђивања висине снежног покривача у Београду у периоду од 9. марта па до 14. марта 2003. године, а који је извештај затражен ради провере одбране оптуженог Милорада Улемек. Наиме, износећи одбрану и објашњавајући начин повратка са Новог Београда из

стана у улици Омладинских бригада, након извршеног атентата, у своју кућу у Кошутњаку, када је изнео да се са Новог Београда кретао преко железничког моста, носећи са собом два бела чаршафа, због утапања у околину прекривену снегом. Ови наводи одбране оптуженог дементовани су добијеним извештајем и тако изнета одбрана у том делу у потпуности је сведена на домен дечјег приповедања. Није спорно да оптужени сам бира начин одбране и за разлику од сведока има право и да не говори истину.

Суд је ценио наводе одбране оптуженог Улемека, исказе сведока сарадника, исказ сведока Ненада Шарца, признање опт. Звездана Јовановића и Душана Крсмановића, наводе одбране Саше Пејаковића, па је утврдио да је оптужени Улемек организатор криминалне групе – завере заједно са Душаном Спасојевићем, да су створили у оквиру завере, план за убиство Председника Владе, да је тај план донет на инсистирање оптуженог Улемека, који је и тада показао да је он главни организатор, и да има утицаја на Спасојевића који је претходно планирао да се изврши убиство неких других представника власти, о чему је било речи, али да је на налог и захтев оптуженог Улемека пристао да се план измени. Из исказа ових сведока закључује се да се захтевима, налозима, плановима и упутствима оптуженог Улемека покоравао и други организатор Душан Спасојевић. Из изведених доказа, суд је утврдио да је оптужени Улемек као организатор криминалне групе – завере, имао изразито доминантну улогу и то како у погледу реализације плана завере, кога ће и када од високих функционера, представника власти ликвидирати, мењао је планове другог организатора Душана Спасојевића, са њим је договарао знајући за својства појединаца, припадника ЈСО-а и криминалне групе у руковању оружјем и другим средствима ко ће такав задатак извршити, и ко ће обавити друге радње предвиђене планом, о чијем извршењу се старао Душан Спасојевић. На основу изведених доказа и утврђеног чињеничног стања, суд није прихватио наводе његове одбране да нема никаквих сазнања о стварању ове криминалне групе - завере и њеном плану за убиство Премијера Владе Републике Србије, јер је суд утврдио да пок. Душан Спасојевић није самостално донео одлуку да се убије Премијер Владе Републике Србије без ослањања на оптуженог Улемека, који је искористио свој утицај на поједине припаднике ЈСО-а који су постали чланови завере и код њих створио мотив за извршење кривичног дела убиства Председника Владе.

Повезујући у својој одбрани сараднике Председника Владе око илегалне продаје дроге, оптужени Улемек је покушао да и из суднице настави кампању која је вођена од организатора ове криминалне групе, преко срадстава јавног информисања пре убиства, а крајем 2002. и почетком

2003. године, са намером да се Председник Владе криминализује и да се прикаже да убиство до којег је на крају дошло није политички акт, да се не ради о атентату – политичком убиству. О тим околностима у својим исказима изјашњавали су се и бројни сведоци припадници ЈСО-а, који су у исказима давали алиби свом бившем команданту. Из исказа ових сведока утврђује се да је након извршеног убиства Председника Владе у Центар Јединице у Кули, о чему се закључује из исказа сведока Драгослава Крсмановића, да је командант ЈСО-а Душан Маричић, донео цедуљицу коју су прочитали присутни припадници, сећа се да је био присутан и Мића Петраковић, у којој је писало: «Немам никакве везе са овим, држите се достојанствено!». Изнео је да су они тада закључили да им је то послао бивши командант Улемек, да о свему морају водити рачуна и бити веома опрезни. О томе нису разговарали са другим лицима. Повезујући овај исказ са одбраном оптуженог, закључује се да је и на овај начин вршио утицај на поједине припаднике ЈСО-а, да је и тада показао жељу за манипулацијама. Из његове одбране се закључује, да се могло, све и свакога криминализовати, да би се избегла кривица и одговорност, једино је он имао обавезу да чува част и достојанство Јединице, представљајући да све акције које су се предузимале према њему од надлежних државних органа су уперене у ствари против Јединице за специјалне операције. Из тих разлога у својој одбрани је нагласио да је свима јасно да је овај процес монтиран, да је он изабран за жртву, као што се то може закључити и из одбране опт. Звездана Јовановића, који је изјавио да је унапред осуђен.

Сличну тезу изнели су и браниоци оптужених у завршним речима, када су тврдили да нико од оптужених није имао свест да се врши убиство Председника Владе Републике Србије, и на тај начин су оспоравали постојање субјективног елемента кривичног дела на страни оптужених, истицали су да се ради о обрачуну између блиских сарадника и Премијера.

Износећи овакву тврдњу, указали су на рад полиције након извршеног атентата, истичући да је потерница издата након 2 сата од извршеног убиства, да су се на потерници нашли само оптужени, што показује да је све унапред било испланирано, а касније и спроведено у дело. Суд је ценио и ову тврдњу оптуженог Улемек и његових бранилаца, па ју је одбацио јер је на околност формирања потернице саслушан већи број сведока, радника МУП-а Србије, а посебно је важно истаћи исказ сведока тадашњег министра полиције Душана Михајловића, о начину како је формирана потерница и исказе сведока Зорана Јањушевића и Владимира Поповића. Утврђено је да је потерница формирана на колегијуму у кабинету Министра Полиције након консултација са оперативним радницима МУП-а Републике Србије и како је сам

Министар рекао да је ситуација на колегијуму била детаљно разјашњена и да је он својим ауторитетом стојао иза те потернице.

Суд је поклатио веру исказима сведока сарадника који су говорили – сведочили на околност да је оптужени Улемек био организатор криминалне организације – завере, да је он организатор извршења кривичних дела која му се оптужницом стављају на терет, јер су у својим исказима сведоци били исцрпни, јасни и недвосмислени о чему је било речи у образложењу ове пресуде, изнели су ко је све учествовао у извршењу кривичних дела, које су задатке имали и на који начин су их испуњавали, па су на тај начин потврдили дато признање оптуженог Звездана Јовановића. У погледу постојања криминалне организације, о односу између организатора с једне стране и организатора и припадника с друге стране, за суд је веома значајано признање оптуженог Душана Крсмановића. О спреси између криминализованог дела Јединице за специјалне операције и оптуженог Улемека са једне стране, и криминалне групе «земунски клан» и њеног организатора Душана Спасојевића поред сведока сарадника значајан је и исказ сведока Шареа, који је био шеф обезбеђења једне смене оптуженог Улемека и који је имао увид у контакте и сарадњу оптуженог Улемека и Душана Спасојевића. Суд је поклатио веру исказу овог сведока, када је говорио да је на Копаоник – у Брзеће возио по налогу оптуженог Улемека Душана Спасојевића и Милета Луковића, који је изјавио да је пре тога пута видео у кући Улемека да он разговара са Душаном Спасојевићем у посебној просторији – теретани. Изнео је да му је оптужени Улемек дао број телефона преко којег ће контактирати оптуженог Звездана Јовановића, што је и учинио. Из исказа овог сведока се утврђује да је он и одређен да одвезе Спасојевића и Луковића на Копаоник у циљу да им се обезбеди заштита – омогући несметани и неконтролисани пролаз. И у овом делу је потврђено признање оптуженог Звездана Јовановића. Суд не прихвата одбрану оптуженог да он није знао чиме се Душан Спасојевић и његова група бавила, да му није познато да су вршили најтежа кривична дела. То је нетачно, јер сви изведени докази показују да је оптужени Улемек то знао и да је пружао заштиту Душану Спасојевићу и другим његовим припадницима и да је учествовао као организатор у планирању и одређивању задатака извршиоцима – припадницима криминалне групе. У том делу имао је у виду и његово понашање након лишења слободе Душана Спасојевића, Милете Луковића, Владимира Милисављевића и браће Симовић и њиховог задржавања у притвору, о чему су говорили сведоци сарадници Дејан Миленковић и Зоран Вукојевић, а делимично и сведок сарадник Љубиша Буха. О томе да је покушавао да им помогне да изађу из притвора, закључује се и на основу исказа сведока, тадашњег министра Полиције Душана Михајловића. Суд је ценио одбрану оптуженог Улемека и

закључио да оптужени са својом структуром личности и искуством у разним ситуацијама и околностима, не само да је могао закључити чиме се бавио Душан Спасојевић и његова криминална група, већ је по уверењу суда он то знао, зато се и удружио као организатор укључујући и део ЈСО-а, а све то је учино ради стицања финансијске моћи коју је добио преко Душана Спасојевића, јер се из исказа сведока сарадника закључује да је оптужени од новца који су добијали за откуп, након извршених отмица, добијао половину. Не само да је он имао користи од криминалне активности, већ је као организатор омогућио и оним припадницима из криминализованог дела ЈСО-а који су ушли у ову криминалну групу да и они имају материјалну корист. За узврат он је Душану Спасојевићу пружио не само физичку заштиту, додељивањем обезбеђења из ЈСО-а, већ му је омогућио добијање информација које су Спасојевића посебно интересовале, које су њему биле доступне а омогућио му је и заштиту од кривичног гоњења својим утицајем на појединце у МУП-у и тужилаштву. Неспорно је да је Душану Спасојевићу доделио обезбеђење из ЈСО-а након његовог изласка из притвора, што значи да је знао да се ради о особи која припада криминогеном миљеу, о чему је сведочио и сведок Веселин Лечић, Душан Михајловић, Горан Петровић и други. Из исказа сведока Веселина Лечића суд закључује да су добијали информације о понашању Душана Спасојевића и његове криминалне групе, и да су припадници ЈСО-а који су били додељени у његовом обезбеђењу имали одређених проблема, јер су «терани да легитимишу људе по граду, да користе кратке и дуге цеви», па је сведок изнео да је о томе разговарао са оптуженим Улемekom. Но, мора се имати у виду да је Душан Спасојевић не само делио финансијску добит са организатором Улемekom, већ је био «великодушан», не само према члановима криминалне групе који су били укључени у извршење кривичних дела, већ и према припадницима обезбеђења из ЈСО-а којима је куповао станове, аутомобиле и давао велике новчане надокнаде, о чему је било речи у образложењу ове пресуде. Из исказа сведока сарадника се види да је интервенисао оптужени Улемек приликом привођења припадника Јуришић Милана у СУП Београд, говорећи полицији да се ради о «њиховом момку» а знао је да је приведен због сумње да је извршио кривично дело.

О томе да је ова криминална организација имала конспиративни план говори и чињеница што, када су се састајали он и Душан Спасојевић то су радили тајно, на строго одређеним местима, где нису имали приступа остали припадници, о томе су говорили сведоци сарадници, сведок Шаре Ненад, а након њиховог усменог договора Душан Спасојевић је преносио задатке тако што би окупљао припаднике криминалне организације и саопштавао им задатке и улоге, или би им налоге преносио преко оптуженог Милоша Симовића, који је и служио за

одржавање везе између организатора и осталих припадника. Истицање у одбрани чињенице да није дао ни једну наредбу припаднику криминалне групе Душана Спасојевића, не потврђује његову одбрану да није био организатор, јер је суд на основу изведених доказа утврдио да је договор постизан између њега и Душана Спасојевића, а да је за даље спровођење плана и дељење задатака и бригу око извршења преузимао Душан Спасојевић, преносио Милошу Симовићу, он даље осталим припадницима. Овакву његову одбрану суд је одбацио, јер је утврдио да је по строгој хијерархији која је владала у оквиру криминалне групе заузимао највеће место и договарао се искључиво са другим организатором, а није неопходно да он непосредно дели задатке извршиоцима, тј. сасвим је логично и очекивано да у оквиру криминалне групе ради остварења циља и планирања и извршења одређеног криминалног акта мора постојати конспирација, хијерархија, није обавезно да сви припадници знају о свим планираним акцијама, и да им директно организатор саопштава задатке које им је одредио.

Суд није прихватио одбрану оптуженог Улемекa коју је изнео, да у вези догађаја или како каже «инцидента» код хале «Лимес» није знао ништа и да је о томе сазнао преко средстава информисања. Оваква његова одбрана је у супротности са признањем оптуженог Звездана Јовановића, Душана Крсмановића, делимично са наводима одбране опт. Саше Пејаковића, исказом сведока Шаре Ненада, чијим исказима је суд поклатио веру. Истицање у својој одбрани чињенице да је крајем фебруара 2002. године на његов предлог повучено обезбеђење из ЈСО-а Душану Спасојевићу, и да му је остављен само опт. Пејаковић Саша, као једини припадник из обезбеђења, суд не прихвата да је то учињено из разлога што се по изјави оптуженог посредно преко Дејана Миленковића – Багзија повезивао Душан Спасојевић, као организатор овог криминалног акта. Суд је закључио да се у то време и раније, о чему су говорили сведоци Душан Михајловић, Горан Петровић, Чедомир Јовановић, Владимир Поповић знало о контактима између оптуженог Улемекa и Душана Спасојевића, изашле су «беле књиге» о организованом криминалу, у којима се спомињао Дејан Миленковић као припадник «земунског клана» а знало се и за везу између оптуженог Улемекa и Душана Спасојевића, посебно након отмице Мирослава Мишковића и протеста ЈСО-а из 2001. године. Суд оцењује да је оптужени Улемек повукао обезбеђење Душану Спасојевићу да би избегао да се преко припадника обезбеђења и других припадника ЈСО-а, Јединица не повеже са учешћем у овом догађају, ценећи да ако се повеже неки од припадника, повезаће се и ЈСО, а преко ЈСО-а и њен бивши командант Улемек, што би онда омело предузимање даљих мера у циљу реализације плана завере, убиства Председника Владе. Суд не прихвата ни дато објашњење да је оптужени Улемек оставио у

обезбеђењу само оптуженог Сашу Пејаковића да би пружио какву-такву заштиту Спасојевићу, и омогућио му пребацивање ствари из стана у стан («штек»). Из спроведених доказа закључује се да је оптужени Пејаковић Саша остављен као најповерљивији припадник, који је касније након извршеног атентата, био курир и веза између оптуженог Улемека и Душана Спасојевића. На то указује и чињеница да је оптужени Саша Пејаковић поред сазнања за која се дела терете оптужени, о чему је имао информације и знао из обавештења надлежних органа (пренео му Шаре) и из средстава јавног информисања, предузимао радње по захтеву организатора, што се утврђује на основу изведених доказа, и на тај начин показао је доследност и приврженост и оптуженом Улемеку и Спасојевићу. Не само да је преносио поруке између њих двојице у време ванредног стања, већ је омогућио и скривање Спасојевићу, Миленковићу и Луковићу, користећи своје службене ознаке. Он је преносио поруке Звездану Јовановићу у Кули у време када је Спасојевић очекивао да ће се према плану Јединица «дићи» и помоћи им да заврше акције у циљу извршења плана, након убиства Председника Владе. Значи, оптужени Улемек као организатор није оставио било којег припадника, него баш онога у кога има велико поверење, а који је својим даљим поступањима показао да су очекивања организатора била потпуно оправдана и своју оданост потврдио предузимањем радњи за које је оглашен кривим овом пресудом.

У вези догађаја од 12. марта 2003. године, дана када је извршен атентат на Председника Владе, оптужени је изнео да се налазио у то време у својој кући, да га је о овом догађају обавестила супруга која је о томе чула преко телевизијских вести. Оваква одбрана оптуженог је у супротности са изведеним доказима. У том делу је веома важан исказ сведока Ненада Шареа, чијем исказу је суд поклонио веру. Приликом оцене овог исказа и одбране оптуженог, суд је имао у виду и изведену радњу суочењем између оптуженог Улемека и сведока Шареа, као и између сведока Шареа и сведока Вукашина Вукашиновића и Лазе Никића. У свом исказу сведок Шаре је говорио о догађајима непосредно пред 12. март 2003. године и одласку оптуженог Улемека у стан на Новом Београду у улици Омладинских бригада а његов исказ у овом делу је у бити идентичан са наводима одбране опт. Пејаковић Саше из предкривичног и предходног поступка. Важно је истаћи да су и Пејаковић Саша и сведок Шаре након атентата били курири за везу између Душана Спасојевића и Улемека, што значи да су у њих имали посебно поверење. Суд је одбацио као неверљиву одбрану опт. Улемека да је критичног дана био у својој кући, дана 12.3.2003. године, јер је оповргнута исказима сведока сарадника и сведока Шаре Ненада, признањем опт. Звездана Јовановића и опт. Саше Пејаковића. Сведок Шаре је потврдио да се Улемек није налазио у својој кући 12.3.2003.

године, до детаља је објаснио како, када и на који начин је одржавао контакте са оптуженим Улемекком којег је он одвезао од куће до стана на Новом Београду дана 9.3.2003. године и у том стану га и посећивао, неколико наредних дана, осим 12.3.2003. године. Из исказа овог сведока се закључује да и ако му он тога дана није носио храну и новине, то је учинио други припадник обезбеђења, Вукашин Вукашиновић и то у јутарњим сатима, (*видети исказ из истраге овог сведока*), а који је о тој посети телефоном обавестио сведока Шареа. О томе је било речи код оцене исказа сведока Шареа, Вукашина Вукашиновића и Лазе Никића. У погледу боравка оптуженог Улемекка дана 12.3.2003. године у својој кући, суд је извршио суочење између сведока Вукашина Вукашиновића, Лазе Никића са једне стране и сведока Шаре Ненада. Суд је поклатио веру исказу сведока Шареа, што је посебно образложено, имајући у виду његово држање и доследност приликом извођења ове радње, а сведоци Лаза Никић и Вукашин Вукашиновић су у својим исказима били непоздани, несигурни и неуверљиви. Они су своје исказе дали у намери да помогну оптуженом Улемекку.

Суд је оценио да оптужени Улемек није говорио истину ни када је износио да му није познато да је ЈСО у наоружању имала пушку «Хеклер и кох», а посебно када је говорио да таква пушка није постојала и да се није налазила у просторијама у којима су боравили припадници обезбеђење у његовој кући, а на које околности се изјашњавао сведок Ненад Шаре. Ово је оптужени Улемек учинио из разлога што је покушао да ту чињеницу прикрије, имајући у виду наводе оптужнице и чињеницу коју је изнео сведок Шаре да је по наредби оптуженог ову пушку из куће склатио сведок Вукашин Вукашиновић у свој стан у Новом Саду.

Из исказа саслушаног сведока Шареа, као и из исказа сведока Вукашина Вукашиновића и Лазе Никића, затим сведока Цвјетиновић Зорана оружара у магацину за посебне намене у ЈСО-у, и из исказа саслушаних припадника ЈСО-а, који су били предложени на друге околности, али су се и на ову околност изјаснили, као и из писмених доказа у које је суд извршио увид и читање утврђено је да је у ЈСО-у постојала оваква пушка, и поред тога што су неки сведоци истакли да је служила само за обуку, а из писмених доказа је утврђено да су је поједини припадници задуживали, а чињеница је да се неки нису раздужили, као на пример Ненад Бујошевић. Значи из ових доказа оповргнута је тврдња оптуженог Улемекка да оваква пушка није постојала у ЈСО-у. Из исказа сведока Шареа, коме је суд поклатио веру, утврђено је да је у кући опт. Улемекка постојала пушка «Хеклер Кох» Г-3, на којој је био утиснут фабрички број, на тој пушци су недостајала уста цеви, а утврђено је да је ову пушку по наредби оптуженог Улемекка, сведок Шаре вратио из Новог Сада из стана Вукашина Вукашиновића, а сведочио је и о другој наредби

коју је Улемек издао припаднику обезбеђења Лази Никићу, да се након враћања ове пушке из Новог Сада, иста преда Звездану Јовановићу. Суд верује сведоку Шареу, и оцењује да је његов исказ истинит, јер сведок Шаре је доследан и догађаје описује онако како су се дешавали, а суд оцењује да оптуженом приликом давања исказа није ставио на терет ништа више од онога што он зна, а што се потврђује и из чињенице што је изнео да зна за наредбу дату Лази Никићу, јер му је то саопштио сведок Лаза Никић, али не зна да ли је та наредба спроведена и да ли је пушка предата Звездану Јовановићу.

Према томе суд је одбрану оптуженог Улемека одбацио као неубедљиву у супротности са свим изведеним доказима, оцењујући да је дата са циљем да се кривични поступак поведе у неком другом правцу и оптуже други људи а он избегне кривицу. Суд је имао у виду и чињеницу коју је истакао у својој одбрани, да је дана 8. марта, неколико дана пре атентата појављивао се на јавним местима, о чему је говорио у својој одбрани када је био са својом супругом у ресторану «Кнез», када је добио поруку од њему познатог поверљивог извора из МУП-а Србије, за којег је рекао да је високи официр МУП-а, чије име није желео да помене, да га не би изложио непријатностима, као и његово појављивање и присуство у Центру у Кули приликом извођења падобранских скокова, на које околности су се изјаснили бројни сведоци, припадници ЈСО-а, као и припадници хеликоптерске јединице МУП-а Србије, о чему је било речи у образложењу пресуде, што све указује да се оптужени Улемек пре атентата као Организатор, намерно појављивао на јавним местима да би га видео што већи број људи, примењујући исти метод Душана Спасојевића, о чему су говорили сведоци сарадници, када је вршио кривична дела убиства, отмица и др., када је да би одагнао сумњу и завео органе гоњења појављивао се на јавним местима. Оваквом одбраном оптужени Улемек није успео да увери суд да је оптужени Звездан Јовановић имао посебних мотива да га оптужи као организатора за извршење кривичног дела убиства Председника Владе, као особу која је код њега створила мотив за ово убиство и који је од њега захтевао да са Копаоника поведе и оптуженог Тојага Жељка у вези плана за извршење атентата код Бубањ потока и «Лимеса», тим пре што је оптужени Јовановић у свом признању изнео да оптуженог Улемека поштује и као команданта и као ратника и као човека са посебним угледом, уз напомену да сматра и мисли да је на препоруку оптуженог Улемека након његовог одласка из Јединице и постављен од стране новог команданта Душана Маричића за помоћника команданта за резервни састав у ЈСО-у. Не само што није успео да објасни мотив опт. Звездана Јовановића да га у признању оптужи као организатора и извршиоца кривичних дела, већ није успео да објасни мотив Душана Крсмановића, нити да на поуздан начин његово признање

учини неуверљивим, мада су то чинили сви браниоци оптужених у овом поступку, посебно браниоци оптужених припадника из ЈСО-а. Суд је при томе имао у виду да оптужени Душан Крсмановић није имао разлога да оптужи Улемека, и Звездана Јовановића, јер је то лице из посебног криминогеног миљеа. То што су неки сведоци, а посебно припадници Јединице за специјалне операције желели да дају алиби оптуженом Улемеку, показује само да су ти сведоци били пристрасни, да су индоктринирани и заслепљени ликом свог бившег команданта који је то фактички остао и након раскида радног односа са МУП-ом Р Србије, јер је сам оптужени радио на изградњи свог лика моћног и утицајног вође, заштитника обичних припадника, који је имао утицаја на власт и пре октобарских догађаја 2000. године и после тога, о чему су имали сазнања припадници којима су та сазнања по оцени већа намерно презентована да би се показао ауторитет, снага и моћ њиховог команданта.

Суд не прихвата одбрану оптуженог да убиство Председника Владе Републике Србије и покушај убиства његовог пратиоца није извршен из истог оружја и истом муницијом, о чему је било речи приликом анализе налаза вештака, јер ова тврдња оптуженог је у супротности са налазима вештака, које је суд прихватио као стручне, јасне и аргументоване, дате на основу затечених трагова, а изведеним доказима нису доведени у сумњу. При том је суд имао у виду и исказ вештака балистичара из Института за Криминалистичку технику из Визбадена, који је саслушан путем видео конференције, први пут у историји српског правосуђа на тај начин, и који се јасно и недвосмислено изјаснио на ове околности и на постављена питања бранилаца и оптужених дао одговоре који су у сагласности са налазом и усменим излагањем судских вештака Милана Куњадића и проф. др. Душана Дуњића. Оптужени и његов бранилац нису пружили ни један ваљан доказ који би потврдио њихову тврдњу на ове околности, нити су то изнели након пријема писмених налаза вештака, као што нису поткрепили ни тврдњу да је пуцано са неког другог места а не из улице Адмирала Гепрата. Ово је врло интересантна тврдња оптуженог када је у својој одбрани изнео да не зна ништа у вези извршног убиства и покушаја убиства, ко су организатори и извршиоци, а онда оспорава место извршења, оружје из којег је пуцано, муницију, балистику ране, и тврди да убиство сигурно није учињено из улице Адмирала Гепрата, и ако учествује у поступку у којем су презентовани сви докази, записници о увиђају, о криминалистичко-техничком прегледу лица места, у којим записницима су констатовани трагови који су објективно утврђени, на главним претресима учествује приликом саслушања сведока, предлаже сведоке, али не предлаже друге објективно утврђене трагове нити предлаже стручне консултанте који би му помогли у доказивању изнете тврдње.

Суд је ценио и извештај о *дактилоскопској идентификацији* отисака папиларних линија, *КТ. 927/03 од 21.3.2003. године* у улици Омладинских бригада број 8, стан број 18, фиксиран је траг на чаши (траг број 14) идентичан са отиском кажипрста десне руке Улемек Милорада, (*књига број 12 из истраге*), а којим доказом се потврђује боравак оптуженог Улемека у наведеном стану у критично време које је обухваћено овом оптужницом.

Оцена одбране опт. Звездана Јовановића

Одбрану опт. Јовановића коју је изнео у завршној речи током овог поступка, да је признање изнуђено уценом од стране овлашћених службених лица МУП Србије, који су му претили породицом, и стављали у изглед непријатности које ће доживети његова породица суд је одбацио. Овакву одбрану суд је одбацио након саслушања сведока, овлашћених службених лица МУП-а РС Родољуба Миловића, Милета Новаковића, који су саслушавали тада осумњиченог Звездана Јовановића, а имао је у виду изведени доказ суочењем између сведока Милета Новаковића и Звездана Јовановића. Приликом извођења овог доказа суд је поклонио веру исказу сведока Милета Новаковића. Суд је оценио да су искази оба сведока истинити и убедљиви, и да сведоци нису излагали уцени тада осумњиченог Звездана Јовановића. Приликом извођења доказне радње суочења између опт. Звездана Јовановића и сведока Милете Новаковића суд је имао у виду и држање суочених, посебно понашање, и изражене претње гласом, и конклюдентним радњама које је изнео опт. Звездан Јовановић. (*Видети транскрипт са суочења од дана 6.6.2006. од стране 101 до 105*). Тиме он показује да се није плашио овлашћених службених лица ни испред већа када је извођена ова процесна радња, па суд закључује да се није плашио ни приликом давања изјаве на основу члана 226 став 9 ЗКП-а, како је изјавила бранилац Весна Радомировић, саслушана пред већем као сведок, да се према њима понашао као према својим колегама. Суд је имао у виду исказ саслушаног сведока Весне Радомировић која је у предкривичном поступку, приликом давања изјаве Звездана Јовановића била присутна као бранилац по службеној дужности.

Исказу овог сведока суд је поклонио веру, јер је сведок до детаља објаснила на који начин је омогућен поверљив разговор са тада осумњиченим Звезданом Јовановићем и о његовом добром расположењу, ни чим није показивао да је уцењен и да му је стављено у изглед било какво зло. Поверљив разговор са браниоцем – адв.

Радомиревићевом обављен је пре давања изјаве како ЗКП и предвиђа, у канцеларији ван просторије где је он касније давао изјаву, у тој просторији налазио се сам са браниоцем, могао је да јој укаже ако је постојала нека претња или му је стављено у изглед било какво зло. По оцени суда опт. Звездан Јовановић, оваквом одбраном на главном претресу, не само да покушава да искључи своју кривицу за извршење кривичног дела, већ покушава да искључи кривицу и осталих који су учествовали у извршењу кривичног дела убиства председника Владе др Зорана Ђинђића, и то најпре припадника ЈСО-а опт. Улемек и Жељка Тојаге, као и осталих извршилаца. У том делу показана је велика упорност оптуженог, са посебним освртом и тврдњом да са извршеним кривичним делом нема ништа ни он ни остали помагачи како је то изнео у завршној речи, да се ради о широкој завери, људи који су то организовали и извршили и на крају осмислили кога ће да окриве. Суд одбацује наводе одбране изнете на главном претресу и у завршној речи опт. Звездана Јовановића и оцењује да на овакав начин покушава да себе и остале оптужене из ЈСО-а представи као жртве.

Опт. Звездан Јовановић у својој одбрани иде дотле да суду предлаже сведоке, припаднике ЈСО-а, који ће му потврдити алиби да се дана 12.3.2003. године, најпре у јутарњим сатима налазио у седишту ЈСО у Београду у ул. Сање Живановић на Сењаку, а затим око 12 часова у свом стану на Бежанијској коси. О томе је сведочио сведок Веселин Лечић, бивши официр за безбедност у ЈСО који је изнео да се дана 12.3.2003. године у јутарњим сатима око 9 часова у седишту ЈСО у ул. Сање Живановић сусрео са Звезданом Јовановићем, да су попили кафу и да су заједно провели време од 40 до 45 минута. Сведок није могао да се изјасни где се оптужени Јовановић налазио дана 9 и 10. марта.

Суд је одбацио као неубедљиву и неистиниту одбрану опт. Звездана Јовановића, коју је изнео у завршној речи где је навео да нема никакве везе са убиством Председника Владе, и покушајем убиства његовог пратиоца, и да није члан криминалне групе – завере коју су организовали Душан Спасојевић и оптужени Улемек. Одбрана опт. Звездана Јовановића изнета у завршној речи у супротности је са признањем опт. Душана Крсмановића из предкривичног и претходног поступка и са наводима одбране опт. Саше Пејаковића из предкривичног и претходног поступку, исказима сведока сарадника Сувајџића, Дејана Миленковића који је детаљно о томе сведочио, као и исказу сведока сарадника Зорана Вукојевића који је сведочио око догађања у вези хале «Лимес». Посебно су детаљно сведочили сведоци сарадници Дејан Миленковић и Сувајџић, о његовом сазнању, у ком стану се налазио опт. Звездан Јовановић после извршеног убиства, а о чему су се изјашњавали и опт. Душан Крсмановић и Саша Пејаковић. Признање опт. Звездана

Јовановића потврђено је и материјалним доказима и исказима сведока. Неспорно је да је пронађена пушка «Хеклер Кох – Г3» избрисаног фабричког броја (избрушеног броја) на којој је стављен оптички нишан са муницијом калибра 7,62 x 51 мм – винчестер – произвођач «Први партизан» Ужице. То оружје у признању спомиње опт. Звездан Јовановић и сведок сарадник Дејан Миленковић, те сведок Ненад Шаре. Управо је оптужени Јовановић у признању помињао да је ту пушку испробавао у реону Фрушке Горе када је из ње испуцао један метак и закључио да је пушка добро упуцана. На основу његовог казивања је пронађена чаура на Фрушкој Гори за коју су вештаци МУП-а Србије и то инг. Стојан Костић и вештаци балистичари из Института за криминалистичку технику, из Визбадена закључили да је испалена из истог оружја као и чаура нађена 12.3.2003. године у ул. Гепартовој 14. Закључак вештачења је да је тачне ове чауре испалено из пушке «Хеклер Кох Г 3» брушеног фабричког броја. Налази вештака МУП-а Србије Стојана Костића и вештака из Визбадена потврђују признање опт. Звездана Јовановића. Суд је на основу изведених доказа и то писмених налаза судског вештака медицинске струке Проф.др. Душана Дуњића, балистичара Милана Куњадића, вештака балистичара из Криминалистичког института у Визбадену, ценећи и њихове исказе, имајући у виду доказе и трагове који су констатовани записнички на лицу места, и исказе сведока и сведока сарадника утврдио је да су хици испалени из улице Адмирала Гепрата из пушке «Хеклер Кох Г-3» и да је у дворишту зграде Владе убијен Председник Владе и извршен покушај убиства његовог пратиоца. Суд је ценио и остале изведене доказе, па је тако имао у виду и налаз вештака из Визбадена, где је вршена анализа трагова који су затечени на њебету које се налазило на прозору у улици Адмирала Гепрата, на торби у којој се налазила пушка «Хеклер Кох Г 3» и на самој пушци, а која пушка и торба су пронађене на Новом Београду, о чему је сачињен и записник од 25.3.2003. године. О томе да је пуцано из ул. Адмирала Гепрата бр. 14, говорили су и сведоци који су саслушани током овог поступка а запослени у Заводу за фотограметрију у ул. Гепартовој бр. 14, о чему је било речи у образложењу пресуде. Како објаснити део изјаве опт. Пејаковића да је након атентата одлазио у Кулу по наредби Душана Спасојевића да пронађе Звездана Јовановића и да му пренесе да сад све зависи од њега, имајући у виду резервни план који је постојао између завереника Ц1, 2 и 3, о предузимању других даљих акција уколико се њихов план не испуни до краја, осим да је опт. Звездан Јовановић био детаљно упознат са тим планом као и његови организатори опт. Улемек и Душан Спасојевић; и Звезданову поруку, пренету преко опт. Пејаковића Спасојевићу, да не може ништа да уради јер је Јединица блокирана од стране припадника власти. Само тако, да се то тако десило, да је опт. Звездан Јовановић био члан криминалне

групе - завере која је убила Председника Владе и покушала убиство његовог пратиоца Милана Веруовића.

Накнадно мењање изјаве опт. Саше Пејаковића која је дата у предкривичном и претходном поступку је неприхватљива за суд, јер не даје ваљане разлоге за ту промену, осим што се може закључити да на тај начин и у овој фази поступка жели да помогне опт. Улемек и Звездану Јовановићу. Изнети разлози за измењен исказ на главном претресу се укалапају у стварање опште завере против Јединице за специјалне операције. Нико од оптужених у овом поступку, није направио разлику између припадника ЈСО који су били чланови завере и осталих припадника ЈСО који у томе нису учествовали. На тај начин се само код осталих ствара уверење и лажна представа да је цела Јединица оптужена за убиство Председника Владе, да је то Јединици монтирано, да је због тога Јединица изложена прогону и расформирању, као да не постоји индивидуална кривична одговорност која је у овом случају конкретно утврђена за сваког од оптужених, свакоме су утврђене радње извршења и помагања у извршењу кривичних дела, како је то суд описао у изреци ове пресуде. У датом признању оптужени говори о проналажењу погодне локације за убиство Председника Владе. Наравно, он је осталима, који нису из ЈСО представљен као врстан стрелац, а он то потврђује својом тврдњом након пропале акције код «Лимеса», када предлаже пуцање из снајпера. Опт. Улемек му у то верује, јер га као командант добро познаје а Миле Луковић се у то уверио на Фрушкој гори јер га је он тамо водио када је Звездан Јовановић испробавао пушку и тада видео да једним хицем погађа мету која се налазила на штапу, са удаљености од преко 200 метара. Шта онда мисле Спасојевић и остали чланови завере? кад траже место - локацију за пуцање након «Лимеса». Нормално, чекају да то опт. Звездан провери и каже да ли је локација добра. То потврђује опт. Душан Крсмановић, сведоци сарадници Сувајцић и Дејан Миленковић. Опт. Звездан Јовановић је био на локацији у ул. Бирчаниновој 6 до 8 када је изнео да је измерио даљиномером растојање са терасе из ове зграде до улаза у зграду Владу Републике Србије, од 230 метара. То је даљина која је измерена и записнички констатована приликом вршења увиђаја 14.2.2006. године, од стране тадашњег председника већа, а записник је прочитан на главном претресу у доказном поступку. То је чињеница коју није могао нико подметнути јер су били на лицу места и оптужени и браниоци и тадашњи председник већа, а мерења су обавила овлашћена службена лица МУП РС и нико од присутних није оспорио утврђену и измерену даљину која се у потпуности поклапа са оном коју је дао у свом признању Звездан Јовановић. То је само још једна чињеница која потврђује да је признање опт. Звездана Јовановића из предкривичног поступка истина, и да су то подаци које је он знао. Зашто локација

Бирчанинова? Зато што су у свом признању и Звездан Јовановић и Душан Крсмановић, те сведоци сарадници објаснили зашто се одустало од те локације. Но, и поред тога одбрана поред свих доказа које је суд извео током поступка имајући у виду признање, налазе вештака, поново инсистира на тези, да постоји могућност да су атентатори пуцали из улице Бирчанинова 6 до 8 или Немањина 9, због тога износе тезу о постојању два снајперска гнезда и три хица. Зашто се помиње и зашто одбрана инсистира током овог поступка да је први хитац испален са неког другог места, Бирчанинове или Немањине? Зато што је првим хицем погођен и убијен премијер др Зоран Ђинђић. Зато постоје два снајперска гнезда. Најважније је доказати да први хитац није испален из Гепратове којим је убијен Председник Владе. Зато се помиње уређај балансер у завршној речи браниоца Звездана Јовановића који се монтира на пушци и који стоји на пушци приликом испаливања хитаца, а који има веома важну улогу и то: да смањи звук, да се мање чује, да зрно води да погодак буде тачан и да звук разбије на 360 степени. То значи, треба уверити суд да критичном приликом сведоци нису могли да са сигурношћу оцене јачину звука, нити правац одакле је звук дошао, јер бранилац оптуженог Звездана Јовановића сада претпоставља и тврди да је постојао и балансер на пушци, који нигде није пронађен и што је у супротности са нађеним материјалним доказима на лицу места. Веће не спори чињеницу да вероватно такав уређај постоји, али ми смо утврдили у доказном поступку оценом свих изведених доказа да имамао тачно одређену пушку која је пронађена, и оптички нишан који је био на њој, кутију са муницијом, чауре и делове чаура које су пронађени приликом вршења увиђаја, исказе сведоке који су потврдили присуство три особе које су се налазиле у канцеларији 55 у ул. Адмирала Гепрата и које су након што су се чули пуцњи истрчали из ове зграде, сведоке који су видели да улазе у возило «Пасат» са затамњеним стаклима које их је чекало испред зграде, сведоке који су видели то возило паркирано критичног дана као и неколико дана раније испред зграде у улици Адмирала Гепрата и исказ сведока Кује Кријешторца који је убијен након убиства Председника Владе, који се пријавио као очевидац и који је препознао на потерници, Владимира Милисављевића као лице које је видео у улици Гепратовој, на паркингу код броја 14, поред путничког возила «Пасат» са затамњеним стаклима.

Такође, суд је имао у виду, исказе саслушаних сведока радника крим. технике МУП РС, који су вршили увиђај у ул. Бирчаниновој бр. 6 до 8 који су фотографисали зграду, затим шири изглед лица места, поглед ка згради Владе Србије и прегледност или план према улазу бр.5 у дворишту зграде Владе Републике Србије, али као што су сами сведоци рекли нису саставили извештај о крим. техничком прегледу лица места, зато што су недостајали материјални докази, јер није пронађен ни један

материјални доказ да је пуцано из ул. Бирчанинове, за разлику од трагова који су пронађени у ул. Адмирала Гепрата бр. 14 и свих осталих доказа које је суд извео током овог поступка. Из тих разлога, одбрана опт. Звездана Јовановића и осталих оптужених је инсистирала на тврдњи да није коришћена иста муниција приликом убиства председника Владе др Зорана Ђинђића и приликом покушаја убиства његовог пратиоца Милана Веруовића, да повреде које је задобио оштећени Веруовић нису настале из исте муниције кроз ткиво и тело, односно нису настале коришћењем истог зрна које је коришћено и приликом убиства др Зорана Ђинђића, те на тај начин одбрана покушава да каже суду и да изнесе тврдњу да су постојала два правца одакле је извршено испаливање хитаца и два оружја и различите муниције. И ову тврдњу одбране веће је одбацило као неосновану јер изведеним доказима током поступка на основу трагова који су затечени на лицу места, а потом и на основу обављеног судско - медицинског вештачења и вештачења преко вештака балистичара који су изнели тврдњу да не постоји ни један материјални доказ који би упућивао на ову тврдњу одбране. Што се тиче карактера повреда, облика, величине, и тврдње да су нанете различитом муницијом и из различитог правца (два снајперска гнезда), биће речи приликом образлагања налаза вештака и обдукционог налаза за пок. Премијера др Зорана Ђинђића и налаза о врсти и тежини телесних повреда и мишљења вештака медицинске струке о повредама које су констатоване код оштећеног Милана Веруовића.

Према томе, признање које је дао опт. Звездан Јовановић као осумњичени у предкривичном поступку и признање које је дао Душан Крсмановић у предкривичном поступку и предходном поступку потврђено је пре свега материјалним доказима, а затим и изведеним осталим доказима, саслушањем сведока и саведока сарадника о чијим исказима је било речи у образложењу пресуде.

Суд није прихватио наводе одбране опт. Звездана Јовановића изнете у завршној речи да се критичног дана није налазио у ул. Адмирала Гепрата 14, имајући у виду пре свега његово признање у својству осумњиченог, признање опт. Душана Крсмановића и изјаве сведока сарадника Миладина Сувајџића и посебно исказ сведока сарадника Дејана Миленковића који је детаљан, као и делимичне наводе одбране опт. Саше Пејаковића. И поред увођења и постављања балансера на пушци и изнетих сумњи да је пуцано на Премијера са неке друге стране, одбрана оптуженог није суду пружила ни један ваљан доказ за изнете тврдње, па суд овакву одбрану одбацује као произвољну и неприхватљиву, имајући у виду бројне доказе и чињеницу да су сведоци који су се налазили у ул. Адмирала Гепрата у згради бр. 14, описали да су видели три особе које су истрчале са другог спрата из ове зграде, да

су у рукама носили оружје и моталицу са каблом, да је оружје пронађено касније на Новом Београду као и ова моталица и возило марке «Пасат», панчевачке регистрације, са којим су дошли на место извршења кривичног дела и са којим су напустили лице места, а које возило је запаљено и пронађено на Новом Београду у улици Зарија Вујошевића о чему је сачињен записник о крим.техничком прегледу лица места и увиђају. Бројни сведоци који су саслушани пред овим већем у својим исказима су изнели да су чули два хица, њихови искази су анализирани и поткрепљени материјалним доказима, (пронађеним чаурама, налазима вештака), о чему се суд изјаснио.

Оптужени Звездан Јовановић није на уверљив начин објаснио због чега је током главног претреса и у завршној речи порекао дато признање, и због чега износи тврдњу да се није налазио у улици Адмирала Гепрата и да уопште није починио кривична дела која му се оптужницом стављају на терет како је то описано у изреци ове пресуде. Наводе његове одбране да је био изложен уценама суд је одбацио након изведених доказа саслушања сведока Родољуба Миловића, Милете Новаковића и његовог тадашњег браниоца, Весне Радомировић, јер цени да је оваква одбрана потпуно неубедљива, посебно имајући у виду чињеницу да је оптужени након датог признања у присуству браниоца по службеној дужности, овој дао пуномоћје којим је постала изабрани бранилац. Разлози због којих је то опт. Звездан Јовановић изменио одбрану и одустао од датог признања, суд види у настојању оптуженог да избегне кривицу и да помогне осталим извршиоцима у томе.

У својим исказима *сведоци Бошко Јовић*, бивши припадник ЈСО, правник на раду у МУП-у Србије, изнео је да је у време сведочења радио је у полицијској станици у Бачкој Паланци, који у свом исказу тврди да је 12.3.2003. године био у стану са Звезданом Јовановићем. Ту чињеницу потврђује у свом исказу и сведок *Александар Поповић*, бивши припадник ЈСО-а, сада радник МУП Србије. Ови сведоци су потврдили да је Звездан Јовановић био у стану 12.3.2003. око 12 сати.

Сведоци Мићо Петраковић, Драгослав Крсмановић, Зоран Гулић, Слободан Лончар, Славиша Крстић, Жељко Павасовић тврдили су у својим исказима да су опт. Звездана Јовановића видели у Кули 11.3.2003. године како је то изнео и оптужени Звездан Јовановић да је тада први пут скакао падобраном на вежби која је организована у центру Јединице. Ово су све бивши припадници ЈСО-а, а сада припадници МУП-а Србије. Суд је саслушао сведоке, посаду хеликоптера Игора Јаначковића, авио механичара и Милана Јовановића који је био на обуци за пилоте, који нису потврдили да је опт. Звездан Јовановић дана 11.3.2003. године скакао падобраном у Кули. Сведок Игор Јаначковић,

авио механичар каже да га није видео, и да би га сигурно препознао, пошто га познаје, уз напомену да нико од падобранаца није носио тога дана маску преко лица, да им је он помагао приликом искакања из хеликоптера.

Суд је одбацио као неистините исказе сведока Јовић Бошка и Поповић Александра који потврђују одбрану оптуженог да се 12.3.2003 године око 12 сати били са опт. Звезданом Јовановићем у његовом стану на Бежанијској коси. Суд је одабацио и исказе сведока Миће Петраковића, Драгослава Крсмановића, Зорана Гулића, Слободана Лончара, Славише Крстића и Жељка Павасовића, као неистините, супротне исказима сведока Игора Јанаћковића и Милана Јовановића и исказима сведока сарадника, признању опт. Душана Крсмановића.

Све ове сведоке предложили су оптужени и њихови браниоци, и низ других сведока на исте околности а већу је била остављена могућност да из групе предложених сведока одабере број за који се определи и лица која ће позвати без сугерисања од стране одбране која ће то лица бити. И шта веће закључује: Закључује, да се исказима ових сведока не може поклонити вера. Зашто? Зато што су у супротности са признањем опт. Јовановић Звездана за које је веће утврдило да није изнуђено. Суд је поклатио веру исказима сведока овлашћених радника МУП-а Србије који су се изјашњавали о начину узимања изјаве од опт. Звездана Јовановића и исказу браниоца оптуженог Звездана Јовановића, адвокату Весни Радомировић, која је сведочила о поверљивом разговору са тада осумњиченим који је рекао да жели да да свој исказ, да га тада нико није узнемиравао, да је поверљив разговор обављен у другој просторији. Признање је поткрепљено и другим изведеним доказима, признањем Душана Крсмановића, исказима сведока сарадника и сведока Ненада Шаре, те материјалним доказима, који су затечени на лицу места, приликом вршења увиђаја и записнички су констатовани, налазима и мишљењима вештака који су обавили вештачење оружја, муниције, чаура, делова чаура. Суд је поклатио веру исказима судских вештака проф.др. Душана Дуњића и Милана Куњадића, који су непосредно саслушани на главном претресу, њиховим писменим налазима и мишљењима који се налазе у списима, и у потпуности прихватио писмени налаз и мишљење Института за криминалистичку технику СР Немачке из Визбадена, као и усмено излагање вештака овога Института, које је дао путем видео конференције, а којим доказима је потврђено признање Звездана Јовановића, које је дао на записнику приликом испитивања у предкривичном поступку. Оптужени Звездан Јовановић и његов изабрани бранилац, Ненад Вукасовић оспоравали су присуство браниоца по службеној дужности приликом давања ове изјаве у предкривичном поступку, истичући да је она накнадно приступила, да

није била присутна приликом саслушања осумњиченог Звездана Јовановића, да је само потписала записник, што значи оспорили су професионализам исте, па тако и браниоца уврстили у члана свих оних који учествују у монтираном процесу. Чиме то доказују? Неспорно је, да је опт. Звездан Јовановић потписао записник који су сачинила овлашћена службена лица МУП-а без примедби на свакој страници. Чињеница је да Весна Радомировић постаје изабрани бранилац оптуженог Звездана Јовановића у истрази о чему сведочи пуномоћје, што значи да се заснива однос поверења између клијента и браниоца. По мишљењу већа с обзиром да се ради о опт. Звездану Јовановићу, мајору полиције, не може се рећи да је незадовољан непрофесионалним односом браниоца по службеној дужности Весне Радомировић па јој зато даје пуномоћје и постаје изабрани бранилац у истрази. Логично је да је оптужени Звездан Јовановић, пре него што је предузео ове радње, могао је да размисли јер није истог дана одведен да да изјаву пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду, већ је протекао дужи временски период, и тада је одлучио да Весна Радомировић постане његов изабрани бранилац.

Суд је ценио да је одбрана опт. Звездана Јовановића покушала да преко сведока Јовић Бошка и Поповић Александра, чијим исказима није поклоњена вера, искључи кривицу оптуженог, нудећи сведоке као лица која пружају алиби оптуженом за 12.3.2003. године. Ови сведоци су требали да изнесе тврдњу и да опт. Звездана Јовановића преместе са места извршња кривичног дела, што чине, па га смештају у стан оптуженог на Бежанијској коси. За суд су оваква теза одбране и искази сведока неприхватљиви, ако се повежу са свим изведеним доказима које је суд ценио и прихватио. Ценећи изведене доказе на главном претресу и исказе појединих сведока, суд налази да неки од ових сведока су солидарни у жељи да нескривено помогну опт. Звездану Јовановићу и да му помогну да оповргне дато признање. То управо чине сведоци Бошко Јовић, Веселин Лечић, Александар Поповић а из исказа сведока Горана Петровића бившег начелника РДБ-а, види се да су ови сведоци као припадници командног састава ЈСО-а присуствовали састанку у Београдском центру РДБ-а, када им је саопштено да ће учествовати у лишењу слободе браће Бановић, по захтеву Хашког трибунала, и они ту чињеницу нису изнели пред припаднике Јединице у време протеста, да су о томе обавештени, то од припадника који су саслушани као сведоци нико није поменуо, већ су истакли да им је презентовано да хапсе криминалце. Суд онда закључује а имајући у виду да је састанку тада присуствовао и њихов командант Душан Маричић, да се ради о посебној групи лица, језгру ЈСО-а, блиским сарадницима и пријатељима који не бирају средства да једни другима помогну. То указује да се ради о колегама, официрима ЈСО-а, блиским сарадницима и пријатељима који

имају исто мишљење и разлоге, а на крају и интерес да дају алиби оптуженом Звездану Јовановићу. (*Видети записник о саслушању Горана Петровића*).

Искази ових сведока су пристрасни и у супротности са свим изведеним доказима током овог поступка, признањем опт. Звездана Јовановића и опт. Душана Крсмановића, те исказима сведока сарадника Миленковић Дејана и Сувајцић Миладина, али је просто изненађујућа чињеница да се ради о сведоцима, лицима, бившим припадницима ЈСО-а а у време сведочења радницима МУП-а РС који се налазе на одговорним местима и који обављају озбиљне службене задатке у оквиру МУП-а. Неприхватљиво је да су ови сведоци дозволили да примера ради, од 24.3.2003. године када је лишен слободе опт. Звездан Јовановић не нађу за потребно да се јаве суду или тужиоцу, или ако нису хтели ни једном од ових органа правосуђа, да се јаве неком од надлежним старешина у оквиру МУП-а Србије и изнесу своја сазнања. Може се прихватити да то нису хтели, или да можда нису смели, да ураде у време акције «Сабља», за време ванредног стања, имајући у виду расположење у ЈСО-у, али нема оправдања да то као службена лица у оквиру МУП-а Србије нису учинили све до момента док их суд није позвао да сведоче на предлог одбране. Знали су да је опт. Звездан Јовановић лишен слободе, да му притвор дуго траје, да је оптужен за најтеже кривично дело, а онда се одједном појављују и сведоче на околност да су били са опт. Звезданом Јовановићем 12. марта у његовом стану, у време непосредно пред сам атентат. Суд оцењује да из тих разлога одбрана није инсистирала на свим предложеним сведоцима, са списка које су предали по имену и презимену, већ су оставили суду да из групе сведока сам одабере сведоке које ће позвати. Да суд није позвао баш ове сведоке Јовића, Поповића, у жалби на пресуду би предлагали саслушање ових сведока на ту најбитнију чињеницу да су дана 12. марта 2003. године били у 12 сати у стану оптуженог Звездана Јовановића. Посебно је суд имао у виду и ценио део исказа сведока Јовић Бошка, који је изнео да је дана 11.3.2003. године био у друштву са Ивицом Матековићем, за кога се у штампи писало да је познати криминалац из Републике Хрватске, да је Матековића сачекао на граничном прелазу између РС и РХ, дана 11.3.2003. године између 12 и 13 часова, да га познаје годину или две године, није могао да се изјасни о околностима и природи њиховог познанства, али је истакао да се нису нарочито дружили. Интересантно је указати да су заказали састанак на територији Србије 11.3.2003. године. Објашњење које је дао за начин њиховог доласка у Београд, суд цени да су намерно оставили возило Ивице Матековића – цип са загребачким регистарским таблицама у Руми и то у близини наплатне рампе, како би дали могућност да га уочи што већи број људи, имајући у

виду да је у мањем месту возило са загребачким регистарским таблицама изазивало знатижељу, и да би то људи запамтили.

Исказ сведока Јовића да није смео да доведе свог пријатеља у ситуацију да са тим возилом дође у Београд, да га не би неко оштетио, је неубедљиво и неприхватљиво, јер је сасвим сигурно да у Београду постоје и јавне гараже и паркинзи, где би се то возило могло мање приметити, а помињање намерних оштећења због хрватских регистарских таблица је тенденциозно. Из исказа овог сведока посебну пажњу изазива реченица коју је сведок Бошко Јовић изнео пред судом, описујући дешавања тога дана, и објашњавајући да се телефоном чуо и контактирао са опт. Звезданом Јовановићем у време око 11 часова: «Око пола 11 поново ме звао Звездан и питао да донесем касету, па је он рекао да је касета код њега и да ће му је донети чим се «отараси пакета». Суд закључује да је мислио на Матековића. То све указује, и тај «жаргонски израз», или та шифра у разговору са Звезданом Јовановићем, да је опт. Звездан Јовановић у том тренутку знао о чему се ради. Суд закључује да Матековић није случајно доведен 11.3.2003. године у Србију, да је намерно остало његово возило да би се регистровао и забележио тај прелазак, да је потом намерно доведен у Београд, у «Сава центар» на неку прославу Телевизије «Пинк», а затим одведен да спава у хотел у Новом Саду. Из тога произилази да је требало омогућити да што више људи на више места види Матековића и његово возило, да би се после извршеног атентата скренула истрага на сасвим другу страну и на сасвим друго лице, што је одбрана и чинила од почетка до краја главног претреса. Овај део одбране опт. Звездана Јовановића показује да је након датог признања, у даљем току кривичног поступка дошло до потпуног заокрета који није желео да објасни, а суд то оцењује као намеру опт. Звездана Јовановића и осталих учесника ове криминалне завере да избегну кривицу за извршено кривично дело, и покушај да друга лица оптуже за извршење овог кривичног дела, из чега произилази да треба пронаћи и друго место, и правац, и оружје из којег је извршено убиство председника Владе др Зорана Ђинђића. Но, с обзиром да је суд током поступка на главном претресу извео велики број доказа, сасвим је сигурно да је одбрана опт. Звездана Јовановића неуверљива, у потпуној супротности не само са признањем Душана Крсмановића и исказима саслушаних сведока и сведока сарадника, него и материјалним доказима и налазима вештака, о којима је било речи и о којима ће бити речи приликом даљег образлагања ове пресуде.

Одбрана опт. Звездана Јовановића је у супротности са исказом сведока сарадника Миладина Сувајићића, чијем исказу је суд поклонио веру, када говори да је након атентата 12.3.2003. године, када је сведок сарадник дошао у стан Војводе Степе 259 први пут видео опт. Звездана

Јовановића, а поред њега у стану су били Миле Луковић и опт. Сретко Калинић. У свом исказу сведок сарадник је изнео да је по доласку у овај стан, био присутан када је опт. Звездан Јовановић отишао у купатило а Миле Луковић је сведоку сараднику тада испричао како је опт. Јовановић убио Премијера. Сутрадан ујутру, 13.3.2003. године, сведок сарадник је одвезао из овог стана опт. Звездана Јовановића у команду ЈСО-а на Сењаку, то исто у свом признању потврђује опт. Звездан Јовановић. То је потврдио и сведок сарадник Дејан Миленковић у свом исказу на главном претресу када је говорио да је након пуштања из притвора опт. Милош Симовић га одвео у стан Војводе Степе бр. 259 у коме је затекао Душана Спасојевића, Милета Луковића и Звездана Јовановића који је тада посаветовао Спасојевића да није добро да сведок сарадник Миленковић и даље учествује у реализацији плана, значи налазио се са организаторима и извршиоцима криминалне групе у стану «штеку».

Суд је имао у виду и чињеницу да је опт. Звездан Јовановић на записнику пред овлашћеним служеним лицима МУП-а Републике Србије дана 7.4.2003. године, навео је да су га након атентата Луковић Миле и опт. Калинић Сретко одвезли у стан у улици Војводе Степе да би се окупао и потврђује да га је ујутро 13.3.2003. године сведок сарадник за кога опт. Јовановић наводи да је то онај што набавља станове, одвезао до команде ЈСО-а на Сењаку. Сведок сарадник Миладин Сувајџић је станове набављао, што је суд утврдио из доказа које је извео на главном претресу, а што је био његов задатак предвиђен планом криминалне групе.

У овом стану из извештаја о дактилоскопској идентификацији отисака папиларних линија КТ-955/03 од 24.3.2003. године види се да је на новинама «Национал» од 13.3.2003. године фиксиран траг – отисак идентичан са отиском кажипрста леве руке опт. Звездана Јовановића, на трагу бр. 33 на амбалажи киселе воде фиксиран је траг, отисак идентичан са отиском средњег прста леве руке опт. Милоша Симовића, на трагу бр. 23 на шољицама од кафе фиксиран је траг отисак идентичан са отиском кажипрста десне руке пок. Душана Спасојевића. На трагу бр. 9 на улазним вратима дневне собе са спољне стране фиксиран је траг, отисак идентичан са отиском кажипрста десне руке сведока сарадника Дејана Миленковића, на трагу бр. 36 на флаши «Кока коле» фиксиран је траг отисак идентичан са отиском палца десне руке Милета Луковића, на трагу бр. 72 на фиоци комоде у малој соби фиксиран је траг отисак идентичан са отиском средњег прста леве руке сведока сарадника Миладина Сувајџића. Што значи да ови трагови потврђују исказе сведока сарадника и дато признање Звездана Јовановића у погледу боравка у овом стану. Опт. Звездан Јовановић није могао објаснити

одакле су трагови папиларних линија у овим становима и ако је тврдио на главном претресу да он у становима – «штековима» није боравио, као и да су ови отисци папиларних линија вештачени пре његовог лишења слободe, што није тачно. Суд је имао у виду да је изведена и доказна радња увидом у десетопрсни фиш оптуженог Звездана Јовановића, који је достављен уз извештај СУП-а Београд, а на коме се налазе дактилоскопски отисци свих десет прстију његовог левог и десног длана, а из писмене документације се утврђује да је фиш од оптуженог узет након лишења слободe. Из тих разлога нису тачни наводи одбране која је истицала током овог поступка да је идентификација папиларних линија опт. Звездана Јовановића извршена 23.3.2003. године, већ је ова идентификација трагова опт. Звездана Јовановића који су пронађени у стану извешена је 26.3.2003. године, значи после његовог лишења слободe, 24.3.2003. године, па суд одбацује тврдњу одбране да су отисци који су пронађени у овом стану, подметнути опт. Звездану Јовановићу. У извештају о дактилоскопској идентификацији отисака папиларних линија Кт. 969/03 од 24.3.2003. године на трагу бр. 14, флаша «Кока коле» фиксиран је траг – отисак идентичан са отиском домалог прста десне руке опт. Милоша Симовића, на трагу бр. 27 празна флаша «Текиле» фиксиран је траг – отисак идентичан са отиском палца десне руке дактилоскопираног пок. Милета Луковића, на трагу бр. 11 флаша «Кока коле» фиксиран је траг – отисак идентичан са отиском палца десне руке пок. Душана Спасојевића, на трагу бр. 21 шољице за кафу фиксиран је траг – отисак идентичан са отиском кажипрста леве руке опт. Звездана Јовановића. Суд је прихватио овај извештај о дактилоскопској идентификацији трагова папиларних линија који су нађени у појединим становима где су боравили припадници ове криминалне групе који су извршили убиство председника Владе др Зорана Ђинђића, јер је идентификација обављена на основу правила науке из те области. Непосредно су на главном претресу саслушани вештаци који су обавили дактилоскопску идентификацију, суд је утврдио да су трагови папиларних линија изазвали стручњаци крим. технике који су прецизном методом радили на откривању отисака који су били у тим становима, а да су дактилоскопери извршили идентификацију трагова и утврђивали на који начин припадају одређеном лицу. Без обзира што је одбрана покушавала да оспори и ове налазе, тражећи уопштена објашњења за сваки конкретан случај позивајући се на нека друга правила. Суд налази да су захтеви одбране у том смислу потпуно произвољни као и тврдње које су изнели и да је на потпуно непоуздан начин утврђено да су на одређеним местима нађени трагови папиларних линија оптужених у овом кривичном поступку па и опт. Звездана Јовановића. Значи, и овим доказом је компромитована одбрана опт. Звездана Јовановића и ови докази су допринели да се утврди чињенично стање и његова кривица.

Из извештаја о дактилоскопској идентификацији отисака папиларних линија, *КТ. 969/03 од 26.3.2003. године* у улици Булевар Арсенија Чарнојевића бр. 23/4, дана 23.3.2003. године фиксиран је траг на шољици за кафу (траг број 21), за који се из налаза утврђује да припада, тј. да је идентичан са отиском кажипрста леве руке Јовановић Звездана. (*Књига број 12 из истраге*).

Погледати и налаз о дактилоскопској идентификацији КТ. 955/03 од 24.3.2003. године, који је пронађен дана 23.3.2003. године у стану у улици Војводе Степе 259/59 на новинама «Национал» од 13.3.2003. године, из налаза произилази да је отисак папиларних линија прста идентичан са отиском кажипрста леве руке опт. Јовановић Звездана. (*Књига број 14 из истраге*).

Оцена одбране опт. Александра Симовића

Суд није прихватио одбрану опт. Александра Симовића коју је изнео на главном претресу, већ ју је одбацио као неуверљиву. Опт. Александар Симовић одбрану је дао први пут на главном претресу с обзиром да је био у бекству па му се судило у одуству, а лишен је слободе 25. новембра 2006. године. Изнео је у својој одбрани да нема никакве везе са кривичним делима која му се оптужницом стављају на терет и да не признаје своју кривицу.

Одбрана опт. Александра Симовића у потпуности је у супротности са изведеним доказима и исказима сведока сарадника Зорана Вукојевића, Дејана Миленковића и Миладина Сувајцића којима је суд поклонио веру, ценећи при том и изведени доказ суочења сведока сарадника са оптуженим. Суд је имајући у виду овај доказ поклонио веру исказима сведока сарадника, јер су приликом извођења ове доказне радње били уверљиви и логични, износили су детаљно чињенице и податке које су знали, објашњавали изворе сазнања оптуженом и суду, а чији су искази потврђени изведеним доказима током овог поступка. Из исказа сведока сарадника Миладина Сувајцића, суд је закључио да је након атентата из гараже на Новом Београду, где је довежен возилом «Пасат», опт. Александар Симовић отишао са својим братом Милошем Симовићем другим возилом до стана у улици Милентија Поповића бр. 24, где су се скривали и где су пронађени његови отисци. При том је суд имао у виду и признање опт. Звездана Јовановића које је дато у предкривичном поступку и опт. Душана Крсмановића из предкривичног и предходног поступка. Из признања опт. Душана Крсмановића, са

записника пред истражним судијом, види се улога опт. Александра Симовића у проналажењу локације за извршење кривичног дела, када описује начин на који су били маскирани опт. Александар Симовић и Нинослав Константиновић приликом проналаска канцеларије број 55 на другом спрату зграде у улици у Адмирала Гепрата број 14, (видети записник од 14.5.2003. године, 18 страна, 4, 5 и 6 пасус одозго: «.....прошло је можда једно 4 – 5 дана од оног одласка у зграду када смо носили антену у Бирчаниновој улици, када су Нинослав и Симовић Александар нашли ову канцеларију у улици Адмирала Гепрата број 14», «.....Једног дана Јуришић ми је рекао да треба да пођемо у ову улицу и однесемо радне комбинезоне, што смо и урадили. Нашли смо се са Нинославом и Симовић Александром. Њих двојица су обукли ове плаве комбинезоне у колима, мало су се маскирали. Ставили су наочаре као за вид, с тим што су једне имале оквир као златан, а друге чини ми се да су као са мало црним оквиром. Једна перика за косу је била црна и ставио ју је Аца, а смеђу је ставио Нинослав. Нинослав је носио браду, смеђу коју је обријао тек после атентата. Овако маскирани њих двојица су ушли у тај улаз број 14 ове улице.»), «.....Након тога мени је Симовић Милош рекао да је Звездан Јовановић улазио у ту просторију са Симовић Александром и Константиновић Нинославом да осмотри да ли је погодно за пуцање према згради Владе Србије и Ђинђићу. Након тога сам чуо да је то место изабрано и да одговара».

О његовом учешћу у атентату суд је имао у виду и признање опт. Звездана Јовановића који је говорио о томе шта је радио опт. Александар Симовић и које радње је био задужен да предузме приликом извршења убиства председника Владе РС др. Зорана Ђинђића дана 12. марта 2003. године.

Околности о којима је говорио на главном претресу опт. Александар Симовић, а које су потврдили и сведоци које су предложили он и његови браниоци, да се налазио у својој кући 12. марта у време атентата, за суд су неприхватљиви, суд не верује овим сведоцима. Суд је имао у виду и чињеницу да су сви учесници ове криминалне групе који су учествовали у извршењу кривичног дела успели да се тога дана врате у станове – «штекове» у којима су се скривали, то је успело и непосредном извршиоцу опт. Звездану Јовановићу, па нема разлога да не успео да се са места извршења кривичног дела склони и опт. Александар Симовић. Суд је утврдио чињеницу да су са места извршења кривичног дела из улице Адмирала Гепрата, заједно возилом марке «Пасат», којим је управљао опт. Владимир Милисављевић, превезени до гаража на Новом Београду опт. Звездан Јовановић, Александар Симовић и Нинослав Константиновић, о чему су сведочили и сведоци сарадници, а што је признао и опт. Звездан Јовановић. О томе је сведочио и сведок сарадник

Дејан Миленковић износиће да је и Спасојевић успео да дође до стана на Бановом брду у улици Николаја Гогоља и да прати телевизијски пренос догађаја након извршења кривичног дела у дворишту зграде Владе РС. Оваква одбрана опт. Александра Симовића је потпуно неуверљива имајући у виду све изведене доказе током овог кривичног поступка.

Суд није поклатио веру сведоцима који су потврђивали алиби опт. Симовић Александра. У својим исказима су изнели да су га видели нешто пре 12 сати у својој кући у Земуну, прилично непрецизно и неодређено. То што опт. Александар Симовић тврди да је био у својој кући и сведоци Тизић Душан и Јелић Мирјана, у супротности је са утврђеном чињеницом да је из улице Адмирала Гепрата, возилом марке «Пасат», којим је управљао опт. Власимир Милисављевић, заједно са опт. Јовановићем и Константиновићем стигао до гоража на Новом Београду, а што је изнео и у свом признању опт. Звездан Јовановић, и исказима сведока сарадника. Оваква његова одбрана је у супротности и са даљим током догађаја након атентата, јер је онда потпуно нејасно због чега је био у бекству више од 3 и по године након убиства Председника Владе и покушаја убиства његовог пратиоца. Објашњење које је дао на главном претресу да је увек позиван на информативни разговор у полицију када се деси неко убиство, и да се зато склатио из стана, је неуверљиво. Могло би се прихватити под одређеним условима, да је можда хтео да избегне притварање у фази предкривичног поступка, али је нејасно због чега је и даље у бекству када није, како износи у одбрани извршио кривична дела, када има алиби за све то.

Суд је оценио да је одбрана оптуженог у супротности са свим изведеним доказима који су напред наведени, а имајући у виду и изведени доказ проналаска отисака и дактилоскопску идентификацију у становима у којима су припадници криминалне групе боравили.

Из извештаја о дактилоскопској идентификацији отисака папиларних линија Кт.бр. 949/03 од 23.3.2003. године, види се да је у стану у улици Милентија Поповића бр. 24/29 фиксиран траг на вратима WC-а са спољне стране (траг број 25 на фотодокументацији из овог стана), а из налаза и мишљења вештака Данице Перуничих и Предрага Репца који су вршили дактилоскопску идентификацију утврђује се, да је отисак папиларних линија прста на овим вратима идентичан са отиском домалог прста десне руке опт. Симовић Александра. (Књига број 13 из истраге).

Оцена одбрана опт. Душана Крсмановића

На главном претресу оптужени Душан Крсмановић није изнео своју одбрану и одбио је да одговара на питања суда и других учесника у овом кривичном поступку.

Суд је на основу свих изведених доказа утврдио, да је признање опт. Душана Крсмановића које је дао на записнику у предкривичном поступку као осумњичени и признање које је дао у предходном поступку пред истражним судијом као окривљени, јасно, логично, исцрпно и истинито. Суд је у образлагању ове пресуде, одговарајући на примедбе бранилаца дао разлоге због чега сматра да су изјаве које је дао опт. Душан Крсмановић, дате уз поштовање одредби ЗКП-а.

Из признања опт. Душана Крсмановића, суд је уз остале доказе које је извео на главном претресу утврдио околности под којима је настала ова криминална организација, завера, да су организатори завере опт. Улемек и Душан Спасојевић. Опт. Душан Крсмановић је признањем допринео да се сагледа организација криминалне групе и њено функционисање, строга хијерархија и обавеза њеног поштовања, дисциплина коју су сви припадници организације морали да поштују, као и интерна правила од којих се није могло одступати, о строгој повезаности међу припадницима и извршиоцима, о конкретним задацима извршилаца у припремању и извршењу кривичног дела убиства представника највишег државног органа – Председника Владе Републике Србије. Овако детаљно, исцрпно, јасно признање уз објашњење извора сазнања, суд је повезивао са осталим доказима, а посебно исказима сведока сарадника, чијим исказима је поклонио веру, признањем опт. Звездана Јовановића, које је суд оценио као истинито, па оцењује да је и признање опт. Душана Крсмановића подкрепљено овим исказима и материјалним доказима, због чега га прихвата у целини као истинито.

Истицање одбране, да је признање опт. Душана Крсмановића, дато због примене тортуре над њим пре него што је дао изјаву, суд је одбацио као неуверљиво и недоказано. При томе је суд имао у виду чињеницу да је опт. Душан Крсмановић лишен слободе 1.4.2003. године када је задржан у време ванредног стања, а решење је донето од стране МУП-а Републике Србије ЛС. 55/03 и одређено да задржавање може трајати најдуже 30 дана а затим је донето решење од 22.4.2003. године од стране истог органа и одређено задржавање у трајању још од 30 дана. Изјаву у својству осумњиченог опт. Душан Крсмановић дао је пред овлашћеним радницима МУП-а Републике Србије у присуству браниоца дана 4.4.2003. године и ту изјаву су потписали без примедби. Тада није

споменуо да је био изложен тортури, нити је о томе говорио његов бранилац, тада није помињано да је његов исказ изнуђен. Саслушан је у истражном поступку, у присуству браниоца у својству окривљеног, дана 13, 14. и 16.4.2003. године, записник су без примедби потписали, саслушање је обављено уз присуство двојице бранилаца, а оптужени није навео да је био изложен тортури, нити је имао примедби на дати исказ, а истражни судија није констатовао, нити су браниоци ставили неку примедбу да има видних трагова примене физичке силе. Неспорна је чињеница да до данашњег дана није покренут поступак против лица која су евентуално применила тортуру над њим и на тај начин узнудила исказ. Суд је у доказном поступку извршио увид и прочитао налаз и мишљење судског вештака, психијатра Др Бранка Мандића о душевном здрављу опт. Крсмановића, из којег се види да тада није указивао, приликом давања опште анамнезе да је према њему спровођена тортура, а увидом и читањем психијатријског налаза од стране Института за психијатрију из Новог Сада, утврђује се да је извршен увид у здравствени лист у притворској јединици, матични број 1491/03 који је вођен од 5.4.2003. године, из којег се такође види да није било трагова физичког и психичког злостављања, па су овакве примедбе одбране неосноване, и срачунате да се признање оптуженог Крсмановића поништи и да се онда побољша процесна ситуација осталих оптужених у кривичном поступку који се води против њих ради кривичног дела убиства председника Владе Др Зорана Ђинђића.

Суд оцењује да оптужени у овом поступку и то: опт. Улемек, опт. Звездан Јовановић и опт. Жељко Тојага, као и њихови браниоци имају интереса да се признање опт. Крсмановића доведу под сумњу, јер је он у свом признању до детаља изнео најбитније околности за разјашњење ове кривично-правне ствари, о којима је имао непосредних сазнања. У том смислу се посебно залагао опт. Тојага Жељко на главном претресу, оспоравајући изнету тврдњу опт. Крсмановића да је он учествовао у помагању извршења кривичног дела које му се оптужницом ставља на терет, оспоравајући уопште чињеницу да га је опт. Крсмановић некада видео а посебно не у време око предузимања припремних радњи за атентат код хале «Лимес». Инсистирање опт. Тојаге у тврдњи, на главном претресу, да је требало извршити препознавање њега и оптуженог Крсмановића, суд види само као још један од потеза одбране да се кривични поступак скрене у другом правцу, и при том има у виду чињеницу да је и браниоцима оптуженог Тојаге јасно да није постојала кривично-процесна могућност да се обави суочење између опт. Тојаге и опт. Крсмановића, с обзиром да је опт. Крсмановић на главном претресу одбио да изнесе одбрану. И у овом делу суд је прихватио признање опт. Крсмановића, јер је описао где га је видео, када и ко је у стану од

чланова завере био присутан, па је тада чуо од стране других припадника, да је та особа најбољи «зољаш» у ЈСО-у.

Суд је ценио одбрану опт. Крсмановића, и то наводе из предкривичног и предходног поступка па оцењује да је опт. Крсмановић, а што је и сам изјавио приликом давања изјаве, желео и хтео да олакша своје психичко и душевно стање, јер је био оптерећен сазнањима која су кривична дела извршена и на који начин, оптерећен својим учешћем у извршењу дела, па суд поклања веру наводима његове одбране, повезујући је са признањем опт. Звездана Јовановића, наводима одбране Пејаковић Саше из предходног и предкривичног поступка, исказима сведока сарадника, исказу сведока Шаре Ненада и исказима сведока који су се изјашњавали на околности догађаја од 12.3.2003. године, којима је поклатио веру. Опт. Крсмановић се посебно изјашњавао о строгој дисциплини која је владала у оквиру ове криминалне групе, о улогама сваког појединца и о месту који је сваки појединац имао у хијерархији. Тако се јасно из његовог исказа види да је опт. Улемек заједно са Спасојевић био главни - организатор, да се ту налазе Миле Луковић, Дејан Миленковић и Милош Симовић који је био задужен за одржавање не само везе између Спасојевића и осталих припадника, него и за додељивање задатака припадницима, онако како му је наложио Спасојевић, како су се договорили Спасојевић и опт. Улемек и о контроли извршења тих задатака. Изјашњавао се и о одласку опт. Нинослава Константиновића на Копаоник, што је потврђено и исказима сведока сарадника Вукојевића, Сувајџића и Миленковића, чијим исказима је суд поклатио веру. Признање опт. Душана Крсмановића потврђено је и писменим доказима, налазима вештака које је суд прихватио. Оптужени је у датом признању јасно, исцрпно, описао припремне радње код Бубањ потока, радње које су предузели у вези атентата који је планом предвиђен да се изврши код хале «Лимес», о задацима осталих саучесника (помагача), о својој улози, о проналажењу локације из које је извршено убиство Председника Владе и о склањању извршилаца након извршеног атентата. Објашњавао је задатак опт. Милоша Симовића на дан атентата и коришћење такозваних телефона «специјала» тога дана и одржавање везе између опт. Милоша Симовића и осталих припадника и опт. Милоша Симовића и Душана Спасојевића. Суд није прихватио тврдњу одбране да је његово признање изнуђено, наручено и да он о томе није говорио, јер је то све што је одбрана истицала компромитовано другим изведеним доказима и исказима сведока сарадника, сведока, који су у бити потврдили признање опт. Душана Крсмановића.

Оптужени, припадници криминалне групе из ЈСО-а, нису у овом поступку суду понудили нити објаснили због чега би један припадник криминалне групе (подземља), који није имао везе са Јединицом за

специјалне операције изабрао из целокупног састава ЈСО-а, баш и само опт. Улемека, команданта, и оптужене Звездана Јовановића и Жељка Тојагу да оптужи да су извршиоци атентата на Председника Владе и припадници завере. Генерализовање ствари и изношење чињенице да су у руковању неким оружјем најбољи или нешто слично је за суд неприхваљиво, ако се реално цени околност коју оптужени Душан Крсмановић имао и у оквиру криминалне групе, и у оквиру друштва уопште. Према томе да оптужени нису предузели све те радње и да нису били припадници завере организоване са циљем против уставног и непријатељског деловања, да се изазове узнемирење грађана, опт. Душан Крсмановић о њима не би могао да говори нити да их зна. Неприхватљива је теза одбране да је његово признање изнуђено, наручено, да он то није изјавио, већ да су то учинили неки моћници, то је проста тврдња коју је суд као неуверљиву и нелогичну одбацио. Поступак је вођен на законит начин пред надлежним органима ове државе, истражним судијом, чију независност и стручност нису довели у сумњу, јер би прихватање такве тезе значило да сви учествују у завери да се оптуже само поједини припадници криминализованог дела ЈСО-а, а то су баш они који су били припадници криминалне групе. Ова теза је неприхватљива и демантована јер оптужница није подигнута, нпр. против оних припадника ЈСО-а који су радили у обезбеђењу Душана Спасојевића, јер нису били припадници криминалне групе, што демантује наводе одбране опт. Улемека и Звездана Јовановића, опт. Жељка Тојаге да је био циљ да се оптужи цела ЈСО и да се Јединица и сви њени припадници криминализују. Ово произилази и из чињенице да су неки припадници ЈСО-а радили више година у обезбеђењу Душана Сапсојевића, а из исказа сведока сарадника закључује се, не само да су били плаћени, већ су били награђивани становима и возилима, али због тога их нико није оптужио као припаднике криминалне групе.

Овакви наводи одбране су нелогични и у супротности са изведеним доказима, материјалним траговима, па их је суд одбацио као неистините.

Признање опт. Душана Крсмановића потврђено је исказима сведока, сведока сарадника, материјалним доказима, налазима вештака, видео записом и приложеном фотодокументацијом.

Суд је прихватио писмене налазе и усмено изјашњење вештака о дактилоскопској идентификацији трагова папиларних линија, који су пронађени у становима или возилима у којима су боравили припадници криминалне групе. У односу на оптуженог Душана Крсмановића, суд је извршио увид у извештај о дактилоскопској идентификацији, са приложеном фотодокументацијом, трагова папиларних линија из *КТ. извештаја 895/03 од 19.3.2003. године*, у улици Трише Кацлеровића бр.

28/15, где је фиксиран траг на улазним вратима са унутрашње стране (траг број 7), идентичан са отиском средњег прста десне руке Крсмановић Душана. (*Књига број 12 из истраге*).

Из извештаја о дактилоскопској идентификацији папиларних линија *КТ. 941/03 од 22.3.2003. године* у улици Луја Адамича бр. 34, фиксиран је траг папиларних линија на плочицама испод прозора у трпезарији (траг број 3), идентичан са отиском длана леве руке Крсмановић Душана. (*Књига број 12 из истраге*).

Оцена одбране опт. Бранислава Безаревића

Суд је одбацио као неуверљиву одбрану опт. Бранислава Безаревића. Његова одбрана је у супротности са изведеним доказима и то изнетим признањима Душана Крсмановића у предкривичном и претходном поступку и исказима сведока сарадника Зорана Вукојевића и Дејана Миленковића којима је суд поклатио веру. Сведоци сарадници су до детаља објаснили улогу и задатке Бранислава Безаревића које је он добијао у циљу извршења плана криминалне групе – завере за извршење кривичног дела убиства представника највишег државног органа председника Владе Републике Србије. Суд је ценио изведени доказ суочењем између сведока сарадника Зорана Вукојевића и опт. Безаревић Бранислава, а имао је у виду и исказ сведока сарадника Дејана Миленковића. Сведоци сарадници су пред судом објаснили начин на који су ступили у контакт са опт. Безаревићем и одржавали комуникацију путем телефона такозваних «специјала», које су користили само између себе онда када су имали шта да пренесу, да Безаревић да одређени податак или да они од њега траже одређену информацију. Тражење алибија на сам дан планираног атентата да није био у Београду 21.2.2003. године, по мишљењу овог већа је небитно, јер опт. Безаревићу није оптужницом стављено на терет да се критичног дана нашао заједно са осталим припадницима на улици, па да је због тога морао објашњавати да се налазио на другом месту и у друштву тачно одређених људи. У својој одбрани опт. Безаревић је истицао да није имао потребе никога ни да обавештава о планираном путу Председника Владе у Бања Луку, јер су сва средства јавног информисања објавила да ће Премијер путовати 21.2.2003. године. Ово веће сматра да пренета информација преко средстава јавног информисања не искључује његову кривицу, јер се из исказа сведока сарадника Дејана Миленковића закључује да је Бранислав Безаревић њему предао информације о путовању за Бања Луку са аеродрома Сурчин, предвиђену маршруту кретања до аеродрома Сурчин,

регистарске бројеве возила из пратње и регистарски број возила које је користио Премијер. То су они подаци које нису објавила средства јавног информисања. Из изведених доказа утврђују се да је ова криминална група од момента када је добила ове податке од оптуженог Безаревића, које је саопштио Дејану Миленковићу а преко њега Милошу Симовићу и Душану Спасојевићу, наставила са трагањем и тражењем места, погодне локације на Ауто-путу на Новом Београду са којег би се извршио атентат како је то планом било предвиђено. Наиме, из исказа сведока сарадника и признања оптужених, суд је утврдио да је планом предвиђено да се на ауто-путу пресече пут колони под пратњом, да се заустави возило у којем се налазио Премијер, како би се омогућило да са насипа дејствују «зољама» оптужени Жељко Тојага и Звездан Јовановић и изврше убиство Премијера. На ове околности изјашњавао се на записнику у предкривичном поступку опт. Звездан Јовановић, у предкривичном и предходном поступку опт. Душан Крсмановић и сведок сарадник Дејан Миленковић. На основу ових доказа, суд је одбацио одбрану оптуженог Безаревића и утврдио да је изјава и признање опт. Звездана Јовановића и Душана Крсмановића истинита. Одбрану опт. Безаревића суд је ценио доводећи је у везу са исказима сведока сарадника Зорана Вукојевића и Дејана Миленковића, који су у својим исказима детаљни и прецизни, а Дејан Миленковић је изнео да је Бранислав Безаревић њему дао регистарски број возила које је користио Премијер и возила из пратње, и објаснио на који начин се након здржавања од стране полиције ослободио наведене цедуљице са регистарским бројевима возила из пратње. *(Погледати код исказа сведока сарадника Дејана Миленковића).*

То што је оптужени Безаревић оспорио наводе оптужнице на главном претресу и у завршној речи, са освртом на исказе сведока сарадника је његово право да изнесе одбрану на начин који бира, али суд његову одбрану не прихвата, већ је одбацује као неистиниту. Наводи одбране опт. Безаревића су неприхватљиви и у делу када на главном претресу износи да када је саслушаван код истражног судије *(видети записник из истраге или транскрипт са главног претреса од 8.9.2006. године на страни 17 и 16)*, када каже: «.....Даље у погледу оне прве информације о Ћинђићевом кретању у телефонском разговору са Багзијем, који ме је назвао између 9 и 10 часова, када сам био у кафеу на Институту, питао ме је, је ли истина да овај иде, одговорио сам не знам, вероватно иде. Багзи ми није ништа одговорио већ је прекинуо разговор. Према томе, нисмо помињали одлазак у Босну. Даље, прецизирам ово у погледу регистарских бројева аутомобила које је користило обезбеђење Ћинђића и Ћинђић. Ја нисам те бројеве проверавао и саопштавао, већ су они то знали». Из овакве тврдње закључује се да је сведок сарадник Дејан Миленковић говорио истину пред судом, а да опт. Безаревић не

објашњава на логичан начин, одакле му је то познато, ко му је то из криминалне групе саопштио, ако тврди да са Дејаном Миленковићем, а касније и Милошем Симовићем није био у контакту, а ни са Зораном Вукојевићем о томе није разговарао. Тврди да они то знају, при том мисли на «земунски клан», регистарске бројеве возила из пратње. Неприхватљива је за суд тврдња опт. Безаревића коју је изнео на главном претресу, да никада није контактирао са сведоком сарадником Дејаном Миленковићем и опт. Милошем Симовићем, да никада није давао податке који су му били доступни на Институту за безбедност о кретању Премијера и његове пратње, да криминална организација припрема убиство Председника Владе. Оваква његова тврдња демантована је исказом сведока сарадника Зорана Вукојевића, који износи да када су се нашли у кафићу поред атељеа «212» у Београду и то сведоци сарадници Вукојевић и Миленковић са опт. Безаревићем, на питање Безаревића упућено Миленковићу, «шта ће им подаци о кретању Премијера»; сведок сарадник Миленковић одговорио му је: «Звекнуће Премијера, али то није твоја брига. Твоје је да даш податке». Ово је потврдио у свом исказу и сведок сарадник Дејан Миленковић да је саопштио опт. Безаревићу за шта су им потребни подаци, да је то од њега тражио Душан Спасојевић и да је са опт. Безаревићем договорио да ће му дати надокнаду од 50 хиљада еура за те податке. Горе цитирана реченица потврђује ове тврдње сведока сарадника, не само да су му рекли за шта им требају подаци, већ му је Миленковић објаснио да је његово само да даје податке, а да за остало не мора да брине, «што значи договорили смо се већ о цени и твоје је даље да радиш, а други имају унапред одређене улоге и задатке».

Суд није прихватио одбрану опт. Безаревића да је први пут видео Дејана Миленковића у судници и да не зна уопште опт. Милоша Симовића, да са њим није имао никакве контакте, јер су ови наводи одбране у супротности са исказима сведока сарадника, којима је суд поконио веру. За овакав закључак суда поред исказа сведока сарадника били су битни и наводи одбране оптуженог коју је дао у својству окривљеног пред истражним судијом (*видети транскрипт од 8.9.2006. године, страна 16*), где му је цитиран исказ из истраге, «.....Рекао сам му да постоји могућност да ћу припадати Кези који је био начелник одељења обезбеђења Премијера Ђинђића и да ћу вероватно обезбеђивати његову супругу Ружицу. Када сам касније размислио и све повезао вероватно је Вук отуда закључио да ја имам или ћу имати податке о кретању Премијера.....Ја сам новац тражио Вукојевић Зорану Вуку и он ми је давао новац. Додуше једном се десило у колима да сам видео да је Багзи дао Вуку новац, а он мени. Ја сам тако узео од Вука, укупно око 1.200 еура, али на позајмицу и дужан сам да му то вратим. У односу на бацање првог мобилног телефона који сам добио од Вука, прецизирам да ме је

он назвао око 12 часова, на мој стални број мобилног телефона и питао ме да ли знам шта се десило.а онда је рекао да бацим онај телефон и ја сам тако поступио.»

Инсистирање у одбрани оптуженог да тужилац није пружио доказе на који начин ће се извршити примопредаја уговорене суме за плаћање датих информација, суд оцењује као небитне околности, јер је неспорно утврђено да је сума била договорена као што је и неспорно да је опт. Безаревић добијао повремено мање суме новца у еурима.

Из цитираног дела исказа, закључује се да опт. Безаревић на главном претресу не говори истину када каже да се није никада раније упознао са сведоком сарадником Дејаном Миленковићем. Његова одбрана на главном претресу, усмерена је у сасвим другом правцу, да се покаже да је он жртва «завере» која покушава да прикрије праве учеснике и извршиоце убиства Председника Владе Републике Србије.

Опт. Душан Крсмановић је у свом признању изнео да је опт. Бранислав Безаревић преносио податке који су били веома важни организаторима и извршиоцима овог кривичног дела. *(Видети записник из истраге страна 20, пасус седми, од 16.05.2003. године и записник из предкривичног поступка од 04.04.2003. године)*. Као на пример са записника од 4.4.2003. године, из предкривичног поступка, на трећој страни, први пасус одозго, које гласи «.....Након пар дана, Спасојевић је након што је дошао до везе која му је јављала покрете Ђинђића са својим обезбеђењем за које претпостављам да ради у обезбеђењу породице Зорана Ђинђића, нисам сигуран, а са којим су комуницирали Миша, Багзи и Вук – Вукојевић Зоран ословаљајући га са «Перо» испланирали да убију Ђинђића зољама, јер је добио податак да Ђинђић иде негде на пут». Исти оптужени на записнику пред истражним судијом у претходном поступку од 14.5.2003. године на 20 страни, седми пасус одозго, «.....Поред тога, у функцији су била још два телефона од којих је један имао везу Вукојевић са тим човеком, за којег сам касније сазнао да се зове Безаревић, а други је био повезан између Симовић Милоша и тога Безаревића».

Суд је ценио и одбацио као неистините наводе одбране које изнео у својој одбрани опт. Бранислав Безаревић да приликом саслушања пред истражним судијом, истражни судија није пред њим гласно диктирао записник, да је он потписао неки текст, али да не зна шта је потписао *(видети транскрипт од 8.9.2006. године, страну 21 и 22)*, када на питање председника већа «Да ли је пред истражним судијом било шта диктирано што сте ви говорили у том кабинету?», одговорио: «Не, нисам ни прочитао на крају тај записник, нисам имао тај поверљив разговор». када га је председник већа питао «Да ли су записничар и истражни

судија излазили ван канцеларије у току давања изјаве?»), видети страну 23 истог транскрипта, одговорио је: није и да су му дати папири и показано где треба да потпише, због чега је потписао). И на овај начин опт. Безаревић са конфузним одговорима на јасно постављена питања увек додаје нешто сасвим друго као што је и овде почео да помиње поверљив разговор, и чињеницу да га нико није подучио да може да прочита изјаву коју је дао, а то све у жељи да остави простора за погрешно закључивање и изазивање сумње у рад органа који су учествовали на откривању извршилаца овог кривичног дела

Оцена одбране опт. Тојага Жељка

Наводе одбране оптуженог суд није прихватио, јер су у супротности са изведеним доказима, посебно датим признањем опт. Звездана Јовановића у предкривичном поступку, опт. Душана Крсмановића у предкривичном и предходном поступку и исказима сведока сарадника.

У својој одбрани на главном претресу оптужени Жељко Тојага, инсистирао је на чињеници да је боравио на Копаонику у другој смени у периоду од 12. до 21.2.2003. године, када се вратио око 13,00 часова у Београд, заједно са својим колегом Иванић Ђорђем. Упорно је понављао да није напуштао Копаоник и предложио на те околности саслушање великог броја сведока, припадника ЈСО-а који су у тој смени боравили на Копаонику. Суд је саслушао предложене сведоке, чије исказе је ценио, о чему је било речи у образложењу ове пресуде. Није их прихватио, осим у оном делу када су тврдили да су виђали опт. Тојага Жељка на Копаонику. Њихове исказе суд је одбацио као неуверљиве, имајући у виду признања опт. Звездана Јовановића и Душана Крсмановића која је оценио као убедљива и логична, међусобно у том делу нису у супротности. Неспорно је из исказа ових сведока, да је оптужени био на Копаонику, да су тамо били и сведоци, као и да је опт. Тојага дошао дан или два касније, након почетка смене. Искази ових сведока били су уопштени, неодређени, као што је речено они су износили тврдњу да су га свакодневно виђали на Копаонику на различитим местима, али ни један од ових сведока није се прецизно изјаснио да се по нечему сећа, неком детаљу или догађају, који се памти по некој карактеристици, да је оптужени Тојага био на Копаонику 16.2.2003. године и 21.2.2003. године. Сведоци се нису изјаснили нити су могли на околности тачног времена када је кренуо са Копаоника, с ким, њихови искази су у том делу различити. Сведоци су само показали жељу да помогну оптуженом Тојаги Жељку и да му олакшају ситуацију у овом кривичном поступку. Из држања ових сведока приликом давања

исказа, суд је закључио да је постојала у то време, 2003. године и у време сведочења пред судом солидарност између припадника ЈСО-а, коју суд оцењује као солидарност и међусобно поверење изграђивано и стицано током више година у ратним временима, када је код њих стваран осећај припадности групи, а што се манифестовало и приликом давања исказа, јер се видело да на све начине желе и покушавају да помогну оптуженима у овом кривичном поступку, у уверењу да треба помоћи саборцу у свакој ситуацији, коју они процењују као опасност за припадника, а онда и за целу Јединицу. Тако суд оцењује њихово држање приликом давања алибија опт. Жељку Тојаги. Његова одбрана у супротности је са признањем опт. Звездана Јовановића које је дао у предкривичном поступку, када је изјавио да се након договора са Душаном Спасојевићем и Милетом Луковићем у Брзећи, вратио на Копаоник и обратио се команданту Душану Маричићу – Гумару, са захтевом да му помогне, и одобри да «Жмиги», (мисли на Тојага Жељка) иде са њим за Београд, објашњавајући разлоге за то, чињеницом да му је потребан, да пронађе лице које се лажно представља као Звездан Јовановић и при том вара људе. Сведоци Николић Милан, Јованкић Предраг, Стево Вукша и Веселин Лечић у својим исказима су изнели да нико од припадника ЈСО-а није могао да напусти Копаоник без знања и одобрења старешине. Када се искази ових сведока повежу са одбраном опт. Звездана Јовановића коју је дао у предкривичном поступку, онда је јасно да се опт. Звездан Јовановић и обратио свом непосредном старешини Душану Маричићу, команданту ЈСО-а, са захтевом да му одобри повратак у Београд и да дозволи да са њим иде опт. Жељко Тојага. *(Видети записник о саслушању опт. Звездана Јовановића из предкривичног поступка од 7.4.2003. године)*. Из тога суд закључује да је опт. Звездан Јовановић, помоћник команданта ЈСО-а, на тај начин како је изнео, добио сагласност да Копаоник напусти и опт. Жељко Тојага, и онда није било неопходно да опт. Тојага тражи сагласност неког нижег старешине, имајући у виду овлашћења која има командант Јединице. Са изнетих разлога суд је одбацио и одбрану опт. Тојаге у том делу, да због поштовања дисциплине није могао да напусти Копаоник, јер је суд поклонио веру признању опт. Звездана Јовановића да се обратио команданту након договора у Брзећи са Душаном Спасојевићем и Милетом Луковићем. Значи он је испоштовао дисциплину и на тај начин омогућио и опт. Тојаги да напусти Копаоник и да као припадници криминалне групе – завере сачувају конспиративност и тајност договора. Према томе, суд не верује у изнете наводе одбране опт. Тојаге да он са опт. Звезданом Јовановићем није био у неком ближем односу, да се са њим није дружио. Оптужени Тојага на овај начин је оспорио и њихово дружење и поверење, само из разлога да би оповргао дато признање оптуженог Јовановића и његово објашњење односа између њих двојице, а који је оптужени Јовановић и описао као однос безрезервног поверења,

износећи тврдњу да га оптужени Тојага «слепо слуша». Одбрана оптуженог Тојаге Жељка у овом делу је у супротности са признањем опт. Звездана Јовановића и опт. Душана Крсмановића, и са исказом сведока сарадника, који су га виђали у стану код «Сава центра», када саслушани износе у својим изјавама, да је ту био најбољи «зољаш» и да су њега видели у стану у улици Лењинов булевар број 10, десети спрат, стан 40, власништво Опарушића. У том стану оптуженог Тојагу видео је и оптужени Душан Крсмановић (*видети записник пред истражним судијом од 4.4.2003. године, страна 3, први став*), а опт. Звездан Јовановић у датом признању каже «Жмигију сам наредио јер ме је слепо слушао», а опт. Душан Крсмановић описује где га је тачно видео, када, и да му је речено да је то најбољи «зољаш» из ЈСО-а. (*Видети транскрипт и записник из истраге о саслушању опт. Душана Крсмановића*).

Суд је одбацио наводе одбране оптуженог Тојаге, као неуверљиве, када је говорио да је само једном био у неком стану код «Сава центра», и то пред атентат на Председника Владе и то на молбу опт. Улемека када је возио неког момка од «Кафе кафеа». Оптужени у овом делу не помиње ни како му се тај младић представио, не зна одакле је, чиме се бавио, претпоставља да је радио у обезбеђењу опт. Улемека, које није из ЈСО-а, преузима га код «Кафе кафеа» и вози га по наредби Улемека до овог стана код «Сава центра», и суд ове наводе одбране одбацује као нелогичне и неуверљиве, посебно када се има у виду да је Тојага Жељко оптужен за најтежа кривична дела са запрећеним високим казнама затвора. Током поступка не чини ништа да нађе посредно податке о том лицу, што је могао учинити макар после предаје првооптуженог Милорада Улемека. Ово је посебно необично јер је Тојага Жељко током поступка инсистирао на многим детаљима и указивао на сведоке који ће потврдити само његово присуство на Копаонику. Неспорно је да он у својој одбрани описује неке опште телесне карактеристике ове особе, али износи и описује карактеристике тог лица које би се могло наћи код веома великог круга људи који се свакодневно срећу на улици, без ближих података где би се могло претпоставити где се то лице налази или ради.

У својој изјави опт. Тојага каже: «Звездана Јовановића поштујем као старешину, надређеног, са њим се приватно не дружим». Објашњава да је одбио једном да изврши његово наређење – не каже које, а пред судом је утврђено да у ЈСО-у постоје посебни тимови и да он и опт. Звездан Јовановић никада нису били у истом тиму, барем у мирнодопским условима. Ову тврдњу је Тојага изнео у својој одбрани са посебним нагласком, да би оспорио признање опт. Звездана Јовановића, у којем опт. Звездан Јовановић говори да је могао опт. Тојаги да нареди јер га је

«слепо слушао», из чега суд закључује да међу њима влада однос поверења и поштовања.

Чињеница је да су припадници ЈСО-а потврдили у великом броју његово присуство на Копаонику, у време друге смене, и изнели тврдњу да није напуштао Копаоник, а сведок Иванић је поред изнете тврдње да је оптужени Тојага све време био на Копаонику, потврдио да се заједно са њим истим путничким возилом вратио у Београд 21.2.2003. године. Изнете тврдње сведока, о чему је било речи код оцене њихових исказа, не доводе у сумњу његово присуство у Београду у дане како му је то оптужницом стављено на терет, јер је суд поклатио веру исказима сведока сарадника и признањима оптужених Звездана Јовановића и Душана Крсмановића. Из њихових изјава суд утврђује, да је опт. Тојага Жељко учествовао у покушају извршења атентата код хале «Лимес» и у планираном покушају атентата, 16.2.2003. године у Бубањ потоку на ауто-путу, од којег се одустало.

Из исказа саслушаних сведока припадника ЈСО-а закључује се, да су се свакодневно дружили и били заједно са опт. Тојага Жељком. Неки су тврдили да су били заједно на скијању, неки по кафићима, неки да су се видели за време снимања спотова о Јединици, који су се снимали да прикажу њене могућности у висинским условима, али нико од сведока, па ни сведок Веселин Лечић официр за безбедност, није споменуо име сниматеља који би се могао евентуално саслушати као сведок. Снимак који су спремали као пропагандни материјал о могућностима Јединице, прављен је како су изнели на професионалан начин, али се нису изјаснили ко је тај сниматељ, да ли је био припадник ЈСО-а или МУП-а или било ког другог органа, а нису понудили ни филм, како су иначе у одбрани наглашавали да се са филма може утврдити датум када је снимање тачно обављено, а на којем снимку би се евентуално видело присуство опт. Тојаге и опт. Звездана Јовановића.

Одбрану опт. Тојаге да се у Београд вратио након покушаја атентата на Председника Владе, и да се јавио свом старешини који му је дозволио да тога дана не дође на посао, већ да на посао дође редовно, сутрадан, суд није прихватио већ ју је оценио као нелогичну и неуверљиву. Изношењем овакве одбране опт. Тојага Жељко је покушао да себи обезбеди двоструки алиби. Значи, припадници ЈСО-а из друге смене вратили су се 21.2.2003. године са Копаоника, што није спорно, што се утврђује из исказа саслушаних сведока, и из службене белешке, која је сачињена на захтев Специјалног тужиоца о боравку ЈСО-а на Копаонику у фебруару месецу 2003. године. Суд је ценио и исказ сведока Иванић Ђорђа, који у свом исказу потврђује наводе одбране опт. Тојаге, да се опт. Тојага Жељко из свог стана телефоном јавио непосредном

старешини, и да му је он одобрио да не долази тога дана на посао, већ да дође сутрадан. Нелогични су наводи одбране опт. Тојаге, и наводи из исказа сведока Иванића, да му је потребна дозвола да не долази на посао 21.2.2003. године, када иначе сви припадници из те смене не иду на посао, а на посао се не јавља ни његов сапутник, припадник ЈСО-а Ђорђе Иванић. Изношењем овакве одбране, опт. Тогаја жели да увери суд да је он био у свом стану, да није био на послу, и да га је сигурно сведок Ђорђе Иванић видео у стану, и чуо наводни разговор са његовим старешином, па из тога треба суд да закључи да он није могао бити код хале «Лимес». Из овога произилази да је тражио могућност да оспори признање опт. Звездана Јовановића и опт. Душана Крсмановића, и исказ сведока сарадника Дејана Миленковића.

Истицање одбрана опт. Тојага Жељка да је био на полиграфу и како се то у жаргону каже да је «прошао», суд није прихватио, јер полиграф није доказ који се користи у кривичном поступку. Он је само једна од индиција која може указивати органима кривичног гоњења да ли и у ком правцу треба даље водити предкривични поступак.

Инсистирање одбране да се обави вештачење на околност да се из «зоља» није могао извршити атентат на Председника Владе на начин како је то описао сведок сарадник Дејан Миленковић, суд оцењује као скретање овог кривичног поступка на другу страну, јер сведок сарадник се није изјашњавао на околности тачно на који начин би пуцао опт. Жељко Тојага и опт. Звездан Јовановић «зољама». Сведок сарадник је објаснио да је његов задатак био да заустави колону возила, да би из «зоља» са насипа што је шире окружење места одакле ће се извршити атентат, поред хале «Лимес», пуцали опт. Звездан Јовановић и опт. Жељко Тојага. Да ли би то било са бочне стране, или би возило наилазило «пуцачима» директно у сусрет, на те околности се није изјашњавао сведок сарадник Дејан Миленковић, нити је износио карактеристике оружја. О «зољи» је најпре говорио у свом признању опт. Звездан Јовановић.

Његова одбрана, да је доведен у везу са покушајем атентата на Председника Владе само зато што је био најбољи «зољаш» у ЈСО-у и да су за то знали сви у држави, у војсци и у полицији, па су зато баш њега изабрали да га лажно оптуже, је нелогична и неприхватљива, јер није одговорио зашто је баш њега опт. Звездан Јовановић изабрао да га лажно оптужи, кад о њему мисли да му је одан у свакој прилици о чему се изјаснио у признању, или опт. Душан Крсмановић који са њим нема никаквих ближих контаката, који га није познавао, нису имали прилике да раније комуницирају, значи не може се пронаћи мотив на страни опт. Крсмановића зашто би га лажно оптуживао. Опт. Душан Крсмановић је лице из криминогене средине које се бавило криминалним активностима у оквиру «земунског клана». Оптужени Крсмановић је у свом

признању, пред истражним судијом, на записнику од 4.4.2003. године, на страни 3 јасно објаснио у којој прилици први пут види оптуженог Тојагу, ко је све присутан, у ком стану и са ким до Чукарничке падине вози оптуженог Тојагу, а објаснио је и шта је чуо од припадника криминалне групе, ко је то лице и са којим оружјем је он најбољи стрелац. Суд оцењује да је у овом делу признање опт. Крсмановића било искрено и аутентично, и да је изнео само оно о чему је имао непосредна сазнања, када је био у прилици да контактира са оптуженим на месту где су били и остали припадници криминалне групе.

Нормално је да опт. Звездан Јовановић као старешина у Јединици њега добро познаје, зна да је тако добар пуцач из «зоље», па зато и бира њега као лице које ће заједно са њим учествовати у извршењу атентата, у спровођењу радњи предвиђених планом за извршење убиства Председника Владе, да пуца из оружја за које је најбољи, јер како сам износи у признању њихов однос је такав да он може у сваком тренутку опт. Тојаги нешто предложити да учини, јер га овај «слепо слуша». Ово се може повезати и са избором опт. Звездана Јовановића од стране опт. Улемека, знајући његове могућности као прецизног стрелца, и његов однос са оптуженим Тојагом који организатору опт. Улемеку, бившем команданту Јединице је добро познат.

Начин на који је у овом делу изнео одбрану опт. Тојага, уклапа се у стратегију која прати овај кривични поступак да су сви завереници и МУП, и Војска, и суд, и веће, и судски вештаци, што не може бити тачно, што је нелогично и ненормално јер би се радило о тако широкој завери великог броја лица или свих који су предузели било коју радњу у овом кривичном поступку, сагласни да се само лица са оптужнице лажно оптуже и прогласе кривим.

Инсистирање одбране не само опт. Тојаге, него и других оптужених из ЈСО-а да се ради о завери против комплетне ЈСО, да се она лажно оптужи и растури, која се износи и у судници није тачна, јер суд је утврђивао индивидуалну кривичну одговорност и утврдио је да су у питању тачно одређени оптужени - лица која су учествовала у завери и у извршењу криминалног акта убиства представника највишег државног органа, Председника Владе РС. Ценећи наводе одбране оптуженог и исказе саслушаних сведока, припадника ЈСО-а, мора се истаћи да је суд утврдио да су оптужени и оглашени кривим након спроведеног на Закону заснованог поступка, само они њени припадници из криминализованог дела Јединице који је био у спрези са криминалним удружењем Душана Спасојевића, под контролом организатора опт. Улемека и Спасојевића.

Оцена одбране опт. Саше Пејаковића

Суд је ценио одбрану оптуженог која се односи на наводе измењене оптужнице, па је није прихватио, јер наводи изнете одбране нису такви да искључују његову кривицу нити доводе у сумњу радње које је предузео а које му се оптужницом стављају на терет. Суд је заузео став да се одбрана оптуженог Пејаковић Саше, која је дата у различитим фазама кривичног поступка, сматра јединственом одбраном. У својој одбрани оптужени Пејаковић не признаје субјективна обележја кривичног дела која му се оптужницом стављају на терет. На основу изведених доказа утврђено је да је Пејаковић Саша изнео одбрану у намери да оспори своју кривицу и кривично дело које је описано у измењеној оптужници. Неспорно је да је опт. Саша Пејаковић по наредби бившег команданта Јединице за специјалне операције, распоређен у марту месецу 2003. године у обезбеђењу Душана Спасојевића. Из одбране опт. Пејаковића јасно је да је њему познато да је у Јединици за специјалне операције, чији је он припадник, командант Душан Маричић - Гумар, а не Милорад Улемек. Такође, опт. Пејаковић зна да је он као припадник ЈСО-а из Одељења за заштиту личности распоређен да обезбеђује Милорада Улемека, а изнео је да је увек поштовао хијерархију и дисциплину у оквиру Јединице. О томе је говорио када је објашњавао да је он могао да се јави само Шареу, као непосредно вишем старешини, док је био у обезбеђењу Улемека, *(видети транскрипт од 19.2.2004. године)* и да није могао да прескаче и да иде код било ког вишег старешине. Онда није јасно како је могао да иде и да прихвати наредбу о распоређивању коју му издаје оптужени Улемек, који није командант ЈСО-а, није био лице које је било запослено у МУП-у Републике Србије и тада није био његов старешина. Онда није тачна његова одбрана, када каже да није остао у обезбеђењу Душана Спасојевића приватно. *(Видети транскрипт страна 36 од 19.2.2004. године)*.

Посебно су неприхватљиви наводи одбране у овом делу из разлога што је оптуженом било познато да су сви други припадници ЈСО-а који су обезбеђивали Душана Спасојевића били повучени из његовог обезбеђења након покушаја атентата код хале «Лимес». Суд не прихвата одбрану оптуженог који каже да су све наредбе усмене и да их он поштује због дисциплине у Јединици и да све и извршава због тога јер му је оптужени Улемек наредио да Спасојевићу «не фали длака са главе». Може се прихватити да је такву наредбу дао опт. Улемек оптуженом Пејаковићу и да је био забринут за безбедност Душана Спасојевића, али то значи да је опт. Пејаковић прихватио да извршава приватну наредбу опт. Улемека, посебно када се има у виду да је он и

раније био у обезбеђењу Душана Спасојевића у време док је био командант опт. Улемек. Из тога суд једино може закључити да је оптужени Улемек као организатор криминалне организације – завере изабрао оптуженог Пејаковића као лице у које организатори ове криминалне групе, Душан Спасојевић и он имају безгранично поверење, а што је Пејаковић и показао својим понашањем и пружањем заштите Спасојевићу након атентата 12. марта 2003. године. Суд је утврдио не само да је показао оптужени, да су имали разлога да имају поверења у њега, већ је изведеним доказима утврђено да су организатори у оптуженог Пејаковића имали огромно поверење, што је он узвратио, како је утврђено оданошћу, а што се утврђује и из одбране опт. Улемек и исказа сведока сарадника и сведока Шаре Ненада. Наиме, на основу свих изведених доказа суд је утврдио да све радње које је предузео опт. Пејаковић Саша по налозима организатора завере, у циљу скривања и избегавања лишења слободе Спасојевића, Дејана Миленковића и Милете Луковића, учињене су са умишљајем, јер је знао да су то лица која су осумњичена за извршење кривичног дела убиство представника највиших државних органа и покушај убиства, пратиоца Председника Владе Републике Србије. Из изведених доказа, из одбране опт. Улемек, те исказа сведока Шареа коме је суд поклатио веру, исказа сведока сарадника Дејана Миленковића и Миладина Сувајцића, којима је суд такође поклатио веру, утврђено је да је опт. Саша Пејаковић 12. марта 2003. године након извршеног атентата на Председника Владе Републике Србије, као припадник Јединице за специјалне операције, обезбеђивао једног од организатора ове криминалне групе Душана Спасојевића, да му је помагао у скривању, пребацивању ствари, промени станова («штекова»), а што потврђује у својој одбрани и опт. Улемек, када је објаснио да га је Душан Спасојевић молио да му додели једног припадника из ЈСО-а који ће му помоћи у пребацивању ствари по становима у којима се скрива. Суд је утврдио да је опт. Пејаковић Саша преносио поруке (био курир за везу) од Спасојевића ка Улемеку и од Улемек – Спасојевићу, преко Ненада Шареа. То се види из одбране опт. Улемек када каже да је питао опт. Пејаковића у стану у којем је боравио на Новом Београду, у улици Омладинских бригада, преко кога ће размењивати поруке, да ли са Шаре Ненадом или Вукашином Вукашиновићем, па је опт. Пејаковић предложио Шареа, јер је са њим имао лакшу и бољу комуникацију. Суд је утврдио да је опт. Пејаковић пренео поруку и питање Спасојевића Улемеку «Шта даље, због увођења ванредног стања» и пренео одговор Улемек «У шуму, ако ништа друго». Током овог поступка суд је утврдио да је опт. Пејаковић одлазио у Кулу где су се налазили припадници ЈСО-а, он је по налогу Спасојевића тражио Душана Маричића и опт. Звездана Јовановића, и том приликом пренео поруку Душана Спасојевића и његов налог опт. Звездану Јовановићу, којим је тражио да се активирају планови А, Б, Ц,

1, 2 и 3 који су били предвиђени планом завере да се спроведу ако се циљеви одмах не остваре, о чему је било речи приликом оцене исказа сведока Шарца и одбране Звездана Јовановића. Неспорно је, да је опт. Пејаковић из Куле донео одговор Звездана Јовановића да је Јединица у блокади и да ништа не може да се предузме, из чега суд закључује да је опт. Звездан Јовановић као завереник и извршилац кривичног дела знао за детаљан план, да је опт. Пејаковић Саша знао да је опт. Звездан Јовановић учествовао у завери и то због пренетих порука Спасојевића и одговора опт. Звездана Јовановића Спасојевићу, јер је преко средстава информисања објављено да је опт. Звездан Јовановић на потерници осумњичен за извршење кривичног дела убиства представника највиших државних органа, о чему је говорио у својој одбрани. Суд је имао у виду да је опт. Пејаковић своју оданост организаторима ове криминалне групе показао до краја и ако је знао не само за потерницу, него је знао и за чињеницу да припадници криминалне групе напуштају станове у којима се скривају, преноси поруке, вози припаднике ове криминалне групе и извршиоце у куће које се налазе по разним местима у околини Београда, са намером да им помогне, што чини на разне начине обезбеђујући им пролаз поред полицијских пунктова, користећи своју службену легитимацију МУП-а Републике Србије. Суд није прихватио наводе одбране опт. Пејаковић Саше, да није имао разлоге да сумња да су они извршиоци ових кривичних дела, јер из изведених доказа се утврђује да је он сазнао да су извршили кривична дела након објављивања потернице, објављених информација преко средстава јавног информисања и саопштења надлежних органа кривичног гоњења. Суд је утврдио да је помагао учиниоцима кривичног дела, за дела за која су прописане најтеже казне и то не само на начин што је преносио поруке, превозио тада осумњичене из стана у стан, већ им је помагао да не буду откривени, заобилазећи полицијске контроле и поступајући супротно правилима службе у којој је био запослен. Из налаза и мишљења комисије вештака која је обавила преглед и изјаснила се о урачунљивости оптуженог, суд је утврдио да је опт. Пејаковић Саша имао реалне могућности за избор у критичној ситуацији, па према томе не прихвата његову одбрану да се понашао као «дисциплинован војник». Суд не верује наводима одбране опт. Пејаковић Саше да није знао чиме се Душан Спасојевић бавио, као и његова криминална група, јер се из одбране види да му је било познато да је био у притвору Душан Спасојевић, Миле Луковић, браћа Милош и Александар Симовић и други због тога што је вођен кривични поступак против њих. У одбрани је изнео да му је било познато и да је Дејан Миленковић – Багзи осумњичен за покушај атентата на Председника Владе, познати случај «Лимес». Према томе, суд је утврдио да је опт. Пејаковић поступао са умишљајем који је обухватао сва битна обележја кривичног дела која су починила лица којима је пружао помоћ након извршеног кривичног

дела. Из исказа саслушаних сведока суд је могао проценити и оценити понашање опт. Пејаковић Саше и његов однос према субјективном елементу кривичног дела, да је знао о кривичном делу које су починили оптужени којима пружа помоћ, а што се види и из исказа саслушаног сведока Веселина Лечића, официра за безбедност у ЈСО-у, исказа сведока Шаре Ненада, и сведока сарадника Дејана Миленковића и Миладина Сувајџића, као и из признања опт. Звездана Јовановића. Из изведених доказа суд утврђује да је опт. Саша Пејаковић на основу објављених информација, порука које је преносио, понашања осумњичених знао за радње које су предузимали и кривична дела која су починили. О његовој упорности и оданости закључује се из исказа сведока Шареа, када му саопштава да сви припадници ЈСО-а морају да се јаве у центар ЈСО-а у Кулу, по наредби Министра Полиције, али, он је тада показао да не поштује наредбу легално изабраних представника власти, чије институције учествују у откривању извршилаца овог кривичног дела, и ако је Јединица у којој је запослен у саставу МУП-а, већ поштује наредбу и налог организатора криминалне групе – завере. Он организаторе и припаднике ове криминалне групе не оставља све док није проценио да их је оставио на безбедно место. Према томе, суд није прихватио одбрану опт. Пејаковић Саше дату на главном претресу, јер је у супротности са свим изведеним доказима, и утврдио је да је извршио кривично дело на начин описан у изреци пресуде. Ово кривично дело, свршено је предузимањем забрањене радње, није неопходно да је помагање било успешно.

Ценећи налазе вештака дактилоскопске струке, утврђено је *из извештаја о дактилоскопској идентификацији* папиларних линија *КТ. 265/03 од 30.3.2003. године* стан у улици Николаја Гогоља бр. 98, на пластичној флаши од кока-коле (траг број 3) фиксиран је траг идентичан са отиском домалог прста леве руке Пејаковић Саше. У том стану фиксиран је и траг сведока сарадника Дејана Миленковића и Спасојевић Душана. (*Књига број 13 из истраге*).

**ОЦЕНА НАВОДА ОДБРАНЕ БРАНИЛАЦА
ОПТУЖЕНИХ КОЈИМА СЕ СУДИ У ОДСУСТВУ**

Оцена одбране опт. Милоша Симиновића

На основу изведених доказа, суд је утврдио да је оптужени Милош Симиновић био члан криминалне групе – завере која је формирана крајем 2002. године и почетком 2003. године, са циљем угрожавања безбедности земље, да је био високо позициониран у оквиру ове

криминалне групе. Утврђено је да је опт. Милош Симовић имао овлашћење од организатора криминалне групе Душана Спасојевића и опт. Милорада Уломека да издаје наређења осталим припадницима ове групе, и рекло би се да је он био «спона» између припадника криминалне групе и организатора, да је био у сталној вези са припадницима преко телефона «специјала» и да су припадници криминалне групе са Душаном Спасојевићем углавном могли општити једино преко опт. Милоша Симовића у којег је Спасојевић имао велико поверење. Утврђено је да је био задужен за одржавање комуникације са оптуженим Браниславом Безаревићем након пуштања из притвора сведока сарадника Дејана Миленковића, а да је и пре тога имао информације које је оптужени Безаревић предавао Дејану Миленковићу, а овај преносио опт. Симовићу и Душану Спасојевићу. То се види из исказа сведока сарадника Зорана Вукојевића, Дејана Миленковића и Миладина Сувајџића, који су се исцрпно изјашњавали о улози опт. Милоша Симовића у оквиру ове криминалне групе. Сведок сарадник Љубиша Буха у свом исказу је описао улогу опт. Милоша Симовића у време док је «земунски клан» био криминално удружење, које се бавило извршењем кривичних дела из републичког закона, а такође се изјашњавао и о његовој делатности у време када се ово криминално удружење удружује са криминализованим делом ЈСО-а и њеним командантом опт. Милорадом Уломеком. О томе да је опт. Милош Симовић био свакодневно присутан у Шилеровој улици, потврдили су у својим исказима, сведоци припадници ЈСО-а који су били одређени у обезбеђењу Душана Спасојевића. Неспорно је утврђено током овог поступка, да је опт. Милош Симовић, као завереник и припадник ове криминалне групе имао тачно одређену улогу приликом извршења кривичног дела убиства представника највиших државних органа и то у припремама за извршење атентата приликом повратка Премијера са Копаоника 16.2.2003. године, затим код покушаја атентата код хале «Лимес», 21.2.2003. године и на сам дан атентата 12. марта 2003. године. Из исказа ових сведока утврђено је, да је опт. Милош Симовић у време док се Премијер налазио на Копаонику био у контакту преко телефона «специјале» са оптуженим Нинославом Константиновићем који га је обавештавао о кретању Премијера на Копаонику, као и о томе када је Премијер кренуо за Београд 16.2.2003. године, о кретању колоне када је пошла са Копаоника, а његов задатак је био да 16.2.2003. године заустави колону заједно са сведоком сарадником Дејаном Миленковићем, на начин како је то описано у изреци пресуде и објашњено у образложењу на основу оцене изведених доказа, а у циљу спречавања несметаног проласка колоне возила у којој се налази Премијер, то јест њеног заустављања и омогућавања оптуженима Жељку Тојаги и Звездану Јовановићу да пуцају из «зоља». Неспорно је утврђена улога опт. Милоша Симовића и 21.2.2003. године када се нашао на ауто-

путу код Сава центра у возилу марке «ТАМ», где је имао исти задатак са сведоком сарадником Дејаном Миленковићем, у истом циљу да зауставе колону возила и возило у коме се налази Премијер, и на тај начин омогуће оптуженима Звездану Јовановићу и Жељку Тојаги да дејствују из «зоља» са узвишења са насипа код спортске хале «Лимес». На ове околности изјашњавали су се сведоци сарадници о чему се закључује и из признања опт. Душана Крсмановића и опт. Звездана Јовановића. Оптужени Милош Симовић имао је тачно одређене задатке планом завере и 12. марта 2003. године. Пре атентата имао је задатак да на возилу марке «Пасат» панчевачке регистрације, које је купио Миладин Сувајцић заједно са Владимиром Милисављевићем у Качареву, одвезе да се на стаклима стави тамна фолија, које возило је коришћено 12. марта, да се атентатори превезу до улице Адмирала Гепрата и да их након извршеног кривичног дела Владимир Милисављевић врати до гаража на Новом Београду. Суд је утврдио на основу изведених доказа да је Милош Симовић тога дана имао задатак да одржава непосредну комуникацију преко телефона «специјала» и то са Александром Симовићем, који се налазио са Звезданом Јовановићем и Нинославом Константиновићем канцеларији број 55, у улици Адмирала Гепрата и да их обавештава о наиласку колоне возила у којем се налази Премијер, затим другу «специјалу» је имао директно са организатором криминалне групе Душаном Спасојевићем, једну везу је имао за одржавање са оптуженим Браниславом Безаревићем а четврта «специјала» била је намењена за контакт са осталим припадницима криминалне групе који су се налазили на улици и које је контролисао да ли су приметили да наилази колона возила под претњом у којој се налазио Премијер, а затим и након атентата да напусте места на којима су били распоређени и да се повуку у станове, о чему су говорили сведоци сарадници. *(Погледати транскрипте о саслушању сведока сарадника Миленковића и Сувајцића, који су о томе говорили).*

Из записника о саслушању оптуженог Звездана Јовановића, у својству осумњиченог дана 7. априла 2003. године са стране б, први пасус види се реченица: «Телефон за везу је био код Аце а јавили су се Миша (мисли Симовић) и Кум Луковић».

Са записника о саслушању оптуженог Душана Крсмановића у својству осумњиченог од 4. априла 2003. године са четврте стране, закључује се: «Нино је једном приликом испричао да може да се гађа са неке зграде, па су се Нино, Миша и Аца пели на зграду тражећи погодна места, а увече су водили Душана Спасојевића и Звездана Јовановића да покажу локацију, да би њих двојица проценили колико је погодна то места. Једног дана су Нино, Аца и Миша пронашли зграду у Бирчаниновој број 8 стан у поткровљу, на вратима пише Јуришић и да постоји излаз на

терасу која гледа према згради Владе. *Милош Симовић* се нама представљао као шеф, наређује да се у зграду попнемо ја и Нино, обучени у радне комбинезоне са алатом, каблом, сателитским тањиром, да би станари помислили да треба да уградимо сателитску антену».»Зовем Милоша Симовића и кажем јер су ме видели људи којима је баба наводно испричала да треба да се постави антена за кабловску, након чега одустајемо од замисли да ту терасу искористимо као место пуцања».

У време тражења локације, «...Звездан, Сретко и Кум Луковић су били у непосредној близини Владе, возикајући се црним «Пасатом» панчевачких регистарских ознака којег је Сувајџић заједно са Владом купио а Милош Симовић обезбедио и налепио на прозоре».

«...Два дана пре атентата добио сам задатак да будем осматрач на простору кружног тока код Ауто команде, а на дан убиства сам добио задатак од Милоша Симовића да стојим на аутобуској станици која се налази изнад зграде Владе идући према Славији».

«Комуникацију сам тог дана смео да обављам телефоном само са Милошем и Александром Симовићем».

Из изјаве опт. Душана Крсмановића, са записника пред истражним судијом (*Погледати 18-ту страну шести и седми насус, погледати записник о саслушању сведока сарадника Миладина Сувајџића и записник о суочењу између сведока сарадника Миладина Сувајџића и опт. Александра Симовића од 19.1.2007. године*). Приликом суочења сведок сарадник обраћајући се оптуженом Александру Симовићу каже, да су након атентата дошли до гаража на Новом Београду, оставили су возило «Пасат», а онда се оптужени Симовић Александар заједно са Милошем возилом марке «Ибица» одвезао до стана у улици Миленгија Поповића, а оптужени Звездан Јовановић са Луковићем и Калинић Сретком у стан на Војводе Степе.

У свом исказу сведок сарадник Дејан Миленковић описао је улогу оптуженог Милоша Симовића приликом извршења атентата и припреме атентата на председника Владе Др Зорана Ђинђића, о његовом учешћу у оквиру криминалне групе. (*Видети записник о суочењу од 19. јануара 2007. године*), када се сведок сарадник Дејан Миленковић обраћа оптуженом Александру Симовићу и каже: «А и знате да смо дан пре него што смо изишли на ауто-пут код хале «Лимес», заједно спавали у стану ви, ваш брат Милош и Влада Милисављевић и да смо ујутру изишли сви заједно по договореном, тачно у 8 сати на ауто-пут».

Сведок сарадник Дејан Миленковић изјавио је приликом суочења са опр. Александром Симовићем, а што се може користити као посредан доказ с обзиром да помиње и оптуженог Милоша Симовића, када каже: «Значи, знаш где смо боравили, у којим становима, знаш да смо боравили у Војислава Илића, сетио сам се дан пре него што смо изашли код хале «Лимес». Знаш да смо гледали филмове на видео касети. Јесмо ли гледали филмове. Значи, заједно смо спавали дан пре него што смо изашли код хале «Лимес»». Такође када Дејан Миленковић у истом записнику каже: «Милош Симовић, је био поред мене пошто смо ми били пакирани код Сава центра са камионима. И он је имао «специјалу» једну, али је био само један телефон са покојним Милетом Луковићем – Кумом».

..... Сведок сарадник Дејан Миленковић у свом сведочењу износи: «Док се боравило тих три дана у канцеларији, јер смо знали да ће пок. Премијер доћи, знате да је ваш брат био у вези са Бранком (мисли на Безаревића); пошто ја више нисам хтео да будем у вези са њим и он је остао у вези и знало се да ће Премијер да дође у Владу. И ту се боравило тих 2 – 3 дана у канцеларији док покојни Премијер није дошао».

Сведок сарадник Дејан Миленковић: «То је било значи 8. марта на 9. март, када је нађена та канцеларија. Три дана пре убиства пок. Премијера. И тада пошто су били сигурни, пошто је Звездан био сигуран да је место идеално, да нема шансе да се Премијер не убије са тог места, Душан је одлучио да то вече сви дођу у стан у Војводе Степе кога је он позвао од чланова и Милоша Симовића и Ацу Симовића и Милана Јуришића и Душана Крсмановића, да изда наређење ко ће шта да ради ујутру, ко ће какав задатак да има. Рекао је да је Легија прешао у стан, да ћемо ми такође да напустимо овај стан у Војводе Степе, да ћемо наћи нову локацију пошто је то место идеално, а ту смо комуницирали свако вече су долазили остали чланови у тај стан и да не би било сумњиво, можда је неко видео, да ту људи много пролазе и да ми напустимо тај стан исто и да ћемо прећи у други стан....».

Сведок сарадник Дејан Миленковић приликом суочења са опт. Александром Симовићем износи: *«Што се тиче убиства пок. Премијера, знате да смо боравили у стану у Војводе Степе заједно. Ви сте дошли са вашим братом (Милошем Симовићем) и када је Душан Спасојевић издао наређење ко ће тачно да има и какву улогу, ви сте (Александру Симовићу се обраћа) имали задатак да уђете у канцеларију која је нађена у Адмирала Гепрата са Нинославом Константиновићем, вашем брату то није било право, предлагао је да то буде Владимир Милисављевић који ће ући у канцеларију, или*

Душан Спасојевић није хтео да пристане на то, говорио је да је Милисављевић упадљив због крупних – буљавих очију».

Сведок сарадник Миладин Сувајцић у свом исказу износи: «Ја сам добио поруку на пејџер 185588 «Бел пеџет» да дођем хитно на «кеца», то је био стан у Велимира Тодоровића број 2. (Увидом у план града, ова улица чини раскрсницу са улицом Војислава Илића, коју помиње сведок сарадник Миленковић). Ту су иначе спавали Милош Симовић, Александар Симовић, Нинослав Константиновић и Милисављевић. Ја сам кренуо тамо. Добио сам још једну поруку – «нећеш да дођеш овамо». Као било је хитно, морао сам да се створим тамо и ја сам убрзо тамо стигао и када сам ушао на врата унутра, они кажу – «што си дошао». Био је тамо Спасојевић, био је Кум, био је Сретко, био је Константиновић и браћа Симовић. Ја кажем – добио сам две поруке. Он погледа у Кума и каже му Кум: «Уместо Јури послао сам њему поруке».

Сведок сарадник Миладин Сувајцић каже: «Следећи дан у јутарњим часовима дошао је код мене у стан Константиновић и рекао ми, да је Милош Симовић наложио, да идем да нађем Душана Спасојевића. Ја сам сматрамо да је он у Синђелићевој улици, мислио сам то због тога што ми је рекао да тај стан спреим и тамо сам оставио Багзија и Калинића 8-ог то јест 9-ог, онда када сам их преселио, а пошто је Багзи стално спавао у то време ту, ја сам мислио да је Спасојевић у Синђелићевој улици. Све у свему ми је Константиновић рекао да је Миша рекао да питам Спасојевића шта ћемо са пушком, шта да се ради са пушком, да ли да се уништи или да се закопа или већ даље шта да се ради».

Сведок сарадник Миладин Сувајцић каже: «...Након што је у Бубањ потоку купио два камиона и предао их оптуженом Крсмановићу и Владимиру Милисављевићу, након чега је оптужени Милисављевић позвао оптуженог Милоша Симовића, који му је рекао да сведока сарадника Сувајцића доведе до «Мекдоналдса» код «Шест каплара». У стану тзв. «десетка» у Лењиновом булевару број 5, стан у којем су били оптужени Милан Јуришић звани «Јуре», Душан Крсмановић, Нинослав Константиновић и браћа Милош и Александар Симовић. Оптужени Милош Симовић је тада оптуженом Константиновићу дао мобилни телефон такозвану «специјалу» и аутомобил «Форд» и послао га негде. И сведоку Сувајцићу је оптужени Милош Симовић дао «Рено Клио» новосадских таблица број 111-845 са наређењем да оде до предузећа «Маг» да укључи такозвану «специјалу» кад прође Душан Спасојевић са својом пратњом и тд., и тд.».

Да је оптужени Милош Симовић боравио у становима («штековима») пре и после атентата утврђује се из саслушања вештака дактилоскопске струке и *из извештаја о дактилоскопској идентификацији трагова* који су пронађени у становима које су користили припадници ове криминалне групе, суд утврђује: На основу извештаја о дактилоскопској идентификацији отисака папиларних линија *Кт.- 967/03 од 24.3.2003. године* у стану у улици Војводе Степе број 104 на предметима и намерницама у кухињи фиксиран је траг 16, отисак је идентичан са отиском кажипрста десне руке оптуженог Милоша Симовића.

Из дактилоскопске идентификације отисака папиларних линија Кт.- 955/03 од 24.3.2003. године, стан у улици Војводе Степе бр. 259, види се да је фиксиран отисак идентичан са отиском средњег прста леве руке оптуженог Милоша Симовића и то на амбалажи од киселе павлаке (траг бр. 33). У том стану фиксирани су и пронађени трагови поред опт. Симовић Милора, опт. Јовановић Звездана, Спасојевић Душана, Луковић Милета и сведока сарадника Миленковић Дејана и Сувајцић Миладина. И на овај начин потврђени су искази сведока сарадника, који су у својим исказима изнели ко је све боравио у овом стану и када. У овом стану пронађен је отисак прста – кажипрста леве руке опт. Јовановић Звездана на новинама «Национал» од 13.3.2003. године, а о његовом боравку у овом стану исцрпно се изјашњавао сведок сарадник Сувајцић. *Из документације КТ. 969/03 од 24.3.2003. године* у стану у улици Арсенија Чарнојевића бр. 23/4, идентификован траг на флаши кока-коле, траг бр. 14 који припада домалом прсту десне руке Симовић Милоша. *(Видети књигу број 12 из истраге).*

Суд је одбацио одбрану коју је изнео бранилац оптуженог Милоша Симовића, јер је у супротности са изведеним доказима. Суд је на основу изведених доказа, исказа сведока сарадника, којима је поклатио веру, и признања оптужених, и других материјалних и писмених доказа утврдио кривицу оптуженог. Исказе сведока сарадника суд није изоловано посматрао и оцењивао како је то одбрана желела да истакне. Суд је ценио исказе сведока сарадника и све остале доказе савесно доводећи их у међусобну повезаност и у везу са другим изведеним доказима. Неприхватљив је и нетачан став бранилаца изнет у завршним речима да се сведоцима сарадницима априори поклања вера. Тачно је да су сведоци сарадници били оптужени, али то је законско решење, и нормално је очекивати да се велики број кривичних дела из организованог криминала може доказати и утврдити уз сведочење лица из криминалне групе, или како се то каже «изнутра», који имају највише сазнања о делатностима те криминалне групе. Кривица оптуженог Милоша Симовића није утврђена само на основу исказа сведока

сарадника како се то од стране одбране желело истаћи. Ради утврђивања кривице оптуженог Милоша Симовића, суд је имао у виду, признање оптуженог Звездана Јовновића и оптуженог Душана Крсмановића, делимичне наводе одбране опт. Бранислава Безаревића из истраге, исказе сведока припаднике ЈСО-а који су радили у обезбеђењу Душана Спасојевића, који су изнели да је он свакодневно био присутан у Шилеровој улици у кући код Душана Спасојевића и исказе сведока сарадника. На основу изведених доказа суд није нашао да су оптужени Звездан Јовановић и Душан Крсмановић имали разлога и мотива да посебно терете Милоша Симовића, да га оптужују и да износе чињенице које немају везе са криминалним деловањем, као што то није нашао ни на страни саслушаних сведока сарадника. Они су једноставно били у прилици да фактографски осликају ситуацију у којој су се налазили у оквиру криминалне групе, па тако и задатке оптуженог Милоша Симовића, а што је све потврђено изведеним доказима.

Позивање браниоца оптуженог, адвоката Миодрага Рашића, да суд поведе рачуна о примени члана 6 Европске конвенције о људским правима и слободама којем се штити равноправност странака у коришћењу процесних средстава. Суд је од почетка кривичног поступка водио рачуна да се процесни субјекти не фаворизују и да се не може једноме дати више права на штету друге странке у поступку, о чему ће бити речи у даљем образложењу ове пресуде. У овом кривичном поступку ни једна странка није имала више процесних права или повољнији процесни положај, нити апстрактну могућност да у некој фази поступка се налази у повољној позицији. То што су сведоци сарадници саслушавани у нејавној седници по предлогу Специјалног тужиоца за добијање статуса сведока сарадника је законско решење, које је суд примењивао, али ти исти сведоци сарадници су сведочили на главном претресу у присуству странака у кривичном поступку, значи и тужиоца и бранилаца и окривљених када није ускраћена могућност ни једној од странака или учесника у овом кривичном поступку да поставља питања сведоцима сарадницима и да добију објашњење на свако конкретно питање које је од интереса за окончање или за разјашњење неке битне чињенице или боље речено сваке чињенице у овом кривичном предмету. Странке и други учесници у овом кривичном поступку, користили су сва права која су им дозвољена Законом о кривичном поступку а поштована су права која произилазе из одредби Европске конвенције о заштити људских права.

Оцена одбране опт. Милисављевић Владимира

Суд је током поступка и у односу на оптуженог Милисављевића Владимира извео све неопходне доказе, ценио је признање оптужених Звездана Јовановића и Душана Крсмановића дата у предкривичном и у предходном кривичном поступку, исказе сведока сарадника Дејана Миленковића, Миладина Сувајџића а делимично и Зорана Вукојевића који је потврдио да је Владимир Милисављевић био члан криминалне групе а која је криминална група крајем 2002. и почетком 2003. године донела план да се убије примијер Зоран Ђинђић.

На основу изведених доказа, утврђено је да је опт. Владимир Милисављевић у оквиру ове криминалне групе имао унапред планиране и одређене задатке у циљу реализације планом предвиђеног убиства представника највишег државног органа, Председника Владе Републике Србије.

Из исказа сведока сарадника Миладина Сувајџића са главног претреса, закључује се следеће: «Дана 16.2.2003. године око 12 часова добио је поруку да изађе из стана – «штека» у Лењиновом булевару број 5, маскиран као што је био и тога дана ујутру. Када је изашао сачекао га је оптужени Милисављевић и дао му такозвану «специјалу» да назове оптуженог Милоша Симовића који му је рекао да на ауто пијаци купе два мања камиона. Након што је на ауто пијаци Бубањ поток купио два мања камиона «ТАМ» и «Мерцедес» предао их је оптуженоми Крсмановићу и Владимиру Милисављевићу, након чега је Милисављевић позвао оптуженог Милоша Симовића који му је рекао да сведока сарадника Сувајџића доведе до «Мекдоналдса» код шест каплара». Приликом суочења између сведока сарадника Миладина Сувајџића и оптуженог Александра Симовића које је обављено на главном претресу дана 19. јануара 2007. године, сведок сарадник Сувајџић обраћајући се оптуженом Александру Симовићу рекао је следеће: «...И онда сте ми ти, Влада и Нино испричали све детаље у вези онога што се дешавало у тој канцеларији одакле је убијен Ђинђић».

Сведок сарадник Љубиша Буха који је објашњавао организацију криминалне групе, чији су били организатори Улемек и Душан Спасојевић, објашњавајући ко је све био припадник те криминалне групе изнео је да познаје Владимира Милисављевића, да га је упознао у локалу где га је довео Душан Спасојевић заједно са браћом Симовићем. «За њега је изнео да је у почетку крао кола да би касније почео да ради са дрогом. Увек је учествовао у праћењу када неко треба да се убије».

У свом исказу сведок сарадник Зоран Вукојевић се изјашњавао око организације ове криминалне групе и учешћа појединаца у њој, изнео је: «Владимира Милисављевића званог Влада Будала, познајем преко браће Симовића који су га и довели у Шилерову 1998. и 1999. године. Он је крао аутомобиле. Његово учешће у атентату се своди на то, да је био заједно са Александром Симовићем када је покушан атентат на покојног Зорана Ђинђића код хале «Лимес». После покушаја нашли су се код Фонтане да виде шта се догодило са Дејаном Миленковићем – Багзијем. По гардероби који су имали, црним тренеркама, капама и «спит фајер» јакнама закључио је да су тог дана покушали да изврше атентат на покојног Зорана Ђинђића». О делатности и задацима Владимира Милисављевића утврђује се и из исказа сведока сарадника Дејана Миленковића, који је рекао када су описивали у стану у Милентија Поповића 24, шта се све дешавало у улици Адмирала Гепрата број 14 када је извршено убиство Председника Владе: «Рекли су да је Звездан када је испалио хице, да је испалио два хица, да је по њиховим речима, успаничено бацио пушку Александру Симовићу у руке, одмах истрчао напоље из канцеларије и да су се они ту збунили, да је одмах за њим и Константиновићем истрчао и Александар Симовић онако у чуду са пушком, чак је није ставио ни у торбу, него тако са пушком и са пиштољем у руци истрчао је напоље. Изашли су напоље, онда *су сели у «Пасата»* панчевачких таблица, што је био замтамњен, што сам га спомињао да их је возио Милисављевић, да су дошли одмах ту до гараже, онда су Кум и Сретко били ту у близини, да су они имали задатак да недај боже, ако дође до проблема, да им чувају одступницу и да су онда дошли до гараже и они су преузели Звездана, одвели су га у Војводе Степе 259, а оставили «Пасата» у гаражу, а Владимир Милисављевић је сео са Симовићем и отишао у стан у Милентија Поповића 24». О овоме је такође говорио и сведок сарадник Сувајџић на страни 20 и 21 транскрипта са главног претреса од 13.4.2004. године, објашњавајући како су, на исти начин као и сведок Миленковић изашли из улице Адмирала Гепрата и стигли до гараже и отишли у «штекове». *Сведок Миладин Сувајџић видети страну 12 са транскрипта од главног претреса 15.4.2004. године.* «Купио сам тај ауто «Пасат» караван црни панчевачких таблица, нисам правио уговор, платио сам га 3.850 еура. То сам баш брзо обавио да не бих оставио утисак неки на тог човека. Он је тражио 4.000, ја се нисам са њим пуно ценкао, дао сам му 3.850 и сео у ауто и отишао. Вратили смо се у Београд (мисли са Милисављевићем са којим је отишао), и ја сам ауто дао Милошу Симовићу и он је рекао да иде да га затамни.

Суд је ценио и исказ сведока Кује Кријешторца, грађанина који се случајно нашао у улици Адмирала Гепрата, 12. марта 2003. године и који је у свом исказу изнео да је поред возила марке «Пасат» са тамним

стаклима приметио млађег мушкарца који је од њега захтевао да се паркира на друго место, а којег је касније након издавања потернице препознао на фотографији као лице које је видео тог дана у улици Адмирала Гепрата, и изјавио након увида у потерницу и фото-албум да се ради о опт. Владимиру Милисављевићу. *(Исказ сведока Кује Кријешторца, цитиран је у даљем тексту пресуде).*

Из извештаја о дактилоскопској идентификацији отисака папиларних линија Кт.- 949/03 од 23.3.2003. године, а који су трагови пронађени у стану у улици Милентија Поповића број 24, на клизним вратима спаваће собе, фиксиран је траг – отисак идентичан са отиском домалог прста леве руке оптуженог Владимира Милисављевића, а из извештаја о дактилоскопској идентификацији Кт.- 971/03 од 24.3.2003. године у улици Велимира Тодоровића број 2, на трагу број 2, на штоку врата дневне собе фиксиран је траг – отисак идентичан са отиском длана десне руке оптуженог Владимира Милисављевића.

Према томе суд је одбацио наводе одбране бранилаца оптуженог Владимира Милисављевића и утврдио на основу изведених доказа да је извршио кривична дела која му се оптужницом стављају на терет а како је то наведено у изреци ове пресуде. Суд закључује да је погрешан закључак браниоца оптуженог Владимира Милисављевића, адвоката Александра Поповића када говори о мотивима, па указује да опт. Владимир Милисављевић није имао мотив за извршење кривичног дела убиства представника највиших државних органа, о чему ће суд дати разлоге у даљем образложењу пресуде.

Током овог поступка суд је утврдио да је оптужени Милисављевић извршио и кривично дело удруживања ради непријатељске делатности из члана 136 став 2 у вези става 1 ОКЗ, на начин како је то ближе описано у изреци ове пресуде. Из тога произилази да под термином «удружење лица», се подразумева удружење у коме учествује најмање три лица, док у погледу степена организованости и повезаности учесника удружења, је битан предходни договор припадника удружења о њиховом заједничком деловању, без кога ни удружење не може постојати. Између лица која чине удружење мора постојати одређени степен организованости који се манифестује у свести припадника удружења о заједничком непријатељском деловању, што значи да сваки припадник мора бити свестан постојања заједнице више лица, чија делатност може бити управљена против државног уређења и безбедности земље, али сваки припадник не мора тачно знати која ће се конкретна акција предузимати и како ће се оне одвијати. Свест о припадништу непријатељском удружењу је претпоставка за његово постојање и стварање, док за сам појам удружења није од значаја да ли

његов план обухвата само једну акцију или више акција, нити је битно колико ће делатност удружења трајати. Припадником се сматра оно лице које је свесно свог припадништва неком удружењу и које зна или са основом претпоставља да то удружење врши или намерава да врши неку непријатељску делатност према земљи. Припадник удружења је и онај ко приступи удружењу у току његовог стварања или онај који је постао припадник удружења после његовог формирања. Припадништво непријатеском удружењу претпоставља и изражавање воље неког лица да учествује у акцијама тог удружења и није битно како је та воља изражена, односно да ли је дат изричит пристанак или се неко фактички укључује у делатност оваквог удружења, уз пристанак његовог руководства. Припадник мора бити свестан свог припадништва неком удружењу, али је за његову кривицу довољно да је знао или са основом претпоставио да то удружење има у плану вршење кривичног дела против уставног уређења и безбедности земље.

Из извештаја о дактилоскопској идентификацији отисака папиларних линија, након налаза вештака утврђено је да је оптужени Милисављевић боравио у стану у улици Велимира Годоровића бр. 2, где ја на вратима дневне собе и то на «штоку» (траг број 2) идентичан са отиском длана десне руке Владимира Милисављевића. *(Погледати извештај КТ.бр. 971/03 од 24.3.2003. године, књига број 14 из истраге).* Траг истог оптуженог и то домалог прста леве руке пронађен је у стану у улици Милентија Поповића бр. 24/29 на клизним вратима спаваће собе (траг број 37), *КТ. 949/03 од 23.3.2003. године. (Књига број 13 из истраге).*

Оцена одбране опт. Нинослава Константиновића

Суд је на основу изведених доказа и то: признања оптуженог Звездана Јовановића и опт. Душана Крсмановића који су дати у предкривичном и предходном поступку, исказа сведока сарадника Дејана Миленковића, Миладина Сувајџића и Зорана Вукојевића, увидом у извештаје о дактилоскопској идентификацији трагова папиларних линија, те увидом у писмене доказе и то: читањем извода из књиге боравишта у хотелу «Копаоник – Брзеће», књига означена са датумом првог уписа 4.8.2002. године – редни број 1563 и датумом последњег уписа 6.3.2003. године – редни број 16, а која књига има 100 страна, на страни 87 – број у списима предмета 3808, под редним бројем 397, 398 утврдио да је у овом хотелу са супругом Константиновић Јеленом боравио оптужени Константиновић Нинослав у периоду од 15. до 22.2.2003. године. Прочитана је службена белешка МУП-а Србије од

14.11.2004. године о прикупљеним обавештењима од грађана, у вези разговора са Костић Огњеном, који је обављен по наредби Окружног тужиоца у Београду – Специјалног тужиоца КТ.С. 2/03 од 11.11.2004. године и рецепционаром Чолајевић Радетом. У доказном поступку прочитан је извештај о дактилоскопској идентификацији папиларних линија, који су пронађени у стану у улици Милентија Поповића бр. 24, из којег се види да је на дневном листу «Политика» који је пронађен у том стану фиксиран траг – отисак идентичан са отиском палца леве руке оптуженог Нинослава Константиновића. Из исказа сведока сарадника Миладина Сувајџића, Дејана Миленковића и Зорана Вукојевића, утврђује се да је опт. Нинослав Константиновић био у критичном периоду на Копаонику, да му је наредбу да тамо путује издао Душан Спасојевић, да би пратио премијера Др Зорана Ђинђића, за којег су припадници ове криминалне групе и њени организатори Душан Спасојевић и опт. Улемек знали да тамо одлази на одмор, што је детаљно објаснио у датом признању опт. Душан Крсмановић, а његов задатак је био да прати кретање Премијера и да о томе обавештава другог припадника криминалне завере, Милоша Симовића и Милета Луковића што је он и чинио. На ове околности изјашњавао се сведок сарадник Зоран Вукојевић. *(Погледати транскрипт од 13.4.2004. године, страна 37 и 38 о његовом саслушању, који је о томе говорио, о месту и околностима о којима је он то сазнао)*. Утврђено је током овог поступка да је опт. Нинослав Константиновић имао задатак у проналажењу погодне локације за извршење атентата у Београду. *(Видети транскрипте саслушаних сведока сарадника, и видети записнике о саслушању оптужених Звездана Јовановића и Душана Крсмановића, а које су изјаве образлагане у овој пресуди)*. Такође из признања опт. Звездана Јовановића, опт. Душана Крсмановића и исказа сведока сарадника, као и из свих осталих изведених доказа, суд је утврдио да је оптужени Нинослав Константиновић предузео радње, дана 12. марта 2003. године, када је на начин како је то описано у изреци ове пресуде био у канцеларији број 55 на другом спрату, у улици Адмирала Гепрата бр. 14 и предузимао радње које је суд утврдио и које су описане у изреци пресуде. Наиме, утврђено је да је ова локација у ул. Адмирала Гепрата пронађена из акције трагања у којој је учествовао и опт. Нинослав Константиновић, да је та локација као најбоља потврђена 9. марта 2003. године, када им је Душан Спасојевић на заједничком састанку поделио конкретне задатке, па је тако опт. Нинослав Константиновић имао задатак да први улази у канцеларију, маскиран са периком и наочарима, да је носио моталицу са каблом и да је, када би се уверио да је све безбедно позивао да у канцеларију уђу опт. Звездан Јовановић и опт. Александар Симовић, који су чекали његов знак у путничком возилу «Пасат» панчевачких регистрација са затамњеним стаклима, а којим возилом их је довозио опт. Владимир Милисављевић.

Суд је утврдио да је опт. Нинослав Константиновић био у овој канцеларији 12. марта у време када је извршено убиство Премијера и покушај убиства његовог пратиоца, да је заједно са опт. Звезданом Јовановиће и опт. Александром Симовићем изашао из ове канцеларије (стрчао), носећи у руци моталицу и пиштољ, о чему су сведочили сведоци, а што се види и из изјава оптуженог Звездана Јовановића и Душана Крсмановића. Такође суд је на основу исказа сведока сарадника Дејана Миленковића и Миладина Сувајцића утврдио да је опт. Нинослав Константиновић заједно са опт. Звезданом Јовановићем и опт. Александром Симовићем превезен овим возилом «Пасат» до гараже на Новом Београду и да је одатле отишао у «штек», који је користио и пре и после атентата. Утврђено је оценом изведених доказа ињенично стање како је наведено у изреци пресуде, а на те околности детаљно се изјашњавао сведок сарадник Миладин Сувајцић. Из његовог исказа суд утврђује да је опт. Нинослав Константиновић поступио по нареди Душана Спасојевића, након атентата и издате потернице, када се још није налазила његова фотографија на потерници, да сакрије пушку из које је извршен атентат, што је он и учинио и сакрио пушку на Новом Београду, где је и пронађена у реону блока «26», што се утврђује из записника о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду, Бранислава Пантелића од 25.3.2003. године. Према томе, током овог поступка неспорно је утврђено да је оптужени Нинослав Константиновић био члан криминалне групе - завере, коју су организовали као организатори оптужени Улемек и Душан Спасојевић, са циљем против уставног деловања и безбедности земље и узнемирење грађана. Утврђено је да је учествовао помагањем у извршењу кривичног дела убиства представника највиших државних органа, Председника Владе Републике Србије и у покушају убиства његовог пратиоца, оштећеног Милана Веруовића.

Одбрана оптуженог није пружила ни један доказ који би довео до другачијег чињеничног стања, и који би оповргао наводе оптужнице, изјаве оптужених који су признали извршење кривичних дела и исказе сведока сарадника, сведока, налазе вештака. Према томе изнети наводи браниоца оптуженог су у супротности са свим изведеним доказима, па је суд исту одбацио као неуверљиву и нелогичну и утврдио чињенично стање како је описано у изреци пресуде. Из налаза вештака о дактилоскопској идентификацији папиларних линија, утврђује се и то; *из извештаја о дактилоскопској идентификацији* отисака папиларних линија *КТ.бр. 949/03 од 24.3.2003. године*, у улици Милентија Поповића бр. 24, фиксиран је траг на новинама «Политика» који је идентичан са отиском палца леве руке оптуженог Константиновић Нинослава, који је боравио у овом стану где су пронађени трагови опт. Милисављевић

Владимира и Симовић Александра, па се и на овај начин потврђује исказ сведока сарадника Миладина Сувајџића. *(Књига број 13 из истраге).*

Оцена одбрана опт. Калинић Сретка

Суд је одбацио као неосновану одбрану коју је изнео током овог поступка бранилац опт. Сретка Калинића, јер је током овог поступка утврђено да је опт. Сретко Калинић био најпре припадник криминалног удружења – банде «земунски клан», о чему је говорио у свом исказу сведок сарадник Љубиша Буха а касније је постао члан криминалне организације – завере, која је извршила убиство председника Владе Републике Србије Др Зорана Ђинђића у циљу непријатељског деловања и угрожавања безбедности земље и покушај убиства оштећеног Милана Веруовића, са тачно одређеним задацима које су му организатори ове криминалне групе унапред одредили, а он је у циљу извршења кривичног дела предузимао тачно одређене задатке из плана ове завере. Наиме, током овог поступка утврђено је, да је опт. Сретко Калинић 16. фебруара 2003. године у време када се премијер Др Зоран Ђинђић враћао са Копаоника, и био под пратњом припадника криминалне групе (о кретању обавештавао Константиновић, на рампи код Бубањ потока сведок сарадник Сувајџић) имао задатак да на узвишици код Бубањ потока, где се налазио у возило у коме су били Душан Спасојевић и Миле Луковић-Кум, пружи ватрену подршку из аутоматског оружја оптуженима Звездану Јовановићу и Жељку Тојаги, и омогући напуштање места, планираног за извршење кривичног дела уколико би дошло до узвраћене ватре након пуцања из «зоља» на колону у којој се налазио Председник Владе. Исти задатак оптужени Сретко Калинић имао је и приликом догађаја код хале «Лимес» на Новом Београду 21.2.2003. године, када се заједно са Милетом Луковићем – Кумом, наоружани аутоматским оружјем нашао на узвишењу код ове хале, у циљу пружања ватрене подршке оптуженом Звезданом Јовановићу и Жељку Тојаги. Опт. Сретко Калинић је и дана 12.3.2003. године учествовао у циљу реализације плана ове криминалне групе, тако што се налазио у возилу заједно са Милетом Луковићем у улици Адмирала Гепрата, наоружан аутоматским оружјем, са циљем да пружи ватрену подршку Звездану Јовановићу, Александру Симовићу и Нинославу Константиновићу приликом бекства.

Суд је напред наведено утврдио на основу доказа изведених током овог поступка и то имајући у виду признање опт. Звездана Јовановића које је дао као осумњичени 7.4.2003. године, *(што се може видети са тог записника и са транскрипта о главном претресу, а из записника од*

7.4.2003. године *обратити пажњу на страну 6, први пасус*), где се утврђује: «Након атентата када смо дошли до гараже, ја сам из гараже изашао пешке и сео код Кума Луковића и код Калинића у ауто, након чега одлазимо у неки стан изнад Ауто команде, то је она широка улица, вероватно Војводе Степе, горе високо.....» Иста страна други пасус, «Сретко Калинић и Кум Луковић остају у стану».

Из записника о саслушању осумњиченог Душана Крсмановића од 4.4.2003. године, видети страну 4, други паус: «.....Све време када су тражили локацију за пуцање, Звездан, Сретко и Кум Луковић су били у непосредној близини Владе, возикајући се.....».

...»Сретко и Кум Луковић су били у црном «Голфу» ГТИ, били су наоружани, имали су аутоматске пушке и задужени да као подршка пуцају у случају опасности». Ово исто потврдио је опт. Душан Крсмановић приликом давања изјаве код истражног судије 14.5.2003. године на записнику, видети страну 20, први пасус. О оптуженом Сретку Калинићу говорили су и сведоци сарадници, а што се може видети на пример из исказа сведока сарадника Миладина Сувајџића са главног претреса одржаног 15.4.2004. године, страна 13 и 14.....»И рекао (мисли на Душана Спасојевића) ми је тај дан да дам перике и наочаре Симовић Милошу». «Ја сам све то урадио. Следећи дан, значи био је 9., недеља је била и ја сам добио поруку око 7 сати на пејџер 3228893 да дођем, то је био стан у Војводе Степе 259. Дошао сам тамо, тамо су били Багзи и Сретко Калинић».»Тада када сам ја стигао у стан, они су већ били спремни.....Багзи ми је рекао да је Спасојевић рекао да њих двојицу пребацим у Синђелићеву у стан број 40».....»Ја сам био са «Кадетом» а они су ишли у «Голфу» који је био Калинићев, «Голф 3» црни». Даље сведок сарадник Сувајџић говори: «...Ја сам са Калинићем разговарао тај дан, значи после атентата, када сам и са Кумом. И он је после био у стану Војводе Степе бр. 104..... Он није био човек за причу, он је више ћутао. Или на пример исказ сведока Дејана Миленковића, када каже: «.....а задатак Сретка Калинића, пок. Милета Луковића-Кума је био да они чувају одступницу Звездану Јовановићу и њима у канцеларији, горе ако случајно дође до нечега да полиција нешто покуша и да они припуцају одатле на полицију. Они су били наоружани са «калашњиковима». Такође они су били у «Голфу 3»..... Њихов задатак је био да чувају одступницу, ако дође до неког проблема. То оружје такође које је користио Сретко Калинић, то је «калашњиков», то оружје ја сам тачније њему одбрусио бројеве»

Одбрана Сретка Калинића није суду пружила ни један доказ који би на било који начин довео у сумњу признање опт. Звездана Јовановића и Душана Крсмановића, нити исказе саслушаних сведока сарадника.

Оцена одбране опт. Јуришић Милана званог «Јуре»

Суд је ценио наводе одбране браниоца оптуженог Јуришић Милана, па је ову одбрану одбацио као неуверљиву, неубедљиву и нелогичну, јер је у супротности са свим изведеним доказима. Приликом оцене навода одбране суд је имао у виду и ценио признање опт. Душана Крсмановића и Звездана Јовановића, исказе сведока сарадника који су изнели када је опт. Јуришић Милан постао члан ове криминалне групе, која су његова конкретна задужења била у оквиру криминалне групе приликом извешања наведених кривичних дела. По оцени већа одбрана опт. Јуришића није пружила ни један ваљан доказ који би на поуздан начин довео у сумњу доказе који су изведени током овог кривичног поступка. То што одбрана истиче да је опт. Душан Крсмановић на записнику пред истражним судијом изјавио да је у време атентата, Милан Јуришић био на раскрсници улице Немањине према аутобуској станици, и да није био у могућности да пружи било какву помоћ и подршку извршиоцима је нереално, јер је на основу изведених доказа утврђено да су припадници завере били распоређени, не само непосредно поред зграде Владе, већ и шире, на ширем простору око зграде а неки удаљени од ње, зависно од задатка који им је био планом одређен. Планом је било предвиђено да се завереници налазе на ширем простору града са својим возилима, да би омогућили и обезбедили извлачење непосредних извршилаца, уколико дође до акције припадника МУП-а и органа гоњења. Такође је суд утврдио у току поступка да је опт. Милан Јуришић имао задатак да на сам дан атентата и неколико дана раније дође у улицу Адмирала Гепрата и са својим возилом заузме паркинг место и то место чува док са возилом «Пасат» не пристигне опт. Владимир Милисављевић, којем је он уступао место за возило «Пасат» којим је довозио извршиоце и којим је са лица места одвезао оптужене Звездана Јовановића, Александра Симовића и Нинослава Константиновића до гаража на Новом Београду, а што је утврђено из изведених доказа. Његов задатак је био тако планиран, о чему је детаљно говорио у свом признању опт. Душан Крсмановић и сведоци сарадници. Такође је током поступка утврђено да је планом било предвиђено, о чему су говорили сведоци сарадници и опт. Душан Крсмановић да опт. Јуришић Милан набавља радне комбинеzone и алат, који су служили за камуфлажу чланова завере када су тражили локацију са које ће извршити убиство Председника Владе. Током поступка је утврђено да је ове радне комбинеzone набављао преко Саше Петровића (који је оптужен у предмету К.П. 3/04 – «земунски клан»).

Према томе из свих изведених доказа током овог поступка, суд је утврдио, да је опт. Јуришић учинио кривична дела на начин како је то

описано у изреци ове пресуде, а одбрану коју је изнео његов бранилац, није прихватио.

*Правна квалификација кривичних дела
која се оптуженима стављају на терет*

Кривица:

У току овог кривичног поступка оптужени и браниоци оспоравали су постојање субјективног елемента на страни оптужених и то посебно код кривичног дела убиства представника највиших државних органа, истичући да оптужени којима је ово кривично дело стављено на терет нису имали у виду да се врши ово кривично дело, а такође су постојање субјективног елемента кривичног дела оспоравали и код кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности. Овакав став одбране је неприхватљив и у супротности са изведеним доказима током овог поступка.

Без кривице – субјективног односа учиниоца према делу који је основ да му се оно припише, односно стави на терет, не може бити речи о кривичном делу. Кривична одговорност предвиђена је чл. 11 КЗ СРЈ, а кривица је предвиђена чл. 22 КЗ-а. Закон предвиђа да је кривично одговоран учинилац који је урачунљив и који је кривично дело учинио са умишљајем или из нехата. Према томе кривично одговорним се сматра учинилац који је у време извршења кривичног дела имао одређена психичка својства (урачунљивост) и одређени психички однос према делу (виност, односно кривица).

Према чл. 22 Кривичног законика кривица постоји «Ако је учинилац у време када је учинио кривично дело био урачунљив и поступао са умишљајем, а био је свестан или је био дужан и могао бити свестан да је његово дело забрањено.

Структуру кривице чине три компоненте: Урачунљивост, умишљај или нехат и свест (или дужност и могућност свести) о противправности.

Урачунљивост је неопходна претпоставка или обавезан елемент кривичне одговорности, јер без урачунљивости нема кривице. Урачунљивост подразумева постојање способности одлучивања и способности расуђивања. Полази се од претпоставке да сваки човек има

ту способност, односно да је урачунљив. Када се појави сумња да се ради о неурачунљивом учиниоцу, утврђује се његова неурачунљивост.

У смислу чл. 23 КЗ-а неурачунљив је онај учинилац који није могао да схвати значај свог дела или није могао да управља својим поступцима услед душевне болести, привремене душевне поремећености, заосталог душевног развоја или друге душевне поремећености.

У овом кривичном поступку обављено је комисијско неуропсихијатријско-психијатријско и психолошко вештачење оптужених Душана Крсмановића, Пејаковић Саше и Тојага Жељка.

Из закључка Комисије вештака Др Бранка Мандића психијатра, Бојане Кецман неуропсихијатра и Ане Најман специјалисте клиничке психологије, произилази за опт. Крсмановић Душана да се ради о емоционално нестабилној личности чије су интелектуалне способности у доњој граници просека. Његове способности схватања значаја дела као и могућност управљања поступцима, темпоре криминис, биле су смањене али не и битно. Током клиничких испитивања код опт. Душана Крсмановића регистровани су симптоми депресивног синдрома. Основни симптоми су напетост, анксиозност, хипертивно депресивно расположење, повремено присуство суицидалних примисли, идеја бесперспективности и безизлазности. Међутим, нагласили су да описани депресивни синдром јесте реактивне генезе, односно да је последица боравка у за тада окривљеног неповољним пеналним условима и суочавања са последицама властитих поступака. Овај депресивни синдром, нема квалитет душевних болести. Наглашено је да Душану Крсмановићу може бити потребна психијатријска помоћ, међутим мера безбедности медицинског карактера није индикована, па суду и није предложена. Овај налаз је дат 23.7.2003. године, након прегледа тада окривљеног Душана Крсмановића у притвору истражног затвора у Београду.

Идентичан налаз у односу на опт. Крсмановић дат је и од стране Института за психијатрију у Новом Саду, који су имали задатак да се изјасне у погледу могућности оптуженог да прати главни претрес и да учествује у истом.

За опт. Сашу Пејаковића из налаза и мишљења исте Комисије вештака у истражном поступку, дат је писмени налаз и мишљење 19.7.2003. године, док је још био у истражном поступку из којег следи закључак:

Пејаковић Саша је особа са емоционално нестабилном структуром личности, чије су интелектуалне способности у границама солидног просека. У време извршења кривичног дела које му се ставља на терет, не постоје психо-патолошки поремећаји. Његове способности схватања значаја дела као и могућност управљања поступцима биле су очуване. Психијатријско лечење није потребно. Из мишљења за опт. Пејаковића произилази да га обележава неуједначен и амбивалентан став према ауторитетима. Евидентно је осећање нижег самовредновања које он покушава да манифестује осећањем озлојеђености и повређености и низак ниво толеранције на увреде и одбацивања. На овакву структуру личности утицало је његово одрастање и одгајање и његов ранији живот у развојном периоду. Анализом пре деликтних ситуација, по мишљењу вештака у делима која му се стављају на терет евидентиране су комуникације и релације између њега и других особа које су на нивоу свесног и рационалног понашања. При томе опт. Саша Пејаковић потенцира и наглашава своју подређену улогу субмисивност, послушност као и угроженост у комуникацијама са људима који су му давали одређене задатке. Атрибут послушности, који нуди, јесте веома брижљиво негована и социјално поткрепљивана црта у ратним околностима, те се она тада изједначава са врлином а подређивање ауторитетима се глорификује, док се непослушност санкционише. Послушност се посебно негује у одређеним државним структурама као што су војска и полиција јер се и устројство ових структура заснива и темељи на апсолутном и беспоговорном прихватању наређења који искључује сваку дилему. Међутим, ово је све валидно и прихватљиво само у ратним околностима. С обзиром да се ради о особи солидних интелектуалних способности са богатим, специфичним животним искуством, он је свакако имао могућност рационалног избора и свесног опредељења. Дакле, он је располагао потенцијалима за решавање ситуација у којима се нашао пре почињења дела која му се стављају на терет, односно, определио се за она решења која су му тада била најприхватљивија.

Из писменог налаза и мишљења исте Комисије вештака, од 22.7.2003. године, произилази закључак да је опт. Тојага Жељко једноставно структурисана личност чије су интелектуалне способности у границама просека. У време извршења кривичних дела која му се стављају на терет, код њега се не налази на постојање неког психо-патолошког поремећаја. Његове способности схватања значаја дела као и могућност управљања поступцима биле су очуване. Психијатријско лечење није потребно. Психолошко испитивање није обављено, јер је одбио сарадњу.

Суд је прихватио изнете налазе Комисије вештака, што се тиче психичког здравља и урачунљивости оптужених, оцењујући да су стручни, да су дати на основу прегледа и обављеног разговора са оптуженима, на основу стручних знања из области психијатрије, неуропсихијатрије и психологије и ови налази нису ни једним изведеним доказом нити медицинским извештајима доведени у сумњу, па им је суд поклатио веру.

Правна квалификација извршених кривичних дела

Суд је на основу утврђеног чињеничног стања, оценом свих изведених доказа, исказа сведока сарадника, сведока, налаза вештака различитих струка који су изложени и цењени, на основу писмене документације која се налази у списима, записника о увиђају лица места, извештаја криминалистичко-техничком прегледу лица места, фотодокументације, видео записа који су приказани у доказном поступку, писмених извештаја са Седнице Владе Републике Србије од 14.11.2003. године, увидом и читањем уговора о закупу станова које су изнајмљивали припадници криминалне групе у циљу скривања, увидом у радно-правну биографију опт. Улемека и Звездана Јовановића, извештаја из казнене евиденције и оценом остале писмене документације која се налазила у списима а која је релевантна за утврђивање постојање кривичног дела и кривице оптужених, утврдио да су оптужени извршили кривична дела на начин како је то описано у изреци ове пресуде. Све изведене доказе суд је ценио и то сваки појединачно и све заједно, доводећи их у међусобну везу као и у везу са одбранама оптужених које суд није прихватио, већ их је као нелогичне и неубедљиве одбацио, јер су у супротности са изведеним доказима. Суд је посебно дао разлоге за доказе који су од значаја за утврђивање чињеничног стања, с посебним нагласком да су сви докази цењени, али да поједине доказе није детаљно образлагао, ценећи да су мањег значаја и да нису у супротности са изведеним доказима, и да не би довели до утврђивања другачијег чињеничног стања.

Суд закључује да се у радњама оптуженог Улемек Милорада стичу сва битна обележја кривичног дела удруживања ради непријатељске делатности из члана 136 став 1 ОКЗ-а, у радњама оптужених Јовановић Звездана, Симовић Милоша, Константиновић Нинослава, Симовић Александра, Владимира Милисављевића, Калинић Сретка, Јуришић Милана званог «Јуре», Душана Крсмановића, Бранислава Безаревића и

Жељка Тојаге стичу обележја истог кривичног дела из члана 136 став 2 у вези става 1 ОКЗ-а, извршено на начин описан у изреци ове пресуде.

Суд је незнатно извршио промене у чињеничном опису, што се види из изреке пресуде, код описа кривичних дела која се оптуженима стављају на терет, у смислу јаснијег описа предузетих радњи, а не дирајући у идентитет оптужбе.

На основу изведених доказа утврђено је да је оптужени Улемек Милорад створио заверу као облик криминалног удруживања крајем 2002. и почетком 2003. године, заједно са Душаном Спасојевићем, у намери угрожавања уставног уређења и безбедности земље, у циљу вршења кривичних дела против уставног уређења и безбедности земљи за које су предвиђене казне затвора у трајању дужем од 4 године, ради стицања добити и моћи, а све у намери да се актима насиља, пре свега лишењем живота председника Владе Републике Србије, као и других функционера органа државне власти и државне заједнице Србија и Црна Гора, те другим актима насиља, угрози уставно уређење и безбедност земље и тиме створи осећање несигурности код грађана. По свом карактеру ове радње представљају припремање других кривичних дела.

Само стварање удружења није неки формални акт, нити за то стварање постоје нека посебна правила, а што је суд објаснио приликом давања разлога у образложењу пресуде.

Стварање је, у смислу ове одредбе, свака делатност управљена на обезбеђењу услова за организовану, заједничку акцију лица ради вршења у закону одређених кривичних дела. Облици стварања су радње организовања и удруживања као што су: тражење лица која ће учествовати у непријатељским акцијама, обезбеђење материјалних средстава, набављање средстава, на пример оружја за извршење акција, стварање планова о акцијама, договор са извршиоцима и слично.

Организатори и иницијатори су редовни учиниоци дела, а то могу бити и друга лица која доприносе да се удружење оспособи за акцију.

Значи, суд је утврдио да је процес стварања завере као облика криминалне организације у конкретном случају био састављен из низа посебних делатности, и да свака та делатност представља стварање удружења. За постојање овог кривичног дела ирелевантно је да ли удружење има могућност да предузме све акције предвиђене планом, односно да ли је учинилац овог кривичног дела у могућности да то уради. У конкретном случају суд је утврдио да су организатори оптужени Улемек и Душан Спасојевић створили заверу као облик

криминалног удруживања, ради вршења одређених кривичних дела, и то у циљу деловања против уставног уређења и безбедности земље, убиства Председника Владе Републике Србије. Ради се о конспиративном договору за извршење наведеног кривичног дела са планом који су створили и уз учешће других лица припадника – извршилаца у реализацији плана.

Свест о припадништву једном непријатељском удружењу је претпоставка за његово постојање и стварање.

Остали оптужени оглашени су кривим да су извршили ово кривично дело из члана 136 став 2 у вези става 1 ОКЗ-а, као припадници завере са одређеним задацима на реализацији задатака из плана завере о чему је било речи приликом образлагања ове пресуде и њихове радње су описане у изреци пресуде.

Припадник је лице које учествује или је спремно да учествује у делатности завере, или другог удружења ради вршења у закону наведених кривичних дела.

Суд је утврдио да су остали оптужени били свесни свог припадништва завери, чији су организатори оптужени Улемек и Душан Спасојевић, и знали су да се припрема и да је планом завере предвиђено убиство председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића, план је обухватао и убиство других државних функционера.

Суд је ценио наводе одбране Звездана Јовановића, Бранислава Безаревића, Жељка Тојаге да они нису припадници ни једног криминалног удружења, па је овакве наводе одбране одбацио, јер је утврдио и сматра да су припадници како они који су приступили удружењу у току његовог стварања, тако и они оптужени који су постали чланови удружења – завере после њеног формирања.

За појам припадништва није од значаја да ли је припадник учествовао у некој непријатељској акцији, или да ли је то могао учинити. У сваком случају припадник се мора разликовати од учесника у појединим акцијама непријатељског удружења.

Припадништво неком непријатељском удружењу претпоставља изражавање воље неког лица да учествује у акцијама тог удружења. Није битно како је та воља изражена. То може бити изричито пристајање, али фактичко укључивање у делатност удружења, уз пристанак његових организатора. Понуда да се неко лице укључи у делатност

непријатељског удружења, и када није одбијена, не може се сматрати као изјава воље о припадништву.

Ово кривично дело може се извршити само са директним умишљајем. Онај који ствара непријатељско удружење у одређеном циљу мора бити свестан своје радње и штети последицу, тј. угрожавање уставног уређења и безбедности земље. Значи умишљај се односи на организаторе криминалног удружења. Припадништво удружењу може бити извршено и са директним и са евентуалним умишљајем.

У конкретном случају суд је утврдио да су остали оптужени били свесни припадништва овом удружењу, и знали су да то удружење има у плану вршење кривичног дела против уставног уређења и безбедности земље, знали су да се спремају акти насиља, и да је планом предвиђено убиство председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића, и у оквиру реализације тог плана сваки од припадника је имао тачно одређене улоге.

На основу утврђеног чињеничног стања суд је утврдио да су оптужени Милорад Улемек и Звездан Јовановић извршили кривично дело убиство највиших представника државне заједнице и држава чланица из члана 310 Кривичног законика и кривично дело убиства у покушају из члана 47 став 1 КЗ РС у вези члана 30 Кривичног законика, а остали оптужени који су оглашени кривим извршили су кривично дело из члана 310 КЗ у вези члана 35 Кривичног законика и кривично дело из члана 47 став 1 КЗ РС у вези члана 30 КЗ.

Суд је утврдио да су оптужени Улемек, организатор криминалне групе - завере, а оптужени Звездан Јовановић као припадник и непосредни извршилац, критичном приликом лишили живота председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића, тада државе чланице СЦГ, и то у намери угрожавања уставног уређења и безбедности Србије, са циљем да изазову узнемирење грађана за безбедност и личну сигурност. Према томе, неспорно је утврђено да је лишен живота председник Владе Републике Србије др. Зоран Ђинђић испаливањем хитаца из пушке «Хеклер Кох» ГЗ, из улице Адмирала Гепрата, на начин како је то описано у изреци ове пресуде.

Ово кривично дело оптужени Милош Симовић, Александар Симовић, Нинослав Константиновић, Владимир Милисављевић, Сретко Калинић, Јуришић Милан, Крсмановић Душан, Бранислав Безаревевић извршили су помагањем, предузимањем појединачних радњи које су наведене у изреци пресуде, а који су извршиоци предузели са умишљајем да допринесу извршењу кривичног дела. Радња помагања

представља сваку ону делатност којом се може допринети извршењу кривичног дела, то јесте свака она радња којом се извршење кривичног дела подупире, унапређује или олакшава. Потребно је истаћи да није нужно да је реч о таквом доприносу без којег кривично дело ни у ком случају не би могло бити извршено. За постојање узрочности код помагања довољно је да је допринос утицао на остваривање кривичног дела. У свом конкретном облику, односно помагање постоји и онда када би остварење кривичног дела без радње помагања било могуће, али на другачији начин.

Ово кривично дело извршили су са директним умишљајем, и то не само у односу на проузроковање смрти представника једног од највиших државних органа, председника Владе, него и са намером да се угрози Уставом утврђено уређење и безбедност Србије. С обзиром да је убијен председник Владе Републике Србије др. Зоран Ђинђић, као представник највишег државног органа са намером која је напред наведена. Оценом утврђеног чињеничног стања, имајући у виду место извршења, мотиве и намеру угрожавања безбедности Републике Србије, и изазивање узнемирења грађана, суд сматра да се ради о атентату – политичком убиству. Непосредни објекат овог кривичног дела може бити само живот представника највиших државних органа који су у опису дела из члана 310 Кривичног законика наведени и у намери угрожавања уставног уређења и безбедности земље.

Оценом изведених доказа суд је утврдио да се у радњама оптужених стичу сва битна обележја кривичног дела убиства у покушају према оштећеном Милану Веруовићу из чл. 47 ст. 1 КЗ Републике Србије у вези чл. 30 КЗ-а. Ово кривично дело извршили су са евентуалним умишљајем, имајући у виду средство извршења, место извршења испред улаза у зграду Владе Републике Србије, знали су да Премијер никада не иде сам, да има обезбеђење – пратиоце, да има личног пратиоца, да му је нога повређена, али је оптужени Звездан Јовановић пристао да из његовог деловања произађе последица, смрт оштећеног, с обзиром на све горе побројане околности које су биле присутне, а дело је остало у покушају због изостанка последице и ако је радња извршења предузета са евентуалним умишљајем, имајући у виду муницију коју је користио опт. Звездан Јовановић, што произилази из његове одбране, с обзиром на искуство са овим оружјем и муницијом, какве последице ово оружје и муниција могу да произведу. Остали оптужени извршили су ово кривично дело као припадници завере на начин како је то описано у изреци ове пресуде.

Оптужени Тојага Жељко извршио је кривично дело убиство највишег представника државне заједнице и државе чланице из члана

310 Кривичног законика у вези члана 30 КЗ у покушају, на начин и месту како је описано у изреци ове пресуде.

За покушај овог кривичног дела на субјективном плану увек мора постојати умишљај, а на објективном плану се захтева да је извршење кривичног дела започето. Дело је започето онда када је дошло до предузимања радњи извршења, али кривично дело није довршено.

Оптужени Тојага Жељко покушај наведеног кривичног дела које је описано у изреци пресуде извршио је са директним умишљајем и са намером угрожавања уставног уређења и безбедности земље, са циљем да се изазове узнемирење грађана и страх за своју безбедност.

Правно квалификујући утврђено чињенично стање у односу на опт. Пејаковић Сашу, суд је утврдио да се у радњама опт. Пејаковић Саше стичу сва битна обележја кривичног дела пружање помоћи учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333 став 3 у вези става 1 Кривичног законика, на начин описан у изреци пресуде.

Суд је утврдио да је Саша Пејаковић пружао помоћ након извршеног кривичног дела за које је забрањена казна затвора најмање 10 година, или затвор од 30 до 40 година, и то организатору завере и извршиоцу, саучесницима (помагачима) како је то Специјални тужилац описао у измењеној оптужници, коју је изменио на крају доказног поступка, пре давања завршне речи, а суд је везан оптужницом у поступку одлучивања. Значи код овог кривичног дела важно је нагласити да радње извршења у питању је накнадно помагање које не представља облик саучесништва, с обзиром на то да је дело већ извршено. Ово кривично дело оптужени Пејаковић Саша извршио је са умишљајем, који је обухватао и битна, стварна обележја кривичног дела која су учинила лица којима је пружао помоћ. На основу изведених доказа суд је утврдио да је Пејаковић Саша био свестан свог дела и последица и да је знао да су лица којима пружа помоћ осумњичени као извршиоци најтежих кривичних дела, а о чему је било речи у образложењу пресуде. Знао је, што се видело из његове одбране за која се кривична дела окривљују опт. Улемек и пок. Душан Спасојевић, Миле Луковић – Кум, Дејан Миленковић и други. То је знао, не само из средстава јавног информисања већ и на основу обавештења надлежних органа кривичног гоњења.

*Стицај кривичног дела тероризма и убиства
представника највиших државних органа*

Оценом свих изведених доказа суд је нашао да се оптужени не могу огласити кривим за извршење кривичног дела тероризма из члана 125 ОКЗ-а, кажњиво по члану 139 ОКЗ-а, како је то оптужницом Специјалног тужиоца оптуженима било стављено на терет.

Суд је ценећи правну квалификацију наведену у оптужници, којом се у ставу два оптуженима ставља на терет да су учинили кривично дело убиство представника највиших државних органа у стицају са кривичним делом тероризма, оцењујући радњу извршења, мотив и последице, а након правне анализе утврдио да у овом случају постоји привидни идеални стицај по основу конзумпције. Ово стога што су оба кривична дела учињена у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ, дакле са непријатељским побудама према држави, за последицу је имала и стварања осећања несигурности код грађана. Радња извршења убиства Премијера, као политички атентат представљају облик акта насиља којим се може извршити и кривично дело тероризма, то јест остварити обележја оба наведена кривична дела. Међутим, код свих других околности везаних за истоветност побуда и последице несумњиво је да се ради о привидном идеалном стицају и да је кривично дело тероризма са мањом запређеном казном обухваћено тежим кривичним делом убиства највиших представника државне заједнице и држава чланица из члана 310 Кривичног законика.

Треба нагласити да се у раздвојеном кривичном поступку, у предмету К.П. 3/04 тзв. «земунски клан» води поступак за кривична дела тероризма која су учињена подметањем експлозива у предузећу «Дифенс Роуз» власништво сведока сарадника Љубише Бухе и због истог кривичног дела бацањем експлозивних направа на просторије ДСС-а, у улици Браће Југовића.

Примена блажег закона

Оглашавајући оптужене кривим за извршена кривична дела, како је то наведено у изреци ове пресуде, суд се руководио једним од основних принципа Кривичног законика, примена блажег Закона за оптужене.

Одредбом члана 5 Кривичног законика предвиђено је да се «на учиниоца кривичног дела примењује Закон који је важио у време извршења кривичног дела», а ставом 2 овог члана да «ако је после извршења кривичног дела измењен Закон једном или више пута, примениће се Закон који је најблажи за учиниоца». Ово је последица важења начела законитости. Предвиђен је изузетак од општег правила предвиђеног (чланом 5 став 2 КЗ-а). Реч је о обавезној ретроактивној примени закона који је блажи за учиниоца. Уколико је нови закон строжији за учиниоца, он се ни у ком случају не може ретроактивно применити. Могуће је да се закон после извршења кривичног дела измени не само једном, већ и више пута. У том случају, примениће се онај закон који је најблажи за учиниоца.

Кривична дела за која су окривљени оглашени кривим овом пресудом извршена су у време важења Кривичног закона Савезне Републике Југославије и Кривичног закона Републике Србије, којима су та кривична дела правно регулисана и санкционисана.

11.04.2003. године дошло је до преименовања КЗ СРЈ у Основни кривични закон.

У току овог кривичног поступка, 1.1.2006. године ступио је на снагу Кривични законик, објављен у «Службеном гласнику Републике Србије», бр. 85/05, којим су обједињене одредбе ОКЗ-а и КЗ РС.

Оптужном Специјалног тужиоца КТ.С. 2/03 од 21.8.2003. године, оптуженима је стављено на терет извршење кривичног дела убиства представника највиших државних органа из члана 122 ОКЗ-а, за које је прописана казна затвора најмање 10 година или затвор од 40 година. Ово кривично дело оптужени су починили 12.3.2003. године. Оптуженима се ставља на терет и кривично дело удруживања ради непријатељске делатности из члана 136 став 1 ОКЗ-а и чл. 136 став 2 у вези става 1 ОКЗ-а које су починили крајем 2002. и почетком 2003. године.

Водећи рачуна о примени блажег закона на учиниоце извршених кривичних дела, суд је нашао да је за оптужене у конкретном случају најповољнији Кривични законик, за кривично дело убиство представника највиших државних органа, па га је и квалификовао одредбом члана 310 Кривичног законика, кривично дело убиства највиших представника државне заједнице и држава чланица а које обухвата да: «Ко у намери угрожавања уставног уређења или безбедности Србије или СЦГ лиши живота председника СЦГ, председника државе чланице, председника Скупштине СЦГ,

председника Скупштине државе чланице, председника Владе државе чланице, председника суда СЦГ, председника уставног суда државе чланице, председника врховног суда државе чланице или највишег тужиоца државе чланице, казниће се казном затвора најмање 10 година или затвором од 30 до 40 година». Суд је ценећи овако запрећену казну затвора и могућност изрицања казне затвора у висини од 30 до 40 година нашао да је најповољније да се радње које су оптужени починили квалификују као кривично дело из чл. 310 КЗ-а, јер је он најповољнији с обзиром на висину запрећене казне и могућност њеног изрицања, па логично следи да је повољнији и од закона који је важио у време извршења кривичног дела.

За кривично дело убиство у покушају из члана 47 став 1 КЗ Републике Србије, у вези члана 30 Кривичног законика, суд је према окривљенима који су оглашени кривим за извршење овог кривичног дела применио закон који је важио у време извршења тог кривичног дела, односно Кривични закон Републике Србије, што је у складу са основним принципом да се на учиниоца примењује закон који је био на снази када је учињено кривично дело, а имајући у виду да одредбе новог Законика за ово кривично дело нису блаже по учиниоца.

Водећи рачуна о примени Кривичног закона суд је применио одредбе чл. 30 и 35 Кривичног законика које се односе на покушај кривичног дела и помагање, налазећи да је правилна таква примена имајући у виду правну квалификацију кривичних дела за која су оптужени оглашени кривим, налазећи да је исправно применити одредбе Кривичног законика, да не би дошло до комбиновања општих одредби из Кривичног законика, и ОКЗ-а или КЗ СРЈ, јер за то не стоје оправдани разлози.

Одлука о казни

Приликом одлучивања о кривичној санкцији према оптуженима, суд је имао у виду све околности које су прописане чл. 4, 42, 45, 54 и чл. 60 Кривичног законика.

Сврха кривичних санкција, по законској дефиницији је сузбијање дела, којима се повређују или угрожавају вредности заштићене кривичним законодавством.

Сврха кажњавања у оквиру опште сврхе кривичних санкција је спречавање учиниоца да чини кривична дела и утицање на њега да

убудуће не чини кривично дело и утицање на друге да не чине кривична дела, и изражавање друштвене осуде за кривично дело, јачање морала и учвршћивање обавезе поштовања закона, како је то прописано у чл. 42 КЗ-а.

Приликом одмеравања казне оптуженима, које је огласио кривим, суд је ценио све околности од значаја да казна буде индивидуално мања или већа, односно у смислу одредбе чл. 54 КЗ-а општа правила одмеравања казне, па је пре свега, водио рачуна о прописаној казни за учињено дело, да се у конкретном случају постигне сврха кажњавања, као и о олакшавајућим и отежавајућим околностима, које околности представљају непосредан основ за одмеравање казне, односно служе да би се у оквиру прописане казне дошло до тачно одређене казне. Суд је посебно ценио олакшавајуће и отежавајуће околности на страни оптужених, нарочито степен кривице, побуде из којих је дело учињено, јачину угрожавања заштићеног добра, околности под којима је дело учињено, ранији живот учиниоца, њихове личне прилике, држање после учињеног кривичног дела, однос према жртви кривичног дела као и све остале околности које се односе на личност сваког учиниоца. Суд је претходно оптуженима утврдио појединачне казне затвора за свако од извршених кривичних дела крећући се у границама законом прописане казне од општег минимума до општег максимума, а потом је применио одредбе чл. 60 Кривичног законика за одмеравање јединствене казне за кривична дела извршена у стицају и осудио их на казне затвора како је то наведено у изреци ове пресуде, урачунавајући на основу чл. 63 КЗ-а у изречене казне и време од дана лишења слободе и одређивања притвора па надаље.

Суд је ценио као што је напред наведено постојање олакшавајућих и отежавајућих околности на страни сваког од оптужених који су оглашени кривим и њихов ранији живот.

На страни оптуженог Милорада Улемека, суд је имао у виду као олакшавајућу околност његове породичне прилике, да живи у ванбрачној заједници и да је отац четворо малолетне деце. Од отежавајућих околности суд је ценио као његов ранији живот ранују осуђиваност, али је имао у виду да је осуђиван за кривично дело које није истоврсно са кривичним делима за која је оглашен кривим овом пресудом. Наиме, из извештаја из казнене евиденције од 26.2.2007. године види се да је осуђиван пресудом Општинског суда у Нишу К.бр. 2207/96 због кривичног дела из чл. 201 ст. 3 у вези чл. 195 ст. 3 КЗ РС на казну затвора у трајању од 6 месеци.

Суд је, као што је то напред наведено оптуженом Улемеку претходно утврдио појединачне казне, да би касније применом одредби о одмеравању казне за кривична дела у стицају истога осудио на јединствену казну затвора у трајању од 40 година, у коју му се урачунава и време проведено у притвору почев од 2.5.2004. године па надаље.

На страни оптуженог Звездана Јовановића суд је као олакшавајућу околност узео чињеницу да је ожењен и да је отац троје малолетне деце, ценио је као ранији живот његову осуђиваност, али не као посебно отежавајућу околност с обзиром да је осуђиван због сасвим друге врсте кривичних дела и то, пресудом Општинског суда у Нишу К.бр. 1603/84 којом му је изречена условна осуда са утврђеном казном затвором у трајању од 10 месеци и роком проверавања од 2 године, због кривичног дела из чл. 166 ст. 1 КЗ РС и пресудом Општинског суда у Чачку К.бр. 515/88 од 25.11.1988. године на новчану казну у износу тадашњих 120.000 динара због кривичног дела из чл. 176 ст. 1 КЗ РС.

Суд је оптуженом Звездану Јовановићу најпре за свако од извршених кривичних дела како је то наведено у изреци ове пресуде утврдио појединачне казне затвора, а потом применом одредби за одмеравање казне за кривична дела извршена у стицају осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 40 година, у коју му се урачунава и време од дана и часа лишења слободе као и време проведено у притвору почев од 22.4.2003. године па надаље.

На страни оптуженог Симовић Александра суд је као олакшавајућу околност ценио чињеницу да је ожењен и да је отац двоје малолетне деце, да до сада није осуђиван.

Суд је оптуженом Симовић Александру, претходно утврдио појединачне казне за свако од извршених кривичних дела како је то наведено у изреци ове пресуде, а потом применом одредби за одмеравање казне за кривична дела извршена у стицају осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 35 година у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 25.11.2006. године па надаље.

На страни оптуженог Крсмановић Душана суд је ценио као олакшавајућу околност његове личне и породичне прилике, чињеницу да је ожењен и отац двоје малолетне деце. Суд је имао у виду да је оптужени Крсмановић осуђиван пресудом К.бр. 257/96 од стране Војног суда у Београду због кривичног дела из чл. 201 ст. 1 КЗ СФРЈ и пресудом К.бр. 1134/03 од 22.6.2004. године од стране Окружног суда у Београду због кривичног дела из чл. 245 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ РС, ради се о сасвим другој врсти кривичних дела, па му због тога ранију

осуђиваност није ценио као посебно отежавајућу околност. Имао је у виду да је као малолетник кривично одговарао, и да су му изрицане васпитне мере, појачан надзор од стране родитеља или староца, а ту чињеницу је ценио као ранији живот оптуженог, а не отежавајућу околност.

Суд није прихватио предлог да се држање оптуженог Крсмановића у предкривичном поступку и пред истражним судијом цени као посебна олакшавајућа околност, јер је тада признао извршење кривичних дела за која је овом пресудом оглашен кривим и по мишљењу заменика Специјалног тужиоца, допринео утврђивању чињеничног стања. При том је суд имао у виду и чињеницу коју је истицао његов бранилац током поступка и захтевао од суда да се изјаве које је дао у предкривичном и предходном поступку издвоје из списка, јер су по мишљењу одбране те изјаве прибављене на начин који је супротан ЗКП-у и Уставу, о чему се суд изјаснио у образложењу ове пресуде.

Суд сматра да је оптужени Крсмановић на главном претресу у потпуности променио своју одбрану, није желео да се изјашњава о наводима оптужнице и својој кривици, искористио је своје право да не износи одбрану (што је и његово право да бира начин одбране, и што му се не може ценити као отежавајућа околност), а имао је у виду да је у завршној речи изнео да се каје, али не због извршених кривичних дела која је починио и која му се оптужницом Специјалног тужиоца стављају на терет, већ да се каје због ситуације у којој се он нашао и због чега трпи његова породица. Из тих разлога веће сматра да се његово држање у предкривичном и предходном поступку не може ценити као посебно олакшавајућа околност, па је суд имајући у виду кривична дела која се оптуженом стављају на терет, његов однос према тежини извршених кривичних дела, и према породицама оштећених, истоме утврдио појединачне казне за свако од извршених кривичних дела, а потом применом одредби чл. 60 КЗ-а оптуженог Крсмановића осудио на јединствену казну затвора у трајању од 30 година, а применом одредби чл. 63 Кривичног закона у ову казну урачунао му време и то од дана и часа лишења слободе, као и време проведено у притвору од 22.4.2003. године па надаље.

На страни оптуженог Бранислава Безаравића, суд је имао у виду чињеницу да до сада није осуђиван. Других олакшавајућих и посебно отежавајућих околности на страни опт. Безаравића, суд није нашао, па му је претходно утврдио појединачне казне како је то наведено у изреци ове пресуде, а потом применом одредби за изрицање казне за дела извршена у стицају, осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 30 година

у коју му се урачунава време од дана лишења слободe и време проведено у притвору почев од 18.4.2003. године па надаље.

На страни оптуженог Тојага Жељка, суд је ценио као олакшавајућу околност чињеницу да је ожењен, да је отац двоје малолетне деце и да до сада није осуђиван, па му је претходно утврдио појединачне казне како је то наведено у изреци ове пресуде, а потом применом одредби члана 60 КЗ-а за изрицање казне за дела извршена у стицају, осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 30 година у коју му се урачунава и време од дана лишења слободe и дана проведеног у притвору почев од 22.4.2003. године па надаље.

Приликом одлучивања о казни на страни оптуженог Пејаковић Саше, суд је имао у виду чињеницу да до сада није осуђиван, коју је ценио као олакшавајућу околност. Других олакшавајућих околности на опт. Пејаковић Саше суд није нашао, па је имајући у виду измењену оптужницу од стране Специјалног тужиоца и кривично дело које се оптуженом ставља на терет, а које је правно квалификовано као кривично дело из чл. 333 ст. 3 у вези ст. 1 Кривичног законика, истога осудио на казну затвора у трајању од 8 година, оцењујући да је иста у прописаном максимуму за ово кривично дело адекватна да постигне сврху кажњавања, и у исту казну урачунао време од дана лишења слободe и време проведено у притвору почев од 13.4.2003. године па до 23.3.2007. године када му је притвор решењем већа укинут.

У односу на оптужене Милоша Симовића, Нинослава Константиновића, Милана Јуришића, Сретка Калинића, Милисављевић Владимира, суд није могао да цени њихове личне прилике, нити да говори о посебно олакшавајућим околностима, с обзиром да се њима судило у одсуству и да нису били доступни суду, па подаци који се налазе на страни њихових личности суду нису били доступни осим оних општих података којима је суд располагао.

У односу на оптуженог Симовић Милоша, суд је имао у виду његову младост у време извршења кривичних дела, имао је у виду и чињеницу да је ожењен, а имао је у виду и његов ранији живот, с обзиром да му је као малолетнику изрицана васпитна мера појачан надзор родитеља или стараоца због кривичног дела из чл. 166 ст. 1 КЗ Републике Србије.

Суд је оптуженом Симовић Милошу, претходно утврдио појединачне казне за свако од извршених кривичних дела како је то наведено у изреци ове пресуде, а потом применом одредби за одмеравање казне за

кривична дела извршена у стицају осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 30 година.

На страни оптуженог Константиновић Нинослава, суд је ценио као олакшавајућу околност да је ожењен, а као отежавајућу околност имао је у виду ранији живот оптуженог Константиновића, чињеницу што се види из извештаја из казнене евиденције да му је изрицана васпитна мера појачаног надзора органа старатељства 1996. године, да је пресудом Првог општинског суда у Београду К.бр. 1396/99, због кривичног дела из чл. 195 ст. 1 КЗ РС изречена му условна осуда, али је ценио да је осуђиван због сасвим различите врсте кривичних дела из области безбедности саобраћаја, налазећи да ово не може бити посебно отежавајућа околност, па му је претходно утврдио појединачне казне а потом применом одредби члана 60 КЗ-а о одмеравању казне за дела извршена у стицају осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 35 година.

На страни оптуженог Милисављевић Владимира, суд није био у прилици да цени ни посебно олакшавајуће ни отежавајуће околности. Имао је у виду чињеницу да није осуђиван, па му је суд претходно утврдио појединачне казне затвора као у изреци ове пресуде, а потом применом одредби чл. 60 КЗ-а осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 35 година.

На страни оптуженог Калинић Сретка, суд је имао у виду чињеницу да до сада није осуђиван, коју је ценио као олакшавајућу околност, друге личне и породичне прилике оптуженог суд није могао да цени као што је то већ и наведено, па је оптуженом претходно утврдио појединачне казне како је то наведено у изреци ове пресуде, и потом применом одредби чл. 60 КЗ-а, за одмеравање казне за кривична дела извршена у стицају, осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 35 година.

На страни оптуженог Јуришић Милана званог «Јуре», суд је на основу извештаја из казнене евиденције утврдио да је осуђиван због кривичног дела из чл. 166 ст. 1 КЗ Републике Србије, друге околности и лична својства оптуженог за суд су остали непознати, па му је суд за свако од извршених кривичних дела претходно утврдио казне затвора како је то наведено у изреци ове пресуде, а потом га применом одредби чл. 60 КЗ-а, за одмеравање казне за кривична дела извршена у стицају, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 30 година, оцењујући да је овако изречена казна адекватна да постигне сврху индивидуалне и генералне превенције.

Ценећи овако изречене јединствене казне затвора оптуженима у дугом временском трајању, како је то законом предвиђено, суд налази да су ове казне адекватне личностима извршиоца, и да су адекватне тежини кривичног дела, и да су правилно одмерене, са циљем да постигну сврху и индивидуалне и генералне превенције.

Одлука о мери безбедности

На основу чл. 87 став 2 КЗ-а изречена је мера безбедности одузимања предмета који су употребљени за извршење кривичног дела и намењени за извршење кривичног дела и то: Пушка «Хеклер и кох» модел Г-3, калибар 7,62 x 51 мм, без фабричког броја са оптичким нишаном и аутоматска пушка «Црвена застава» М-70, АБ, калибра 7,62 x 39 мм, без фабричког броја и то из интереса опште безбедности.

Одузима се и теретно возило марке «Мерцедес», тип 207/Д 3350 регистарски број Б824БФ, број шасије, 60131218142951, број мотора 61691710043767, а који је био намењен за извршење кривичног дела атентата на Председника Владе Републике Србије, које дело је остало у покушају 21.2.2003. године, из интереса опште безбедности, с обзиром да је постојала опасност да ће бити употребљени за вршење кривичних дела, имајући у виду да се део припадника ове криминалне групе и даље налази у бекству.

Трошкови кривичног поступка

Суд је оптужене обавезао на плаћање трошкова кривичног поступка и паушала који су прописани чл. 193 ЗКП-а, и на основу чл. 194 ЗКП-а, с тим што је одредио да ће се о висини трошкова донети посебно решење.

Оштећени – породица председњака Владе Др Зорана Ћинђића, и оштећени Милан Веруовић ради остваривања имовинско-правног захтева упућују се на парницу, с обзиром да висину захтева нису определили у овом поступку.

Одбијајући део пресуде

На основу чл. 354 ст. 1 тачка 1 ЗКП-а према оптуженом Пејаковић Саши суд је донео пресуду којом се оптужба одбија због кривичног дела удруживања ради непријатељске делатности из чл. 136 ст. 2 у вези ст. 1 ОКЗ-а и кривичног дела убиства представника највиших државних органа из чл. 122 у стицају са кривичним делом тероризма из чл. 125, помагањем у вези чл. 24 ОКЗ-а, кажњиво по чл. 139 ст. 1 ОКЗ-а, и кривично дело убиство у покушају из чл. 47 ст. 1 КЗ РС у вези чл. 19 ОКЗ-а. Оваква пресуда је донета обзиром да је поступајући заменик Специјалног тужиоца на главном претресу одржаном дана 23.3.2007. године према оптуженом Пејаковић Саши изменио оптужницу стављајући му на терет потпуно ново кривично дело и то како у погледу чињеничног описа тако и у погледу правне квалификације дела.

На главном претресу одржаном дана 23.4.2007. године, поступајући заменик Специјалног тужиоца изјавио је да одустаје од кривичног гоњења против оптуженог Пејаковић Саше због кривичних дела која су наведена у оптужници КТ.С. 2/03 од 21.8.2003. године, а која су напред наведена, па је суд имајући у виду одустанак заменика Специјалног тужиоца према оптуженом Пејаковић Саши одбио оптужбу да је извршио кривично дело удруживање ради непријатељске делатности из чл. 136 ст. 2 у вези ст. 1 ОКЗ-а, убиство представника највиших државних органа из чл. 122 ОКЗ-а у стицају са кривичним делом тероризма из чл. 125 ОКЗ-а, помагањем у вези чл. 24 ОКЗ-а кажњиво по чл. 139 ст. 1 ОКЗ-а и убиство у покушају из чл. 47 ст. 1 КЗ РС у вези чл. 19 ОКЗ-а.

Суд је на основу чл. 504-з ЗКП-а донео пресуду којом се одбија оптужба према сведоцима сарадницима Миладину Сувајцићу и Дејану Миленковићу да су извршили кривично дело удруживања ради непријатељске делатности из чл. 136 ст. 2 у вези ст. 1 ОКЗ-а, кривично дело убиство представника највиших државних органа из чл. 122 ОКЗ у стицају са кривичним делом тероризма из чл. 125, помагањем у вези чл. 24 ОКЗ-а, кажњиво по чл. 139 ст. 1 ОКЗ-а и кривично дело убиство у покушају из чл. 47 ст. 1 КЗ РС у вези чл. 19 ОКЗ-а, из разлога што је поступајући заменик Специјалног тужиоца на главном претресу одржаном дана 23.3.2007 године одустао од кривичног гоњења.

Правноснажним решењима Посебног одељења Окружног суда у Београду К.П. 5/03, КВ.П.бр. 52/03 од 21.10.2003. године усвојен је предлог Специјалног тужиоца да се саслуша у својству сведока сарадника Миладин Сувајцић. Правноснажним решењем истог Одељења

Окружног суда у Београду К.П. бр. 5/03 од 20.6.2006. године усвојен је предлог Специјалног тужиоца да се саслуша у својству сведока сарадника Дејан Миленковић.

Имајући у виду напред изложено, суд је на основу чл. 504-з став 2 Законика о кривичном поступку донео пресуду којом се одбија оптужба против сведока сарадника Миладина Сувајџића и Дејана Миленковића.

Предлози за извођење докази који су одбијени

Суд је отклонио у доказном поступку извођење радње саслушањем сведока Павловић Жељка, бившег припадника ЈСО-а који је предложен у оптужници Специјалног тужиоца, а на околност да је одузета и сачињена потврда у УБПОК-у да је одузет од њега даљинометар марке «Бушнел» који је користио Звездан Јовановић, ради мерења раздаљине од зграде у улици Бирчанинова бр. 6-8 до зграде Владе Републике Србије. До овога је дошло, због тога што је сведок недоступан суду, није запослен у МУП-у Србије, раскинуо је радни однос, а провером је утврђено да не борави на адреси у Бајној Башти где има пријављену адресу становања. На основу извештаја МУП-а Републике Србије и ОУП-а из Бајине Баште утврђено је да живи у Француској.

Приликом саслушања сведока Цвјетиновић Зорана, оружара из Јединице за специјалне операције, суд је дошао до сазнања да је овај сведок одлучио самоиницијативно коју ће врсту даљиномера предати на захтев УБПОК-а, а како је сам изјавио бирао је онај који је најјефтинији, да не би предао бољи и скупљи, да Јединица не би трпела значајнији губитак. Из писмених доказа, картона о појединачном задуживању оружја и опреме (где даљинометар припада, то је опрема), утврђује се да су поједини припадници имали више комада даљиномера и да их нису редовно раздуживали.

Суд је одбио предлог одбране да се у допуну доказног поступка изврши ново медицинско и балистичко вештачење у овом кривичном поступку и то као неосновано. Веће сматра да до сада дата вештачења током овог кривичног поступка, и непосредно саслушање вештака на главном претресу и путем видео конференције, су довољно расветлили овај кривично-правни догађај, односно околности под којима је извршено кривично дело, и то како правац одакле је хитац дошао, тј. одакле је пуцано на премијера др. Зорана Ђинђића и његовог пратиоца Милана Веруовића, затим положај тела како др. Зорана Ђинђића тако и његовог

пратиоца Милана Веруовића у тренутку када су испаљени хици у њиховом правцу и када су их погодили, затим има се у виду да су пронађени и други трагови на лицу места, чауре које су остале у улици Адмирала Гепрата, затим делови метка који су пронађени испред зграде Владе улаза број 5, у улици Немањиној број 11, тако да веће сматра да је у овом делу чињенично стање довољно расветљено и да не постоје околности које би довеле у сумњу обављена вештачења и које би указале на могућност да је пуцано са неке друге стране на чему одбрана инсистира.

Није спорно да су приликом вршења увиђаја од стране председника већа испред зграде Владе Републике Србије извршена одређена мерења, која су констатована на записнику о вршењу увиђаја, који је прочитан на главном претресу.

Суд је имао у виду исказе које су дали судски вештаци и вештак балистичар Салзигер, када је изјавио да сви материјални докази указују да је пуцано из улице Адмирала Гепрата, да не постоје материјални докази да је пуцано са неке друге стране. У току овог поступка одбрана је приликом стављања примедби на налазе вештака након њиховог непосредног саслушања, износила своје закључке који су сасвим супротни утврђеним материјалним траговима и позивали су се уопштено на своје стручне консултанте. На позив председника већа да их позову као своје стручне консултанте и уведу у поступак, одбрана није понудила ни консултанте, нити нове чињенице, нити је пружила објективне доказе који би указивали да подаци и докази који су прикупљени након извршења кривичног дела у току трајања кривичног поступка су нетачни и који би могли довести до другачијег чињеничног стања.

Веће је одбило предлог одбране да се у допуну доказног поступка изврши реконструкција испред зграде Владе Републике Србије у улици Немањиној број 5, јер сматра да је тај предлог сувишан. Суд стоји на становишту да прикупљени докази и обављена вештачења не указују да је потребно извршити реконструкцију. Реконструкција се врши онда када је ради проверавања изведених доказа или утврђивање чињеница које су од значаја за разјашњење ствари које се обавља тако што ће се поновити радња или ситуација у условима под којима се према изведеним доказима догађај одиграо. Веће не налази да је овај доказ потребан с обзиром на идентичне налазе судског вештака балистичара, Милана Куњадића и вештака балистичара из Института за Криминалистичку технику из Висбадена. Суд је ценио и прихватио налаз судског вештака медицинске струке проф. др. Душан Дуњић, и тврдњу да су повреде управо могле с обзиром на прикупљене

материјалне доказе настати из правца и на месту како је то изнео проф.др. Дуњић у свом писменом налазу и приликом непосредног саслушања. Веће налази да искази појединих сведока не могу бити основни разлог да се приступи реконструкцији догађаја, с обзиром да су искази ових сведока предмет оцене већа у вези са осталим материјалним доказима које је суд извео током овог кривичног поступка. При томе је веће имало у виду да је одбрана оспоравала оне објективне околности и место где су пронађене чауре, оштећења на зиду зграде Владе код улаза број 5, оштећење у ходнику, положај жардињера на улазу испред зграде Владе, улаз број 5, положај трагова крви, оружје и муницију која је коришћена за извршење кривичног дела убиства председника Владе др. Зорана Ђинђића и покушај убиства његовог пратиоца Милана Веруовића. Оружје и муниција су били предмет вештачења вештака инжењера Стојана Костића и Милутина Вишњића, као и предмет вештачења у Институту за криминалистичку технику у СР Немачкој, у Визбадену, чији су налази прочитани у доказном поступку на главном претресу, а вештаци Стојан Костић и Милутин Вишњић саслушани су на главном претресу 11.7.2005. године када су положили и заклетву за вештака на основу одредби ЗКП-а, а вештак Салзигер путем видео конференције 6. новембра 2006. године. У списима предмета нису достављени докази, нити су констатовани трагови на неком другом месту, од онога како је то констатовано приликом вршења криминалистичко техничког прегледа лица места и увиђаја, не постоје несагласни налази вештака у погледу најбитнијих околности овог кривично-правног случаја, па из тог разлога веће сматра да није било разлога да се одреди и изведе реконструкција.

Суд је одбио предлог одбране за саслушање војних стручњака и вештачење преко њих, на околност карактеристика оружја - «зоље», те провере навода сведока сарадника Дејана Миленковића, начина на који се употребљава ово оружје, могућности постизања ефекта са овим оружјем на начин како је то изнео сведок сарадник Дејан Миленковић, како је то одбрана истицала ко је и одакле требало да пуца, на који начин, како се нишанило, раздаљине - постављеност препреке у коју се пуца и положај пуцача у односу на препреку. Суд сматра да је овај доказ сувишан, имајући у виду да је овај предлог одбране заснован на претпоставкама (шта би било, да је било), јер сведок сарадник Дејан Миленковић у свом исказу није објашњавао начин на који је требало да буде употребљено ово оружје, нити начин како би се нишанило, раздаљину између препреке и пуцача и друге околности које су браниоци износили, већ је само говорио о томе како је планом било предвиђено заустављање возила (препреке) и ко је и из ког оружја - (зоља) требало да пуца поред насипа поред хале «Лимес. При томе се има у виду и да је ова акција остала у покушају, а о дејству «зоље»

изјашњавали су се и други сведоци током овог поступка и то углавном припадници ЈСО-а који су саслушани као сведоци.

Одбијен је предлог браниоца опт. Саше Пејаковића и опт. Жељка Тојаге, адвоката Горана Петронијевића да се изврши увиђај у улици Бирчаниновој број 6 – 8.

Веће сматра да је извођење овог доказа неосновано и сувишно, обзиром да је у доказном поступку извршен увид у фотодокументацију зграде у Бирчаниновој број 6 – 8 а не постоје никакве друге индиције, нити основани наводи било којег учесника у овом поступку да се стрелац налазио у Бирчаниновој 6 – 8 а посебно имајући у виду налазе вештака балистичара, затим вештака медицинске струке и налазе и мишљења вештака из Криминалистичког Института у Визбадену као и увиђај на лицу места и извршена мерења која је обавио тадашњи председник већа, судија Марко Кљајевић.

Суд је одбио предлог одбране, да се у допуну доказног поступка саслушају у својству сведока истражне судије Окружног суда у Београду, Александар Чолић који је вршио увиђај дана 12. марта 2003. године испред зграде Владе у улици Немањиној испред улаза број 5 и у улици Адмирала Гепрата број 14 у канцеларији број 55 на II спрату, и судија Бранислава Пантелића који је извршио увиђају на Новом Београду приликом проналаска пушке «Хеклер и кох» и то као сувишан и неоснован. Веће сматра да нема разлога за саслушањем у својству сведока наведених истражних судија с обзиром да није спорно да је судија Александар Чолић био на месту догађаја након убиства премијера Др Зорана Ђинђића, што се видело и из видео записа који је сачињен том приликом. У списима предмета се налази записник о увиђају који је саставио и потписао судија Александра Чолић, а из исказа саслушаних сведока крим.техничара који су обављали крим. технички преглед лица места утврђено је да су радили на основу усмено дате наредбе истражног судије на лицу места. Није спорно да је судија Александар Чолић дао наредбе овлашћеним радницима МУП-а крим. техничарима да на лицу места констатују и обележе све трагове настале приликом извршења атентата на премијера Др Зорана Ђинђића и трагове који су остали у канцеларији у улици Адмирала Гепрата број 14 а што се види и на основу сачињеног записника. На основу службене белешке коју је сачинила заменик Окружног јавног тужиоца Јасмина Васић, коју је суд прочитао у доказном поступку, утврђује се да су заједно након примљеног сазнања о извршеном атентату дошли на лице места. Из записника о увиђају види се да је истражни судија дао наредбе да се изврше поједине истражне радње након извршеног увиђаја. Суд сматра да је и записник о увиђају који је сачинио истражни судија Бранислав

Пантелић јасан и недвосмислен, да је са њим на увиђају био присутан и заменик Окружног јавног тужиоца Драган Лопушина, па нема разлога да се саслушавају као сведоци, јер околности из овог записника нису остале неразјашњене.

Одбијен је предлог браниоца опт. Звездана Јовановића, адвоката Ненада Вукасовића да се у својству сведока саслуша официр ЈСО-а инструктор падобранства, Јован Мандић и да се прибави књижица о падобранским скоковима у којој је био уписан скок падобраном оптуженог Звездана Јовановића дана 11.3.2003. године. Веће сматра да је овај предлог неоснован и сувишан, да су ове околности извиђене саслушањем сведока током овог кривичног поступка и да су се на те околности изјашњавали сведоци који су били присутни дана 11.3.2003. године у Кули, када су извођени скокови падобраном из хеликоптера.

Одбијени су предлози бранилаца оптуженог Александра Симовића да се у својству сведока саслушају Бранко Бајић, Никола Бајић и Милисав Чувис на околност провере одбране окривљеног Александра Симовића да је критичног дана 12.3.2003. године био у својој кући и да су га на изласку из дворишта видела ова лица да је са њима контактирао. Веће сматра да је изведеним доказима одбрана окривљеног Александра Симовића у овом делу проверена, да су саслушани сведоци који су се изјашњавали на ове околности и да је у том делу чињенично стање расветљено.

Одбијени су као неосновани предлози браниоца окривљеног Бранислава Безаревића, адвоката Жељка Грбовића да се у својству сведока саслуша Мирковић Ненад из Института за безбедност који је у време убиства премијера Др Зорана Ђинђића обављао дужност начелника Управе, на околност да ли је оптужени Бранислав Безаревић радио у БИА, на којим пословима, где је радио, шта је радио, да ли су сваког јутра добијали наређења и како је и коме одређивано шта ће ко да ради, да ли је радио на камерама у Институту за безбедност, да ли је могао знати када Премијер одлази за Бања Луку и да ли је могао знати 12.3.2003. године када покојни Премијер иде на посао и где, да ли је могао имати приступа депеши. Веће сматра да је овај доказ сувишан с обзиром да је саслушан сведок Милан Малобабић који је такође радник Института и који је имао могућности да се изјасни у погледу послова и радних задатака и могућности приступа информацијама овакве врсте од стране Бранислава Безаревића.

Одбијен је предлог да се саслуша у својству сведока Јевнајић Дејан из Београда радник БИЕ, Биљана Јакшић, Меденица Марија, Стаматовић Величко и Јелисавчић Љубинка. Веће је ове предлоге одбило имајући у

виду да је чињенично стање у односу на опт. Безаревића утврђено на основу свих изведених доказа. Остаје у свему при образложењу које је дато на главном претресу и забележено у транскрипту.

Одбијен је предлог да се саслуша у својству сведока Луковић Рајко и Мићић Радивоје, који су предложени на исте околности као и сведок Јелисавчић Милан, чији исказ је био предмет оцене суда.

Одбијен је предлог истог браниоца, да се саслуша у својству сведока адвокат Драгиша Поповић, који је био изабрани бранилац оптуженог Безаревића у предходном поступку, из разлога што веће сматра да саслушање овог сведока не би допринело утврђивању другачијег чињеничног стања.

Одбијен је предлог браниоца оптуженог Милорада Улемека, да се у својству сведока саслушају Јадранко Петковић начелник Управе Криминалистичке полиције СУП-а Београд и Љубиша Маврић заменик начелника Управе Криминалистичке полиције СУП-а Београд и Горан Шћепанчевић начелник Одељења за тешке крађе СУП-а Београд на околности на који начин је извршена селекција фотографија које су предочене лицима са којима је обављен информативни разговор приликом утврђивања околности везаних за догађај код хале «Лимес». Веће налази да је овај доказ за саслушање наведених сведока сувишан. На околности око расписивања потернице и налажења оптужених на њој, саслушани су сведоци, њихови искази су цењени о чему су дати разлози у образложењу пресуде, а посебно је суд имао у виду исказ сведока тадашњег министра Унутрашњих послова Душана Михајловића, који се изјашњавао на наведене околности, а овај предлог је неоснован и сувишан, јер су се саслушани сведоци изјашњавали на ове околности о чему је дато образложење и веће остаје при разлозима који су дати на главном претресу.

Одбијен је предлог браниоца оптуженог Милорада Улемека, који је предложио поднеском од 9.1.2007. године да се изврши суочење између оптуженог Милорада Улемека и сведока Зорана Мијатовића и Зорана Јањушевића. Веће сматра да је овај доказ сувишан и да су искази ових сведока били предмет оцене од стране већа, а имајући у виду и остале изведене доказе као и примедбе које су бранилац и оптужени Улемек дали након саслушања ових сведока. Веће сматра да у конкретном случају на основу слободног судијског уверења није потребно извођење овог доказа.

Суд није посебно одлучивао о предлозима браниоца оптуженог за саслушање поименично свих сведока из обезбеђења оптуженог Улемека,

с обзиром да је бранилац предложио више лица и оставио суду могућност да из групе предложених сведока издвоји за саслушање по примеру случајног узорка одређени број, за који суд сматра да је примерен, што је суд и учинио.

Одбијен је предлог браниоца оптуженог Звездана Јовановића, да се од МУП-а Србије затражи извештај, да ли је било кад од момента заснивања радног односа у МУП-у и касније у ЈСО-у Звездан Јовановић, био уопште дисциплински кажњаван, а на околности навода сведока Зорана Мијатовића да је оптужени Звездан Јовановић судским путем враћен на посао. Суд сматра да је овај доказ сувишан и да нема везе и да не доприноси расветљавању навода оптужнице Специјалног тужиоца и да нема везе са кривичним делом које се оптуженом ставља на терет.

Одбијен је предлог одбране, да се у допуну доказног поступка изврши саслушање у својству сведока Драгана Тодоровића, члана политичке странке СРС, а на околности које је износио сведок сарадник Дејан Миленковић. Веће сматра да је извођење овог доказа сувишно и да нема везе са догађајем који је предмет ове оптужбе.

Одбијен је предлог браниоца опт. Звездана Јовановића да се у својству сведока саслуша Расим Љајић, на околности давања изјаве листу «Политика» под насловом «Проклети договор са Легијом», суд сматра да изјаве појединих политичара дате у средствима јавног информисања, не могу бити предмет оцене суда ако се не односе на конкретан догађај који је обухваћен оптужницом.

Одбијени су предлози пуномоћника оштећене породице Ђинђић, адвоката Срђе Поповић, који су поднети на главном претресу и у писменом поднеску од 14.2.2007. године, а који се односе на једну исту околност, провере одбране првооптуженог Улемек у њеном делу у коме се на страни првооптуженог оспорава постојање субјективног елемента, забрањене намере (као мотивишуће представе циља) за извршења дела које му се ставља на терет.

Суд стоји на становишту да су мотиви за извршење кривичних дела која се оптужницом оптуженима стављају на терет, утврђивани током целог трајања кривичног поступка на страни оптужених, да су разјашњени, о чему је дато образложење у овој пресуди. Што се тиче разлога за извођење ових доказа, суд остаје при образложењу које је дао на главном претресу, то се посебно односи на изнете предлоге пуномоћника оштећене, како је то изнео да се суд није бавио откривањем и утврђивањем политичке позадине и откривања организатора и инспиратора убиства премијера Владе Републике Србије, Др Зорана Ђинђића. Такође, у изнетом предлогу пуномоћник оштећене

је изнео и предлог да се у својству сведока саслушају генерал полиције Горан Радосављевић звани «Гури», министар полиције Драган Јочић, председник Владе Републике Србије Др Војислав Коштуница, директор БИЕ Раде Булатовић, директор Јавног сервиса РТС-а Александар Тијанић, Дејан Михајлов, Борислав Микелић и Градимир Налић, и министар правде Зоран Стојковић.

Приликом изношења предлога за допуну доказног поступка, пуномоћник оштећене приложио је суду и предлог за проширење оптужнице КТ.С.бр. 2/03 од 21.8.2003. године против оптуженог Милорада Улемека и оптуженог Звездана Јовановића, који је поднео Специјалном тужиоцу у Београду, јула месеца 2005. године, због кривичног дела оружане побуне из члана 124 став 2 Основног кривичног закона, кажњиво по члану 139 став 1 ОКЗ-а због протеста Јединице за специјалне операције који се десио у новембру месецу 2001. године. Том приликом изнео је став да побуна Јединице за специјалне операције, новембра месеца 2001. године представља само један део из плана криминално завереничке групе, створене ради противуставног деловања и удруживања ради непријатељске делатности. Из изнетог става пуномоћника оштећене, као и приложеног предлога за проширење оптужнице, изнео је став да је протест Јединице за специјалне операције из новембра месеца 2001. године оружана побуна и први тест криминалне групе за власт и Владу Србије, стварање услова за осећање несигурности грађана, са политичком позадином, а све у циљу коначног освајања власти.

Веће налази да је кривични поступак покренут по оптужници Специјалног тужиоца против оптужених за тачно одређена кривична дела. Суд је у свом поступању везан оптужницом Специјалног тужиоца, диспозитив оптужнице садржи одређени чињенично-правни опис дела из којег произилазе законска обележја кривичног дела. Из диспозитива ове оптужнице нема чињеничног описа из којег би произилазила законска обележја кривичног дела оружане побуне, а оптужницом КТ.С. 2/03, по којој је покренут овај поступак, оптуженима се ставља на терет предузимање криминалних радњи у временском периоду крај 2002. до краја марта 2003. године. Пошто је кривични поступак строго формалан, веће сматра да је суд везан диспозитивом оптужнице и да није овлашћен и да оптуженима не може стављати на терет више од онога што им је стављено на терет оптужницом надлежног тужиоца, у конкретном случају, Специјалног тужиоца. Такође суд сматра да је дужан да истражује мотиве о чему је дао разлоге а што се тиче инспиратора и организатора, стоји на становишту да се поступак води против тачно одређених лица која су обухваћена оптужницом, а предлог пуномоћника за проширење оптужнице је легитиман, поднет је

надлежном органу, Специјалном тужиоцу од кога зависи да ли ће и која ће лица подвргнути кривичном гоњењу на основу поднетог предлога поштујући Законом прописану процедуру.

Што се тиче предлога за саслушање у својству сведока горе наведених лица, на околност како је то изнео пуномоћник оштећене ради утврђивања евентуалног мотива и омогућавања политичког деловања и стварање амбијента за деловање криминалне групе – завере, чији су припадници оптужени оптужницом КТ.С. 2/03, имајући у виду да се пуномоћник позвао на разне интервјуе које су ова лица дала пре или након извршеног кривичног дела, веће сматра да ове предлоге треба одбити као неосноване. Ово из разлога што је веће дужно да поступа по оптужници као строго формално правном акту, да утврђује кривично-правни аспект једног догађаја и да утврђује околности под којима је до тог догађаја дошло, а из предлога се не види да пуномоћник ове сведоке предлаже у циљу разјашњења чињеница наведених у оптужници. Саслушањем у својству сведока лица која су давала различите изјаве у медијима, а који се не изјашњавају о конкретним наводима оптужнице, не могу бити од значаја за утврђивање чињеничног стања и утврђивање спорних чињеница. Изјаве појединаца са политичке сцене Србије дате медијима могу бити интересантне за историјска, социолошка и друга разматрања, писање мемоара, стварање архивске грађе, а изјаве политичара у медијима које немају везе са самим кривично-правним догађајем, не могу бити предмет оцене суда. Суд је обавезан да реши наводе оптужнице и да утврди истину о кривично-правном догађају, везан је чињеничним описом из оптужнице и ван тога се не може кретати. У осталом делу суд остаје у свему при разлозима који су изнети на главном претресу.

Суд је одбио предлоге пуномоћника оштећене да се саслушају у својству сведока минисар полиције Драган Јочић, директор БИЕ Раде Булатовић, бивши начелник Ресора Јавне безбедности Мирослав Милошевић и Божовић Владимир генелни инспектор МУП-а Србије, а на околност предаје оптуженог Улемек и његовог привођења у просторије зграде МУП-а Србије.

Суд сматра да је овај предлог сувишан. На околност предаје оптуженог Улемек саслушани су сведоци који су се у тренутку његове предаје налазили испред његове куће. У том делу исцрпан је исказ сведока Владимира Илића, који је по позиву дежурног официра дошао испред куће оптуженог. Тада је контактирао начелника Жандармерије МУП-а Србије, генерала Горана Радосављевића, за којег сведок износи да му је наложио да оптуженог Улемек приведе у зграду МУП-а Републике

Србије, што је и учинио. Остале околности у вези овог догађаја могу бити евентуално предмет неког другог поступка.

Одбијен је предлог пуномоћника оштећених, адвоката Срђе Поповића да се у доказе уврсти а затим и изведе као доказ читање транскрипта и преслишавање аудио записа пресретнутих разговора тада оптуженог Дејана Миленковића а сада сведока сарадника и његовог тадашњег браниоца, адвоката Биљане Кајганић из маја месеца 2004. године а који се помињу у тексту новинара Милоша Васића изнетог у Недељнику «Време» број 714 од 9. септембра 2004. године, текст под насловом «Сарадници, адвокати и стари другари».

Веће је прибавило све наредбе које су донете од стране истражних судија Окружног суда у Београду у овом предмету. Наредбе су донете на основу члана 232 и у вези члана 233 ЗКП-а. Увидом у донете наредбе утврђено је да се наредба под бројем Кри.бр. 219/04 односи на тада оптуженог Дејана Миленковића. Наредба је имала формалне недостатке, а основни је, што се није могао утврдити датум доношења наредбе, јер није ни наведен датум доношења. Ради се о битном недостатку, јер је наредба за прислушкивање формалан и Законом одређен акт којим је одређено шта све треба да садржи да би се по њој могло поступати. Како је датум доношења веома важан и битан, јер се на основу тога цени почетак и дужина трајања рока у којем се може вршити прислушкивање против одређеног лица. Како је утврђен тај недостатак и како се не може утврдити не само почетак него и дужина трајања рока, па самим тим и законитост спровођења наредбе, а имајући у виду и период који се у листу «Време» помиње, када је сачињен спорни транскрипт пресретнутих разговора, веће налази да нису испуњени формални услови да се овај материјал уврсти у доказе и да се у том случају имају применити одредбе члана 233 став 4 и 5 ЗКП-а. У осталом делу суд остаје при образложењу и исцрпним разлозима које је дао на главном претресу.

Одбијен је предлог пуномоћника оштећеног, да се у допуну доказног поступка у својству сведока саслуша Боро Бањац, у време извршења кривичног дела начелник УБПОК-а, а на околност да су пресретнути разговори између тада оптуженог Дејана Миленковића и његовог тадашњег браниоца, адв. Биљане Кајганић, наређени, снимњени, у складу са ЗКП-ом, достављени Окружном суду и Специјалном тужиоцу, као и на околност да ли је транскрипте тих разговора предложени сведок послао председнику Владе Војиславу Коштуници, министру Правде Зорану Стојковићу, начелнику Ресора Јавне безбедности генералу Мирославу Милошевићу.

Суд сматра да исказ сведока на ове околности није битан и не доприноси разјашњењу чињеница које су везане за ову оптужницу. Веће сматра да уколико постоје овакве индиције, које су јавно предложене, за које се сазнало пре него што су изнете пред овим већем постојала је могућност да се поднесу захтеви за проверу надлежним органима. Ово су све околности које су настале након извршеног кривичног дела у дужем временском периоду.

Одбијен је предлог браниоца оптуженог Звездана Јовановића да се у својству сведока саслуша новинар Милош Васић а на околности од кога је добио податке о снимљеним разговорима између сведока сарадника Дејана Миленковића и адвоката Биљане Кајганић. Овај предлог се одбија с обзиром на изнети став већа поводом прикупљених транскрипата и аудио записа у вези ових пресретнутих разговора, а ово може бити битно за рад неких других органа, имајући у виду одредбе Закона о јавном информисању.

У вези осталих предлога за допуну доказног поступка, а који су одбијени на главном претресу, суд остаје код разлога који су исцрпно дати на главном претресу и забележени у транскрипту.

Са свега напред изложеног, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

ЗАПИСНИЧАР

Љиљана Атлагић, с.р.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Ната Месаровић, с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба
Врховном суду Републике Србије у року
од 15 дана од дана пријема писменог
отправка, а преко овог суда.